

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

Acc. No. 30180
2-6

திருநாளைசம்பந்தர்

திருநாவுக்கரசர்

சுந்தரர்

மாணிக்கவாசகர்

ஒளவை அடிப்பொடி
முனைவர் **மு. கலைவேந்தன்**
தொகுப்பாசிரியர்

Trace and write the letters

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

“ஒளவை அடிப்பொடி”

முனைவர் மு. கலைவேந்தன்
தொகுப்பாசிரியர், தமிழ்ஐயா கல்விக் கழகம்,
திருவையாறு.

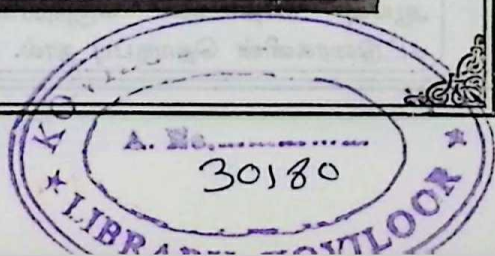
அனைத்துலக

16 ஆவது சைவத் தமிழ் ஆய்வு மாநாட்டுக்
கருத்தரங்கக் கட்டுரைத் தொகுப்பு

தமிழ் ஐயா வெளியீடகம்

பதிப்பாசிரியர்: கண்ணகி கலைவேந்தன்,
ஒளவைக்கோட்டம், திருவையாறு-613 204,
தஞ்சாவூர் மாவட்டம்.

கைப்பேசி : 094867 42503

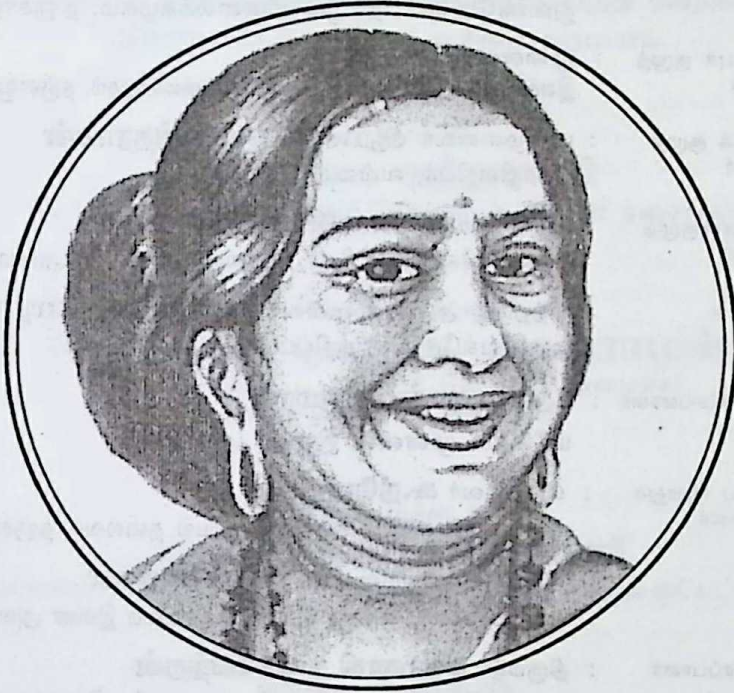

நூல் விவர அட்டவணை

தலைப்பு	:	சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்
வகை	:	சமயம்
பதிப்பாசிரியர்	:	க. கண்ணகி (04362 - 260711)
முதல்பதிப்பு	:	திருவள்ளூர்வராண்டு 2049 (சூலை, 2018)
பதிப்புரிமை	:	தமிழ் ஐயா வெளியீட்டகம், திருவையாறு
நூல் அளவு	:	டெம்மி 1x8
I.S.B.N. எண்	:	978-81-930633-3-0(V-1)
எழுத்து அளவு	:	12
பக்கங்கள்	:	496
படிகள்	:	500
கட்டுமானம்	:	சாதாரணம்
விலை	:	ரூ. 600/-
கணினி அச்சு	:	செ.தீபா (கிரியேட்டர் கிராபிக்ஸ்) சிவகாசி
அச்சாக்கம்	:	செல்வவிநாயகம் அச்சகம், சென்னை

தஞ்சாவூர் தமிழ் பல்கலைக்கழகம் இலக்கியத்துறை,
மொரிசிய மாணிக்கவாசகர் திருக்கூட்டம் திருவையாறு
தமிழ்ஐயா கல்விக்கழகம் இணைந்து 21-07-2018 அன்று
நடத்திய அனைத்துலக 16ஆவது சைவத்தமிழ்
ஆய்வு மாநாட்டுக் கருத்தரங்கில் படித்தளிக்கப்பட்ட
கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல்.

ஒளவையைப் போற்றுதும் ஒளவையைப் போற்றுதும்
அருந்தமிழ் அன்னையாம் ஒளவையைப் போற்றுவோம்!

ஒளவைக் கோட்ட அறிஞர் பேரவை

ஒளவை அறக்கட்டளை,
ஒளவைக் கோட்டம்,
திருவையாறு.
தஞ்சாவூர் மாவட்டம்.

மாநாட்டுக் குழு

- தலைவர் : சிவனடியார் **மு.சுந்தரேசன் செங்கப்பராய்**
மாணிக்கவாசகர் திருக் கூட்டம், மொரியசு
- ஆலோசனைக்குழுத் தலைவர் : முனைவர் **க.பாஸ்கரன்**
துணைவேந்தர், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
- வரவேற்புக் குழுத் தலைவர் : முனைவர் **செ.தேவி**
இலக்கியத்துறைத் தலைவர், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
- புரவலர்க் குழுத் தலைவர் : மதி.முனைவர் **ஆர்.ஆர். கோவிந்தராசன்**
தொழிலதிபர், வல்லம்.
- அமைப்புக்குழுத் தலைவர் : வழக்குரைஞர் **கோ.அன்பரசன்**
ஒளவைக்கோட்ட அறிஞர் பேரவைத் தலைமை அமைச்சர்
- காப்பாளர் : முத்தமிழ் அரசி, முனைவர் **சரசுவதி இராமநாதன்**
ஒளவைக்கோட்ட மதிப்பியல் தலைவர்
- பொதுச் செயலாளர் : **டத்தோ தான் ஸ்ரீகுமரன்**
மலேசிய முன்னை இணை அமைச்சர்
- இணைப் பொதுச் செயலாளர் : மருத்துவர் **சு.நரேந்திரன்**
தமிழ் ஐயா கல்விக்கழக மதிப்பியல் தலைவர், தஞ்சாவூர்.
திருப்புவனம் முனைவர் **வெ.கண்ணன்**
ஒளவைக்கோட்ட அறிஞர் பேரவைத் தலைமை இணை அமைச்சர்
- நிதிக் காப்பாளர் : திருமதி. **கண்ணகி கலைவேந்தன்**
ஒளவை அறக்கட்டளைத் தலைவர், திருவையாறு.
- பன்னாட்டு ஒருங்கிணைப்பாளர் : முனைவர் **நா.வி.மு. நவரத்தினம்**
முன்னை இசைப்புலத் தலைவர் (ப.நி.), யாழ்ப்பாணம்
- பன்னாட்டு இணை ஒருங்கிணைப்பாளர் : முனைவர் **கோ.தெய்வநாயகம்**
தலைவர், தஞ்சாவூர் தமிழ்ச் சங்கம்
- மாநாட்டு இயக்குநர் : முனைவர் **மு. கலைவேந்தன்**
தமிழ் ஐயா கல்விக்கழகத் தலைவர், திருவையாறு.

நெறியாளர்கள் :

புதுச்சேரி கலைமாமணி கல்லாடல்	முனைவர் இளமதி சானகிராமன் புதுச்சேரி
அந்தமான் முனைவர் மா.ஐயாராசு	முனைவர் இரா.இராசாமணி , கரந்தை
காரைக்கால் கி.இராகவசாமி	முனைவர் பா.வேலம்மாள் , குற்றாலம்
மருத்துவர், கவிஞர் சு.தமிழரசன்	முனைவர் இள.மேகலா , நாகை
அரிமா. வை.கலியபெருமாள்	முனைவர் வாசுகி கண்ணப்பன் , சென்னை
ஐயாறு தங்க கலியமூர்த்தி	முனைவர் செள.கீதா , கிருட்டினமீரி
முனைவர் இரா.குருநாதன்	வழக்குரைஞர் வ.அம்மிகா , சென்னை

ஆய்வுத் தொகுதி வெளியீட்டு ஆலோசனைக்குழு

'ஐயாற்று அடிகளார்'

முனைவர் மாசிலாமணி தேசிக ஞானசம்பந்த அடிகளார்
இளையபட்டம், தருமபுர ஆதீனம், தருமபுரம்.

'தமிழ்மாமணி'

புலவர் மா. கந்தசாமி

ஒளவைக் கோட்ட அறிஞர் பேரவை அமைச்சர், தஞ்சாவூர்.

'செந்தமிழ்மாமணி'

பெரும்புலவர் புவை சு. செயராமன்

ஒளவைக் கோட்ட அறிஞர் பேரவை அமைச்சர்,
செயங்கொண்ட சோழபுரம்.

'சிந்தனைக்கடர்'

சுழல்நர் குப்பு. வீரமணி

தலைவர், திருமகள் தொழிற்பயிற்சி நிறுவனம், அம்மன்பேட்டை.

'ஒளவை அடிப்பொடி'

முனைவர் மு. கலைவேந்தன்

தலைவர், தமிழ் ஐயா கல்விக்கழகம், திருவையாறு.

பொறிஞர் கவிஞர் மு.க. முகில்வேந்தன்

ஒளவை அறக்கட்டளை, திருவையாறு.

ஆக்கப்பணி ஆளுமை

முனைவர் சுடல் தியாகராசன்
சென்னை

உமையாள் இராதா கிருப்தினன்
கல்கத்தா

முனைவர் வாசுக் இளவரசு
நாகை

முனைவர் வாசுக் கர்காலன்
திருவையாறு

புலவர் அ.வைத்திலிங்கம், செயங்கொண்ட சோழபுரம்

தோரணவாயில்

கண்ணகி கலைவேந்தன்

வெளியீட்டாளர்

தமிழ் ஐயா வெளியீட்டகம்

திருவையாறு

சைவ சமயம் தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகளை, பண்பாட்டுக் கூறுகளை, அறச்சிந்தனைகளை ஆக்கமளிக்கும் வகையில் உருவான தொன்மையான சமயம்; இயற்கையை வழிபட்ட தமிழரது வாழ்வில் இன்ப, துன்பங்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் வகையில் கடவுளர் உருவங்களும் குறிப்பாக மலைத் தெய்வமான தமிழ்க்கடவுள் முருகனையும் அன்பே கடவுளான சிவபெருமானையும் முன்னிறுத்தி தமிழர் நெஞ்சங்களில் தமிழ்ச்சமயம் சைவசமயமாக மலரத் தொடங்கியது; இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சைவ சமயக் கோட்பாடுகளையும் அறநெறிகளையும் உலகவர் அறியும் வண்ணம் சைவத்தமிழ் அனைத்துலக 16ஆவது ஆய்வு மாநாட்டுக் கருத்தரங்கத்தை திருவையாறு தமிழ்ஐயா கல்விக்கழகம் நடத்த முனைப்பான செயல்களில் ஈடுபட்டது.

குறிப்பாக சைவத்தை உயிர் மூச்சாகக் கருதி இன்றும் வாழ்வியல் அறமாகப் போற்றிவரும் மொரிசியசு நாட்டில் மாணிக்கவாசகம் திருக்கூட்டத்துடன் இணைந்து தொடக்கவிழா நடத்தியது; நிறைவு விழாவை தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக இலக்கியத்துறையுடன் இணைந்து நடத்திடவும் கருத்தரங்கப் பயனாக தமிழ் ஆய்வாளர்கள் 320க்கும் மேற்பட்ட ஆய்வாளர்களால் படிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் 4 ஆய்வு மாலை நூல்களாக வெளிவருவதும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற்கு அரண் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.

சைவத்தமிழ்க் கருத்தரங்கிற்கு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அனுப்பிய உள்நாட்டு, அயல்நாட்டு தமிழறிஞர்கள், பல்துறைப் பேராசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள் மற்றும் ஆர்வலர்கள் அனைவரின் ஆய்வுக் கருத்துக்கள் இவ்வாய்வு மாலையில் பதிவு செய்யப்பட்டு நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. இவ்வாய்வுக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்தும் பகுத்தும் தலைப்பினைத் தந்தும் அரும்பாடுபட்டு வரும் மாநாட்டு இயக்குநர் முனைவர் மு.கலைவேந்தன் அவர்களுக்கும் பேருள்ளத்தோடு மாநாட்டுப் பணிகளுக்குத் துணை நின்று வரும் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் முனைவர் க.பாசுகரன், இலக்கியத்துறைத் தலைவர் முனைவர் செ.தேவி, மொரிசியசு மாணிக்கவாசகர் திருக்கூட்டத் தலைவர் மு.சுந்தரேசன் செங்கப்பிராய்டு ஆகியோருக்கும் எனது கரம்குவித்த வணக்கங்கள். மாநாடு, நூல் வெளியீடு ஆகியவற்றிற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் வழங்கி வரும் அனைவருக்கும் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். தற்பொழுது வெளிவந்துள்ள சைவத்தமிழ் ஆய்வுக் கட்டுரைத் தொகுதிகளால் சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்கட்டும்; சமரசமான அமைதி வாழ்வு உலகம் முழுவதும் ஓளிரட்டும். நன்றி!

(ஐ.ம.)

கண்ணகி கலைவேந்தன்

முனைவர் க. பாஸ்கரன்

துணைவேந்தர்

மின்அஞ்சல் : rg.bhaskaran@gmail.com

இணையதளம் : www.tamiluniversity.ac.in

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர்-613010 - தமிழ்நாடு, இந்தியா

அலுவலகம் : 04362-227040

இல்லம் : 04362-226741

நிகரி : 04362-226159

வாழ்த்துச்செய்தி

இந்தியநாடு பரந்துபட்ட எல்லையைக் கொண்டது. பல்வேறு மொழி, கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றைக் கொண்ட மக்கள் இங்கு வாழ்கின்றனர். வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணவும் அமைதியான வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுவதற்காகவும் தோன்றிய சமயங்கள் தான் பக்தி இலக்கியங்கள். குறிப்பாக அன்பு வாழ்க்கையே அறவாழ்க்கை என்று உணர்த்த முற்பட்ட பொழுதுதான் தமிழரின் சைவ சமயக் கோட்பாடுகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. அன்பே சிவம் சைவ சமயத்தின் அடிப்படை நெறியாகப் பரவத் தொடங்கின.

சிந்தனைகளும் சொற்பொழிவுகளும், ஆய்வுகளும் கால வெள்ளத்தில் கரைந்து போகும் நிலையற்ற தன்மைப் படைத்தவை. ஆனால் அவைகளே நூலாக வெளிவரும் பொழுது உயிர்பெற்று மனித இனத்திற்கென்று துணைநிற்பவை. பல்வேறு பகுதிகளில் வெவ்வேறு நிலைகளில் வாழும் அறிஞர் பெருமக்கள் தங்களுடைய சிந்தனைச் சிதறல்களை இதுபோன்ற கருத்தரங்குகளின் வழிதான் வெளிபடுத்தமுடியும்.

சொற்பொழிவுகளை சில நூறு பேர்களை அமர்ந்து கேட்கும் வாய்ப்பினைப் பெறுகின்றனர். ஆனால் அச்சொற்பொழிவுகளைத் தொகுத்து நூலாக வடிவம் பெறும்போது நிலைத்த தன்மையைப் பெற்று பல்லாயிரம் பேர் படித்து பயன்பெறும் வாய்ப்பினைப் பெறுகிறது. மகாகவி, மில்டன் போன்றோர் நூல்களைப் பற்றிக் கூறும் போது "A good book is the life blood of a master spirit, embalmed and treasured with a life beyond" உயர்ந்த உள்ளங்களின் சிந்தனைப் பிளவுகள் மனமூட்டப்பட்டு எதிர்காலம் முழுவதற்கும் பாதுகாத்து வைக்கப்படுகிறது. அந்த வழியில் வேறு எந்த பல்கலைக்கழகமும் செய்யமுடியாத மாபெரும் பணியினை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக இலக்கியத்துறையும், தமிழ் ஐயா கல்விக்கழகமும் மொரீசியசு மாணிக்கவாசகர் திருக்கூட்டத்துடன் இணைந்து நடத்தும் ஒரு மாபெரும் கருத்தரங்கை கடின உழைப்பாளி முனைவர் மு.கலைவேந்தன் அவர்களும் இலக்கியத்துறையும் இணைந்து நடத்தும் இக்கருத்தரங்கம் வெற்றிபெற வாழ்த்துகிறேன். இதுபோன்ற பணிகளை மேலும் அதிக அளவில் நடத்துவதற்கு இலக்கியத்துறைப் பேராசிரியர்களும், மாநாட்டுக் குழுவினரும் முன்வர வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டு மாநாடு வெற்றிபெற வாழ்த்தி மகிழ்கின்றேன்.

(ஓ.ம்.)

முனைவர் க. பாஸ்கரன்

துணைவேந்தர்

ஸ்ரீலக்ஷ்மா மாசிலாமணி தேசிக ஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

இளைய சந்நிதானம்

தருமையாதீனம், தருமபுரம்.

ஆசியுரை

சைவத்தின்மேல் சமயம் வேறில்லை அதில்தான் சிவமாம்
தெய்வத்தின் மேல் தெய்வம் இல்லை யெனும் நான்மறைச்
வாய்மை வைத்த சீர்திருத்தேவாரமும் திருவாசகமும்
உய்வைத்தரச் செய்த நால்வர் போற்றாள் எம்உயிர்த்

துணையே

சைவ எல்லாப்ப நாவலர்

அனைத்துலக 16ஆவது சைவத்தமிழ் மாநாடு தஞ்சை
தமிழ்ப்பலக்கலைக் கழக இலக்கியத்துறை, மொரிசியசு மாணிக்க
வாசகர் திருக்கூட்டம், திருவையாறு தமிழ் ஐயா கல்விக்கழகம்
இணைந்து நடத்துவது அறிந்த மகிழ்ச்சி. 'மேன்மைகொள் சைவ நீதி
விளங்குக உலகமெலாம்' என்பதற்கொப்ப மொரிசியசு நாட்டில் சைவத்
தமிழ் மாநாடு நடைபெறுவது சிறப்பு.

சைவம் வளர்த்த தமிழ் அளவிடற்கரியது; மூன்றாம் நூற்றாண்டு
காரைக்கால் அம்மையார் தொடங்கி, பனிரெண்டாம் நூற்றாண்டு
சேக்கிழார் வரை பன்னிரு திருமுறைகளை 27 அருளாளர்களால் 18,179
பாடல்களால் அருளப்பெற்றது. மெய்கண்டார் வழி சாத்திர நூல்கள்,
பதினான்கு, சைவம் வளர்க்க அருளப்பெற்றது அறுவரால்
குருஞானசம்பந்தர். குமரகுருபரர், தாயுமானவர், அருணகிரிநாதர்
உள்ளிட்ட சைவ ஆதீனத் தம்பிரான்கள், புலவர்கள், பலருமாக
சிற்றிலக்கியங்கள் என்ற வகையில் 4500 நூல்கள் சைவசமயத் தமிழ்
வளர்த்திருக்கின்றன.

சைவத்தமிழ் மூலமாகத் தான் உலா எனும் நூல்வகையை
சேரமான் பெருமான் அருளினார். அனுப்புநர், பெறுநர், பொருள்
வகையை தாங்கிய கடிதம் எழுதும் முறையை இறைவனே அருள்
வேட்டும் பொருள் வேட்டும் எழுதிய முறை சைவத்தமிழ் வளர்த்த
பெருமை உண்டு. இந்திலையை உணர்ந்து நமது பாராட்டுக்குரிய,
துணைவேந்தர் முனைவர் க.பாசகரன், முனைவர் மு.கலைவேந்தன்,
சிவனடியார் சுந்தரேசு செங்கப்பிராய்டு மற்றும் பல்வேறு
அமைப்புகளும் இணைந்து சைவத் தமிழ் மாநாடு நடத்துவது
பாராட்டுதலுக்குரியது. மாநாடு சிறப்பாக அமைய செந்தமிழ் சொக்கன்
திருவருளையும் தருமை ஆதீன குருமணி திருவருளையும்
சிந்திக்கிறோம்.

(ஒ.ம்.)

தவத்திரு. மாசிலாமணி தேசிக ஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

மருத்துவர் சு.நரேந்திரன்

மதிப்பியல் தலைவர்,
தமிழ்நியா கல்விக்கழகம்,
திருவையாறு.

வாழ்த்துரை

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்
கோனாகி யான் எனது என்று அவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை என் சொல்லி வாழ்த்துவனே

என்று கரைந்து உருகுவார் மணிவாசகப் பெருமான்.
இறைவா நீ விண்ணில் இருக்கின்றாய் மண்ணில்
மறைந்திருக்கின்றாய். நீரில் கரைந்திருக்கின்றாய். நெருப்பில்
நிறைந்திருக்கின்றாய். அண்ட சராசரங்களில் எல்லாம் நீக்கமற
நிறைந்திருக்கின்றாய்.

என் கூறிய இப்பெருமானே திருப்பெருந்துறையில்
திருக்கோயில் எழுப்பினார். திருக்கோயில் இறைவன் எழுந்து
அருள் பாலிக்கும் இடம் மட்டும் அல்ல. மானுட சமூகம் கூடிக்
கலந்து வாழ்கின்ற அறப்பண்ணைகள், அருள் நிலையங்கள்.
இங்கு கல்விக் கற்றுத் தருகின்ற கலாசாலைகள் இருந்தன.
மருத்துவச் சாலைகள் இருந்தன. நீதி வழங்கும் நீதிச் சபைகள்
இயங்கின. நமது சமய வாழ்க்கையில் இறைவன் வாழ்த்துப்
பொருள் அல்ல வாழ்வுப் பொருள். இறைவன் பரம்பொருள்
வேண்டியன தரும் அற்புதப் பொருள் மட்டுமல்ல. நம் மனத்து
மரசுகளைக் கழுவி ஆணவ மலத்தை அடக்கித் திருவருள்
இன்பத்தில் நம்மைத் திளைக்கச் செய்கின்ற பேரின்பப்
பெருவெள்ளம்.

இதனை அறிய நால்வர் பெருமக்கள் ஒதிய திருமுறை
மந்திரங்களை திக்ெகட்டும் முழங்குவோம் என்றபடி சைவத்தின்
மேல் சமயம் வேறில்லை. அந்தச் சைவம் திருமுறைகளின்
அடித்தளத்தில் எழுப்பப்பட்டது என்பதை ஒட்டி தமிழின்
தமிழர்களின் பெருமைகளை வெளிப்படுத்தும் நோக்கத்தில்
ஐயாற்றில் நிலை பெற்ற ஒளவை அடிப்பொடி இயக்கத்தில்
நடைபெறும் தமிழ்ஐயா கல்விக்கழகம் சைவ சித்தாந்த
மாநாட்டை நடத்துகின்றது. கடந்த 15 ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற
மாநாடுகளை போன்று இம்மாநாடும் வெற்றி பெற்று
சிறப்படைய என் வாழ்த்துதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(ஒ.ம்.)

சு.நரேந்திரன்

முனைவர் பா.மாசிலாமணி

தமிழ்ப்பேராசிரியர் (ப.நி)

அ.வீ.வா.திரு.புட்பம் கல்லூரி

பூண்டி

மனிதனை நெறிப்படுத்துவதற்காகவும் வாழ்க்கையை ஒழுங்கு படுத்துவதற்காகவும், அமைதியாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் வாழ்வதற்கு வழிகாட்டுவதற்காகவும் உலகில் சமயங்கள் தோன்றின; குறிப்பாக சைவ சமயம் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை முறைப்படுத்துவதற்காகவே தோன்றியது எனலாம்.

பிறருக்காகத் தொண்டு செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதே சமய இயக்கங்களாகும். 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்ற அப்பரின் அருள்மொழியும் இதனை நன்குணர்த்தும். சமயக்குரவர்கள் நால்வரும் இறைவன் மீது அளவற்ற அன்பு கொண்டு இன்னிசைப் பாடல்களாலும் தன்னைத்தாழ்த்திக் கொண்டு பிறரை மதிக்கும் நற்பண்புகளாலும் சைவ சமயம் பெரும் வளர்ச்சியைக் கண்டது; அச்சத்தை அகற்றி வாழ்வதற்கும் அன்போடு அனைவரிடமும் பழகுவதற்கும் அறச்செயல்களில் ஈடுபடுவதற்கும் சைவ சமயமே வழிகாட்டியது; இன்றும் வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

இவ்வறத்தை நல்லறமாக்குவதற்கும் இயற்கையானச் சூழலில் வாழ்க்கையை இணைத்துக் கொண்டு வாழ்வதற்கும் திருமூலர், நால்வர், தாயுமானவர், இராமலிங்க அடிகளார் போன்றோர் பாட்டின்பத்தாலும் பயண அனுபவங்களாலும் சைவ சமயத்தை நிலைநிறுத்தியப் பெருமைக்குரியவர்களாவார்கள் நெஞ்சில் போற்றி அவர்களை வாழ்க்கையில் பின்பற்றும் பொழுது சமநோக்கும் சமாதான வாழ்க்கையும் அனைவருக்கும் கிடைக்கும். இதனை நினைவுப்படுத்தும் வகையில் திருவையாறு தமிழ் ஐயா கல்விக்கழகமும், தஞ்சாவூர் தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகமும், மொரிசியசு மாணிக்கவாசகர் திருக்கூட்டமும் சைவத்தமிழ் மாநாட்டிற்கு ஏற்பாடு செய்துள்ளது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

இம்மாநாட்டில் பங்கேற்பவர்களுக்கும், கட்டுரைப் படிப்பவர்களுக்கும், துணை நிற்பவர்களுக்கும் என்னுடைய பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அனைவருக்கும் நல்வாழ்த்துக்கள்.

(ஒ.ம.)

பா.மாசிலாமணி

அணிந்துரை

சைவம் வளர்த்த தமிழ்

முனைவர் மு.ஞானத்தாய்
முதல்வர்
பச்சையப்பன் மகளிர் கல்லூரி
காஞ்சிபுரம்

“தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி”

தமிழ்நாட்டில் சைவமதத்தின் பெருமையினையும், பழமையினையும் பறைசாற்றும் வரிகளாம் இவை. இதிலிருந்து சிவநெறி செழித்து தழைத்து ஓங்கியது என்பதை நாம் அறியலாம். சைவ சமயம் உலகிலுள்ள எல்லாச் சமயங்களுக்கும் முற்பட்ட தொன்மையினை உடையது.

“சைவம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட சமயம்”

என்று ஜி.யு.போப் பாதிரியார் கூறுகின்றார்.

“சைவம் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது” என்று புதைபொருள் ஆய்வறிஞர் சர்ஜான் மார்சல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சைவம் பொது நோக்குடையது. எல்லா உயிர்களும் சிவசம்பந்தம் உடையவை என்பதை,

“நின்றனவும் சரிப்பனவும் சைவமேயாம்”

926-சம்பந்தர் புராணம் என்பது சேக்கிழார் வாக்கு. சங்ககாலம் முதல் சைவநெறி படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்தாலும், சைவ சமயத்தின் பொற்காலமாகத் திகழ்வது கி.பி. 600 முதல் கி.பி. 1200 வரையுள்ள காலமாகும். சங்க இலக்கியங்களில் சைவ சமயக் கருத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக சிவனைப் பற்றிய குறிப்புகள் வந்துள்ளன. அவற்றுள் சில,

“தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத்தோற்கே”

- புறநானூறு

“மணிமிடற்கு அண்ணல்” - பரிபாடல் (8)

“நீலமேனி வாலிழை பாகத்து ஒருவன்”

- (கடவுள் வாழ்த்து) ஐங்குறுநூறு

“முக்கண்ணான்” - கலித்தொகை (2)

நான்கு மறைகளையும் ஆறு அங்கங்களையும் உடைய வேதங்கள் சிவபெருமானின் வாயிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது என்னும் செய்தியை,

“முது முதல்வன் வாய் போகாது ஒன்று புரிந்த
ஈரிரண்டில் ஆறு உணர்ந்த ஒரு முது நூல்”

என்று புறநானூறு 166-ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

பெரியபுராணம் சிவனடியார்களின் பக்தியையும், தொண்டையும், வரலாற்றையும் வித்தாகக் கொண்டு எழுந்த காவியம். பெரியபுராணம் பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது. சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் கிடைத்த வெற்றி. அன்புக்கும், அருளுக்கும் சான்றாக விளங்குவது பெரியபுராணம்.

ஆண்டவனிடம் ஆன்மீகப் பக்தி முதல் ஆண்-பெண் காதல் வரை, துறவறம் முதல் இல்லறம் வரை, அருள்நெறி முதல் அரசியல் வரை, விவசாயம் முதல் வீரம் வரை, தியாகம் முதல் சூது வரை, மென்மை முதல் வன்மை வரை, இயற்கை முதல் கற்பனை வரை, சரித்திரம் முதல் புராணம் வரை, சமதர்மம் முதல் சாதி ஆசாரம் வரை, பழமைப் பண்பாடு முதல் புதுமைப் புரட்சி வரை பலவிதமான பொருட் சிறப்புகளைக் கொண்டு விளங்கும் பெரியபுராணம் 4,253 செந்தமிழ்ப் பாக்களால் ஆனது.

சேக்கிழார் புராணம் என வழங்கும் திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றிலும் அறுபத்து மூவர் கதை கூறப்பட்டுள்ளது. சிவநெறி தழைத்து செந்தமிழ் வளர்த்து, அறநெறி ஒங்கி ஆண்டவன் திருவருள் எங்கும் நிறைந்து விளங்க சைவ நூல்கள் பெரிதும் துணைபுரிந்தன. இறைவன் அடி எடுத்துக் கொடுக்க சேக்கிழார் பாடிய பெரியபுராணம் “ஐந்தாவது வேதம்” எனப்பட்டது. இதனை,

“உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கு அரியவன்
நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத்து ஆடுவான்
மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவோம்”

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம். பன்னிரு திருமுறைகளும் சைவ

சமய இலக்கிய நூல்களும், தமிழில் இருந்த நான்மறைகளில் கூறப்பட்ட கருத்துக்களையே பேசுகின்றன என்பதை ஒளவையார்,

“தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒரு வாசகம் என்றுனர்” - நல்வழி

இப்பாடல் மூலம் விளக்குகிறார். தமிழ்மொழியில் இருக்கும் நான்மறைகளச் சிவப்பெருமானே அருளிணான் என்ற உண்மையைத் திருமுறைகளில் பல இடங்களில் காணலாம். இதனை,

“அறம் பொருள் இன்பம் வீடு மொழிந்த வாயான்
மூக்கண் ஆதி” - (1-53-6) சம்பந்தர்

“அன்று ஆலன் நிழற்கீழ் அறம் நால்வர்க்கு
அருள் புரிந்து” - (7-28-3) சுந்தரர்

முதலிய வரிகளால் அறியலாம். திருஞானசம்பந்தர் தமிழ்மொழிக்கும் இசைக்கும் ஏற்றம் தந்தவர். தம்மைத் தமிழ் ஞானசம்பந்தன் எனப் பல இடங்களில் அவரே கூறியுள்ளார்.

“ஞானசம்பந்தன் வாய் நவிற்றிய தமிழ்மாலை
சொலக்கேட்டு உகந்தவர் தம்மை வாதியா
வினை மறுமைக்கும் இம்மைக்கும் வருத்தம்
வந்து அடையாவே” (2-106-11)

இப்பாடலில் இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன் அடையும்வழி காட்டப்பட்டுள்ளது. சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கும் பதி,பசு, பாசம் எனும் இப்பெரும் தத்துவங்களை விளக்குகிறது.

தமிழ்வளர்ச்சிக்குச் சைவமடங்கள் ஆற்றிய தொண்டுகள் அளவிடற்கரியன. சைவமடங்கள், தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்து எண்ணற்ற நூல்கள் வெளிவர துணைப் புரிந்துள்ளன. காலத்தால் முற்பட்ட மடமான மதுரை மடம் திருஞானசம்பந்தர் வந்து தங்கிய காரணத்தால் அவரது பெயராலே வழங்கப்படுகிறது. நமச்சிவாய மூர்த்திகள் நிறுவிய திருவாவடுதுறை மடம் சங்கர நமச்சிவாயர், சிவஞான முனிவர், உ.வே.சா. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை போன்றோரை ஆதரித்து வளர்த்தது. திருப்பனந்தாள் காசிமடம் கலைக் கல்லூரிகள் வைத்து தமிழுக்குத் தொண்டு புரிந்து வருகின்றது.

சைவ சித்தாந்த நூல்களான திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப் பாடியார், சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார், இருபா

இருபஃது, உண்மை விளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினா வெண்பா, போற்றிப் பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சு விடுதாது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிவாரணம் இக்கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ள அனைத்துச் செய்திகளும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும், தமிழாய்வுக்கும் பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளனர் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

சைவத்தால் தமிழ் வளர்ந்ததா அல்லது தமிழால் சைவம் வளர்ந்ததா என்று பார்த்தால் தமிழும் சைவமும் ஒன்றாகவே வளர்ந்தது என்பதை அறியலாம். ஏனெனில் தமிழும், சைவமும் நாணயத்தின் இருபக்கங்களாகத் துலங்குகின்றன. இச்சிறப்புமிக்க சைவத் தமிழின் பாண்பினைப் பறைசாற்றும் வகையில் 80க்கு மேற்பட்டக் கட்டுரைகள் சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள் என்ற நூல் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது. இத்தொகுப்பு சைவத்தமிழ் இலக்கியங்கள், திருமந்திரத்தின் தனிச்சிறப்பு, சைவத்தமிழ் அறிஞர்கள் ஆகிய மூன்று தலைப்புகளில் பகுக்கப்பட்டு, அறிவு நிறை, அறிவு வளர் ஆய்வாளர்களால் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றும் வேறு வேறு கோணத்தில் அமையப்பெற்றுள்ளமைத் தனிச்சிறப்பாகும்.

பயனுள்ள இக்கட்டுரைகளால் சைவமும், தமிழும் தன்னிகரற்று உலகளாவியப் பார்வையோடு விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆய்வு நூலை வெளியிட்டுள்ளவர்களுக்கும், கட்டுரையாளர் ஒவ்வொருவருக்கும் நெஞ்சம் நிறைந்தப் பாராட்டுக்கள். நன்றி

(ஒ.ம்.)

முனைவர் மு.ஞானத்தாய்

நுன்றி மலர்கள் மணம் வீசட்டும்

முனைவர் மு.கலைவேந்தன்
மாநாட்டு இயக்குநர்
தமிழ்ஐயா கல்விக்கழகம்
ஒளவைக்கோட்டம், திருவையாறு

இயற்கை எழிலும் அமைதியும் செழித்தோங்கும் அறம்வளர்த்த நாயகி உடனாய ஐயறப்பர் திருக்கோயில் அமைந்து, அப்பரடிகளுக்கு கயிலைக் காட்சி நல்கிய திருநகராகவும் நால்வராலும் பாடப்பட்ட திருமுறைத் திருநகராகவும் விளங்கும் திருவையாற்றில் ஒளவைக் கோட்டத்தைத் தலைமையகமாகக் கொண்டு தமிழரது அறஞ்சார்ந்த வாழ்வியல் நெறிகளை உலகெங்கும் பரப்பிவரும் திருவையாறு தமிழ்ஐயா கல்விக்கழகம் செந்தமிழரது சீர்மிகு வாழ்வியல் நெறிகளை அடிப்படைகளாகக் கொண்டு, இயற்கையோடு இயைந்த சைவ நெறிகளின் மாண்புகளையும், வரலாற்றுச் சுவடுகளையும் திருக்கோயில்களின் சிறப்புக்களையும் பொருண்மையாக வெளிப்படுத்தும் வகையில் சைவத்தமிழ் அனைத்துலக 16ஆவது ஆய்வு மாநாட்டுக் கருத்தரங்கினை நடத்தத்திட்டமிட்டது; நல்வாய்ப்பாய் பல்துறை ஆய்வாளர்களின் கட்டுரைகள் 4 ஆய்வு மாலைத் தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. வெளியிடுவதற்குத் துணை நின்று தமிழ் நெஞ்சங்களுக்கு இதயங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இம்மாநாட்டுக் கருத்தரங்கம் சிறப்பாக நடைபெறுவதற்குத் துணைநின்று வரும் தஞ்சாவூர் தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகத்து அனைத்துத்துறைத் தலைவர்கள், பேராசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள் மற்றும் அலுவலர்களுக்கும் மொரிசியசு தமிழ்க் கூட்டமைப்புகளுக்கும் ஒளவைக்கோட்ட அறிஞர் பேரவையைச் சார்ந்த அமைச்சர்களுக்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். குறிப்பாக மாநாட்டுப் பணிகளுக்கு பெருந்துணைப் புரிந்துவரும் முனைவர் சரசுவதி இராமநாதன், தமிழ்ஐயா கல்விக்கழக மதிப்பியல் தலைவர் மருத்துவர் சு.நரேந்திரன், தொழிலதிபர் மதி.முனைவர் ஆர்.ஆர்.கோவிந்தராசன், அறிஞர் பேரவை தலைமை அமைச்சர் கோ.அன்பரசன், தலைமை இணைஅமைச்சர் வெ.கண்ணன், ஒளவைக் கோட்ட ஒருங்கிணைப்பாளர் அரிமா. வை.கலியபெருமாள் ஆகியோருக்கும் அணிந்துரை, வாழ்த்துரை வழங்கியவர்களுக்கும் நன்றி.

மெய்ப்புப் பணியினைத் திறம்பட செய்து கொடுத்த புலவர் மா.கந்தசாமி, புலவர் அ.வைத்திலிங்கம், முனைவர் வாசுகிகரிகாலன், முனைவர் வாசுகி இளவரசு மற்றும் பல்வகை செயல்பாடுகளுக்கும் துணைநின்று வரும் முனைவர் சி.பஞ்சநாதன் ஆகியோர்களுக்கும் கணினி அச்சாக்கிய சிவகாசி செ.தீபா, அட்டைப்படம் ஆக்கிய குடந்தை சனா.சானகிராமன், நூல்களை அச்சாக்கிய சென்னை துரைபாண்டியன் ஆகியோர்க்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

நன்றி மலர்களால் இவ்வாய்வு மாலையும் மணம் பெறட்டும்; சைவத்தமிழும் செழித்தோங்கட்டும்.

(ஒ.ம்.)

மு. கலைவேந்தன்

வ. எண்.	பொருளடக்கம் தலைப்பு	ப.எண்
அ. சைவத்தமிழ் இலக்கியங்கள்		
1.	மூவர் தேவாரப் பதிகங்களின் பொது அமைப்பும் சிறப்புக் கூறுகளும் முனைவர் செ.தேவி	1
2.	பன்னிரு திருமுறைகள் கவிஞர் க.இராசமானிக்கம்	9
3.	63 நாயன்மார்கள் கதைகள் பிரேமா பிரசுரம் செ.சிறிதர்	16
4.	பெரியபுராண மாட்சிகளும், நுண்கூறுகளின் மிளிர்வுகளும் முனைவர் ஏ.யோகசித்ரா	23
5.	பெரியபுராணத்தில் செயற்கரிய செய்த சேக்கிழார் முனைவர் சீனு.தண்டபாணி	33
6.	தேவாரத்தில் வழிபாட்டு நெறிகள் முனைவர் ம.சியாமளா	41
7.	முதல் மூவரில் முதல்வர் புலவர் அ.வைத்திலிங்கம்	48
8.	மூவர் தேவாரத்தில் இயற்கைப் புனைவுகள் முனைவர் க.கிருட்டினமூர்த்தி	54
9.	மூவர் தேவாரமும் காவிரியும் முனைவர் ம.தமிழ்வாணன்	60
10.	திருஞான சம்பந்தர் - தேவாரம் காட்டும் அணிநயம் கோ.சௌசன்யா	68
11.	திருஞான சம்பந்தரின் பதிகம் அமைப்பு இலக்கணம் முனைவர் உ.கலைச்செல்வி	74
12.	திருவாசகத்தில் இயற்கை க.வெண்ணிலா	82
13.	திருவாசகத்தின் இலக்கியத்திறன் முனைவர் சு.இரவிச்சந்திரன்	89
14.	திருஞானசம்பந்தரின் கற்பனைத் திறம் முனைவர் மு.சுதா	96

15.திருவெம்பாவை குறிப்பிடும் மார்கழிப் பாவை நோன்பு	செ.தரணி	101
16.திருநாவுக்கரசரின் தனித்திருக் குறுந்தொகைப் பதிகம் காட்டும் சைவநெறி	ம.செகதீசுவரி	107
17.திருநாவுக்கரசரின் திருத்தாண்டகப் பாடல்களில் ரசங்களின் வெளிப்பாடு சத்தியப்பிரியா கசேந்திரன்		111
18.திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் சமுதாயத் தொண்டு	ப.இராசாராம்	118
19.திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் அடிமுடி அறியப்படாதவரின் அற்புதங்கள்	க.உமாதேவி	124
20.சுந்தரர் தேவாரத்தில் இறையரு முனைவர் செள.சான்சிராணி		129
21.சுந்தரர் நீட்சியில் காதலியல் நெறிப்பரவல்	செ.விசயராகவன்	136
22.சுந்தரரும் திருக்கூடலையாற்றார் பதிகமும்	வெ.நீரோசா	141
23.மாணிக்கவாசகரின் பக்திச் சிறப்பு	சோ.இளங்கோவன்	147
24.இல்லறத்தில் இருந்து முக்தி பெற்ற நாயன்மார்கள்	ச.பத்மப்பிரியா	152
25.சைவத்தமிழ்ச் சிற்றிலக்கியங்கள்	ஞா.சசிகலா ஞானாமிசேகம்	161
ஆ. திருமந்திரத்தின் தனிச் சிறப்புகள்		
26.திருமந்திரம் காட்டும் அறக்கருத்துக்கள்	முனைவர் க.அழகர்	
16527. திருமந்திரத்தில் சைவம்	செ.லிப்டில் ப்ளவர்	170
28.சைவ இலக்கியங்கள் - திருமந்திரம்	முனைவர் பு.சி.இரத்தினம்	175
29.திருமந்திரம் கூறும் சைவ நெறி	ஏ.ஞானபிரதாப்சிங்	180
30. சைவத்தமிழும் திருமூலர் திருமந்திரமும்	கு.செ.சரகவதி	185

31. திருமந்திரம் கூறும் வாழ்வியல் கூறுகள்
வே.புளோரா பவுலின் மேரி 190
32. இறைநூல் கூறும் சைவ சமய விழுமியங்கள்
முனைவர் க.ச.இலட்சுமி 196
33. திருமந்திரத்தில் உயிர் தத்துவம்
முனைவர் சு.லோகிதா 202
34. சாத்திரத்திற்கு திருமந்திரம்
கவிதையாயினி முல்லை மானிக்கம் 207
35. திருமுலரின் நிலையாமைக் கருத்துக்கள்
நா.பகுசியா பேகம் 214
36. திருமந்திரம் எனும் தந்திரங்கள்
முனைவர் ஆ.வேணிசிறி 220
37. திருமுலர் கண்ட மெய்ஞ்ஞானம்
முனைவர் ப.சுத்திகரமேரி 227
38. திருமுலரின் நிலையாமைக் கொள்கை
முனைவர் மூ.ஆனந்தி 232
39. திருமுலர் கூறும் வாழ்வியல் தத்துவங்கள்
பு.சந்தனகுமாரி 237
40. திருமந்திரர் உணர்த்தும் அன்புடைமையும் நிலையாமைக்
கொள்கையும் கி.பிரேமாராணி 243
41. வாழ்வு, வரலாறு, சைவநெறி மாண்புகள்
ச.மதுரா 248
42. அன்பே சிவம் திருமந்திரம்
அ.கிராசன்சான் 253
43. திருமந்திரம் - அறம் வலியுறுத்தல்
சகோ. ஆ.மரியசாந்தி 257
44. திருமந்திரமும் திருக்குறளும்
ச.அருள் சோகபின் 263
45. திருமந்திரம் உணர்த்தும் சைவநெறிக் கோட்பாடுகள்
மா.மஞ்சளா 271
46. திருமந்திரம் கூறும் வேடம்
க.செயஸிவினி 278

47. திருமந்திரத்தில் மறைபொருள் கூற்று	க. நர்கீசு	283
48. திருமந்திரம் கூறும் ஆன்மீக வாழ்வியல்	ஏ.கௌதமச்செல்வி	289
49. சைவத்தமிழ் வளர்த்த அறிஞர்கள்	முனைவர் இரா.சிவஞானபாண்டியன்	295
50. சைவத்தமிழ் பணியாற்றிய பெரியவர்கள்	காஞ்சி வெ.அ.சம்பந்தம்	302
இ. சைத் தமிழ் அறிஞர்கள்		
51. சைவத்தமிழ் நெறி வளர்த்த அறிஞர்கள்	ச.ம.மாசிலாமணி	310
52. சைவத்தமிழ் நெறி வளர்த்த அறிஞர்கள்	சிவ.சாந்தி ரவிபாலன்	317
53. சைவத்தமிழ் நெறி வளர்த்த அறிஞர்	இரா.சங்கரேசுவரி	325
54. திருநாவுக்கரசரின் சைவநெறி	முனைவர் இரா.கவிதா	330
55. சுந்தரர் தேவாரத்தில் சமூக மெய்மைகள்	க.முத்தையா	337
56. காரைக்கால் அம்மையாரின் வாழ்வும், வரலாறும்	பவன்உத்ரா கண்ணையன்	343
57. சைவம் வளர்த்த பெண் ஆளுமைகள்	முனைவர் ச.சௌ.கவிதா	348
58.63 நாயன்மார்களின் வாழ்வும் அருட்பணிகளும்	முனைவர் ஆர்.சீதாஸெட்சுமி	354
59. திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் சிவமூர்த்தங்கள்	வா.போதுமணி	360
60. அப்பூதி அடிகளார் வாழ்வும் அருட்பணியும்	முனைவர் வே.சேதுராமன்	365
61. காரைக்காலம்மையாரின் சிவச் சிந்தனை	முனைவர் கோ.பூங்காவனம்	371
62. மங்கையர்க்கரசியாரின் மதி நுட்பம்	துரை.கலைவேந்தன்	377

63.காரைக்கால் அம்மையாரின் சைவநெறி மாண்புகள் முனைவர் ஓ.மு.சே.அமீர் அம்சாயீவி	383
64.குமரகுருபரரின் சகலகலாவல்லிமாலை ஓர் அறிமுகம் முனைவர் கோ.சி.கோலப்பதாசு	390
65.இராமலிங்க அடிகளாரின் வாழ்வியற் சிந்தைகள் செ.உசாராணி	396
66.பட்டினத்தார் பாடல்களில் அறச்சிந்தனைகள் முனைவர் க.கலாவதி	403
67.சைவத்தமிழ் வளர்த்த பட்டினத்தார் முனைவர் பீ.கிரகமதீபீவி	410
68.பட்டினத்தடிகள் வாழ்வும் வாக்கும் புலவர் செ.சண்முகம்	416
69.பட்டினத்தாரின் தாய்ப்பற்றில் சைவப்பற்று செ.கார்த்திக்	422
70.இராமலிங்க அடிகளாரின் சைவநெறி மாண்புகள் த.அன்புமதி	429
71.அருணகிரிநாதரின் பக்தி மாண்புகள் துர்க்கா கலியபெருமாள்	434
72.சைவத்தமிழ் நெறி வளர்த்த அறிஞர் தாயுமானவர் செயப்பிரியா பன்னீர்செல்வம்	438
73.பட்டினத்தார் பாடல்களில் யாப்பு க.விமலா	443
74.வள்ளலார் வாழ்வும் வரலாறும் சைவநெறி மாண்புகளும் வீ.கௌசல்யா	451
75.வள்ளல் யார்? மருத்துவர் சு.நரேந்திரன்	457
76.வயலூரும் அருணகிரிநாதரும் முனைவர் அ.சிறிவித்யா	461
77.திருமந்திரம் கூறும் சிவபெருமாள் வீ.கோவிந்தராசு	468
78.வரலாற்றில் சைவத்தமிழ் இலக்கித்தின் பங்கு க.பழனியப்பன்	472

1. முவர் தேவாரப் பதிகங்களின் பொது அமைப்பும் சிறப்புக் கூறுகளும்

முனைவர் செ. தேவி
பேராசிரியர், துறைத் தலைவர்
இலக்கியத்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்
தஞ்சாவூர்

முன்னுரை

சங்க காலத்தில் நன்கு வளர்ந்த தமிழர்களின் வாழ்வும், இலக்கிய வளர்ச்சியும் களப்பிரர்கள் முத்தரையர்கள் காலமான கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் போன்ற ஆன்மீகப் பெரியோர்களால் தமிழகத்தில் புதிய முறையில் இலக்கியமும், மக்களின் வாழ்வில் பெறும் மாறுதல்களும் ஏற்பட்டன. இம்மாறுதல்கள் ஏற்பட்ட கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலம் பக்தி இயக்கக் காலமாகும்.

திருஞானசம்பந்தர் பதிகம்

பதிகம் எனப்படுவது பொதுவாகப் பத்துப்பாடல்களைக் கொண்ட சிறப்புடைய ஊர். சம்பந்தர் பதிகங்கள் பெரும்பாலும் பதினோரு பாடல்களைக் கொண்டவை. பதினோராம் பாடல் பதிகச் சிறப்பு, பதிகத்தை ஒதினால் பெறப்படும் பயன், பதிக ஆசிரியர் பெருமை ஆகியவற்றைக் கூறுவது. எனவே முன் பத்துப் பாடல்களின் வேறாக உள்ள பதினோராம் பாடலைத் திருக்கடைக்காப்பு என்று வழங்குவர்.

சுந்தரர் பதிகம்

சுந்தரரின் பதிகங்களில் இவ்விரு முறைகளும் காணப்படுகின்றன. அதாவது சம்பந்தர் போல் பதினோரு பாடல்களை அமைத்து, அப்பதினோராம் பாடலைத் திருக்கடைக் காப்பாக அமைத்தும், நாவுக்கரசரைப் போல் பத்துப் பாடல்களை அமைத்து, அதன் பத்தாம் பாடலைத் திருக்கடைக் காப்பாக

வைத்துப் பாடியும் வழங்கியுள்ளார் சுந்தரர்.

சிறப்பு அமைப்பு

சம்பந்தர் பதிகங்களில் குறிப்பாக மற்றோர் அமைப்பையும் காணலாம். இராவணனது பிழையைப் பொறுத்து, இறைவன் அருள் செய்தமையை எட்டாம் பாடலில் காணலாம். திருமாலும் பிரமனும் தாமே முதல்வன் என வாதிட்டு இறைவனுடைய அடியையும், முடியையும் காணாமல் மயங்கிய செயலை ஒன்பதாம் பாடலில் காணலாம். புத்தர், சமணர் ஆகியோருடைய சமயநெறிகள் குற்றமுடையவை என்பதைப் பத்தாம் பாடலில் காணலாம். பதிகப் பயனைப் பதினோராம் பாடலில் காணலாம்.

சமயக் குரவர்களின் நால்வகை நெறிகள்

இறைவனை அடைவதற்குச் சமயக் குரவர்கள் பின்பற்றிய நெறிகளை நான்காக உரைத்தல் மரபு. அவை.

1. தொண்டு நெறி (தாச மார்க்கம்)
2. நன்மகன்மை நெறி (சற்புத்திர மார்க்கம்)
3. தோழமை நெறி (சக மார்க்கம்)
4. மெய்ம்மை நெறி (சன்மார்க்கம்)

நால்வகை நெறிகள் - ஒரு விளக்கம்

“பாசப்பற்று விடுதற்பொருட்டு, முதல்வனைப் பற்றும் முறையே கடவுள் வழிபாடு எனப்படும். அது பொதுவும் சிறப்பும் என இருவகைப்படும். வழிபாடு - பின்பற்றல், இறைவன் திருக்குறிப்பின் வழி நின்று ஒழுகுதல் என்பவை ஒரு பொருட்சொற்கள். பொது வழிபாடு என்பது இறைவனது அருளானை ஆகிய அறத்தின் வழி நின்றல். சிறப்பு வழிபாடு என்பது முதல்வனது உண்மை இயல்பை தெளியக் கண்டு. அவனைச் சார்தலால், அவன்தன் அருட்குணங்கள் நம்மிடத்து மேம்பட்டு விளங்குமாறு ஒழுகும் ஒழுக்கம். இஃது அருள் நூல்களை ஒதி உணர்ந்து, அவற்றுள் கூறியபடி முதல்வனை வணங்குதல், வாழ்த்துதல், நினைதல், உள்நோக்கி உணர்தல் என்னும் வடிவில் நிகழ்த்தக்கது. இது சரியை, கிரியை, யோகம்,

ஞானம் என நான்கு வகையில் வைத்துணர்த்தப்படும்” என்று நால்வகை நெறிகள் குறித்து க.வச்சிரவேல் முதலியார் விளக்கமளிக்கிறார். இந்நால்வகை நெறிகளை, “வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு படியையும் கடந்த பின்னரே மேனிலைக்குச் செல்லமுடியும். அது போன்றே சமயத் துறையிலும் படிகள் உண்டு. ஊனில் அரும்பி, உணர்வுநிலையில் சாய்த்து, உயிரில் கலந்து நிற்கும் சமயமானது, படிப்படியாக அமைக்கப்பட்ட ஒன்று. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கும் சமயப் படிகளாகும்” என்று குறிப்பிடுவாரும் உளர். இந்நால்வகை நெறிகளும், முக்தி அடைவதற்கு தேவையான ஒழுக்க முறைகள் எனலாம்.

சரியை

சரியை எனப்படுவது பல ஆகமங்களில் விதித்தபடி திருக்கோயில்களில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனின் உருவத் திருமேனியைப் பொருள் என்று உணர்தல். இத்திருக்கோயிலில் அலகிடல், மெழுகுதல், நறுமலர்களைக் கொய்து மாலை தொடுத்து இறைவனுக்குச் சாத்துதல், இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுதல், உடலை வருத்தி இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்தல் ஆகியவையாகும்.

ஆ. ஆனந்தராசன்

சரியை என்பது சிவபெருமானின் உருவத் திருமேனியை மட்டும் உணர்ந்து, அதனைப் புறத்தொழிலால் மட்டும் வழிபடுதலாகும். திருக்கோயிலிற்சென்று, புலர்வதன் முன் அலகிடுதல், மெழுகுதல், விளக்கேற்றுதல், மாலைகட்டிக் கொடுதல்தல், தலையாரைக் கும்பிட்டுக் கூத்தாடுதல், பாடுதல் முதலிய சரியையாகும். சந்நிதிபாதம் மிகமெல்ல நிகழ்வதாகிய மந்ததரம் என்னும் நிலையில் நின்றோர் சரியைத் தொண்டினை விரும்பிச் செய்வார். என்று சரியைக்கு விளக்கம் தருகின்றார். “சரியை மார்க்கம், ஆணவத் தடிப்பைக் குறைக்கும். இந்நிலையில் பெறும் வெற்றியானது. சாலோகத்தை அளிக்கும். அதாவது பக்தன், இம்மார்க்கத்தின் மூலம் ஈசனின் உலகை அடைகின்றான்” என்பார் ர.இராமனுசாசாரி.

கிரியை

கிரியை எனப்படுவது திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள அருவுருவமான சிவலிங்கத் திருமேனியே பொருள் என உணர்ந்து அகத்தேயும், புறத்தேயும் பூசனைச் செய்து இறைவனை வழிபடுதல். கிரியை என்பதற்கு ந.சுப்புரெட்டியார், சிவபெருமானின் அருவுருவத் திருமேனியாகிய இலிங்க மூர்த்தத்தை அணிகியிருந்தது. அதன்கண் அப்பெருமானை மந்திரம், கிரியை, பாவனை என்ற மூன்றினாலும் அகத்திலும் புறத்திலும் பலவகை உபச்சாரங்களையும் முறைப்படி செய்து வழிபடுதலே கிரியை என்பது. திருமுழுக்கு (அபிடேகம்) ஆடை அணிகலன், சந்தனம், மலர் முதலியவற்றால் செய்யும் ஒப்பனை (அலங்காரம்) படையல் (நிவேதனம்), புகை, ஒளி (தூபம், தீபம்) குடை, கொடி, கண்ணாடி, கவரி முதலிய மங்கலப் பொருள்கள் இவற்றை ஏற்பித்து வலம் செய்தல், அடிபணிதல், புகழ்ச்சி (தோத்திரம்) என்பவற்றைச் செய்து வேண்டி நின்றல் என்றும் இவ்வகை அணுக்கத் தொண்டுகள் கிரியையுள் அடங்கும் சரியை நிலையிலும் திருமுழுக்கு மந்திரம் மூன்றானும் அகத்தும் புறத்தும் நிகழாது. செயலளவில் புறத்துமட்டிலும் நிகழ்தலின் அவை கிரியை எனப்படுதல் இல்லை என்று குறிப்பிடுகின்றார். அடுத்து கிரியை நெறியைப் பற்றி ர. இராமானுஜாசாரி.

“கிரியை” என்பது உபாசனை முதலாக வரும் காரியங்களின் தொகுப்பை உடையது. பக்தன், தன்னைப் பரமபதத் தந்தையின் தொண்டுக்காகப் பயபக்தியுடன் கடமை, கட்டுப்பாடு உணர்வுள்ள மகனாகக் கருதிப் பணிந்து ஒழுகுகின்றான். ஆகவே தன் நேரம் முழுவதையும் இறைவனுக்குப் பணி செய்வதிலேயே கழிக்கின்றான் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இக்கிரியைத் தொண்டினைச் சிவபூசை, சிவதன்மம் என்றும் கூறுவர். ஞானம் தோன்றுவதற்கு இப்பூசை இன்றியமையாதது. இக்கிரியையில் வழுவாது நிற்போருக்குச் சாமீபம் கிடும்.

முக்தி உலகங்களில் பணியாளர் போல் தள்ளி நில்லாமல் மைந்தர் போல் அவ்வுலகங்களில் அருகிணைந்து நிற்கும்

உரிமையைப் பெற்றிருத்தலே சாம்பம் என்னும் முத்தி நிலையாகும். இவ்வுரிமையத் தருவது கிரியைத் தொண்டு. இது சற்புத்திர மார்க்கம் (மகன்மை நெறி) என வழங்கப்படுகின்றது.

யோகம்

யோகம் எனப்படுவது, இறைவனுக்குரிய உருவம், அருவம், அருவுருவம் என்னும் மூவகைத் திருமேனிகளுள் மிக நுண்ணிய அருவத் திருமேனியே பொருள் எனவும், உருவம் அருவுருவம் ஆகிய இரண்டும் இதனை வழிபட, முதலும் முடிவுமாய் அமைந்த திருமேனிகள் எனவும் உணர்ந்து இறைவனை உள்ளத்தால் வழிபடுதல் ஆகும். யோக நெறியைப் பற்றி வ.ஆ. தேவசேனாபதி. “ஐம்பொறிகளை ஒடுக்கி, உயிர்ப்பை நிலை நிறுத்தி, மூலாதாரம் முதலான ஆறு ஆதாரங்களின் உள் வழிகளை அறிந்து, அவ்விடங்களில் பொருந்தி தியானித்துச் சந்திர மண்டலத்திலுள்ள அமிர்தத்தை உடல் முழுவதும் நிரப்பி முழுச் சோதியை நினைந்திருந்து வினைகள் கெடுதற்குரிய யோக நெறியைக் கடைப்பிடித்தவர் சிவனது உருவத்தைப் பெறுவர்” என்று விளக்கியுள்ளார்.

“யோகம் என்பதற்குக் கூடுதல் அல்லது ஒன்றுதல் என்று பொருள். இது எட்டுக் கூறுகளாகப் பகுத்து உரைக்கப்படும். அவை : இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்பன. இவற்றை அட்டாங்க யோகம் என்பர். இவற்றுஓ; சமாதி என்பது தன்னை மறந்து இறைவனோடு ஒன்றி விடுதலாகும். சிவபெருமானைத் தியானித்தலும், அவனிடத்து அழுந்துதலும் சிவயோகம் எனப்படும்” என்று ந.சுப்புரெட்டியார் விளக்கமளிக்கிறார். இதுவே சாருபம் எனக் கூறப்படுகின்றது.

புலனபதிகளை அருகணைந்து நின்றலோடு அமையாது. அவர்களோடு ஒத்த உருவம், பெயர் முதலியவற்றை உடையவராய்த் தோழர் போல நெருங்கி அளவளாவும் உரிமை பெற்றிருத்தலே சாருபம் என்னும் முத்தி நிலையாகும். இது பற்றிய உரிமையைத் தரும் யோக வழிபாடு சக மார்க்கம் (தோழமை நெறி) என்று கூறப்படுகின்றது. திருமூலம்

இந்நெறியை,

“சன்மார்க்கம் தானே சகமார்க்க மானது
மன்மார்க்க மாமுத்தி சித்திக்குள் வைப்பதாம்
பின்மார்க்க மானது பேராப் பிறந்திறந்
துன்மார்க்க ஞானத் துறுதியு மாமே”

என்று கூறுகிறார். இந்நெறியை,

“சகமார்க்கம் புலனொடுக்கித் தடுத்துவளி யிரண்டுஞ்
சலிப்பற்று முச்சதுரமுதல் ஆதாரங்கள்
அகமார்க்கம் அறிந்தவற்றின் அரும்பொருள்கள் உணர்த்தங்
கணைந்துபொய் மேலேறி யலர்மதி மண்டலத்தின்
முகமலர்க்க அமுதுடலம் முட்டத் தேக்கி
முழுச்சோதி நினைந்திருந்ததன் முதலாக வினைகள்
உகமார்க்க அட்டாங்க யோகமுற்றும் உழுத்தல்
உழுந்தவர் சிவன்தன் உருவத்தைப் பெறுவர்”

என்று சிவஞான சித்தியார் புலப்படுத்துகின்றார். இத்தகைய
சகமார்க்க நெறிக்குச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை
எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுகிறார்.

“மற்றுப் பற்றெனக்கின்றி நின்றிருப்பாத மேமனம் பாவித்தேன்
பெற்றலும் பிறந்தேன் இனிப்பிற வாத்தன்மை வந்தெய்தினேன்
கற்றவர் தொழுதேத்தும் சீரகறையூரில் பாண்டிக்கொடுமுடி
நற்றவாவினை நான்மறக்கினும் சொல்லும் நா நமச்சிவாயமே”
எனச் சுந்தரர் இறைவனின் தோழனாய் இருந்து பிறவாத்
தன்மையைப் பெற்றுவிட்ட நிலையினைக் காணமுடிகின்றது.

ஞானம்

ஞானம் எனப்படுவது உருவம், அருவம், அருவுருவம்
என்ற மூன்று திருமேனிகளையும் முறையே வழிப்பட்டு வரும்
போது ஆன்மாவின் கண் நிகழும் பக்குவ முதிர்ச்சியால்
உள்ளவாறு உணர்வு விளங்க, அதனால் உடம்பின் தொழில்,
மனத்தின் தொழில் ஆகிய இரண்டையும் கைவிட்டுக் கேட்டல்,
சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைக் கூடுதல் ஆகிய அறிவுத் தொழில்
வாயிலாக இறைவனை வழிபடுதல் ஆகும். ஞானநெறியைச்
சன்மார்க்க நெறி என்பர். இதன் பயன் சாயுச்சியம் அடைதல்.

அதாவது தெய்வீக கூட்டுப்பேறு. எனவே ஞானமே முத்திக்கு வழி” என்று விளக்குவார். சாயுச்சியம் என்பது இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் நிலை இந்நிலையைத் தருவது ஞானமே. இதனைத் திருமூலர்,

“சைவம் சிவனுடன் சம்பந்த மாவது
சைவம் தனையறிந் தேசிவஞ் சாருதல்
சைவம் சிவந்தன்னைச் சாராமல் நீவுதல்
சைவம் சிவானந்தம் சாயுச் சியமே”

என்று திருமந்திரத்தில் கூறியுள்ளார். இதுவே பெரும் பேறாகலின் இதனைத் தரும் ஞானம் சன்மார்க்கம் (மெய்ம்மை நெறி) என்று வழங்கப்பெறும். இதனைத் திருமூலர்,

“தெரிசிக்கப் பூசிக்கச் சிந்தனை செய்யப்
பரிசிக்கக் கீர்த்திக்கப் பாதுகஞ் சூடக்
குருபத்தி செய்யும் குவலயத் தோர்க்குத்
தருமுத்தி சார்பூட்டும் சன்மார்க்கந் தானே”

என்று கூறுவார். இவ்வியலில் பக்தி இயக்கம், பக்தி இலக்கியங்களின் தோற்றம், மூவர் தேவாரப் பதிகங்களின் பொது அமைப்பும் சிறப்பு அமைப்பும், சமயக் குரவர்களின் நால்வகை நெறிகள் ஆகியவை விளக்கம் பெறுகின்றன.

தொகுப்புரை

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 12ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் உள்ள காலம் தமிழர்களின் பொற்காலமாகும். இக்காலக்கட்டத்தில் தான் மூவர் முதலிகளான திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோர் தோன்றித் தமிழகத்தில் பக்தி நெறியை வளர்த்தனர்.

பல்லவர் காலத்தில் பௌத்த மதமும், சமணமதமும் தமிழகத்தில் வேரூன்றியிருந்தன. மன்னர்களே புற சமயங்களைத் தழுவிருந்ததால் மக்களும் அவ்வழியையே மேற்கொண்டனர். புற சமயங்களின் செல்வாக்கால் சைவ சமயம் வளர்ச்சியடையவில்லை. இத்தகைய சூழ்நிலை 6ஆம்

நூற்றாண்டு வரை இருந்தது.

6ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் புறசமயங்களான பெளத்தம், சமணம் ஆகியவற்றைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு அசச் சமயங்களான சைவமும், வைணவமும் புத்துயிர் பெற்றன. பன்னிரெண்டு திருமுறைகளில் முதல் ஏழு திருமுறைகள் தேவாரம் எனப்பட்டன. முதல் மூன்று திருமுறைகள் திருஞானசம்பந்தரால் பாடப்பட்டவை. நான்கு, ஐந்து, ஆறு ஆகிய திருமுறைகள் திருநாவுக்கரசரால் பாடப்பட்டவை. ஏழாம் திருமுறை சுந்தரரால் பாடப்பட்டது.

சிதம்பரம் திருக்கோயிலில் மறைந்து கிடந்த திருப்பதிகங்களை வெளிக்கொணர்ந்தவன் இராசராச சோழன். செல்லரித்தது போக எஞ்சியவற்றைத் தொகுத்தவர் நம்பியாண்டார் நம்பி.

திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகங்களில் நமக்குக் கிடைத்திருப்பவை 385 திருப்பதிகங்கள். திருநாவுக்கரசர் பாடிய பதிகங்களில் கிடைத்திருப்பவை 313 திருப்பதிகங்கள். சுந்தரர் பாடிய பதிகங்களில் கிடைத்திருப்பவை 100 திருப்பதிகங்கள்.

சமயக் குரவர்கள் நால்வரும் நால்வகை நெறிகளை மேற்கொண்டனர். சம்பந்தர்-நன்மகன்மை நெறியினையும் (சத்புத்திர மார்க்கம்) நாவுக்கரசர் - தொண்டு நெறியினையும் (தாச மார்க்கம்) சுந்தரர்-தோழமை நெறியினையும் (சக மார்க்கம்) மாணிக்கவாசகர்-மெய்ம்மை நெறியினையும் (சன்மார்க்கம்) கொண்டொழுகினர்.

2. பன்னிரு திருமுறைகள்

கவிஞர் க.இராசமாணிக்கம்

தமிழ்க்குடில்

தாதகாப்பட்டி

சேலம்

முன்னுரை

உலகில் மானுடராய்ப் பிறப்பதரிது. அவ்வாறு பிறந்து விட்டால் இறைவனை எண்ணித் துதிக்க வேண்டும். ஏனெனில் நம்மைப் படைத்தவனே அவன் தானே? இதனை உணர்ந்த சிவனடியார்கள் சிவபெருமானை அருட்பாக்களால் பாடிப் பணிந்து சைவம் தழைக்க தமிழகத்தில் சிவத்தலங்களை அமைக்க வழி செய்தனர். எனவே பூவுலக மக்களுக்குச் சித்தாந்தம் சொல்லி சிவனை வழிபட இறைவனால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டவர்களே சிவனடியார்கள். சைவ சமயக் குரவர்களால் பாடப்பட்ட பாடல்களே திருமுறைகள். அவை பன்னிரண்டு ஆகும். அவற்றைப் பற்றி இக்கட்டுரையில் ஒரு சில கருத்துக்களையும் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் காண்போம்.

திருமுறைகளில் இறைவன்

சிவனாகிய இறைவன் இதில் மந்திரவடிவமாக உள்ளான். இதில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் மந்திர ஆற்றலை உடையது. இதனைத் திருமுறை புராணத்தில் உமாபதி சிவம் தெளிவுபடுத்தி உள்ளார். நக்கீர தேவநாயனார் “கயிலை பாதி காளத்தி பாதி” என்று அந்தாதி 86ல் பாடி பிரமாணம் செய்து உள்ளார். சிவன் ஒருவனே தெய்வம் என்று தெய்வத் தமிழில் பாடப்பட்டுள்ளது. இதை அப்பர் சுந்தரர் சம்பந்தர் ஆகிய மூவர் அருளிய திருப்பதிகம் விளக்குகிறது.

திருமுறையில் பாடல்கள்

திருமுறைகளின் பாடல்கள் அதிகம் பாடிய ஆசிரியர்களாகிய சைவக் குரவர்களில் நாயன்மார்களில் ஒரு சிலரைக் காண்போம். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் 458 தேவாரமும், திருநாவுக்கரசர் 385 பதிகங்களும் பாடல்களும்

திருநாவுக்கரசர் 3066 சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் 1026 பாடல்களும் திருமூல நாயனார் மட்டும் 3000 பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். மற்ற அடியார்கள் நூற்றுக்கு மேலாக திருமுறைப் பாடல்களும் பாடி இறைவனைப் போற்றி உள்ளனர். திருமுறைகள் பாடிய ஆசிரியர்கள் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. 1173 வரை ஆகும். அய்யர் குலத்தில் பிறந்த ஞானசம்பந்தர் ஐந்தெழுத்தாகிய “நமசிவாய” என்று தமிழுக்காகப் பாடியதால் தமிழ் ஞானசம்பந்தர் என்று போற்றப்பட்டார். இவரது தேவாரத்தில் திருநீறு பற்றி, “மந்திரமாவது நீறு” என்று திருநீற்றுப் பதிகத்தின் வாயிலாக அறிகிறோம். அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் அருளியவை திருப்பதிகம் எனப்படும்.

திருமுறைப் பாடல் வரிகள் சில

1. பிள்ளையாருக்குப் பொற்கிழி தந்தருளியதை நாவுக்கரசர்
கமுகல ஊரார்க்கு அம்பொன் ஆயிரம்
கொடுப்பர் போலும் ஆவடு துறையனாரே என்கிறார்
2. திருவாரூரில் ஆளுடைப் பெருமானை வணங்கி,
கரையும் கடலும் மலையும் என வரும் திருப்பதிகம்
பாடினார்.
3. சுந்தரர் திருநனிப்பள்ளியின் வறட்சியைப் போக்கி அவ்வூரை
வளம் பெறச் செய்த செய்தியை நம்பியாண்டவர் நம்பி
இத்திருமுறைகளில் உள்ள நாற்பது பிரபந்தங்களும் முருகப்
பெருமானைப் பாடிய பதினோரு பிரபந்தங்களில் ஒன்று. இந்தத்
திருமுருக பாசுரத்தை இறைவன் எழுதிய கடிதம் என்பர். இவை
பல்வேறு யாப்பு வகைகளில் அமைந்துள்ளன.

திருமுறையில் ராகங்கள்

திருமுறையில் 23 வகைப் பண்களுக்கும் 23 வகை ராகங்கள் உண்டு. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு எடுத்துக்காட்டுப் பாடல் திருவாவடுவதுறை ஆதீன பன்னிரு திருமுறை வரலாற்று நூலில் உள்ளது. அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் ஆகிய மூவர் பெருமக்கள் அருளியது 8256 பாடல்கள். இப்பகுதிப் பாடல்கள் மந்திர ஆற்றல் உடையன. திருக்கோயில்களில் திருமுறைப் பாடல்களை விண்ணப்பிப்பதே

அருச்சனை என்பது. இப்பாட்கள் திருநீற்றின் பெருமையையும் திருவைந்தெழுத்தின் அருமையையும் நமக்குச் சொல்கின்றன. தெய்வத் தமிழ்ப்பாடல்களாக உள்ளமையால் திருப்பதிகம் எனப்பட்டது. இராசராச சோழன் காலத்தில் தான் இப்பாடல்கள் தில்லையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன.

திருநாவுக்கரசரின் திருமுறைகள் திருத்தாண்டவம் என்னும் எண்சீர் விருத்ததால் பாடப்பட்டன. தமிழில் முதன்முதலில் எண்சீர் விருத்தப்பாடல்கள் தரும் திருமுறைகள் திருநாவுக்கரசருடையதே. இதற்கு முன் தமிழில் இப்பாவகை இடம் பெறவில்லை.

முதன் முதலில் உண்ணாவிரதம் இருந்த திருநாவுக்கரசர்

இவர் ஒரு முறை சிறிய கோயில் சிவலிங்கத்துடன் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்ததைப் பார்த்து மனம் வருந்தினார். அங்கே மேடை அமைத்து அதில் ஏறி அமர்ந்து உண்ணாவிரதம் இருந்தார். நம் தமிழ் மண்ணில் தமிழர் திருத்தலமாம் சிவாலயத்தில் முதன்முதலில் அரையாடை உடுத்தி உண்ணாவிரதம் இருந்து திருமுறைகள் பாடிப் பெரும் புகழ் பெற்றவர் திருநாவுக்கரசரே. திருக்கோயில்களில் திருமுறைப் பாடல்களை விண்ணப்பிப்பதே அருச்சனை என்பது. இப்பாடல்கள் திருநீற்றின் பெருமையையும் திருவைந்தெழுத்தின் அருமையையும் நமக்குச் சொல்கின்றன.

திருவாசகத் திருமுறை

பன்னிரு திருமுறைகளில் மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகத்திருமுறை மனம் உருகி பொருள் உணர்ந்து ஓதப் படும் போது இறைவன் அருள், ஓதுவார்க்கு எளிதில் கிட்டும். திருவாசகத்தின் சிறப்பை வள்ளல் பெருமான் பாடும் போது ஊன் கலந்து, உயிர் கலந்து, உவட்டாமல் இனிக்கிறது என்கிறார். இதில் எடுத்த எடுப்பிலேயே நமச்சிவாய என்னும் பஞ்சாச்சரத்தை முதலில் வைத்துத் தொடங்கி இருப்பது இத்திருமுறையின் தனிச்சிறப்பு. உயிர்க்கு ஊதியம் திருவைந்தெழுத்தே என்பதை நமக்கு உணர்த்துகிறது.

சிவப்புராணம் 51 தலைப்புகளைக் கொண்டு பாடப்பட்டது. இந்நூலில் பாடப்பட்ட தலங்கள் 38 இத்திருமுறைப் பாடல்களில் இயற்கை வருணனை இல்லை. மூவர் தேவாரமும் இசைத்தமிழாக இருக்கிறது.

இந்நூலில் சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சியும் சிவனது தூலகுக்குமத்தையும் ஞானாசிரியனாய் வந்து ஆட்கொண்டதும் பக்தி வைராக்கிய விசித்திரமும், சக்தியை வியந்ததும் அத்துவித இலக்கணமும் அருட்சக்தியும் சிவனுடைய காருணியமும் ஆனந்தக் களிப்பு பற்றியும் அருமையாகப் பாடப்பட்டுள்ளது.

திருத்தொண்டர்புராணம்

இது ஒரு சமய நூல் இது தமிழகத்தின் தேசிய இலக்கியம் என்பதை மெய்ப்பித்துள்ளது. நாயன்மார்கள் முக்தி பெற்று அவதரித்து வழிபட்ட இடங்களை எளிதில் கண்டு வழிபட ஓர் வழிகாட்டி நூல்.

திருத்தொண்டத் தொகை

திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள தியாகேசப் பெருமான் சுந்தரருக்குத் தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன் எனச் சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகை பாடியருளினார். திருமுறைகளைத் தொகுக்க அடியவர்கள் வரலாற்றை அறிய திருநாறையூரில் உள்ள பொள்ளப்பிள்ளையார் வகை செய்ததால் அத்தலத்தில் பிள்ளையாரின் வடிவத்தை அறுபத்து மூன்று வரிசையில் முதலாக வைத்துள்ளனர்.

அறுபத்து மூவர் சிறப்பும் வழிபாடும்

பன்னிரு திருமுறைகளைப் பாடிய நாயன்மார்கள் சைவ சமயத்தின் அருட்செல்வர்கள். தமிழக மன்னர்களால் அவரவர் காலத்தில் சிவ ஆலயங்களில் இவர்களுக்குச் சிற்பங்களும் கல்வெட்டுகளும் வைக்கப்பட்டு போற்றினர்.

கும்பகோணத்தில் தாராகரத்தில் உலகப் புகழ் பெற்ற ஐராவதேசுவரர் ஆலயத்தில் அறுபத்து மூவர் சிற்பங்கள் அமைத்தனர். திருப்பனந்தாள் அருண சடேசுவரர் ஆலயத்திலும்,

வேலூர் மாவட்டம் வந்தவாசி வட்டம் புரிசையிலும் உள்ளன. இவர்களது திருஉருவங்களைக் கொண்ட அபூர்வ விானத்தை திருமழிசையில் காணலாம்.

திருவொற்றியூரில் திருமுறைகள் பாடிய நாயன்மார்களின் திரு உருவங்கள் வைக்கப்பட்ட ஒரு மண்டபம் உண்டு. திருவொற்றியூர்க் கல்வெட்டில் திருமுறை பாடிய 63 பேர்களின் வரலாறு காணப்படுகிறது.

அச்சிறுபாக்கத் திருத்தலம் தொண்டை நாட்டில் உள்ள தலங்கள் 32ல் 29 ஆவதாக உள்ளது. இங்கு அறுபத்து மூவர் வடிவமும் அவர்களது வாழ்வைக் குறிக்கும் வகையில் அடையாளங்களுடன் உள்ளன. தில்லையில் நடைபெறும் நால்வர் திருநட்சத்திர விழாக்கள் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் கட்டளைகளால் நடத்தப்படுகின்றன.

பன்னிரு திருமுறைகள்

சைவ சித்தாந்தத்தில் உள்ள பன்னிரு திருமுறைகளில் மூவர் அருளிச் செய்துள்ள பதிகங்கள் அனைத்தும் பண்முறையில் தொகுத்து ஒரே நூலாக வெளியிட்டுள்ளனர். பல நூற்றாண்டுகளாக ஏட்டுச் சுவடியில் இருந்த மூவர் தேவாரங்கள் (1 முதல் 7 திருமுறைகள்) கி.பி. 1864ல் தான் முதன் முதல் காகித வடிவில் வெளிவந்துள்ளது.

ஏழாம் திருமுறை

ஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் முதல் ஏழு திருமுறைகளைப் பாடி உள்ளனர். அவை 795 பதிகங்களையும் 8256 தேவாரப் பாடல்களாகவும் உள்ளன.

எட்டாம் திருமுறை

மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் எழுதிய திருவாசகம் 656 பாடல்கள் திருக்கோவையார் 400 பாடல்களும் பதிகங்கள் 51 ஆகும். திருப்பெருந்துறை கோயில் கல்வெட்டில் மாணிக்கவாசகப் பெருமானையே நேரில் பார்த்துப் பாடிய பாடல் ஒன்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒன்பதாம் திருமுறை

இது திருமானிகைத் தேவர் முதல் சேர்ந்தனர். ஈராக பதினோறு ஆசிரியர்களால் மொத்தம் 301 பாடல்களாக எழுதப்பட்டவை.

பத்தாம் திருமுறை

திருமூல நாயனார் திருமந்திரம் ஆகும். இவை திருமூலரால் ஆண்டுக்கு மூன்றாக 3000 பாடல்களாக எழுதப்பட்டவை. சிவன் என்ற சொல்லை இதுவே முதன் முதலாக எடுத்துக் கூறி உள்ளது. இதில் வரும் மந்திரம் ஒன்பதெழுத்து மந்திரத்தை விளக்கி சைவம் பற்றிய தெளிவான விவரங்களையும் நமக்குத் தருகிறது.

பதினோறாம் திருமுறை

இது திருமுருகாற்றுப்படை என்பது கண்ணப்பரைப் பற்றிப் பாடியது. திருவால வாயுடையார் முதல் நம்பியாண்டார் நம்பி ஈராக பதினான்கு நாயன்மார்களால் மொத்தம் 18437 பாடல்களாக 936 அதிகங்களாக வெளிவந்துள்ளது. திருமுறை கண்டபுராணம் நம்பியாண்டார் நம்பியால் தொகுக்கப்பெற்றது. திருவாலவாயுடையார் ஆகிய சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமுகப்பாசரம் முதலாக, நம்பியாண்டார் நம்பிகள் பாடியருளிய திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவேகாதசமாலை ஈராக உள்ள நாற்பது பிரபந்தங்களின் தொகுதியே பதினோறாம் திருமுறை ஆகும்.

பன்னிரெண்டாம் திருமுறை

இது திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெரியபுராணம் ஆகும். 4286 பாடல்களாகவும் அமைந்துள்ளது. இத்திருமுறையின் பாடல்கள் அனைத்தும் உள்ளத்தை உருக்குவன. ஆன்ம சக்தியை ஊட்டுவன. சேக்கிழார் பெருமானுக்குப் பெருமை சேர்ப்பன.

இவ்வாறு பாடப்பட்ட பன்னிரு திருமுறைகளின் பாடல்களில் இன்று நாம் பத்து இலட்சம் தேவராம்

பாடல்களுக்கு மேல் இழந்து விட்டோம். 100ல் ஒரு பங்கு கூட மூவர் அருளிய தேவாரப் பாடல்கள் நமக்குக் கிட்டவில்லை.

முடிவுரை

பன்னிரு திருமுறைகள் இறைவன் சங்கற்பத்திற்கு எதிரானது அல்ல. மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞான போதம் அருணந்தி சிவம் அருளிய சிவஞான சித்தியார், உமாபதிசிவம் அருளிய சிவபிரகாசம் முதலிய மெய்கண்ட சாத்திரங்களின் துணைக் கொண்டே திருமுறைகளுக்கு பொருள் கொள்ள வேண்டும். அமுது அமுது ஆண்டவனைத் தொழுதார் மாணிக்கவாசகப் பெருமான். சிவமே துணை என்று இருப்போர்க்கு முக்தி நிலை தானே வந்தடையும். பக்தியால் இறைவனை வாயாரப் பாடி மனமாறத் தொழ பன்னிரு திருமுறைகள் நமக்கு வழி காட்டுகின்றன. ஓம் நமச்சிவாயா என்ற தாரக மந்திரம் ஒதி உணர்ந்து சைவ வழி நடந்து வாழ்வில் நாம் உயர்வோமாக.

“சாயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு
நீடுழி தழைக மாதோ”

3. 63 நாயன்மார்கள் கதைகள் பிரேமா பிரசுரம்

செ. சிறிதர்

முதுகலை இசை முதலாம் ஆண்டு (வயலின்)

தமிழ்நாடு அரசு இசை

கவின்கலைப் பல்கலைக் கழகம்

சென்னை

முன்னுரை

அருளோடு கூடிய சிவபரம் பொருளையே திரு என வழங்குவர். அதாவது அதுவே பெறத்தக்க செல்வமாகும். அதனை நாடி அடைந்ததன் பயனாக அடியார்கள் பெற்ற இன்பம் அவர்கள் உள்ளத்தினின்றும் தோத்திரப் பாடல்களாக ஊற்றெடுத்தன. அவை ஆறாகவும், அருவியாகவும் பெரு வெள்ளமாகவும் பெருக்கெடுத்து தமிழ் நாடெங்கும் பரவின. இவை பரவி ஓடிய காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டு வரை என்பதாகக் கூறுவர். இத்தோத்திரப் பாடல்களை அருளிச் செய்தவர்கள் திருஞான சம்பந்தர் முதல் சேக்கிழார் பெருமான் வரை உள்ள இருபத்தேழு அருளாசிரியப் பெருமக்கள் ஆவார். அவை தமிழரசர்களின் வேண்டுகோளின் படி பன்னிரண்டாக வகுக்கப் பெற்றுத் தொகுக்கப் பெற்றன. அத்தொகையே பன்னிரு திருமுறை என்ற தொகுப்பு. “கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்” என்ற சேக்கிழார் பெருமானால் போற்றப்பெறும் அருளாசிரியார்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தெய்வத் திருப்பாடல்களே திருமுறை என வழங்கப் பெறுகின்றன.

1. முதல் திருமுறை

முழுமுதற் பொருளாகிய சிவபெருமானை மிகச் சிறுவயதிலேயே இன்னிசைச் செந்தமிழ்ப் பாடல்களால் போற்றியவர் ஆளுடைய பிள்ளையாரே ஆவார். இவற்றால் இவர்தம் திருப்பதிகங்கள் முதல் மூன்று திருமுறைகளால் அடைவு படுத்தப்பெற்றன. இவர் சீர்காழியில் வாழ்த்த வேதியர்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

குலத்தைச் சார்ந்த சிவபாத இருதயருக்கும் பகவதி அம்மையாருக்கும் கி.பி. 632ல் மகனாக பிறந்தார். முதல் திருமுறையில் 1469 திருப்பாடல்கள் 135 பதிகங்களாக அமைந்துள்ளன. முதல் பதிகமாக உமாதேவியின் ஞானப்பால் உண்ட வரலாற்றைக் குறிப்பிடும்.

“தோடுடைய செவியன் விடையேறி ஓர் தூவெண் மதிசூழிக்”

என்று தொடங்கும் அற்புதத் திருப்பதிகமாகும். கோலக்காவில் எழுந்தளிள்ள பெருமானை வணங்கும் பொருட்டு மடையில் வாழை என்று பதிகத்தைக் கைத்தாளம் இட்டு பாடுங்கால் திருக்கோலக்க இறைவன் திருவைந்தெழுத்து எழுதப்பற்ற செம் பொன்னாலான திருத்தாளத்தினைப் பிள்ளையாரின் கைதளத்தில் வைத்த நிகழ்ச்சி இத்திருமுறையில் காணக்கிடைக்கும்.

2. இரண்டாம் திருமுறை

இதில் 331 திருப்பாடல்கள் அடங்கிய 128 பதிகங்கள் அமைந்துள்ளன. “செந்நெலங்கழனி” என்ற முதற்குறிப்புடைய பாடலைக் கொண்ட பதிகத்தால் இத்திருமுறை தொடங்குகின்றது. மயிலையில் சிவநேசரின் மகளான பூம்பாவையைப் பாம்பு தீண்டியது. சிவநேசர் சம்பந்தர் முன்பு கதறி அழ பிள்ளை அவர்கள் உலகத்தோரெல்லாம் அறியும்படி உம்முடைய மகளின் எலும்பு நிறைந்த அக்குடத்தை மயானத்திலே நடனம் புரியும் பெருமானிடம் இத்திருக்கோயிலின் மதிர்புற வாயிலின் முன்பு கொண்டு வருக என்று கூறினார். சம்பந்த பெருமான்

“மட்டிட்ட புன்னையுங் கானல் மடமயிலைக்

கட்டங் கொண்டான் கபாலிச்சரம் அடைந்தான்”

என்ற திருப்பதிகம் பாடி பூம்பாவையை உயிர்பெறச் செய்த அற்புத நிகழ்ச்சி அடங்கிய பதிகம் இத்திருமுறையில் அடங்கும்.

3. மூன்றாம் திருமுறை

இதில் 1358 திருப்பாடல்கள் அடங்கிய 125 பதிகங்கள் அமைந்துள்ளன. அண்மையில் திருவிடைவாய் என்ற இடத்தில் கண்டறியப்பெற்ற பதிகம். இதன் இறுதியில் சேர்க்கப்

பெற்றுள்ளது. அனல் வாதத்தில் தோற்ற சமணர்கள் புனல் வாதத்தை மேற்கொண்டனர். அசுதி நாசுதி என்ற வசனத்தை எழுதி வைகையாற்றில் இட்டனர். அது நீரினை எதிர்த்து வராதது கடலை நோக்கி சென்று விட்டது. சம்பந்த பெருமான் வாழ்க அந்தணர் என்று தொடங்கும் பாசுரத்தைப் பாடியருளி, ஏட்டில் எழுதி வைகையாற்றில் விட்டனர். அவ்வேடு வைகை வெள்ளத்தைக் கிழித்து எதிர் ஏகியது. வைகையாற்றில் இடம்பெற்ற ஏடு எதிரேறி விரைந்து செல்லக் கண்ட பிள்ளையார்.

“வன்னியும் அத்தேகம் மதிபொறி சடையினன்
பொன்னினை திருவடி புதுமலரவையொடு”

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாட அவ்வேடு வைகையின் வடக்கரையில் அமைந்த திருக்கோயிலின் பக்கத்தில் தேங்கிய நீர் நடுவே வந்து நின்றது. இந்த இரண்டு அற்புதம் திருப்பதிகங்களும் இத்திருமுறையில் அடங்கும்.

4. நான்காம் திருமுறை

7 திருமுறைகளில் 4,5,6 திருமுறைகளை இயற்றியவர் அப்பர் பெருமான் ஆவார். திருமுனைப்பாடி என்னும் நாட்டிலுள்ள திருவாமூரில் புகழ்நார்க்கும் மாதினியார்க்கும் மகனாக பிறந்தவர். திருநாவுக்கரசர் இளம் வயதிலிருந்து சமண மதத்தைத் தழுவினார். திருநாவுக்கரசர் ஒரு சமயம் சூலை நோய் தாக்கப்பட்டு பெரும் துயர்கொண்டார். மனம் வருந்திய நாவுக்கரசர் தனது தமக்கையை நாடி சென்றார். திலகவதியார் நாவுக்கரசரை சைவ மதத்தைச் சேர்ந்த வீரட்டானேசுவரர் ஆலயத்திற்கு அழைத்து சென்று இறைவனை வேண்டி நிற்கையில் நாவுக்கரசர் மனமுருகி இறைவனை நோக்கி,

“கூற்றாயின வாறு விலக்கலின்
கொடுமை பல செய்தன நானறியேன்”

என்ற பதிகம் பாட சூலை நோய் நீங்கியது. இதுவே இத்திருமுறையின் முதல் பதிகமாகும். இத்திருமுறையில் 1078 திருப்பாடல்கள் 113 திருப்பதிகங்களுள் அமைந்துள்ளன.

இத்திருமுறையில் 22 முதல் 79 முடியவுள்ள பதிகங்கள் திருநேரீசை பதிகங்களாகும்.

5. ஐந்தாம் திருமுறை

இத்திருமுறையில் அமைந்த பதிகங்கள் அனைத்தும் குறுந்தொகை யாப்பில் அமைந்த திருப்பதிகங்கள் ஆகும். மொத்தம் 1015 திருப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளது.

ஒரு முறை அப்பரும், சம்மந்தரும் திருமுறை காட்டிற்குச் சென்றார்கள். வேதாரண்யம் எனப்படும் அத்திருமுறைகாட்டில் உள்ள சிவன்கோயிலின் மணி வாசற்கதவு வெகு காலத்திற்கு முன்பே வேதங்களால் பூசிக்கப்பட்டு மூப்பட்டிருந்தது. பக்தர்கள் அனைவரும் அத்திருக்கதவின் பக்கத்திலே ஒரு சிறு வாசல் அமைத்து இறைவனை தரிசிப்பதும், பூஜை செய்வதுமாக இருந்தனர். இதனை அறிந்த சம்மந்தர் பெருமான் அப்பரை நோக்கி இக்கதவின் திருக்காப்பு நீங்கவும் கதவு திறக்கவும் நீர் பாடும் என்று கூற அப்பர் பெருமான்,

“பன்னீனேர் மொழியால் உமை பங்கரோ
மண்ணினார் விலஞ் செம்மரை காடரோ”

என்று பாட திருகாப்பை நீக்க சிவபெருமான் காலம் தாழ்த்தினார். அப்பர் பெருமான் விடாமல் இறக்கமொன்றிவர் என்று திருக்கடை காப்பிலே பாடி வணங்கினார்.

“அரக்கனைவிர லால் அடர்த் திட்டநீர்
இறக்கமொன்றிவர் எம்பெருமானரே”

என்று உருகிபாட இறைவன் கருணையினால் திருக்காப்பு நீங்கி மணிக்கதவு திறந்தது. பின் அப்பரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க சம்மந்தர் “சதுர் மறைதான்” எனத் தொடங்கும் பதிகம் பாடி திருக்கதவை அடைத்தார். இத்தகைய அற்புத திருப்பதிகங்கள் இத்திருமுறையிலே அடக்கம்.

6. ஆறாம் திருமுறை

இது அப்பர் பெருமான் அருளிய திருத்தாண்டக பதிகங்கள் அனைத்தும் ஒரு திருமுறையாக தொகுக்கப்

பெற்றதாகும். இதில் 981 திருப்பாடல்கள் அடங்கியுள்ள 99 திருப்பதிகங்களை கொண்டதாகும். தாண்டகம் என்னும் யாப்புக்கு அப்பர் அருளிய தாண்டக திருப்பாடல்களே மூல இலக்கியமாக விளங்குகிறது. இதனால் அப்பர் பெருமான் “தாண்டக சதுரர்” “தாண்டக வேந்தர்” எனப் போற்றப்படுகிறார்.

இத்திருமுறையில் அப்பர் பெருமான் இறைவனை தலைவனாகவும் தம்மைத் தலைவியாகவும் பாவித்து அகப்பொருள் துறையில் சிலப்பதிகங்களைப் பாடியுள்ளார். பலத் திருத்தலங்களுக்கு சென்று பாடல் பாடிய அப்பர் பெருமான் காஞ்சிபுரம் வந்தடைந்தார். காஞ்சிபுரம் மக்கள் அவரை அன்புடன் வரவேற்றனர். அங்கு உமையவள் தழுவக்குழைந்த திருவேகாம்பரநாதரின் திருக்கோயிலை வந்தடைந்தார். இங்கு திருவேகாம்பரரை மன மகிழ்ந்து வணங்கி,

“கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க்கு அரியானை”

என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். அங்கு அவர் சில காலம் தங்கியிருந்து திருக்கச்சி மயானம், திருமெற்றளி, திருமாற்பேரு முதலி திருக்கோயில்களை தரிசித்து மீண்டும் காஞ்சி நகருக்கு வந்து ஏகாம்பர நாதரை,

“கச்சி ஏகாம்பன்கான் அவன் என் எண்ணத்தானே”

என்று பாடி மகிழ்ந்தார். இத்தகையை அற்புத திருப்பதிகம் இத்திருமுறையில் அடங்கும். இவ்வாறு அப்பர் பெருமான் பல திருத்தலங்கள் சென்று இறைவன் மீது திருத்தாண்டகம், திருநேரிசை, திருகுறுந்தொகை ஆகிய வகைகளில் பல பதிகங்களை மனமுறுகி பாடியுள்ளார்.

7. ஏழாம் திருமுறை

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த இத்திருமுறையில் 1026 பாடல்கள் 100 பதிகங்களாக அமைந்துள்ளது. திருமுனைப்பாடி நாட்டு திருநாவலூரில் ஆதிசைவ வேதியரான சடையனாருக்கும், இசைஞானியாருக்கும், மகனாக கி.பி. 694இல் நம்பியாரூரார் என்னும் சுந்தரர் பிறந்தார். இவரை

நாடுவாபூரசன் நரசிங்க முனையரையன் என்பவர் தத்தெடுத்து வளத்தார்.

வளர்ந்து ஆளான சுந்தரருக்குத் திருமணம் செய்ய ஏற்பாடுகள் நடந்தது. அப்போது சிவப்பெருமான் ஓர் அந்தணர் வடிவில் மணப்பந்தலில் தோன்றி “ஆருரான் எனக்கு அடிமை” என்று கூறி ஓலையைக் காட்டினார். ஆருரார் “நீர் பித்தனோ” என சினந்து ஓலையைப் பிடிங்கிக் கிழித்தெறிந்தார். பின் கிராம பஞ்சாயத்து கூட்டப்பட்டு சுந்தரன் அடிமை தான் என தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. சுந்தரர் அந்தணரிடம் உன் வீடு எங்கே என்று கேட்க அந்தணர் வா காட்டுகிறேன் எனக்கூறி திருவெண்ணையநல்லூர் கோயிலுக்கு அழைத்து சென்று அங்கு மறைந்தார். தன்னை தடுத்தாட்கொண்டது இறைவனை என உணர்ந்த ஆருரார்

“பித்தா பிறைகுடி பெருமானே அருளாளா
எத்தாலமற வாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை”

என முதல் பதிகத்தைப் பாடி பரவசத்தில் ஆழ்ந்து போனார். நம்பியாருரார் மார்பில் பொன்மாலைகள் அசைந்து மின்ன நான்மறை முனிவரோடு திருவாரூர் கோயிலை வந்தடைந்தார். கோயில் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் சிவனடியார்கள் பலர் இருந்தனர். சுந்தரர் அவர்களை வணங்காமல் நேராக இறைவனைக் காணச் சென்றுவிட்டார். திருக்கூட்டத்தில் இருந்த விரன்மிண்ட நாயனாருக்குக் கோபம் வர “நம் அடியார்களின் திருக்கூட்டத்தைப் பேணாமல் செல்லும் நம்பியாருரனும் நமக்குப் புரம்பு அவனை ஆட்கொண்ட சிவபெருமானும் புரம்பு” என்றார்.

அதை அறிந்த நம்பியாருரார் மனம் வருந்தி அடியார்களுக்கு நான் அடியானாகச் செய்யும் நாள் என் நாளோ என்று பரமன் தாள் பணிந்தார். பின் சிவபெருமான் தோன்றி தம் சிவனடியார்களின் தொண்டை உணரச்செய்து நம் தொண்டரைப் பேர்ற்றி பாடு எனக்கூறி தில்லை வாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன் என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்து மறைந்தார்.

“தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
 திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்
 இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்
 இளையான்றன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்
 வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்பொருளுக் கடியேன்
 விரிபொழிக்கும் குன்றையோர் விரன்மிண்டர்க்
 கடியேன்
 அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்ந்திக் கடியேன்
 ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காலே”

என்று பாட சிவனடியார்கள் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தனர். நம்பியாரூரார் திருத்தொண்டர் தொகையைப் பாடியருளிவிட்டு திருவாரூர் தியாகேச பெருமானைத் திரிக்காலங்களிலும் மனமுறுகி அன்போடு வணங்கி பிரியாமல் திருவாரூரிலே வாழ்ந்து வந்தார். இத்தகைய அற்புதமிக்க பல திருப்பதிகங்கள் இத்திருமுறையை அணி செய்கின்றன.

முடிவுரை

இவ்வாறு மூவர் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் ஏழு திருமுறைகளாகப் போற்றப்படுகிறது. இதில் திருஞானசம்பந்தர் பாடியருளிய 1,2,3 திருமுறைகள் திருக்கடைக்காப்பு எனவும், திருநாவுக்கரசு மனமுறுகி பாடிய 4,5,6 திருமுறைகள் திருநேரீசை, திருக்குறுந்தொகை, திருத்தாண்டகம் எனவும் நம்பியாரூரார் சுந்தரர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய 7ஆம் திருமுறை திருப்பாட்டு எனவும் போற்றப்படுகிறது. இத்தகைய சொற்கவை, பொருட்சுவை, பக்திச்சுவை மிகுந்து காணப்படும். ஒரு இலக்கியம் கிடைத்தது தமிழுக்கும், தமிழிசைக்கும் வரமே...

4. பெரியபுராண மாடிகளுமும், நுண்கூறுகளின் மிளிர்வுகளும்

நோக்கம்

முனைவர் ஏ.யோகசித்ரா
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
அறிஞர் அண்ணா அரசினர் மகளிர் கலைக்கல்லூரி
வாலாசாபேட்டை

பெரியபுராணத்தில் தமிழ்நாட்டுச் சமூகநிலை, சாதிகள் நிலை, மணவொழுங்கு முறைகள், அரசாங்கத்தின் கடமைகள், நீதிமன்றங்களில் வழக்கு விசாரணை முறை, சாட்சியங்களின் வகை, அவற்றால் நாட்டப்படும் நீதிநெறி, உண்மையாக ஆற்றல், பொதுமை நலம் பேணுதல், கணவர் நன்னெறியொழுக மகளிர் கொள்ளுங் கடமைகள், அமைச்சர் பொறுப்பு, பணியாளர்களின் பொறுப்பு முதலிய பல செய்திகளும் பின்னணியாக அமைக்கப்பெற்றது சைவ அடியவர்களின் மாட்சிமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவைகளில் அமைந்துள்ள நுண்கூறுகளின் மிளிர்வுகளை ஆராய்வதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

1.1 காப்பிய கட்டமைப்பு - சிறப்பு

சிறந்த காப்பியத் தொடக்கத்திற்குரிய வாழ்த்து வணக்கம் கொண்டு இயங்குகிறது. உலகெலாம் எனத் தொடங்கும் பாடலாலும் ஊனடைந்த உடம்பின் பிறவியே எனத் தொடங்கும் பாடலாலும், தொடர்ந்து மூத்தப் பிள்ளையார் வணக்கப் பாடலாலும் வணக்கம் என்ற கட்டமைப்பினுள் திகழ்கிறது. இது திருத்தொண்டர் புராணமாதலால் திருக்கூட்டவாழ்த்து நயமுடன் கூறப்பட்டுள்ளது. சேக்கிழார் கூறவெடுத்துக் கொண்ட பொருள் அடியார்களின் பக்தி அருள் அனுபவ நிலை என்பது மாட்சிமைக்குரிய ஒன்றாகும். தனதடியார்கள் அறுபத்து மூவரையும், தொகையடியார்கள் ஒன்பதின்மரையும் பக்திப் பெருக்கின் அளவுக்காகச் சுட்டியுள்ளமை கருதத்தகும்.

2.1 சைவ அடியவர்களின் அரிய செயலும், காப்பியப் போக்கும்

பெரிய புராணத்தினைக் காப்பியப் பார்வையில் காணும்போது காப்பியத் தலைவராகச் சுந்தரரைப் போற்றுகின்ற விதம் அறியப்படுகிறது. திருக்கயிலையில் ஆலால சுந்தரராக விளங்கியவர் திருநாவலூரராகப் பிறப்பெடுத்து, நரசிங்க முனையரையரால் வளர்க்கப் பெறுகின்றாரென்பதும், திருவெண்ணெய் நல்லூரில் அவரது திருமணத்தின் போது ஒலை காட்டித் தடுத்தாட்கொள்ளப் பெறுகிறார் என்பதும் சுவையான செய்திகளாகும்.

திருக்கயிலையில் உமையம்மையின் சேடியாக விளங்கிய கமலினி திருவாரூரில் பரவை நாச்சியாராகத் தோன்றி வளர்ந்து திருநாவலூராரை மணக்கிறார் என்பதும், மற்றொரு சேடியாக விளங்கிய அநிந்திதை திருவெற்றியூரில் சங்கிலி நாச்சியாராகத் தோன்றிக் கன்னிமாடத்தில் திருநாவலூராரைக் கண்டு திருவருளால் மணக்கிறார் என்பதும், காப்பியப் போக்கில் நடைபெற வேண்டிய செய்திகளாகின்றன.

பரவை நாச்சியாருக்கும், சுந்தரருக்குமிடையே இறைவன் தூது போனமை, ஏயர்கோன் கலிக்காமருக்குப் பெருஞ்சினத்தை உண்டாக்கி அதனை இறைவன் திருவருள் தீர்த்து வைக்கின்ற தன்மையும், சேரமான் பெருமாள் நாயனாரிடம் சுந்தரர் கொண்ட நட்பு திருக்கயிலை வரையில் தொடர்கின்றது என்பதும் அரிய செய்திகளாக நுவலப்பட்டுள்ளன.

3.1 திருத்தொண்டர்களின் மாட்சிமைகள்

சேக்கிழார் தாம் எழுதியருளிய திருக்கூட்டச் சிறப்பில் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் அடியார் பெருமையை உணர்த்திக் காட்டுவது சாலச்சிறந்ததாகும். சைவநெறியின் மீதார்ந்த நிலையைப் புலப்படுத்தியிருத்தலைச் சான்றுகள் வழி கண்டு இன்புறலாம்.

உலகத்தில் கேடும் ஆக்கமுமாகிய இரண்டும் ஓரிடத்து நிலைபெறாமல் சகடக்கால் போல மாறி மாறி வருதலினால் அது

நிலையாமை உடையது என்பதும், அவ்விரண்டும் அல்லாத அருட்செல்வமே நிலைத்தது என்பதும் உணர்ந்தவர்கள் அடியவர்கள். எனவே, ஆக்கப் பொருளாகிய செம்பொன்னும் ஆக்கமில் பொருளாகிய ஓடும் அவர்களது பார்வையில் சமமாய்த் தோன்றும். மேலும் தாம் சிவபெருமானை வழிபடுவதில் கிடைக்கின்ற இன்பத்தினை நோக்க வீட்டின்பமும் சிறிதென நினைப்பவர்கள் என்பதனை சேக்கிழார்.

“கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்
ஓடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அன்பினில் கும்பிட லேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்”

ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குகின்ற திருநாவுக்கரசு நாயனாரது பற்றற்ற பார்வையினைச் சுட்டியிருத்தலை அறியலாம். பெரிய புராணத்தில் சிறுவேடப் பொலிவிற்குத் தனி மதிப்பு உண்டு. சிவனடியார்கள் தாம் தரிக்கும் ஆரமாவது உருத்திராக்க மணிமாலை (கண்டியாகும்) உடுக்கும் ஆடையும் கந்தையேயாகும். தமக்குப் பெரிதாக நினைத்துச் செய்வது சிவ பெருமானது திருப்பணியேயன்றி வேறொரு தொழிலுமில்லாதவர்கள். கிடைத்த வரையில் மகிழ்வதேயன்றி யாதொரு குறையும் இல்லாதவர்கள். அப்படிப்பட்ட அடியவர்களின் பக்தியின் வலிமையை அடியேன் அளவிட்டுக் கூற இயலுமா என சேக்கிழார் பரவசம் கொள்கிறார். இதனை,

“ஆரங் கண்டிகை ஆடையுங் கந்தையுமே
பாரம் ஈசன் பணியல தொன்றிலார்
ஈர அன்பினர் யாதுங் குறைவிலார்
வீரம் என்னால் விளம்புந் தகையதோ”

என விளம்புவதால் அறியலாம். இத்தகைய அடியவர்கள் இவ்வாறு மாண்புறுவது நாட்டின் சிறப்பாலேயே என்று காட்டுவது போலச் சேக்கிழார் தம்மைப் புரந்த சோழனின் திருநாட்டையே சிறப்பித்துப் பாடும் தன்மை சிறப்பிற்குரியதாகும். அந்த நிலையிலும், உயிர்களை வாழவைக்கும் நெற்பயிரின் வளத்தைச் சுட்டும் பாங்கினில்

அடியார்களின் பெருமையைப்,

“பக்தியின் பால ராகிப் பரமனுக் காளா மன்பர்
தத்தமிற் கூடினார்கள் தலையினால் வணங்கு மாபோல்
மொய்த்தநீள் பத்தியின்பால் முதிர்ந்தலை வணங்கு மற்றை
வித்தகர் தன்மை போல விளைந்தன சாலி யெல்லாம்”

(21)

எனக் கூறிச் செல்லுதல் துய்த்து இன்புறற்பாலது. அடியவர்களின் மாட்சியில் நுண்கலைகள் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

4.1 நுண்கலைகள்

கற்பவர்களின் கருத்தினைக் கவர அழகநுபவத்தின் கூறுகள் நுண்கலைகள் வாயிலாகப் புலப்படுத்திய விதம் நுண்மைக்குரியதாகும். வேய்ங்குழலின் மாட்சியை ஆனாநாயனார் புராணத்தாலும், நரம்புக் கருவியாகிய சகோடயாழின் பெருமையினைத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் புராணத்தாலும் அவர்தம் தொடர்புடன் அமைந்த திருஞான சம்பந்த நாயனார் புராணத்தாலும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளதை தெள்ளிதின் அறிந்து இன்புறுலாம். தோற்கருவிக்கு வேண்டிய நரம்பு முதலியவற்றைத் தந்து உதவும் பணியினைத் திருநாளைப் போவார் புராணத்தில் காணலாம்.

பொருட் செல்வத்திலும், தம் மனைவி மாட்டும், மக்கள் மாட்டும் கொள்கின்ற ஆசையிலும் மனம் பதிந்து சமயவூற்றங் கெட்டுவிடுதல் கூடாது என்பதனைப் போதனையாக வாழ்ந்து காட்டியவர்கள் அடியவர்கள் எனலாம்.

5.1 குறிக்கோள் வாழ்வு

குறிக்கோளில்லாமல் வாழ்வது வாழ்வாகாது என்பதனைத் திருநாவுக்கரசர் உலகத்திற்குச் சுட்டியுள்ளார்.

“பாலனாய்க் கழிந்தநாளும் பனிமலர்க் கோதைமார்தாம்
மேலனாய்க் கழிந்தநாளும் மெலிவோடு மூப்புவந்து
கோலனாய்க் கழிந்தநாளும் குறிக்கோளி லாதுகெட்டேன்
சேலுலாம் பழனிவேலித் திருக்கொண்டிச் சுரத்துளானே”

(பெரியபுராணம் 4.67.9)

என வரும் பாடலால் அறியலாம். ஒரு நல்ல குறிக்கோளைக் கொண்டு நடைமுறைப் படுத்துகையில் எவரும் எத்தனையோ சோதனைகளுக்கும், துன்பங்களுக்கும் ஆட்பட நேரிடும். குறிக்கோளை வீழ்த்திட ஆங்காங்கு தடைக்கற்களாக நிற்கும் எதிர்ப்புகளை இறைவனருளையே துணையாகக் கொண்டு செல்வதற்குப் பெரிதும் பொறுமையும், மனவுறுதியும் தேவைப்படும். சில வேளைகளில் ஒரு நற்பண்பிற்கு எதிராக இன்னொரு நற்பண்பே குறுக்கிட்டு அடியவர்களின் நெஞ்சினை அலமரச் செய்யும். இத்தகைய சூழலிலும் குறிக்கோளுக்காகவே ஊன்றிநின்று போராட வேண்டிய கடமை மேலோங்கி நிற்கும்.

சுந்தரர் வாழ்விலே சங்கிலி நாச்சியார் மீது கொண்ட அன்பினால் திருவொற்றியூலே மகிழ்மரத்து அடியில் அவரிடம் உணைப்பிரியேன் எனச் சத்தியம் செய்து கொடுக்கிறார். சில திங்கள் கழிந்ததும் திருவாரூரில் தியாகேசப் பெருமானுக்கு நடைபெறும் வசந்தத் திருவிழா நினைப்பு அவருக்கு வந்துவிடுகிறது. மனத்திற்கு இடையே போராட்டம் தலையெடுத்து சத்தியத்தினை மீறித் துணிந்து திருவாரூருக்குச் செல்ல, இறைவன் பொய்ச்சத்தியத்திற்கு உடந்தையாகாமல் தோழமை நெறியில் தன்னுடன் பழகும் சுந்தரரின் கண்களைப் பறித்துக் கொள்கிறான். பிறகு தம் தவற்றினையுணர்ந்து நைந்து நைந்துருகி மீளவும் கண்வரப்பெறுகிறார் சுந்தரர்.

திருநீலகண்ட நாயனார் வாழ்வினில் சிவன்பெயரால் செய்து கொடுத்த குளுக்கும். தன் கள்ளமின்மைக்கும் இடையே அவர் அலமந்து நின்றலைக் காணலாம். கொண்ட குறிக்கோளை வழிநடத்தப் பாடுபடும் முயற்சியே அவரது போராட்டமாக அமைந்துவிடுவதை அறியலாம்.

இயற்பகை நாயனாரின் வாழ்விலே உலகியல் தன்மான உணர்ச்சிக்கும், கடவுளன்பின் வழியே புரியுந் தொண்டிற்கும் போராட்டம் நிகழ்கிறது. கடவுளன்பே வெல்லுகிறது. அடியவரை உண்பித்தல் என்ற குறிக்கோளுக்காக எத்தகைய தடைகளையும் எதிர்ப்புகளையும் எதிர்நின்று

வெற்றிபெறுகின்றனர் என்பதைச் சிறுதொண்ட நாயனார் வாழ்விலும், இளையான்குடி மாறநாயனார் வாழ்விலும், அப்புதியடிகள் வாழ்விலும் காணலாம்.

சிவவேடப் பொலிவிற்காகத் தம் தலைவணங்கி வாழ்வையே பலியிடத் துணியும் பெருந்தியாகத் திருவுருவங்களாக மெய்ப்பொருள் நாயனாரும் ஏனாதி நாயனாரும் பெரியபுராணத்தில் மெய்ப்பிக்கின்ற தன்மையை அறியலாம்.

“இன்னாசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண நன்னயஞ் செய்து விடல்” (குறள் 314)

“இன்னாசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால் என்ன பயத்ததோ சால்பு” (குறள் 987) என்ற குறளுக்கும்

பொருந்திப் பொலிவுறுகின்ற தன்மை ஒப்புநோக்கத்தக்கது. தொண்டு வாழ்க்கையைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் வாழ்விலே கடமையை நிறைவேற்றும் உணர்ச்சியின் விளைவினால் தெருமரலுற்றுத் தம் தலையைப் பாறையில் மோதிக் கொள்ளவும் துணிதலைக் கண்டு பக்தியின் மீதார்ந்த நிலையை உய்த்து உணரலாம்.

கொண்ட குறிக்கோளுக்காகத் துலாக்கோலில் தம் அனைத்துப் பொன் பொருளை வைத்தும் நிரம்பாமையில் மனைவி மக்களுடன் தாமும் துலாத்தட்டில் ஏறிநின்ற அமர்ந்திநாயனாரை நினைத்து இன்புறலாம். வாழ்வில் நேர்ந்து கொண்ட முறைகாக்கத் தம்மிடம் கிட்டிய ஒரே மீனாகிய விலையுயர்ந்த பொன்மீனையும், தம் கொடிய வறுமையைப் பாராமல் மீளவும் கடலிலேயே விட்டுவிடுகின்ற எறிபக்த நாயனாரின் குறிக்கோள் எண்ணி மகிழலாம்.

சாதிவேற்றுமைகளை ஒழிக்க முனைந்ததன் விளைவுதான் என திருநீலநக்கர் வாழ்வும், நமிநந்தியடிகள் வாழ்வும் என்று சிந்தித்து நோக்கும் தன்மை அறியப்படுகிறது. வாழ்வின் நாற்பொருளாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகியவைகளைக் காப்பியப் பொருண்மையில் கண்டு களிப்பு

கொள்ளலாம்.

6.1 காப்பிய நுண்கூறுகள்

பெரியபுராணத்தில் காணலாகும் கற்பனை மாட்சியும், ஓசைநயமும், சொல்லழகும், பொருட்செறிவும், அணியியல் போக்கும், உள்ளீடான பக்திச் சுவையும், நயமான சைவ சித்தாந்தமும் பக்திப் பரவசத்தை ஏற்படுத்தும் நுண்கூறுகளாகும்.

சேக்கிழாரிடம் சிறந்த கற்பனையாற்றல் இருத்தலால் இயற்கையழகை ஆங்காங்கு வருணித்துக் காட்டுகிறார். அங்கு தெய்வப்பாங்கு நயமாக இழையோடி நின்றலைக் காணலாம். காவிரியாறு சோழநாட்டில் பாய்வதால் வளங்கொழிக்கிறது. அந்த ஆற்றின் நீரோட்டப் போக்கானது சேக்கிழாருக்கு இறைவியின் கருணையொழுக்கம் போன்றே தோன்றுகிறது. இதனை,

“வண்ண நீள்வரை தரவந்த மேன்மையால்
எண்ணில் பேரறங்கனும் வளர்க்கும் ஈகையால்
அண்ணல் பாகத்தை யாளுடை நாயகி
உண்ணெகிழ கருணையின் ஒழுக்கம் போன்றது”
(பெரியபுராணம்-திருநாட்டுச்சிறப்பு-6)

என்பதால் அறியலாம். திருஞானசம்பந்தர் இறைவியின் திருமுலைப் பாலுண்ட நிலையில் பெற்ற ஞானப்பாங்கினைச்,

“சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தார் அந்நிலையில்”
(திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம்-70)

திருஞானசம்பந்தர் கிரியை நெறியாகிய சற்புத்திர மார்க்கத்தில் சென்ற அருளாளர். திருமுறைத் தோற்றத்திற்கு முன்னோடியாக விளங்கியவர். தமிழர்தம் மலர் நாகரிகத்திலே சம்பந்தருடைய கண்களும் கைகளும் செங்கனிவாயும் அவருடைய அழகை நேரத்திலும் சேக்கிழாருக்கு மலர்களாகவே தோற்றமளிக்கின்றன. உருவக அணிநலத்துடன் போற்றுவதை,

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

“கண்மலர்கள் நீர்த்தும்பக் கைம்மலர்க லாற்பிசைந்து
வண்ணமலர்ச் செங்கனிவாய் மணியதரப் புடைதுடிப்ப
எண்ணின்மறை யொலிபெருக எவ்வுயிருங் குதூகலிப்பப்
புண்ணியக்கன் றனையவர்தாம் பொருமியமு
தருளினார்”

(பெரியபுராணம் தரு.புராணம் 62)

சிவன் திருக்கோயில்களில் சண்டேசுர நாயனாருக்கெனத்
தனிச் சிறப்புண்டு. சிவபூசை காரணமாக நடத்தும் வழிபாட்டின்
பயனை அடியவர்களுக்கு வழிவகுத்துத் தரும் அவரை வியந்து
பாராட்ட எண்ணிய சேக்கிழார், அவர் பிறந்த
திருச்சேய்ஞ்ஞாரினைப் பாராட்டுவதன் நிலையை, சண்டேசுர
நாயனார் புராணத்துள்,

“பண்ணின் பயனாம் நல்லிசையும் பாலின் பயனாம் இன்குவையும்
கண்ணின் பயனாம் பெருகொளியும் கருத்தின்பயனாம் எழுத்தஞ்சும்
விண்ணின் பயனாம் பொழிமழையும் வேதப் பயனாஞ்

சைவமும்போல்

மண்ணின் பயனாம் அப்பதியின் வளத்தின் பெருமை

வரம்புடைத்தோ”

(சண்டேசுர நாயனார் புராணம்-9)

என்பதால் அறியலாம். பத்திமைக் காப்பியத்திற்கு இயைந்த
முறையில் சமய மெய்ப்பொருளியல் சைவசித்தாந்தம்
தேவையான இடத்தில் தெளிவுற்று விளங்குவதை
இளையான்குடி மாறநாயனார் புராணத்தில்,

“குழிநிரம் பாத புன்செய்க் குறும்பயிர் தடவிப் பாசப்
பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்தவை கறிக்கு நல்க”

(இளையான்குடி மாறநாயனார் புராணம்-21)

என வருதல் கொண்டு பாசநீக்கம் (மலநீக்கம்) குறிக்கப்படுதலை
அறியலாம். இறைவனது ஐந்தெழுத்தினை ஒதாத நெஞ்சம்
பேதமையிருளினால் இருண்டு காணப்படும் என்பதனைப்

“பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவைய ருள்ளமும்

வஞ்சமாக்கள் தம் வல்வினை யும்மரன்

அஞ்செழுத்தும் உணரா அறிவிலேன்
நெஞ்சு மென்ன இருண்டது நீண்டவான்”

(தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்-159)

பாடச்செல்லுதல் உற்றுநோக்கத்தக்கது. சைவநெறிச் சாரத்தினைச் சாக்கிய நாயனார் புராணத்தில்,

“செய்வினையும் செய்வானும் அதன்பயனும் கொடுப்பானும்
மெய்வகையால் நான்காகும் விதித்தபொருள் எனக்கொண்டே
இவ்வியல்பு சைவநெறி அல்லவற்றுக் கில்லையென
உய்வகையாற் பொருள்சிவனென் றருளாலே உணர்ந்தறியார்”

(சாக்கியநாயனார் புராணம்-5)

என்பதால் அறியலாம். அணிநலஞ் சான்ற காப்பியம் என்பதற்கிணங்க பொருளணிகளையன்றிச் சொல்லணிகளும் உண்டு என மடக்கு என்ற சொல்லணியினைக் கீழ்க்காணும் செய்யுளில் சேக்கிழார் சுட்டியுள்ளார்.

“பேர்பரவை பெண்மையினில் பெரும் பரவை விரும்பல்குல்
ஆர்பரவை அணிதிகழும் மணிமுறுவல் அரும்பரவை
சீர்பரவை ஆயினாள் திருவுருவின் மென்சாயல்
ஏர்பரவை இடைப்பட்ட என்னாசை எழுபரவை”

(தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்-148)

பெயர் பரவையென்று கூறினும் பெண்தன்மையால் நோக்கும் இடத்துப் பெரிய தேவர்கூட்டம் விரும்புகின்ற திலோத்தமை முதலிய வானவ மகளிர் துதிசெய்யத்தக்க தெய்வமாம். அழகு விளங்குகின்ற வரிசையாகிய பற்கள் முல்லையரும்புகளை ஒப்பானவை. சிறப்புப் பொருந்திய பரவையென்னுங் கூத்தினை உடையவளாகிய திருமகளது அழகு பொருந்திய வடிவம் போன்ற மென்சாயலுடைய அப்பெண்ணினது அழகாகிய கடலிடைத்தில் அகப்பட்ட என் ஆசையானது ஏழுகடல்களையும் ஒத்திருக்கின்றது. பரவை எனும் சொல்லைத் தனித்தும் பிரித்தும் புணர்ந்தும் ஏழுவகைப் பொருளை அமைத்த விதம் சிறப்புக்குரியதாகும்.

தொகுப்புரை

பெரியபுராணத்தில் அமைந்துள்ள காப்பிய கட்டமைப்பு சிறப்புநிலை, காப்பியப்போக்கு, திருத்தொண்டர்களின் மாட்சிமைகள், நுண்கலைகள், அடியவர்களின் குறிக்கோள் வாழ்வு, காப்பிய நுண்கூறுகள் எனப் பகுத்து இனங்கண்டறியப்பட்டுள்ளன. பக்திப் பெருக்கோடு கூடிய இலக்கிய மெய்ப்பாட்டுச் சுவைகளுடன் அமைந்த மிளிர்வுகளை அறிந்து துய்க்கும் போற்றுக்குரியது எனலாம். சேக்கிழாரின் புலமைநலம் பக்திநெறியின் பான்மைகளை உணர்ந்து உய்த்துக் கொள்ளும் தன்மைத்தாகும் எனலாம். சைவநெறி தழைக்க அருளப்பட்ட காப்பியமாகத் திகழ்ந்து வருவது அறிந்து இன்புறற்பாலது.

5. பெரியபுராணத்தில் செயற்கரிய செய்து சேக்கிழார்

முனைவர் சீனு.தண்டபாணி
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
சாரதா கங்காதரன் கல்லூரி
புதுச்சேரி

அறிமுகம்

தில்லைக் கூத்தன் உலகெலாம் என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்க சேக்கிழார் பாடிய தெய்வத்தமிழ்ப் புராணமான பெரியபுராணத்தில் உலகம் வியக்கும் எண்ணற்ற அதிசயங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன. சேக்கிழாரின் மதிநுட்பத்தைச் சொல்ல விழைந்தால் இக்கட்டுரை ஒன்று போதாது எண்ணற்றவை நீளும்.

முதற்பாடலிலே முத்திரை பதித்தவர்

- உலகெ லாமுணர்ந்தோதற் கரியவன் (16)
- நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன் (13)
- அலகில் சோதிய னம்பலத்தாடுவான் (16)
- மலர்சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவோம் (18)

இப்பாடலில் உள்ள 63 எழுத்துக்களும் 63 நாயன்மார்களைக் குறிப்பிடுவதாக உள்ளன. இதே பாடலைப் பொருள் உணரப்பிரித்து எழுது.

- உலகு எலாம் உணர்ந்து ஒதற்கு அரியவன் (20)
- நிலவு உலாவிய நீர்மலி வேணியன் (15)
- அலகில் சோதியன் அம்பலத்து ஆடுவான் (18)
- மலர் சிலம்பு அடி வாழ்த்தி வணங்குவோம் (19)

இப்பாடலில் வரும் 72 எழுத்துக்கள் 63 நாயன்மார்களுடன் 9 தொகையடியார்களையும் சேர்த்துக் குறிப்பிடுவதாக உள்ளன.

உலகம் சிறக்க சைவ நெறியைப் போற்றிய 63 நாயன்மார்களையும் 9 தொகை அடியார்களையும் முதலாம் மதித்துப் போற்றியதால் முதற்பாடலில் வைத்தார் என்றும்

“உலகம் உய்ய ஒரே வழியைச்” சொன்னார்கள் என்பதால் ஒரு பாட்டில் வைத்தார் என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது. மேலும், இப்பாடலில் இறைவன் ஐம்பூதங்களாகவும் சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா மூன்றும் சேர்ந்து எண் வடிவினனாகவும் விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

1. நிலம் (பூமி)	- சிலம்படி
2. நீர் (தண்ணீர்)	- நீர்மலி (கங்கை)
3. தீ (நெருப்பு)	- சோதி
4. காற்று (வளி)	- ஆடுபவன்
5. விண் (ஆகாயம்)	- அம்பலம்
6. சூரியன் (கதிரேசன்)	- அலகில் சோதி
7. சந்திரன் (திங்கள்)	- நிலவுலாவிய
8. ஆன்மா (உயிர்)	- உலகெலாம்

மேலும் இப்பாடலில் சிவநிலை, பதிநிலை, சத்திநிலை என்று மூன்று நிலைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உலகெலா முணர்ந்தோதற்கரியவன் என்பது	- சிவநிலை
நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன் என்றது	- பதிநிலை
அலகில் சோதியன் என்றது	- சத்திநிலை

செய்ந்நன்றியத்தனுக்குச் சிறப்புக் கூட்டியவர்

நன்றியதலைப் பற்றிப் பாடாத தமிழ் இலக்கியங்களும் இல்லை. பேசாத தமிழ்ப் புலவர்களும் இல்லை எனலாம். இருப்பினும் தமது இலக்கியத்தில் ஒரு சிலரே நன்றியைத் தெரிவிப்பதும் வகையில் போற்றியுள்ளனர். அவ்வகையில் கம்பர் தம்மை ஆதரித்த சடையப்ப வள்ளலாத் தமது இராமாயணத்தில் ஆயிரம் பாடல்களுக்கு ஒரு பாடல் வீதம் அவர் பெயரைப் பாடியது போல சேக்கிழாரும் பெரியபுராணம் பாடக் காரணமாயிருந்த அநபாயனைப் பத்து இடங்களில் பாடி நன்றிக்கடன் செலுத்தியுள்ளார்.

1. 8 ஆவது பாடல்	- ஆயசீர் அநபாயன்
2. 22 ஆவது பாடல்	- வெண்குடை அநபாயன்
3. 85 ஆவது பாடல்	- கொற்றவன் அநபாயன்

4. 98ஆவது பாடல் - மன்னுசீர் அநபாயன்
5. 404ஆவது பாடல் - நீடு அநபாயன்
6. 552ஆவது பாடல் - மன்னிய அநபாயன்
7. 1218ஆவது பாடல் - மன்னர் பெருமான் அநபாயன்
8. 2750ஆவது பாடல் - அநபாயன் என்னும்
9. 3954ஆவது பாடல் - சென்னி நீடு அநபாயன்
10. 4215ஆவது பாடல் - வள்ளல் கொடை அநபாயன்

வண்ணாங்களில் வானியல் எண்ணத்தைச் சொன்னவர்

பொய்கையில் வாழும் வாளை மீன்கள் பல வண்ணங்கள் கொண்டவை. அவை நீரினின்றி துள்ளி மீண்டும் நீரினுள் செல்லும்போது சுதிரவன் ஒளிபட்டு பல்வேறு வண்ணங்களில் எதிர்வண்ணங்களாய் ஒளி வீசுகின்றன. இந்நிகழ்வு விண்ணில் தோன்றி மறையும் வானவில்லைப் போன்றது என்கிறார் சேக்கிழார்.

“அன்னம் ஆடும் அகன்துறைப் பொய்கையில்
துன்னும் மேதி படியத் துதைந்து எழும்
கன்னி வாளை கழுகின்மேல் பாய்வன
மன்னுவான் மிசை வானவில் போலுமால்”

பெரிய-திருநாட்டுச்சிறப்பு-69

உலகின் மிகப்பெரிய அறிவியல் அறிஞரான சர் ஐசக் நியூட்டன் புவியர்ப்பு விசையைக் கண்டறிந்த அறிவியல் அறிஞர் மட்டுமல்ல, சிறந்த கணிதமேதை. அத்துடன் வானவியல் அறிஞருங்கூட. வெண்மையான ஒளி உண்மையில் சிவப்பு, ஆரஞ்சு, மஞ்சள், பச்சை, நீலம், கருநீலம், ஊதா ஆகிய ஏழு வண்ணங்களைக் கொண்டது என்ற அற்புத உண்மையைக் கண்டறிந்தவர். நியூட்டனின் இந்த சிந்தனையோடு சேக்கிழாரின் வானவில் சிந்தனையும் ஒன்றிப்போக சேக்கிழாரின் வானியல் நுட்பம் தென்படுகிறது.

தத்துவங்களைத் தடமாய்ப் பதித்தவர்

(1) காலந்தொட்டு காணப்படுகின்ற இருவேறு இருள்களான அக இருள், புற இருள், இரண்டினுள் புற

இருளைக் கதிரவனின் செங்கதிர் நீக்கிவிடும். மனிதரின் அகத்துள்ளே மண்டிக்கிடக்கும் அக இருளைப் போக்குவதே திருத்தொண்டர் புராணத்தின் நோக்கம் என்கிறார் சேக்கிழார்.

“தங்கு இருள் இரண்டில் மாக்கள் சிந்தையுள் சார்ந்து நின்ற பொங்கிய இருளை ஏனைப் புறஇருள் போக்குகின்ற செங்கதிரவன் போல்நீக்கும் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பாம்”

பெரிய பாயிரம் - 10

மாபெரும் கிரேக்க தத்துவ ஞானியான சாக்ரட்டீசு தான் பேசப்போகும் கூட்டங்களுக்குப் பகற்பொழுதில் கூட கையில் விளக்கோடு தான் செல்வார். கூட்டத்தின் இடையில் எதையோ குனிந்து தேடுவது போல் செய்வார். வேடிக்கை பார்ப்பவர்கள் என்ன தேடுகிறீர்கள் என்று கேட்டார் மனிதர்களைத் தேடுகிறேன் என்பார். விளக்கின் வெளிச்சம் புற இருளை மட்டுமே போக்கும். மனிதர்களின் அக இருளை நீக்கக் கருதியே சாக்ரட்டீசு அவ்வாறு செய்தார். மனிதர்களைத் தேடிய சாக்ரட்டீசும் மாக்களை மக்களாக்க முனைந்த சேக்கிழாரும் ஒரே சிந்தனையால் ஒன்றினைகிறார்கள்.

“இருள் இருள் என்று சொல்லிக்கொண்டு சும்மா இருப்பதை விட ஒரு சிறிய மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றிவை” என்ற தத்துவத்தை உதிர்த்தவர் சீனாவின் சிறந்த தத்துவ ஞானியான கன்பூசியஸ். மக்களின் மன இருளைப் போக்க மெழுகுவர்த்தியாகிய பெரியபுராணத்தை ஏற்றி வைத்த சேக்கிழார் மற்றொரு கன்பூசியசு ஆகியிருக்கிறார்.

(2) ஊனல் அடைக்கப்பெற்றுள்ள உடம்பாகிய பிறப்பு மனிதப் பிறப்பு என்கிறார் சேக்கிழார்.

“ஊன் அடைந்த உடம்பின் பிறவியே”

பெரிய பாயிரம் - 2

மனிதனின் பிறப்பைப் பற்றிய புரட்சிக் கருத்தை முதன் முதலில் வெளியிட்டவர் ஆங்கில விஞ்ஞானி சார்லசு டார்வின். இவரது மனிதத் தோற்றம், வளர்ச்சிப் பற்றிய பரிணாமக் கோட்பாட்டுச்

சிந்தனையோடு சேக்கிழாரின் சிந்தனையும் ஒன்படுவது சிந்தனைக்குரியது.

(3) மன்னன் என்பவன் நிலவுலகில் வாழும் அனைத்து உயிர்களுக்கும் கண்ணையும் உயிரையும் போல் காவல் செய்து விண்ணவரும் போற்றும் வகையில் விளங்கவேண்டும் என்கிறார் சேக்கிழார். மேலும், பகவின் கன்றுக்காகத் தன் மகனையே தேர்க்காலில் இட்டுக்கொன்ற மனுநீதி சோழனை இந்த இடத்தில் வெகுவாகப் பாராட்டுகிறார்.

“மண்ணில் வாழ்தரு மன்உயிர்கட்கு எலாம்
கண்ணும் ஆவியும் ஆம் பெருங்காவலன்
விண்உளார் மகிழ்வு எய்திட”

பெரிய மனுநீதி புராணம்-99

சேக்கிழார் கண்ணை மன்னனுக்கு உவமையாகக் கூறுவதில் நுட்பம் உண்டு. பிற உறுப்புகள் சென்று காணும் தன்மையது. கண் மட்டுமே நின்று காணும் சிறப்புடையது. கண் தனக்கென எந்த அணிகலன்களையும் பூணாது, மற்ற உறுப்புகளுக்குப் பூட்டி அழகு பார்க்கும் அற்புத உறுப்பு. மேலும் உடலில் எங்கேனும் சிறுதுன்பம் நேர்ந்தாலும் நீர்வார்த்து சுதறியமும் தன்மையது. மன்னனும் தன்னலம் கருதாது மக்களுக்காக வாழ்வதே சிறப்பு என்ற கருத்தை நிலைநாட்டியுள்ளார்.

சாக்ரட்டீசின் மாணவரான பிளேட்டோ சிறந்த கிரேக்க தத்துவஞானி. இவர் எழுதிய குடியரசு என்ற நூல் உலக நூல்களில் மிகச்சிறந்த ஒரு நூலாக இன்றளவும் பேசப்பட்டு வருகிறது. இந்நூலில் பிளேட்டோ ஒரு நாடு, அதன் ஆட்சியாளர், மக்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என எடுத்துரைத்துள்ளார். நாட்டை அறிவார்ந்தவர் ஆள வேண்டும் என்பது இவர் தத்துவம். மன்னன் நிலைகுறித்த பிளேட்டோவின் சிந்தனை மனுநீதி சோழனைப் பாராட்டிய சேக்கிழாரின் சிந்தனையோடு ஒன்றுவதும் சிந்தனைக்குரியதாகும்.

மாறுபட்ட சிந்தனையால் மனம் கொண்டவர்

(1) இறைவனது திருவடிகளை வணங்க வந்த நான்முகன் உரியகாலம் அல்லாமையால் வெளியே வந்து தன் ஊர்தியாகிய அன்னப்பறவையைப் பார்க்க அப்பறவை கயிலையின் வெள்ளொலியில் கலந்து காண்பதற்கு இல்லாமல் போனதால் பறந்து போயிற்றோ என நான்முகன் ஐயங்கொண்டதாகக் கூறுகிறார் சேக்கிழார்.

“நாயகன் கழல் சேவிக்க நான்முகன்
மேய காலம் அலாமையின் மீண்டவன்
தூயமால் வரைச் சோதியின் மூழ்கி ஒன்று
ஆய அன்னமும் காணாது அயர்க்குமால்”

பெரிய திருமலைச் சிறப்பு-17

அடுத்த பாடலில் இறைவனது திருவடிகளை வணங்க வந்த திருமால் உரிய காலத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க அது அறியாது திருமாலின் வாகனமாகிய கருடன், திருமால் ஆதிப்பன்றி உருவெடுத்து அடிதேடி நிலந்தோண்டி நிற்கின்றான் என்று கருதியதாகக் கூறுகிறார் சேக்கிழார்.

“காதில் வெண்குழையோன் கழல்தொழ நெடியோன்
காலம் பார்த்து இருந்ததும் அறியான்
ஆதி என மனதாய் இடக்கல் உற்றான் என்று
அதனை வந்து அனைதரும் கலுழன்”

பெரிய திருமலைச் சிறப்பு - 17

முதற்பாடலில் ஊர்தியைக் காணாது ஊர்தியை உடையவன் மயங்குவதும் இரண்டாவது பாடலில் ஊர்தி உடையவனைக் காணாது ஊர்தி மயங்குவதுமான மாறுபட்ட சிந்தனை சேக்கிழாரின் மாறுபட்ட கோணத்தையும் மனப்பக்குவத்தையும் மௌனமாய் எடுத்துரைக்கின்றன.

(2) முருகப் பெருமான் ஒளவையாரிடம் பெரியது எது? என்று கேட்டதற்கு முதலில் பருமையின் காரணமாகப் பெரியதாய் நிற்பனவற்றைப் பட்டியலிட்டுச் சொல்லிக் கடைசியில் தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே

என்று முடித்தார். இதே நோக்கில்தான் சேக்கிழாரும் அடியார்களின் வரலாற்றைச் சொல்ல விழைந்து எடுக்கும் மாக்கதை இன்தமிழ்ச் செய்யுளாய் (பெரிய - பாயிரம் - 3) என்றார்.

கொங்குவேளிர் எழுதிய பெருங்கதை மாக்கதை எனப்படும். சேக்கிழாரும் பெரியபுராணத்தை மாக்கதை என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். சேக்கிழார் குறிப்பிட்டுள்ள இந்த மாக்கதை அதனின்றும் மாறுபட்டது, வேறுபட்டது. கொங்குவேளிர் எழுதிய மாக்கதை சமணக்காப்பியம். சேக்கிழார் எழுதிய மாக்கதை சைவக் காப்பியம். மாக்கதை என்பதற்குப் பெரியோர்களது அநாதிமுறையான வரலாறு என்று பொருள் கொள்ளும் போது அசமகிழ்கிறது.

விநாயகருக்குக் கொம்பு உள்ள பக்கம் ஆண் சக்தி, கொம்பு ஒடிந்த பக்கம் பெண் சக்தி என்று கொண்டால் ஆண் பெண் கலந்த சிவசக்தி திருவுருவம் விநாயகர் என்ற வித்தியாசமான விளக்கத்தை உணரமுடிகின்றது. சிவனை அர்த்தநாரியாகத் தெரிந்த நம்மில் பலருக்கு சேக்கிழார் குறிப்பிடும் விநாயகரின் சிவசக்தி திருவுருவம் பற்றித் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

“கடக்களிறைக் கருத்துள் இருத்துவாம்”

பெரிய-பாயிரம்-3

பெருக்கத்துப் பணிவு கொண்ட பெருந்தகையாளர்

பெருக்கத்து வேண்டும் பணிவு என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. இக்கூற்றுக்கு இலக்கியத்தில் இருவரை உதாரணம் சுட்டலாம். ஒருவர் கம்பர். மற்றொருவர் சேக்கிழார். பாற்கடலைத் தன் நாவினால் நக்கிக் குடிக்கப் புகுந்த பூனையைப் போல் என்றார் கம்பர். சேக்கிழாரோ நாய் கடல் நீரைக் குடிக்கத் தொடங்கியது போல் என்றார்.

திருத்தொண்டர்களது ஒப்பற்ற பெருமையை யான் சொல்வது என்பது நீர்ப்பெருக்குமிக்க கடல் முழுவதையும் ஊர்ச் சுற்றித் திரியும் நாயானது பேராசை கொண்டு நாவினால் நக்கி

குடித்துவிடும் செயலுக்கு ஒப்பாகும் என்கிறார் சேக்கிழார்.

“தெரிவு அரும் பெருமைத் திருத்தொண்டர்தம்
பொரு அரும்சீர் புகலல் உற்றேன் முற்றப்
பெருகு தென்கடல் உற்று உண் பெருநசை
ஒரு கணங்களை ஒக்கும் தனைமையேன்”

பெரிய - பாயிரம் - 6

நாய் தன் தலைவன் சொற்கேட்டு நிற்கும். அவனுக்கு அடிமையும் பூண்டு நிற்கும். அதுபோல தனது தலைவனான இறைவன் சொற்கேட்டு நின்று இறைவனுக்கு அடிமை பூண்டு அடியார்கள் வரலாற்றை எடுத்துரைப்பேன் என்று கூறுகின்ற சேக்கிழாரின் பண்பு பாராட்டத்தக்கது.

முடிவுரை

அநபாய சோழன் வேண்டுகோளிட, ஆண்டவன் அடியெடுத்துக் கொடுத்திட, அருண்மொழித் தேவரான சேக்கிழார் படைத்திட்ட பெரியபுராணம். தமிழ்மொழியின் தொன்மைமிக்க சிவநெறிக் கொள்கைகளை விளக்கும் அரிய, பெரிய வரலாற்றுக் காப்பியம் என்பதோடு, தமிழ் மக்களுக்காகப் படைக்கப்பட்ட முதற்காப்பியம் என்பதையும் உணரும் போது உள்ளத்தில் சேக்கிழாருக்குச் சிலை எழுகிறது.

6. தேவாரத்தில் வழிபாட்டு நெறிகள்

முனைவர் ம.சியாமளா

உதவிப்பேராசிரியர்

கிருட்டினசாமி மகளிர் அறிவியல்

கலை, மேலாண்மையியல் கல்லூரி

கடலூர்

முன்னுரை

வழிபாடு ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்வுக்கும், வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையானது. வழிபாடு என்ற வேர்ச்சொல்லிலிருந்து வந்ததே வழிபாடு ஆகும். வாழ்க்கையின் முதலும் முடிவும் கடவுளைச் சார்ந்தவை என்று தெளிந்து, அந்த வழியில் சிந்தனையைச் செலுத்துதலே வழிபாடாகும்.

வழிபாடு என்ற சொல் வணங்குதல், கடம்படல் போற்றுதல், ஏத்துதல், வேண்டுதல், முதலிய சொற்களின் பொருளை உணர்த்தும் சொல்லாகும் என்று தமிழ்ப் பேரகராதி கூறுகிறது. தேவாரத்தில் பல வழிபாடுகள் குறித்து நாவுக்கரசர் பாடியுள்ளார். அதில் சில வழிபாடுகள் குறித்து இக்கட்டுரையில் அறியலாம்.

வழிபாட்டின் முக்கியத்துவம்

மனிதர்கள், தங்கள் வாழ்க்கை சீரும் சிறப்புமாக அமைய வேண்டும் என்றும் நோய் இன்றி நீண்ட நாட்கள் உலகில் வாழ வேண்டும் என்றும் இறைவனிடம் வழிபடுகின்றனர். இறைவனுடைய திருநாமங்களை உச்சரித்து, அவன் திருவுடியில் வீழ்ந்து வணங்குவதன் மூலம் தங்கள் கவலைகள், மனச்சுமைகள் குறையும் என்றும், நிம்மதியும், இன்பமும் தமக்குக் கிடைக்கும் என்றும் கருதுகின்றனர். வாழ்க்கையில் துன்பங்கள் நீங்கி இன்பமாக வாழ வேண்டும் என்பதே வழிபாட்டின் நோக்கமாகத் திகழ்கின்றது. ஒவ்வொரு நாளும் கடவுளை வழிபாடு செய்தால் நன்மை பயக்கும். உள்ளத்தை உயர்த்தும், அமைதி நல்கும். நாள்தோறும் காலையில் கடமைகளைத் தொடங்குவதற்கு முன்பும், இரவில் கடமைகளை முடித்த பின்பும் அமைதியாக

உட்கார்ந்து கண்களை மூடி மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி வழிபடல் வேண்டும். இவ்வாறு அன்றாடம் இருமுறையாவது செய்து வந்தால் மனத்திற்கு அமைதியும் ஆற்றலும் கிடைக்கும்.

அருவுருவ வழிபாடு

இறைவன் உருவமாகவும், அருவமாகவும் தோன்றி அருள் புரிவதோடு அருவுருமாகக் காட்சித் தருவான் என்கிறார் நாவுக்கரசர். உருவம் இருப்பனபோலக் காட்சித்தந்தாலும், உருவமில்லாத நிலையில் இறைவன் இருந்தாலும் வெளிப்படையாக இரண்டும் கலந்த ஒரு வடிவமே அருவுருவமாகும். நாவுக்கரசர் அருவுருவ வடிவமாக விளங்கும் லிங்கத்தின் பெருமையை இலிங்கபுராணக் குறுந்தொகை என்று தனித்தநிலையில் பதிகமாகப் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அப்பாடல்,

“செங்க னானும் பிரமனுந் தம்முளே
எங்குந் தேடித் திரிந்தவர் காண்கிலர்
இங்குந் றேனன்றி லிங்கத்தே தோன்றினான்”

என்று பாடியுள்ளார்.

மனம் ஒன்றி வழிபடுதல்

சிவனை மனம் ஒன்றி வழிபாடு செய்ய வேண்டும். சிவன் எல்லா இடங்களிலும் உள்ளான் என்பதை உணர வேண்டும். அவ்வாறன்றி செயலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து மனம் ஒன்றாமல் வழிபாடு செய்பவர்களைத் திருத்த முயலுகிறார். இதனைக்

“கங்கை யாடினென் காவிரி யாடினென்
கொங்கு தன்கும ரித்துறை யாடினென்
ஒங்கு மாகட லோத நீராடினென்
எங்கு மீச னெனாதவர்க் கில்லையே”

சிவபெருமானிடத்தில் அன்பு இல்லாமல் கங்கை, காவிரி, குமரி முதலான தீர்த்தங்களில் முழுகியும் பயனில்லை என்கிறார் திருநாவுக்கரசர்.

பெருந்தெய்வ வழிபாடு

சிவபெருமான் ஒருவன் மட்டுமே ஆதியும், அந்தமும் இல்லாதவன். தன்னிகரில்லாத ஒப்பற்ற கருணையுடையவன். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைதல், அருளல் ஆகிய ஐந்தொழில்களையும் புரிந்து உலக உயிர்களும், தேவர்களும், அடியார்களும் போற்றி வழிபடுவர். இதனை,

“மாதேவன் அல்லால் தேவர்மற் றில்லையே”

என்கிறார் நாவுக்கரசர். சர்வ வல்லமையும், முழு முதல் தெய்வமும் ஆனவன் சிவனே. அவனே பெருந்தெய்வம் என்று வழிபாடு செய்தல் வேண்டும் என்ற கருத்துப் புலப்படுகிறது.

சிறு தெய்வ வழிபாடு

சிறு தெய்வம் பெரும்பாலும் குலதெய்வங்களாக விளங்குகிறது. ஒருவருக்குக் குல தெய்வமாக விளங்கும் கடவுள், மற்றவருக்குச் சிறு தெய்வமாக விளங்கும்.

குலதெய்வம் என்பது ஒரு குலத்தார் பரம்பரையாக வழிபடும் தேவதை, அந்த அந்த குலத்தார் வழிபடும் தெய்வம், ஒரு குலத்தார் பரம்பரை பரம்பரையாக வழிபட்டு வரும் கடவுள் மற்றும் பங்காளி முறையினால் வணங்கப்படும் தெய்வம் குலதெய்வம்.

சிறு தெய்வங்களை வழிபட்டால் தீவினைகள், துன்பங்கள் நீங்கி வாழ்க்கையில் இன்பத்தை பெறமுடியும். மிகப் பழைய தெய்வங்களெல்லாம் நம்பிக்கைகளையும் உணர்வுகளையும் காத்து நிற்பவையாகும். மேலும் சிறு தெய்வம் என்ற சொல் நாம் பழகிவிட்ட ஒரு சொல்லாகும். சிறு தெய்வம் என்ற சொல் முதன் முதலாக, “நாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோம் அல்லோம்” என்று திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் பயின்று வருகிறது. இதன் மூலம் அடித்தளத்து மக்கள் வழிபடும் கடவுள்களைச் சிறுதெய்வங்கள் எனவும் மேல்தளத்து மக்கள் வழிபடும் கடவுள்களைப் பெருதெய்வம் எனவும் குறிப்பிடும் வழக்கம் அக்காலத்திலேயே இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது.

மலர் வழிபாடு

மலர் வழிபாட்டினை மேற்கொண்டால் வேதனை, பிணி, பாவம் ஆகியன நீங்கும். மென்மையான மலர்களைக் கொண்டு வழிபட்டால் வன்மையான வினைகள் நீங்கும். அம்மலர் வழிபாட்டை திருநாவுக்கரசர்,

“இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள்”

என்கிறார்.

தூப வழிபாடு

மலர் வழிபாட்டைப் போலவே மணம் பொருந்தியது தூப வழிபாடு (நறும்புகை) மலர்களின் நன்மணமும், தூபத்தின் நறுமணமும் சேர்த்து வழிபாடு செய்யும் போது இறைநம்பிக்கையும், தனக்குள் ஒரு புத்துணர்ச்சியும், ஆன்மீக எழுச்சியும், சுற்றுப்புறத் தூய்மையும் இயல்பாகவே அமைகின்றன. இவ்வகையில் திருநாவுக்கரசர் நல்ல மணமிக்க அகில் புகையிட்டு வணங்குதல் வேண்டும் என்பதை,

“தாமநல் அகிலுங் காட்டித் தொழுதடி வணங்குமின்னே”

மேலும்,

“சாலம் பூவொடு தூப மறந்தறியேன்”

நம்முடைய ஆன்ம வளர்ச்சிக்கும், சுற்றுப்புறத் தூய்மைக்கும் தூபமிடுதல் சிறந்தது என்று தேவாரப் பாடல்களால் விளக்குகிறார்.

விளக்கு வழிபாடு

விளக்கு வழிபாடு என்பது புறத்தில் விளக்கேற்றுதல், அகத்தில் விளக்கேற்றுதல் என இருவகையில் அமையும். புறத்தில் விளக்கேற்றினால் இருளை மட்டும் போக்கக் கூடாது. ஆனால் அகத்தில் தியானம் எனும் விளக்கேற்றினால் நம்மிடம் இருக்கும் அறியாமையாகிய அக இருளை நீக்கும் ஞான விளக்காகும்.

சிவனைச் சோதி வடிவமாகப் போற்றுவது வழக்கம். திருவண்ணாமலைத் தீப வழிபாடும், திருக்கார்த்திகை வழிபாட்டு முறையும் இக்கருத்தை ஒற்றியே சமுதாயத்தில் இன்றும் பின்பற்றப்படுகின்றன. இத்தகைய சிறப்புடைய விளக்கு வழிபாடு குறித்து நாவுக்கரசர்,

“விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின்
மெய்ந்நெறி ஞானமாகும்”

என்கிறார்.

திருக்கோயில் வழிபாடு

இறைவனுக்குக் கோயில் அமைத்து வழிபடுதல் இந்துக்களின் மரபு. சைவ வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற சூழ்நிலையினை ஓர் ஊர் பெற்றிருக்க வேண்டும். அதிலும் சைவத் திருக்கோயிலை மையமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பர். திருக்கோவில் இல்லாத ஊர் ஊரன்று; காடு என்பர் திருநாவுக்கரசர். இதனை,

“திருக்கோவில் இல்லாத திருஇல் ஊரும்
அவையெல்லாம் ஊரல்ல அடவி காடே”

என்னும் பாடலின் வழி அறியலாம். சமய வாழ்வில் திளைத்தவர்கள் திருக்கோயிலை மையமாகக் கொண்டு வாழ்தல் வேண்டும் என்னும் நெறி உணர்த்தப்படுகிறது.

தொண்டு வழிபாடு

உடலால் கை கூப்பித் தொழுதலும், பாடித் தொழுதலும், வலம் வருதலுமாகிய செயல்களோடு மட்டுமன்றித் திருக்கோயிலையும், அதனைச் சார்ந்த திருக்குளத்தையும், மதில் சுவர்களையும், கோயிலுக்குச் செல்லும் பாதைகளையும் தூய்மைப்படுத்தித் தொண்டு செய்தல் வேண்டும். உழவாரப் பணி செய்தலே உயரிய தொண்டு என்று கூறியமையோடு, திருக்கோயில்களில் உழவாரப் படையைக் கொண்டு மற்றவர்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக தாமே அத்திருத் தொண்டுகளில் ஈடுபட்டவர் நாவுக்கரசர். இதனை,

“என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே”

எனப் பாடியுள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

அடியார் வழிபாடு

சைவ நாயன்மார்கள் உருவம், உள்ளம், செயல் எனும் மூன்று நிலைகளிலும் வாழ்ந்த புனித வாழ்க்கையே அவர்களை சிவனாகவும், சிவனடியார்களாகவும் மதிக்கும் படி செய்தது. தனி மனிதனால் நிறைவேற்ற இயலாத செயல்களையெல்லாம் அடியார்கள் நிறைவேற்றினார்கள். இவர்கள் சாதாரண மனிதனின்றும் ஆற்றல்மிக்க செயலால் மனித இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட நிலைக்கு உயந்தார்கள். அடியவர்களைக் கண்டால் வழிபடுவது நாம் செய்த புண்ணியம் என்னும் சைவ மரபினை உணர்ந்த திருநாவுக்கரசர்,

“பொய்யன்பிலா அடித்தொண்டர்க்குத்
தொன்வசாம் புண்ணியமே”

என தம் தேவாரத்துள் பாடியுள்ளார்.

திருவடி வழிபாடு

இறைவனுடைய திருவடி, ஞானமே வடிவானதாகும். திருவடி வழிபாடு பொதுநிலைமையில் அமைவதாகும். திருவடியை வணங்குபவர் பிறவி நீங்கி முக்தி பெறுவர். திருமாலொடு நான்முகனும் தேடிக் காணமுடியாத திருவடியைத் தாம் தேடிக் கண்டு வழிபட்டதாக வரும் பாடலடிகள்,

“இருகாற் குரம்பை இதுநானுடைய திதுபிரிந்தால்
தருவா யெனக்குன் திருவடிக் கீழோரி தலைமறைவே”

உணர்த்துகிறது. திருவடி வழிபாட்டால் பிறவி நீங்கும்; ஞானம் பெருகும். நிலைத்த பேரின்பம் அடையலாம் என்கிறார் நாவுக்கரசர்.

முடிவுரை

மக்கள் இன்பமாக வாழ வழிபாடு தேவை. வழிபாடு

மனிதனைப் பக்குவப்படுத்துகிறது. வழிபாடு செய்பவர்கள் எம்பயம், நோய், துன்பம் முதலானவற்றிலிருந்து விடுபட முடியும்.

அன்புடன் உருகி வழிபடுவர் மனத்தில் இறைவன் எழுந்தருளுவான். அன்பில்லாதது வழிபடுபவர்களின் அறியாமையைக் கண்டு இறைவன் சிரித்து நிற்பான். சிவனிடம் அன்பில்லாமல் நீர்மூழ்கல், தீர்த்தமாடல் முதலான சடங்கு நிலையில் செய்யப்படும் வழிபாடு பயனற்றது. அலைபாயும் மனத்தை அடக்க யோக நிலையில் நின்று தியாகம் செய்தல் வேண்டும்.

சிவனே தெய்வம் அவனை மட்டுமே வணங்க வேண்டும். திருத்தலவழிபாடு யாவரும் மேற்கொள்ள வேண்டும். தல வழிபாடு செய்தலால் முன்வினை, நேய், துன்பம் நீங்கும். இம்மை மறுமைப் பயன்களும் விடுபேறும் வாய்க்கும்.

தொண்டு செய்வதன்வழி இறைவனை எளிதில் அடையலாம். திருக்கோயில்களில் திருவிளக்கிடுதல், மெழுகுதல், பூமாலை, புனைதல், அபிடேகம் புரிதல், விளக்கு ஏற்றுதல் முதலான உடலால் செய்யும் புறத்தொண்டுகளை உள்ளன்போடு புரிதல் வேண்டும்.

அடியார்களைச் சிவனாகக் காண வேண்டும். பிறந்த குடி, குலம், இனம் முதலியவற்றால் வேறு காணக்கூடாது. இறைவனை வழிபடாதார் மனத்துள் இருளாக இருப்பார்கள் என்றும், வழிபடாதார் துன்பம் அடைவார்கள் என்றும் கூறுகின்றார். மனிதப்பிறவி இறைவனை வணங்குவதற்கே என்பது தெளிவாகிறது.

7. முதல் மூவரில் முதல்வர்

அ.வைத்திலிங்கம்

தமிழாசிரியர்

அன்னை தெரசா பதிகமப்பள்ளி

செயங்கொண்டம்

முன்னுரை

போதமுண்ட பிள்ளை என்பு பொருகண் மானு செய்ததோ
காதல் கொண்டு சொல்லின் மன்னர் கன்மிதந்து
உய்த்ததோ
வாய்திறந்து முதலைக்கக் மகனை நீ அழைத்ததோ
யாது நம்பி நன்றெனக்கு நீ அருள வேண்டுமே (1)

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமி அவர்கள் இந்தப்பாடலில் ஒரு வினாவை எழுப்பியுள்ளார். அதாவது முதல் மூவரில் முதல்வர் யார்? என்ற வினாவை எழுப்பியுள்ளார். அதற்கு விடை காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

மயிலாப்பூரில் சிவநேசர் என்ற அன்பர் தவமிருந்து பெற்ற பூம்பாவை என்ற பெண் அரவு தீண்டி மரணம் அடைகிறாள் அவளைத் தகனம் செய்த அவள் தந்தை எலும்பையும், சாம்பலையும் எடுத்து வைக்கிறார்.

மட்டிட்ட புன்னையங் கானன் மடமயிலைக்
கட்டிட்டங் கொண்டான் கபாலிச் சரமமர்ந்தான்
ஒட்டிட்ட பண்பினுருத்திரபல் கணத்தார்க்
கட்டிட்டல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய் (2)

என்று தொடங்கும் பதிகம் பாடிப் பூம்பாவையை உயிர்ப்பிக்கின்றார். நாவுக்கரசரைப் பல்லவ மன்னன் கல்லில் கட்டிக் கடலில் போடுகிறான்.

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே (3)

மேற்கண்ட நமச்சிவாயப் பதிகம் பாடியதும் சுட்டி இருந்த கயிறு அறுந்தது. கல்லே தெப்பமாக மிதந்து நாவுக்கரசரைத் திருப்பாதிரிப் புலியூரில் கொண்டு சேர்த்தது. சுந்தரர் திருப்புக் கொளியூர் (இன்றைய அவிநாசி) என்ற ஊரினை அடைந்தார். மறையவர் வீதி வழியே சென்ற போது எதிர் எதிர் வீடுகளில் ஒரு வீட்டில் அழகை ஒலியும் ஒரு வீட்டில் மங்கல ஒலியும் கேட்கிறது. விவரம் அறிந்த சுந்தரர் அந்த குளக்கரையை அடைந்தார்.

எற்றான் மறக்கே னெழுமைக்கு எம் பெருமானையே
உற்றாயென் றுன்னையே யுள்குகின்றே னுணர்ந்துள்ளத்தால்
புற்றா டரவா புக்கொளியூ ரவிநாசியே
பற்றாக வாழ்வேன் பசுமதியே பரமேட்டியே (4)

என்ற பதிகம் பாடியதும் முதலில் குளம் தோன்றியது. பிறகு குளத்தில் நீர் தோன்றியது. பிறகு முதலையும் தோன்றியது. தோன்றிய முதலையும் பாலகனைக் கக்கியது. பாலகன் உயிருடன் வருகிறான். மேற்கண்ட மூன்று அற்புதங்களையும் சுட்டிக் காட்டிய துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இந்த மூவரில் யாரின் அற்புதம் உயர்ந்தது என்ற வினாவை எழுப்பியுள்ளார்.

மூவரும் எப்படி ஆட்கொள்ளப்பட்டார்கள் என்று பார்க்கலாம். தம்பிரான் தோழர் என்று அழைக்கப்பட்ட சுந்தரர் திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் அவதரித்தார். திருவெண்ணெய் நல்லூரில் அவருக்கும் சடங்கவி சிவாச்சாரியார் மகளுக்குத் திருமண ஏற்பாடு நடைபெறுகிறது. சிவபெருமான் வேதியர் உருவில் வந்து திருமணத்தை நிறுத்தித் தடுத்தாட் கொண்டார். ஆனால் வந்தது சிவன் என்று தெரியாமல் பித்தன், பேயன் என்றெல்லாம் அவரைத் திட்டுகிறார். ஆக ஆட்கொள வந்த பொழுது வந்தது சிவன் என்று சுந்தரருக்குத் தெரியவில்லை.

அப்பர் சைவராகப் பிறந்தும் தமக்கையார் திலகவதியாருக்கு ஏற்பட்ட கொடுமையால் மனம் மாறி சமண சமயத்தைச் சார்ந்தார். சகோதரியின் இடைவிடாத வேண்டுகலை ஏற்றுக்கொண்டு சிவபெருமான் அப்பருக்குப் பயங்கரமான

சூளை நோயைத் தருகிறார். மணி மந்திர ஓளதங்களைப் பயன்படுத்தியும் நோய் தீரவில்லை. சகோதரி இவரைக் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்று திருநீறு பூசி திருவதிகை வீரட்டானேச்சுரரை வணங்கச் செய்தார். அப்பொழுது இறைவன் அருளால் செந்தமிழ் மாலை சாற்றும் உணர்வு தோன்றியது. உடனே

கூற்றாயினவாறு விலக்கிலிர்
கொடுமை பல செய்தன நானறியேன்
ஏறடறாயடிக் கே இரவும் பகலும்
பரியாது வணங்குவன் எப்பொழுதும்
தோற்றாதென் வயிற்றினகம் படியே
குடரோடு துடக்க முடக்கியிட
ஆற்றேனடியேன திகைக் கெடில
வீரட்டானத்துறையம்மானே (5)

என்ற பதிகம் பாடியதும் சூளை நோய் நீங்கியது. ஆக அப்பரும் தன்னை ஆட்கொள்ளவே சூளை நோய் வந்தது. அதுவும் சிவனால் தான் வந்தது என்ற உண்மையை அறியாமல் இருந்தார்.

சீர்காழியில் குளக்கரையில் 3வயது பாலகன் சம்பந்தரை அமர வைத்துவிட்டு அவரது தந்தை சிவபாத இருதயர் பொய்கையிலே மூழ்கிக் குளித்தார். தந்தையைக் காணாமல் சிறுவன் அழுததால் தோணியப்பர் அம்மையோடு காட்சி அளித்தார். அவரின் ஆணையின்படி,

எண்ணரிய சிவஞானத்து இன்னமுதும் குழைத்தருளி
உண்ணடிசில் எனலுட்ட உமையும்மை எதிர் நோக்கும்
கண்மலர் நீர் துடைத்தருளிக் கையிற்பொற் கிண்ணமளித்து
அண்ணலை அங் கழுகை தீர்த்து அங்கணனார் அருள்புரிந்தார்
(6)

குளித்து விட்டுக் கரை ஏறிய தந்தை யார் யார் கொடுத்த பாலினை உண்டாய் எனக் கேட்ட பொழுது,

“தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண்மதி சூடிக்
காடுடைய கடலைப் பொடி பூசி என் உள்ளம் கவர் கள்வன்
ஏடுடைய மலரான் முனை நாட்பணிந்தேத்த வருள் செய்த

பிடுடைய பிரமா புரமேவிய பெம்மாள் இவனன்றே” (7)

என்று பாடுகிறார். ஆக ஆட்கொள்ளும் போது சுந்தரருக்கு வந்தது சிவன் என்று தெரியவில்லை. சைவ சமயத்தில் பிறந்தும் நாவுக்கரசர் சமண சமயத்தை அடைந்து சைவ சமயத்தை எதிர்த்து வாதம் செய்து வருகிறார். கடுமையான சூளைநோய் வந்த போது இது சிவனால் வந்தது என்று உணரவில்லை. தமக்கையார் உணர்த்தியதால் உண்மை அறிந்தார். ஆனால் ஞான சம்பந்தரோ ஆட்கொண்ட போதே,

சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாம் உணர்ந்தார் அந்நிலையே (8)

என்று சேக்கிழார் பெருமான் கூறியது போல வந்தது சிவன் என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொண்டார்.

இனி முக்தி அடைந்த தன்மையை நோக்குவோம். நாவுக்கரசர் திருக்காளத்தி நாதரைத் தொழுதுவிட்டு, அடியவர்கள் சூழ மலைகளையும் காட்டாறுகளையும் கடந்து திருசைலம் அடைந்தார். ஒவ்வொரு ஊராகக் கடந்து வாரணாசியை அடைந்து ஆண்டவனை வணங்கினார்.

பிறகு உடன் வந்த அடியவர்களை அவ்விடத்திலே விட்டு விட்டுத் தான்மட்டும் கயிலையை நோக்கிச் செல்கிறார். நடந்து நடந்து கால்கள் தேய்ந்தன. கைகளால் நடந்து கைகள் தேய்ந்தன. மார்பால் ஊர்ந்து சென்றார். முனிவர் உருவில் வந்த சிவன் திரும்பிப்போ என்கிறார்.

“மீளும் அத்தனை உமக்கினிக் கடன் என விளங்கும்
தோளும் ஆகமும் துவளுமுந் நூல்முனி சொல்ல
ஆளும் நாயகன் கயிலையில் இருக்கைகண் டல்லால்
மானும் இவ்வுடல் கொண்டு மீளேன் என மறுத்தார்” (9)

கயிலையை அடைவதற்குச் செல்லும் போது உடன் வந்த அடியவர்களை விட்டு விட்டுத் தான் மட்டும் சென்றார். இனி

சுந்தரரை எடுத்துக்கொள்வோம். சேரமான் பெருமாள் நாயனாரைக் காணச் செல்கிறார். வருவதை அறிந்த நாயனார் பட்டத்து யானையின் மீது ஏறிச் சென்று சுந்தரரை வணங்குகின்றார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தழுவுகின்றனர்.

ஒருவர் ஒருவரிற் கலந்து குறைபா டின்றி உயர் காதல்
இருவர் நண்பின் செயல்கண்ட இரண்டு திறத்து மாந்தர்களும்
பெருகு மகிழ்ச்சி கலந்தார்த்தார் பெருமாள் தமிழின்
பெருமானை

வருகை வரையின் மிசை ஏற்றித் தாம்பின் மதிவெண்
குடைகவித்தார் (10)

இப்படி ஒருவர் ஒருவரில் கலந்ததுயோல் நட்புக் கொண்டவராக இருந்தும் கயிலையில் இருந்து வெள்ளையானை வந்ததும் சுந்தரர் தான் மட்டும் ஏறிச் சென்றார். சேரமான் பெருமாள் நாயனாரை மறந்துவிட்டார். (குதிரையின் காதில் ஐந்தெழுத்தை ஒதியதும் குதிரை கயிலாயம் சென்றது வேறு செய்தி)

சம்பந்தர் முக்தி அடைந்ததைப் பார்ப்போம். பெருமண நல்லூரில் இவருக்குத் திருமணம் முடிந்ததும் இறைவன் சோதி வடிவாகக் காட்சி அளிக்கிறான்.

காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி
ஒதுவார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினும் மெய்ப்பொருளாவது
நாதனாம நமச்சி வாயவே (11)

எனத் தொடங்கும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தினை அவ்விடத்திலே விண்ணவரும் மன்னவரும் கேட்கும்படி அருளிச் செய்தார். பின்னர் திருஞானசம்பந்தர் அங்கிருந்தவர்களை நோக்கி இந்த மணத்தில் வந்தவர்கள் எல்லாரும் பிறவி நோய் தீரும் வண்ணம் இப்பேரொளியுள் புகுவீர்களாக என ஆணை இட்டருளினார். இப்படி ஆணை இட்டதும் யாரெல்லாம் சோதியில் புகுந்தார்கள் என்று சேக்கிழார் பெருமாள் கூறுகிறார் பாருங்கள்.

சீர்பெருகு நீலநக்கர் திருமுருகர் முதற்தொண்டர்
ஏர்கெழுவு சிவபாத விருதயர்நம் பாண்டார் சீர்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

ஆர் திரு மெய்ப்பெரும்பாணர் மற்றேனையோர்

அணைந்துளோர்

பார் நிலவு கிளைசூழப் பன்னிகளோ டுடன்புக்கார்

அணிமுத்தின் சிவிகை முதல் அணிதாங்கிச் சென்றோர்கள்
மணி முத்த மாலைபுனை மடவார்மங் கலம் பெருகும்
பணி முற்றும் எடுத்தார்கள் பரிசனங்கள் வினைப்பாசந்
துணிவித்த உணர்வினராய்த் தொழுதுடன்புக் கொடுங்கினார்

ஆறுவகைச் சமயத்தில் அருந்தவரும் அடியவரும்
சூறுமறை முனிவர்களும் கும்பிடவந் தணைந்தாரும்
வேறுதிரு வருளினால் வீடுபெற வந்தாரும்
ஈறில் பெருஞ் சோதியினுள் எல்லாரும் புக்கதற்பின் (12)

இப்படி ஆயிரக் கணக்கானோர் சோதியில் புகுந்தனர். இதன்
பிறகு சம்பந்தர் காதலியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு
அப்பெருஞ்சோதியினை வலம் வந்து சோதியில் புகுந்தார்.

ஆக ஆட்கொண்ட விதத்தைப் பார்த்தாலும் சரி முக்தி
அடைந்த விதத்தைப் பார்த்தாலும் சரி மூவரில்
திருஞானசம்பந்தரே உயர்ந்து காணப்படுகிறார். எனவே முதல்
மூவரில் முதல்வர் திருஞானசம்பந்தரே என்று கூறி முடிக்கிறேன்.

8. மூவர் தேவாரத்தில் இயற்கைப் புனைவுகள்

முனைவர் க.கிருட்டினமூர்த்தி

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

இந்துக்கல்லூரி, பட்டாபிராம்

சென்னை

முன்னுரை

சங்கம் மருவிய காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் களப்பிரர்கள் ஆட்சி தொடங்கியது. கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை இவர்களின் ஆதிக்கம் நீடித்தது. கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தென்னாட்டில் பாண்டியர்களும், தொண்டை நாட்டில் பல்லவர்களும் ஆட்சிக்கு வந்தனர். இதனால் சமண, பௌத்த சமயங்களின் ஆதிக்கம் குறைந்து பக்தி இலக்கியங்கள் மறுமலர்ச்சிப் பெற்றன. அக்காலக் கட்டத்தில் இறைவனை நினைந்து உளமுருகி பல பக்திப் பாடல்களை அடியார்கள் பாடினார்கள். இவ்வுலகின் தோற்றத்தையும் இயக்கத்தையும் கூர்ந்து நோக்கிய அடியார்கள் இவ்வுலகு இடையறாது இயங்குவதற்கு மூலமான பரம்பொருள் ஒன்று முதற் பொருளாக இருத்தல் வேண்டும் என்று இயற்கையினையும் தங்கள் பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

பன்னிரு திருமுறைகளில் தேவாரம்

திருமுறை என்பதற்குத் தம்மை அடைந்தவர்களைச் சிவமேயாக்குகின்ற முறையெனப் பொருள் கூறலாம். சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு. அவை திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரம் 1,2,3 திருமுறைகளாகும். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரம் 4,5,6 திருமுறைகளாகும். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரம் ஏழாம் திருமுறையாகும். எட்டாம் திருமுறையை மாணிக்கவாசகரும், ஒன்பதாம் திருமுறையை திருமாளிகைத் தேவர் முதலானோரும், பத்தாம் திருமுறையைத் திருமூலரும்,

பதினோரம் திருமுறையைத் திருவாலவாயுடையார் முதலானோரும், பன்னிரெண்டாம் திருமுறையை பெரியபுராணம் எனும் திருத்தொண்டர் புராணம் சேக்கிழாரும் பாடினார்.

சம்பந்தர் கண்ட இயற்கை

நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் ஞானசம்பந்தன் எனச் சுந்தரரும், வேதநெறி தழைத்தோங்க சைவத் துறையை விளக்க வந்த திராவிட சிசு என ஆதிசங்கரரும், “ஞானத் திருவுரு” எனச் சேக்கிழாராலும் போற்றப்பட்டவராவார். இவர் இறைவனை இயற்கை எழிலோடு கண்டு திருவீழிமிழலைக்குச் செல்லும் போது அங்குள்ள காட்சிகளை,

“தேங்கொள் பூங்கமுக தெங்கிளங் கொடிமாச்
செண்பகம் வண்பலா இலுப்பை
வேங்கைபூ மகிழால் வெயிற்புகா வீழி
மிழலையான் என வினை கெடுமே”

என்று அங்கு உயர்ந்த கமுகு மரங்களும், இளநீர்க் குலைகளுடன் தென்னை மரங்களும், நீண்ட கொடிகளில் செண்பக பூவும், பலா மரமும், வேங்கை மரத்து பூக்களாலும், சூரியனின் வெயில் புகாமல் குளிர்ந்த இயற்கை எழிலோடு இறைவன் காட்சி தருகிறான் என்று பாடுகிறார்.

குளங்களில் மலர்ந்திருக்கும் தாமரை மலர்கள் மாதர்களின் முகத்தின் அழகைக் காட்டுகின்றன. செவ்வல்லி மலர்கள் அப்பெண்களின் வாயின் அழகைக் காட்டுகின்றன. பூத்துப் பொலிவுடன் இருக்கும் காவி மலர்கள், கருங்குவளை மலர்கள், நெய்தல் மலர்கள் மாதர்களின் கண்களின் அழகைக் காட்டுகின்றன. இதனை,

“வாவிதொறும் வண்கமலம் முகம் காட்டச்
செங்குமுதம் வாய்கள் காட்டக்
காவி இருக்கும் கருங்குவளை கருநெய்தல்
கண்காட்டும் கமுமலமே”

என்று சீர்காழியில் உள்ள தடாகங்களின் இயற்கை அழகை கண்முன் கொண்டு வருகிறார்.

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

“திரைகள் எல்லாம் மலரும் சுமந்து
செழுமாளி முத்தொடு பொன் வரன்றி
கரைகள் எல்லாம் மணிகேள்ந்து
உரிஞ்சிக் கால்பொரு காட்டுப்பள்ளி”

என்று அலைகள் பலவகையான மலர்களைச் சுமந்து வருகின்றன. காவிரி வெள்ளமானது நல்ல மாணிக்கம், முத்து, பொன் முதலியவைகளையும் வாரிக் கொண்டு வருகின்றது. இதனால் காவிரி நீர் ஓடுகின்ற வாய்க்கால்களின் கரைகளில் வெள்ளமானது இரத்தினங்களுடனும் சேர்ந்து உரசிக் கொண்டு வாய்க்கால்களின் இருகரைகளையும் மோதிக் கொண்டு ஓடுகின்றது. இவ்வாறு திருக்காட்டுப்பள்ளியில் கண்ட இயற்கைக் காட்சியைப் பாடியிருக்கின்றார். சம்பந்தர் திருவையாருக்குச் செல்கின்றார். அங்கு கண்ட காட்சியை,

“மான்பாய வயலருகே மரமேறி
மந்திபாய மடுக்கள் தோறும்
தேன்பாய மீன்பாயச் செழுங்காமல்
மோட்டலருந் திருவையாறே”

என்று திருவையாற்றுப் பதிகத்தில் மான் பாய்ந்ததால் பயந்து போய் மரமேறி மந்திப் பாய்ந்தது. மரத்தை அசைத்து மந்தி பாய்ந்ததால் குளத்தில் தேன் சொரிந்தது. அதனால் குளத்தில் உள்ள மீன் பாய்ந்தது. மீன் தாமரை மொட்டின் மீது பாய அம்மொட்டுக்கள் மலரத் தொடங்கின. இவ்வாறாக இயற்கை வனத்தோடு தமிழ் வளம் காட்டும் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

திருநாவுக்கரசர் கண்ட இயற்கை

திருநாவுக்கரசர் திருமுனைப்பாடியில் பிறந்தவர். இவர் சமண சமயம் புகுந்து குலை நோயால் வருந்தி மீண்டும் சைவத்திற்கு வந்தவர். தாண்டகவேந்தர் என்று சிறப்பிக்கப்படுபவர். இவர் பல சிவத்தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனை உளமுருகிப் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

“மின்காட்டும் கொடி மருங்கல் உமையாட் கென்றும்
விருப்பவன் காண் பொருப்புவலிச் சிலைக்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

கையோன்காண்

நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கமேறி
நற்கனகக் கிழிதருமிக் கருளினோன் காண்
பொன் காட்டக் கடிக் கொன்றை மருங்கே நின்ற
புனக்காந்தள் கைகாட்டக் கண்ட வண்டு
தென்காட்டுக் செழும்புறவின் திருப்பத்தூரில்
திருத்தளியான் காண் அவதனன் சிந்தையானே”

என்று திருநாவுக்கரசர் திருப்பத்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனை வழிபடத் திருப்பத்தூருக்குச் செல்கின்றார். அவ்வூர் பசுமை நிறச் செடிகளும், மரங்களும் நிறைந்த இயற்கைச் சூழலில் அமைந்துள்ளது. கொன்றை மரங்கள் சிவபெருமானுக்கு உகந்த மஞ்சள் நிறமான பொன் போன்ற மலர்களைக் கீழே உதிர்க்கின்றன. கொன்றை மரத்தின் அருகில் உள்ள சிவந்த நிறக் காந்தள் தன் கைகளை விரித்துக் கொன்றை மலர்களை வாங்கிக் கொள்கிறது. வண்டுகள் பாடுகின்றன. இந்த இயற்கை எழில் கோலத்தைக் கண்ட திருநாவுக்கரசருக்கு மதுரையம்பதியில் ஆலவாய்ப் பெருமான் தமிழ்ப் புலவனாகத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தோன்றி தருமிக்குப் பொற்கிழிப் பரிசாகக் கிடைக்கும்படிச் செய்த இனிய நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது என்று தாம் கண்டு மகிழ்ந்த இயற்கை காட்சியோடு தமிழுக்குப் பொற்கிழி வழங்கிய நிகழ்வை இசைத்துப் பாடியுள்ளார்.

“மாசில் வீணையும், மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கு இளவேனிலும்
முக வண்டு அறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே”

எனம்பெருமான் அடிகளின் நிழல் குற்றமற்ற வீணையின் இசையைப் போல உள்ளத்துக்கு இன்பம் தருகின்றது. மாலைக் காலத்துச் சந்திரனைப் போல உள்ளத்துக்கும், உடம்புக்கும் இன்பம் தருகின்றது. மெதுவாகக் குளிர்ச்சியுடன் வீசுகின்ற தென்றற் காற்றைப் போலச் சுகந்தருகின்றது.

மலர்களிலே மொய்க்கின்ற வண்டுகள் தேனுண்டு பாடுகின்ற கண் கொள்ளாக் காட்சியமைந்த பொய்கையைக்

காண்பது போல இன்பம் தருகின்றது. அதில் மூழ்கி விளையாடுவதைப் போல ஆனந்தத்தை அளிக்கின்றது என்று இயற்கை அளிக்கும் இன்பத்தை மனதோடு ஒன்றிப் பாடுவதாக அமைந்துள்ளது.

சுந்தரர் கண்ட இயற்கை

சுந்தரர் இறைவனைப் “பித்தா பிறைகுடி” எனப் பாடத் தொடங்கியவர் “தம்பிரான் தோழர்” நாவலுரார் வண் தொண்டர் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டவர். இவர் பாடல்களில் இயற்கை வர்ணனைகளும் வரலாற்றுச் செய்திகளும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இவருடைய திருமுறை ஏழாம் திருமுறையாகும்.

இயற்கை நலன்களை எடுத்துக் காட்டும் நம்பியாரூரடைய திருப்பாட்டுக்கள் அவ்வியற்கையில் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றை மிக்க அழகுறக் கூறுகின்றன.

“மன்னிப்புனங் காவல்மட

மொழியான் புனங் காக்கக்

கன்னிக்கிளி வந்தே கவைக்

கோலிக் சுதிர் கொய்ய

என்னைக் கிளி மதியாது

என்று எடுத்துக் கவன் ஒலிப்பத்

தென்னற்கிளி திரிந்து எறிய

சேர்ப்பத மலையே” (சுந்தரர் : தேவாரம் 79.3)

என்று குறமகளொருத்தி தினைப்புனம் காத்து வருகையில் கிளிகள் கூட்டமாய் வந்து தினைக்கதிர்களிற் திணையைக் கவர்கின்றன. அப்பெண் ஆலோலம் செய்து விரட்டுகின்றாள். அவளின் சத்தத்தைத் தன்னினமான கிளியின் குரல் என்றே கருதி அக்கிளிகள் அங்கிருந்து நீங்காமல் இருக்கின்றன. அதனால் அவள் என்னை இக்கிளிகள் மதியாதிருக்கின என தன் சிவந்த கையில் கவனேந்தி ஒலி செய்கிறாள். அதன் பின்பே அக்கிளிகள் அஞ்சி சேர்ப்பத மலைமேல் திரிந்து ஏறுகின்றன என்று இயற்கை வருணனையோடு தினைப்புனம் காக்கக் கூடிய நிகழ்வை கவையாகக் கூறுகின்றார்.

“குரும்பைமுலை மலர்க்குழலி கொண்ட தவம் கண்டு
குறிப்பினொடும் சென்று அவள் தன் குணத்தினை
நன்கறிந்து

விரும்பு வரங்கொடுத்தவளை வேட்டருளிச் செய்த
விண்ணவர்கோன் கண்ணுதலோன் மேவிய ஊர்வினவில்
அரும்பருகே கரும்பருவ அறிபதம் பண்பாட
அணிமயில்கள் நடமாடும் அணி பொழில் சூழ் அயலின்
கரும்பருகே கருங்குவளை கண்வனரும் கழனிச்
கமலங்கள் முகமலரும் கலையநல்லூர் காணே”

எனும் பாடல் கலையநல்லூரில் நீர் நிலைகளில் அரும்புகளின்
அருகில் மொய்க்கின்ற வண்டுகள் பாடுகின்றன. அப்பாடலைக்
கேட்டு மயில்கள் ஆடுகின்றன. இந்த எழில் நலம் வாய்ந்த
சோலையின் பக்கத்தில் உள்ள வயல்களில் மலர்கள்
மலர்ந்துள்ளன. நீர் நிறைந்த வயல்களில் தாமரை மொட்டுகள்
மலர்ந்து மணம் வீசுகின்றன என்று கலையநல்லூரின் இயற்கைக்
காட்சிகளைக் கண்முன் கொண்டு வருவதாகப்
பாடியிருக்கின்றார்.

முடிவுரை

இயற்கையிலும் இறைவனைக் கண்டு வழிபட்டனர்
தேவார மூவரும். இறைவனை ஆடல் வல்லானாகவும் பாடல்
வல்லானாகவும் காண்பதோடு இயற்கையில் உள்ள மதிப்பரிய
பொருள்கள் அனைத்தும் அவ்விறைவனுக்கே உரியது
என்கிறார்கள். திருக்கோயில்களை மையமாகக்
கொண்டெழுந்தப் பாடல்கள் இறையுணர்வை உணர்ந்து
இயற்கையின் மௌன மொழியினையும் அழகுரத் தமிழில்
இசையோடு உணர்த்தியுள்ளனர். தெய்வ மணமும், சைவ
மணமும் கமழ்கின்ற தேவாரப் பாடல்களில் இயற்கைக்
காட்சிகள் நிறைந்துள்ளன.

9. மூவர் தேவாரமும் காவிரியும்

முனைவர் ம.தமிழ்வாணன்

முதுநிலை ஆய்வு வல்லுநர்

செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம்

தரமணி, சென்னை

முன்னுரை

தேவாரம் என்பது சைவர்கள் அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகிய மூவர் பாடிய பாடல்களேயாகும். இவர்கள் பாடியவை தேவாரம் என்று தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் முதன்முதலில் திருநாவுக்கரசர் எனப்படும் அப்பரடிகள் பாடியதே தேவாரம். சம்பந்தர் பாடியது திருக்கடைக்காப்பு. சுந்தரர் பாடியது திருப்பாட்டு. சைவ சமய கடவுளான சிவபெருமான் மீது பாடப்பெற்ற பன்னிரு திருமுறைளில் முதல் ஏழு திருமுறைகள் தேவாரம் ஆகும். தே என்றால் அருள் என்று பொருள் உண்டு. ஆரம் என்றால் மாலை. ஆண்டவனின் அருளைப் பெற்றுத்தரும் பாமாலை என்று பெயர்க்காரணம் இருக்கிறது. இனிய (பா)மாலை என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் பொருத்தமுடையதே ஆகும். அப்பர் பாடிய தேவாரப் பதிகங்கள் மக்களிடம் மிகப்பிரபலமாகி சம்பந்தரும் சுந்தரரும் பாடிய பதிகங்களுக்குப் பின்னாளில் நம்பியாண்டார் நம்பி திருமுறைகளாகத் தொகுத்தார். இவை அத்தனைக்கும் பொதுப்பெயராகத் தேவாரம் நின்று நிலைத்துவிட்டது. இது அப்பரடிகளுக்கே பெருமை எனலாம். இம்மூவர் தேவாரத்திற்கும், காவிரிக்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. தொன்மைச் சிறப்பு கொண்ட காவிரி ஆறு.

வான்பொய்ப்பினும் தான்பொய்யா

மலைத்தலைய கடற்காவிரி

புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும் (பட்டினப்.5-7)

என்ற கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரின் கூற்றுக்கு ஏற்ப அக்காலத்தில் வளம் பொருந்தி செல்வச் செழிப்பை அளித்தது. இத்தகைய சூழலில் மூவர் தேவாரத்திற்கும் காவிரிக்கும் உள்ள

தொடர்பை சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

திருஞானசம்பந்தர் (சம்பந்தர்)

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் சைவ சமயத்தவர்களால் நாயன்மார்கள் என அழைக்கப்படும் அறுபத்து மூவருள் முதலில் வைத்து எண்ணப்படும் நால்வருள் ஒருவராவார். இவர் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில், காவிரிஆறு வளமுட்டும் சீர்காழி என்னும் ஊரில், அந்தணர் மரபிலே, கவுணியர் குடும்பத்திற் பிறந்தார். இவரது தந்தையார் சிவபாதவிருதயர், தாயார் பகவதி அம்மையார். இவர் மூன்று வயதுக் குழந்தையாக இருந்தபோது, தந்தையாருடன் கோயிலுக்குச் சென்றதாகவும் அங்கே குழந்தையைக் கரையில் அமரவிட்டுக் குளிக்கச் சென்ற தந்தையார், சிறிது நேரம் நீருள் மூழ்கியிருந்த சமயம், தந்தையைக் காணாத குழந்தை அம்மையே அப்பா என்று கூவி அழுததாகவும் அப்போது உமாதேவியார், சிவபெருமானுடன் இவர் முன் காட்சி கொடுத்து ஞானப்பாலூட்டியதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. குளித்துவிட்டு வெளியே வந்த தந்தையார், பிள்ளையின் வாயிலிருந்து பால் வடிவதைக் கவனித்து, அது குறித்துக் கேட்கவே கோயிலிலுள்ள இறைவனைச் சுட்டிக்காட்டித் தோடுடைய செவியன் என்று தொடங்கும் தனது முதல் தேவாரத்தைத் திருஞானசம்பந்தர் பாடினார் என்பது தொன்மப்பிக்கை. இவர் காவிரிக் கரையோரம் எழுந்தருளியுள்ள தலங்கள் தோறும் சென்று இறைவனைப் பாடி ஆனந்தமாய் காவிரிபாயும் சூழலையும் குறிப்பிட்டுப் பாடியமை சிறப்பிற்குரியதாகும். அவற்றில் சில பாடல் அடிகளைக் கீழே காணலாம்.

திரைகளெல் லாமல ருஞ்சுமந்து

செழுமணி முத்தொடு பொன்வரன்றிக்

கன்னியர் தாங்குடை காட்டுப்பள்ளி

(சம்பந்தர், மூவர், தேவாரம், தலமுறை, ப.71)

வாரிநீர் வரு பொன்னிவட

மங்கலக் குடி (சம்பந்தர், மூவர்தேவாரம், ப.309)

உறையுஞ் செல்வமுடையார் காவிரி

கைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

அறையுஞ் சோற்றுத்துறை சென்றடைவோமே
(சம்பந்தர், மூவர்தேவாரம், ப.497)

பணியாய வண்டியார் தொழுதேத்தும் புளமங்கை
மணியார் தருகன கம்மவை வயிரத்திரளோடும்
அணியார் மணலனை காவிரி ஆலந்துறையதுவே
(சம்பந்தர், மூவர்தேவாரம், ப.512)

மலர்மலிசல மொடுவந் திழிகாவிரி
சலசல மணி கொழிச்சக்கரப் பள்ளியே
(சம்பந்தர், மூவர்தேவாரம், ப.514)

பைம்பொன் வாரிக் கொழிக்கும் பழங்காவிரி தென்கரை
(சம்பந்தர், மூவர்தேவாரம், ப.560)

கரையார்ந் திழி காவிரிக் கோலக்கரை மேல்
குரையார் பொழில் சூழ் குரங்காடு துறையே
(சம்பந்தர், மூவர் தேவாரம், ப.590)

அறையார் புனலோட கிலும்வரு பொன்னிச்
சிறையார் செம்பொன் பள்ளி
(சம்பந்தர், மூவர்தேவாரம், ப.635)

சம்பந்தர் அற்புதங்கள்

திருக்கோலக்காவில் பொற்றாளம் பெற்றது. திருநனிபள்ளியில் பாலை நிலத்தை நெய்தல் நிலமாக மாற்றியது. நெல்வாயில் அறத்துறையில் முத்துச்சிவிகை, குடை பெற்றது. திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்தில் சிற்றரசன் கொல்லிமழவன் மகளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த முயலக நோயை நீக்கியது. திருவாவடுதுறையில் உலவாக்கிழி (பணமுடிப்பு) பெற்றுத் தந்தைக்குக் கொடுத்தது. திருமருகலில் பாம்புகடித்து நஞ்சு தீண்டப்பெற்ற வணிகனின் விடத்தைப் போக்கியது. திருவீழிமிழலையில் பொன்காசு பெற்றது. திருமறைக்காட்டில் திருக்கோயில் கதவைத் திறந்தது. மதுரையில் சமணரை வாதில் வென்றது. பாண்டியனின் வெப்புநோயை நீக்கியது. திருத்தெளிச்சேரியில் புத்தரை வாதில் வென்றது. சென்னை மயிலாப்பூரில் எலும்பைப்

பெண்ணாக்கியது. திருநல்லூரில் திருமண நாளில் பெருஞ்சோதி (நெருப்பில்) யில் கலந்தது. இவ்வாறு மண்ணுலகில் 16 ஆண்டுகாலம் வாழ்ந்து திருவருட் செயல்களைச் செய்து திருஞானசம்பந்தர் பெருமை பெற்றார்.

திருநாவுக்கரசு

திருநாவுக்கரசு நாயனார் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில், தமிழ் நாட்டில் பக்தி இயக்கத்தை வளர்த்த சிவனடியார்களுள் ஒருவரும், 63 நாயன்மார்களில் ஒருவரும் ஆவார். இவரைத் தேவார மூவருள் இரண்டாமவர் என்றும் இறைவனிடம் பக்தி செலுத்துதலில் தொண்டை அடிப்படையாகக் கொண்டவர் என்றும் புகழ்கின்றனர். திருநாவுக்கரசர் கடலூர் மாவட்டத்தில் உள்ள திருவாமூர் எனும் ஊரில் வெள்ளாளர் குலத்தில் புகழனார், மாதினி இணையாருக்குப் பிறந்தவர். இவருடைய இயற்பெயர் மருணிக்கியார் ஆகும். இளமையில் சைவசமயத்தினை விட்டு சமண சமயத்தவரானார். சமண நூல்களைக் கற்று அம்மத தலைவர்களில் ஒருவராகவும் இருந்தார். அப்போது தருமசேனார் என்று அழைக்கப்பட்டார். தருமசேனரின் தமக்கையார் திலகவதியார். இவர் சிவபக்தராக இருந்தார். அதனால் சமண சமயத்தில் தன்னுடைய தம்பி இணைந்ததை எண்ணி வருந்தி இறைவனிடம் முறையிட்டார். அதனால் தருமசேனருக்குக் கடுமையான சூலை நோய் ஏற்பட்டது. சமண மடத்தில் செய்யப்பட்ட சிகிச்சைகள் பலனளிக்காமல் போகவும் தருமசேனார் கூற்றாயினவாறு விலக்ககலீர் எனத் தொடங்கும் பாடலைப் பாடினார். இப்பாடலால் நோய் தீர்ந்தது. அதன் பிறகு சைவ சமயத்தவராகி நாவுக்கரசர் என்று அழைக்கப்பட்டார். இவரைத் திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் (தந்தை) என்று அழைத்தமையால், அப்பர் என்றும் உழவாரத் தொண்டர் என்றும் அறியப்படுகிறார். இவர் தாண்டகம் எனும் விருத்த வகையைப் பாடியமையால் இவரை தாண்டகவேந்தர் என்றும் அழைக்கின்றனர். இவர் தலப் பயணத்தின் போது இறைவனையும் காவிரி ஆற்றின் வளத்தையும் பாடி இன்புற்றார்.

ஆற்றுநீர் பூரித்தாட்டும் அந்தணனாரைக் கொல்வான்

சைவம் வளர்கீத தமிழி இலக்கியங்கள்

சாற்றுநாள் அற்றதென்று திருமரசற்காய் வந்த
கூற்றினைக் குணம்பர் போலும் குறுக்கை வீரட்டனாரே
(சம்பந்தர், மூவர்தேவாரம், ப.255)

கட்டாறே கழிகாவிரி பாய் வயல்
கொட்டாறே புனலூறு குரக்கர்
(சம்பந்தர், மூவர்தேவாரம், ப.265)

கொள்ளிடக் கரைக்கோவந்த புத்தூரில்
வேள்விடைக் கருள் செய் விசயமங்கை
(சம்பந்தர், மூவர்தேவாரம், ப.342)

பொன்னிநீர் மூழ்கிப் போற்றி யிடிதொழ
மன்னிநான் மறையோடு பல்சீதமும்
பன்னினாராவர் பாலைத் துறையரே
(அப்பர், மூவர்தேவாரம், ப.521)

காரையார் பொன்னிசூழ் தன்
குடந்தைக் காரரோணத் தாரே
(சம்பந்தர், மூவர் தேவாரம், தலமுறை, ப.557)

அப்பரின் அற்புதங்கள்

சுண்ணாம்பு நீற்றறையின் துன்பத்தை நீக்கிக்
கொள்ளுதல். கொல்ல ஏவப்பட்ட யானையை அடக்கியது.
கட்டப்பெற்ற கல்லையே தெப்பமாக மாற்றிக் கடலில் மிதந்து
உயிர்பெற்றது. திருநல்லூரில் இறைவனின் திருவடியைச்
சூடிக்கொண்டது. பாம்பு தீண்டப்பெற்ற அப்பூதியின் மகனின்
விடத்தை நீக்கியது. திருவீழிமிழலையில் படிக்காசு பெற்றது.
திருமறைக்காட்டில் திருக்கோயில் கதவைத் திறக்கச் செய்தது.
பழையாறையில் உண்ணாநோன்பு இருந்து கடவுட்காட்சி
பெற்றது. இறுதியில் திருப்புகலூரில் இறைவனோடு இரண்டறக்
கலந்தது. இவ்வாறு பல அற்புதச் செயல்களைச் செய்து தேவாரத்
திருப்பதிகங்களைப் பாடி எண்பத்தொரு வயதில் திருவருளோடு
இரண்டறக்கலந்தார்.

சுந்தரர் (சுந்தரமூர்த்தி)

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடிய பாடல்களைச் சுந்தரர் தேவாரம் என்று அழைக்கின்றனர். இவர் சிவபெருமான் மீது பாடிய பாடல்கள் 38000 என்று கூறுகின்றனர். இவை பண்களோடு அமைந்துள்ளன. அதனால் பண் சுமந்த பாடல்கள் என்றும் கூறுகின்றனர். இவற்றில் 100 பதிகங்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் 17 பண்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. தேவாரங்களில் செந்துருத்திப் பண் கொண்டு பாடல்பாடியவர் இவரே. தேவாரங்களைப் பாடிய மற்ற ஞானசம்பந்தரும் நாவுக்கரசரும் இந்தப் பண்ணில் பாடல்களைப் பாடவில்லை.

இவர் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலுள்ள திருநாவலூர் எனும் ஊரில் சடையனார் - இசைஞானியார் தம்பதியினருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். இவர் ஆதி சைவர் எனும் குலத்தினைச் சேர்ந்தவர். இவரது இயற்பெயர் நம்பியாருரன் என்பதாகும். நம்பியாருரன் என்பதை ஆருரன் என்று சுருக்கி அழைப்பர். இவருடைய அழகினைக் கண்டு சிவபெருமானே சுந்தரர் என்று அழைத்தமையால், அப்பெயரிலேயே அறியப்படுகிறார். மணப்பருவம் அடைந்தபோது சுந்தரருக்குப் புத்தூரில் உள்ள சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் மகளைத் திருமணம் செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. மணநாளன்று முதியவர் ஒருவர் வடிவில் அங்கு வந்த இறைவன், சுந்தரருடைய பாட்டனார் எழுதிக் கொடுத்ததாகச் சொல்லப்பட்ட ஓர் ஓலையைக் காட்டிச் சுந்தரரும் அவர் வழித்தோன்றல்களும் தனக்கு அடிமை என்றார். திருமணம் தடைப்பட, சுந்தரரை அழைத்துக்கொண்டு கோயிலுள் நுழைந்த வயோதிகர் திடீரென மறைந்தார். இறைவனே வந்து தன்னைத் தடுத்தாட் கொண்டதை உணர்ந்த சுந்தரர், பித்தா பிறை சூடி என்ற தனது முதல் தேவாரப் பதிகத்தைப் பாடித் துதித்தார். பாடலில் இறைவனின் தலச்சிறப்போடு காவிரியையும் புகழ்ந்து பாடும் சுந்தரர்,

மண்ணிய எங்கள் பிரான்

மறை நான்கு கல்லால் நிழற் கீழ்ப்

பன்னிய எங்கள் பிரான்

பழமண்ணிப் படிக்கரையே

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

(சுந்தரர், மூவர்தேவாரம், தலமுறை, ப.270)

குருமணிகள் கொழிந்திழிந்து சுழித்தீவு திரைவாய்க்
கோல்வளையார் குடைந்தாடும் கொள்ளிடத்தின்
சுரைமேல்

(சுந்தரர், மூவர்தேவாரம், தலமுறை, ப.279)

குருமணிகள் போல் நீலம் மலர்கின்ற கழனிக்
கானாட்டு முளறிற் கண்டு தொழுதேனே

(சுந்தரர், மூவர்தேவாரம், தலமுறை, ப.309)

தாரமாகிய பொன்னித் தண்டுறை யாடி விழுத்தும்
நீரினின்றபடி போற்றி நின்மலா கொள்ளென வாங்கே
ஆரங்கொண்ட யெம்மானைக் காவுடையாதியை நாளும்
ஈரமுள்ளவர் நாளு மெம்மையு மாளுடையாரே

(சுந்தரர், மூவர்தேவாரம், தலமுறை, ப.442)

திரைபொரு பொன்னி நன்னீர்த் துறைவன் திகழ்
செம்பியர் கோன்

நரபதி நன்னிலத்துப் பெருங்கோயில் நயந்தவனே

(சுந்தரர், மூவர்தேவாரம், தலமுறை, ப.795)

காவிரி புடைசூழ் சோணாட்டவர் தாம்

பரவிய கருணையங் கடலப்

பாவிரி புலவர் பயிலுந் திருப்பனையூர்

(சுந்தரர், மூவர்தேவாரம், தலமுறை, ப.801)

என்று தலந்தோறும் சென்று பாடியமை வெளிப்படுகிறது.

சுந்தரரின் அற்புதங்கள்

தமக்குக் கிடைத்த நெற்குவியலை எடுத்துச் செல்ல
வேலையாட்களைப் பெற்றமை. பரவை நாச்சியாருக்காக
இறைவனிடத்தில் பொன்பெற்று அதனை எடுத்துச் செல்ல,
மணிமுத்தாற்றில் பொன்னை இட்டுத் திருவாரூர்த்
திருக்குளத்தில் எடுத்தமை. இறைவனிடத்தில் சோறு பெற்றுப்
பசியாற்றிக் கொண்டமை. சத்தியத்தை மீறியதால் கண்களை
இழந்து, இறைவனருளால் மீண்டும் பெற்றமை. பரவையாரின்

உடலைத் தீர்க்க இறைவனை இருமுறை தூதுவிட்டமை. ஏயர்கோன் என்ற அடியவரின் வயிற்று நோயைத் தீர்த்தமை. முதலை உண்ட பாலனை மீட்டமை. இறைவனால் அனுப்பப் பெற்ற வெள்ளை யானையின் மேல் ஏறி நேரே கயிலாயம் சென்றமை. இவருடைய பாடல்களில் பல தன் வரலாற்றுப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. இவர் மண்ணுலகில் பதினெட்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார்.

காவிரிக் கரையில் சிறப்புடைய திருத்தலம் என்ற நோக்கத்துடன் தில்லைப் பெருங்கோயிலைப் பற்றி அம்முவரும் உளமுவந்து பாடிய திருப்பாடற் குறிப்புகளால் நன்கு புலனாகும். இக்குறிப்பினை விளக்கும் முறையில் கோயில், திருவேட்களம், நெல்வாயில், கழிப்பாலை எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகக் கோவை அமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கதாகும். மேற்குறித்த பண்முறை, தலமுறை என்னும் இருவகை முறைகளுள் தேவார ஆசிரியர் காலந்தொட்டு இடையீடின்றி வழங்கிவருவதும் சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டு என்ற பகுப்பிற்கு நிலைக்களமாக அமைந்ததும் பண்முறையே யாதலின் அம்முறையினைப் பின்பற்றித் தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் அமைப்பினை நோக்குதல் ஏற்புடையதாகும். பண்டைக் காலத்தில் பாடல்கள் பனைஓலை ஏடுகளால் எழுதப் பெற்றமையால் கரையானுக்கு எளிதாக உணவாயிற்று. கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சோழர் படைத்தலைவன் மணவிற்கூத்தன் காளிங்கராயன் என்பவன் தேவாரப் பதிகங்களைச் செப்பேடுகளில் எழுதுவித்தான். இச்செய்தி கல்வெட்டுகளில் காணப்பெறுகிறது. மேலும் காவிரி ஆறு சிவன் தலங்களுக்குப் புனித, புண்ணிய நீராக விளங்கியதும் அக்காலத்தில் காவிரி ஆறு பொய்யாது பாய்ந்தோடி வளம் சேர்த்தமையும் மூவர் தேவாரப்பாட்டின் வழி அறியலாம்.

10. ஹிருஞான சம்பந்தர் - தேவாரம் காட்டும் அணிநயம்

கோ.சௌசன்யா

ஆய்வியல் நிறைஞர்

திருவள்ளூர் பல்கலைக் கழகம்

சேர்க்காடு, வேலூர்மாவட்டம்

பக்தி இலக்கியத்தின் அமைப்பும் சிறப்பும்

சங்கப் பாடல்களுக்குப் பின் பக்தி இலக்கிய காலத்தே மூவர் பாடிய தேவாரம் பாடல்களும், பன்னிரு ஆழ்வார்கள் பாடிய பாடல்களும் பக்தி இலக்கிய காலத்தே தோன்றியவையாகும். அவர்களது கவிதைப் படைப்புகள் வையக மாந்தர் நல்வாழ்வு ஒன்றே கருதுபவையாக அமைந்தவை. தாம் பெற்ற பேரின்ப நுகர்வைப் பிறர்மட்டும் பதவிக்கும் பெருந்திறன் வாய்ந்தவை. தேவாரம் காட்டும் அணிகள் என்பதே இந்த ஆய்வு கட்டுரையின் பொருண்மையாகும்.

சம்பந்தர் தேவாரத்தில் காணலாகும் அணிகள்

இலக்கிய அழகு விளங்கும் அணிகளில் தொன்மை மரபு உடையது. உவமையணியே. சங்ககால இலக்கியங்களிலும் பெரும்பாலும் உவமையணி ஒன்றே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. பக்தி இலக்கியமான தேவாரத்திலும் மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ள அணி உவமையணி தான். ஏனைய அணிகள் சிறுபான்மையாகவே காணப்படுகின்றன.

1. உயர்வு நவீற்சியணி

இயல்பாக உள்ள தன்மையைக் கவிஞன் உயர்வாக உயர்த்திப் பாடுவது உயர்வு நவீற்சியணி எனப்படும்.

(எ.காட்டு)

‘கச்சிமாநகரில் மாடங்கள் மலையை நிகர்க்கும்
மாடத்தின் மீதுள்ள கொடிகள் மேகங்கள் அளாவும்’

குன்றேய்க்கு நெடுவெண் மாடக்கொடி போய் மின்றேய்க்கு முகில்கள் தோலும் வியன் கச்சியுள் (2-12-4)

2. எடுத்துக்காட்டு உவமையணி

உவமானம், உவமேயம் மட்டும் தனித்தனியே அமைந்து, உவம உருபின்றி வரும் பாடல் எடுத்துக்காட்டு உவமையணியாகும். (எ.காட்டு) மேழிபிடித்து உழுவது (போலப்) பன்றிகள் புழுதியைக் கிளைக்கும்.

3. தற்குறிப்பேற்ற அணி

கவிஞன் தன்கருத்தை, இயற்கை நிகழ்ச்சியின் மீது ஏற்றிப்பாடுவது தற்குறிப்பேற்ற அணி எனப்படும். (எ.காட்டு) இறைவனை இறைஞ்ச வாரீர் என விண்ணோர்கள் அழைப்பது போலக் கொடிகள் ஓங்கி அசைந்தன.

“தாணுவாய் நின்றபர தத்துவனை யுத்தமனை யிறைஞ்
சீரேன்று

வேணுவார் கொடி விண்ணோர் தமை விளிப்ப
போலோங்கு மிழலையாமே” (1-132-5)

உவமையணி

பக்தி இலக்கியமான தேவாரத்தில் மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ள பெரும்பான்மையான அணி, உவமையணி ஒன்று தான். இந்த உவமைகளும் வினை, பயன், மெய், உரு என்ற பழமையான மரபிற் பாகுபாடு செய்யப்படத்தக்கவை.

உவமை என்பது பொருளைத் தக்க ஒப்புமை கொண்டு உணர்த்துவது ஆகும். தொல்காப்பியர் தம் பொருளதிகாரத்தில் உவமை இயல் என்னும் பகுதியில் உவமையின் இலக்கணத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். அவர் கருத்தின்படி உவமை என்பது பொருளின் தன்மையைப் புலப்படுத்துவது என்பதாகும். வினை, பயன், உரு ஆகிய பொருளின் தன்மைகளை உவமைகள் சிறப்பிக்கின்றன என்பது அவர் தரும் விளக்கமாகும்.

“வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கே

வகைபெற வந்த உவமைத் தோற்றம்”

எனத் தொல்காப்பியர் உவமையை வகைப்படுத்திக் காட்டுகின்றார். ஒப்புமை அறிதற்குக் காரணமாய் நிற்கும் பொருளை உவமை என்றும், உவமிக்கப்படும் பொருளைப் பொருள் என்றும் கூறுவர். இவற்றைத் தண்டி உரையாசிரியர் உவமானம் எனவும், உவமேயம் எனவும், குறிப்பிடுவர். உவமைகளை வெளிப்படை உவமை எனவும், குறிப்பு உவமை எனவும் இருவகைப்படுத்தலாம். உவமையை விரி உவமம், தொகை உவமம் எனவும் பிரித்துக் கூறலாம். உவம உருபும், பொதுத் தன்மையும் விரித்துக் கூறப்படுவன விரி உவமை ஆகும். தொக்கு மறைந்து வருவன தொகை உவமம் ஆகும். (எ.காட்டு)

“தொகை உவமம் - பிறைநுதல்

விரி உவமம்-பிறை போன்ற வளைந்த நுதல்”

புலன் இல்லாதவற்றைப் புலனாக்குவதற்கும், அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கு இன்பம் பயத்தற்குமே உவமைகள் தோன்றின என்பது இளம்பூணைர் கருத்து. ஆகவே இலக்கியங்களில் ஒரு பொருளை விளக்குவதற்கும், அழகுபெறக் கூறுவதற்குமே உவமைகள் கையாளப்படுகின்றன. சங்க இலக்கிய உவமைகள் போல இந்த உவமைகளும் திட்ப நுட்பம் உடையனவாக உள்ளன. சிறிய அளவிலும், சில தொடர் அளவிலும் கூட உவமைகள் காணப்படுகின்றன. சம்பந்தர் மிகுதியாக நிற, வடிவ உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார்.

சிவபெருமானின் திருவுருவ அழகில் ஈடுபட்ட சம்பந்தர் அதனை விளக்கும் உவமைகளாகப் பலவற்றைக் கூறுகின்றார். பவள நன்மணி, பவளம், பால், பொன், மின்னல், பவளத்திரள் என்றெல்லாம் சிவபெருமானின் சிவந்த மேனிக்கு உவமைகள் பல கூறியுள்ளார். பெருமானின் திருநீலகண்டமோ, காயா மலராக, மேகமாக, கருமணியாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. திருவடிகளைத் தாமரைகள், நுண்துகில், பஞ்சு என்று உவமிப்பார். அந்திச் செவ்வானம், சங்கின் வெண்மை, தழலின் செம்மை, வெள்ளிமால் வரையின் தாய்மை ஆகிய அனைத்தும்

உவமைப்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால் உமைக்கு உவமையாகச் சம்பந்தர் எந்த விலங்கையும் காட்டவில்லை. பெண்களின் பேரழகை உவமைகளால் அழகு செய்யும் இடங்களும் உள்ளன.

“நினைப்பெனும் நெடுங்கிணறு” (முதல் திருமுறை திருப்பருப்பதம் ஆம் பாடல்) என்று உவமைகாட்டி உரைக்கும் சம்பந்தர் திருப்பாட்டு குறிப்பிடத் தக்கதொன்றாகும்.

உவம உருபுகள்

“போல” என்பது உவம உருபு ஆகும். சம்பந்தரின் பாடல்களில் காணப்படும் உவம உருபுகள் பலவாகும். அவற்றுள் சில:- அடு, அணித்தா, அணை, அது, அமரும், அன்ன அன்னது, அனைய, ஆர், ஆடும், இயல், இயலும், இயன்ற, இலங்கு, இன்நிகா, இன்றேர், உலா, உலாவு, உற, உறு, எதிர், என்ன, என, ஏய்க்கும், ஏய்ப்பு, ஒத்தன்ன, ஒத்தொளிர், தரு, தரும், தாங்கு, நிகர், நிலாவிய, நேர், புரைய, புல்கு, போல், போல, போலம், போலும், மல்கு, மலி, வண்ணம் என வரும். இவை உவமை காட்டும் சொற்களாகச் சம்பந்தர் பதிகப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. காவிரிக்குக் கங்கையும் கடலும், குரவின் அரும்புக்குப் பாம்பின் முள்ளயிலும், கோடற்பூவுக்கு அறவும், தமிழுக்குத் தேனும், ஆண் நடைக்கு விடையும், நெற்கதிருக்கு வெண் சாமரையும், பிறைக்கு நாவாயும் பேயின் விழிக்கு பிறையும், மரக்கலத்துக்கு மலையும், வாழையின் குலைக்கு வேழத்தின் கையும் உவமையாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

போலும் என்னும் சொல், “கண்டிர்” என்று அறிமின் என்னும் பொருளிலும், இலர் போலும் என்னும் சொற்கள் உண்டு என்னும் பொருளிலும் வந்துள்ளன.

உருவகம்

கற்பனை வளம் கனிந்த உருவக நுட்பங்களைத் தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் காணலாம். உவமையின் முறுகிய வடிவங்களில் உருவக அமைப்புடைய அப்பகுதிகள் பகுதியாகச் சம்பந்தர் தேவாரத்தில் அமைந்துள்ளன. உவமையே பொருளாகி ஒன்றிட்ட நிலை உருவகம் ஆகும். உவமையினின்று வடிவால்

இவ்வுருவங்கள் மாறுபட்டு விளங்குகின்றன.

உவமையும் பொருளும் வேறுபட்டு ஒழிவித்து ஒன்று என அமைத்தால் இஃது உருவகம் ஆகும் என்பது தண்டியலங்காரம் கூறும் கருத்து சீர்காழியில் தழைத்தோங்கி நிற்கும். கமுகு மரங்கள் சம்பந்தர் கண்களில் படுகின்றன. அவற்றில் சிறிய பிஞ்சுகள் முத்துக்களாகக் காய்கள் மரகதமாகப் பழங்கள் பவளமாகவே சம்பந்தர் கண்களுக்குத் தோன்றுகின்றன.

“எண்ணார் முத்தம் என்று மரகதம் போல் காய்த்துக்
கண்ணாற் கமுகு பவளம் பழுக்கும் கடற்காழி” (1-101-6)

திருவீழிமிழலைப் பொய்கையை அடுத்து வயல்கள் மலர்ந்த தாமரைப்பீடங்கள், இலைக்குடைகள், செந்நெற்கதிர்கள் வெண்சாமரங்கள், இள அன்னம் இப்படி நடக்கிறதாம்.

“செறியிதழ்த் தாமரைத் தவிசில்
திகழ்ந்தோங்கும் இலைக்குடைக் கீழ்ச் செய்யார் செந்நெல்
வெறிகதிர்ச் சாமரை யிரட்ட
இள அன்னம் வீற்றிருக்கும் மிழலை” (1-132-2)

கம்பநாடரின் மருதம் வீற்றிருக்கும் மாதோ என்ற தொடருக்குச் சம்பந்தரின் மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டு அடித்தளம் போலும்.

முத்துக்கள் பல்வரிசையாகத் தாமரைகள் முகம் காட்ட, கயல்மீன்கள் விழிகாட்ட, பவளம் வாய்காட்ட அந்த உருவகக் காட்சியை நமக்குச் சம்பந்தர் காட்டித் தருகிறார். “கொழுந்தரளம் நகை காட்டக் கோகநகம் முகம் காட்டக் குதித்து நீர்மேல் விழுந்தகயல் விழிகாட்ட விற்பவளம் வாய்காட்டு மிழலையாமே” (1-132-3)

மாதவிக் கொடிகள் மீது வண்டுகள் சுற்றி வந்து பாடுகின்றன. அண்மையில் மயில்கள் ஆடுகின்றன. பக்கத்திலுள்ள புன்னை மரங்கள் தம் மலர்களைச் சொரிகின்றன. அது இந்தக் கலை நிகழ்ச்சிக்குப் பரிசு தருவதாக அமைகின்றது.

“மாதவிமேய வண்டிசை பாட மயிலாடப்

போதலர் செம்பொன் புன்னை கொடுக்கும் புறவம்மே”
(1-97-2)

தொகுப்புரை

சிறந்த படைப்பாளி அல்லது கவிஞன் பழைய மரபுகளையொட்டிப் பாக்கள் புனைவதோடு மட்டுமில்லாமல் புதிய வடிவங்களை மேற்கொண்டு கவிதைகளைப் படைத்து அளிப்பான். திருஞானசம்பந்தரும் தாம்பாடிய தேவாரத்தில் பல புதுமைகளைப் படைத்துள்ளார். படிப்பவன் உள்ளத்தில் தடப் பதிவு செய்தல் வேண்டும். சம்பந்தரின் பாடல்வரிகளில் அத்தகைய தொடர்கள் காணப்படுகின்றன. சம்பந்தர் ஓர் ஆன்மிகவாதி சைவம் வளர்க்க பிறந்தவர். சமய பின்னணியோடு அவருடைய பாடல்களில் எண்ணற்ற புதிய யாப்பு வடிவங்கள் மற்றும் அணிவடிவங்களை அமைத்துப்பாடி உள்ளார். சிவனை முழுமுதல் கடவுள் என மூவரும் வலியுறுத்துகின்றனர். நல்லகருத்துக்களை உணர்ச்சியுடன் உணருமாறு அழகுடன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். சம்பந்தர் தேவாரத்தில் உவமை உருவக அணிகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இயற்கை அழகுகளை உவமை நயத்தோடு பக்திச் செறிவோடு தம்பாடல்களில் புகுத்தி எளியமுறையில் மக்களின் மனத்தையும் படிப்போர் கவனத்தையும் ஈர்க்கும் வண்ணமாகச் சம்பந்தர் பாடல்கள் அமைந்து இருக்கின்றன. நாளும் இன்னிசையால் தமிழ்பரப்பி அத்தோடு சமய தொண்டினையும் செய்து சைவ சமயத்தை நிலைபெறச் செய்த பெருமை இம்மூவரேவாரும் அதிலும் குறிப்பாகத் திருஞானசம்பந்தர் தமிழ்பற்றால் சைவம் தழைத்தது என்றால் மிகையாகாது.

II. திருஞான சம்பந்தரின் பதிகம் அமைப்பு இலக்கணம்

முனைவர் உ.கலைச்செல்வி
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
மீனாட்சி இராமசாமி கலை மற்றும்
அறிவியல் கல்லூரி
தத்தனூர்

முன்னுரை

ஆங்கிலம் வணிகமொழி, இலத்தீன் சட்டமொழி, கிரேக்கம் இசைமொழி, செருமன் தத்துவமொழி, பிரெஞ்சு தூது மொழி, இத்தாலி காதல் மொழி, தமிழைப் பக்திமொழி எனல் பெரிதும் பொருந்தும் என்பார் தவத்திரு தனிநாயக அடிகள்.

இறைவன் மீது ஆர்வலர்களாகிய பக்தர்கள் உள்ளம் உருகப் பாடிய பாடல்கள் பக்திப் பாடல்கள், சமய வாதங்கள் நிகழ்ந்தன. தமிழும் தமிழர் பண்பாடும் காக்கப் பெற்றன. இம்மரபில் நின்று பிற சமயத்தாரும் தமிழைப் பல துறையிலும் வளர்க்க ஏதுவாயின. அன்பை வலியுறுத்திய சைவ வழிபட்டு நூல்களைப் பன்னிரு திருமுறைகளாக்கினர். இதில் திருஞானசம்பந்தரின் பதிக அமைப்பு பற்றி இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

பதிகம் - இலக்கண விளக்கம்

பதிகம் சிறு நூல் வகையைச் சார்ந்தது நான்கடி முதல் எட்டடி வரையிலுள்ள வெண்பாவை முன்வைத்து ஆசிரியத்துறை, ஆசிரிய விருத்தம், கலிவிருத்தம் ஆகிய செய்யுட்களால் பத்துப்பாட்டுக்கள் அல்லது இருபது பாட்டுக்களில் பாடப்படுவது பதிகம் என்பது பாயிரத்தினைக் குறிக்கும் பல பெயர்களில் ஒன்று என்பார் நன்னூலார்.

முகவுரை, பதிகம், அணிந்துரை, நுண்முகம், புறவுரை
தந்துரை, புனைந்துரை பாயிரம்

ஐந்து பொதுவும் பதினொரு சிறப்புமாகிய பல்வகைப்

பொருளையுந் தொகுத்துச் சொல்லுவது

என்று பதிக வகைகட்கு உரை கூறப்படுகிறது. நன்னூல் பொதுப்பாயிரம் நூலாக வழங்கும் பதிகத்திற்கும் நான்முகமாக வழங்கும் பதிகத்திற்கும் வேறுபாடுண்டு என்பதை,

பதிகக் கிளவி பல்வகைப் பொருளைத்
தொகுதியாகச் சொல்லுதல் தானே

என்று பவணந்தி முனிவரின் கூற்றும் நிரூபிக்கின்றது.

பக்தி இலக்கிய பதிக அமைப்பு

நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் காலத்தில் பதிகம் என்பது இறைவனைப் போற்றி பாடிய பத்துப் பாக்களின் தொகுதியாக வழங்கியது. ஆரியவேதத்தின் பிரிவுகட்கு சாகை எனும் பெயர் வழங்குதல் போல தமிழ் வேதத்தின் பிரிவுகட்கும் பதிகம் எனும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

தேவாரத்தில் பதிக அமைப்பு

தேவாரப் பெருமக்கள் மூவராலும் அருளிச் செய்யப்பெற்ற பதிகங்கள் முழுவதும் தேவாரம் என்ற பெயரால் ஒருங்கே தொகுக்கப் பெற்றவை. அவை பண்முறை எனவும் தலமுறை எனவும் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பண்முறை

பண்முறை என்பது அருளிச் செய்த பதிகங்களில் அமைந்த பண்களை வகைப்படுத்தி ஒவ்வொரு பண்ணுக்கும் உரிய திருப்பதிகங்களைக் கட்டளை விகற்பத்திற்கு இயைய நிரலே தொகுப்பதாகும். இவ்வாறே மூவர் பதிகங்களையும் ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்தெழுதியமை பழைய முறையாகும்.

தலமுறை

தலமுறை என்பது கோயில் வேட்களம் முதலாகப் பதிக்கோவையிற் குறித்த முறையையொட்டித் தேவாரம் பாடப்பெற்ற தலங்களை எல்லாம் தில்லைப் பெருங்கோயில் முதலாக வரிசைப்படுத்தி அவ்வத் தலங்களுக்குரிய தேவாரப்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

பதிகங்களை முற்குறித்த ஏழு திருமுறைகளின் பாகுபாட்டிற்கு ஏற்ப முறைபடச் சேர்த்து அமைத்த முறையாகும்.

**சம்பந்தரின் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த பதிகங்கள்
மொழி மாற்று**

மொழிகளை மாற்றிக் கூட்டிப் பொருள் கொள்ள வைக்கும் இறைக்கவி மொழிமாற்று எனப்படும்.

காடு அது அணிகலம் கார் அரவம்; கால் அதனில்
தொடு அது அணிவர் சுந்தரக் காதினில்-தூச்சிலம்பர்
வேடு அது அணிவர் விசயற்கு உருவம், வில்லும்
கொடுப்பர்

பீடு அது அணிமணி மாடப் பிரமபுரத்து அரசே
(சம்.1:1:11:1)

வியாழக் குறிஞ்சிப் பண்ணில் அமைந்துள்ள இப்பதிகம் பிரமாபுர தலத்தின் மீது பாடப்பட்டதாகும்.

ஏகபாதம்

பாடலின் முதல் அடி போலவே எல்லா அடிகளும் வருவது ஏகபாதம் எனப்படும். ஞானசம்பந்தர் ஏகபாதம் என்கிற அமைப்பில் பிரம புரிந்துறை பெம்மானெம்மான் எனத் தொடங்கும் பதிகத்தினை இயற்றியுள்ளார்.

பிரம புரத்துறை பெம்மானெம்மான்
பிரம புரத்துறை பெம்மானெம்மான்
பிரம புரத்துறை பெம்மானெம்மான்
பிரம புரத்துறை பெம்மானெம்மான்
பிரம புரத்துறை பெம்மானெம்மான் (சம்.1:127:1)

இப்பதிகம் பிரமபுர தலத்திற்குரியதாகும்.

எழுசுற்றிருக்கை

எழுசுற்றிருக்கை அறிமுகம் செய்தவர் ஞானசம்பந்தர். இவரைப் பின்பற்றி அருணகிரிநாதர் ஏழு சுற்றிருக்கை பாடியுள்ளார். ஒன்று முதலாக ஏழு வரை படிப்படியாக ஒவ்வொன்றும் ஏற்றியும் இறக்கியும் இவ்வாறு ஏழு சுறுகளிலும்

எண்கள் இருக்க இயற்றப்படும் செய்யுள் ஏழு கூற்றிருக்கை என்ற பெயரால் வழங்கப்படும். இது இணைக்குறள் ஆசிரியப்பாவால் ஆகிய ஒரே பாட்டு ஆயினும் மரபு பற்றிப் பதிகம் எனப்படும் ஒருருவாயினை எனத் தொடங்கும் பிரமபுரத்தலத்துப் பதிகம் இவ்வமைப்பிலுள்ளது.

ஓர் உரு ஆயினைமான் ஆங்காரத்து

ஈர் இயல்பு ஆய், ஒரு விண்முதல் பூகலம் (சம்.1:128:1)

அடிகளால் இதனைத் தொடங்கியுள்ளமை அறியத்தக்கதாகும்.

இருக்குக் குறள்

இருக்குகள் குறள் இரண்டு சீர்களால் யாக்கப்பெற்ற இருக்கு மந்திரம் போன்ற பாடல் என்பதாம். வேதங்களும் இருக்கு வேதம் மந்திர வடிவாக உள்ளது. மந்திரம் சொற்சுருக்கமுடையது. எண்ணுவார் எண்ணம் ஈடேறும் வகையில் பாடியுள்ளார்.

வாசி தீரவே காசு நல்குவீர்

மாசின் மிர் லையீர் ஏசல் இல்லையே (சம்.1:92:1)

சக்கர மாற்று

சக்கர வடிவான அமைப்புடையது. சக்கரம் சுழன்று வருவது போலச் சீர்காழியின் பன்னிரண்டு பெயர்களும் மாறிச் சுழன்ற வரப்பாடப் பெற்ற சித்திரக்கவி சக்கரமாற்று எனப்படும். இவ்வமைப்பில் ஞானசம்பந்தர் இரண்டு பதிகங்கள் இயற்றியுள்ளார். இவை இரண்டாம் திருமுறையில் உள்ளன.

பிரமன் ஊர், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குர பெருந்தீர்த்தோணி
புரம், மன்னுபூந்தாய், பொன் அம்சிரபுரம், புறவம் சண்பை
அரன், மன்னு தண்கரிழி கொச்சைவயம், உள்ளிட்டு

அங்கிஆதி ஆய

பரமன் ஊர், பன்னிரண்டு ஆய்நின்று திருக்கமுமலம் நாம்

பரவும் ஊரே

இப்பதிகத்தை போலவே விளங்கிய சீர்ப்பிரமனூர் எனத் தொடங்கும் மற்றொரு பதிகமும் திருசக்கர மாற்று என்னும்

அமைப்பு கொண்டவையாகும்.

மாலைமாற்று

மாலையினுடைய பின்பக்கத்தைப் பார்த்தாலும் அதுமுன் பக்கத்தைப் போல ஒரே தன்மையதாய்க் காட்சி அளிக்கும். அதுபோல ஒரு செய்யுளை முதலில் இருந்து ஈறிலிருந்தும் படிக்கும் போதும் ஒரே தன்மையான எழுத்துக்களை அமைத்துப் பாடுவது மாலை மாற்றாகும்.

யாமாமா நீ யாமாமா யாழிகாமா காணாகா
காணாகாமா காழியா மாமாயாதீ மாமாயா
யாம் ஆமா? நீ ஆம் ஆம்: மாயாழி காமா காண்நகா
காணாகாமா காழியா மாமாயா நீ மாமாயா

எனத் தொடங்கும் பதிகம் இவ்வமைப்பில் உள்ளது.

விராகம்

பாடல் முழுவதிலும் முடுகியல் பெற்று வரும் பதிகங்கள் விராகம் எனப் பெயர் பெறும். விராகம் அராகம் என்று பழைய பாவகையின் புதிய வடிவமே என்பர். வெள்ளை வாரணனார் இராகம் என்பது முடுகிய சந்தம் எனக் கூறப்படும் ஞானசம்பந்தர் இயற்றிய பதிகங்களுள், நாற்பது பதிகங்கள் விராக அமைப்பில் உள்ளன.

பணிந்தவர் அருவினை பற்றுத்து அருள்செய்த
துணிந்தவன் தோலோடு நூல்துதை மார்பினில்
பிணிந்தவன் அரவொடு போரழில் ஆமைகொண்டு
அணிந்தவன் வளநகர் அந்தண் ஐயாறே (சம்.1:120:1)

ஈரடி

இரண்டடிகளால் இயன்ற பாட்டுக்கள் கொண்ட பதிகங்கள் ஈரடி என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுகின்றன. இவ்வமைப்பில் மூன்று பதிகங்கள் காணப்படுகின்றன.

வரமதே கொளா உரமதே செய்யும்
புரமெரித்தவம் பிரம நற்புரத்து

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

அரண் நல்நலாமமே பரவுவார்கள் சீர்
விரவு நீள் புவியே (சம்.3:368:1)

ஈரடிமேல் வைப்பு

முதல் இரண்டடிகள் ஒரு தன்மையாகவும் அதைத்
தொடர்ந்து வரும் ஈரடிகள் வேறொரு தன்மையாகவும் வருவது
ஈரடிமேல் வைப்பு என்று அழைக்கப்பெறும்.

தக்கன் வேள்வி தக்கர்த்வன் பூந்தராய்
பிக்க செம்மை விமலன் வியன்கழல்
சென்று சிந்தையில் வைக்க மெய்க்கதி
நன்ற தாகிய நம்பன் தானே (சம்.3:263:1)

என்ற பூந்தராய்ப் பதிகம் இவ்வமைப்பினைக் கொண்டது.

நாலடி மேல் வைப்பு

முன் நான்கடிகள் ஒரு தன்மையாகவும் மேல் வரும்
இரண்டடிகள் வேறொரு தன்மையாகவும் ஒட்டி வருவது
நாலடிமேல் வைப்பு ஆகும்.

இயலிசை எனும் பொருளின் திறமாம்
புயல்குள மிடறுடைப் புண்ணியனே
கயல் அனவரி நெடுங் கண்ணியொடும்
அயல் உலக கடிதொழு அமர்ந்தனே
கலன் ஆவது வெண்டலை கழபொழிந்த புகலி தன்னுள்
நிலன் நான்தொளும் இன்புற நிறைமதி அருளினனே
(சம்.3:261:1)

இப்பதிகம் காலடி மேல் வைப்பு அமைப்பை உடைய
பதிகமாகும்.

முக்கால்

இரண்டாமடியும், நான்காமடியும் மூன்று சீர்களால்
முடிவது முக்கால் எனப்படும்.

முரசதிர்ந்து எழுதரு முதுகுன்ற மேவிய
பரசமர் புடையுடையீரே

பரசமர் படையுடையீர் உரிமைப் பரவுவார்
அரசர்கள் உலகில் ஆவாரே (சம்.3:357:1)

இப்பதிகம் முக்கால் அமைப்பினை உடையதாகும்.

கூடற் சதுக்கம்

கயிலாயம், ஆனைக்கா, மயேந்திரம் திருவாரூர் என்னும்
நான்கு தலங்களையும் சேர்த்துக் கூறப்பட்டது. கூடற்
சதுக்கமாகும். இது ஒருவகை சித்திரகவி ஆகும்.

மண்ணது உண்டரி மலரோன் காணா
வெண்ணாவல் விரும்பும் யேந்திரமும்
கண்ணத ஒதுங்கிய கயிலையாகும்
அண்ணல் ஆரூர் ஆதி ஆனைக்காகவே (சம்.3:367:1)

கோழுத்திரி அந்தாதி

இது ஓர் சித்திரக் கவியாகும். நடந்து செல்லும் பசு இடும்
முத்திர வளைவு போன்ற வடிவமாக அமைக்கப்பட்ட
ரேகையிலே எழுத்துக்கள் அமைத்துப் பாடப்படுவது கோழுத்திரி
ஆகும்.

பூமகள் ஊர் புத்தேளுக்கு இறைவன் ஊர்
குறைவு இலாப் புகலி, பூமேல்
மாமகள் ஊர், வெங்குரு நல்-தோணிபுரம்
பூந்தராய், வாய்ந்த இஞ்சிக்
சேமம் மிகு சிரபுரம், சீர்புறவம், நிறை
புகழ்ச் சண்பை, காழி, கொச்சை
காமனை முன் காய்ந்த நுதல் கண்ணவன் ஊர்
கழுமலம் - நாம் கருதும் ஊரே (சம்.2:210:1)

இப்பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதிச் சொல்லும் அடுத்த
பாடலின் முதற்சொல்லாக அந்தாதி அமைப்பில் அமைந்து
இப்படைப்பிற்கு அணி செய்கிறது.

சம்பந்தர் பதிகங்களின் எண்ணிக்கை

திருஞானசம்பந்தரின் பாடல்களைப் பல பாவியல்

பதிகங்களாக வகுத்தமைத்துள்ளார். அந்நிலையில் கலிவிருத்தம் 106 பதிகங்களும் ஆசிரிய விருத்தம் 88 பதிகங்களும், கலித்துறை 79 பதிகங்களும், கொச்சகங்கள் 54 பதிகங்களும்; ஆசிரியத்துறை 27 பதிகங்களும்; வஞ்சி விருத்தம் 13 பதிகங்களும்; குறட்டாழிசை 3 பதிகங்களும்; நாலடி மேல்வைப்பு 3 பதிகங்களும்; ஈரடி மேல் வைப்பு 2 பதிகங்களும்; இணைக்குறள் ஆசிரியம் 1 பதிகமும் ஆக மொத்தம் 385 பதிகங்களும் மேலும் சொல்லணி அமைப்பில் திருவியமகம் 4 பதிகங்களும்; சக்கரமாற்று 2 பதிகங்களும்; ஏகபாதம் 1 பதிகமும்; கோமுத்திரி 1 பதிகமும் மாலைமாற்று 1 பதிகமும்; எழுகூற்றிருக்கை 1 பதிகமும் ஆக மொத்தம் 10 பதிகங்களாக வகுத்தார்.

சம்பந்தர் பதிக அமைப்பு முறை

சம்பந்தரது பதிகங்கள் முறையே ஒரு பாடல், ஆறு பாடல், ஏழு பாடல், எட்டுப் பாடல், ஒன்பது பாடல், பத்து பாடல், பதினொன்று பாடல், பன்னிரெண்டு பாடல்களை உடையனவாக உள்ளன. முதல் திருமுறையில் 136 பதிகங்களும் 1469 பாடல்களும், இரண்டாம் திருமுறையில் 122 பதிகங்களும் 1331 பாடல்கள்; மூன்றாம் திருமுறையில் 127 பதிகங்களும் 1369 பாடல்களும் ஆக மொத்தம் 385 பதிகங்களும் 4169 பாடல்களும் உள்ளன.

12. திருவாசகத்தில் இயற்கை

க.வெண்ணிலா

தமிழ்த்துறை

முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வாளர்

அரசர் கல்லூரி

திருவையாறு

முன்னுரை

அன்னைத் தமிழின் அருமை பெருமைகளைப் பயன்பாட்டுக் கூறுகளைப் பறைசாற்றுவன சங்க இலக்கியங்களும், சமய இலக்கியங்களுமாகும். சமய இலக்கியங்களாகப் பன்னிரு திருமுறைகள் அமைந்துள்ளன. பன்னிரு திருமுறைகளுள் முதல் ஏழு திருமுறைகளும் தேவாரம் என்றழைக்கப்படுகின்றன. திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய மூவர் அருளியமையால் மூவர் தேவாரம் என்று கூறப்படுகின்றது. முதல் மூன்று திருமுறைகள் திருஞானசம்பந்தரின் திருக்கடைக்காப்பு. அடுத்த மூன்று திருமுறைகள், திருநாவுக்கரசரின் தேவாரம், ஏழாம் திருமுறை சுந்தரரின் திருப்பாட்டு, எட்டாம் திருமுறையாக மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகம் அமைந்துள்ளது. ஒன்பதாம் திருமுறையும், பதினோராம் திருமுறையும் பலர் தம் படைப்புக்களின் தொகுப்பு. பத்தாம் திருமுறை திருமூலரின் திருமந்திரம். பன்னிரெண்டாம் திருமுறை சேக்கிழாரின் திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெரியபுராணம் இடம்பெற்றுள்ளது. திருமுறைகள் பொதுவாக உள்ளத்து உணர்வில் கலப்பனவாக அமைந்திருப்பினும் எட்டாம் திருமுறையாகிய திருவாசகம் ஊனியை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்குவதாக அமைந்துள்ளது. மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தில் இயற்கை பற்றிய செய்திகள் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்பதைப் பின்வரும் கட்டுரையின் மூலம் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

மாணிக்கவாசகர்

திருவாசகத்தை இயற்றியவர் மாணிக்கவாசகராவார். திருவாதவூரைச் சார்ந்தவர். எட்டாம் திருமுறையைப் பாடியவர் காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டாகும் அரிமர்த்தன பாண்டியனிடம் அமைச்சராகப் பணியாற்றினார். தென்னவன் பிரம்மராயன் என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றவர். திருவாதவூரர் என்பது இவரது வேறுபெயராகும். திருவாசகம், திருக்கோவையார் ஆகிய இரு நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

திருவாசகம்

ஜி.யு.போப்பையர், மாணிக்கவாசகரின் ஆன்ம அனுபவச் செழிப்பில் விளைந்த தம் அனுபவப் பாடல்களே. திருவாசகம் என்று புகழ்ந்துள்ளார். இவை மட்டுமின்றி நூலின் கருத்துக்களில் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். கற்பனைக் களஞ்சியம் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர் திருவாசகத்தை ஒதினால் கருங்கல் மனமும் கசிந்துருகிக் கண்கள் நீரினைச் சொரியும் என்கிறார். திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் திருவாசகத்தைச் செவிமடுப்பின் பறவைகளும் கூட மெய்ஞ்ஞானம் பெறும் என்றுரைக்கின்றார்.

இராமலிங்க வள்ளலார் திருவாசகத்தின் இனிமையை தேன்கலந்து பால்கலந்து செங்கமுநீர் தீஞ்சுவைகலந்து ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே என்று கூறுகின்றார்.

திருவாசகத்தில் நாட்டுப்புறக் கூறுகள்

திருவாசகத்தில் தும்பி ஊதுதல் பொற்சண்ணம் இடித்தல், தெள்ளேணம் கொட்டுதல், திருத்தோள் நோக்கம், பூவல்லி கொய்தல், அம்மானை ஆடல், ஊசலாடல் முதலான நாட்டுப்புற விளையாட்டுக் கூறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

சிவனது அநாதி முறைமையன பழமை

திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரத்தின் அடியில் குருபரனாகச் சிவபெருமான் எழுந்தருளினான். இங்கு குருந்த மரம் என்பது இயற்கையோடு இயைந்து காணப்படுகின்றது.

(பக்.15) ஒளிமேனியனின் அடிகட்கு வணக்கம் மலைபோன்ற மாண்புடையானின் அடிகட்குவணக்கம் என்பதில் ஒளி, மலை என்ற இயற்கைக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. (பாடல் வரி 11,15) வானகம் எங்கும் மண்ணகமெங்கும் நிறைந்திருப்பவன் இறைவன் (பாடல் வரி 23) வானையும் மண்ணையும் குறிப்பிடுகின்றது. உணர்வற்ற கல்லாகவும், புல்லாகவும், பூண்டாகவும், புழுவாகவும், மரமாகவும் இறைவன் இருக்கின்றான் என்ற கருத்தும் இருக்கின்றது (பக்.16) பூவிலுள்ள மனத்தைப் போன்றவன், பொன்னிறம், வெண்ணிறம், செந்நிறம், கருநிறம், புகைநிறம் என்னும் நிறங்களைக் கொண்டவன். மலர்ந்துள்ள மலர்ப்போன்றவன் பேராற்றினைப் போன்றவன். இருளாகத் தோன்றுபவன் என்ற குறிப்புகளின் மூலம் இறைவன் இயற்கையோடு வாழ்ந்திருப்பவன் என்பதை உணரமுடிகின்றது.

கீர்த்தித் திருவகவல்

உமையம்மையின் உதடுகளைப் பற்றிக் கூறும் ஆசிரியர் முருக்கம்பூப் போன்ற சிவந்த உதடுகள் என்கின்றார் (பாடல் வரி 15) வலையனாகிக் கெளிற்று மீனைப் பிடித்தவன் சிவபெருமான் என்ற செய்தியும் உள்ளது. கத்தம்பாடியில் நான்மறைகளை உணர்ந்த ஆச்சாரியனாவும், குடதிசை நாட்டில், குதிரை வீரனாகவும், வேலம்புத்தூரில் எருதை விடுத்துத் தன் திருக்கோலத்தைக் காட்டியவனாகவும், சாந்தம்புதூரில் வில்லினாற் போர் செய்கின்ற வேடன் ஒருவனுக்குக் கண்ணாடியில் காட்சி கொடுப்பவனாகவும் இறைவன் படைக்கப்பட்டுள்ளான். (பக்.27)

தண்ணீர் பந்தல்வைத்துச் சேவை செய்த நீர்ச்சேவகன், திருவெண்காட்டில் விருந்தாளியாக வீற்றிருந்தவன். பூமியிற் சிறு குழந்தைப் போன்றிருந்தவன், பாண்டூரில் அடியவர்க்கு அருகில் வீற்றிருந்தவன், தேவூர்க்குத் தென்பக்கத்தில் உள்ள தீவில் அரசு கோலத்தில் இருந்தவன், தேன்பொருந்திய மலர்ச் சோலைகள் நிறைந்த திருவாரூரில் முனிவர் பலருக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை அளித்தவன் இறைவன் என்பதை ஆசிரியர் எடுத்துரைத்துள்ளார். செங்கழுநீர் மாலையினை அணிந்தவன். கொவ்வைக் கனி

போன்ற வாயினை உடைய உமையம்மை மகிழ்ந்து நிற்க
புலியூரில் நடனமாடுபவன் என்ற குறிப்பொன்று திருவாசகத்தில்
இடம்பெற்றுள்ளது (பக்.34)

திருவண்டப்பகுதி

சிவபெருமான் கதிரவனை விடப் பெரியவனாகத்
தோன்றுபவன். ஊழிகளின் அழிவையும், இருப்பையும்
நிர்ணயிப்பவன், சூறாவளிக் காற்றைப் போன்றவன். தாருகா
வனத்து முனிவர்கள் வேள்வி செய்து விடுத்த
காட்டுப்புலியினைக் கொன்று அதன் தோலினை ஆடையாக
உடுத்தியவன். குவளை மலர் போன்ற கண்களை உடைய
உமாதேவியை இடபாகத்தே கொண்டவன். பூப்போன்றதாகிய
அடியவர்களின் கூப்பிய கைகள் காந்தள் மலர்கள் போன்று
காட்சியளித்தன. அருள்மழை மிகுதியாகப் பொழிந்தது,
வெள்ளமானது பெருமரங்களை வேரோடு சாய்ந்தது என்ற
செய்தியும் இயற்கையோடு அமைந்துள்ளன. அகில் புகை,
வண்டொலி, குளம், வயல், விதை, உழவர்கள், மேகம் போன்ற
சொற்களும், மூங்கில், ஆகாயம், பூதங்கள், ஊற்று,
மரகதமணிக்குவியல்கள், மாணிக்கங்கள் என்ற கலைச்
சொற்களும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. கொம்புத் தேனைப்
போன்றவன். நெல்லிக்கணியைப் போன்றவன். பாற்கடலில்
எழுகின்ற அலைகளைப் போன்றவன். கற்கண்டினைப்
போன்றவன் என்றெல்லாம் சிவபெருமான்
பாராட்டப்பட்டுள்ளார்.

போற்றித் திருவகவல்

ஊழிமுதல்வனாகிய சிவபெருமான், ஒரு மாதத்தில்
தான்றிக்காயின் அளவில் கரு உருவானது. முதல் ஏழாவது
மாதத்தில் கருப்பைத் தாங்காது பூமியிற் காயாய் போய்
விழும்வரை உள்ள துன்பங்களிலிருந்து காப்பாற்றியதாக
இறையடியார் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்தை ஆசிரியர் கூறியுள்ளார்.
திண்மையான மயாவதம் என்ற பெருங்காற்றிலிருந்து
தப்பித்தாகவும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். இறைவனை
நினைக்கும் பொழுது கைம்மலர்கள் குவியும். இருதயமாகிய

மலர் விரியும் அரும்புகள் மலரும் என்ற குறிப்பும் இங்கு உள்ளது. இனிமையான கனியைப் போன்றவனே உன்னைப் போற்றுகின்றேன். இறைவனே நிலத்தில் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐந்தினுள் உறைகின்றாய். திருவையாற்றில் உள்ளவனாகவும், திருவண்ணாமலையில் மேலோனாகவும், திருவேகம்பத்தில் தந்தையாகவும், திருப்பாராய்த்துறையில் சிவனாகவும், திருச்சிராப்பள்ளியில் சிவபிரானாகவும், திருக்குற்றாலத்தில் கூத்தப் பெருமானாகவும், திருவாவடுதுறையில் பொருந்தியிருக்கின்ற இறைவனாகவும், திருவிங்கோய் மலையில் அப்பனாகவும் திருப்பழனத்தில் அழகனாகவும், திருக்கடம்பூரில் அரசனாகவும், திருப்பட்டமங்கையில் அருள் செய்பவனாகவும், திருக்கடம்பவனத்தில் அரசனாகவும், தென்னகத்தில் தமிழ் நாட்டினை உரிமை கொண்டு விளங்கும் இறைவனாகச் சிவபெருமான் காட்சியளிக்கிறார். இவர் பன்றிக்குட்டிக்குப் பாலூட்டி வளர்த்த கருணையாளன் என்று போற்றப்படுகின்றார்.

கவைத்தலையில் கண்போன்ற பிரானாகவும், குவைப்பதியில் இறைவனாகவும், மலைநாட்டு மன்னவனாகவும், திருக்கழுக்குன்றத்தில் ஞானச் செல்வனாகவும், திருப்பூவனத்தில் அரனாகவும், தாளிக்கொடியின் தழையினையும் அருகினையும் சேர்த்து கட்டிய மாலையினை உடையவன். (பக்.63) சந்தனத் தேய்வை அணிந்த சுந்தரன் (பக்.64) புலியின் பாலை மான்குட்டிக்கு ஊட்டியவன். அலை கடலின் மேல் நடந்தவன். கருங்குவிக்கு உபதேசம் செய்தவன். நரகம் சுவர்கம் பூமி இவற்றில் நுழையாமல் பாண்டியனுக்கு வீட்டுலகத்தினை அருளியவன் செழுமையான மலர்களையுடைய சிவபுரத்திற்கு அரசன். செங்கழுநீர் மாலையைச் சூடிய கடவுள், என்றெல்லாம் சிவபெருமான் போற்றப்படுகின்றார்.

திருச்சதகம்

இறைவன் மீது பற்று கொண்டுள்ள ஒருவன் தண்ணிய மலர்களைத் தூவி நின்னை அருசித்து வணங்குதலையும் செய்திலேன் என்று குறிப்பிடுகின்றான். அதுமட்டுமின்றி சிவபூசைக்குத் தகுந்த பலவகை மலர்களை ஆராய்ந்து

தசவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

உன்திருவடியில் வைத்து வணங்க வேண்டும் என்கிறான். இதனைவில்வமுடன் கொன்றைமலர் சங்கரற்கு நேயம் (பக்.6) குறிப்பிடுகின்றது. செழுமையான மலர்களைச் சூடியுள்ள சிவன் பிறர்காண இயலாதவன். திருமாலும், பிரம்மனும் மலர் கைக் கொண்டு காண முயன்றும் காண இயலாதவன். தொலைக்கப்படாத மாணிக்கம், மாணிக்கமலை, கொன்றைமலர் மாலையணிந்தவன், குரவமலரணிந்த உமையையுடையவன், மலரம்புகளை உடைய மன்மதனை வென்றவன். கருங்குவளை மலர்ப் போன்ற கண்களை உடைய பெண்களைவென்றவன், கங்கையின் சடையினை உடையவன். இருப்புப் பாவையியனைப் போன்றிருப்பவனுக்குக் கருணை வழங்குபவன். செந்தாமரைக் காடனைய மேனித் தனிச்சுடர் என்று இறைவன் போற்றப்படுகின்றார் (ஊரில் உள்ள பசுக்கள் நல்ல புல்லினை நாடிச்சென்று மேய்கின்ற போது பக்.107) என்ற குறிப்பு ஒன்று உள்ளது. கரும்பின் தெளிவு, பேரருட்கடல், செவ்வரத்த மலர் போன்று சிவந்திருக்கும் மேனியன் என்று சிவபெருமான் கூறப்பட்டுள்ளார்.

நீத்தல் விண்ணப்பம்

வண்டுகள் தேர்ந்து முரலுகின்ற விளரிப்பண்ணின் ஒலியானது நிலை பெற்றிருக்கும் பூம்பொழில்கள் சூழ்ந்த உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசன் (பக்.119) பூவிதழ்த்தேன், மின்னலைப் போன்றவன் (கொழுகொம்பு இல்லாத தவிக்கின்ற கொடி பக்.123) எறும்பினிசை அகப்பட நாங்கூழ்ப் புழுவினைப்போல (பக்.125) கங்கை நதி (பக்.126) நஞ்சினை அமுதமா உண்ட கருணாகரன். வெள்ளிய தலைமாலை, குடர்மாலை, கொன்றை மாலையணிந்தவன் (வாழைப்பழத்தைப் போல கணியச் செய்து பக்.129) மந்தாரமலர் (பக்.130) பலாப்பழம் (பக்.134) முத்து, சங்கு, வெண்டலைமாலை (பக்.135) என்ற சொற்கள் இப்பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

திருப்பொற் சுண்ணம்

மாவடுவின் பிளப்பு போன்ற கண்கள் உடையவன் சிவபெருமான். கருங்காலி மரத்தினால் செய்யப்பட்ட உரல்

(பக்.165) ஊமத்த மலர் (பக்-172) என்ற சொற்கள் இப்பகுதியில் காணப்படுகின்றன.

முடிவுரை

ஆவுடையார் கோயில் என்று இந்நாளில் வழங்கப்படும் திருப்பெருந்துறையில் சிவபெருமான் ஞான உபதேசம் அருளியதன் வாயிலாக இறைவன் ஆட்கொண்டதால் மாணிக்கவாசகர் திருவாசகம் இயற்றியுள்ளார். இந்நூலானது கற்பவரின் சிந்தையைச் சிலிர்க்கச் செய்வது, செவியில் செந்தேனைப் பாய்ச்சுவது, இரும்பு மனத்தையும் இளகச் செய்வது, உவமையிலாக் கலைஞானம் பெறவும், உயர்வான் பேறுபெறவும் திருவாசகத்தினும் விஞ்சியதொரு மறுவாசகம் இல்லையெனலாம் என்று கருதும் அளவிற்கு இந்நூல் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இதை மட்டுமின்றி சிவபெருமான் வாதவூருக்கு மாணிக்கவாசகர் என்று பெயர் சூட்டினார் என்ற கருத்தும், தில்லையில் ஒரு தவச் சாலையமைத்துக் கொண்டு இறைவனை வழிபட்டார் என்ற குறிப்பும் 32 ஆண்டுகள் இவ்வுலகில் மாணிக்கவாசகர் வாழ்ந்துள்ளார் என்ற செய்தியும் இந்நூலில் இடம் பெற்றது. இந்நூல் மாணிக்கவாசகர் கூற இறைவனால் எழுதப்பட்டுள்ளது. இறைவனை ஆசிரியனாகவும் தன்னை சீடராகவும் கருதி இறைவனை இறைவனை வணங்கினார் மாணிக்கவாசகர். இவருடைய நெறி சன்மார்க்கம் அதாவது ஞானநெறி என்பது இதன் பொருளாகும். இத்தகைய சிறப்புடைய திருவாசகத்தில் இயற்கையோடு இயைந்த செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளவற்றைத் தொகுத்து வழங்கப்பட்டுள்ளன என்பதை இக்கட்டுரையின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

13. திருவாசகத்தின் இலக்கியத்திறன்

முனைவர் சு. இரவிச்சந்திரன்

உதவிப்பேராசிரியர்

அரசர் கல்லூரி

திருவையாறு

முன்னுரை

பக்தி இலக்கியங்களில் திருவாசகத்திற்குத் தனிப்பெரும் சிறப்பிடம் உண்டு. இவ்விலக்கியத்தில் தெய்வீக நலம் எனும் பெரும் சிறப்பியல்புக் கூறு அமைந்திருத்தலையும் காணலாம். ஐந்து வகையான கூறுகளும் இடம்பெற்று இனிமை உடையதாக அமையப்பெற்ற இலக்கியமே சிறந்த இலக்கியமாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. இதனை,

“ஒங்கும் அறிவுநலம், உற்ற உணர்ச்சிநலம்,
பாங்குமிகு கற்பனைப் பண்புநலம்-தேங்கிமிளிர்
செம்மைக் கலைநலம் தெய்வநலம் சேர்ந்திடில், ஆம்
மெய்ம்மை இலக்கியநல் வீறு”

என்று பழம்பாடல் குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனடிப்படையில் தெளிவுமிக்க உறுதிப்பாடு, ஆற்றல் மிக்க உள்ளெழுச்சி, உணர்ச்சி, கருத்துக்களின் எழில்வடிவ அமைப்பு, அவற்றை வெளிப்படுத்தும் சொற்பொருள் நுணுக்கங்கள், தனிப்பெரும் சிறப்பியல்புகள் ஆகியவற்றைத் திருவாசகமானது உள்ளடக்கி ஒப்புயர்வற்ற இலக்கியத்திறனைப் புலப்படுத்தியிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

திருவாசகத்தினை எத்தனை முறை படித்தாலும், படிப்பவர்களுக்கு மேலும் மேலும் அதனைப் படித்தல் வேண்டும் என்ற ஊக்கமும் உள்ளக்கிளர்ச்சியும் உண்டாகுமேயன்றி ஒரு போதும் போதும் என்ற உணர்வு தோன்றுவதில்லை. திருவாசகம் தோன்றி எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளைக் கடந்த போதிலும் அதன் அருமையும் பெருமையும் சுவையும், இனிமையும் சிறிதும் குறையாது

தமிழ்ச் சான்றோர்கள், தவஞானிகள் அருளாளர்கள் எனப் பலரும் திருவாசகத்தினை ஒதி, அன்புடனும் பக்தியுடனும் கையாண்டு போற்றியும் புகழ்ந்தும் பாராட்டியுள்ளார். திருவாசகத்தில் காணலாகும் இலக்கியத் திறனைத் தெளிவாக அறிந்து உணர்ந்து கொள்வதற்குத் திருவாசகப் பாடல்களே சான்றாக அமைந்துள்ளன.

இலக்கியத்திறன்

மாணிக்கவாசகர் திருப்பெருந்துறையில் குருவின் வடிவில் வந்து தம்மை ஆட்கொண்டருளிய இறைவனைத் தம் திருவாசகத் திருவண்டப் பகுதியில் சிறப்புடன் போற்றியுள்ளார். இறைவனை ஓர் அரும்பெறல் மேகமாக உருவகம் செய்தும் பாடுகிறார். இதனைத் தம் திருவண்டப்பகுதியில்,

“அண்டத்து அரும்பெறல் மேகன்”

எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளமையை அறியலாம். இன்பப் பழங்கடலாக விளங்கும் சிவமானது கரியதும் பெரியதுமாக விளங்கும். மேகம் போலத் தோன்றித் திருப்பெருந்துறை எனும் தலத்தின் மீது நின்று தத்துவம் எனும் மின்னல் ஒளியினை எல்லாத் திசைகளிலும் பரவுமாறு செய்தல் போல ஐம்புல இன்பமாகிய பாம்புகள் அடங்கவும் உலகியல் துன்பங்களாகிய கோடைக்கால வெம்மையானது ஒழியவும் அருள்மழையானது பொழியத் தோன்றியது என்கிறார். இதனைத் தன் திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகர்.

“பரமானந்தப் பழங்கடல் அதுவே

கருமா முகிலில் தோன்றித்

திருவார் பெருந்துறை வரையில் ஏறித்

திருத்தகு மின்னொளி திசை திசை விரிய”

என்று பாடுகின்றார். மேலும் மழை பொழியும் போது சேர்ந்தே மின்னலும் இடியும் தோன்றுவது போல சிவமானது அருள்மழையினைப் பொழியும் போது விந்துத்தத்துவமானது மின்னலாகத் தோன்றுகிறது. நாதத் தத்துவமானது இடியின் ஒசையைப் போலக் கேட்கிறது. இந்நிலையில் இந்திரக்கோபப்

பூச்சிகளானது பரவிப் பெருகுகின்றது. உயிர்களால் ஆன பிறவிகள் இப்பூச்சிகள் போலமிகுந்து காணப்படுகின்றன. கார்காலத்தில் தோன்றிப்பூக்கள் மலர்வது போல சிவத்தின் திருக்கை அஞ்சல் என்பதை விளங்கி நிற்கின்றது. காந்தள் மலர்களைப்போல அடியவர்களின் கூப்பிய கைகள் திகழ்ந்தன. இறைவனின் அருள் ஆகிய வெள்ளம் இன்பச் சுழியினைச் சுழல்விட்டவாறு பெருக்கெடுத்து ஓடுவதைக் காணமுடிகின்றது.

உருவகச் சிறப்பு

இறைவனின் பேரருள் திறத்தினை மேகம் எனச் சிறப்பித்துப் போற்றிய மாணிக்கவாசகர் அவ்வடிப்படைக் கருத்தினையே படிப்படியே தொடர்புடைய “கடல்-மலை-மின்னல்-இடி-அரவு-கோடை-மழை-தோன்றிப்பூ-தம்பலப்பூச்சி - காந்தள்மலர் - வெள்ளம் - சுழி - கரை - மரம் - கானல்நீர் - மான்கூட்டம் - குளம் - வயல் - உழவர் விதை - பயிர்” என்னும் பலவற்றையும் ஒரே வரிசையில் தொடர்பு ஏற்படத் தொகுத்தும் வரிசைப்படுத்தியும் அழகுடன் இணைத்தும் பிணித்தும் நீண்டதோர் உருவகமாகச் செய்து இறைவனின் திருவருட் சிறப்பினை இலக்கிய நலம் செறிந்த ஒன்றாக மாணிக்கவாசகர் விளக்கியுள்ளார்.

மாணிக்கவாசகரின் திருவண்டப்பகுதி எனும் திருவாசகப்பாடலில் பல இடங்களில் சிதறிக்கிடக்கின்ற பொருள்களை எல்லாம் ஒருங்கே தொகுத்துத் தொடர்புபடுத்தியும் சிந்தனை உணர்வுக்குத் தெவிட்டாத விருந்தளித்தும், உவகைச் சுவையினை ஊட்டியும் நிற்பது இயைபு முற்று உருவகமாகும். இவ் உருவக அணியினைப் பயன்படுத்தி இலக்கியத்திறனைத் திருவாசகத்தில் உணரும் வகையில் மாணிக்கவாசகர் விளக்கியுள்ளார்.

சொற்பொருள் சிறப்பு

திருவாசகத்தின் திருவண்டப் பகுதியில் அகவற்பாவின் சொற்களும், சொற்றொடர்களும் சுவை நிரம்பிக் காணப்படுகின்றன. இவற்றை நினைத்திடும் பொழுதினில் நமக்கு இன்பத்தை விளைவிப்பதாக அமைந்திருக்கின்றது.

சைவம் வளர்கீத தமிழ் இலக்கியங்கள்

திருவாசகத்தில் கோயிற்றிருப்பதிகம் என்னும் பகுதியில் அதுபோக இலக்கணம் கூறும் பாடல் அமைந்துள்ளது இப்பாடலின் கண் மாணிக்கவாசகர் பெருமான் இறைவன் தமக்கு அருள் செய்து தம்மைப் பற்றியுள்ள மலத்தினைப் போக்கித் தம் அறியாமையை நீக்கியதனையும் தம்முடைய உள்ளத்தில் ஞான ஒளியைப் பரப்பும் சூரியவாகத் தோன்றி நிலை பெற்ற இயல்பினையும், அத்தகைய இறைவனின் அருட்பெறும் இயல்புகளைத் தாம் நினைந்திட மறவாமல் நினைந்து போற்றி வருவதையும் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் இறைவன் அனுவினும் மிக நுண்ணியனாய் எல்லாப் பொருளிலும் கலந்து நின்று இயக்கி வரும் அத்துவித இயல்பும், உலகினில் காணும் உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருள்கள் (சித்து, சடம்) இறைவன் இயக்கினால் அன்றி இயங்கமாட்டாமையும் அனைத்தையும் இயக்கும் இறைவன் அவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட நிலையில் விளங்கும் தன்மையும் நன்கினிதாக மாணிக்கவாசகரால் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

உன்னையல்லாமல் வேறொரு பொருளும் இல்லாதபடி எல்லாப் பொருளிலும் கலந்தும் நுணுகி எங்கும் ஒருதன்மையாய் விரவி நின்றும் ஒப்பற்ற பொருளாய் திருப்பெருந்துறையில் உறைந்திருக்கும் எம்பெருமானே. இந்நாளில் எனக்கு அருள்புரிந்து என்னில் உறைந்திருக்கும் அறியாமை எனும் இருளைப் போக்கி மனத்தினுள்ளே சூரியனைப் போல வெளிப்பட்டு நிலைபெற்ற நின்னுடைய சிறந்த இயல்பை இடைவிடாமல் எப்பொழுதும் நினைந்து துதிக்கின்ற நல்வாய்ப்பை யான் பெற்றுள்ளேன். காணப்படுகின்ற பொருள் யாவற்றிலும் நீ ஒரு பொருளாகவும் ஆகமாட்டாய் என்றாலும் உன்னையல்லால் ஒரு பொருளும் இயக்கம் பெறுவதில்லை. நின்னை அறியும் வல்லமை கொண்டவர்கள் இவ்வுலகினில் எவரும் இலர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனைத் தம் திருவாசகத்தில்,

“இன்றெனக் கருளி இருள்கடிந் துள்ளத்

தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று

நின்றநின் தன்மை நினைப்புற நினைந்தேன்

நீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஒன்று நீயல்லை அன்றி யொன்றில்லை
யாருனை அறியகிற் பாரே”

எனவரும் பாடல் திருவாசகப் பாடல்களில் முதன்மையான விழுமிய முழுமணி போன்ற பெருநலம் சான்றதாகும். மேலும் இப்பாடலைத் திருவாசகத்தின் இருதய சுலோகம் என்றும் கூறுவர். இப்பாடலில் மிக நுணுகிய ஆழ்ந்த பொருள் நலம் உடைய தன்மையை மாணிக்கவாசகர் பெருமான் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

இன்று என்று மாணிக்கவாசகர் பாடலில் குறிப்பிட்டு இருப்பது திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமரநிழலில் சிவபெருமான் தன்னை ஆட்கொண்டருளிய புனிதமான நாளை உணர்த்துகின்றது எனக் கொள்ளலாம்.

மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டு இன்று வீடுபெற்றேன் என்றும் பெருந்துறை மேவிய பெருமான் பிரியாது இருந்து உறையும் என் நெஞ்சத்துள் இன்று என்றும் இன்றெனக்கு ஆரமுது ஆனாய் போற்றி என்றும் அளித்தனன் உன்னைக் கண்ணுறக் கண்டு கொண்டேன் இன்று என இன்று எனும் சொல்லைப் பல இடங்களில் சொற்பொருள் சுவையுடன் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

“எனக்கு அருளி” எனும் தொடரில் எனக்கும் என்ற இழிவுசிறப்பு உம்மை மறைந்து நின்றது. எனக்கு எனும் சொல் தம்முடைய சிறுமையினைத் தொகுத்துச் சுருக்கி உணர்த்தும் வகையில் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகவலின் இசை எச்சம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

“இருள்கடிந்து” என்றது இறைவன் தமக்கு ஞானோபதேசம் செய்து தமது அறியாமை எனும் இருளைப் போக்கியருளி பேருதவியை வியந்தவாறு இருள்கடிதல் என்று மாணிக்கவாசகர் உணர்த்தியுள்ளார்.

“எழுகின்ற ஞாயிறு” என்றது இருளைப் போக்குதலும், ஒளியைப் பரப்புதல் என்பதும் ஞாயிற்றின் செயலாகும். அம்முறையில் தனது அறியாமை இருளைப் போக்கி ஞான ஒளியைக் கொடுத்த இறைவனை ஞாயிறு என வியந்து மாணிக்கவாசகர் போற்றுகின்றார். மாலையில் - மறையும் கதிரவனைப் பாடாமல் விலக்கி ஒளிதரும் காலைக் கதிரவனை உணர்த்தும் பொருட்டு எழுகின்ற ஞாயிறு என்றார்.

“உள்ளத்து எழுகின்ற ஞாயிறு” என்றது பௌதீகச் சூரியனை விலக்கி ஞானச் சூரியனாகிய இறைவனையே சுட்டி உணர்த்தினார். பெருந்துறையின் மேவிய பெருமான் பிரியாது இருந்து உறையும் என் நெஞ்சத்து என்றும் இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க என்றும் “என்னுடைய சிந்தையே ஊராகக் கொண்டான் உவந்து” எனவும் மாணிக்கவாசகர் பெருமான் சொற்பொருள் சுவையுடன் விளக்கியுள்ளார்.

“நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்” என்றது இறைவனின் உயர்ந்த பெருநலத்தை உடையவன் என்பதும் அத்தகைய இறைவன் தன் பொருட்டு இரங்கிவந்து புரிந்த எல்லையற்ற பேரருளான உதவியினைத் தொகுத்து உணர்த்துவதாகும். மேலும் நினைப்பு என்பது மறதியின் பின் நிகழ்வது ஆகும். மறந்ததை நினைப்பதும், நினைந்ததை மறப்பதும் மனிதர்க்கு இயல்பாகும். ஆனால் மாணிக்கவாசகர் பெருமான் இப்பொழுதும் இடைவிடாது நினைத்தும் தியானித்தும் இறைவனோடு ஒன்றியிருக்கும் திருவருட் பேற்றினை எய்தப் பெற்றமையினால் “நினைப்பற நினைந்தேன்” என அருளிச்செய்தார்.

திருவாசகம் எனும் தேனை நாவினால் நவில்தொறும் இன்பத்தைப் பெற இயலும் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. இணையற்ற இப்பாடலின் சிறப்பைச் சான்றோர் பலரும் போற்றி உள்ளனர். சைவசித்தாந்தப் பெருஞ்சான்றோரான உமாபதிசிவம்.

“சென்றுசென் றணுவாய்த் தெய்ந்துதேய்ந் தொன்றாம்
என்றிறை யியற்கை யியம்புதல் தகுமே”

எனக் குறிப்பிட்டு அருளியமையை அறியமுடிகின்றது. மேலும்
சமரச ஞானப்பெருஞ்செல்வரான தாயுமானசுவாமிகள்.

நினைப்பறவே தான் நினைத்தேன்
என்ற நிலை நாடி
அனைத்துமாம் அப்பொருளில்
ஆகும்நாள் எந்நாளோ? என்றும்
சென்றுசென் றணுவாய்த்
தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாகி
நின்றுவிடும் என்றநெறி
நிற்கும் நாள் எந்நாளோ?

என்று தம் திருப்பாடல்களில் திருவாசகத்தை வியந்தும்
புகழ்ந்தும் போற்றியிருத்தல் காணலாம். இவைபோல
திருவாசகம் எனும் இந்நூலில் பல சொற்சுவை, பொருட்சுவை,
இலக்கிய நயம் பலவாறாகக் கிடந்து பரவியிருப்பதைக்
காணமுடிகின்றது.

14. திருஞானசம்பந்தரின் கற்பனைத் திறம்

முனைவர் மு.சுதா

உதவிப்பேராசிரியர், துறைத்தலைவர்

தமிழாய்வுத்துறை

இ.ஆர்.கே.கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

எருமியாம்பட்டி, பாப்பிரெட்டிப்பட்டி

முன்னுரை

மனிதனின் மொழியோடு தொடர்பு உடையதாய் மனிதனின் சிந்தனைகளுக்கோ, உணர்வுகளுக்கோ, கற்பனைகளுக்கோ விருந்தாக அமைந்து ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவம் பெற்ற எதுவுமே இலக்கியமாகும்.

பாட்டின் அடிப்படைக் கூறுகள் சொல்லும் பொருளும், ஒலிநயமும் கொண்டவை ஆகும். கலை உலகில் வெற்றி பெற கற்பனை தேவைப்படுகிறது. விழுமிய உணர்வுகளைப் பயில்வோர் உள்ளத்தில் எழச் செய்யும் ஆற்றல் கற்பனைக்கு உண்டு. கவிஞன் தன் கற்பனையின் துணைக்கொண்டு நம்மைப் புதியதோர் உலகிற்கு அழைத்துச் செல்கின்றான். நாம் காணாத அழகையெல்லாம் முழுமையாக நமக்குக் காட்டி இன்புறுத்துகிறான்.

தாமரை தவிசில்

மருதநில வயல்கள் மிகுந்த சீர்காழி, திருவீழிமிழலை ஆகிய தலங்கள் தாமரை பூத்த தடாகங்களாகும். இத்தகைய நீர்நிலைகளில் இதழ்கள் பொருந்திய தாமரை மலர்கள் கண்களுக்கு அழகாகக் காட்சி தருகின்றன. அம்மலரின் அருகில் படர்ந்த இலைகள் குடைபிடித்தாற் போல் தோன்றுகின்றன. செந்தாமரை மலரின் மேல் அன்னப்பறை வீற்றிருக்கிறது. அதன் அருகில் வயலில் விளைந்துள்ள செந்நெல் கதிர்கள் காற்றில் அசைகின்றன. இக்காட்சியைக் கண்ட சம்பந்தர்,

“செறியிதழ்த் தாமரைத் தவிசில் திகழ்ந்தோங்கும்

இலைக்குடைக்கீழ்ச் செய்யார் செந்நெல்

வெறிகதிர் சாமரை இரட்ட இள அன்னம்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

வீற்றிருக்கும் மிழலை யாமே” (1-132-2)

தாமரை மலர் அரசர் அமர்வதற்குரிய தவிசாகக் காட்சியளிக்கிறது. அதில் அமரும் அன்னம் இளவரசராகவே காட்சி தருகிறது. இது மருங்கிலும் செந்நெல் அசைவது சாமரம் வீசுவது போல் தோன்றுகிறது. நீர்நிலை, மலர், அன்னம், செந்நெல் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி, அரண்மனை, தவிசு, சாமரம் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தி கற்பனையைப் படைத்துள்ளார். தாமரைத் தவிசில் தலைமை அன்னம் வீற்றிருக்கும் அரிய காட்சி மணிமேகலையில் காணப்படுகிறது. இதனை,

“மாசறத் தெளிந்த மணிநீர் இளஞ்சிப்
பாசடைப் பரப்பில் பன்மலர் இடைநின்று
ஒரு தனி ஒங்கிய விரைமலர் தாமரை
அரச அன்னம் ஆங்கினி திருப்ப” (மணிமேகலை 7-10)

என்று சீத்தலைச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார்.

தன்னையொத்த சிறுவர்கள் கையில் கவண் வைத்துக் கொண்டு அதில் கல்லினைப் பொருத்திக் கனிகளையோ, காய்களையோ, பறவைகளையோ குறிவைத்து அடிக்கும் விளையாட்டு அவர் நினைவை விட்டு நீங்கவில்லை.

கழுமலவள நகரில் ஒரு காட்சியைக் காண்கிறார் சரியை. கிரியை என்னும் தவநெறியில் நிற்போர் இறைவனை வழிபடுவதற்கு நீண்ட மரக்கொம்புகளைத் துளைத்துப் புக்களைப் பறிக்கின்றனர். பறித்த பின்னர் அவர்கள் கையிலிருந்து விடுபட்டுச் சென்று நெருங்கி நிற்கும் மாங்கிளைகளைத் தாக்க, அதிலிருந்து காய்கள் சுனைநீரில் விழுகின்றன.

கவனிலிருந்து விடுவிக்கப் பெற்ற கற்கள் போல் அக்காய்கள் விழுவதால் நீர்வாழ் பறவைகள் இரிந்து ஓடுகின்றன. இக்காட்சியைத்

“தவமுயல்வார் மலர்பறிப்பத் தாழவிடு

கொம்புதைப்பகக் கொக்கின் காய்கள்
கவண் எறிகற் போல் கனையில் கரைசேரப்
புள்ளிரியும் சுழுமலமே” (1-129)

என்று குறிப்பிடுகிறார் திருஞானசம்பந்தர். வீதியில் பிள்ளைகள்
கவணில் கல்வைத்து விளையாடும் காட்சியைத் தவமுயல்வார்
தாழவிடு பூங்கொம்பு தாக்குதலால் மாங்கனி கீழே விழும்
காட்சியைப் பொருத்தி கூறுகிறார்.

தினைப்புனம் காப்பவர் விடுக்கும் கவண்கல்லின்
ஓசையைக் கேட்டு வெருவிய காட்டுயானை வளைத்துத் தின்று
கொண்டிருந்த பசிய மூங்கிலைத் துதிக்கையில் இருந்து
விடுத்தது. விடப்பட்ட மூங்கில் மீன் சிக்கிக் கொண்ட
தூண்டிலை விரைந்து தூக்கும் பொழுது நிமிர்தல் போல
நிமிர்ந்தது. இதனை,

“ஏனல் காவலர் கவண்ஒலி வெரீஇக்
கான யானை கைவிடு பகங்கழை
மீனெறி தூண்டிலின் நிவக்கும்” (குறுந்தொகை 54)

என்று கூறுகிறது. சம்பந்தரின் கண்ணையும், கருத்தையும் கவர்ந்த
தலம் வீழிநகராகும். கடலில் பிறக்கும் முத்தையும்,
பவளத்தையும், பொய்கையில் பூக்கும் தாமரையினையும் ஆற்றில்
துள்ளிக் குதிக்கும் கயல்மீனையும் சம்பந்தர் ஆர்வத்தோடு
பார்த்துச் சுவைத்திருக்கிறார். வெவ்வேறு இடங்களில் தோன்றும்
முத்து, பவளம், தாமரை, கயல் ஆகிய பொருள்களை ஓரிடத்தில்
பொருத்தி கவின்மிகு காரிகையின் முறுவலின் தாமரையும்
விழியில் கயலையும் காண்கிறார். அக்காட்சியை,

“கொழுந்தரளம் நகைகாட்டக கோகநகம் முகம் காட்டக்
குறித்து நீர்மேல் விழுந்தகயல் விழிகாட்ட விற்பவளம் வாய்
காட்டும் மிழலை யாமே” (1-132-3) என்கிறார். தரளம் என்பது
முத்து, கடற்காழி நகரில் கொழுமை மிக்க செழுமையான
முத்துக்கள் நிரம்ப உண்டு. அம்முத்துக்களைப் பார்க்கும்
இளம்பருவத்தினரான சம்பந்தருக்கு ஏந்திழையாரின் எழில்
சிந்தும் பற்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. நகை என்பது ஒளி

பொருந்திய பற்களையும், கோகநகம் என்பது தையலரின் முகத்தையும், மலர் மங்கையரின் முகத்தினையும், பெண்களின் விழிக்குக் கயல் மீனையும், செக்கச் சிவந்த வாயினைப் பவளவாய் என்பது பாவையின் வாயினையும் என்று வருணிக்கிறார். இத்தகைய இயற்கை வளமும், எழிற்பொலிவும் மிக்கது வீழிமிழலை என்பது கவிஞரின் கற்பனையாகும்.

தென்பாண்டி நாட்டுத் திருத்தலங்களில் திருக்குற்றாலம் இயற்கைச் சூழலில் அமைந்து விளங்குகிறது. தமிழ் மணமும் தெய்வ மணமும் கமழும் இத்தலத்தின் சிறப்பினைப் பாடியுள்ளார்.

குற்றாலநாதரைக் கண்டு வழிபடத் திருஞானசம்பந்தர் வருகிறார். குறிஞ்சி நில மக்களின் வாழ்வியலைப் பார்த்து மகிழ்கிறார். ஏனென்பும் காக்கும் இளமங்கையர் தினை கவர வரும் கிளிகளைக் கடிந்து விரட்டுவதற்குக் கல் தேடுகின்றனர். மலைச்சாரலில் அருவி கொழிக்கும் மாணிக்கக் கற்களைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கிளிகளை நோக்கி வீசி எறிந்து விரட்டுகின்றனர். இவ்வினிய காட்சியை,

“மைம்மா நீலுக் கன்னியர் சாரல் மணிவாரிக்
கொய்ம்மா ஏனல் உண்கிளி ஒப்பும் குற்றாலம்”
குற்றாலக்குறவஞ்சி (1-99-9)

என்று சொல்லோவியமாகக் காட்டுகிறார்.

கிளிகளை விரட்டுவதற்குக் கூட மாணிக்கக் கற்களைப் பயன்படுத்தினர் என்பதைப் பார்க்கும்போது அவர்களின் செல்வ செழிப்பினையும் பெருந்தன்மையான வாழ்வினையும் காணமுடிகிறது.

நெய்தல் நிலப் பெண்கள் முன்றிலில் உலர வைத்திருக்கும் மீன், வற்றல் முதலிய உணவுப் பொருட்களைக் கவர்வதற்குக் கோழிகள் வருகின்றன. அதனை விரட்டி அடிப்பதற்குக் கல் கிடைக்கவில்லை. தங்கள் காதில் அணிந்துள்ள பொற்குழைகளைக் கழற்றி கோழியின் மீது வீசியெறிந்து ஒட்டினர். அக்குழைகள் சிறுவர்கள் உருட்டும்

சிறுதேரின் ஒட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும் என்பதை,

“நேரிழை மகளிர் உணங்குணர்க் கவரும்
தோழி எறிந்த கொடுங்கல் கனங்குழை
பொற்காற் புதல்வர் புரவியின் உருட்டும்
முக்காற் சிறுதேர் முன்வழி விலக்கும்”

என்று பட்டினப்பாலை கூறுகிறது.

முடிவுரை

திருஞானசம்பந்தர் பக்தி நெறியைப் பாடியவராயினும் கவிஞர் என்ற முறையில் கற்பனை வளம் தோன்ற இனிய காட்சிகளைப் புனைந்து பாடும் திறம் படைத்த இலக்கியச் செல்வர் என்பது புலனாகும். இவர் புனைந்துரைக்கும் இயற்கைக் காட்சிகள் கற்பனைப் படைப்புகள் யாவும் இன்பம் பயத்தலுடன் விழுமிய கருத்துக்களை விளக்குவனவாக அமைந்து தேவாரத்தை இலக்கியத் திறனோடு பயில்வோர்க்குச் சம்பந்தரின் கற்பனைத் திறனின் ஆழத்தை உணரமுடிகிறது.

15. திருவெம்பாவை குறிப்பிடும் மார்஑ழிப் பாவை நோன்பு

செ.தரணி

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

கலைமகள் கலை, அறிவியல் கல்லூரி

செம்பனார்கோயில்

முன்னுரை

“கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்”

“திருநீறு இல்லாத நெற்றிப் பாழ்”

என்ற வாசகங்கள் வேருன்ற ஆரம்பித்தது பல்லவர் காலத்தில் தான். அப்பல்லவரின் காலகட்டமான கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டே பக்தி இலக்கிய காலமாகும். இறைவனையும், இறையடியார்களையும் போற்றிப் பாடும் இலக்கியங்கள் பக்தி இலக்கியங்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றன. சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட சமயம் சைவ சமயமாகும். கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலக்கட்டத்தில் சிவனை வழிபடும் அடியவர்களான இருபத்து எழுவரால் இயற்றப்பட்ட நூல்களே “பன்னிரு திருமுறைகள்” ஆகும். இவை சிவபரம்பொருளை வாழ்த்திப் பாடும் பாடல்களாகும். இதில் மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருவெம்பாவை வழி மார்க்கி பாவை நோன்பு பற்றிய செய்திகளை இப்பகுதியானது எளிமையுறப் புனைய வருகின்றது.

திருவெம்பாவையின் தோற்றம்

வாதலூரடிகள் திருவண்ணாமலையில் இறைவனைத் தரிசித்தபோது, பாடப்பட்டது திருவெம்பாவை ஆகும். சிவனுக்குத் திருத்தொண்டு புரிவதையே வரமாகக் கேட்கிறார். திருவெம்பாவைக்குச் சிறப்பாக விளங்குவது எம்பாவாய் என்னும் தொடர்மொழி. அதன் இருபது பாடல்களிலும்

பாட்டின் இறுதியில் அத்தொடர் வருவதால் அதுவே நூலுக்குப் பெயராய் அமைந்தது. எங்கும் சிவத்தையே காணும் வாதவூரடிகள் தமக்கு மட்டுமின்றி இவ்வையத்தார்க்கும் தமதனுபவம் கிடைக்க வேண்டும் என்னும் பெருங்கருணை பற்றியே அவர் திருவெம்பாவையைப் பாடியுள்ளார்.

ஆசிரியர் வரலாறு

சைவசமயக் குரவருள் ஒருவரான மாணிக்கவாசகரே திருவெம்பாவையின் ஆசிரியர் ஆவார். இவருடைய இயற்பெயர் அறியவில்லை. இவர் திருவாதவூரில் பிறந்ததால் திருவாதவூரர் அடிகள் என அனைவராலும் அழைக்கப்பட்டார். அரிமர்த்தன பாண்டியனின் தலைமை அமைச்சராகப் பணிபுரிந்தபோது அவரால் சூட்டப்பட்ட பெயர் தென்னவன் பிரம்மராயன் என்பதாகும். இவர் திருப்பெருந்துறை வழியே சென்று கொண்டிருந்தபோது, அங்குள்ள குருந்த மரத்தடியில் இறைவனே ஞானாசிரியராக வந்து மெய்ஞ்ஞானம் அருளினார். இவருடைய பக்தியை உலகிற்குக் காட்ட எண்ணிய பரம்பொருளானவன் பல திருவிளையாடல்களை நிகழ்த்தி, வாதவூரடிகள் இறைவன் மீது கொண்ட பக்தியை அனைவரும் அறியுமாறுச் செய்தார். இவருடைய காலம் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டாகும்.

மார்கழி மாதச் சிறப்புகள்

“மாசானாம்

மார்க்க சீர்சோகம்”

என்பது கண்ணன் வாக்கு. மாதங்களிலே நான் மார்கழி மாதமாக இருக்கின்றேன் என்று கண்ணபிரான் பகவத்கீதையில் அருளினார். அவரது திருவாய்மொழி மார்கழியின் சிறப்புகளை உயர்த்திப் பேசும் புண்ணிய மாதமாக அமைந்துவிட்டது. மார்கழியின் மாதத்தைச் சிலர் பீடை மாதம் என்பார்கள்.

பீடு என்ற சொல்லுக்குப் பெருமை என்று பொருள். அதாவது பன்னிரு மாதங்களில் மார்கழி மிக்க பெருமையுடைய மாதமாகும். அகப்புறப் பீடைகளைப் பக்திப் பணிகளால் அறவே ஒழித்து, தூய்மையாக்கப் பொருத்தமான மாதமே மார்கழி மாதம்.

சூரியன் பயணத் திசையை வைத்து ஓர் ஆண்டை இரண்டு அயனங்களாக பிரிப்பார்கள். சூரியன் தை மாதம் முதல் ஆனி மாதம் வரை வடக்கு திசையில் பயணிப்பதை உத்திராயணம் என்று கூறுவார்கள். இது கோடை காலத்தின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கும். இக்காலம் தேவர்களுக்குப் பகல் பொழுதாக அமைகிறது. ஆடி மாதம் முதல் மார்கழி மாதம் வரை சூரியன் தெற்குத் திசையில் பயணிக்கிறான். இதை தட்சியாயண காலம் என்பர். இது மழைக்காலம் ஆகும். தட்சியாயண காலத்தின் 6ஆவது மாதம் அதாவது மார்கழி மாதம் தேவர்களின் இரவு காலம் முடிந்து வைகறை பொழுதாக அமைகிறது.

அதனை, உசா காலம் என்றும், வைகறை பொழுது என்றும் கூறுவர். விடியற்காலை 4 மணி முதல் 6 மணி வரையுள்ள காலம் பிரம்ம முகூர்த்தம் எனப்படுகிறது. பனிவிழும் அவ்வேளையிலான அதிகாலை வழிபாடு, உடல் சுறுசுறுப்புக்கும், உள்ளத் தெளிவுக்கும் எப்போதும் சிறந்தது. இந்த மாதம் முழுவதும் பகவானை தியானிப்பதும், அவனை நினைப்பதும் சகல சுகத்தையும் அளிக்கிறது. இவ்வாறு பல சிறப்புகளை உடைய மாதமாக மார்கழி மாதமானது விளங்குகிறது.

மார்கழி மாத வழிபாடுகள்

மார்கழி மாதத்தில் ஆறு சமயங்களுக்குரிய திருநாள்கள் வருகின்றன. அவை,

காணாபத்யம்	- கணபதி வழிபாடு
சைவம்	- சிவ வழிபாடு (திருவாதிரை)
வைணவம்	- விட்டு வழிபாடு (வைகுண்ட ஏகாதசி)
கௌமாரம்	- முருக வழிபாடு (படி உற்சவம்)
சாக்தம்	- சக்தி வழிபாடு (பாவை நோன்பு)
சௌரம்	- சூரிய வழிபாடு

பாவை நோன்பின் நோக்கம்

சங்க காலத்தில் தைந்நீராலோடு கடைப்பிடிக்கப்படும் நோன்புக்கு மழை பொழிதலும், நல்ல கணவன் அமைதலும்

ஆகிய இரண்டுமே முக்கிய நோக்கங்களாகும். அதுபோலவே திருவெம்பாவையிலும் மழை பொழிய வேண்டும் எனும் வேண்டுகல் உண்டு. இதனை,

“முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்
என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்
பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவணமக்கு முன்கரக்கும் இன்னருளே
என்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பவாய்”

என்ற திருவெம்பாவை பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. சிவபக்தியில் சிறந்த மகளிர், சிவனடியார்களே தமக்கு கணவராக வரவேண்டுமென்று சிவிரானை வேண்டுவதாகத் திருவெம்பாவை குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

“முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே

பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற உன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே
பாங்காவோம்

அன்னவரே எம்கணவ ராவார் அவர்உகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையும் இலோமேலோ ரெம்பாவாய்”

என்ற வாதவூரடிகளின் பாடலடிகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

திருவெம்பாவை குறிப்பிடும் மார்கழிப் பாவை நோன்பு

மார்கழி மாத திருவாதிரை நட்சத்திரத்துக்கு ஒன்பது நாட்களுக்கு முன் தொடங்கி இந்துக்களால் கடைப்பிடிக்கும் நோன்பு பாவை நோன்பு, கார்த்யாயனி விரதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது சிவவிரதமாகவும் போற்றப்படுவதைத்

திருவெம்பாவை குறிப்பிடுகின்றது. இந்நோன்பைக் கன்னிப் பெண்களே கூடுதலாகக் கடைப்பிடிப்பர். இக்காலத்தில் கன்னிப் பெண்கள் அதிகாலையில் எழுந்து தம் தோழியரையும் அழைத்துக் கொண்டு நீர்நிலைகளுக்குச் சென்று நீராடி அருகில் உள்ள சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று இறைவன் புகழ்பாடி வழிபடுவதையே திருவெம்பாவை பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றது. மார்கழியில் தினமும் பாடும் பக்திப் பாடல்களுடன் திருவெம்பாவை, மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருப்பள்ளியெழுச்சி ஆகிய நூற்பாடல்கள் வீடுகளிலும், கோயில்களிலும் பாடுவது வழக்கம். இதனைப்

“பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம் ஏந்தி இருஞ்சுனை நீராடேலோ ரெம்பாவாய்”

என்றும்,

“நாங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப் பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்”

என்ற பாடலடிகள் அழகுற விளக்குகின்றன.

பெண்கள் நோன்பு நோற்கச் செல்லும் போது தூங்குபவளை எழுப்பும் காட்சி திருவெம்பாவையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெருஞ்சோதி, சிவலோகன், தில்லைச் சிற்றம்பலத்து ஈசன், அத்தன், ஆனந்தன், அமுதன் வேதவிழுப்பொருள், சிவன், முன்னைப்பழம், தீயாடும் கூத்தன் என்று பலவாறு இறைவனைக் குறித்துப்பாடி நீராடி சிவபெருமானிடம் அடியார்கள் வேண்டுவதை,

“முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந்த தெதிரெழுந்தென்

அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன்என்றள்ளறிச்

சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை

இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோ ரெம்பாவாய்”

என்ற திருவெம்பாவை பாடல் விளக்குகின்றது.

திருவெம்பாவை உணர்த்தும் தத்துவங்கள்

மல இருளில் அழுந்திக் கிடந்துவிடாமல், இறைவன் அருளாகிய குளிர்ந்த நீரில் நீராட வருக என உயிர்களை அழைப்பதே திருவெம்பாவை ஆகும். சீவாத்மா தனது தாமச குணத்தை நீக்கி, இறைவனைத் துதித்து பரமாத்வுடன் இணைய வேண்டும் என்ற தத்துவத்தையே இவை விளக்குகின்றன. அதிகாலை இத்தகைய வழிபாடுகள் செய்யும்போது மனம் தெளிவுடன் இருக்கும். அதனால் மனோலயம் பண்படும்.

சிவசக்தியின் அருட்செயலையும், நவசக்திகள் ஒன்று சேர்ந்து சிவபெருமானைத் துதிப்பதும் திருவெம்பாவையின் தத்துவமாகும். மனோன்மணி, பலவிகரணி, கலவிகரணி, காளி, ரௌத்திரி, சேட்டை, வாமை என்ற ஒன்பது சக்திகளின் ஏவலால் பிரபஞ்ச காரியம் நடைபெறுகின்றது.

திருவாதிரை நோன்பு

மார்கழி பவுர்ணமியுடன் திருவாதிரை நட்சத்திரம் பொருந்தும் நாளே திருவாதிரை நோன்பாகும். இவ்விரதம் சிவனுக்கு மிகவும் உகந்தது ஆகும். அன்றைய நாளில் சிதம்பரம் தில்லை நடராஜனைத் தரிசிக்கும் தரிசனத்தை ஆருத்ரா தரிசனம் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. இறைவனின் முன் களி நிவேதனம் செய்து வழிபாடு நடைபெறுகிறது. ஏழு காய்கறிகளைக் கலந்து செய்யும் கூட்டைத் திருவாதிரைக் கூட்டு என்று அழைக்கின்றோம். அப்போது வீடுகளிலும் கோயில்களிலும் திருவெம்பாவை பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன.

முடிவுரை

இவ்வகையில் மார்கழி பாவை நோன்பு குறித்த செய்திகளை மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருவெம்பாவையானது இப்பகுதியில் எளிமையாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளது.

16. திருநாவுக்கரசரின்

தனித்திருக்க குறுந்தொகைப் பதிகம் காட்டும் சைவநெறி

ம.செகதீசுவரி

ஆய்வியல் நிறைஞர் தமிழ்

சிறி சாரதா மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சேலம்

முன்னுரை

சைவ சமயக் குரவர்கள் நால்வருள் இரண்டாவதாகக் குறிக்கப்படுபவர் திருநாவுக்கரசர் ஆவார். இவர் கோயில்கள் தோறும் சென்று வலிமையான கருத்துக்களால் சிவபெருமானின் புகழைப் பாடினார். அவ்வாறு அவர் பாடிய பதிகங்கள் சிவபெருமானின் தோற்றம், எழுந்தருளியுள்ள இடங்கள், இறைவனின் அருள் வழங்கும் தன்மை, சிவபெருமானின் திருவிளையாடல்கள் ஆகியவற்றினை எடுத்துரைப்பதாக அமைகின்றன. அவற்றுள் தனித்திருக்குறுந்தொகைப் பதிகம் உணர்த்தக்கூடிய இறைவனின் நிழல் தன்மை, இறைவனின் செயல்கள், இறைவனை வழிபடுவதன் அவசியம் ஆகியவற்றினைக் குறித்து விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பதிகத்திற்கான காரணம்

மருள்நீக்கியர் என்றழைக்கப்படுகின்ற திருநாவுக்கரசர் தன் தமக்கையின் வழிகாட்டுதலின் அடிப்படையில் சமண சமயத்திலிருந்து சைவ சமயத்திற்கு மாறினார். அப்போது மகேந்திர வர்ம பல்லவன் திருநாவுக்கரசருக்கு எண்ணுதற்கரிய பல கொடுமைகளை இழைத்தான். அதில் ஒன்றுதான் கொதிக்கின்ற சுண்ணாம்புக் காளவாயில் உயிரோடு இட்டனர். அப்போது திருநாவுக்கரசர் இறைவன் மீது கொண்ட மாறாத நம்பிக்கையில் “மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்” எனத் தொடங்கும் தனித்திருக்குறுந்தொகை என்னும் பதிகத்தைப் பாடினார்.

சிவபெருமானின் நிழல் தன்மை

முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானைத் துதிக்க “நமசிவாய” என்னும் ஐந்தெழுத்து மந்திரமே போதுமானது. சிவபெருமானை எண்ணித் துதிப்பவர்களுக்கு அவரின் நிழலானது குற்றமற்ற வீணை, மாலையில் தோன்றும் நிலவு, தென்றல், சோலைகளின் தன்மை ஆகியவற்றினைப் போல் இருக்கும் என்பதனை,

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
முக வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை யிணையடி நீழலே

என்னும் தேவாரப் பாடலானது சிவபெருமானாகிய என் தந்தையின் நிழல் அண்டினோர்க்கு அபயம் தரும் தன் நிறைந்ததாய் உள்ளது என்பதை விளக்குகின்றது. சிவபெருமானைப் போற்றியதோடு மட்டுமல்லாமல் வாழ்த்தியும் வழிபட்டனர் என்பதை,

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைபொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க

என்ற திருவாசகப் பாடல்வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

ஒப்புயர்வற்ற மந்திரம்

நமச்சிவாய என்னும் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்திற்கு ஒப்பாக வேறொரு மந்திரமில்லை என்றே கூறலாம். ஏனெனில் இம்மந்திரம் அறிவு, கல்வி, கலையுணர்வு, வீடுபேறு ஆகியவற்றினை வழங்குவதாய் அமைகின்றது. இதனை,

நமச்சி வாயவே ஞானமுங் கல்வியும்
நமச்சி வாயவே நானறி விச்சையும்
நமச்சி வாயவே நாநவின் ரேத்துமே
நமச்சி வாயவே நன்னெறி காட்டுமே

என்ற தேவாரப் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

சிவபெருமானின் கொடைத்தன்மை

முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமான் கொடைத் தன்மையிலும் அருள் வழங்குவதிலும் சிறந்து விளங்குபவன். இவ்வாறு இருப்பினும் மக்களுள் சிலர் அவ்விறைவனை வழிபடுவது இல்லை. இதனை,

வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சம்
தாழ்த்த சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்த வாவினை யேன்நெடுங் காலமே

என்ற பாடலானது இறைவனை வாழ்த்துவதற்கு என்று வாயும் நினைப்பதற்காக நெஞ்சத்தினையும் தாழ்த்தி வணங்குவதற்கு தலையையும் கொடுத்தருளிய தலைவனாகிய சிவபெருமானின் கொடைத்தன்மையும் வணங்காதவரின் நிலையையும் உணர்த்துகிறது.

ஐறைவனின் செயல்கள்

மக்கள் செய்பனவற்றுள் நல்லவை, தீயவை என்ற இரு செயல்கள் உள்ளன. அவற்றுள் நெஞ்சம் கசிந்து இறைவனை வழிபடுவர். பொய்மையாக வழிபடுபவர் என இருவகையினர் உண்டு. நெஞ்சம் கசிந்து உருகி சிவபெருமானை வழிபடுபவர்களின் நெஞ்சுக்குள் இறைவன் நிறைந்திருப்பான். ஆனால் பொய்மையாக பூசையில் பூவையும் நீரையும் சார்த்தி வழிபடுபவர்களின் செயல்களைக் கண்டு நாணிச் சிரித்து நிற்பான் என்பதனை,

நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சளே
புக்கு நிற்கும் பொன்னார்சடைப் புண்ணியன்
பொக்கு மிக்கவர் பூவு நீருங்கண்டு
நுக்கு நிற்பர் அவர்தம்மை நாணியே

என்ற பாடல் இறைவனின் செயல்களை உணர்த்துகின்றது.

ஐறைவனை வணங்காதாரின் நிலை

உலகில் நிகழ்கின்ற எச்செயலுக்கும் இறைவனின்

அருள்தன்மையே காரணம். ஆதலால் தான் மக்கள் இறைவனை வழிபடுகின்றனர். ஒரு சிலர் இறைவனை வழிபடுவதில்லை. இவ்வாறு பூக்கள் கொண்டும், மந்திரத்தை உச்சரிக்காமலும் இறைவனின் திருப்பெயரை உச்சரிக்காமலும் உடலுக்கு மட்டும் உணவினைத் தேடி அலைகின்றனர். இறுதியில் இவர்கள் காக்கைக்கே இரையாகி ஒழிவர் என்று திருநாவுக்கரசர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனைப்

பூக்கைக் கொண்டான் பொன்னடி போற்றிலர்
நாக்கைக் கொண்டான் நாமம் நவில்கிழார்
ஆக்கைக் கேயிரைத் தேடி யலமந்து
காக்கைக் கேயிரை யாகிக் கழிவரே

என்ற தேவாரப் பாடல் நிலையாமையையும் இறைவனைத் துதிக்க வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்துகிறது. நிலையாமை உணர்த்துவதற்குச் சான்றாகத் திருமூலர் எழுதிய திருமந்திரமே சான்றுபடும். சிவபெருமானின் அருளாலே உயிர் உடம்பினுள் உள்ளது என்பதனை,

கடலின் நஞ்சுமு துண்டவர் கைவிட்டால்
உடலி னார்கிடந் தூர்முனி பண்டமே

என்ற பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

முடிவுரை

உலகில் வாழும் உயிர்களுக்கெல்லாம் முழுமுதற் கடவுளாக இருப்பவன் சிவபெருமானே ஆவார். அவரின் அருளாலே இவ்வுலகில் உள்ள உயிர்கள் யாவும் இன்பத்துடன் வாழ்கின்றன. அதுமட்டுமல்லாது உலகில் நிலவுகின்ற இரு பெருஞ்சமயங்களுள் சைவ சமயமே முதல் சமயம் ஆகும். எனவே இவற்றிலிருந்து சிவபெருமானைக் கருணையோடும் உள்ளன்போடும் வணங்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது.

17. திருநாவுக்கரசரின் திருத்தாண்டகப் பாடல்களில் ரசங்களின் வெளிப்பாடு

சத்தியப்பிரியா கசேந்திரன்

நடனத்துறை

யாழ் பல்கலைக்கழகம்

யாழ்ப்பாணம்

முன்னுரை

நாற்குரவர்களுள் வயதாலும், அறிவாலும் மூத்தவரான நாவுக்கரசரின் வரலாற்றினை இந்துசமயத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொருவரும் நன்கு அறிந்திருப்பர். “ஆயிரம் பிறை கண்ட அரசு” என்ற பெயர் கொண்ட நாவுக்கரசர் சைவமரபில் பிறந்து கல்வி நோக்கில் சமணம் சார்ந்து பின்னர் சைவத்துக்கு மீட்சி பெற்றவர்.

இறைவனின் ஆனந்ததாண்டவம், ஊர்த்துவதாண்டவம், சுடலைக்கூத்து, கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கக் கூத்து போன்றவற்றையும் ஆடலில் காணப்படும் ஆடை ஆபரண ஒப்பனைகளையும், எடுத்தியம்பிய நாவுக்கரசர் ஆடலில் சிறப்புப் பெறும் நவரசங்களையும் தனது பாடல்களில் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றார்.

நவரசங்கள்

ரசம் என்பது சுவை. இரசனை எனப் பொருள்படும். நாம் கண்களால் பார்த்தும் காதால் கேட்டும் மகிழ்ந்து பெறுகின்ற அந்த இன்ப உணர்வே ரசம் எனப்படும். உணவில் அறுசுவைகள் இருப்பது போல நாட்டியம், நாடகம் ஆகிய கவின் கலைகளில் நவரசங்கள் காணப்படுகின்றன. மக்களின் அன்றாட வாழ்விலும் நவரசங்கள் தோன்றி மறைகின்றன. பழந்தமிழ்ப் பெருங்குடிகளுள் ஒன்றாகிய காப்பியக் குடியிலே தோன்றியவரும் ஒல்காப்பெரும் புகழ் தொல்காப்பியன் எனப் போற்றப்படும் தொல்காப்பியனார் இயற்றிய பழந்தமிழ் இலக்கண நூல், ரசங்கள் எட்டு என வரையறுக்கின்றது.

அவற்றினைப் பின்வரும் பாடலடி எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“நகையே அழுகை இனிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று
அப்பாலொட்டாம் மெய்யாடென்ப”

நகை, அழுகை, இனிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமதம், வெகுளி, உவகை எனக் கூறப்படும் எட்டு மெய்யினிடத்து தோன்றும் வேறுபாடு எனக் கூறுவர். ரசங்கள் திருநாவுக்கரசு நாயனார் எழுதிய திருத்தாண்டகப் பாடல்களில் வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது. ஒரு நடனத்தைக் காணும் போது ஒரு பார்வையாளருக்கு எவ்வகையான உணர்வு ஏற்படுகின்றதோ அதே போன்று ஒரு பாடலினை, நூலினை வாசிக்கும் வாசகர்களிற்கு இப்படிப்பட்ட உணர்வுகள் வெளிப்படுவது தெரிந்ததே.

திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் பாடல்கள் முழுவதும் இறைவனைப் புகழ்ந்து அவரின் தோற்றச் சிறப்புக்களையும், ஆடை ஆபரணங்கள், அழகு பற்றிக் கூறப்பட்டிருப்பதோடு இறைவனின் வீரச் செயல்களையும் கூறியுள்ளார். அப்பாடலடிகளை வாசிக்கும் போது அவரினால் அமைக்கப்பட்ட பாடலடிகள் நவரசங்களையும் தூண்டுவனவாக அமைகின்றன. மேலோட்டமாக அப்பரின் பாடல்களில் பக்தி குடி கொண்டு காணப்பட்ட போதிலும் நவரசங்களையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதே.

சீருங்காறம்

சீருங்கார ரசத்தினை எடுத்து நோக்கும் போது இது ரசங்களில் முதலாவதாகும். காதல், அன்பு என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இதன் சுதாயி பாவம் ரதியாகும். பீப்தச ரசத்தினை எதிர் ரசமாகவும் கருநீலத்தை அதன் நிறமாகவும், மகாவிட்ணுவை தேவதையாகவும் கொண்டுள்ளது.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் பாடிய பாடல்களில் சுருங்கார ரசம் பொருந்தியிருப்பதைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

“வண்ணங்கள் தாம்பாடி வந்து நின்று

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

வலிசெய்து வளைகவர்ந்தார் வகையால் நம்மைக்
கண்ணம்பால் நின்றெய்து கனலப் பேசி
கடியதோர் விடையேறிக் காபாலியார்”

என சுருங்காரம் பொருந்தப் பாடியுள்ளார். இது அகத்துறையின் பால் அருளிச் செய்யப்பட்ட பாடலாகும் ஈசனின் பால் பேரன்பு பூண்டதன்மையானது. இப்பாடலினூடாக வெளிப்படுகின்றது. இதில் இறைவனின் கடைக்கண் பார்வையிலேயே இன்புறுபவராக அப்பர் காணப்படுகின்றார். மேலும் இறைவனின் தோற்றப் பொலிவுகளைக் கூறி சுருங்கார ரச வெளிப்பாட்டினைத் தந்துள்ளார். இறைவன் இடத்தில் ஏறி அமர்ந்து, கபாலத்தைக் கையில் ஏந்தி, திருவெண்ணீற்றைக் குழையப் பூசி, தோலாடையுடுத்தி திருமார்பில் கபாலத்தைக் கையில் ஏந்தி, திருமார்பில் வெண்ணூல் தரித்து விளங்குகின்றார் எனப் பாடியுள்ளார். ஒரு நாயகி எவ்வாறு தன் நாயகனை வர்ணிப்பாளோ அவ்வாறு திருநாவுக்கரசு நாயனார் இறைவனை வர்ணித்துள்ளமையைக் காணலாம். இப்பாடல் மூலம் இறைவன் மீது திருநாவுக்கரசர் கொண்ட காதலும், சுருங்காரத்தின் இனிமையும் வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது.

நாவுக்கரசர் தாம் இறைவன் மீது கொண்ட அன்பு காதலாகியமையைக்

“கொள்ளைக் குழைக்காதிற் குண்டைப் பூதங்
கொடுகொட்டிக் கொட்டி குனிந்துப் பாட
கண்ணுள்ளார் போலே கரந்து நிற்பர்”

என வரும் பாடலில் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றார்.

கருணா ரசம்

நாவுக்கரசர் பயன்படுத்திய ரசங்களிலே கருணா ரசமும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இது காசு ரசத்தின் எதிர் ரசமாக விளங்குகின்றது. இந்த இரசமானது தாமசத்தைத் தனது குணமாகவும், யமனைத் தேவதையாகவும், அர்த்தத்தைப் புருஷார்த்தமாகவும், சோகத்தைச் சுதாயி பாவமாகவும் கொண்டு

ஹைவம் வளர்கீத தமீழ் இலக்கியங்கள்

விளங்குகின்றது. அதன் நிறம் சாம்பல் (கபோத வர்ணம்) ஆகும்.

கருணா ரசத்தினைத் திருநாவுக்கரசர் தனது பாடல்களின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அதாவது இறைவனின் கருணை உள்ளமே அவரது பாடல்களில் வெளிப்படுமாற்றைக் காணலாம். இதனை,

“நென்னலையோர் ஓடேந்திப் பிச்சைக் கென்று
வந்தோர்க்கு வரதேனென் றில்லை புக்கேன்
வெண்காடு மேவிய விகிர்தனாரே”

எனவரும் பாடலினூடாக வெளிப்படுத்தி நிற்பதைக் காணலாம்.

“எல்லாரு மென் தன்னை யிகழ்வார் போலும்
ஏழையமண் குண்டர்சா கியர்க ளொன்றுக்
கல்லாதார் திறத்தொழிந்தேன் அஞ்சே வென்னாய்
ஆவடுதண் டுறையுறையும் அமர ரேறே”

என நாவுக்கரசர் சைவசமயத்திலிருந்து சமண சமயத்திற்கு மாறியமையால் தன்னைத் தானே இகழ்ந்து கொள்ளும் மனப்பாங்குடன் காணப்படுகின்றார். அத்துடன் பிறர் பார்வையில் தன்னை இழிவாகக் கொள்வதாகவும் நினைத்து வருந்துகின்றார். இப்பாடலில் தேவரீர் என்னைக் கருத்தில் கொள்ளாதவரானால் எல்லாரும் இகழ்வர், யான் புறச் சமயத்தின் தொடர்புறுத்துத் தேவரீர் பால் சார்ந்தேன். என்னைக் காத்தருள்வீராக என வேண்டியுள்ளார். இப்பாடலில் கருணா ரசம் வெளிப்பட்டுள்ளதைக் காணக் கூடியவாறு உள்ளது.

ரௌத்ர ரசம்

நாவுக்கரசர் பாடலிகளிலே வெளிப்படும் ரசங்களிலே அடுத்ததாகக் குறிப்பிடக்கூடியது. ரௌத்ர ரசம் ஆகும். இது அற்புத ரசத்தின் எதிர் ரசமாகவும், ருத்திரனைத் தேவதையாகக் கொண்ட இந்த ரசத்தின் நிறம் சிவப்பு. அர்த்தத்தினைப் புருசர்த்தமாக எடுத்துக் கொள்ளும் இதன் சுதாயி பாவம் க்ரோதம் (கோபம்)

ரௌத்திர ரசம் வெளிப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் பல

நாவுக்கரசர் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. சமணர்கள், தம் சமயத்திலிருந்து சைவசமயத்திற்கு மாறித் தொண்டு மேற்கொண்டு வரும் அப்பரடிகள் மீது கோபம் கொண்டு, அவரைத் துன்புறுத்துவதற்காக அழைத்து வரச் சொன்ன வேளை, அழைக்க வந்த அமைச்சர் மீது நாவுக்கரசர் தன் கோபத்தினை வெளிப்படுத்தியமையை,

“நேசனை நித்தலும் நினையப் பெற்றோம்
நின்றுன்பார் எம்மை நினையச் சொன்ன
வாசகமெல்லாம் மறந்தோமன்றே
வந்திரார் மன்னவனா வான்னா னாரே”

என்னும் பாடலடிகளில் காணலாம். சமண சமயத்தின் பால் ஏற்பட்ட வெறுப்பு காரணமாகவே நாவுக்கரசரை அழைப்பதற்காக வந்த சமண சமயத் தூதுவர்களைக் கோபம் கொண்டு தாம் யாருக்கும் அடிமையில்லை என்று உரத்துக் கூறியுள்ளமையைக் காணலாம்.

வீர ரசம்

சத்வ குணத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்ட இவ் ரசம் பயனாக ரசத்தின் எதிர் ரசமாகும். இதன் நிறம் மஞ்சள் அல்லது வெண்மை கலந்த சிவப்பு ஆகும். மகேந்திரனைத் தேவதையாகக் கொண்ட இந்த ரசத்தின் புருசார்த்தம் தர்மம் ஆகும். உற்சாகத்தைச் சுதாயி பாவமாக எடுத்துக் கொள்ளும் வீர ரசத்தின் இலட்சணம் சிறப்பானவற்றை அடைய முயற்சி செய்தலாகும்.

நாவுக்கரசரின் பாடல்களில் இறைவனின் வீரச் செயல்களைக் கூறுவதன் மூலம் வெளிப்பட்டுள்ள போதிலும் நாவுக்கரசரின் வாக்கு மூலமும் அவை வெளிப்பட்டுள்ளன. அதாவது நாவுக்கரசர் குலை நோயின் உபாதை கொண்டு வருந்திய காலத்தில் திருவருளின் துணையால் திலகவதியாரிடம் திருநீறு பெற்றுத் திருவதிகை வீரட்டானேசுவரரை அடைந்து கூற்றாயினவாறு விலக்கலீர் என எடுத்தோதும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடி அருளினார். அந்நிலையில் நாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் இறைவனால் அருளப்பட்டது. வீரச்சுவை

வெளிப்படுமாறு நாவுக்கரசர் பாடியுள்ள பாடல் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தி லிடர்படோம் நடலை யில்லோம்
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மையான”

எனவரும் பாடல் மூலம் குடிமகனாக இருந்து அடிமையாகவில்லை. இயமனுக்கும் அஞ்சமாட்டோம். பாவங்களால் சூழப்படுவாரில்லாமையால் நரகத்துன்பமும் எமக்கில்லை. பிற துன்பம் ஏதும் இல்லை. மகிழ்ச்சியுடன் இருப்போம். பிணியற்றிருப்போம். யாருக்கும் பணியமாட்டோம் எந்நாளும் இன்பமேயன்றித் துன்பமில்லை. யாருக்கும் ஆட்படாதவராகிய சங்கரன், சங்கினாலாகிய அழகிய குழையணிந்தவர். அத்தலைவருக்கு நாம் ஆளாகினோம். அம்பெருமானுடைய திருவடியை அடைந்தோம். ஆகையால் நாம் யாருக்கும் கட்டுப்பட்டவர் அல்லர் என வீரம் பொருந்தப் பாடியுள்ளார். மேலும்,

“என்றும் நாம் யாவார்க்கும் இடைவோ மல்லோம்
இருநிலத்தித்தில் எமக்கெதிரா வாருமில்லை
சென்றநாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோ மல்லோம்”

இப்பாடலிலும் நாவுக்கரசர் வீரச் சுவை வெளிப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

பீப்த்ச ரசம்

ஏழாவது ரசமாக அமைவது பீப்த்சம். அகங்கார தாமச குணங்களைக் கொண்டதாய் விளங்கும் இந்த ரசத்தின் சுதாயி பாவம் சிசுப்சா (வெறுப்பு) ஆகும். சுருங்கார ரசம் இதன் எதிர் ரசமாகவும் தேவதை மகாகாளனாகவும் அமைகின்றன. இந்த ரசம் அர்த்தத்தைப் புருர்த்தமாகக் கொண்டது. அதன் நிறம் நீலம்.

இந்த ரசம் திருநாவுக்கரசரின் பாடல்களில் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்று நோக்கினால் நாவுக்கரசர் முன்பு தருமசேனர் என்ற பெயருடன் சமண சமயத்தில் இருந்து சைவத்தை வெறுத்தவராக இருந்தமையை நினைத்து

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

தன்னைத்தானே வெறுப்பவராகக் காணப்படுகிறார். ஏன் இவ்வாறான மனிதப் பிறவியை எடுத்தேனோ என்று நினைத்து வெறுப்படைகிறார். இதனைக்

“குலம் பொல்லேன் குணம் பொல்லேன் குறியும் பொல்லேன்

குற்றமே பெரிதுடையேன் போல மாய

என் செய்வேன் தோன்றினேன் ஏழையேன்”

எனும் பாடலடி எடுத்தியம்புகின்றது.

அற்புத ரசம்

எட்டாவது ரசமாக அற்புத ரசம் விளங்குகிறது. ரௌத்திர ரசத்தின் எதிர் ரசமாகும். சத்வ குணப் பிரதானமாகவும் அமைந்துள்ளது. அற்புத ரசமானது நாவுக்கரசரின் அனேக பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஏனெனில் இறைவனின் ஒவ்வொரு அற்புதச் செயல்களையும் வியந்து கூறியுள்ளமையேக் காணக்கூடியதாய் உள்ளது. இறைவனின் உருவம் அவரின் அற்புதச் செயல்கள் ஒவ்வொன்றாகப் பாடலடிகளில் இடம்பெற்றுள்ளன.

“சில்லுருவாய்ச் சென்று திரண்டாய்ப் போற்றி

தேவரறியாத தேலே போற்றி

புல்லுயிர்க்கும் பூட்சி புணர்ந்தாய்ப் போற்றி

கல்லுயிராய் நின்ற கனலே போற்றி”

இறைவனை அற்புதக் கண்ணுடன் பாடியுள்ள நாவுக்கரசர் அவரை சிறிய தன்மையும் பெருந்திரட்சியும் ஆகியவர் என்றுள்ளார்.

இவ்வாறாக நாவுக்கரசரின் தாண்டகப்பாடல்களில் சுருங்காரரசம், வீரரசம், கருணாரசம், அற்புதரசம், பீபத்சரசம், ரௌத்திரரசம் என்பன இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். இவைத் தவிர நடனத்தில் பயன்படுத்தப்படும் காசு ரசம், பயானகரசம், சாந்தரசம் என்பவற்றை நாவுக்கரசர் தனது திருத்தாண்டகத்திலே வெளிப்படுத்தியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை எனக் கருதலாம்.

18. திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் சமுதாயத் தொண்டு

ப. இராசாராம்

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழக

கலை அறிவியல் கல்லூரி

தென்னாங்கூர், வந்தவாசி.

முன்னுரை

மண்ணுலகத்தில் மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் மன அமைதியும், வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையையும் தோற்றுவித்து உணர்வுப் பூர்வமாக உணர்ந்து இன்பமடைவதற்குச் சமயங்கள் வழிகாட்டுகின்றன. எல்லாச் சமயங்களும் இறைவனைத் தேடுகின்ற புனிதமான பாதையை மனித சமுதாயத்திற்குத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. அந்தப் பாதையில் முழு நம்பிக்கையோடு நடைபோடும் போது, தீயநெறிகள் நம்மை அணுகாது நன்னெறியின்கண் இட்டுச் சென்று, பயனாய் நல்லறங்களைச் செய்து, நானிலத்தார் போற்றும்படி வாழமுடியும் என்பதைச் சைவ சமயமும் உணர்த்தியுள்ளது. அத்தகைய சைவ சமய குரவர்களில் ஒருவரான, என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என்ற குறிக்கோளோடு வாழ்ந்து உழவாரத் திருப்பணி செய்து, மண்ணையும் அருள் நலங் கலந்த தெய்வத் தமிழ் பாடல்களால் மக்கள் மனத்தையும் பண்படுத்திச் செம்மையுறச் செய்தவர் திருநாவுக்கரசர். அவருடைய பாடல்கள் தேவாரம் என குறிக்கப்பெறும். அத்தகைய தேவாரத்தில் சமுதாயத் தொண்டினை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

தீருத்தொண்டு

திரு என்பதற்குத் தெய்வத்தன்மை என்றும் தெய்வீகம் என்றும் கழகத் தமிழகராதி பொருள் தருகின்றது. தெய்வீக ஆற்றலின் வடிவமாகத் திகழ்கின்ற இறைவனுக்குச் செய்யும்

பணிகளும் அவனருள் பெற்ற அடியார்களாகிய உண்மைப் பக்தர்களுக்குச் செய்யும் பணிகளும் திருத்தொண்டுகள் என்று குறிப்பிடப்படும். உயிர்களிடத்தில் அன்பு கொண்டு அந்த அன்பால் உந்தப்பட்டு உரிய உதவியை முடிந்தவரை செய்வது. ஏற்றுக் கொண்ட செயலைச் செய்ய முடியாத நிலையில் வருந்துவது, உடலையும் உயிரையும் ஒரு பொருட்டாகக் கருதாது முடிந்தபொழுது உடல் உயிர் இரண்டினையும் தான் செய்யும் தொண்டிற்காக அர்ப்பணிப்பது என்பன திருத்தொண்டின் செயல்களாகக் கருதலாம். திருத்தொண்டின் அடிப்படையில் இறைவனுக்கும் இறைவனது அடியார்களுக்கும் தொண்டு செய்பவர்களைத் திருத்தொண்டர் என்ற சொல் குறிக்கும். தொண்டு நெறியில் நின்றதால் தொண்டர் என்னும் காரணப் பெயர் பெறுவராயினர் என்று அ.ச.ஞானசம்பந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளார். (பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு, ப.216)

தொண்டவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை பத்தராய்ப் பணிவார் புராணம்.

நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும்
மென்றாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும்
மன்றாடும் மலர்ப்பாதம் ஒரு காலும் மறவாமை
குன்றாத உணர்வுடையார் தொண்டராம்.

(பத்தராய்ப் பணிவார் புராணம்-7)

என தொண்டர்களின் நிலையைச் சிறப்பித்துச் சொல்கிறது. திருநாவுக்கரசரும் திருத்தொண்டின் மேன்மையை,

“என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” (5:19:2)

“அடிக்கே இரவும் பகலும்

பிரியாது வணங்குவன் எப்பொழுதும்” (4-1)

என எடுத்துரைக்கிறார். இறைவன் தொண்டர்களது உள்ளத்தில் கோயில் கொண்டிருப்பவன் என்பதை,

“உமையோ இறைவர் பாகத் தொடுக்கும்

இறைவரோ தொண்டர் உள்ளதொடுக்கும்”

(தனிப்பாடல்-37)

என்று ஒளவையார் புகழ்ந்துரைக்கிறார்.

அறநெறி

சமுதாயத்தில் வாழும்போது நாம் மற்றவர்களுக்கு ஏதாவது ஒருவகையில் உதவி செய்ய வேண்டும். எண்ணம், சொல், செயல் மூன்றில் ஒரு நிலையிலாவது அறநெறி நின்று பிறரிடம் அன்புணர்வுடன் இரக்கம் காட்டி வாழ்தல் வேண்டும். அன்போடு அருளும் அறமும் சேர்ந்ததே பெருங்கருணையாகும். இதனைச்

“சலங்கெடுத்து தயாமுலத் தன்மம் என்னுந்
தத்துவத்தின் வழிநின்று தாழ்ந்தோர்க் கெல்லாம்
நலங்கொடுக்கும் நம்பியை” (6:20:6)

என்று திருநாவுக்கரசர் மனிதர்களாய்ப் பிறந்த நாம் இந்தச் சீரிய நெறியினை மேற்கொண்டு வாழ்ந்திட வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார். திருமூலரும் வறியவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவும் மனப்பான்மையைப்

படமாடும் கோயில் பகவற் கொன் றீயின்
நடமாடும் கோயில் நம்பற்கங் காகா
நடமாடும் கோயில் நம்பர்க் கொன்றீயில்
படமாடும் கோயில் பகவற்க தாமே (திருமந்திரம் -1857)

என்று மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டே மகேசுவரனைச் சென்றடையும் என்கிறார்.

வாழ்வின் பயன்

பலர் கூடி வாழும் சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவரும் பயனுள்ள வாழ்க்கை வாழ்தல் வேண்டும். வாழ்கின்ற போது இயற்கையினால் பாதிப்பும், செயற்கை நிலையில் துன்பங்களும், எதிர்பாராத மன வருத்தங்களும் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளன. இவற்றைக் கண்டு அஞ்சி, மனம் தளருதல் கூடாது. பயனற்ற செயலில் ஈடுபட்டு வாழ்வை வீணாக்காது. இறைநினைப்போடு மற்றவர்களுக்குப் பயன்படும்படி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நடலை வாழ்வு கொண்டேன் செய்தீர் நாணிலீர்
கடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே
கடலின் நஞ்சுமு துண்டவர் கைவிட்டால்
உடலினார் கிடந்தார் முனிபண்டமே (5:90:4)

என்று வாழ்வின் மேன்மையைச் சிறப்பித்துள்ளார்.

அடியார் வழிபாடு

சிவபெருமானை வழிபடுவது போன்று
சிவனடியார்களை வழிபட வேண்டும். அவர்களைப் பணிந்து
வேண்டவன வழங்கி அமுது செய்வித்து, மண்ணின் பிறந்த
பயனை அடைய வேண்டும். அடியார்க்கு அடிமை செய்தல்
புண்ணியம். அப்பர் இதையே,

“புற்றிடங் கொண்டான் தொண்டருக்குத் தொண்டராம்
புண்ணியமே”

என்று வற்புறுத்துகிறார்.

“பண்டே நின்னடியேன் அடியார்
அடியார்கட்கெல்லாம் தொண்டே பூண்டோழிந்தேன்”
(சுந்தரர் - 7:4:66)

என அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யும் சிறப்பைச் சுந்தரர்
எடுத்துரைக்கிறார்.

உழவார திருப்பணி

திருநாவுக்கரசர் கையில் உழவாரப் படையேந்திப்
பாழடைந்த கோயில்களை எல்லாம் துப்புரவு செய்து
செப்பனிட்டார். இத்தொண்டுள்ளத்தினை,
நங்கடம்பனைப் பெற்றவர் பங்கினன்
தென் கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தங்கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்
என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே (5:19:2)

என்றும், உழவாரப் பணிபுரிகின்றமையை,

“நாயடியேன் செய் குற்றேவல்

ஈசுவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

குறையுண்டோ திருவாரூர் குடிகொண்டரே” (5:25:9)

என்ற பாடலின் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

திருமறைக் காட்டில் கதவு திறத்தல்

திருஞான சம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் தலயாத்திரை மேற்கொண்டபோது திருமறைக்காட்டு திருக்கோயிலை அடைந்தனர். அங்கு கோயில் திருக்கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. ஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசரைத் திறக்கச் சொல்ல அவரும் இசைந்து,

“பண்ணி னேர் மொழி யாளுமை பங்கரோ
மண்ணி னார் வலஞ் செய்மறைக் காடரோ
கண்ணி லாலுமைக் காணக் கதவினைத்
திண்ண மாகத் திறந்தருள் செய்ம்மினே” (5:10:1)

என்று பதிகம் பாடி திருக்கோயில் திருக்கதவினைத் திறக்கச் செய்தார். இறைவன் தரிசித்தபின் சம்பந்தர் சதுர்மறை என தொடங்கும் பதிகம் பாடியவுடன் அத்திருக்கதவு அடைக்கப்பெற்றது.

சமுதாயத் தொண்ட

திருநாவுக்கரசர் தாம் சென்று வழிப்பட்ட சிவத்தலங்களில் எல்லாம் பதிகம் பாடி, மக்களை தன்பக்கம் ஈர்த்தார். அது மட்டும் அல்லாது சமுதாயத்திற்குத் தேவையான அறச்சாலைகளும், தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைத்தல், சோலைகளை அமைத்து, குளம் வெட்டி நீர்நிலைகளை ஏற்படுத்தியவர் திருநாவுக்கரசர். இதனை,

“மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து
விருப்பெனும் வித்தை வித்திப்
பொய்ம்மையாம் களையை வாங்கிப்
பொறையெனும் நீரைப் பாய்ச்சித்
தம்மையும் நோக்கிக் கொண்டு
தகவெனும் வேலியிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்பாராகில்

சிவகதி விளையுமன்றே” (4:76:2)

உண்மை, அன்பு, பொறுமை எனும் குணங்களோடு தொண்டினைச் செய்பவர் வீடுபேறு அடைவர் என எடுத்துரைக்கிறார். பெரிய புராணமும் திருநாவுக்கரசர் சமுதாயத் தொண்டினை?

மருள் நீக்கியார் நிரம்பித்

தேசநெறி நிலையாமை

கண்டு அறங்களை செய்வாராய்த்

காசினி மேல்புகழ் விளங்க

நிதியறித் துக்கருணை யினால்

ஆசில் அறச்சாலைகளும்

தண்ணீர் பந்தரும் அமைப்பார்

(பெரியபுராணம் பா.1305)

என புகழ்ந்துரைக்கிறது.

முடிவுரை

திருநாவுக்கரசர் தன்னலத்தில் அக்கறைக் கொள்ளாமல் பொதுநலத்தில் ஆர்வம் கொண்டு செயல்பட்டதையும் இடையூறுகளைப் பற்றி மனந்தளராது செய்ய வேண்டியது தொண்டு. அவ்வகையில் மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்ற நெறியை முதன் முதலாக சமய உலகின் வாயிலாகச் சமுதாயத்திற்கு உணர்த்தி நெறிப்படுத்தி வெற்றிக் கண்டவர். திருக்கோயில் தொண்டு, சிவனடியார்க்குத் தொண்டு, உழவாரத் தொண்டு எனப் பல வகைகளில் சமுதாயத் தொண்டுகளைச் செய்ததை அறியமுடிகின்றது.

கூடும் அன்பினில் கும்பிடலேயன்றி

வீடும் வேண்டா விறகின் விளங்கினர்

என சேக்கிழார் தொடருக்கேற்ப இறைவனை வணங்கித் தொண்டுகள் செய்ததையும் நாமும் அத்தகைய சமுதாயத் தொண்டினைக் கடைப்பிடித்து மக்களை மேன்மையடையச் செய்து வாழ்வில் இன்புற்று இருப்போம்.

19. திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் அடிமுடி அறியப்படாதவரின் அற்புதங்கள்

க.உமாதேவி

விரிவுரையாளர்

அன்னை தெரசா மகளிர்

பல்கலைக் கழகக் கல்லூரி

கொடைக்கானல்

முன்னுரை

சிவபரம்பொருளின் முதன்மை மூர்த்தமாகக் கருதப்படுவது இலிங்கோத்பவர் ஆகும். அப்பரம்பொருளின் திருவடியைக் காண முயன்ற திருமாலுக்கும் திருமுடி காணமுயன்ற நான்முகனுக்கும் புலப்படாத நிலையில் போரோளிப் பிழம்பாகத் தோன்றினான் பரமன். அவர் மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் ஆக நெடிய உருவில் சிவலிங்கத் திருவுருவின் வழி தோன்றினார். ஆதலால் இப்பெயர் பெற்றார்.

திருமால் பன்றி வடிவில் பரம்பொருளிலன் திருவடி காண முயன்றார். நான்முகன் அன்னப்பறவை வடிவம் தாங்கிப் பரமன் திருமுடி காணமுற்பட்டார். இருவர் முயற்சியும் தோற்றது. அவர்கள் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்ட நிலையில் இறைவன் தோன்றினார். திருமால் திருமகளின் தலைவர். அவர் செல்வத்தின் குறியீடு. நான்முகன் வேதங்களை எப்போதும் ஒதிக் கொண்டிருப்பவர். ஆவர் கல்வியின் அடையாளம். செல்வச் செருக்காலும், கல்விச் செருக்காலும் கண்ணுரக் கடவுளைக் காணமுடியாது. அன்பு ஒன்றே அப்பரம் பொருளை அடைவிக்கும் வழியாகும். இந்தத் தத்துவத்தை விளக்கும் மூர்த்தமே அடிமுடி அறியப்படாத நிலையில் ஆண்டவன் தரித்த கோலமாக உள்ளார்.

நாவரசர் நோக்கில் அடிமுடி அறியப்படாதவர்

திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்துள் 141 குறிப்புக்களால் அடிமுடி அறியப்படாத அண்ணல் அறியப்படுகின்றார்.

நாவரசர் ஐந்தாம் திருமுறையில் இலிங்கபுராண திருக்குறுந்தொகையை வழங்கியுள்ளார். இப்பதிகம் சிவபெருமானை அடையும் நெறி நான்களுள் சரியையின் இன்றியமையாச் சிறப்பை வற்புறுத்தி எடுத்துக் கூறுவதுடன் சிவலிங்கத் தத்துவத்தையும் கூறுவதால் இப்பெயர் பெற்றது. இப்பதிகத்தின் இறுதிப்பாடல்,

“செங்க ணானும் பிரமனும் தம்முளே
எங்கும் தேடித் திரிந்தவர் காண்கிலர்
இங்குந்றேன் என்று இலிங்கத்தே தோன்றினான்
பொங்கு செஞ்சடைப் புண்ணிய மூர்த்தியே”

என்று இலிங்கோற்பவ மூர்த்தத்தைச் சுட்டி முடியுமாறு நாவரசர் அமைத்துள்ளார். திருநாரையூர் திருத்தாண்டகம் எட்டாம் பாடலில் இலிங்கபுராணத்து உள்ளான் என்று நினைவூட்டியுள்ளார். அயன், அரி ஆகிய இருவருக்கும் தேடரிய பெருமானை நாவரசர் தேடிக்கண்டு கொண்டதாகப் பாடியுள்ளார். திருஅங்க மாலையின் ஈற்றுச் செய்யுள்.

“தேடிக் கண்டு கொண்டேன்-திருமா
லொடு நான்முகனும்

ஃ தேடித் தேடொணாத் தேவனை என்னுள்ளே
தேடிக் கண்டுகொண்டேன்”

மாலும் அயனும் தேடியும் தேடொண்ணாத தேவனை நாவரசர் தேடிக் கண்டு கொண்டதற்கு இப்பாடல் அகச் சான்றாகும். அயனும், அரியும் தத்தம் உள்ளே தேடாமல் வெளியே தேடினர். ஆதலால் பரம்பொருளைத் தம் அகத்தே தேடினர். ஆதலால் கண்டு கொண்டார்.

தசபுராணத்துள் அடிமுடி தேடியது

நாவரசர் தசபுராணத்தின் முதற்பாடலில் சிவனார் நஞ்சுண்டமையைப் பாடினார். அடுத்து அப்பெருமான் அடிமுடி அறியப்படாமல் நின்றதை,

“நிரவொலி வெள்ளமண்டி நெடுஅண்ட மூட

நிலநின்று தம்பமதுவப்
 பரம்ஒரு தெய்வம் எய்த இதுஒப்பது இல்லை
 இருபாலுநின்று பணிய
 பிரமனும் மாலும் மேலை முடியோடு பாதம்
 அறியாமை நின்ற பெரியோன்
 பரமுதலாய தேவர் சிவனாய மூர்த்தி
 அவனா நமக்கொர் சரணே"

என்று பாடியுள்ளார். இப்பாடலில் சிவனைப் பெரியோன் என்றும், மூர்த்தி என்றும் நாவாசர் போற்றியுள்ளார். மேலும் பரம் என்றும், அவரைப்போல் தெய்வம் இல்லை என்றும் சுட்டியுள்ளார். பிரமனும் திருமாலும் சிவனின் திருமுடியும் திருவடியும் அறியப்படாதநிலையில் நின்ற பெரியோனாகச் சுட்டியுள்ளார்.

இரு காரணங்களைப் பாடல் தாங்கியுள்ளது. முதற்காரணம், சிவனார் பேரண்டங்களை ஊடுருவி நின்றமை. இவ்வாறு நிலவுலகம் கடந்தும் நின்றனை, அப்பரம்பொருள் மிகப்பெரிய தூண் போன்று நின்றது. அடியும், முடியும் தேடி மாலும் பிரமனும் தோற்றனர். ஆதலால் அத்தூணின் இருபுறத்தும் நின்று பணிந்தனர். இருவராலும் அறியப்படா நிலையில் நின்ற சிவனைப் பிரமனும், மாலும் நின்று பணிந்தது. இரண்டாவது காரணமாகும். இவ்விரு காரணங்களால் சிவபரம் பொருள் பெரியோன் என்று சுட்டப்பட்டார். மேலும் அப்பெருமானின் திருவடிகளே உயிர்கள் அடைவதற்குரிய புகலிடம் என்பதையும் சுட்டப்படுகிறது.

மாணிக்கவாசகர் சிவத்தை, பரம் என்றும் அவரை அளக்க முற்பட்ட பிரமன், அரியினது செயல்கள் பேதைமை என்றும் திருத்தோணோக்கத்தில் பாடியுள்ளார். அப்பாடல் பின்வருமாறு,

பிரமன் அரியென்று இருவரும் தம் பேதைமையால்
 பரம் யாம்பாம் என்றிவர்கள் பதைப்பு ஒடுங்க
 அரனார் அழலுருவாய் அங்கே அளவிறந்து
 பரமாகி நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ

என்று மாணிக்கவாசகர் அயனையும், அரியையும் பேதையர் என்று இப்பாடலில் சுட்டியுள்ளார். அவ்விருவரும் மகாபரமேசுவரனை மறந்து தங்களைப் பரம் என்று கருதினர். ஆதலால் பதைத்தனர் இப்பதைப்பு ஒடுங்குமாறு அரணார் நின்றமையால் அவரே, பரம் என்றும் உறுதி செய்துள்ளார்.

நாவரசர் அயன், அரி இருவரையும் தீனர் என்று திருவாவடுதுறை திருநேரிசையில் குறித்துள்ளார். இறைவனே செல்வன் என்பதை மறந்து தம்முள் இகலிக்கொண்ட இருவரை வறியர் என்னும் பொருளில் நாவாசர் சுட்டியது பொருத்தமாகும்.

பேரொளி உருவினன்

சிவபாம்பொருள் சோதிவடிவில் மால், அயன் இருவர் மயக்கம் தெளியும்படி நின்றார். நாவரசர் அக்காட்சியைத் திருமுறைகளில் ஆங்காங்கே குறித்துள்ளார். முதற்கண் நாலாந்திருமுறையில் 113 பதிகங்களுள் விரவிக்கிடக்கும் அழலுரு அண்ணலார் சுட்டப்பட்டுள்ளார்.

தழலாய நம்பான்	- தழல் உருவில் நின்ற நம்மவன்
காணாச்சோதி	- பிரமன் மாலால் காணப்படாச் சோதி
பேரொளி உருவினன்	- மிகப்பெரிய ஒளிவடிவானவன்
அழலுரு ஆயினான்	- நெருப்பு வடிவமாயவன்
கனல் எரியான நின்ற	- கனலும் எரியாக நின்ற வடிவினன்
உருவம்	
மால்வரை எரியர்	- பெரிய மலை வடிவான பேரொளியுடையவர்
அந்தமிழ் சோதி	- தமக்கு ஒரு முடிவில்லாத ஒளி வடிவானவர்
செந்தழல் ஆனார்	- ஒளியுருவானவர்

அப்பரடிகள் அனல் உருவில் பன்முக நோக்கில் போற்றியுள்ளார்.

அடிமுடியறியப் படாத அண்ணலார் திருவடிவத் தியானத்தமிழ்

மாலும், நான்முகனும் அறிய முற்பட்டும் அறியப்படாத அண்ணலார் திருவுருவை,

“வானே நிலனே அறியா முதல்வன்
தானே தோன்றித் தன்னைக் காட்டும்
அயனும் மாலும் அளந்தறி யொண்ணான்
நயனம் காண நம்பன் தோன்றும்”

என்று போற்றப்படுகிறார்.

நாவரசர் நோக்கில் மலரவன்

நாவரசன் மலரவன் சிவபரம்பொருளின் திருவடி அறிதற்கு முயன்றமையைப் பல கோணங்களில் விளக்கியுள்ளார். நாவரசர் பிரமனை நான்முகன், சதுர்முகன், திசைமுகன், திசைமுகம் உடைய கோ என நான்குப் பெயர்களால் சுட்டியுள்ளார். பரம்பொருளின் திருமுடியை அறியும் நோக்கில் அன்னப்பறவை வடிவத்தில் புறப்பட்ட நான்முகனை நாவரசர் அன்னத்தான் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நான்முகனை அவன் ஓதும் மறையோடு பிணைத்து மறையினான், நுணங்கு நூலயன் என இரு பெயர்களால் நாவரசர் சுட்டியுள்ளார்.

நாவரசர் நோக்கில் நாரணன்

மாலின் மேனிநிறத்தின் அடிப்படையில் நாவரசர் ஓதநீர் வண்ணன், கடல் வண்ணன், வண்ணமால் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். நாவரசர் திருமாலின் வடிவ அடிப்படையில் நெடியாமல் நெடியவன் என்றும் சுட்டியுள்ளார். இவ்வாறு நாவரசர் சிவபரம்பொருளின் பரத்துவத்தை உலகிற்கு உணர்த்தியவர்கள் மாலும், நான்முகனும் ஆவார். ஆதலால் நாவரசர் இவ்விருவரையும் இணைத்து அடிமுடி அறியப்படாத அண்ணலைப் பாடியுள்ளார்.

முடிவுரை

திருநாவுக்கரசர் சிவபெருமானைப் பரம்பொருளாக ஏற்றவர். அவனே முதற்பொருள் எனத் தெளிந்தவர். சிவபரம்பொருளின் திருமுடி அறிதற்கு முயன்றமையைப் பலகோணங்களில் விளக்கியுள்ளார்.

20. சுந்தரர் தேவாரத்தில் இறையரு

முன்னுரை

முனைவர் செள.சான்சிராணி
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
செ.அ.மகளிர் கல்லூரி
பெரியகுளம்

இறைவன் எவ்வுருவினன் எத்தன்மையன் என அடுக்கடுக்கான வினாக்களை எழுப்புவோர்க்கு இறைவன் இன்ன உருவினன் இன்ன தன்மையன் என்று விடையளிக்கும் முகமாக இறையிலக்கியங்கள் பலவும் பாடப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு சமயமும் தத்தம் கொள்கைகளுக்கேற்ப இறையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. அல்லது இறைத்தன்மைக்கேற்ப தத்தம் கொள்கைகளை வகுத்துக் கொள்கின்றன. சிவபெருமானை முழுமுதற்கடவுளாகக் கொண்ட சைவ சமயமும் இறை பற்றிப் பலவாறு தம் சைவ இலக்கியங்களில் பதிவு செய்துள்ளது. அச்சமயத்தின் அடிப்படை இலக்கியங்களான பன்னிருதிருமுறைகள் இறைவனைப் பேரறிவாளன், பேருண்மையாளன், பேரானந்தமானவன், பேரன்புடையவன் என அவனின் தன்மைகளையும் அவன் தோற்றத்தையும் பதிவு செய்யும். அவற்றுள் ஏழாம் திருமுறையான சுந்தரரின் திருப்பாட்டில் முவேந்தரோடு சேர்ந்து சென்று பாடிய திருப்பரங்குன்றப் பதிகத்தில் இறைவனின் உருவம் பற்றிய கருத்துக்களை விளக்கமுறைத் திறனாய்வு செய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கங்கை, பிறை சூடிய முக்கண்ணன்

தமிழ்க் கடவுள்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தலையில் அணிகலன்கள் சூடியுள்ளனர். திருமால் பல அவதாரங்களை எடுத்து கண்ணன், பெருமாள், கிருட்டினன், பலராமன் போன்ற பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறார். பிரம்மன் ஒவ்வொரு திசைக்கும் ஒரு முகமாக நான்கு முகங்களைக் கொண்டுள்ளார். சிவபெருமானோ தன் இரு கண்களோடு சேர்த்து நெற்றியில் ஒரு

கண்ணையும் பெற்று முக்கண்ணனாகத் திகழ்கிறார். அப்படிச் சிறப்பு வாய்ந்தவர் தலையின் சடைமுனையில் கங்கை நதியையும், பிறை நிலவையும் சூடியுள்ளார். இதனையொட்டியே சுந்தரர்,

“மஞ்சடை மாலைமதி சூடுசென்னி” (4:1)

நஞ்சையுண்ட சிவபெருமான் நிலவைச் சூடியுள்ளார் என்கிறார்.

“கங்கைச் சடையீர்” (7:3)

நிலத்தில் பாய்ந்து ஓடுகின்ற கங்கை நதியையே தன் சடைமுடிக்குள் சூடியுள்ளதாகவும் கூறுகிறார்.

“கண்ணும்முன் றுடையீர்” (7:3)

முக்கண்ணனை உடையவன் என்றும் கூறுகிறார். சிவன் எப்போதும் மிக எளிமையோடு திகழ்பவராக விளங்குகிறார்.

மாலை அணிந்தவன்

சிவன், திருமால், பிரம்மன் போன்ற தெய்வங்கள் கழுத்தில் மாலைகளை அணிந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு தெய்வமும் ஒவ்வொரு மாலையை அணிந்துள்ளனர் சிவன்,

“முண்டம்தரித் தீர்” (2:1)

“முடைநாறிய வெண்டலை” (3:1)

தலை மாலையை அணிந்துள்ளதாகச் சுந்தரர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும்,

“தோடார்மலர்க் கொன்றையும் துன்னெருக்கும்” (3:3)

கொன்றை மலரையும், எருக்க மலரையும் மாலையாக அணிந்துள்ளார்.

அரவணியன்

சிவபெருமான் தன்னுடைய கழுத்தில் ஆபரணமாக அரவம் அணிந்துள்ளார். இதைச் சுந்தரர்,

“தோல்புடை சூழ்ந்து

ஆர்த்திட்டதும் பாம்புகைக் கொண்டதும் பாம்பு”(1:4-5)

இடையில் அணிந்துள்ள விலங்கின் தோலுக்குக் கச்சையாகப் பாம்பை அணிந்திருப்பவன். கையில் பாம்பைப் பிடித்துள்ளான் என்கிறார். மேலும்,

“மூக்கப் பாம்பைக்
கண்டத்திலும் தோளிலும் கட்டிவைத்தீர்” (2:1-2)

கோபத்தோடு இருக்கும் பாம்பைக் கழுத்திலும் தோளிலும் அணிகலன்களாக அணிந்துள்ளார்.

“மூக்கப் பாம்பு
துணைமாமணி நாகம் அரைக்கசைத்து” (3:3)

கடுஞ்சினத்தோடு இருக்கும் பாம்பை அரையில் கட்டியுள்ளார்.

“உங்கை நாகம் அதற்கு
அஞ்சண்டு படம் அது போகவிடீர்” (4:3-4)

ஐந்து தலைகளை உடைய பாம்பை எங்கும் செல்ல விடாமல் தன் கைகளிலே அணிந்துள்ளான். இதிலிருந்து சிவபெருமானுக்கு ஆயிரம் அணிகலன்கள் இருந்தாலும் விலங்கின் மேல் உள்ள பாசமும் அன்பும் வெளிப்படுகிறது. விலங்கும் சிவபெருமானுக்கு அணிகலனாக இருந்து தன் பக்தியை வெளிப்படுத்துகிறது.

பெருங்காட்டகத்தான்

சிவன், திருமால், பிரம்மன், இந்திரன், முருகன், விநாயர் போன்ற தெய்வங்களில் சிறப்பிடம் பெறுபவர் சிவனே. ஏனெனில் மயானத்தில் வாழ்பவராகவும், அங்குள்ள சாம்பரை எடுத்து உடல் முழுவதும் பூசிக்கொள்பவராகத் திகழ்கிறார். இதனைச் சுந்தரர்,

“முதுகாடுறைவீர்
முழுநீறுமெய் பூசதிர்” (2:1)

சுடுகாட்டில் வாழ்பவராகவும், உடல் முழுவதும் சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டுத் திரிபவராகவும் விளங்குகிறார். மேலும்,

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

“மொய்த்த பல்பேய்
பாடாலரு பூதங்கள்” (3:1-2)

நிறைய பேய்களோடும், ஆடல் பாடலோடு திரிகின்ற பூதங்கள் வாழ்கின்ற சுடுகாட்டில் வாழ்பவர் என்கிறார்.

“பொல்லாப்புறங் காட்டகத்து ஆட்டொழியீர்
புலால்வாயன பேயொடு பூச்சொழியீர்” (5:1)

யாவரும் கண்டு அஞ்சும்படியான சுடுகாட்டில் ஆடித்திரிபவன். புலால் உண்டு திரிகின்ற பேயொடு சேர்ந்து திரிகின்றீர் என்கிறார் சுந்தரர். ஆடுகின்ற தொழிலையும், பேய்களின் ஆரவாரச் செயல்களை எப்போதும் தவிர்க்காதவனாகவே சிவபெருமான் திகழ்கின்றார். மேலும்,

“படுகாட் டகத்தென் றும்நீர் பற்றொழியீர்”
“பெருங்காட் டகத்தில் பெரும்பே யும்நீரும்” (8:1)

சுடுகாட்டையே பற்றிக் கொண்டு அங்கே இருக்கின்றீர். அந்தச் சுடுகாட்டு மயானத்தில் இருக்கும் தீயசக்திகளான பேய்களோடு சேர்ந்து நீங்களும் இருக்கின்றீரே என்று சிவனைப் பாரடத்துக் கூறுகின்றார்.

“சண்ணநீறு பூசி”

சுடுகாட்டில் இருக்கும் சாம்பலை எடுத்து நறுமணப் பொடியாகவும் பூசிக்கொண்டுத் திகழ்வதாகச் சுந்தரர் தம் பாடல் வரிகளில் வெளிப்படுத்துகிறார். சிவபெருமான் எப்பொழுதும் சுடுகாட்டைத் தான் வசிக்கும் இடமாகவும் கொண்டுள்ளார். எல்லாரும் பார்த்து அஞ்சும்படியாகத் திகழும் சுடுகாட்டை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்பவராகத் திகழுகிறார்.

தோலுடுத்தியவன்

தெய்வங்கள் பலவும் தங்களை விதவிதமான ஆடைகளால் தங்களை அழகுபடுத்தியதோடு பார்ப்பவர்களின் கண்களை ஈர்க்கும் விதமாக உடுத்தியுள்ளனர். ஆனால் சிவபெருமான் மிகவும் எளிமையான கோலத்தோடு இடையில்

சிங்கத்தின் தோலையே ஆடையாக அணிந்துள்ளார். இதை,

“நும் அரைக்

கோவணத் தோடொரு தோல்புடை சூழ்ந்து” (1:3)

இடையில் கோவணத்தையே ஆடையாக அணிந்துள்ளார் என்கிறார் சுந்தரர். மேலும்,

“சிங்கத் துரிமு டுதிர்” (7:1)

வேடுவர்கள் அணியும் ஆடை போல மிக எளிமையாகச் சிங்கத்தின் தோலையே தன் இடையில் ஆடையாக அணிந்துள்ளது வெளிப்படுகிறது.

பெற்றம் உகந்தான்

ஒவ்வொரு தெய்வமும் விலங்கு, பறவை, ஊர்வன (யானை, குதிரை, மயில், மூஞ்சரு இதைப் போல் பிற) முதலியவற்றைத் தன் வாகனமாகக் கொண்டுள்ளன. சிவனும் தன்னுடைய வாகனமாகக் காளையைக் கொண்டுள்ளார். இப்படிப்பட்ட இறைவனைச் சுந்தரர் தான் வணங்கும் தேவன்,

“உமைக்கொண்டுமூல் கின்றதோர் கொல்லைச் சில்லைச்
சேத்திட்டுக்குத் தித்தெரு லேதிரியும்” (1:1-2)

மண்மேடுகளைத் தன் கொம்புகளால் குத்தித் தெருவில் துள்ளித் திரியும் முல்லை நிலத்தின் எருதினைத் (காளையை) தன் வாகனமாகக் கொண்டுள்ளார்.

“பெற்றம் உகந்து எறிடுதில்
பங்கம் பலபே சிட” (7:1-2)

எருதினையே தன்னுடைய வாகனமாக விரும்பி அதன் மேலேறிச் செல்கிறவராகச் சிவன் திகழ்கிறார் என்று கூறுகிறார்.

பல வண்ணத்தான்

“மணிவண் ணத்தின் மேலும் ஓர்வண் ணத்தராய்
மற்றுமற் றும்பல் பலவண் ணத்தராய்
அணிவண் ணத்தராய் நிறற் ல் ” (8:3-4)

நீலமணி போன்ற நிறத்தின் மேலும் இன்னொரு நிறத்தை உடையவராய், அதன் மேல் பற்பல நிறத்தை உடையவராய், எல்லாவற்றிலும் அழகிய வடிவத்தை உடையவராய் நிற்கிறான்.

உமையொருபாகன்

எந்தத் தெய்வத்திற்கும் இல்லாத ஒரு சிறப்பு சிவனுக்கு உண்டு. என்னவெனில் தன் உடம்பில் ஒரு பாதியைத் தன்னுடைய மனைவிக்காகக் கொடுத்துள்ளார். இதையே,

“மலையான்மடந் தைமண வாளநம்பி
பஞ்சண்ட அல்குல்பணை ணென்முலையா
ளொடுநீரும் ஒன்றாய் இருத் தல்ஒழியீர்” (4:1-3)

ஆடை சூழ்ந்த புறத்தினையும் பெருத்த மார்புகளையும் உடைய மலையரசன் தக்கன் மகளாகிய உமையம்மையோடு எப்பொழுதும் சேர்ந்து இருப்பவன் என்கிறார் சுந்தரர்

“பண்ணார் மொழியா ளைஓர் பங்குடையீர்” (6:3)

இசை போலும் மொழியினையுடைய உமையை ஒரு பாகத்தில் நீங்காமல் இருந்து குடிவாழ்க்கை உடையவனாகக் காணப்படுகிறான்.

“வேய்புரையும்
தோளாள் உமைநங் கைஓர்பங் குடையீர்” (9:2-3)

மூங்கில் போன்ற தோளை உடையவளான உமையை ஒரு பாகத்தில் நீங்காது கொண்டுள்ளார் என்பது வெளிப்படுகிறது.

குரு மற்றும் சிவலிங்கம்

“கல்லால் நிழற் கீழ்ஒரு நாட்கண்டதும்
கடம்பூர்க்கூரக் கோயிலின் முன்கண்டதும்
அல்லால்விரகு ஒன்றிலம்” (5:3-4)

முன்னொரு நாள் கல்லால் நிழலில் ஆசிரியராகக் காட்சிதந்தவன். மற்றொரு நாள் கடம்பூர்க் கூரக் கோயிலில் இலிங்க மூர்த்தியாகக் காட்சி தந்தவனாக விளங்குகிறார். (மற்ற

நேரங்களில் மயானத்தில் மட்டும் வாழ்பவன்)

அனைத்துமானவன்

“பாரோடும் விண்ணும் பகலும் ஆகிப்

பனிமால் வரைஆ காப்பர வைஆகி

நீரோடு தீயும் நெடுங்காற் றுமாகி

நெடுவெள் ளிடையாகி நிலனுமாகி” (10:1-2)

மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் ஆகியும் மலை ஆகியும் கடல் ஆகியும் எவ்விடத்தும் இயங்குகின்ற காற்றும் ஆகியும் எல்லையற்ற வெளி ஆகியும் நிலம் ஆகியும் இவ்வாறு எல்லாப் பொருளும் ஆகி நிற்பவனாக உள்ளார்.

முடிவுரை

ஒவ்வோர் இறையடியாரும் தம் தம் இறைவனை எக்கோலத்தில் கண்டுணர்ந்து அருள் பெறுகின்றனர் என்பதை அவர்தம் பாடல்களால் அறியமுடிகின்றது. சிவபெருமானைத் தோழமை நெறியில் வழிபட்டு, தம் மும்மலங்களைக் களைந்து தம்முயிர் அவ்விறையைக் கலப்பதற்கு வேண்டியவர் சுந்தரர். அவர் சிவபெருமான் தன் தலையில் சங்கையையும், பிறையையும் சூடிய முக்கண்ணன்; கொன்றை, எருக்குடன் வெண்டலை மாலையும் அரவும் அணிந்து பெற்றும் உகந்து விலங்கின் தோலுடுத்தி பெருங்காட்டகத்துத் திரிகின்ற உமையொருபாகன் பெருந்துறையில் ஆசிரியனாகவும் கடம்பூரில் இலிங்கமாகவும் காட்சிதந்த பலவண்ணத்தான் என்று இறையுருவினைப் பலவாறு வருணிக்கின்றார்.

21. சுந்தரர் நீட்சியில் கருவியல் நெறிப்பரவல்

செ.விசயராகவன்
உதவிப் பேராசிரியர்
காமராசர் கல்லூரி
தூத்துக்குடி

முன்னுரை

தடம் மாறும் காதலியல் கோட்பாட்டின் இன்றைய வடிவத்தின் முன்னைய உருவம் உயிரோட்டமானது பக்திச்சாழல் பகிர்ந்து பேசும் பித்தனின் தோழராய் வலம் வரும் சுந்தரர் காட்சிப்படுத்தும் காதலியல் நீட்சி கசியுமா? கசியும் மனத்தை வசம் செய்யும் வலைப்பின்னலா? உளவியலின் உற்சவமா? என்பதை மையப்புள்ளியில் வைத்து இவ்வாய்வினை நோக்குவம்.

ஒத்துணர்வு மனத் தேடல் சிறி காதல் உளவியல்

மனித வாழ்வில் மகத்தான மாற்றங்களை தருவது காதல். காதல் அடைதல் உயிரியற்கை என்றார் பாரதிதாசன். காதல் இறைவனிடம் அழைத்துச் செல்லும் பாதை. பெண் காதலைக் கற்றுத்தரும் பள்ளியாக இருக்கிறாள். பெண்ணின் மூலமே அவள் கற்றுத்தரும் காதலின் மூலமே நாம் இறைவனை அடைய முடியும். இதைத்தான்

காமம் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் பாடும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்று
(செய்யுளியல் 186)

ஆகிய நிலைகளில் நிகழும் ஒத்துணர்வு

மறைவெளிப்படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்
இவைமுத லாகிய வியனெறடி திரியாது
மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப்படுமே

(செய்யுளியல் 187)

என்ற நிகழ்கால ஊடலை நிராகரித்து நிதர்சனப்படுத்தத் தலைவன் மேற்கொள்ளும் துணைவழி ஊடகமான பொய்ச்சினமும் மனத்தின் அரங்குகளில் காட்சிப்படுத்தப்படும். இத்தகு களவு-கற்பின் நெறிப்பரவலை ஊர்சிதப்படுத்தும் ஒத்தியல் நோக்கு சுந்தரர் வழி சிறப்பிற்குரியது.

காமப்புணர்ச்சி ஊடுருவியல்

உள் அமிழ்ந்த உணர்வுகளை உள்வாங்கி அனுபவிப்பதை எதிர்நோக்கித் திறந்திருக்கின்றன காமப்புணர்ச்சி. தலைவனும் தலைவியும் ஊழ்வியலால் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொள்வது காமப்புணர்ச்சி. இது காட்சி, ஐயம், தெளிவு, தேறல் ஆகிய நான்கு நிலைகளில் விரியும். பெரியபுராணத்தில் சுந்தரரும், பரவையாரும் ஒருவரையொருவர் காணும் காட்சி நோக்கம். இருவரும் ஒருவர் அழகியலை ஒருவர் கண்டு வியத்தல். இருவர் காதலுக்கும் அடிப்படை இறையருளே என்ற தெளிதல் ஆகிய கூறுகளை அழுத்தம் செய்து காமப்புணர்ச்சி இயங்குகிறது.

காட்சியியல் உட்புலம்

திருவாரூர் தியாகேசர் பூங்கோயிலில் சுந்தரரும், பரவையாரும் ஒருவரையொருவர் கண்டு காழுறுதல். பித்தனின் தோழர் சுந்தரர் தியாகேசரைத் துதித்து வணங்கியபின் பரிசனங்கள் சுற்றிச் சூழ்ந்து வரும்பொழுது,

“சுற்றிய பரிசனங்கள் சூழவா ஞடைய நம்பி

நற்பெரும் பான்மை கூட்ட நகைபொதிந் திலங்கு செவ்வாய்

விற்புரை நுதலின் வேற்கண் விளங்கிழை யவரைக் கண்டார்”

(தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்-139)

இத்தகு ஊழ்வலியால் இயங்கும் தளமானது கூட்டுசேர புன்முறுவல் பூக்கும் செவ்விதழ்களும், வில்லொத்த நுதலுதம், வேலொத்த கண்களும் உடைய ஆபரணங்கள் பூண்ட அழகு

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

பரவையாரைக் கண்டார்.

அகமரபில் புதுமை சூட்சுமம்

காணும் பொழுதெல்லாம் புதுமையாய்ப் பயணிக்கும் காதல் தேடலில் சுந்தரரும், பரவையாரும் மனமொத்து பரிணமிக்கும் மன்மதன் அத்துமீறலில் இவர்களும் சிறையாயினர். இதனைக்

“கெண்டை நெடுங் கண்வியப்பக் கிளரொளிப்பூ னுரவோனை

யண்டர்பிரான் திருவருளா லயலறியா மனம்விரும்பப் பண்டைவிதி கடைகூட்டப் பரவையா ருங்கண்டார்”
(தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்-142)

என்ற சேக்கிழார் கூற்றால் அறியலாம். தோழன் - தோழியை நீங்கித் தலைவியும் தலைவனும் தனித்து பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டு காதல் கொள்வது தமிழர் அகமரபு. ஆனால் பரிசனங்கள் சூழ்ந்துவரச் சுந்தரரும், பரங்கியர் புடைசூழப் பரவையாரும், கோயிலில் எதிர்ப்பட்டு இறையருளும், நல்லாமும் வடிவம் பெற்று காதல் நிர்வாகம் செய்ய இருவரும் கடந்தது புதுமையாய் அமைந்தது.

குறியீட்டு மொழியில் ஐயம்

எதிர்ப்பு குறியீடுகளாக்கி அதிகார மொழியியலில் வலம் வரும் வார்க்கநிலைக் காதல் இன்றைய காதல் கருவறையை முகநூல், ஊடகம் வாயிலாக விசமிகளாக உருப்பெறுகின்றன. இதுவே சில நேரங்களில் சமூகத்தில் ஐயப்பாட்டை ஏற்படுத்தி அதிகார வசிப்பிடமாகிறது. ஆனால் அன்றைய பரவையார் உடல்மொழியில் ஏற்பட்ட ஐயம் வியப்பிற்குரியது. இரசனையின் அங்கமாக வாசகனை காதலருள் சேர்க்கும் ஊடகமாகப் பரிணமித்தது. இங்குப் பரவையார் நோக்கு மயக்கம் தந்தது.

“முன்னேவந்தெதிர் தோன்று முருகனோ? பெரு கொளியாற் றன்னோரின் மாரனோ? தார்மார்பின் விஞ்சையனோ?
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணன் மெய்யருள் பெற்றுடைய
வனோ?

என்னே யென் மனந்திரித்த விவன் யாரோ? வென
நினைந்தார்”

(தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்-144)

என்று குறிப்பிடுவார் சேக்கிழார் பரவையார் தன் முன்னே நிற்கும் சுந்தரரைக் கண்டு, இவர் பேரழகு மிக்க திருமேனியுடைய முருகப்பெருமானோ என்றும், பேரழகனும் பெண்களின் உள்ளத்தில் காமத்தைத் தூண்டுபவனுமாகிய காமவேளோ என்றும், மலர் மாலையணிந்த மார்பினையுடைய வித்தியாதரனோ என்றும், தெளிவான தன் உள்ளத்தில் காதலைத் தோற்றுவித்து மயக்கம் தந்த இவன் மெய்யருள் பெற்றவனோ? எனவும் ஐயுற்று நோக்கினாள் பரவையார்.

நெருப்பு நிமிடங்களில் சுந்தரர்

நிகழ்காலத்தை மீட்டு, எதிர்காலத்தை அரங்கேற்றும் இளமையியல் ஊடாட்டத்தில் அவலமும் ஒரு நெருப்பு நிமிடமே அன்பின் அளவற்ற நிலை இருபாலரிடத்தே உருவானதைக் காதல் என்கிறோம்.

“உடம்போடு உயிரிடை என்ன மற்றன்ன
மடந்தையோடு எம்மிடை நட்பு” (குறள் 1122)

எனும் குறட்பாவில் உணர்த்தும் வள்ளுவக் காதல் உயிர்க்கு வாழ்வு; பிரியும் போது உயிர்க்குச் சாவாக அமைகிறது. ஆனால் சுந்தரர் காதலோ ஆற்றாமைத் தவிப்பில் நம்மை உளம் கொள்ளச் செய்கிறது. அவலத்தின் உச்சத்தில் கண்ணீர் உப்பு காய்ச்சும் நிலையில் சுந்தரர் இருக்கிறார் என்பதைச் சேக்கிழார்,

“மாலையில் நாவ லூரரு நங்கை பரவையார்
பாவை தந்த படர்பெருங் காதலு
மாவி சூழ்ந்த தனிமையு மாயினர்”

(தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்-163)

என்று குறிப்பிடுவார். கனவுகளைக் கண்ணிலும், அன்பை மனத்திலும் சுமந்திருக்கும் சுந்தரருக்கு மன்மதன் மலர்க்கணைகளைத் தொடுத்தும் (தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்-164-167) சந்திரன் தண்ணீரையப் பொழிந்தும், கடல்

பரவையாரைத் தொடர்ந்தும் காட்சியப்படுத்தியதால் நிமிடங்கள் நரகமாய் எழுச்சி பெற்றன. காதல் கருப்பையில் தென்றல் அனல் காற்றாய்மாறி நெஞ்சில் கருமையையும் படரவிட்டன என்ற கையறுநிலையில் சுந்தரரின் நெருப்பு நிமிடங்கள் வலிகளாய் வலம் வந்தன.

நீறைவுரை

காதல் முதலீட்டில் தலைவனும் தலைவியும் உணர்வோடு ஒத்துப்போகின்றனர். வெளிப்புறச் சலனங்களுக்கு இடங்கொடாமல் உள்சலனங்களில் ஏற்படும் மறைமுக குறியீட்டு மொழியின் வடிகால் தேடலாய் அமையும் காமப்புணர்ச்சியில் சுந்தரரும் பரவையாரும் ஓர் அத்தியாயமே அகமரபில் தொடங்கி இறையருள் வழிகாட்ட, தெய்வச் சார்புடையதாய்த் தத்தம் காதலுக்கு அடிப்படை உண்மை கண்டுணர்ந்த சுந்தரரின் காதல் நெறிப்பரவல் புதுமையானது. ஆற்றாமை உள்ளத்தோடு மட்டுமல்லாது இயற்கையோடு இயைந்து உருமாறிப் போகும்நிலை தான் தணலிலிருந்து மனத்தைச் சுவாலையாக எழுப்புகிறது. மெய்யில் தொடங்கி மெய்க்காதல் படர்ந்தால் மெய்யாலே வருத்தம் பெற்று, மெல்லியலாள் கரம்பெற்று வாழும் வாழ்வியலைச் சுந்தரரின் காதல் நெறிப்பரவல் பயணம் மெய்ப்படுத்துகிறது.

22. சுந்தரரும் திருக்கூடலையாற்றார் பதிகமும்

வெ. ந்ரோசா

முதல்வர் (பொ) தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
என்.பி.வீ கலை, அறிவியல் கல்லூரி
திருமுட்டம்

முன்னுரை

தில்லையம்பலத்தில் ஆடும் எம்பெருமான் சிவபெருமானின் அன்பினைப் பெற்ற சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பல்வேறு சில தலங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிவபெருமானைப் போற்றி பல திருப்பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். அவ்வாறு அவர் பாடிய திருக்கூடலையாற்றார் எனும் ஊரில் வீற்றிருக்கும் என்னப்பன் சிவபெருமானின் சிறப்புகளையும், சுந்தரரின் சைவத் தமிழையும் இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

சுந்தரர் வரலாறு

சமயக்குரவர்கள் நால்வருள் ஒருவராகத் திகழ்பவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். இவர் திருநாவலூரில் ஆதி சைவ அந்தணர் குலத்தில் தந்தை சடையனார்க்கும் தாய் இசை ஞானியார்க்கும் மகனாகப் பிறந்தார். இவரது காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டாகும். சைவத்தமிழில் இவர் பாடிய பாடல்கள் அனைத்தும் பன்னிரு திருமுறைகளில் ஏழாம் திருமுறையாக இடம்பெற்றுள்ளன. பரவை நாச்சியார் சங்கிலி நாச்சியார் ஆகிய இருப்பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். அத்திருமணங்கள் நடைப்பெறுவதற்குச் சிவபிரானே தூது சென்றார் என்பர். சுந்தரரை ஆரூரன் என்றும் தம்பிரான் தோழன் என்றும் அழைப்பர். சிவபெருமானை வணங்கும் அடியவர்களுக்கு நான் அடியேன் என்று இவர் பாடிய திருத்தொண்டர் தொகை பதிகமே 63 மூன்று நாயன்மார்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை எழுதிய சேக்கிழார்க்கு துணை நின்ற பதிகமாகும்.

திருக்கூடலையாற்றார்

அழகுடைய உமையம்மைக்கு தனது இடபாகத்தை அளித்த சிவபெருமானின் ஐம்பூதத் திருத்தலங்களுள் ஆகாய மார்க்கமாக விளங்கும் சிதம்பரத்தில் இறைவன் சிவகாம சுந்தரி உடனாய நடராசப் பெருமானாக வீற்றிருக்கின்றார். இச்சிதம்பரத்திலிருந்து மேற்கு பகுதியில் சுமார் 30 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலும், விருத்தாம்பிகை, பாலாம்பிகை உடனுறை விருத்தகிரீசுவார் வீற்றிருக்கின்ற விருத்தாசலத்திற்கு கிழக்கு பகுதியில் சுமார் 29 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலும், பெரியநாயகி உடனாய திருநித்தீசுவர் வீற்றிருக்கின்ற திருமுட்டத்திற்கு அண்மையிலும் திருக்கூடலையாற்றார் எனும் தலம் அமைந்துள்ளது. இத்தலத்தில் இறைவன் புரிசூழல் நாயகி உடனாய நெறிகாட்டும் நாயகராக வீற்றிருக்கின்றார்.

திருக்கூடலையாற்றார் பதிகம் பாடிய காரணம்

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பல்வேறு சில தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசனம் செய்து வரும்பொழுது கூடலையாற்றாருக்கு வந்ததும் அத்தலத்துக்குச் செல்லாமல் திருமுதுகுன்றம் நோக்கி செல்லும் பொழுது நெறிகாட்டும் நாயகராக விளங்கும் அத்தலத்து சிவபெருமான் வழியில் ஓர் அந்தணராக நிற்க, அவரைக் கண்ட சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமுதுகுன்றம் செல்லும் வழி யாது என வினவ, இந்தக் கூடலையாற்றார் வழியாகப் போக வேண்டும் என்று எம்பெருமான் வழிகாட்டி பின்வந்தார். கூடலையாற்றார் வந்ததும் பின்வந்த சிவபெருமான் மறைந்தருளினார். அந்த அதிசயம் உணர்ந்து சுந்தரர் பாடிய பாடல்களே திருக்கூடலையாற்றார் எனும் பதிகமாகும்.

நெறிகாட்டும் நாயகரான எம்பெருமானின் அதிசயத்தைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சோதிமயமான தோற்றத்தையுடைய மழுவாயுதத்தை வலக்கையில் தாங்கி மதயானையின் தோலை உரித்துப் போர்த்துக் கொண்டு திருநீற்றை யணிந்த திருமேனியின் இடபக்கம் பின்னப்பட்ட கூந்தலையுடைய உமாதேவியாரோடும், துகிற் கொடிகள் அழகு செய்யும் பெரிய மானிகைகளையுடைய

திருக்கூடலையாற்றூர்ப் பெருமான் இவ்வழியே என் கண்கள்
காண எதிர்வந்த அதிசயம் இன்னவாறென்று அறியேன் எனப்
புகழ்ந்து,

வடியுடை மழுவேந்தி மதகரி உரிபோர்த்துப்
பொடியணி திருமேனிப் புரிசூழல் உமையோடும்
கொடியணி நெடுமாடக் கூடலை யாற்றூரில்
அடிகள் இவ்வழிபோந்த அதிசயம் அறியேனே
(சுந்தரரர் தேவாரம் 862)

என்ற இப்பாடலைப் பாடியருளினார்.

சிவபெருமான் நேரில் வந்ததும் அவரை உணராத தனது
அறியாமையை உணர்ந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஒவ்வொரு
பாடலின் இறுதியிலும் திருக்கூடலையாற்றூர் பெருமான்
இவ்வழி போந்த அதிசயம் அறியேனே என்று தன்னை இகழ்ந்து
பாடியுள்ளார்.

திருக்கூடலையாற்றூரும் திருவதிகையும்

இத்திருத்தலத்தில் இறைவன் நேரில் அந்தணர் வடிவில்
காட்சி தந்தும் சிவபெருமான் தான் என்றறியாதது போலவே
சிதம்பரத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்த சுந்தரர் இடையில்
இருக்கக்கூடிய பல தலங்களையும் தரிசனம் செய்து போகும்
பொழுது திருவதிகை வந்தவுடன் அத்தலத்தில் அப்பர்
பெருமான் தொண்டு செய்த தலம் என்பால் அங்கு தன் பாதம்
படுமே என்றஞ்சி அத்தலத்திற்கு செல்லாமல் அதற்கு
அண்மையில் இருந்த சித்தவடம் என்னும் இடத்தில்
இளைப்பாறுவதற்காக உறங்கி கொண்டிருந்த பொழுது
திருவதிகை வீரட்ட நாதரான பெருமான் வயதான அந்தணர்
உருவத்தில் வந்து சுந்தரரின் தலைமீது தன் கால்படும்படி
படுத்துக் கொண்டிருந்தார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் என்
தலைமேல் கால் வைத்துள்ளீரே என்று கேட்டவுடன்
வயதானதால் ஒன்றும் தெரியவில்லை என்றார் சுவாமிகள்.
உடனே வேறு திசை நோக்கி உறங்கும் பொழுது மீண்டும்
தலையின் மீது எம்பெருமான் திருவடி பட்டவுடன் பல
தடவையும் என் தலைமேல் வைத்த நீர் யார் என்று கேட்டார்.

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

ஆதி அந்தம் அற்றவனாகிய சிவபெருமான் அறிந்திலையோ என்று கூறி மறைந்தருளினார். இக்காட்சியைக் கண்ட சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சிவபெருமான் திருவருளை அறியாமல் என் செய்தேன் என்று இரங்கி திருவதிகை திருவீரட்டான நாதர் நோக்கி பதிகம் பாடுகிறார்.

இப்பதிகம் முழுவதிலும் வந்தவர் என்னப்பன் என்று யான் அறியேனே என்பதை கெடில நதியின் வடகரையிலுள்ள திருவீரட்டானத்தில் விரும்பியிருக்கின்ற பெருமானை அவன் அதனைச் செய்வதையும் யான் அறியாமல் இகழ்வேன் ஆயினன் போலும் என்னே என் அறியாமை இனி அவ்வாறு நேராது போலும் என்று பாடியருளியதை,

“எம்மானை எறிகெடில வடவீரட் டானத்து
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே”
(சுந்தரர் தேவாரம்-383)

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகிறது.

புராணச் செய்திகள்

சிவபெருமான் சோதி வடிவமாக உயர்ந்து நின்ற பொழுது அவரின் திருவடியையும், முடியையும் காண முறையே வராகமாகத் திருமாலும் அன்னப்பறவையாகப் பிரம்மனும் சென்றபோது காண முடியாமல் திரும்பி வந்தனர். திருமால் திருவடியை என்னால் காண இயலவில்லை என்று உண்மை கூறினார். பிரம்மன் திருமுடியைக் கண்டதாக பொய் கூறினார். அக்காரணத்தினால் பிரம்மனின் தலை சிவபெருமானால் கொய்யப்பட்டது. அப்பிரம்மனின் கபாலம் சிவனின் கைகளை விட்டு அகலவில்லை அக்கபாலம் அன்னத்தால் என்று நிறையுமோ அன்று தான் நீங்கும் என்பதனால் அதனைக் கையில் ஏந்தி ஊர்தோறும் பிச்சை இடுமின் என்று இரங்கிக் கேட்ட செய்தியை,

“ஊர்தோறும் வெண்டலைகொண்டு உண்பலி
இடும்என்று”

(சுந்தரர் தேவாரம் 864)

இத்தேவாரப் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகிறது. இமய மலையை மத்தாகவும், வாசுகி என்னும் பாம்பினை கயிறாகவும் கொண்டு தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடலை கடைந்த பொழுது அதிலிருந்து வந்த விடத்தினை உலகத்தைக் காக்கும் பொருட்டு சிவபெருமான் உண்டார் என்பதனைக் “கடலில் எழுந்த விடத்தை உண்டு இடபத்தை ஊர்ந்து பால்போன்ற இனிய மொழியினளாகிய உமா தேவியோடும் உடனாகிய கோலமே தனது உருவமாகக் கொண்டு திருக்கூடலையாற்றாரில் கோயில் கொண்டுள்ள ஆல் நிழற் பெருமான்” எனப் பாடியுள்ளார். இதனைக் கீழ்வரும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“வேலையின் நஞ்சுண்டு விடையது தான் ஏறிப்
பாலன மென்மொழியாள் பாவையொடும் உடனே
கோலமது உருவாகிக் கூடலை யாற்றாரில்”
(சுந்தரர் தேவாரம் 870)

சிவபெருமானின் வர்ணனைகள்

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் நெறிகாட்டும் நாயகரை, பிறை சந்திரனையும் கங்கையையும் தாங்கிய நீண்ட சடாமுடியை உடையவன் என்றும், வேதமும், அந்தணர்களும், மக்களும் வணங்கி நிற்கின்ற நாதன் எம்பெருமான் என்றும், கொடிய விடத்தை உடைய பாம்பினைக் கழுத்தில் அணிந்தவன் என்றும், வேதத்தின் முதல்வன் என்றும், தேவர்களின் தலைவன் என்றும் சைவத்தமிழில் பலவாராகப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். என்பதனைச்

சந்தன வும்புனலும், தாங்கிய தாழ்சடையன்
(சுந்தரர் தேவாரம் 865)

வேதியர் விண்ணவரும் மண்ணல ரும்தொழந்
(சுந்தரர் தேவாரம் 866)

வித்தக வீணையொடும் வெண்புரி நூல்பூண்டு
(சுந்தரர் தேவாரம் 867)

மழைநுழை மதியமொடு வாளர வம்சடைமேல்
(சுந்தரர் தேவாரம் 868)

என்ற தேவாரப் பாடல்களின் வரிகள் உணர்த்துகிறது. இக்கூடலையாற்றாரில் வீற்றிருக்கும் நெறி காட்டும் நாயகரான சிவபெருமானை வணங்கினால் கிடைக்கும் நன்மையினை திருக்கூடலையாற்றாரில் உமாதேவியோடும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமானை அவன் செய்த இச்செயல் அதிசயம் என்று சொல்லி ஆராய்ந்த இனிய தமிழால் திருநாவலூரனாகிய நம்பியாருரன் பாடிய இப்பாடல்கள் பத்தினையும் பாட வல்லவர்களது வினை கெடுதல் திண்ணம் என்று சைவத் தமிழில் குறிப்பிட்டுள்ளதை,

கூடலை யாற்றாரில் கொடியிடை அவளோடும்
ஆடல்உகந்தானை அதிசயம் இதுவென்று
நாடிய இன்தமிழால் நாவல லூரன்சொல்
பாடல்கள் பத்தும்வல்லார் தம்வினை பற்றறுமே
(சுந்தரர் தேவாரம் 871)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. சைவத்திற்குக் கிடைத்த பெரும் கொடையாகப் பைந்தமிழ் சொல்லில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடிய தேவாரம் விளங்குகிறது. இத்தேவாரத்தில் 85 ஆவது பதிகமான திருக்கூடலையாற்றார் எனும் பதிகத்தின் மூலம் அத்தலத்தின் அழகையும் அங்கு வீற்றிருக்கும் புரிசூழல் நாயகி உடனாய் நெறிகாட்டும் நாயகரையும் புகழ்ந்து அப்பெருமானின் அதிசயம் உணர்ந்து பாடிய பாடல்களின் வழி நாமும் நெறிகாட்டும் நாயகரின் பொற்பாதங்களையும், அடியார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவடியையும் வணங்கி அருள் பெறுவோமாக.

23. மாணிக்கவாசகரின் பக்திச் சிறப்பு

சோ. இளங்கோவன்
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்
பச்சையப்பன் கல்லூரி
சென்னை

முன்னுரை

உலகத்தில் வாழும் மக்கள் சாதி, மதம், இனம் எனும் பேதம் நீங்கி எல்லோரும் சமமாக வாழவும், அவர்களுக்கு இடர் ஏற்பட்ட போது கண்ணீர் துடைத்து காட்சி தந்த சிவனது சிறப்பையும் ஆன்மீக நெறியையும் எடுத்துக்காட்டுவது பக்தி இலக்கியம் ஆகும்.

உலக வரலாற்றுக்கும் தமிழக வரலாற்றுக்கும் ஏராளமான வேறுபாடுகள் உள்ளன. உலக மாந்தர் பொன்னைத் தேடி உலக முழுமைக்கும் உலாப் புறப்பட்ட காலத்திலேயே யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்று உலக ஒருமைப்பாட்டுக்கு வித்திட்டவர் நம் முன்னோர். அவற்றை எடுத்துக்காட்டுபவையாக, பறைசாற்றுபவையாக இருப்பவை தமிழ் இலக்கியங்கள். தமிழில் தோன்றும் எந்த ஓர் இலக்கியமும் தனிப்பட்ட எந்த ஓர் இனத்திற்கோ, ஒரு நாட்டிற்கோ அறம் போதிப்பதாக இருந்ததில்லை. யாயும் யாயும் என்று தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாடல் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்கள் வரை உலக நலம் பேணும் அறத்தையே போதிக்கின்றன.

பக்தி இலக்கியத்தை வளர்த்த நாயன்மார்கள் நால்வரில் தனித்த இடத்தைப் பெறுபவர் திருவாசகத்தை எழுதிய மாணிக்கவாசகர் ஆவார். அவரின் பக்தி நிலை உயர்ந்தது, மேன்மையானது, சிறப்பானது என்பதை மேன் மேலும் உணரலாம். திருவாசகம் எலும்பை உருக்கும் என்பது சி.யு.போப்பின் கருத்தாகும். திருவாசகத்தை ஒருகால் ஓதின் கரையாத கருங்கல் மனமும் கரைந்துருகும் என்று மேலும் அவர் கூறுகிறார். இவ்வாறு இறைவனின் ஒவ்வொரு நிலையினையும்

கசிந்துருகிப் பாடிய பெருந்தேவர் மாணிக்கவாசகர் ஆவார்.

மாணிக்கவாசகர் பெருமை

திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார் என்னும் பழமொழி எழுமளவு ஊனை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கும் திருவாசகத்தை வழங்கியவர் மாணிக்கவாசகர். திருவாதவூரார் என்னும் இயற்பெயர் பெற்று இவர் கற்றுத் தேராதவராகி அரிமர்த்தன பாண்டியனின் அமைச்சராகப் பணியாற்றினார். இறைவனைத் தாம்பற்றியிருக்கும் பான்மையை சிக்கெனப் பிடித்தேன் எனச்சொல்வது மக்களறிந்த மகத்தான உவமையாகும்.

“அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே யாய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெருமானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவது இனியே”

என்று பக்தர்களின் நிலையை விளக்கித் தமக்கும் அவ்வகை அருள் செய்யுமாறு வேண்டுகிறார் மாணிக்கவாசகர்.

திருவாசகம்

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க எனத் தொடங்கும் சிவபுராணம் முதல் அச்சோப்பதிகம் ஈறாக 51 பதிகங்களைக் கொண்டது திருவாசகம். 4 அகவற் பாக்களும் 652 விருத்தங்களும் ஆக 656 பாடல்கள் திருவாசகத்தில் உள்ளன. தம் பாடல் இறைவனுக்குச் சொற்களால் கூட்டிச் செய்த புகழ் மாலையே என்கிறார் மாணிக்கவாசகர்.

“பிழைப்பு வாய்ப்பொன் றறியா நாயேன்
குழைத்தோன் மாலை கொண்டருள் போற்றி”

ஒரு பெயரோ ஓர் உருவமோ ; ஒன்றும் இல்லாதது

பரம்பொருள். எனினும் இறைவனின் அருட்பணியும், அறிவும், ஆற்றலும், தெளிவும், அளியும், இன்பமும், பிறவும் உவப்பில்லன தெள்ளேனம் கொட்டாமோ என்பதை,

“ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாந் தாயிராந்
திருநாமம் பாடிநாற் தெள்ளேனங் கொட்டாமோ”

என்று இறைவனின் திருவடிகளை விதந்துரைக்கிறார். மாணிக்கவாசகர் பாடியருளிய பாடல்கள் அனைத்தையும் தம் திருக்கரங்களால் எழுதி முடித்த இறைவன் மகிழ்ந்து அருளினார். அவற்றை உலகம் அறிந்து நலம் பெற வேண்டி அதற்குத் திருவாசகம் எனப் பெயர் சூட்டினார்.

மாணிக்கவாசகரின் பக்தி

திருப்பெருந்துறை அனுபவமே திருவாசகத்தின் உயிர்நிலை. அங்குப் பெற்ற அனுபவம் இரண்டு நிலைகளில் வெளிப்படுகிறது. இன்பத் திளைப்பு, அதனைத் தொடர்ந்து அனுபவிக்க முடியாமல் இடையில் ஏற்பட்ட இடையீடு என்பனவாகும். மாணிக்கவாசகர் தாம் பெற்ற இன்பத்திளைப்பை பல நிலைகளில் பாடுகிறார்.

“மானோர் நோக்கி யுமையாள் பங்கா
மறையீற்றியா மறையோனே
தேனே யமுதே சிந்தைக்கரியாய்
சிறியேன் பிழை பொறுக்குங்
கோனே சிறிதே கொடுமை பறைந்தேன்
சிவமா நகர்குறுகப்
போனா ரடியார் யானும் பொய்யும்
புறமே போந்தோமே”

இவ்வாறு இன்ப அனுபவத்தைப் பொதுநிலையில் விளக்குவது மட்டுமல்லாமல் தான் பெற்ற தனி அனுபவ நிலையிலும் பாடுவார். மாணிக்கவாசகர் நாநலமும், சொல்வளமும், வாய்மையும், தூய்மையும் நிறைந்தவராவார். இவர் சிவனாகிய செம்பொருளைக் கண்டு சிவனருள் பெற்றுச் சிவமாகவே நின்றவராவார். மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தினைக்

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் தமது இராமாயணத்தில்,

“வாசகம் வல்லார் முனின்று யாவர்வாய் திறக்க வல்லர்”

என்று சிறப்பித்துக் கூறுவதை அறியமுடிகின்றது.

திருப்பெருந்துறை

சமயக்குரவர் நான்குபேரில் மிகவும் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுபவர் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் ஆவார். மாணிக்கவாசகரின் பக்திப்பாடல்கள் பன்னிரு திருமுறையில் எட்டாம் திருமுறையில் வைத்துப் போற்றப்படுகிறது. ஆவுடையார் கோயில் என்ற பெயருடன் வழங்கும் திருப்பெருந்துறை, அக்காலத்துப் பெரியதொரு துறைமுகப்பட்டினமாக இருந்தது. அங்கு வெளிநாட்டினரும் குதிரைகள் வாங்கிச் சென்றனர் என்ற செய்தியைப் பாண்டிய மன்னன் அறிந்திருந்தான். திருவாதவூரைக் குதிரை வாங்கப் பணித்தான். திருப்பெருந்துறையில் குதிரை வாங்கும் பணத்தைச் சிவனுக்கு ஆலயம் எழுப்பிப் பெருமைச் சேர்த்தவர். பல துன்பங்கள் வந்து நேர்ந்தாலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் பல சோதனையிலும் வெற்றி பெற்று சிறந்த அருளாளன் என்ற பெருமைப் பெற்றவர். சிவனின் அன்பிற்குரிய பாத்திரமானார். இதனைச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

“தானே முக்தி தருகுவம் சிவனவன்
அடியன் வாத வூரனை
கடிவின் மனத்தாற் காட்டல் லார்க்கே”

என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறார்.

பக்தர்களுக்கு பரமன் பணி செய்தல்

வைகை ஆற்றுக்கரையை பாண்டிய மன்னன் ஊர்மக்களை அழைத்து உயர்த்துமாறு உத்தரவு இட்டான். அவரவர் தங்களுக்கு ஒதுக்கிய பகுதிகளை உயர்த்தினர் ஆனால் வந்தி என்ற முதியவளின் பாகத்தை உயர்த்தாமல் இருப்பதைப் பார்த்த சிவனே முதியவர் வேடமிட்டு பிட்டுக்காக மண் சுமந்து கரையை உயர்த்திக் கொண்டு இருந்தார். ஆனால் கரையை

உயர்த்தவில்லை. இதனைக் கண்ட பாண்டிய மன்னன் கோபமுற்று முதியவரைப் பிரம்பால் ஒங்கி அடித்தார். பின்பு முதியவர் கரையில் ஒரு கூடையில் மண் இட்டு அடைத்தார். பின்பு மறைந்தும் போனார். முதியவர் மீது பட்ட அடி ஒவ்வொன்றும் உலகிலுள்ள அனைத்து உயிர்கள் மீதும் பட்டது. இதனை உணர்ந்த பாண்டிய மன்னன் மிகவும் வருந்தினான் என பரமன் பணி விளக்குகிறது.

இவரது போற்றித் திருவகவல் சிறந்த வழிபாட்டுப் பாடல்களாய் அமைந்து இறைவனைப் போற்றி போற்றி என எந்நேரமும் அவனையே தொழுகிறது.

ஆடக மதுரை அரசே போற்றி
கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி
தென்தில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி
இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி
மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி
சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி

திருவாசகம் (90-95)

என்று இறைவனைப் பல்வேறு வகையாய் மனமுருகி தொழ வேண்டும் என இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. மாணிக்கவாசகர் பெருமான் ஆதி முதல் அந்தம் வரை உண்மை உணர்த்தும் அற்புத விளக்காய் இறைவனையே பெரும் பொருளாய் வேண்டுகிறார். இறைவனைப் பாவை பாடிய வாயால் ஒரு கோவை பாடுக என்பதற்குத் தகுந்தாற்போல் மாணிக்கவாசகரும் மனமுருகி நானூறு கட்டளைக்கலித் துறைகளால் திருக்கோவையார் பாடியருளினார். திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் எட்டாம் திருமுறையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

மாணிக்கவாசகர் பாடிய திருவாசகம் கற்போர் உள்ளம் கரையும் அளவிற்குப் பக்திச் சுவை மேலோங்கி நிற்பதைக் காணலாம். இவர் தான் கண்ட சிவனின் உறைவிடங்களின் இயற்கையையும், இறைவனின் மேனியழகையும் வருணித்துக் கூறுவதன் மூலம் அவரது இறை பக்தியை உணரமுடிகிறது.

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

24. இஸ்ஹத்தில் இருந்து முக்தி பெற்ற நாயன்மார்கள்

ச.பத்மப்ரியா

ஆய்வியல் நிறைஞர், இசைத்துறை

தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம்

தஞ்சாவூர்

முன்னுரை

சேக்கிழாரின் பெரியபுராணத்தில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் வாழ்க்கை வரலாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்கதைகள் நவரசச் சுவைகளோடு பக்திச்சுவை அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு புரிந்து அடியார்கள் பரகதிப்பேறு அடைந்த விதத்தை இக்கட்டுரையில் காண்போம். சிவ பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்ததால் பரமமுக்தி அடைந்தோர், இல்லறத்தில் இருந்தே இனிமையான முக்தி பெற்றோர், பிரம்மசாரிகளாய் இருந்து அருள் பெற்றோர், சிவனடியார்களை பகைத்து அருள் பெற்றோர், குருவருளால் முக்தி பெற்றோர் என நாயன்மார்களின் முக்தி அடைந்த விதம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இல்லறத்தில் இருந்து இனிமையான முக்தி அடைந்த நாயன்மார்கள்

திருநீலகண்ட நாயனார், இளையான்குடி மாற நாயனார், குங்கிலியக் கலய நாயனார், ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார், திருநீல நக்க நாயனார், சிறுத்தொண்ட நாயனார், இயற்பகை நாயனார், அமர்ந்தி நாயனார், அரிவட்டாய நாயனார், அப்பூதி அடிகள் போன்றோர் இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டே தம்பதி சமேதராய் சிவத்தொண்டு புரிந்து முக்தி பெற்றனர். இவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றினையும் இவர்கள் முக்தி பெற்ற வரலாற்றினையும் ஒவ்வொன்றாக காண்போம்.

திருநீலகண்ட நாயனார்

வேட்சோவர் மரபில் பிறந்த இவர் ஈசனடியார்களுக்கு

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

தன் மனைவியுடன் பணிவிடை செய்து வந்தார். அவருடைய மனைவியார் அருந்ததி போன்று சிறந்த கற்பு பொருந்தியவராய் விளங்கினார். இருவரும் வையகம் போற்றும் செய்கை மனையறம் புரிந்து வாழ்ந்தனர். நாயனார் இளமைத்துடிப்புடன் இன்ப வாழ்வில் தடம் புரண்டார். பரத்தை இல்லம் சென்று திரும்பினார். மனைவி அவரிடம் ஊடல் கொண்டு எம்மைத் தீண்டுவீராகில் திருநீலகண்டம் என ஆணை இட்டார். அது முதல் வேறு எந்தப் பெண்ணையும் மனத்தாலும் தீண்டுவதில்லை என்ற கொள்கை பிறழாது வாழ்ந்து முதுமை அடைந்தனர்.

இவர்களுடைய இவ்வாழ்க்கை சிறப்பினை உலகத்தவருக்கு வெளிப்படுத்த சிவபெருமான் ஒரு திருவோட்டினை நாயனாரிடத்தில் கொடுத்து பாதுகாக்கும்படி கூறினார். பிறகு அத்திருவோட்டை மறையச் செய்யும்படி திருவிளையாடல் புரிந்தார். பிறகு சிறிதுநாள் கழித்து வந்து திருவோட்டினைத் திருப்பிக் கேட்டார். வைத்த இடத்தில் திருவோடு இல்லை. பிணக்கு ஏற்பட்டது. திருவோட்டினை வாங்கிக் கொள்ளாது இவ்விடத்தை விட்டு அகலேன் என்று புதல்வன் அல்லது மனைவியுடன் குளத்தில் மூழ்கி சத்தியம் செய்யும்படி நிர்பந்தித்தார்.

வழக்கு தில்லைவாழ் அந்தணர் பேரவைக்குச் சென்றது. மனைவியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு குளத்தில் மூழ்கி உறுதி கூறும்படி தெரிவித்தனர். திருப்புலீச்சுரம் திருக்குளக்கரைக்கு வந்து ஒரு மூங்கிற்கோல் ஒன்றின் முனையை தானும், மறுமுனையை அவருடைய மனைவியும் பிடித்துக் கொண்டு தங்களின் சபதத்தை ஊரே கேட்கும்படி சொல்லி, குளத்தில் மூழ்கி எழுந்தார். இருவரும் மூழ்கி எழும்போது முதுமை நீங்கி இளமை பெற்றனர். அம்மை அப்பா விடைமேல் தோன்றி என்றும் இளமை நீங்காது நம்பால் விருப்புடன் இருப்பீராக என்று அருள்புரிந்தார். இவர்களின் பக்திநெறி வைராக்கியமான நன்னெறி ஆகும்.

அரிவட்டாய நாயனார்

வேளாண் குலத்தில் பிறந்த இவர் நாள்தோறும்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

இறைவனுக்கு செந்நெல்லும், செங்கீரையும், மாவடுவும் கொண்டு திருவமுது செய்வித்து வந்தார். ஒரு நாள் செந்நெல் அரிசி, செங்கீரை, மாவடு கூடையில் வைத்து சுமந்து கொண்டு பின்தொடர்ந்து சென்றார். அங்ஙனம் பசியால் களைப்புற்று நாயனார் கால் இடறி விழப்போனார். பின்னால் வந்த மனைவியாரும் தாங்கிப் பிடித்தார். எனினும் தடுத்து நிறுத்த முடியாமல் செந்நெல் முதலான அமுதுப் பொருட்கள் வயல்வெடிப்பில் சிந்திச் சிதறின.

நாயனார், திருத்தொண்டு முட்டுப்பட்டதே என்று வருந்தி, தன் கைகளில் இருந்த அரிவாளைக் கழுத்தில் பூட்டி அரியத் தொடங்கினார். அக்கணம் வயல்வெடிப்பிலிருந்து அண்ணலார் திருக்கரம் வெளிப்பட்டு நாயனார் கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது. சிவபெருமான் இடபவாகனராகக் காட்சி கொடுத்தார். மேலும் நீ புரிந்த செய்கை நன்று. நின் மனைவியுடன் சிவலோகத்தில் என்றும் வாழ்வாயாக என்று அருள்செய்து விண்ணில் மறைந்தார்.

கிளையான்குடி மாற நாயனார்

உழவுத்தொழில் புரியும் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்த மாறனார் சிவபக்தியையும், சிவனடியார்களுக்கு தொண்டு புதிரலுமே உண்மையான செல்வம் எனக் கருதி அகம் மகிழ்வார். அவ்வாறு தன் மனைவியோடு சிவத்தொண்டு புரிந்து, சிவனடியார்கள் யார் வந்தாலும் அவர்களுக்கு அமுது அளித்து சிறப்பு செய்வார். இறைவன் இவரை சோதிப்பதற்காக வறுமையை ஏற்படுத்தினார். இருப்பினும் சிவனடியார்கள் தன் வீட்டிற்கு வரும்போது தன்னிடமுள்ள பாத்திரங்கள் முதல் விற்று அண்ணமிட்டார். பல நாட்கள் உள்ளன. உணவின்றி இருந்த நேரத்தில் சிவபெருமான் அடியார் வேடத்தில் வந்து இவர் வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்.

அந்த சமயம் இரவானதால் யாரிடமும் கடன் பெறவும் முடியாத நிலை. மழையோ வெள்ளமென பொழிந்து கொண்டிருந்த சூழ்நிலை. என்ன செய்வதென்று திகைத்து கொண்டிருக்கும்போது அடியாரின் மனைவி, இன்று காலை

வயலில் நெல்விதைகளை விதைத்தோமே அதை எடுத்து வந்தால் சோறு சமைக்கலாம் என்று கூறினார். அவ்வாறே அடியாரும் செய்தார். பின்பு காய்கறிக்கு என்ன செய்வது என்று யோசித்தபோது பின்புறம் தோட்டத்தில் இருந்த பூசணி, கீரை போன்றவற்றை வேருடன் பிடுங்கி வந்து கொடுத்தார். அதையெல்லாம் வைத்து அன்னம் தயாரித்து இறைவனுக்கு விருந்து அளிக்க அவரை அன்போடு அழைத்தனர். அப்போது இறைவன் சோதி வடிவமாகி அவர்களுக்கு ரிசப வாகனத்தில் உமாதேவியாரோடு காட்சி தந்து “என்னுடைய பெரு உலகத்திற்கு உன் மனைவியரோடு எம்மிடம் வருக” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இளையான்குடி மாறன் அடியார்க்கும் அடியேன் என்றார் சுந்தரர்.

இயற்பகை நாயனார்

வணிகர் குலத்தில் பிறந்த இயற்பகை நாயனார் தம் மனைவியோடு சிவத்தொண்டு புரிந்து சிவனடியார்கள் யார் வந்து என்ன கேட்டாலும் இல்லை என்று சொல்லாமல் உடனே குறைவின்றிக் கொடுப்பார். அவருடைய திருத்தொண்டின் சிறப்பை உலகிற்கு உணர்த்த கூத்தப்பெருமான் வேதியராக வந்து அவரிடத்தில் உம்மிடம் சிவனடியார்கள் எவர் வந்து எதைக் கேட்டாலும் இல்லையென்று மறுக்காமல் நீர் மனமுவந்து கொடுப்பதை கேள்விப்பட்டேன். அதனால் நானும் உம்மிடம் ஒன்றை வேண்டி அடைவதற்காகவே இன்று இங்கே வந்திருக்கிறேன் என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்டதும் இயற்பகையார், எம்பெருமான் விரும்பும் பொருள் எதுவாயினும் அது என்னிடம் இருக்குமேயானால் உடனடியாக வழங்கி விடுவேன். அதில் சந்தேகம் இல்லை என்று கூறினார். சிவபெருமான் உடனே, உன் காதல் மனைவியை நான் கேட்டுப் பெறவே இங்கே விரும்பி வந்தேன் என்றார். அதற்கு இயற்பகையார் அடியாரை வணங்கி, அடியார் என்னிடம் உள்ள பொருளைத் தாங்கள் விரும்பிக் கேட்டது எனது புண்ணியப்பலனே என்று கூறி உள்ளே சென்று தனது மனைவியிடம், இன்று உன்னை இங்கே வந்திருக்கும் சிவனடியாருக்கு கொடுத்துவிட்டேன் என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்டதும் மனையாள், என் பிராண நாதரே இன்று நீங்கள் எனக்கு இட்ட ஆணை இதுவென்றால் அதை நிறைவேற்றுவேன் என்று கூறிப் பணிந்து நின்றாள். பின் இருவரும் சிவவேதியாரை நோக்கி இன்னும் நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? என்று கேட்டார். அதற்கு சிவபெருமான், நான் இந்தப் பெண்ணை அழைத்து செல்லும்போது சுற்றத்தாரும் ஊராரும் எங்களுக்கு இடையூறு விளைவிக்காதபடி நீ எங்களுக்குத் துணை வரவேண்டும் என்றார். அவரும் போர்வாள், கேடயம் சகிதம் ஊருக்குள் அவர்களோடு சென்றார். அப்படி போகும்போது ஊர் சனங்கள் மறித்த போதும் அவர்களை வெட்டி வீழ்த்தி காட்டிற்குள் கூட்டிச் சென்றார். சிறிது தூரம் சென்றதும், அவ்வேதியர், இனி நீ எங்களுடன் வரவேண்டாம் திரும்ப செல் என்று கூறினார். அவரும் தன் மனைவியை அடுத்தவருடன் விட்டு செல்கிறோமே என்ற வருத்தம் துளியும் இல்லாமல் பணிந்து வணங்கி திரும்பி நடந்தார். அப்போது சிவபெருமான் அடியாரின் பக்தியை மெச்சி இயற்பகை முனிவா ஓலம் நீ திரும்பி வருவாயாக ஓலம் அன்பனே, ஓலம், ஓலம் செயற்கரும் செய்கை செய்த தீரனே ஓலம் என்று ஓலமிட்டார். அந்த ஓசை கேட்டு திரும்பி வந்தார். அப்போது சிவபெருமான் மறைந்துவிட்டார். தமது மனைவியார் மட்டும் தனித்து நிற்பதைக் கண்டு திகைத்தார்.

அப்போது வான வீதியில் சிவபெருமான் ரிசப வாகனத்தின் மீது தன் மனைவி உமாதேவியோடு திருக்காட்சி தந்தருளினார். அவர்களுக்குப் பேரின்ப வீட்டுப் பேறு தந்தருளி மறைந்து சிவபெருமான் தம் பொன்னம்பலத்தில் புகுந்தார். இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன் என்ற வரிக்கு ஏற்ப தான் கூடி மகிழ்ந்து இன்புறும் மனைவியை இறையடியார்க்கு தானம் அளித்து, அதற்கு ஏதும் இடையூறு வராமல் பாதுகாத்து உதவுவது அற்புதமாகும்.

குங்குலியக் கலைய நாயனார்

திருக்கடவுரில் அந்தணர் குலத்தில் கலையனார் தோன்றினார். திருக்கோயிலில் நாள்தோறும் குங்கிலியத்தூபம்

சைவம் வளர்க்கும் தமிழ் இலக்கியங்கள்

இடுத் தொண்டினைப் புரிந்து வந்தார். இறைவன் அருளால் வறுமை வந்தது. வறுமையிலும் செம்மையுடைய சிந்தையராக இருந்தார். நிலம், உடைமையெல்லாம் விற்று குங்குலியப்பணி செய்து வந்தார். மக்கள் பசியால் வாடினர்.

அந்நிலையில் கலையனாரின் மனைவியார் மங்கல நாணில் இருந்த தாலியைக் கொடுத்து நெல்வாங்கி வரும்படி கூறினார். புறப்பட்டு செல்லும் வழியில், குங்குலியம் விற்கும் வணிகனைக் கண்டார். பொன்தாலியைக் கொடுத்து குங்குலியம் வாங்கிக் கொண்டு, திருவீரட்டானத் திருக்கோயிலுக்கு விரைந்து சென்று பண்டாரத்திலே ஒப்படைத்துவிட்டு அங்கேயே தங்கி இறையருளைப் போற்றியவராய் இருந்தார்.

இதனிடையில் இறைவன் ஆணையின்படி குபேரன் கலயனார் இல்லத்தில் “நெல்லும், பொருளும் குவித்து வைத்தான். இறைவன் கலயனார் அறியும்படி, ”சால நீ பசித்தாய் நின் மனையில் தண்ணிப் பாலின் இன் அடிசில் உண்டு துன்பந்தவிர்க என்று பணித்தருளினார். இல்லத் திரும்பினார். பெருஞ்செல்வம் குவிந்திருப்பதைக் கண்டு அதைக் கொண்டு சிவனடியார்களுக்கு இன்னமுது அளித்து, திருப்பணிகள் பலபுரிந்து சிவபத நிழலிற் சேர்ந்து இன்புற்றார்.

ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்

ஏயர்குடியில் தோன்றிய இன் மானக்கஞ்சாறர் மகளை மணம் செய்து திருப்புன்கூர் பெருமானுக்குப் பல திருப்பணிகள் செய்தார். சிவபெருமானைப் பரவையாரிடத்தில் தூதுவிட்ட செய்தியைக் கேள்வியுற்று சுந்தரர் மீது சினமுற்றார். சுந்தரரின் செயலைக் கேட்ட பின்னும் உயிரோடு இருக்கிறேனே என எண்ணி வருந்தினார். இறைவன் இருவரையும் நண்பர்களாக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டு, கலிக்காமருக்குச் சூலை நோயைத் தந்தார். சுந்தரர் வந்தாலன்றி நோய் தீராது என்று மொழிந்தார். சுந்தரர் முன் இறைவன் தோன்றி, நீ சென்று நோயைத் தீர்ப்பாய் என சுட்டளையிட்டார். அதை ஏற்று சுந்தரர் கலிக்காமர் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளல் குறித்து தகவல் சொல்லி அனுப்பினார். அதைக் கேட்டதும், சுந்தரரைக் காண விரும்பாத

கலிக்காமர் தன் உடைவாளால் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு உயிர் துறந்தார். அவருடைய மனைவியாரும் உடன் உயிர்விடத் துணிந்தார். அதற்குள் சுந்தரர் வந்துவிடவே, எதிர்கொண்டு அழைத்து வரும்படி சுற்றத்தார்களை அனுப்பி வைத்தார். கலிக்காமர் உயிர் துறந்ததை அறிந்த சுந்தரர், “யானும் இவர்போல இறந்து ஒழிவேன்” என்று குற்றுடைவாளைப் பற்றினார். இறைவன் அருளால் கலிக்காமர் உயிர்பெற்று எழுந்து சுந்தரர் கையிலிருந்த வாளைப் பிடித்துக் கொண்டார். இருவரும் அன்பினால் தழுவி நண்பர்கள் ஆயினர். ஏலர்கோன் தமக்கேற்ற திருத்தொண்டு புரிந்து சிவபெருமான் திருவடியைச் சேர்ந்து இன்புற்றார்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார்

பரஞ்சோதி என்னும் இயற்பெயர் கொண்டவராய்த் திருச்செங்காட்டங் குடியில் சிறுத்தொண்ட நாயனார் தோன்றினார். அவர் அடியவர்களுக்கு உணவளித்த பின்பே தான் உணவு கொள்ளும் நியமத்தைக் கைக்கொண்டு போற்றி வந்தார். இவர் திருவெண்காட்டு நங்கையை மணம் புரிந்து, சீரான தேவர் என்று திருமைந்தனையும் பெற்றெடுத்தார். கயிலைப் பெருமான் இவரது மெய்யன்பை தாமே நுகர்ந்தருள விரும்பி, பைரவ சமய அடியாராக இவரது இல்லத்திற்கு வந்தார். அப்போது சிறுத்தொண்டர் அடியவரைத் தேடி வெளியே சென்றிருந்தார். எனவே, பைரவர் யாம் அத்தி மரத்தின் கீழ் இருக்கின்றோம். அவர் வந்தார் இச்செய்தியைச் சொல்வீராக என்று விடைபெற்றார்.

அடியார் ஒருவரையும் காணாது வந்த சிறுத்தொண்டரிடம் இத்தகவலை தெரிவித்ததும், உடன் விரைந்து சென்று அத்தி மரத்தின் கீழ் இருக்கும் பைரவ அடியாரை அமுதுண்ண அழைத்தார். ஆனால் அவரோ, நாம் உண்ண விரும்புவது அஞ்சு பிராயத்திலிருக்கும் நரபசு, ஒரு மகனை தாய் வருத்தப்படாமல் பிடித்துக்கொண்டு, தந்தை மகனை அரிந்து தரவேண்டும். அவ்வாறு செய்த குற்றமின்றி சமைத்த கறியினை யாம் உண்போம் என்று தெரிவித்தார். இதை இருவரும் கலந்தாலோசித்து தங்கள் மகனை பள்ளியிலிருந்து

அழைத்து வந்து கறியமுது சமைத்தார். அடியாரை அழைத்து வந்தார். அவரை வணங்கி செந்நெல் சோறும், கறிலமும் இலையில் படைத்தார். அப்போது பைரவ அடியார் யான் தனியாக உண்பதில்லை. இறையாடியார் ஒருவர் அழைத்து வாரும் இருவரும் இல்லையெனில் நீவீர் என்னருகில் அமர்ந்து உண்பீராக என்று கூறினார். உடனிருந்து உண்ண மகனையும் அழைக்க கட்டளையிட்டார். அவன் இப்பொழுது உதவான் என்று சிறுத்தொண்டர் கூறினார். மகனின்றி யான் உண்ண மாட்டேன் என்றார் பைரவ அடியார்.

வெளியே நின்று மைந்தா வருவாய் என அழைத்தார். திருவெண்காட்டு நங்கையும் செய்ய மணியே சீராளா வருவாய் என்று ஒலமிட்டு அழைத்தார். அப்பொழுது பரமன் அருளால் சீராளன் பள்ளியிலிருந்து ஓடி வருபவனைப் போல எதிர்வந்தான். உள்ளே சென்று பார்த்தால், அடியவரும் இல்லை. உணவுப் பொருட்களும் இல்லை. சிறுத்தொண்டர், அமுது செய்யாது பைரவர் ஒளிந்தது எங்கே? என்று தேடிப் புறத்தே சென்று பார்த்தார். அப்போது பைரவர் கோலத்தில் வந்த முதல்வர் முருகனோடும், உமையாளோடும் விடை மீதமர்ந்து காட்சி கொடுத்து மூவரையும் என்றும் பிரியாது வழிபட்டிருக்கும் வண்ணம் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு திருக்கயிலையை அடைந்தருளினார்.

திருநீல நக்க நாயனார்

அந்தணர் குலத்தில் பிறந்த இவர் அயவந்தி ஈசரை வழிபட்டு சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுது அளித்து வந்தார். ஒரு நாள் திருவாதிரையில் சிவபூசை முடித்து அயவந்தியீசரை ஆர்ச்சிக்க சென்றார். அவரது துணைவியார் பூசைக்கு வேண்டும் பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு உடன் சென்றார். அயவந்தியீசரைப் பூசித்தபின் திருநீல நக்கர் ஐந்தெழுத்தினை ஒதிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவரின் திருமேனியில் சிலந்தி ஒன்று வீழ்ந்தது. அம்மையார் விரைந்து வாயினால் ஊதி விரட்டினார். இச்செயல் கண்டு கோபமுற்ற திருநீல நக்கர், இந்த அருவருக்குஞ் செய்கை செய்த உன்னை இனித் துறந்தேன் என்று விட்டுச் சென்றார். அவருடைய மனைவியோ கோயிலில் தங்கி

இருந்தார். அன்றிரவு அவருடைய கனலில் இறைவன் தோன்றி என் மேனி முழுவதும் சிலந்தி பூச்சியினால் கொப்புளங்கள் வந்துவிட்டது. உன் மனைவி ஊதிய இடத்தில் மட்டும் கொப்புளம் வரவில்லை என்று தெரிவித்தார். விழித்தெழுந்த திருநீலநக்கர் இறைவனை இறைஞ்சி இல்லத்தரசியோடு வீடு திரும்பினார். திருஞானசம்பந்தரின் திருமணத்தைக் காண திருநல்லூரப் பெருமணம் சென்று தம் மனைவியுடன் பெருஞ்சோதியினுள் புகுந்தார்.

முடிவுரை

இவ்வாறாக நாயன்மார்கள் முக்தி பெற்ற விதம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இது தவிர ஞானசம்பந்தர், சுந்தரர், அப்பூதி அடிகள் போன்றோரும் இல்லறத்தில் இருந்தே முக்தி பெற்றவர்கள் ஆவர். இறைவனை அடைய துறவறம் மட்டுமே ஏற்றது என்றில்லாமல், இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டும் இறைவனை வழிபட்டு பேரின்பப் பேறு பெற முடியும் என்பதை இக்கட்டுரை உணர்த்துகிறது.

25. சைவத் தமிழ் சிற்றிலக்கியங்கள்

ஞா.சசிகலா ஞானாபிசேகம்
மெய்கண்டார் அருள்நெறி மன்றம்
மதுரை

முன்னுரை

சைவத் தமிழ் சிற்றிலக்கியங்கள் என்று கூறப்படுவன பதினோராம் திருமுறைகளில் பல சிற்றிலக்கிய வகைகள் அமைந்துள்ளது. தமிழில் நெடும் பாடல்களாய் அமைந்த பிரபந்த வகைகளைச் “சிற்றிலக்கியம்” என்று குறிப்பிடுகிறோம். சிற்றிலக்கிய செல்வாக்கு மிகுதி சங்க காலத்திலேயே காணப்படுகின்றன. சிற்றிலக்கியமாகிய அருவி தமிழில் கொட்டிய வண்ணம் இருந்ததென்று கூறவேண்டும். சிற்றிலக்கியத்தில் தலைமையானது ஆற்றுப்படை. நீதி இலக்கியங்கள் சில சிற்றிலக்கிய வகைகளாக செழித்தன. பக்தி இலக்கியம் சார்ந்த சிற்றிலக்கியம் பல்கி பெருகின. பிள்ளைத்தமிழ், தூது உலாப் போன்ற பல சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றின. பதினைந்து, பதினாறு பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளை நாம் சிற்றிலக்கிய காலம் என்றும் நாயக்கர் காலத்தை சிற்றிலக்கிய காலம் என்று அழைக்கலாம்.

சிற்றிலக்கிய வகைகள்

பாட்டியல் நூல்கள் என்பன இவ்விலக்கிய வகைகளின் இலக்கணம் கூறவந்த நூல்களாகும். பன்னிரு பாட்டியல் 63 இலக்கிய வகைகள் பற்றியும், வெண்பாப் பாட்டியல் 55 வகை பற்றியும் நவநீதப் பாட்டியல் 53 வகை பற்றியும், சிதம்பரப் பாட்டியல் 63வகைப் பற்றியும் இலக்கணவியல் பாட்டியல் 63, முத்து வீரியப் பாட்டியல், 90 பிரபந்தமரபியல், பிரபந்த தீபிகை, சதுரகராதி தென்னூல் விளக்கம் முதலிய 96வகை இலக்கிய வகைகள் பற்றியும் கூறப்படுகின்றன.

அகம் பற்றியவை : கோவை, மடல், கைக்கிளை, தூது
என்பன

புறம் பற்றியவை : காஞ்சி, மாலை, கையறு நிலை,
ஆற்றுப்படை, திருப்பள்ளி எழுச்சி
பக்தி பற்றியவை : அந்தாதி மாலை, கிளைத்த பாசரங்கள்
நாட்டுப்புறம் பற்றியவை : கும்மி, பள்ளு, சிந்து நாட்டுப்புறப்
பாடல் அமைப்பில் அமைந்தன.
யாப்பு பற்றியவை : எண்ணிக்கை சார்ந்தே மாறி மாறி
வெவ்வேறாய் பெயரிட்டு வழங்கப்பட்டன.

பத்தாக புனையும் மரபிலிருந்து இருபது வகைகளாவது தமிழில்
இளைத்திருக்கும். பத்து, பதிகம், ஒருபா ஒருபஃது இருபா
இருபஃது தசாங்கம், பயோதரப்பத்து, இரட்டை மணிமாலை,
மும்மணிமாலை, நான்மணிமாலை என்று எண்ணிப் பார்க்கலாம்.
உலா, தூது, கலம்பகம், பரணி மடல் போன்றனவோ சிறுகாப்பிய
நிலையை எட்டிப்பிடித்தன. சிற்றிலக்கியம் பன்னிரண்டைப்
பற்றிய வரலாற்றை பதினோரம் திருமுறை வாயிலாக நாம்
அறியலாம்.

ஆற்றுப்படை

பரிசில் பெற்றான் ஓர் இரவலன் தன் எதிரே வரும்
வறுமைப்பட்ட இரவலனை விளித்து, தான் பரிசில் பெற்று வந்த
வள்ளலின் சிறப்பையும் வீரத்தையும், கொடை பண்பையும்
விளக்கி நீயும் சென்று பரிசில் பெறலாம் எனக் கூறி
ஆற்றுப்படுத்துவதே ஆற்றுப்படையாகும்.

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றி
பெற்ற பெறுவளம் பெறாஅர்க்(கு) அறிவு நீகிச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்”
(தொல்காப்பியம் 1037)

ஆனால் திருமுருகாற்றுப்படை முருகனின் திருவருள் பெற்றார்
ஒருவர் அவ்வருள் பெற விழையும் ஒருவரை
ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. செம்பொருள் கண்ட
அருளாளராகிய நக்கீரர் எல்லா உயிரினங்களும் முருகன்
அருள்பெற்று உய்யும் நிலையில் இவ்வாற்றுப் படையை

உருவாக்கினார். வேண்டுனர் வேண்டியாங் கெய்தினர் வழிபட ஆண்பாண்டுறைதலும் அறிந்தவாறே என்று அப்பெருமானை காணின் எவ்வாறு வழிபட வேண்டும் என்றும் வழிபடின் அவன் தன்னையே பரிசிலாகக் கொடுத்து உய்யக் கொள்வன் எனக் கூறி பெருமானுக்குரிய ஆறு திருமுகங்களும் உயிர்கட்குச் செய்யம் செயல் நலங்கள் பற்றியும், பன்னிரு திருக்கைகளும் அமைந்து இருப்பது பற்றியும் இந்த திருமுருகாற்றுப் படையில் பாடியுள்ளார் நக்கீரர். பல ஆற்றுப்படைகள் இருந்தாலும் பதினோறாம் திருமுறையில் 3 திருமுருகாற்றுப்படை பற்றி விரிவாகக் கூறப்படுகிறது.

அந்தாதி

ஒரு பாடலின் இறுதியில் உள்ள எழுத்து அசை, சொல், சீர், அடி யாதானும் ஒன்று அடுத்தப்பாடலின் முதலில் வரும்படி அமைத்துப்பாடுவது அந்தாதி எனப்படும். காரைக்காலம்மையாரின் அற்புதத் திருவந்தாதியே முதல் அந்தாதி என்பர். சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் பொன்வண்ணத்து அந்தாதி. நக்கீரரின் கயிலைப்பாதி காளத்திப் பாதி, அந்தாதி, பரணதேவ நாயனாரின் சிவபெருமான் அந்தாதி, நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி, பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வரதுங்கரராமபாண்டியன் பாடிய திருக்கருளைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

மாலை

மாலை, கோவை என்ற பெயரிலும் தொன்று தொட்டுச் சிறுபிரபந்தங்கள் தோன்றி வளர்ந்து வந்துள்ளன. இரட்டை மணிமாலை, இம்மணிக்கோவை, இம்மணிமாலை, நான்மணி மாலை, இணைமணிமாலை என்பன. காரைக்காலம்மையார் பாடிய திருவிரட்டை மணிமாலை காலத்தால் முந்தியது. சேரமான் பெருமாள் பாடிய திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடிய கோயில் நான்மணிமாலை சிவப்பிரகாசரின் நால்வர் நான்மணிமாலை. நக்கீரரின் திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை, கபிலதேவ நாயனாரின் மூத்த நாயனார், திருஇரட்டை மணிமாலை சிவபெருமான் திரு

இரட்டை மணிமாலை இளம் பெருமான் அடிகளின் சிவபெருமான் திருமும்மணிக் கோவை பட்டினத்து அடிகளின் திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் திருநாரையூர் விநாயகர் இரட்டை மணிமாலை, ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை, ஆளுடைய பிள்ளையார், திருவுலா மாலை திருநாவுக்கரசு தேவர் திருஏகாதசமாலை என பதினோராம் திருமுறையில் சிற்றிலக்கிய வகையில் மாலை கோவை என்ற முறையில் அமைந்துள்ளன.

பத்து

பத்து பதிகம் என்பன இவ்வகையின ஒருவகைப் பாவினால் பத்துப்பாடல்கள் பாடுவதால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது காரைக்காலம்மையாரின் திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள் காலத்தால் மூத்த திருப்பதிகங்கள் ஆகும். பத்து எண்ணிக்கையில் சிறிது தட்டியோ குளைத்தோ வந்தாலும் பதிகம் எனப்பட்டன. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் முழுதும் பதிகங்கள் எனப்படும். வெண்பாவோ ஆசிரியமோ ஒருபொருள் மேல் பாடினால் ஒருபா ஒருபஃது எனவும் வெண்பாவும் அகலலும் மாறி மாறி வருவது இருபா இருபஃது பத்து அங்கங்களைப் பற்றி கூறுவது தசாங்கம் இறைவகை பத்து அங்கங்களைப் புகழ்வது.

கோவை

அகத்துறைப் பாடல்கள் பற்றியது. சங்கிலித் தொடர் போல ஒரு கோவையாகப் பாடினர். பாண்டிக்கோவை 7ம் நூற்றாண்டில் நீன்றசீர் நெடுமாறன் மீது பாடப்பட்டது. மாணிக்கவாசகரின் திருக்கோவையார், பொய்யா மொழி புலவரால் பாடப்பட்ட தஞ்சைவாணன் கோவை அமிர்தகலிராயரின் ஒரு துறைக் கோவை என அமைந்துள்ளன.

உலா

திருவீதி உலாவரும் தெய்வத்தைக் கண்டு தேவரடியார்கள் மயங்குவதாகப் பாடுவது ஒரு நாட்டுப்பாடல்

மரபு. சேரமான் பெருமாள் நாயனார் இயற்றிய திருக்கையிலாய ஞானவுலா சிவபெருமான் உலாவிற்று சிவ லோகத்தில் உள்ள தேவர்களை மகிழ்விப்பதாகப் பாடப்பட்டுள்ளது.

கலம்பகம்

கதம்பம் என்ற சொல்லுடன் தொடர்பான பொருளுடையது இச்சொல் என்பர். நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய ஆறுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம், குமரகுருபரர் எழுதிய மதுரைக் கலம்பகம் இரட்டையர்கள் பாடிய திருவாமாத்தூர் கலம்பகம், தில்லைக் கலம்பகம் என 63 கலம்பகங்கள் உள்ளன.

பிள்ளைத்தமிழ்

செல்வரையோ, கடவுளையோ குழந்தையாகப் பாவித்துக் கொண்டு பத்துப் பருவங்களாக அமைத்து பாடுவது பிள்ளைத்தமிழ் எனப்படும். ஒரு பருவத்துக்குப் பத்து விருத்தங்களால் நூறுபாடல்கள் பாடப்படும். குமரகுருபரர் பாடிய மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையின் சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ். “பிள்ளைத்தமிழே பெரிய தமிழ்” என்று போற்றப்படுகிறது. காந்திமதியம்மைப் பிள்ளைத்தமிழ்.

தாது

தன் கருத்தைப் பிறிதொருவருக்குத் தெரிவிக்குமாறு ஒருவரைத் தன் சார்பாளராக அனுப்புவதே தாது இலக்கியம் எனப்படும். திருஞானசம்பந்தர் “சிறையாரும் மடக்கினியே இங்கேவா தேனோடுபால்” கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாச்சாரியார் நெஞ்சுவிடுதாது, பலபட்டடைச் சொக்கநாதப் புவரின் அழகர்கிள்ளி விடுதாது என, பலதாது இலக்கியங்கள் உள்ளன. இவ்வாறு பதினோறாம் திருமுறையில் சிற்றிலக்கிய நூல்கள் அமைந்துள்ளன எனலாம். சைவத் தமிழ் சிற்றிலக்கியங்கள் பல இருந்தாலும் பதினோறாம் திருமுறையில் சிற்றிலக்கிய வகை என எழுதப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

சைவ தமிழ் இலக்கியங்கள் பல இருக்கின்றன. இருந்த போதிலும் பதினோறாம் திருமுறையில் சிற்றிலக்கியங்களும் திருவாசகமும் கூறப்பட்டுள்ளன.

26. திருமந்திரம் காட்டும் அறக்கருத்துக்கள்

முனைவர் க.அழகர்
இணைப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
இராசக்கள் கல்லூரி
இராசபாளையம்

முன்னுரை

சைவத்தின் உயிர், பன்னிரு திருமுறை ஆகும். இறைவனைப் பற்றி சைவ அடியார்கள் பாடியுள்ள திருநூல்கள் திருமுறைகள் என வழங்கப்படுகின்றன. இச்சைவ அடியார்கள் பாடியுள்ள பாக்களைப் பன்னிரு திருமுறைகளாகத் தொகுத்தனர். அந்த வகையில் தொகுத்த திருமுலரின் திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறையாகும். திருமுலர் எழுதிய பாடல்கள் 3000 ஆகும். திருமந்திரம் என்பது தந்திரங்களாகப் பகுக்கப்பட்டு உள்ளது. நிலையாமை, கள்ளாண்னாமை போன்ற வாழ்வியல் அறங்களையும், அட்டமாசித்திகள், சோதிடம், சைவ உண்மைகள் போன்ற செய்திகள் இந்நூலில் காணப்படுகின்றன. மந்திரம் போல் அமைவதால் இந்நூல் திருமந்திரம் என அழைக்கப்படுகிறது. அந்த வகையில் திருமந்திரம் காட்டும் அறக்கருத்துக்களை ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

அறம்-பொருள் விளக்கம்

ஒழுக்க நெறிகளுக்குரிய விதிமுறைகளின் தொகுப்பே அறம் எனப்படும். மனிதர்கள் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்ற நற்செயல்களே அறங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. நன்மை என்றும், நேர்மை என்றும், குணம் என்றும், கடமை என்றும் அறத்தைக் கருதலாம். குடும்ப வாழ்வும் பொது வாழ்வும் சீராக இயங்க ஒருவர் கடைப்பிடிக்கும் சமயச் சார்பான அல்லது ஒழுக்கக் கண்ணோட்டத்துடன் கூடிய நெறிமுறைகள் அல்லது கடமைகள் அறம் எனப்படும் என்கிறது. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி - ப.56. அறம் என்னும்

சொல்லுக்கு கையறம், தருமம், நீர்மை, புண்ணியம், தகுதி, சமயம், ஞானம், புனிதம், கற்பு, அறநூல், ஒழுக்கம், இன்சொல், இல்வாழ்க்கை, அறச்சாலை எனப்பொருள் கூறுகிறது. (மதுரைத் தமிழ்ப்பெரரபாதி ப.170) மணிமேகலையும், அறம் எனப்படுவது

“யாதெனக் கேட்பின் மன்னுயிர்க்
கெல்லாம் உண்டி கொடுத்தோர்
உயிர் கொடுத்தோரே” என்கிறது.

அன்பில்லாத உள்ளம் உடையவர் அறத்தை அறிய மாட்டார்

உலகத்தில் வாழும் மக்களுக்கு ஏற்படக் கூடிய இன்ப, துன்பங்களுக்குக் காரணம் அவரவர் செய்த அறச்செயல்களும், மறச் செயல்களும் ஆகும். அறத்தால் இன்பம் அடைவதைக் கண்டும் பிறர்க்குக் கொடுக்க அறியாத பேதையர் அன்பில்லாதவரே ஆவார். அவர் அறத்தை அறிய மாட்டார் என்கிறார் திருமூலர்.

“இன்பம் இடர் என்று இரண்டு உற வைத்தது
முன்பு அவர் செய்கையினாலே முடிந்ததும்
இன்பம் அது கண்டும் ஈகிலாப் பேதைகள்
அன்பு இலார் சிந்தை அறம் அறியாரே”

(திருமந்திரம் பா.267)

ஞானியர்க்கு அறம் செய்தல்

அகப்பற்றும், புறப்பற்றும் நீங்கிய ஞானியர்க்கு அளிக்கும் உணவே அறமாகும். அதாவது ஞானியர் தாமே யாரிடமும் சென்று உணவு கேட்கமாட்டார். மக்களாகிய நாம் தான் அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்று தேடிச்சென்று இருக்கும் இடத்தை அறிந்து அழைத்து வந்து உணவு தந்து அவர் பசியைப் போக்க வேண்டும் என்கிறார் திருமூலர். இருக்கும் இடம் தேடி என் பசிக்கே அன்னம் விருப்பமுடன் தந்தால் உண்பேன் என்கிறார் பட்டினத்தார்.

“அற்று நின்றார் உண்ணும் ஊனே அறம் என்னும்

கற்றன போதம் கமழ்பவர் மானிடர்
உற்றுநின்று ஆங்கு ஒரு கூவர் குளத்திலே
பற்றி வந்து உண்ணும் பயன் அறியாரே”
(திருமந்திரம் பா.253)

உணவு உண்பதற்கு முன்பு இறைவனைப் பச்சிலை இட்டு
வணங்க வேண்டும். இரண்டாவது பசுவுக்கு ஒருவாய் அளவு புல்
அளித்தல் வேண்டும். மூன்றாவது பிறர்க்கு சிறிது உணவைக்
கொடுக்க வேண்டும். நான்காவது பிறரிடம் இனிய சொற்களைப்
பேச வேண்டும். மேற்கண்ட செயல்களை ஒருவன் செய்வானேல்
அதுவே அறமாகும் என்கிறார் திருமூலர்.

“யாவர்க்கும் ஆம் இறைவற்கு ஒரு பச்சிலை
யாவர்க்கும் ஆம் பசுவுக்கு ஒரு வாயுறை
யாவர்க்கும் ஆம் உண்ணும் போது ஒரு கைப்பிடி
யாவர்க்கும் ஆம் பிறர்க்கு இன்னுரை தானே”
(திருமந்திரம் பா.252)

அறம் செய்ய வேண்டும்

அறம் செய்ய விரும்பு என்றால் ஒளவையார்
தம்மிடமுள்ள செல்வத்தைப் பிறர்க்குப் பகிர்ந்தளித்து வாழ்வதே
சிறந்த அறமாகும். தன்னலம் கருதாது பொதுநலம் கருதி வாழும்
வாழ்க்கையில் பெறப்படும் இன்பமே நிலையானதாகும். காமம்,
வெகுளி, மயக்கம் என்ற குற்றங்களை அகற்றி அறிவைப்
பெருக்கவில்லை. செல்வம் வந்த நாளில் அறமும்
செய்யவில்லை. உலகில் காலத்தைக் கழித்து என்ன செய்வீர்.
இந்த உடலானது எரிந்து அழியும் கலத்தில் அறம் செய்யாமல்
நீங்கள் வாழ்வதால் என்ன பயன்? என்கிறார் திருமூலர்.

“அழுக்கினை ஒட்டி அறிவை நிறையீர்
தழுக்கிய நாளில் தருமமும் செய்யீர்
விழித்திருந்து என் செய்வீர் வெம்மை பரந்து
விழிக்க அன்று என் செய்வீர் ஏழை நெஞ்சிரே”
(திருமந்திரம் பா.254)

அறம் செய்யாதவனின் செல்வம் பயன்படாது

எட்டிப்பழம் அழகு கொண்டது. ஆயினும் அது கசப்பு உடையது. அப்பழம் பயன்படாது போல, அறம் செய்யாதவனின் செல்வமும் பயன்படாமல் போகும். வட்டி வாங்கி ஈட்டிய உலகில் பொருளைக் கவர்ந்து கொள்ளும் வஞ்சமுடையவர் செல்வத்தின் பயனை அறியாதவர் ஆவார்.

“எட்டி பழுத்த இருங்கன்! வீழ்ந்தன
ஒட்டிய நல்லறம் செய்யாதவர் செல்வம்
வட்டிகொண்டு ஈட்டிய மண்ணில் முகந்திடும்
பட்டிப் பதகர் பயன் அறியாரே” (திருமந்திரம் பா.17)

அறம் செய்யாதவரை இருமலும், சோகையும், கோழையும், சுரமும் வந்து அடையும். ஆனால் அறம் செய்தவர்களுக்கு இறப்பை உண்டாக்கும். மின்னலோ, பாம்புக்கடியோ, தொண்டை நோயோ, வயிற்றுக்கட்டியோ வராது என்கிறார் திருமூலர்.

“இருமலும் சோகையும் ஈளையும் வெப்பும்
தருமம் செய்யாதவர் தாம்பாலது ஆகும்
உரும் இடிநாகம் உரோணி கழலை
தருமம் செய்வார் பக்கல் தாழ்கிலாவே”
(திருமந்திரம் பா.263)

முடிவுரை

மக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய அறச்செய்திகளையும், அதனால் உண்டாகும் நன்மைகளையும் திருமூலர் எடுத்துரைக்கிறார். மேலும் அன்பு, அறம், இறைவழிபாடு முதலியவற்றையும் இவர் உணர்த்திக் கூறுவதைக் காணலாம்.

27. திருமந்திரத்தில் சைவம்

செ.லிப்டில் ப்ளவர்

தமிழ்த்துறை உதவிப்பேராசிரியர்

செ.அ.மகளிர் தன்னாட்சி கல்லூரி

பெரியகுளம்

முன்னுரை

இறைப் பொருளைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று மனித மனம் முயல்கின்ற முயற்சியே பக்தியாகும். பரம்பொருளைப் பற்றிக் கொண்டு, அதனுடன் இரண்டறக் கலந்து அனுபவமிக்க நினைப்பதும் பக்தியாகும். பக்தி என்பது தான் இறைவன் என்ற இரண்டில் ஒற்றுமை உள்ளதாக உணர்கின்ற உணர்வே ஆகும். சமய வாழ்வு என்பதன் உள்ளீடும், வடிவமும் அதுவே ஆகும். இந்து சமயங்களில் மிகவும் சிறப்புப்பெற்ற சமயம் சைவ சமயம் ஆகும். 10ஆம் திருமுறையாகக் கருதப்படும் திருமந்திரத்தில் திருமூலர் சைவ சமய நெறிகள் பற்றி யாது கூறுகின்றார் என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும்.

சைவ சமயம்

சைவ சமயம், சிவநெறி என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் நெறி. சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாக வணங்கும் சமயமாகும். திருக்கயிலையில் நந்திதேவர் பணிவிடை செய்ய, பிள்ளையாரும் முருகனும் அருகிருக்க பார்வதி துணையிருக்க வீற்றிருக்கும் சிவபிரானே சைவர்களின் பரம்பொருளாக விளங்குகின்றார். சைவ சமயத்தின் மூல முழு முதற்கடவுளான சிவபெருமான் பரத்துவ நிலையை,

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவன்
தாயுமிலி தந்தையிலி தான் தனியன்
பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்”

என வரும் இலக்கியத் தொடர்கள் தெளிவாய்க் குறிப்பிட்டுள்ளமையைக் காணலாம். சைவம் என்பதற்குச்

சிவபெருமானை உயிர்கள் அடைந்து உய்வதற்குரிய வழிகளைக் காட்டும் சமயம் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். இக்கருத்தைத்தான் திருமூலர் தன்னுடைய திருமந்திரத்தில்,

சிவனோடு ஒக்கம் தெய்வம் தேடினும் இல்லை
அவனோடு ஒப்பர் இங்கு யாவரும் இல்லை
(திருமந்திரம்-5)

கூறியுள்ளார். சைவத்திற்கு இலக்கணம் கூறும் திருமூலர் சைவம் சிவனுடன் சம்பந்தமாவது என்று கூறுகிறார்.

சைவச் சின்னங்கள்

சிவனை வழிபடுகின்றவர்கள் ஐந்து செயல்களைச் செய்ய வேண்டும். அவை,

1. திருநீற்றின் நெறி உணர்ந்து அதனைப் பூசிக் கொள்ள வேண்டும்.
2. சிவப்பெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோன்றிய உருத்திராட்சத்தை அணிய வேண்டும்.
3. சிவாயநம என்னும் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தைச் சொல்ல வேண்டும்.
4. வில்வ தளத்தால் சிவபெருமானை அர்ச்சிக்க வேண்டும்
5. எப்பொழுதும் சிவனை நினைத்துத் தியானம் செய்தல் வேண்டும். சைவர்களுடைய வாழ்க்கையில் சிவச் சின்னங்கள் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகின்றன.

திருநீறு

சைவசமய அடையாளங்களில் ஒன்றான திருநீற்றின் அருட்பெருமையைச் சமயநோக்கில் திருமூலர் விளக்குகின்றார். இந்நீறு சிவன் பூசுவது என்றும் இதை மக்கள் பூசிக்கொள்வதால் கவசமாகக் காக்குமென்றும் இறைவன் திருவடியைச் சேர்க்கும் என்று திருமூலர் பின்வரும் பாடல்களில் மூலம் எடுத்தியம்புகின்றார்.

“கங்காளன் பூசும் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமல் பூசி மகிழ்வீரே யாமாகில்

தங்கா வினைகளும், சாரும் சிவகதி
சிங்கார மான திருவடி சேர்வரே” (திருமந்திரம்-1666)

என்றும்

“அரசுடன் ஆல்அத்தி ஆகும்அக் காரம்
விரவு கனலில் வியனுரு மாறி” (திருமந்திரம்-1667)

என்றும்,

“இணையார் திருவடி ஏத்தும் சிரங்கத்து
இணையார் இணைக்குழை ஈரணை முத்திரை
குணமார் இணைக் கண்ட மாலையும் குன்றாது
அணைவாம் சரியை கிரியை யினார்க்கே” (திருமந்திரம்-

1423)

சிவத்தொண்டர்கள் திருநீறு அணிந்து ஐந்தெழுத்தையும்
உருச்செய்வர். அறிவின் அடையாளமான சின்முத்திரையைக்
கைவிரலால் காட்டுவர் என்றும் திருமுலர் கூறுகின்றார்.

ஐந்தெழுத்து மந்திரம்

சிவாய நம என்னும் ஐந்தெழுத்து திருநாம மந்திரத்தில்
பெரும் தத்துவம் அடங்கி இருக்கிறது.

ந - நின்ற திருப்பாதத்திலே

ம - திருவுந்திக் கமலத்திலே

சி - திருத்தோள்களிலே

வா - திருமுகத்திலே

ய - திருச்சடை முடியிலே

ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை நாம் உச்சரிக்கும் போது நமது
தொல்லைகள் விலகும். நன்மைகள் பெருகும். ஐந்தெழுத்து
மந்திரத்தை அகத்தில் உருச்செய்வதால் உள்ளம், உயிர், உடல்
யாவும் தூய்மையாகிக் கடவுளொளி தோன்றும்.
இம்மந்திரத்தையே செந்தமிழ் மந்திரம் என்கிறார் திருமுலர்.

“ஐம்பது எழுத்தே அனைத்துவே தங்களும்
ஐம்பது எழுத்தே அஞ்செழுத் தாமே” (2698)

ஐம்பது எழுத்தின் சுருக்கமே ஐந்தெழுத்தாகிய மந்திரம் என்கிறார் திருமுலர்.

“வாயொடு கண்டம் இதயம் மருவுந்தி
ஆய்து ஈறாம் ஐந்தோடு ஆமெழுத்து அஞ்சுமே” (2701)

திவைந்தெழுத்தை ஒதும் போது வாய், கழுத்து, நெஞ்சு, உந்தி, குறியிடம் ஒளி எழும் என்றார் திருமுலர்.

“கிரணங்கள் ஏழும் கிளர்ந்தெரி பொங்கிக்
கரணங்கள் விட்டுயிர் தானெழும் பொங்கிக்
மரணம் கைவைத்து உயிர் மாற்றிடும் போதும்
அரணங்கை கூட்டுவது அஞ்செழுத் தாமே” (2702)

இறுதிக் காலத்தில் பாதுகாப்பாக வருவதும் இத்திருவைந்தெழுத்தே ஆகும் என்று திருமுலர் ஐந்தெழுத்தின் சிறப்பை தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

சிவ அடியார்கள்

பெரிய புராணத்தில் திருக்கூட்டச் சிறப்பு என்ற பகுதியில் அடியார்கள் யாவர் என்பதும், அவர்களின் பண்புகள் யாவை என்பதும் பற்றியும் சேக்கிழார் விளக்குகிறார். அதாவது தொண்டுள்ளம் பிறருக்காக வாழும் உள்ளம் படைத்தவர்கள் அடியார்கள் என்று அவர் கூறுகின்றார்.

தவஞ்செய்வர்க்குரிய கோலமே தவக்கோலமாகும். புறக்கோலமாகிய திருநீறு பூசுதல், கண்மணிமாலை அணிதல், செவியில் குண்டலம் அணிதல் யாவும் அடையாளமேயாகும். சிவத்தவத்தோர்க்க வரையறுக்கப்பட்ட பத்து அடையாளமாக திருமுலர் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“காதணி குண்டலம், கண்டிகை நாதழும்
ஊதுநற் சங்கும், உயர்கட்டி கப்பரை
ஒதமில் பாதுகம், யோகாந்தம் ஆதனம்
ஒதமில் யோகபட்டம், கண்டம் ஈரைந்தே” (1664)

என்கிறார். தவக்கோலத்தை விடச் சிறந்தது அகத்தே

இறையொளியோடு கூடிச் செய்வதாகும். இவ்விரண்டும் நேரிய அறநெறியில் வாழ்வோர்க்கே பொருந்துமெனக் கூறுகின்றார் திருமூலர். சைவசித்தாந்தர் பெற வேண்டிய தகுதிகளாகக்

“கற்பன கற்றுக் கலைமன்னும் மெய்யோகம்
முற்பத ஞானம் முறை முறை நண்ணியே
தற்பரம் கண்டுளோர் சைவசித்தாந்தரே” (1421)

என்று கூறியுள்ளார். இறைவனை உள்ளத்திலே கொண்டவர்க்குப் புறக்கோலம் வேண்டாம். மாறாகச் சிவச் செம்பொருளை அக அடையாளமாகக் கொண்டால் அதுவே ஞானவேடம் என்கிறார் திருமூலர்.

“சிவஞானி கட்டும் சிவயோகி கட்டும்
அவமான சாதனம் ஆகாது தேரில்;
அவமாம் அவர்க்கது சாதனம் நான்கும்
உவமானம் இல்பொருள் உள்ளுற லாமே” (1670)

சிவனை சிவம் என்றும், சிவப்பரம்பொருள் என்றும் சைவர்கள் அழைக்கின்றார்கள். சிவன் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து நின்று ஐந்தொழில்களையும் செய்து, ஆண்மாக்களின் மூன்று மலங்களையும் போக்கி வீடுபேறு அருளுகிறார். திருமந்திரம் மட்டுமே ஆகமங்களைப் பற்றிக் கூறும் முதல் நூலாகும். திருமறைகளில் கண்ட நூல்களில் அனைத்திற்கும் காலத்தால் முந்தையது. திருமந்திரத்தில் சொல்லப்படாதது எதுவுமே இல்லை எனலாம்.

“தந்திரம் ஒன்பது சார்வு மூவாயிரம்
சந்தர ஆகமச் சொல் மொழிந்தானே” (திருமந்திரம்-101)

இவ்வாறாகத் திருமந்திரத்தில் சைவ சமயக் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், சிவபெருமானின் அருள் ஆட்சி ஆகியவையும் அப்பெருமானைப் பின்பற்றுபவர் அடையும் நன்மைகள், பின்பற்றாதோர் அடையும் தீமைகள் ஆகியவைத் தெளிவாக எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.

28. சைவ இலக்கியங்கள் - திருமந்திரம்

முனைவர் பு.சி.இரத்தினம்
முன்னை வரலாற்று பேராசிரியர்.
வேலூர்

முன்னுரை

மனித குல வரலாற்றில் அரிய சந்தர்ப்பங்களில் ஆன்மிகப் பெருந்தகையாளர்கள் தோன்றி ஆன்மிகத்தின் மிக உயர்ந்த தத்துவங்களைத் தங்களுடைய நடத்தையாலும், செய்கையாலும், உணர்த்தி வழிகாட்டியுள்ளனர். அவ்வகையில் சைவத்தினை அன்பே சிவமெனும் தத்துவத்தால் நம்மிடையே பரப்பியவர் திருமூலர். அவரால் அருளப்பட்ட சைவ சித்தாந்த நூல் திருமந்திரம் ஆகும். இந்துமத ஆகமங்கள் அனைத்தும், அவ்வப்போது தோன்றிய வேதாந்திகள், சித்தர்கள் மூலமாக இறைமொழியாக வந்தவைகளே ஆகும். திருமூலரின் எழுத்துக்களும், படைப்புகளும் கூட மனித வாக்கத்திற்கான தெய்வீக செய்திகளேயாகும். ஆனால் திருமூலர் வாழ்ந்த காலம் இன்றுவரை பல்வேறு ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டும் நிரூபணம் ஆகாமல் உள்ளது.

திருக்குறள் மனிதனின் அறம் சார்ந்த, மனத்திற்கு இசைவான வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு வழிகாட்டுகிறது. ஆனால் இறையை அறிவதற்கான நுண்ணறிவையோ, உள்ளுணர்வையோ காண்பிக்கவில்லை. ஆனால் திருமந்திரம் இறையறிவையும், மனிதன், பிரபஞ்சத்தைப் பற்றியும் அறிவதற்கான நுணுக்கங்களைத் தெரிவிக்கின்றது. திருமந்திரம் முழுதும் இறையையும், இறையை அறியும் இரகசியங்களைப் பற்றிய விவரங்களையும் தெரிவிக்கும் அற்புத நூலாகும். சைவ சித்தாந்தத்தை முதன் முறையாக உலகிற்குத் தொகுத்தளித்தவர் திருமூலரேயாவார். சைவ சித்தாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே பின்னர் தோன்றிய பிறமதப்பிரிவுகள் அமைந்தன. திருமந்திரப் பாடல்கள் படிப்பதற்கு எளிதாக இருப்பினும், எல்லாராலும் அதன் நுண்பொருளை உணர்வது இயலாதது

ஆகும். மறைபொருளை அறிய ஆழ்ந்த தியானமும், பயிற்சியும் தேவை.

பிற மதப்பிரிவுகளைப் போல சைவ சமயம் மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதல்ல. மனிதன் தோன்றிய போதே மனிதரோடு சக வாழ்க்கையாக பிணைந்ததே சைவம். எனவே சைவம் நிகரற்றதாகத் திகழ்கிறது. சைவம் தொடக்கமில்லாதது; அநாததியானது, தொடக்கம் கண்டறிய இயலாதது. அதனைத் தோற்றுவித்தவரையும் கண்டறிய இயலாது. எக்காலம் என்பதனையும் கண்டறிய இயலாது. திருமூலரின் திருமந்திரம் தொன்மையானதே தவிர சைவ சமயத்தின் தொடக்கம் அல்ல.

திருமறைகளுள் சிறப்பாகத் திருமந்திரம் எனத் திருப்பெயர் பெற்று திகழ்வது பத்தாம் திருமுறையாகும். இதற்கு மந்திரமாலை மூவாயிரம் தமிழ் என்னும் திருப்பெயர்களும் உள்ளன.

நம் தமிழ் தொன்மையும், நன்மையும் வாய்ந்தது; முன்மையும் மென்மையும் முகிழ்த்தது; தனிமையும், இனிமையும் தவழ்வது, கன்னடம், களிதெலுங்கு முதலிய பல கிளை மொழிகளுக்குத் தாயாகத் திகழ்வது; பல மொழிகளுக்குத் தாயாக நிலவினும், தான் என்றும் கன்னித் தன்மை அழியாது மன்னுவது. பண்டைய காலத்தில் உலக முழுவதும் நிலவித் தன்னொளி பரப்பி ஒளிர்ந்து தனித்தியங்கும் பேராற்றல் வாய்ந்தது. சேக்கிழார் அடிகள் ஞாலம் அளந்த மேன்மைத் தமிழ் என்றருளினார்.

சிவபெருமான் திருவருளால் திருவாவடுதறைக்கண் திருவரசின் கீழ் சிவயோகத்து அமர்ந்து நாள்தோறும் சிந்தை செய்து நம்பிரான் திருமூல நாயனார் செப்பியருளிய செந்தமிழாகமம் திருமந்திரமாகும். இருமந்திர மாலையை ஒன்பது தந்திரங்களாக வகுத்துள்ளார்.

முதல் தந்திரம் அறத்தின் இயல்புடையது. அறத்தின் அடிப்படை முப்பொருள் உண்மை கைக்கொள்வது. அது பதி பசு பாச (பாடல் 159) இயல்புகளை விளக்குவது. இதன்

கருப்பொருள் நிலையாமை உணர்வை கொள்வது; யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, உயிர் நிலையாமை முதலியவற்றை உணர்த்தியுள்ளார். இந்த நான்கு நிலையினையும் உணர்ந்தவர் முறையே நன்னெறியின் நான்கு காரணிகளாக உள்ள ஒழுக்கம், கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல், பிறன்மனை நயவாமை முதலியவற்றைக் கைக்கொள்ளாதல் ஆகும். ஆருயிர்க்கு அன்பு செய்வானை ஈசன் அறிவான் என்பது சிவஞான சித்தியார் கருத்தாகும்.

இரண்டாம் தந்திரம் : கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி நாடில் தலைச்செல்வம் கேள்வி, பாடில் துணைச்செல்வம், அருள் வீடில் முழுச்செல்வம், செய்பொருட் சிவன், அச்சிவனே மெய்ப்பொருள் அப்பொருள் தலைக்கூடுவதே பிறவிப் பெரும்பயன் என விளக்கப்படுகிறது.

மூன்றாவது தந்திரம் : இன்ப நிலையினது, இன்பமென்பது இல்வாழ் தவநிலையே. புது மணம் பொருந்தி இல்வாழ் தவநிலை புகுவார் இருவரும் சிவனும் சிவையுமாம் என்று விளக்குகிறார்.

நான்காவது தந்திரம் : எல்லா மந்திரங்கட்கும் உயிராய் யாவற்றையும் இயக்கும் தன்மையதாய், எல்லாப் பொருண்மையையும் விளக்குவதாய், ஆதியந்தம் இல்லாததாய்த் திகழ்ந்து திருவைந்தெழுத்தாகும் என்றும் மாறா உண்மையை உணர்த்துகிறார். இதனையே திருக்குறள் 350இல் பற்றுக பற்றற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு என்கிறது.

ஐந்தாவது தந்திரம் : பேறு என்பது திருவடிக் காப்பு, பேற்றின் அடிப்படை இவ்வைந்தாம் தந்திரமாகும். சைவம் நால்வகை என்பதுவும், தொண்டு நாற்பாலதென்பதும், அத்தொண்டர் தன்மையும் நால்வகை என்பதும், அத்தொண்டர்கள் பெறும் பேறுகளும் நான்மையவென்பதும் அத்தொண்டர்களின் செவ்விநிலைகளும் நான்கென்பதும் ஒழுக்க உறுதியும் அன்புக நெறியும் அடைவு பட செய்துள்ளார்.

ஆறாவது தந்திரம் : பேற்றினைப் பெறுவதற்கு உறுதுணையாய் எழுந்தருளி வந்து அருளுபவர் சிவகுருவாவார். அப்போது வரும்வழி வகுத்தருளியுள்ளார். குருவே சிவன் (1566) என்பது பாடலில் உணர்த்தியுள்ளார். திருவருளுக்குக் குரு அருள் அவசியமாகும்.

ஏழாம் மந்திரம் : இது பேற்று வழிப்பாடாகும். பேற்று வழி பாடெனினும் சிவலிங்க வழிபாடெனினும் ஒன்றே. அவ்வழிப்பாட்டின் சிறப்புணர்தற்கு உடம்பகத்துக் காணப்படும் ஆறு நிலைகளும் உண்மையுணர்தலாகிய தூய்மை பெறுதல் வேண்டும் என்கிறார். சிவலிங்க வழிபாடு விளக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ்ப்பாட்டால் வழிபாடு வேண்டுமென எடுத்துரைக்கின்றது.

எட்டாம் தந்திரம், முக்தியும், பத்தியும் முத்திநிலையும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. சைவ சித்தாந்தத்தின் முக்கியத்துவம் இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

ஒன்பதாம் தந்திரம் : அணைந்தோரியல்பு பற்றி அருளுகின்றது எனலாம். குருமடல் கண்டார். குருவினைக் கண்டார். அக்குருவிகளை நெஞ்சம் பூணார். பூண்பதால் மும்மலமறும்; அறவே அவர் சிவநிலை எய்துவார். ஓங்காரத்தில் சிவ ஒளியில் செம்மையும் தேறுவர். நமசிவாய (2649) ஐந்தெழுத்தினை மேற்கொள்வர். இதனால் கிடைக்கும் பலன்களை விளக்குகின்றார்.

மாய விளக்கது நின்று மறைந்திருந்

தூய விளக்கது நின்று சுடர்விடுங்

காய விளக்கது நின்று கனன்றிடும்

சேய விளக்கினைத் தேடுகின் றேனே (1326)

மாயவிளக்கு வீட்டில் ஏற்றும் விளக்கு; எண்ணெய்யும் திரியும் தீர்ந்து போனால் சோதி மறைந்திடும். இந்த உடலும் இரத்தம் குறைந்து போனால் அழிந்து போகும். தூய விளக்கு ஞானிகளால் ஏற்பப்படும் அறிவு விளக்கு தூய்மையாக ஒளிர்ந்து நித்தம் சுடர்விடும். காயவிளக்கு மனித மனம்; தினம் தினம் புதியவைகளை நாடித் தேடி வேதனையில் கனன்றுக் கொண்டே

இருக்கும். சேய விளக்கு செம்மையான விளக்கு; சிவன் சேவடி மலர்பாதமே ; அதனைத் தினம் தேடும் மனமே என்பதாகும்.

ஒன்று கண்டேனில் வுலகுக் கொருகனி
நன்றுகண் டாயது நமச்சிவா யக்கனி
மென்றுகண் டாவது மெத்தென் றிருக்கும்
தின்றுகண் டாவது தித்திக்குந் தானன்றே (2649)

உலகிடை வாழும் திருவடி பேற்றிற்குரியமையுடைய மக்கள் உயிர்க்குத் திருவருளால் ஒப்பில் ஒரு கனியினைத் தப்பின்றிக் கண்டு அக்கனி தீயதில்லாத நன்றுடைய நமசிவாய கனியாகும். அத்திருக்கனியினை உணர்வின் கண் கணித்தலாகிய மெல்லுதலைச் செய்வார்க்கு அஃது மெல்லியதாக அமைந்திருக்கும். அதன்கண் அமுந்தியரிதலாகிய தின்றலைக் கண்டார்க்குத் தெவிட்டாத இனிப்பாய் விளைந்து தித்திக்கும் என்கிறார்.

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கங்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே”

கள்ளவழி இழுக்கும் மெய்வாய் முதலிய ஐம்புலன்களும், களையாகிய அழகுமிக்க மணி விளக்காகும் என மனிதனின் தூய்மைக்கு வழிகாட்டுகின்றனர்.

திருமந்திரம் நிறைமாந்தரின் இறைமொழி இதனைத் தினமும் வாசிப்போம்! சுவாசிப்போமாக!

29. திருமந்திரம் கூறும் கைவ நெறி

ஏ.ஞானபிரதாப்சிங்

உதவிப்பேராசிரியர் (தமிழ்)

இ.ஆர்.கே. கலை அறிவியல் கல்லூரி
படப்புரெட்டிப்பட்டி, தருமபுரி

முன்னுரை

பண்டைய காலத்தில் யோகம் பயின்று அறிவு நிரம்பியவர்கள் சித்தர்கள் எனப்பட்டனர். உலகப்பொருள்களின் உண்மை நிலைகளை விளக்கி அவைகள் பயனளிக்கும் ஆற்றலையும் தம் நூல்களில் அறிவித்துள்ளனர். மருத்துவநூல், யோகநூல், ஞானநூல், இரசவாதநூல் முதலான பல பொருள் பற்றியும் இவர்கள் நூல் செய்துள்ளனர். இவர்களது மருத்துவ முறையே இன்றளவும் சித்த மருத்துவம் என்ற பெயரோடு விளங்கிவருவதைக் காணலாம்.

யோகமும், ஞானமும் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் சித்தர்கள். இவர்கள் அணிமா மகிமா முதலிய எட்டு சித்திகளை (அட்டமா சித்திகள்) வாய்க்கப் பெற்றவர்கள். ஆதலால் சித்தர்கள் எனப்பட்டனர். பதினெண் சித்தர்கள் என்பது மரபு. இவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் திருமூலர் ஆவார்.

இவர் காலம் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டாகும். இவர் எழுதிய திருமந்திரம் மூவாயிரம் செய்யுள்களைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு இயலும் தந்திரம் எனும் பெயர் பெறும். ஒன்பது தந்திரங்களாகவும், 232 அதிகாரங்களாகவும் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. திருமூலர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராகவும் திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறையாகவும் வைக்கப்பட்டுள்ளது. திருமூலரின் தாரக மந்திரம் அன்பே சிவம் என்பது இதனை,

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்” என்பர்.

ஞானநெறியும், யோக நெறியும், தத்துவக்

கருத்துக்களும், சித்த மருந்தியல் கருத்துக்களும் மிகுதியும் இடம்பெற்றுள்ள நூல் திருமந்திரம். திருமுலர் சிவனை அடைவதற்குரிய நெறிகளாகச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார்.

சரியை

சைவ சமயத்திற்குரிய நூல்கள் வேதம், ஆகமம் என்ற இரண்டுமாகும். அவற்றுள் வேதம் பொது, ஆகமம், சிறப்பு என்ப. அவ்வாகமங்கள் காமிகம் முதலாக வாதுளம் ஈறாக இருபத்தெட்டு ஆகும். இவ்வாகமங்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு நெறிகளைச் சிறப்பித்துக் கூறும். இந்நூல்வகை நெறிகளும் மக்களின் மனப்பக்குவத்திற்கேற்ப அமைந்தனவாகும். அவற்றுள் சரியை என்பது இறைவழிபாட்டில் செய்வதற்கு எளிதாகிய புறவழிபாடுகளாகிய திருவிளக்கிடுதல், பூக்கொய்தல், அன்போடு மெழுகல், திருவலகிடுதல் (கூட்டுதல்), மணி அடித்தல், சிவனை வாழ்த்துதல், தருமஞ்ஞானஞ் சேர்த்தல் முதலிய உடல் தொண்டுகளை ஆலயத்தில் சென்று செய்தலாகும். இந்நெறியாவது தாசமார்க்கம் என்று கூறப்பெறும். தாசமார்க்கமாவது ஆண்டான் அடிமைத் திறத்தில் நிகழ்வது (சிவனை ஆண்டவனாகத் தன்னை அடிமையாக நினைத்து வழிபடுவது)

“எளியநல் தீப மிடல்மலர் கொய்தல்
அளிதின் மெழுக லதுதூர்த்தல் வாழ்த்தல்
பனிபணி பற்றல் பன்மஞ் சனமாதி
தளதொழில் செய்வது தான்தாச மார்க்கமே”

மந்திரம்:1502

மேலும் இந்நெறியில் நிற்போர் திருக்கோயில் அமைந்திருக்கும் தலங்களுக்குச் சென்று அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானை வணங்கி அன்போடு வழிபாடு செய்வார். இவர் உடலை விட்ட பின்னர் இறைவனது உலகினில் அடைந்து வாழ்வார். இதனைச் சாலோக முத்தி என்பர்.

கிரியை

கிரியை என்பது பூசை. இப்பூசை ஆன்மாந்த பூசை என்றும், பரார்த்த பூசை என்றும் இருவகைப்படும். இதனுள் ஆன்மாந்த பூசையானது, சிவனை எழுந்தருளச் செய்து தன் நன்மைக்காகத் தனி இடத்திலிருந்து வழிபடுவது. பரார்த்த பூசை சிவலிங்கத் திருமேனியை ஆலயத்தில் உலகம் உய்யும் பொருட்டு வழிபாடு செய்வது, இவ்விருவகைப் பூசைகளைச் செய்யும் முறைகள் பற்றி ஆகமங்களில் விரிவாகப் பேசப்பெறும்.

கிரியை வழிநிற்போர் அகத்தேயுள்ள இறைவனைப் புறத்தே இலிங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதாகப் பாவித்து பூத சுத்தி முதலாகிய பஞ்ச சுத்திகளைச் செய்து மலர் தூவி வணங்கித் தூப தீபம் நிவேதனம் காட்டி வழிபாடாற்றி மீண்டும் அப்பெருமானை அகத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதாகப் பாவித்துச் சிவபூசையை நிறைவுசெய்வர் என்று ஆகமம் கூறும்.

திருமுலர் இப்பூசை செய்யுங்கால் அத்துடன் அன்பு கலந்திருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறார். காட்டிலேயுள்ள சந்தனமரங்களை வெட்டிச் சாந்தரைத்துச் சிவலிங்கத் திருமேனியில் நிறையப் பூசினாலும் ஆகாயமளாவப் பூக்களையிட்டு வழிபட்டாலும் உடற்பற்றினை நீக்கி நல்லுணர்வோடு வழிபட்டாலல்லது திருவடியின்பத்தை அடையமுடியாது என்கிறார்.

“காலூறு கோடி கடிகமழ் சந்தனம்
வாலூறு மாமல ரிட்டு வணங்கினும்
ஊனினை நீக்கி உணர்பவர்க் கல்லது
தேனமர் பூங்கழல் சேரவொண் ணாதே” மந்திரம்:1452

அவனது திருவருளுக்குப் பாத்திரமாக வேண்டுமாயின் தாய்ப்பகவை நீங்கிய பசங்கன்றைப் போலக் கதற வேண்டும்.

“கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவன”

என்றார் மாணிக்கவாசகரும். அவ்வாறு கதறினால் ஞானக்கன்றாகிய பெருமான் தோன்றி அருள்புரிவான்.

யோகம்

சாதகர் உடல் நினைவின்றி இறைவனோடு ஒன்றிருப்பது யோகமாகும். இவர் சிவவொளியில் பொருந்தி தறியைப் போல் தம்முடலை ஆடாது அசையாது இருத்திப் புறச்சூழலால் தாக்குறாது இலட்சியத்தை அறிந்து அதனோடு பிரிப்பின்றிருப்பார்.

“நெறிவழி யேசென்று நேர்மையுள் ஒன்றித்
தரியிருந் தாற்போல் தம்மை யிருத்திச்
சொரியினுந் தாக்கினும் துண்ணென் றுணராக்
குறியறி வாளர்க்குக் கூடலு மாமே” மந்திரம்:1457

மேலும் சித்திரத்தைப் போல அசைவற்றிருந்து பேரறிவுப் பொருளை உணர்கிறவர்களுக்குப் மலரில் வாசனையானது பொருந்தியதைப் போல் சிவமணம் கமழும். அதனால் அகத்தேயுள்ள சோமன் சூரியன் அக்கினியாகிய மூன்றும் ஒன்றாகச் சிரசின் முன்னே ஒரே ஒளிமயமாகத் தோன்றும். இவ்வாறு சோம சூரியாக்கினியாகிய முச்சுடர்களையும் சிரசின்முன் சேர்க்கும் யோகத்தை உள்ளன்போடு செய்பவர் உண்மைத் தவமுடையவராவார். இவ்வகையே முச்சுடர்களையும் ஒன்றாக காண்பதே நீ அது ஆகிறாய் என்ற மகாவாக்கியப் பொருளுமாகும். இதுவே தவம். இதுவே விண்ணவராக்குவதுமாகும்.

“விரும்பிநின் றேசெய்யில் மெய்த்தவ ராகும்
விரும்பிநின் றேசெய்யின் மெய்யுரை யாகும்
விரும்பிநின் றேசெய்யின் மெய்த்தவ மாகும்
விரும்பிநின் றேசெய்யில் விண்ணவ னாகுமே”
மந்திரம் : 1462

ஞானம்

ஞானம் என்பது சிவனை அறியும் அறிவு, சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகிய மூன்றும் ஞானத்தை அடைவிக்கும் நெறியாகும். ஆதலால் ஞானமே சிறந்த அறநெறி ஞானத்தைக் கொடுக்காத ஏனைய நெறிகள் நன்றல்லவாம். மேலும் சரியை

சிரியை யோசங்களால் அடைவது பதமுத்தி. அதாவது இந்திரபதம் முதலிய பதங்களில் அடையும் முத்தி. இப்பதங்களை அடைந்தோர்க்கு மீண்டும் பிறவி உண்டாம். ஆனால் ஞானமோ பரமுத்தியை அடைக்கவல்லது. இதுவே மீண்டு வாரா நெறியாகும். ஞானத்தில் சிறந்தவரே மக்கள் இனத்தில் சிறந்தவராவார்.

“ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவா
ஞானத்தின் மிக்கார் நாரரின்மிக்காரே”

மந்திரம் : 1467

இவர்கள் அறிவு, அடக்கம், அன்பு ஆகிய முக்குணங்களை நிரம்பப் பெற்றவர். நல்லது தீயது ஆகியவற்றை நன்குணர்ந்து தீயனவற்றிலிருந்து விலகி நல்லனவற்றில் ஒழுகும் அறிவுடையோராயிருப்பர். அதனால் இவர்கள், யாவர்க்கும் பணிவுடையவராய் அன்பு செலுத்தி வாழ்வார்கள். இந்நிலைமையடைந்த ஞானியரின் உடம்பையே சிவபெருமான் கோயிலாகக் கொண்டு எழுந்தருளுவான். அப்பெருமானது உருக்கொண்ட தன்மையும், குணங்களையும் எண்ணி இருக்கின்றமையால் இவர்களுக்கு லாபம் கிட்டும். இவ்வாறு சைவத்துக்கு இன்றியமையாத நால்வகை நெறிகளை எடுத்துக் கூறித் தெள்ளுதமிழில் முதன்முதலில் விளக்கிய பெருமை திருமுலருக்கே உரியது.

30. சைவஜீதமிடும் திருமூலர் திருமந்திரமும்

கு.செ. சரசுவதி

பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழ்த்துறை

பச்சையப்பன் மகளிர் கல்லூரி

காஞ்சிபுரம்

முன்னுரை

சிவபெருமானின் புகழ்பாடும் சமயம் சைவம். பிறப்பில்லா யாக்கையோன் சிவபெருமான். சைவம் என்றால் உயிர்களிடத்தில் அன்பு காட்டுதல் என்று பொருள். எனவே தான் திருமூலரும் “அன்பே சிவன்” என்றார். சிவன் என்றால் செம்மை என்று பொருள். அதாவது மனிதனைச் செம்மைப்படுத்துவது சிவமாகும். சைவம் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டு அளவிடற்கரியது. அவ்வகையில் பத்தாம் திருமுறையாக விளங்கும் திருமந்திரத்தில் காணலாகும் சைவ சமய நெறிகளையும், கருத்துக்களையும், சிந்தனைகளையும் வெளிப்படுத்துவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திருமூலர்

திருமந்திரத்தின் ஆசிரியர் திருமூலர் நாயனார் ஆவார். இவர் வாழ்க்கையின் பல்வேறு நிலையாமையினைக் கண்டுத் தெளிந்தவர். திருக்கயிலையில் நந்தி தேவரின் திருவருள் பெற்றவர். திருவாவடுதுறைக் கோயிலிலுள்ள அரச மரத்தடியில் தியானமிருந்து ஆண்டுக்கு ஒருமுறை கண்விழித்து ஆண்டுக்கொரு பாடல் வீதம் 3000 பாடல்களைப் பாடியதாகக் கூறப்படுகிறது. இவர் மூலன் உடலில் இருந்தமையால் திருமூலர் எனப்பட்டார். பன்னிரு திருமுறையாசிரியர்களுள் காலத்தால் முற்பட்டவர் இவரே ஆவார்.

திருமந்திரம்

சைவ சமயத்தின் முதல் நூல் திருமந்திரம் ஆகும். இந்நூல்

தமிழ் ஆகமமாக விளங்குகிறது. சிவாகமங்கள் தந்திரம், மந்திரம், உபதேசம் என்னும் மூவகைக் கலைகளை உடையன. அவற்றுள் தந்திரக் கலை அனுட்டான நடைமுறையினையும், மந்திரக் கலை இறைவழிபாடு முறையையும், உபதேசக் கலை பதி, பசு, பாசம் முதலான தன்கைகளையும் கூறுகிறது. இந்நூல் மந்திரமாலை, தமிழ் மூவாயிரம் எனும் சிறப்புப் பெயர்களால் அழைக்கப்படும். திருமந்திரம் 3000 பாடல்களையும், 9 தந்திரங்களையும், 232 அதிகாரங்களையும் கொண்டது.

சைவத்தமிழும் திருமந்திரமும்

திருமூல நயனார் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நாற்பொருளும் நிரம்பிய தமிழ் மறைகளையும், வடமொழி வேதங்களையும் தழுவி தமிழாகமமாகிய திருமந்திர மாலையை அருளியுள்ளார். இறைவன் தமிழும் ஆரியமும் பொருள் ஒத்து அமையும்படியாக ஞான நூற் பொருளை உமையம்மையார்க்குத் திருவாய் மலர்ந்தார் என்பதை,

“மாரியும் கோடையும் வார்பனி தூங்கதின்

றேரியு நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்து

ஆரியமும் தமிழும் உடனே சொல்லிக்

காரிகை யார்க்குக் கருணை செய்தானே” திருமந்திரம்:65

எனும் பாடலடிகளால் முற்காலத்தில் சிவபெருமான் அருளிய ஞானநூலாகிய சிவாகமங்கள் தமிழில் அமைந்திருந்ததைத் திருமூலர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் வழிபாட்டிற்குரிய மந்திரங்கள் தமிழிலும் பிறமொழியிலும் அமைந்திருந்த செய்தியை வைவி மந்திரம் என்ற பகுதியில்,

“அந்த நடுவிரல் ஆதி சிறுவிரல்

வந்த வழிமுறை மாறியுரை செய்யும்

செந்தமிழாதி தெளிந்து வழிபடு

நந்தியிதனை நலமுரைத்தானே” திருமந்திரம்:1089

எனும் பாடலடிகளால் திருமூலர் அறிவுறுத்தியுள்ளார். மேலும் என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன், தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமானே (திருமந்திரம் : 81) எனும் அடிகளால்

திருமூலர் தமிழாகமமாக விளங்கும் திருமந்திரத்தை அருளிய திறத்தை அறியமுடிகிறது.

திருமந்திரத்தில் கூறப்படும் சைவ சித்தாந்தத் தத்துவங்கள் செந்தமிழ் நாட்டில் தொன்று தொட்டு வாழ்ந்த சிவனடியார்களால் அருளிச் செய்யப்பெற்ற தொன்மையை உடையன என்பதைச் சதா சிவத்துவம் முத்தமிழ்வேதம், இதாசனியா திருந்தேனின்ற காலம் (திருமந்திரம் 76) எனவும்,

“தமிழ் மண்டலம் ஐந்துந் தழுவிய ஞானம்

உமிழ்வது போல உலகந்திரிவர்

அவிமும் மனமும் எம்ஆதி யறிவுந்

தமிழ் மண்டலம் ஐந்துந் தத்துவமாமே” திருமந்திரம்:1646

என்னும் திருமூலரின் திருமந்திரத்தின் மூலம் காணமுடிகிறது.

“முத்தமிழின் படி, வேதத்தின் சொற்படியே பரவிட்டு என் உச்சி, அடிமன்ன வைத்த பிரான் மூலனாகிய அங்கணனே” என நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருமூலரைப் புகழ்ந்துள்ளார். இதனை,

“வேதமோடாகமம் மெய்யாம் இறைவனால்

ஓதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென்றுள்ளன

நாதன் உரையவைநாடில் இரண்டந்தம்

பேதம் தென்டார் பெரியோர்க் கபேதமே”

திருமந்திரம்:51

எனும் பாடலடிகளால் வடமொழி வேதத்தை பொது நூலாகவும், தமிழிலும் வடமொழியிலும் உள்ள சிவாகமங்களைச் சிறப்பு நூலாகவும் கொண்டு இவ்விரண்டையும் ஒருங்கிணைத்து செய்யப்பட்டதே செந்தமிழ்ச் சிவாகமம் எனும் திருமந்திரமலை என்பதை அறியமுடிகிறது.

திருமூலர் இவ்வுலகில் நெடுங்காலம் தங்கியிருந்ததன் காரணம் பக்தி நெறியையும், யோக நெறியையும், ஞான நெறியையும் நிலை பெறச் செய்து இறைவனது அருட்கூடத்தினை விளக்கும் தமிழ்மறையாகப் போற்றப்படும் திருமந்திரப் பனுவலை அருளுவதற்கே என்பதை,

“உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவுமாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே”

திருமந்திரம்:724

எனவரும் திருமந்திரத்தில் திருமூலர் அறிவுறுத்தியுள்ளார். மற்றும் சைவமாவது உலகுயிர்களுடன் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்கும் சம்பந்தத்தினையுடையது. சைவமாவது ஆன்மாதன்னைச் சிவத்துக்கு அடிமை என்று உணர்ந்து சிவத்தினை வழிப்பட்டு சார்ந்து இருக்கும் நிலையினை,

“சைவஞ் சிவனுடன் சம்பந்தமாவது
சைவந் தனையறிந்தே சிவஞ்சாருதல்
சைவஞ் சிவமின்றிச் சாராமல் நீவுதல்
சைவஞ் சிவானந்தஞ் சாயுச்சியமே”

திருமந்திரம் :1512

எனவரும் திருமந்திரப் பாடல் மூலம் இவ்வுண்மையைக் கூறியுள்ளார். சைவ சமயம் ஒன்றே கடவுளைக் கண்டுணரும் வழியைக் காட்டும் என்பதைக் கூறியுள்ளார். மேலும் பூசை என்பது அகப்பூசை (ஞானம்) புறப்பூசை (கிரியை) என இரண்டு வகைப்படும். பூசைப்பொருள்களை மனத்தாலே படைத்துக் கொண்டு வழிபடுவது அகப்பூசையாகும். அப்பொருள்களைப் புறத்தே சேமித்துக் கொண்டு வழிபடுவது புறப் பூசையாகும். அவ்வகையில் திருமூலர் அகப் பூசைக்குரிய அங்கங்கள் எவை எவை என்பதை

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலாயம்
வள்ளற் பிரனார்க்கு வாய்கோபுர வாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்துங்காளா மணிவிளக்கே”

திருமந்திரம்:1823

எனவரும் பாடலடிகளின் மூலம் இறைவனுக்கு உடம்பை ஆலயமாகவும், உள்ளத்தை கருவறையாகவும், வாயை கோபுர

வாயிலாகவும், ஆன்மாவே இறைவனை ஆலாகித்துப் பூசித்தற்கேற்ற சிவலிங்கத் திருமேனியாகவும், ஐம்புலன்களை அடங்கிய நிலையே அவ்வழிபாட்டிற்குரிய உள்ளொளியினைத் தரும் தூண்டாத மணிவிளக்காகவும் அமையும் என்பதை எடுத்துரைத்துள்ளார்.

முடிவுரை

“ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்னும் புகழ்பெற்ற தொடரால் திருமுலரின் பரந்துப்பட்ட உலகியல் சிந்தனையை அறியமுடிகிறது. சிவநெறிக் கொள்ளப்படும் அடிப்படை உண்மைகளையும், கொள்கைகளையும் முறைப்படுத்தி உணர்த்தும் நூல்கள் சாத்திரங்கள் எனப்படும். அதாவது சாசனம் செய்வது சாத்திரம் என்பர். பொருள்களை ஒழுங்குபடக் கூறுதல் பற்றியும், ஆசான் வடிவில் தோன்றி இறைவன் தன் ஆணையை இந்நூல்கள் வடிவில் வைத்தலால் இவைச் சாத்திரம் எனப்படும். இவ்வியல்புள்ள ஞான மெய்ந்நெறி உணர்த்தும் தமிழ் நூல்களுள் முதன்மையான முழுநூல் திருமுலரின் திருமந்திரமாகும். அவ்வளவு சிறப்புமிக்க நூலில் காணலாகும் சைவ சமயக் கருத்துக்களையும், சிந்தனைகளையும், சித்தாந்தங்களையும் அறிந்து பின்பற்றிச் சிறந்த சிவநேயச் செல்வர்களாகவும், சைவத் தமிழர்ளாகவும் திகழ்வோம்.

31. திருமந்திரம் கூறும் வாழ்வியல் கூறுகள்

வே.புளோரா பவுலின் மேரி
தமிழ்த்துறை உதவிப்பேராசிரியர்
செ.அ.மகனீர் தன்னாட்சி கல்லூரி
பெரியகுளம்

முன்னுரை

முப்பொருள் உண்மை மொழிவதே விழுமிய தமிழ்மொழியின் தனிச்சிறப்பாகும். முப்பொருள் என்பது இறை, உயிர், தளை என்பன. இறை நூல்கள் புகழ்நூல் எனவும் பொருள் நூல் எனவும் இருவகைப்படும். திருவருட் கொடையால் நமக்கு கிடைத்துள்ள புகழ் நூற்களைத் திருமுறைகள் எனக் குறிப்பிடுவர். இத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டு. இப்பன்னிரண்டு திருமுறைகளும் திருவருள் வண்ணமயமாய்த் திகழ்ந்த நிறைமொழி மாந்தராம் நாயன்மார்களால் அருளிச் செய்யப்பட்டன. இப்படி அருளிச் செய்யப்பட்ட திருமுறைகளுள் திருமூலரால் செய்யப்பட்ட திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள வாழ்வியல் கூறுகள் பற்றி இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

திருமூலர் பற்றிய செய்திகள்

திருமந்திர மாலையாகிய இத்திருவருட் பனுவலை அருளிச் செய்தவர் இறைவனருளால் எண்வகைச் சித்திகளும் பெற்றுத் தாமுணர்ந்த ஞானப் பொருளைத் தமிழால் உலகத்தார்க்கு வழங்கியருளியவர் திருமூல நாயனாராவார். இவ்வாசிரியரை திருமூலம் அடியார்க்கும் அடியேன் என நம்பியருராகிய சுந்திரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருத்தொண்டத் தொகையில் போற்றியுள்ளார். இவர் கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் திறத்தினர் என இவருடைய ஆன்மீக ஆற்றலைக் கதையாகக் கூறுவர். அணிமா முதலிய சித்திகள் கைவரப்பெற்ற நான்மறை போகியர் ஒருவர் கயிலையிலிருந்து புறப்பட்டுப் பொதியமலை நோக்கி வந்தார் என்றும் அவர் இறந்துபட்ட மூலன் உடலிற்

புகுந்து திருமூலராக வாழ்ந்து வந்தார் என்றும் இவர் வாழ்க்கை வரலாறு கூறுகிறது என்று பக்தி இலக்கியம் என்ற நூலில் ப.அருணாசலம் அவர்கள் திருமூலர் பற்றி கூறியுள்ளார்.

திருமந்திரம்

சைவ சமயக் கருத்துக்களை முதன் முதலாக விளக்க எழுந்த முழு முதல் நூல் திருமந்திரம் ஆகும். பாக்கள் பெரும்பாலும் உருவகங்களாகவே அமைந்துள்ளன. இந்நூலுக்கு மந்திரமாலை என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு.

நூல் அமைப்பு

இந்நூல் ஒன்பது தந்திரங்களையும் நூற்று தொண்ணூற்று ஐந்து உத்தலைப்புக்களையும் கொண்டு ஒளிக்கின்றது. இதன் கண் அடங்கிய திருப்பாட்டுக்கள் மூவாயிரம் ஆகும். மேலும் திருமந்திரத்துள் பொதுப்பாயிரம் இருபத்தெட்டு திருப்பாட்டுக்களும் கொண்டு சிறப்புடைய நூலாகத் திகழ்கிறது.

வாழ்வியல் கூறுகள்

சாதாரணமாக மனிதன் பிறந்து வளர்ந்து, வாழ்ந்து மடிகின்றான். அவன் தன் வாழ்வை வாழ்ந்து கழிப்பதோடு முடித்துக் கொள்கிறான். வாழ்க்கையைப் பற்றி சிந்திப்பதும் மென்மேலும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தும் சிறப்புறச் செய்வதும் இயல்பானதன்று அத்தகைய மனிதனின் அன்றாட வாழ்க்கையின் வாழ்வியல் கூறுகளாகத் திருமந்திரம் முதல் தந்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அன்புடைமை, கல்லாமை, கல்வி, கள்ளாண்மை, கொல்லாமை, நடுவு நிலைமை ஆகியவை பற்றி காண்போம்.

அன்புடைமை

இவ்வுலகத்தில் மனிதனாய்ப் பிறந்த அனைவருக்கும் அன்பு என்பது அவசியம். ஓரறிவு உயிர் முதல் ஆறறிவு உயிர் வரை அன்பு என்பது முக்கியம். உலகப் பொதுமறை என்று அனைவராலும் புகழப்படும் திருக்குறளில் அன்பு பற்றித் திருவள்ளுவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும்” (திரு.71)

அன்பை அடைத்து வைக்கும் தாழ் உள்ளதோ? இல்லை. தம்பால் அன்பு செய்யப்பட்டாரது துன்பம் கண்டுழி அன்புடையார் கண் பொழிகின்ற புல்லிய கண்ணீரே உள் நின்ற அன்பினை எல்லாரும் அறியத் தூற்றும் என்று அன்பு பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய சிறப்புடைய அன்பு பற்றி திருமூலர் திருமந்திரம் நூலில்,

“அன்பினுள் ளான்புறத் தானுட வாயுளான்
முன்பினுள் ளான்முனி வார்க்கும் பிரானவன்
அன்பினுள் ளாகிஅமரும் அரும்பொருள்
அன்பினுள் ளார்க்கே அணைதுணை யாமே”

(திருமந்திரம்:266)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். சிவபெருமான் இன்ப இயல்பினன். ஆதலின் அவன் அதுவரும் வாயிலாகிய அன்பினடத்தான். அவ்வன்பினுக்குக் காவலாகப் புறத்துமுள்ளான். உலகத் தோற்றத்துக்கு முன்னும் அதனுடைய மாற்றத்துக்குப் பின்னும் ஒன்றுபோல் என்றும் நின்று நிலவுபவன் சிவன். முற்றத்துறந்த முனிவர்களுக்கும் முதல்வன். வேறெதற்கும் அகப்படாதவன். அன்பினுள்ளாகி வீற்றிருந்தருள்வான். அவன் இறவாத இன்ப அன்புடையாருக்குத் தன் திருவடியிணையினை அணைப்பான். நீங்காப் பெருந் துணையுமாவான் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அன்புடையாரிடத்தில் ஆண்டவனும் குடியிருப்பான் என்பதை அறியமுடிகிறது.

கல்வி

கல்வி என்பது பொதுவானது. அதை அனைவரும் கற்க வேண்டும். சமண பௌத்த மதத்தினர் தம் பள்ளிகளில் இருந்து கொண்டு கல்வி அளித்தனர். இதன் காரணமாகப் பள்ளி என்னும் சொல் கல்வி நிலையத்தைக் குறிப்பதாயிற்று என்று அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். கல்வி சுற்றவரை மக்களாகவும், கல்லாதவரை விலங்காகவும் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுவதைக்

கைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

“கண்ணுடையர் என்பர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்” (திரு.393)

என்ற குறள் காட்டுகிறது. இத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த
கல்வி பற்றி திருமந்திரத்தில்,

“கற்றறி வாளர் கருதிய காலத்துக்
கற்றறி வாளர் கருத்திலோர் கண்ணுண்டு
கற்றறி வாளர் கருதி உரைசெய்யுள்
கற்றறி காட்டக் கயலுள வாக்குமோ” (திருமந்திரம் :278)

திருவருட் கல்வி கற்ற செய்நெறியாளர் அவ்வருளால் எண்ணிய
காலத்து அவர் தம் அறிவெண்ணத்து ஓர் அக்கண் உண்டாகும்.
கற்றறிவல்லார் அவற்றினைக் கருதி உரை செய்வாள் அவர்கள்
கற்றுள்ள அறிவு காட்டுத் தன்மை வாய்ந்த கண்ணாகும். அக்கண்
பக்கத்தே உள்ளது என்று கல்வி கற்றவரின் சிறப்பினைக்
குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கல்லாமை

கல்வி என்பது ஒருவன் வாழ்க்கை முன்னேற்றும் பாதை
அறியாமை இருளை அகற்றக் கூடியது. நல்ல, கெட்ட
செயல்களைப் பகுத்தறியும் தன்மையை ஏற்படுத்துக் கூடியது.
இத்தகைய சிறப்புடைய கல்வியைக் கல்லாதவர் சமுதாயத்தில்
புறம் தள்ளப்படுபவர்களாவார்கள். அதிலும் சிவன் பற்றிய
கல்வியை அறியாதவர்கள் மூடர்களாகவே என்னப்படுவர்
என்பதைப் பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாது
கல்லாத மூடர் சொல் கேட்கக் கடன் அன்று
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்வராம்
கல்லாத மூடர் கருத்தறி யாரே” (திருமந்திரம்:804)

சிவனறி கல்வியினைக் கல்லாதார் மூடர் என்றும் அவர்கள்
உண்மை அறிவில்லாதவரும் ஆவர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்.
அறிவில்லாதவரை நல்லார் காணவும் அஞ்சுவர். அதனால் அம்
மூடரைக் காணவொண்ணாது என்றனர். அவர் தம் ஒழுக்கமிலாத

ஹைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

இழுக்குவாயல் வரும் வழக்கு மொழிகளைச் செவி கொடுத்தும் கேட்பது முறைமையாகாது. கல்லாத மூடர் ஆகும். கருத்தினையும் அறியார். ஆன்றோர் கருத்தினையும் அறியார் என்று கல்லாதவர் பற்றி திருமந்திரம் குறிப்பிடுகிறது.

நடுவுநிலைமை

ஒரு மனிதன் எந்த சூழ்நிலையிலும் அறத்தில் வழுவாது ஒப்ப நிற்கும் நிலையை தான் நடுவுநிலைமை. இது பற்றித் திருவள்ளுவர் கூறும் போது,

“தகுதி யெனவொன்று நன்றே பகுதியாற்
பாற்பட் டொழுகப் பெறின்” (திரு.111)

என்று கூறுகிறது. நடுவு நிலைமை என்று சொல்லப்படும் ஓர் அறமே நன்று. பகை அயலார் நண்பர் எனும் பகுதிதோறும் தன் முறைமையை விடாது ஒழுக வேண்டும். அதுவே நடுநிலைமை என்று குறிப்பிடுகிறார். இதைப் பற்றி திருமந்திரம் கூறும் போது,

“நடுவுநின் நார்சிலர் ஞானிக ளாவர்
நடுவுநின் நார்சிலர் தேவரு மாவர்
நடுவுநின் நார்சிலர் நன்பனு மாவர்
நடுவுநின் நாரொடு நானும்நின் தேனே”
(திருமந்திரம்:309)

நடுவு நின்றலாகிய சிவனினைவு உடையார் சிவஞானிகளாவார். பின் சிதைவுலகக் கடவுளருமாவர். சிவவுலகம் மாயைக் கண் கூடி இணைந்து அடியேனும் நின்றேன் என்று நடுவுநிலையின் சிறப்பு பற்றி கூறியுள்ளார்.

கள்ளுண்ணாமை

ஒழுக்கமும், உணர்வும், சுயமதிப்பும் அழியும் படி மது அருந்துபவர் நல்லோர் மதிப்பை பெற இயலாதவராவார். அவர்கள் உடல் நலத்திற்கும் கேடு விளைவிக்கக் கூடியதாக அமைகிறது. இதைப் பற்றி வள்ளுவம் குறிப்பிடும் போது,

“துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறுஅல்லர் எஞ்ஞான்றும்
நஞ்சு உண்பார்கள் உண்பவர்” (திரு.926)

உறங்குபவர் இறந்தவர் போலாவார். மது அருந்துபவர் நஞ்சுன்பவரைப் போலாவார் என்று குறிப்பிடுகிறார் திருவள்ளுவர். இதைப் பற்றி திருமந்திரம் கூறுவது.

“மயங்குற் தியங்குங்கள் வாய்மை அழிக்கும்
இயங்கும் மடவார் தம் இன்பமே எய்தி
முயங்கும் நயங்கொண்ட ஞானத்து முந்தார்
இயங்கும் இடையறா ஆனந்தம் எய்துமே”
(திருமந்திரம் : 317)

மெய்ம்மையினையும் மெய்ப்பொருள் உண்மையினையும் அழித்தொழிக்கும் பழிபடு கள்ளினை உண்பார் வழி, குழி தெரியாது. வீழ்ந்து மயங்குவர். தீராப் பெருந்துன்பம் எய்தி இயங்குதலாகிய கலக்கமுற்றுக் கவலை கூர்வர். மேலும் அவர் பிறப்பு, இறப்பு ஆகிய பெருந்துன்பத்துள் வீழ்த்தி இயக்கும் இழிகாமமும், கழிகாமமும் மாறாப் பெண்ணியலாரை நண்ணுவர். அம் மாதவர் தரும் சிற்றின்பமே முற்றின்பமாக கொண்டு முயங்குவர். இறைவன் திருவடியுணர்வாகிய சிறந்த நயமிக்க சிவஞானஞ்சேர்ந்து முதன்மையடையார் என்று கள்ளுண்ணுவதால் வரும் கேடு பற்றி குறிப்பிடுகிறார். இதைத் தவிர்த்தல் நல்லது.

முடிவுரை

வாழ்வியல் கூறுகள் என்பது திரும்பிப் பார்க்கப்பட கூடிய ஒன்றன் மறைவில் மற்றொன்றன் தொடக்கம் ஏற்படும் என்பதற்கு உதாரணமாகக் கல்வி கற்பது முக்கியம் என்றும், கல்வி கல்லாவிட்டால் ஏற்படும் துன்பம் பற்றியும் நடுவுநிலைமை தவறினால் அறம் தவறிடும் என்பதால் அறத்தோடு வாழ வேண்டும் என்றும் கள்ளுண்பவர் அடையும் துன்பம் என்ன என்பதைத் திருமந்திரம் மூலர் கூறியிருப்பது சிந்தனைக்குரியதாக அமைகிறது.

32. இறைநூல் கூறும் சைவ சமய விழுமியங்கள்

முனைவர் க.ச. இலட்சுமி

தமிழ்த்துறை உதவிப்பேராசிரியர்

சிறி முத்துக்குமரன் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

மாங்காடு

முன்னுரை

திருமந்திரத்தில் வெளிப்படும் கருத்துக்கள் காரிருளைப் போக்கும் கதிர்ச்சுடர்களைப் போன்றவையாகும். படிப்பவருக்குப் புதுமையும் புரட்சியும் தருவனவாகும். புறச் சமயக் கருத்துக்களைப் பழிக்கக் கூடாது என்று அறிவுறுத்துவனவாகும்.

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணாமே
சென்றே புகும்கதி யில்லைநும் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந்து உய்மினே
(திருமந்திரம் பா.204)

குலம் ஒன்றே என ஒருமைப்பாட்டுணர்வுவைத் தோற்றுவித்துள்ளார் திருமூலர்.

அன்பே சிவம்

அன்பு என்பது மனநெகிழ்ச்சியாகும். இது துன்பப்படுவோரைக் கண்டபோதும் இறைவனை நினைக்கும் போதும் ஏற்படும். இந்தகு அன்பே சிவத்தைக் காட்டும் என்பதை இங்கே சிறப்பாகக் கூறுகின்றார் திருமூலர்.

அன்பு சிவமிரண்டு என்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்;
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே
(திருமந்திரம், பா.270)

என்ற பாடலில் இறையியலின் உண்மையறிவில்லாதவரே அன்பாகிய அருட்சத்தியும் அறிவாகிய செம்பொருட்சிவமும் வேறு வேறு என்று கூறுவர். அன்பின் மலர்ச்சியால் சிவம் தோன்றும் என்பதை யாரும் உணர்வதில்லை. ஆயினும், அந்த அன்புதான் சிவமாகிறது என்கிறார்.

இறைவனோடு அன்பு கலத்தல்

இறைவனோடு அன்பு கலத்தல் மூன்று படிநிலைகளிலில் திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

முதல்படிநிலை - சிவச்செம்பொருளோடு தொடர்பு
கொண்டு நின்றலாகும்.

இரண்டாம் படிநிலை - சிவநெறியின் உண்மையுணர்ந்து
தான் ஓர் உயிரென்பதை அறிந்து
ஒழுக்குவதால் சிவத்தைச்
சார்ந்திருத்தலாகும்.

மூன்றாம் படிநிலை - தான் வேறு சிவம் வேறு
என்றில்லாமல் ஒன்றாய் தன்மையில்
கலந்திருத்தலாகும்.

இத்தகைய நிலைகளிலே சிவனாதல் இயல்பாகும் எனத்
“சைவம் சிவானந்தம் சாயுச் சியமே” (திருமந்திரம் பா.1512)
தொடர்கள் காட்டுகின்றது.

கொல்லாமை

இறைவனுக்குச் செய்யும் வழிபாட்டு மலர்களாகப் பிற
உயிரணுக்களைக் கொல்லாமலித்தல் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

பற்றாய நற்குரு பூசைக்கும் பன்மலர்
மற்றோர் அணுக்களைக் கொல்லாமை (பாடல் 197)

உயிர்களிடம் இரக்கமின்றிக் கொல் என்றும் குத்து என்றும்
கூறுகின்ற விலங்கு மனமுடைய மக்களைக் கால தூதர்கள் வந்து
வலிய கயிற்றால் பிணைத்துக் கட்டி இழுத்துச் செல்வார்கள்
என்றும் கூறுகின்றது.

புலால் உண்ணாமை

பிற உயிர்களின் உடல்களைக் கொன்று அவற்றை உண்ணும் இழிவைவிட்டு ஒழித்து அருள்நெறியை நாடினாலே இறையருளைப் பெற முடியும் என்றும் மனிதனைச் சூழ்கின்ற கொலை, களவு, கள்ளுண்ணல், சிற்றின்ப ஆசைகள், பொய் கூறுதல் என்னும் ஐந்து மலை போன்ற வன்மையான தீமைகளிலிருந்து ஒருவன் விடுபட்டுத் தன் தலையிலே சிவபெருமானின் திருவடிகளை வைத்து அருளளொளியால் இன்புற வேண்டும் என்பதையும்,

கொலையே களவுகள் காமம் பொய்கூறல்

மலையான பாதக மாம் அவை நீக்கித் (பாடல் 200)

குறிப்பிட்டு, மற்றொரு உயிரின் உடலான புலாலை உணவாக உண்ணும் இழிவானவரை, இயமனின் தூதர்கள் வந்து பலரும் காணம்படி இழுத்துக் கொண்டுபோவார்கள் எனக் கூறியுள்ளது.

தானம்

தானத்தில் சிறந்த அன்னதானத்தின் சிறப்பினைத் திருமந்திரம்,

“பழம்பொருள் போற்றன்மின்

வேட்கை உடையீர் விரைந்து ஒல்லை உண்ணன்மின்

காக்கை கரைந்துண்ணும் காலம் அறிமினே”

(பாடல் 250)

மக்களே காக்கையானது உணவு வாய்க்கும் காலத்தில் தான் மட்டும் உண்ணாமல் தனது கூட்டத்தையும் கரைந்து அழைத்து வைத்துக் கொண்டு உண்ணுகின்ற காட்சி எவ்வளவு சிறப்பானது என்பதை அறிந்துக்கொண்டு அவற்றைப் போல அவரிவர் என்று வேறுபாடு கருதாமல் எல்லாருக்கும் ஒப்புரவு எண்ணத்தில் உணவு அளியுங்கள். வருகிற விருந்தினரை எதிர்பார்த்திருந்து அவரோடு கலந்து அன்புடன் உண்ணுங்கள். பழைய உணவுப் பண்டங்களை நாளைக்கு வேண்டுமெனக் காத்து வைக்காதீர்கள் எனக் கூறுகின்றது.

கள்ளுண்ணாமை

மாந்தர்கள் கொண்டிருக்கும் கள்ளுண்ணும் பழக்கும் எதிர்மறையான நிலையினை அவர்களிடம் ஏற்படுத்துமாம்.

1) அருளை வாரிவழங்கும் இறைவனின் அருளால் வாழமாட்டார்கள்.

2) தெளிந்த மெய்யறிவுண்மையிலே கால்கொண்டு அறிவு நெறிசார்ந்த சிவனோடு ஒன்றும் தவத்திலே மூழ்க மாட்டார்கள்.

கடவுருண்மையை ஆழ்ந்து எண்ணிப் பாராதவர்களாய், உயிரின் இயல்பையும் (அன்பு-அழுக்கு) ஆகிய தன்மைகளையும் உணரமுடியாதவர்களாய் இருப்பார்கள். கள்ளானது உண்டவரை மயங்க வைக்கும், அதனால் மாண்டவரை நினைந்து கலங்க வைக்கும். மேலும் வாழ்வின் வேரான வாய்மையைக் கொல்லும், கள்ளுண்ட மயக்கத்தால் நடமாடுகின்ற பெண்களிடம் தகாதவாறு நடந்து முயங்கி இன்பம் அடையும். இத்தகைய சிறிய சிந்தையுடையவர் நலம் தருகின்ற மெய்யறிவைப் பெற விரும்பி முன்னேறமாட்டார்கள் என்று கள்ளுண்ணாமையைக் கூறுகிறது.

கல்வி

திருமந்திரம் கல்வியால் மாந்தன் உலக அறிவைப் பெறுவதோடு தன்னை அறியும் அறிவையும் இறைவனை அறியும் அறிவையும் பெறுவதையே குறிக்கின்றது. மக்களே உங்கள் உடம்பில் உயிரிருக்கும் போதே உடம்பானது அழியக்கூடியதே என்பதை உணர்ந்து கொண்டு, உலகில் அழியாது நிலைத்திருக்கின்ற மெய்ப்பொருளான இறைவனின் திருவடியொளியைக் கல்வியாகக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். இந்தக் கல்வியே உங்களின் தீவினைத் துன்பங்களைப் போக்கி இன்பத்தைத் தரும் என்றும் பற்றது பற்றின் பரமனைப் பற்றுமின் (திருமந்திரம் 298) வாழ்வில் பற்றுக்கோடாக ஒரு பொருளைப் பற்ற வேண்டினால் இறைவனையே பற்றிக் கொண்டு வணங்குங்கள். அப்பொழுதே அந்த இறைவனின் அருள்பெற்று

எல்லா விருப்பங்களையும் இன்பமாக முடிக்க இயலும் என்றும் கூறுகின்றது.

அறம்

அறம் செய்பவர் அடையும் பயனையும் அறம் செய்யாதவர் அடையும் துன்பத்தையும் திருமந்திரம் கூறுகின்றது. இப்பிறவி வாழ்வில் இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் ஒருவன் நுகர்வது எதனாலென்றால், முற்பிறவியில் அவன் செய்த அறச்செயலாலே, அதனால் எப்பிறவியிலும் அறமே செய்வது கடமையாகும். அறத்தால் வருவதே இன்பம் என்பதைக் கண்டும் ஏழைகளுக்கு ஒரு பொருளும் ஈயாமல் இருக்கிறார்களே அறிவிலிகள் அவர்கள் உள்ளத்திலே அன்பில்லாதவர்கள் அறத்தையும் அது தரும் நலத்தையும் அறியாதவர்கள் என்றும் அறச்செயல்களை ஆருயிர்க்குச் செய்யாத மாந்தரை இருமல், சோகை, ஈளை (ஆத்துமா) காய்ச்சல் முதலிய நோய்கள் அண்டித் துன்புறுத்தும் ஆனால், அன்புடன் அறச்செய்பவர்களை அச்சம் தருகின்ற இடியும், நல்ல பாம்புக்கடியும், தொண்டை நோயும், கழுத்துக் கழலை நோயும் வந்து துன்புறுத்திக் கொல்லாது எனக் கூறுகின்றது.

தவம்

ஒருவனை வினையின் பயனாகிய துன்பக் கடலிலிருந்து கரையேற்றுகின்ற தோணியாகி இளைப்பாற்றுவதோடு கிளைகளான சுற்றத்தின் துன்பத்தையும் போக்கி வாழ வைப்பதற்கு இரண்டு வழிகள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று கேடில்லாத புகழுடைய இறைவனைப் பற்றிக் கொண்டு தவம் செய்தலாம், மற்றொன்று உயிர்களுக்குச் செய்யக்கூடிய அறப்பணிகளாகும் என்று தவம் செய்பவர்களின் சிறப்புக்களாக, உலகியற் பற்றுக்களை விட்டொழித்த துறவிகளே தம் உள்ளம் தவப்பயிற்சியால் ஒடுங்கி நிலைபெற்ற தூயவராவர். அவரது உள்ளமானது எந்தச் சூழ்நிலையிலும் எதனை நோக்கியும் அதிர்ச்சியடைவதில்லை அவருக்குக் கூற்றுவனாலேற்படும் இறப்புமில்லை. வேறு எந்தக் கடுமையான துன்பமுமில்லை. இரவு பகல் என்னும் பொழுது வேற்றுமையுமில்லை. தொடரும்

பிறவிப்பற்றுக்களும் இல்லையாம்.

உண்மையறவு

மனிதன் தன் உடலைப் பற்றியே நினைக்கிறானே தவிரத் தன் உயிரைப் பற்றி நினைப்பதே இல்லை. தன் உயிரை நினைக்கும் போதே உண்மையறிவு பிறக்கின்றது. அந்த உண்மையறிவே, பிறவுயிரையும் இறைவனையும் உலகப் பொருள்களையும் காட்டுகின்றது. இதை அறிவதால் தான் மனிதன் அழிவின்றி வாழமுடியும். நல்லவனாகவும் பிறரால் போற்றி வணங்கப் பெறவும் முடியும், மனிதன் தெய்வமாக மாறவும் முடியும். இந்த மெய்ம்மையை நம் திருமூலர்,

தன்னை அறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை அறியாமல் தானே கெடுகின்றான்
தன்னை அறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னை அர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே

என்னும் பாட்டால் உணர்த்துகின்றார். கடவுள் வேறெங்கும் இருக்கவில்லை. உன் உள்ளத்திலே தான் இருக்கின்றான். அங்கே அவனை உற்றுப்பார், ஒளியில் தெரிவான் என்கிறார். அவரது பாடல் இதோ,

“மாடத்து ளானலன்; மண்டபத் தானலன்;
கூடத்து ளானலன்; கோயிலுள்ளானலன்;
வேடத்து ளானலன்; வேட்கைவிட் டார்நெங்கில்;
மூடத்து ளேநின்று முத்திதந் தானே”

இவ்வாறாகத் திருமந்திரமானது சமயம் என்னும் நிலையினைக் கடந்து மனிதன், மனித நேயம் என்னும் நிலைகளைக் கொண்டு உலக உயிர்கள் அனைத்திற்கும் வழிகாட்டி இறைநூல் என்னும் சிறப்பினை அடைந்துள்ளதை இக்கட்டுரையால் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

33. திருமந்திரத்தில் உயிர் தத்துவம்

முனைவர் சு.லோகிதா
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
திருமுருகன் கலை
அறிவியல் பெண்கள் கல்லூரி
திருவள்ளூர்

முன்னுரை

பன்னிரு சைவத் திருமுறைகளில் பத்தாம் திருமுறையாகவும் சித்தர் இலக்கியங்களில் சிறப்பிடம் பெற்றும் அமையும் அற்புதநூல் திருமூலரின் திருமந்திரம் ஆகும். தன்னேரில்லாத மூவாயிரம் பாடல்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள இந்நூல் சைவசித்தாந்த செம்பொருளைத் தம்முள் பொதிந்து வைத்துள்ளது. அவற்றுள் உயிரின் தோற்றம் குறித்த திருமூலரின் சித்தாந்தத்தத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

1. திருமூலரின் திருமந்திரம்

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார் என்ற உண்மையை அமுத்தமாக முன்வைத்தவர் திருமூலர். நம்பிரான் திருமூலர் அடியார்க்கும் அடியேன் என்று சுந்தரர் வாக்கால் வாழ்த்தி வணங்கப்படுகிறார். இவர் அறிஞர்களால் 1500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவராகக் கொண்டாடப்படுகிறார். இவரின் திருமந்திரம் ஒன்பது தந்திரங்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது.

2. திருமந்திரத்தில் உயிர் தத்துவம்

திருமூலர் திருமந்திரத்தில் இரண்டாம் தந்திரத்தில் உயிர் தோற்றம் குறித்து விளக்குகிறார். அவை சைவச் சித்தாந்தக் கருத்துக்களை உள்வாங்கியவைகளாகவே அமைகின்றன.

2.1 நாதம் - விந்து தத்துவம்

ஆதியும், அந்தமும் இல்லாதது பராபரம் ஆகும். அதனுடன் ஞானவடிவாய் இணைந்தது பராபரை ஆகும். இதில்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

பரத்திடமிருந்து சோதியும் அதாவது ஒளியும், பரையிடமிருந்து நாதமும் அதாவது ஒலியும் தோன்றியது. மேலும் இந்நாதத்தில் இருந்தே விந்துவும் தோன்றியது என்கிறார். திருமூலர்,

“பேதித்து ஞானக்கிரியைப் பிறத்தலால்
வாதித்த இச்சையில் வந்தெழும் விந்துவே” (382)

என்ற பாடல் வழி ஞானவடிவு பேதித்து செயல் பிறந்தது போல நாதத்தில் தருக்கிய இச்சையானது விந்துவாகத் தோன்றியது என அறியமுடிகிறது.

2.2 ஐம்பூதத் தத்துவம்

தாரத்தில் உள்ள சோதியைத் தொடர்ந்து சக்தி தோன்றியது. அதிலிருந்து நாதம் அதிலிருந்து விந்து தோன்றியது பின் பார் முதலான ஐம்பூதங்கள் தோன்றின என்கிறார் திருமூலர். மேலும் இவை சக்தியைச் சார்ந்தவை என்றும் இவை திரளால் ஆனவை என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இதைப்

“பாரச் சதாசிவம் பார்முதல் ஐந்துக்கும்
சார்வத்துச் சத்தி ஓர் சாத்துமான் ஆமே” (384)

என்ற பாடலின் மூலம் அறிந்துக் கொள்ளலாம். ஐம்பூதத்தில் முதலில் திரளிலிருந்து வானமும் வானிலிருந்து வாயுவும் தோன்றும் என்கிறார். பின் நெருப்பிலிருந்து நீரும் இவை கலந்து நிலமும் தோன்றும் என்கிறார் திருமூலர்.

“மானின்கான் வானாகி வாயு வளர்ந்திடும்
கானின்கண் நீரும் கலந்து கடினமாய்த்” (385)

என்பது அப்பாடல் வரியாகும்.

2.3 உலகத் தத்துவம்

உலகம் ஐம்பூதங்களால் ஆனது என்பதை,

“தேனின்கண் ஐந்தும் செறிந்தைந்து பூதமாய்ப்
பூவின்கண் நின்று பொருந்தும் புவனமே” (385)

என்ற பாடல் மூலம் விளக்குகிறார். பூவில் தேன் நிறைந்து

இருப்பது போல புவனத்தில் நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, வான் ஆகியவை இணைந்து ஐம்பூதங்களாக நிறைந்துள்ளது என்கிறார். சைவசித்தாந்தம் மண்ணில் மறைந்திருக்கும் குடத்தைக் குயவன் எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகிறானோ அதுபோல மறைந்து இருக்கின்ற உலகை இறைவன் வெளிப்படுத்தினான் என்று உலகத் தத்துவம் குறித்து விளக்கம் தரும். இதையே திருமூலர்,

“உண்டு உலகேழும் உமிழ்ந்தான்” (389)

என்கிறார். மண்ணிலிருந்து குடல் வெளிப்படுவது போல தன்னுள்ளே இருக்கின்ற உலகைத் தானே உமிழ்ந்து வெளிப்படுத்தினான் என்கிறார். பரம்பொருளடன் சதுமுகனான பிரமனோடு பண்டு இந்த உலகத்தைப் படைக்கும் பொருளாகும் என்ற திருமூலரின் கருத்தைக்

“கண்டச் சதுமுகக் காரணன் தன்னொடும்
பண்டு இவ்வுலகம் படைக்கும் பொருளே” (389)

என்ற வரிகள் மூலம் அறியலாம். இறைவன் இறைவி புவனத்தைப் படைத்தனர். அது ஐம்பூத்தால் ஆனது. இந்த புவனத்தைப் படைத்த புண்ணியனும் புவனத்தில் இருக்கின்றான் என்கிறார். பரம்பொருளால் பராபரையால் ஐம்பூத்தால் உருவான புவனத்தில் பரம்பொருள் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது.

“புவனம் படைப்பான் ஒருவன் ஒருத்தி
புவனம் படைப்பார்க்கும் புத்திரர் ஐவர்
புவனம் படைப்பானும் பூமிசை யானாய்ப்
புவனம் படைப்பானப் புண்ணியன் தானே” (386)

இத்தகைய பராபரனின் ஆக்கமும் ஐம்பூதத் திரள்களை வளர்க்கும் சக்தியின் இரக்கமும் இணைந்து மண்ணியல்பாய் - உறுதியாய் மலர்ந்தது என உலகின் தோற்றத்தைச் சைவ சிந்தாந்தத்தின் படி தெள்ளென விளக்குகிறார் திருமூலர்.

2.4 உயிர் - உடல் தத்துவம்

நீரில் இன்பமும் நெருப்பில் சோதியும் பிறக்கும். இவை

காற்றிடை இணைந்து ஆய்ந்து வானில் நாதவிந்துவினால் நல் உயிர்ப்பாகத் தோன்றி நீரின் இடை இருக்கும் மண்ணில் நிலையாகப் பிறக்கும் என்கிறார் திருமூலர்.

“ஓர்வுடை நல்லுயிர்ப் பாதம் ஒலி சத்தி
நீரிடை மண்ணின் நிலைப் பிறப்பாமே” (388)

யாவற்றையும் உண்டாக்குகிற தன்மை வாய்ந்த இறைவன் போகின்ற தன்மை வாய்ந்த உயிரானது புகுந்து கொள்ளும் இடமாகிய உடலாய் உள்ளார் என்கிறார் திருமூலர்.

“ஆகின்ற தன்மையில் அக்கணி கொன்றையன்
வேகின்ற செம்பொனின் மேலணி மேனியன்
போகின்ற சீவன் புகுந்துடலாய் உளன்” (395)

கயிலையில் வீற்றிருக்கும் பராபரனால் மலரில் அமர்ந்திருக்கும் நான்முகன் உலகில் உயிர்களை வைக்கும் திறன் உணர்ந்து ஒலி வடிவாய் அமர்ந்துள்ளான் என்கிறார் திருமூலர்.

2.5 யாவும் சிவமே

முத்தொழில் அது வளர்ந்து அமையும் ஐந்தொழில்களும் சிவத்தின் பாற்பட்டதாகத் திருமூலர் சித்தாந்தக் கோட்பாட்டை நிலை நாட்டுகிறார். ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் எனும் முத்தொழிலையும் செய்கின்ற பிரமன், திருமால், உருத்திரன் ஆகிய மூவரும் உலகத்திலும், உயிர்களிலும் புகுந்து அனைத்தையும் அறிவார்கள். இவர்கள் இவர்களுள்ளும், யாவற்றிலும் புகுந்தறியும் தலைவனான சிவத்தின் முடிவுக்காகி நிற்பார்கள் ஆவர் என்கிறார் திருமூலர்.

“புகுத்தறிவான் புவனாபதி அண்ணல்
புகுத்தறிவான் புரி சக்கரத்து அண்ணல்
புகுத்தறிவான் மலர் மேலுறை புத்தேன்
புகுத்தறியும் முடிக்காகி நின்றாரே” (397)

ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் எனும் கொள்கை உடைய திருமூலர் ஏழு உலகங்களைப் படைத்தும், காத்தும், அழித்தும், அதில் வாழும் உயிரினங்களின் உயிராயும், உடலாயும்

அமைந்திருப்பவன் ஒருவனே என்கிறார். ஒன்று பலவாய் விரிந்து அமைந்துள்ளதை விளக்கும் அப்பாடலானது.

“ஒருவனுமே உலகேழும் படைத்தான்
ஒருவனுமே உலகேழும் அளந்தான்
ஒருவனுமே உலகேழும் கடந்தான்
ஒருவனுமே உடலோடு உயிர்தானே” (404)

என்பதாகும். இறைவன் ஒருவனே என்பதையும் அவனே யாதுமாய் நிற்கின்றான் என்பதையும் திருமூலர் தம் திருமந்திரத்தில் பல பாடல்களில் மீண்டும் மீண்டும் விளக்குகிறார். தானே திசையாகவும், தேவர்களாகவும், உடல் உயிர் தத்துவமாகவும், கடல், மலை முதலானவையாய் நிற்பவன் தானே தலைவனுமாக இருக்கின்றான் என்பார் திருமூலர்.

“தானே திசையோடு தேவருமாய் நிற்கும்
தானே உடலுயிர் தத்துவமாய் நிற்கும்
தானே கடல்மலை ஆதியுமாய் நிற்கும்
தானே உலகில் தலைவனும் ஆமே” (412)

திருமூலர் சிவம் - சக்தி - நாதம் - விந்து-ஐம்பூதம்-உலகம்-உயிர்-உடல் என்ற உயிர் தத்துவத்தை சைவ சித்தாந்த செம்பொருளைத் தம் திருமந்திரத்தில் சுற்போர் யாவரும் அறிந்துக் கொள்ளும் வண்ணம் விளக்கி கூறியுள்ளார். ஒன்றே பலவாக விரிந்ததையும், அந்த ஒன்றே பலவற்றில் இரண்டற கலந்து இருப்பதையும் தெள்ளென விளக்குகிறார். இந்தத் தத்துவத்தை அறிந்துக் கொண்டவர்களாலே தம்முள் இருக்கும் இறையை உணர்ந்து உயிர்வடைமுடியும் என்பதையும் தெளிவாகப்படுத்துகிறார்.

34. சாத்திரத்திற்கு திருமந்திரம்

கவிதையாயினி முல்லை மாணிக்கம்

தமிழ்க்குடில்

தாதகாப்பட்டி

சேலம்

முன்னுரை

கல் தோன்றி மண் தோன்றா காலத்தே முன் தோன்றிய முத்த குடி என்று தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த காலத்தை நாம் அறிகிறோம். உலகின் முதன் மாந்தன் தமிழன். உலகின் முத்தமொழி தமிழ் என்று மொழி ஞாயிறு பாவாணர் கூறியுள்ளார்.

அப்படிப்பட்ட தமிழ் மொழியின் முத்த சமயம் தான் சைவ சமயம். அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் தோன்றி சைவத் தமிழ் வளர்த்தனர். அவருள் தலைசிறந்தவர் தத்துவஞானியாக மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்த திருமூல நாயனார் ஆவார். சைவம் வளர்த்த அந்த அருளாளர் படைத்த நூல் திருமந்திரம். திருமந்திர நூல் தமிழ் ஆகமமாக விளங்குகிறது. சிவாகமங்கள், தந்திரம், மந்திரம், உபதேசம் என்னும் மூவகைக் கலைகளை உடையது. அவற்றுள் தந்திரக்கலை அனுட்டான நடைமுறைகளைக் கூறுவது. மந்திரக்கலை இறைவனை வழிபடும் முறைகளை விரித்துரைப்பது. உபதேசக் கலை, பதி, பசு, பாசங்களின் தன்மைகளை விளக்கமாக அறிவுறுத்துகிறது.

இதில் ஐந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தானை எனத் தொடங்கும் விநாயகர் வணக்கப்பாடல் ஒன்று காப்புச் செய்யுளாக இடம் பெற்றுள்ளது. இந்நூலைப் பற்றிய சிறப்புகள் வரலாறு எல்லாம் ஈசன் உறவை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. அத்தகைய திருமந்திரம் பற்றி இக்கட்டுரையில் நாம் காண்போம்.

ஒன்பது ஆகமங்கள் (தந்திரங்கள்)

முதல் தந்திரம்

இதன் சாரமாக 24 தலைப்புகளில் மக்கள் ஒழுக்கமாக

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

வாழ்ந்து கொல்லாமை, புலாய் மறுத்தல், பிறன்மனை நயவாமை, நிலையாமை, அன்புடைமை என்று திருக்குறளின் கருத்தினை ஒட்டி உள்ளன.

இரண்டாம் தந்திரம்

காமிக ஆகமசாரம் என்பது 25 தலைப்புகளில் சிவபுராணக் குறிப்பு இறைவனின் ஐந்தொழில் கழுவுருதல், பொறையுடைமை, பெரியோரைத் துணைக்கோடல் பற்றியது.

மூன்றாம் தந்திரம்

வீராகமசாரமாகும் இதில் 27 தலைப்புகளில் அட்டாங்க யோகம், சித்திகள், ஆயுள்பவிட்சை ஆகியவை விளக்கப்படுகின்றன.

நான்காம் தந்திரம்

வீர ஆகமசாரமாகும். வீரத்தின் செயல்களால் கிடைக்கும் நற்பலன்கள் திறமையின் பிரதிபலிப்பாய் வெளிப்பட்டவரும் வீரம் அச்சத்தைப் போக்கும் என்கிறது.

ஐந்தாம் தந்திரம்

வாதுள ஆகம தந்திரமாகும். 20 தலைப்புகளில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமார்க்கங்களையும் அதன் பயனால் நால்வகை முத்திகளையும் சைவப் பிரிவுகளையும் சொல்கிறது.

ஆறாம் தந்திரம்

வியாமள ஆகமசாரம் 14 தலைப்புகளில் சீடனின் இலக்கணம் தவவேடம் திருநீறு முதலியவற்றைக் கூறுகிறது.

ஏழாம் தந்திரம்

காளோத்தரா ஆகம சாரமாகும். அடியார் பெருமை இலிங்க வகைகள், இந்திரிய அடக்கம், அன்னதான சிறப்பு, ஆன்மா இலக்கணம், குருபூஜை விதி, சமாதி அமைப்பு ஆகியவற்றை 38 தலைப்புகளில் விளக்குகிறது.

எட்டாம் தந்திரம்

கப்புராகம சாரமாகும். இது 43 தலைப்புகளைக் கொண்டது. ஞானம், இறை, உயிர், தளை, முப்பொருள், முக்குற்றம், முக்கரணம், முப்பால், பக்தி, வாய்மை, முப்பால் முதலிய செய்திகளைச் சொல்கின்றது.

ஒன்பதாம் தந்திரம்

இது மகுடாகம சாரமாகும். பஞ்சாக்கம், சிவதரிசனம், சிவசொருப தரிசனம், திருக்கூத்து தரிசனம், தோத்திரம், முத்திபேதம், சமாதி போன்ற அரிய செய்திகள் 23 தலைப்புகளில் விளக்குகிறது. இவ்வாறு ஒன்பது தந்திரத்தில் திருமூலரின் ஒளிநெறி தொகுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இந்நூல் விநாயகர் வணக்கத்துடன் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. திருமந்திரத்திற்குப் பல அறிஞர்கள் உரை எழுதியுள்ளார்கள். இவையாவும் நன்கு கற்றவர்க்கே விளங்கவல்லது.

திருமந்திரம் எழுதிய வரலாறு

திருமூல நாயனார் ஒரு சைவச்சித்தர். நந்திதேவரின் சீடருள் ஒருவர். மூலன் என்பவனின் இறந்த உடம்பில் பிறந்தமையால் திருமூலர் என்று பெயர் பெற்றார். இறைவன் தனது திருவிளையாடல் மூலம் திருமூலர் சைவம் பற்றிய திருமுறை ஒன்றை எழுத வேண்டுமென விரும்பினார். இதைத் தெரிந்து கொண்டு திருமூலர் திருவாவடு துறைக்கு வந்தார். அங்கே அவர் இறைவனாகிய சிவனை வழிபட்ட பின் அருகிலிருந்த ஓர் அரச மரத்தின் அடியில் ஆழ்ந்த தியானத்தில் அமர்ந்தார். அன்று முதல் அவர் 3000 ஆண்டுகள் சமாதியில் இருந்தார். அப்போது அவர் ஆண்டுதோறும் சமாதியில் இருந்து வெளிப்பட்டு ஒரு பாடலைப் புனைவார். இவ்வாறு அவர் மூவாயிரம் ஆண்டுகளில் மூவாயிரம் பாடல்களை இயற்றினார். இதன் தொகுப்பே திருமந்திரம் என்று பெயர் பெற்றது. இதனைத் திருமந்திர மாலை என்றும் அழைப்பர். ஒருவன் தானே என்று தொடங்கும் வார்த்தைகளே இந்நூலின் முதல் அடியாகும்.

திருமந்திரம் என்ன சொல்கிறது?

“ஈசன் உறவு பற்றி தேசங்கலந்தொரு தேவனென்றெண்ணினும்

ஈசன் உறவிற்கு எதிரில்லை தானே?”

என்று ஈசன் பெருமைப்படுகிறது. இந்நூல் பரம்பொருள், வேதாகம், முக்தி, திருநெறி, உயிர்மெய், அருள், தேகம், சிருட்டி ஆகியவைப் பற்றிய விளக்கங்களை எடுத்துச் சொல்கிறது. பகுத்தறிவு பெற வாழ்வியல் உண்மைகளை மக்களுக்குச் சொல்கிறது. இது தோத்திரத்துக்காகப் பாடிய நூல் மட்டுமல்ல, சாத்திரத்தையும் சொல்கிறது. சைவ சித்தாந்த தத்துவக் கருத்துக்களையும் விவரிக்கிறது. செல்வம், உடல், நிலையற்ற உலக வாழ்க்கை போகப் பொருள்களுக்கு மனிதன் அடிமையாகக் கூடாது என்று சிந்திக்காதவர்களையும் சிந்திக்க வைக்கிறது. விரதம், நன்னெறி, ஞானம் இவற்றை ஒவ்வொருவரும் கடைபிடிக்க வேண்டும். நியமத்தின் மீது பற்று வேண்டும் என்கிறது. இந்நூலை சன்மார்க்கம், சாதனம், சிவத்தெளிவு என மூவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

திருமந்திர நூலின் பாயிரப்பகுதியில் 112 பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றுள் 67 பாடல்கள், திருமூலர் வாக்கு என்றும் 45 பாடல்கள் இடைச்செருகல்கள் என்றும் அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். மூலன் உரை செய்த மூவாயிரம் தமிழ், முந்நூறு மந்திரம், முப்பது உபதேசம் என்னும் இம்மூன்றும் இந்நூலின் அமைந்த மூவகை பொருட்கூறுகளையே குறிக்கின்றன. எனவே, சிவாகமங்களுக்கு உரிய தந்திரம், மந்திரம், உபதேசம் என்னும் மூவகை உரைத்திறங்களை முறையே, மூவாயிரம் தமிழ் முந்நூறு மந்திரம், முப்பது உபதேசம் எனக் கூறியருளிச் செய்திருப்பதாக கொள்ளவேண்டும்.

இத்திருமந்திர நூல் மந்திர மாலிகா என்ற வடமொழி நூலிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என்று கூறுவது முற்றிலும் பொருந்தாது.

திருமந்திரத்தில் பிறப்பு

ஒருவன் தன் அறிவின் துணை கொண்டு மகோன்னதமான இன்பப் பேற்றைப் பெற்று உய்வதற்கே

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

இம்மானுடப் பிறப்பை பெற்றான். இதனை,

“இக்கால நீக்கி யினியொர காயத்திற்
றக்கால முன்ன அருள்பெறலாமே”

என்கிறது திருமந்திரம். அற்ப சுகங்களுக்கு ஆசைப்பட்டு இம்மானுடப் பிறப்பை வீணாக்காதீர்கள். சோம்பித் திரிந்து காலத்தைக் கழிக்காதீர்கள். இவ்வுடம்பிலிருந்து உங்களது உயிர் நீங்கிய பின், வேறொரு உடலில் புகுந்து பிறவாமல் முத்தியடைந்து உய்வதற்குரிய வழிவகையினைக் கண்டு செந்நெறிச் சார்ந்திடுங்கள். உங்களுக்குப் பிறப்பென்னும் இவ்வுடல் வாழ்க்கை எக்காலத்தில் வந்துற்றதெனக் கணக்கிடமுடியாது. ஊழிக்காலங்கள் உன் பிறவித்துன்பத்திலே கடந்து விட்டன என்பதை உணர வேண்டும்.

திருமந்திரத்தில் இளமை

இளமைக் காலத்திலேயே பற்றுப் பாசங்களை எல்லாம் அடக்கி அறிவாற்றலால் உன் மறுமை வாழ்வு இன்பமடைய வழிகோல வேண்டும் என்று திருமந்திரம் இளமையின் நிலையாமையை விளக்குகிறது. முன்வினைக் கேற்பவே இப்பிறவியில் நல்லதும் கெட்டதும் அனுபவித்தே ஆக வேண்டும் என்கிறது. இப்பிறப்பில் இன்பமாய் வாழ்பவன் முற்பிறப்பில் புண்ணியம் செய்தவனாவான். துன்பமாய் வாழ்பவன் பாவம் செய்தவனாவான். எனவே இளமையிலேயே பற்று அற்றுவிட்டால் ஒருவனது பிறப்பு அறம் என்கிறது.

மாலையைப் பற்றி திருமந்திரம்

மனம், வாக்கு, காயம் இவற்றைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள். இதை ஒருவன் ஞானத்தால் தான் பெறமுடியும். தன்னையறிந்தவனே தத்துவஞானி என்கிறது திருமந்திரம். உனது வினைத் தொடர்கள் முடியும் போது நீ மாயையில் சிக்காமல் பேரின்பமான இறைவனைப் பாடித் துதித்து அவன் அருளாலே முக்தி அடைவாய். மீண்டும் பிறவா நிலை பெற இறைவன் உனக்கு முக்தி தருவான்.

கடவுளை அடைய வழிகாட்டும் திருமந்திரம்

இது ஒவ்வொருவருக்கும் அவர் தம் மல பந்தமான ஆணவம், கன்மம், மாயை நீங்க வழிகாட்டுகிறது. கடவுளின் அருள்பெற இப்படிப்பட்ட நெறிகளைக் கண்டுப்பிடிக்க வேண்டும். அன்பே சிவமாய் அறிந்து கொண்டேன் என்று சொன்ன திருமூலர் வாக்கை இந்நூல் நமக்கு வலியுறுத்துகிறது. கடவுள் உண்மையானவர்களையே நேசிப்பார். பொய்யர்களை ஒருக்காலும் நேசிக்க மாட்டார். கடவுளே குருவானவர். அவரையே ஞானாசிரியராக ஏற்றுக் கொண்டு குருவை அடையாளம் கண்டு கொண்டு அவரையே கடவுளாக ஏற்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் மாதா, பிதா, குருதெய்வம் என்பதை உணரவேண்டும். கடவுள் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து நின்று உன் செயலைக் கண்காணித்துக் கொண்டு வருகிறான். எனவே அவனன்றி அணுவும் அசையாது. கடவுளுக்குத் தெரியாமல் கள்ளத்தனமாக கெட்டது செய்து ஏமாந்து போகாதீர். எனவே பிறருக்குக் கள்ளத்தனமாகக் கேடு செய்ய எண்ணுவதே தவறு. கெடுவான் கேடு நினைப்பான் என்று நம்மை எச்சரிக்கிறது.

திருமந்திரம் சொல்லும் அறம்

அறம் என்பது இல்லை என்று வருவோர்க்கு இல்லை என்று சொல்லாது. தன்னால் இயன்றதைக் கொடுத்து உதவுவது. அறம் என்பது தர்மம் செய்வது மட்டுமன்று நடுநிலை தவறாது நீதிவழி மாறாது சத்திய வழியில் வாழ்ந்து காட்டுவதும் ஒரு அறவழியாகும்.

“கெடுவது மாவங்கேடில் பகழோன்”

நடுவல்ல செய்திதின் நாடவும் ஒட்டான் என்கிறது திருமந்திரம். சிறிதளவு அறம் செய்தாலும் அது மலையளவு பயனை எப்போதாவது நமக்குத் தரும்.

“அறம் செய்யாதவர் பற்றி இருமலுந் சோகையும் ஈனையுந்

தருமம் செய்யாதார் தம்பாலதாகும் என்று கூறுகிறது”

சித்தாந்தமே சிவம்

திருமந்திர நூல் எழுதிய திருமூலர் தனது அனுபவ சிந்தனையைக்

“கூடித்தவஞ்செய்து கண்டேன் குரைகழல்

தேடித் தவஞ்செய்து கண்டேன் சிவகதி”

என்று பாடி தன் சிந்தையைச் சிவமாக்கித் தவம் செய்தேன் என்று சொல்வதைத் திருமந்திர நூலில் காணலாம். அந்த சிவத்தவத்தால் கண்டேன் அவர் திருப்பாதம். இன்று வீட்டை வேண்டித் தவம் செய்தேன் அடைந்தேன் சிவகதியினை என்று பாடுகிறார். சிவ சிந்தனையோடு இருப்பதும் தவமேயாகும் என்கிறார். இதை சிவசிவ என்றிட தேவருமாவர் சிவசிவ என்னச் சிவலகத்தானே திருமந்திரம் சொல்கிறது. எனவே, சித்தாந்தத்தைச் சிவ மயமாக்க வாழ்வை நலமாக்குவோமாக என்கிறது திருமந்திரம். “சித்தம் சிவமாகவே சித்திமுத்தியாஞ்” என்ற பாடல் இதைச் சொல்கிறது. பதி, பசு, பாசம் மூன்றிலிருந்தும் ஆன்மா விடுபட்டு உயர்வடைய இறைவன் திருவருளால் தான் முடியும் என்பது திருமந்திரம்.

முடிவுரை

மாயா தத்துவம், மனோ தத்துவம், ஆன்ம தத்துவம் இவற்றை அறிவுறுத்தும் சித்தர்கள் எழுதிய நூல்களில் உயர்ந்த நூல் தான் 3600 பாடல்களைக் கொண்ட திருமந்திரம் இது ஓர் உன்னமான மந்திரநூல் இதில் உள்ள பாக்களின் உட்கிடக்கை வெறும் கலை ஞானம் வல்லார்க்கு விலங்குதல் அரிது. யோகக் காட்சி கைவரப் பெற்றவர்க்கே இதன் சாரம் பெரிதும் புலனாகும். மீண்டும் பிறவாது இன்பவீடு எய்துவதற்கென கடவுளால் இம்மானுடப்பிறப்பு அளிக்கப்பெற்றது. ஆனால் நம்மில் சிலர் இதனை மறந்து சோறும் துணியினையும் தேடி வாழ்வை அத்துடனே முடிக்கின்றனர். இவர்கள் மாயையில் மூழ்கி துன்பத்தைத் தேடிக் கொள்கின்றனரே என இரங்கி வேதனைப்படுகின்றார் திருமூலர். எனவே நாம் நம் தமிழ்நாட்டுத் தெய்வீகச் சித்தரும் பரிபூரண யோகியுமாகிய திருமூலர் அருளிய அருளுரைச் சுரங்கமாகிய திருமந்திர நூலை ஒதி உணர்ந்து அதன் வழி வாழ்ந்து வாழ்வில் உயர்வடைவோமாக.

35. திருமுனரின்

நிலையாமைக் கருத்துக்கள்

நா.பகுசியா பேகம்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சிறி சாரதா மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சேலம்

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சித்தர்கள் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றனர். சமயத் தத்துவக் கருத்துக்களையும், நிலையாமைக் கருத்துக்களையும் தங்களுடைய பட்டறிவின் பயனாக மிக எளிமையாகச் சித்தர்கள் வெளிப்படுத்தி உள்ளனர். சமயமும், சமயத்தில் விளையும் தீமைகளும், சாதியும், சாதிப் பிரிவில் நேர்ந்த கொடுமைகளும் இந்த மண்ணின் வாழ்வில் அழிக்கமுடியாத கறைகளாய்ப் படிந்து கிடக்கின்றன. அன்பை அழித்து பகைமையை வளர்க்கும் சமயங்களில் மக்கள் பெற்ற பயன் ஏதுமில்லை என்பதைச் சித்தர்கள் தம் பாடல்களின் மூலம் இம்மண்ணிலகிற்கு எடுத்துரைத்துள்ளனர். சமுதாயத்தில் மேம்பாட்டை விரும்பியவர்கள் சித்தர்கள். தமிழ் இலக்கிய மரபில் சித்தர்களைப் பதினெண் சித்தர்கள் என்று வரையறை செய்துள்ளனர். பதினெண் சித்தர்களுள் திருமூலரும் ஒருவர்.

நிலையாமை

நிலையாமை என்பது தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை பேசப்படும் செய்தியாகும்.

“பாங்கருஞ் சிறப்பின் பல்லாற் றானும்

நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே” (தொல்.புறத் 23)

என்கிறார் தொல்காப்பியர். உலகில் தோற்றமுடைய யாவும் நிலையில்லாதன என்பது என்றும் மாறாத ஓர் வாய்மையாகும்.? அதனால் தான் கௌதம புத்தர், நிலையாமை ஒன்றே நிலையான உண்மை என்கிறார். சுந்தரரும், தோற்றம் உண்டேல் மரணம் உண்டு என்கிறார். எனவே உலகிலே காணப்படும் யாவும்

நிலையற்றன என்பதை அறிந்தும் மக்கள் அவற்றின் மேல் பற்று வைப்பதற்குக் காரணம் பாச சம்பந்தமே ஆகும். இருப்பினும் இந்த உலக வாழ்வு நிலையற்றது. எனவே தான் திருமூலரின் நிலையாமையை அறியும் வகையில் சித்தலைச் சாத்தனாரும்,

“இளமையும் நில்லா யாக்கையும் நில்லா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமும் நில்லா”

(மணிமேகலை-சிறைசெய் காதை 135-138)

என்று மணிமேகலையில் பாடியுள்ளார். திருமூலரும் நிலையாமையைக் குறித்து பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.

யாக்கை நிலையாமை

இவ் உலகில் மனிதனுக்கு நிலையாமை பொருள்கள் எவை? நிலையற்ற பொருள்கள் எவை? என்ற தெளிவு வேண்டும். நிலையற்ற பொருள்களை நிலையான பொருள்களாய்க் கருதுவது அறியாமை. அதனால் தான்,

“நில்லாத வற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை” (குறள்-331)

என்கிறார் வள்ளுவர். நிலையாமையில் மனிதனது உடம்பும் ஒன்றாகும். வெறுமனே இருக்கும் உடம்பினை எண்ணி மனிதன் போடும் ஆட்டம் பலவாகும். ஆனால் ஒருவன் உடம்பிலிருந்து உயிர் நீங்கியவுடன் அவனுடைய உற்றார் உறவினர்கள் எல்லாருங் கூடி அதுவரை ஏதோ ஒரு பெயரால் அழைக்கப்பட்ட அவனுடைய பெயரை நீக்கிவிட்டு அவனுக்குப் பிணம் என்று பெயரிட்டு பிறகு அப்பிணத்தைச் சுடுகாட்டில் வைத்துச் சுட்டுச் சாம்பல் ஆக்குகிறார்கள். பின்னர் நீரில் மூழ்கித் தம் உடம்பில் உள்ள அழுக்கினைப் போக்குவது போல் அவனைப் பற்றிய நினைவுகளையும் நீக்கிவிட்டு அவரவர் வேலையைச் செய்யத் தொடங்கி விடுகின்றனர். இது தான் உலகத்து இயல்பு என திருமூலரும்,

“ஊரெலாங் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்

சூரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தார்களே” (திருமந்.145)

என்று உரைக்கின்றார். இத்தகைய உடம்பு அழிந்து வருந்தும் மக்களின் இயல்பையும் தம் பாடலில் சுட்டுகின்றார். அனுபவத்தால் முகிழ்ந்த திருமூலர் அருளிய திருமந்திரத்தின் முதல் தந்திரத்தில் உடல் நிலையாமை எனும் உயர்ந்த ஆன்ம தத்துவத்தைக் கூறி நாலடியார் பாடலை நினைவூட்டுகிறார்.

“யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற
யாக்கையா லாய பயன்கொள்க ; - யாக்கை
மலைநாடு மஞ்சபோல் தோன்றிமற் றாங்கே
நிலையாது நீத்து விடும்” (நாலடி-28)

அதாவது, யாக்கை இம்மண்ணிலிருந்து நிலையில்லாமல் நீங்கிவிடும் என்கிறார்.

செல்வ நிலையாமை

செல்வம் நிலையற்ற இயல்புடையது என்னும் தெளிவிருந்தால் தான் அச்செல்வம் பெற்ற போது நிலையான செயல்களைச் செய்து புகழ்பெற வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றும்.

“அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால்
அற்குப ஆங்கே செயல்” (குறள்-333)

என்பார் திருவள்ளுவர். இவரது கருத்தினை விளக்கும் பொருட்டு திருமூலர், செல்வமானது அது பெற்றவனுக்குப் பயன்படாது தீமை செய்யும் என்கிறார். செல்வம் நிலையில்லாதவை என்பதை அறிந்து, ஆற்று வெள்ளம் போல் பெருகிவரும் செல்வத்தினைக் கண்டு கலங்கி மயங்காமல், பொருட்பற்றினை நீக்கி மேலான செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளுங்கள். அவ்வாறு செய்தால் கூற்றுவன் வரும் போது கடத்தலும் கூடும் என்கிறார்.

“ஓட்டித் துரந்திட்டு அதுவலி யார்க்கொள்க
காட்டிக் கொடுத்தது கைவிட்ட வாறே” (திருமந்.171)

என்றும், உயிர்க்கு உதவியில்லாத வாழ்வுக்குரிய பொருளும் மனைவியும் மக்களும் உடன்பிறந்தவர்களும் என அளவற்றவர் இருப்பினும் இவற்றைவிட்டு உற்ற இடத்து உதவும் ஒளிப் பொருளான சிவத்தை நினைந்து அச்செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்பவர்க்கு மேலான செம்பொருளை அடைதல் கூடும் என செல்வ நிலையாமை பகுதியில் கூறியிருக்கிறார். இதனையே நாலடியாரும்,

“நின்றன நின்றன நில்லா என உணர்ந்து
ஒன்றின ஒன்றின வல்லே செயின்செய்க ;
சென்றன சென்றன வாழ்நாள் செறுத்துடன்
வந்தது வந்தது கூற்று” (நாலடி-4)

என்கிறது.

இளமை நிலையாமை

இளமை நிலையாமை என்பது இளமை காலங்களை எண்ணி வாழும் மனிதன் இது நிலையற்றது என எண்ணுவதே ஆகும். இளைஞர் முதியவரை நோக்கும் போது தமக்கு அந்த நிலை வரப்போகிறது என்பதை கருத்தில் கொள்வதில்லை. அவர்கள் நம்மைப்போல இளமைக் காலத்தைக் கடந்து வந்தவரே என்பதையும் அறிவதில்லை.

ஆகையால் தான் நல்வினை என்றால் என்ன என்று தெரியாது. யாம் இளைஞர் என்று சொல்லாதீர்கள் இயன்ற போழ்தே தவறாமல் அறம் செய்யுங்கள் என்றும், பெரும்புயலில் முற்றிய அதாவது நன்கு பழுத்த பழங்களே உதிரும் என்று எண்ணாதீர்கள் காய்கள் உதிர்வதும் உண்டு என்றும் நாலடியார் (பா.எண்.19) கூறுகின்றது. அதாவது இளமை நிலையில்லாதது. நம் கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்று அது. எனவே தான் இளமை நிலையாமையை எடுத்துரைக்கிறார்.

காலகாலத்துக்கும் இவ்வுலகில் நாம் வாழ்ந்திருப்போம் என்பது எத்தனை அறிவீனமோ அத்தனை அறிவீனம் நம் இளமை நிலைத்திருக்கும் என்று நினைப்பதாகும். திருமூலர்,

“கிழக்கெழுந்து ஓடிய ஞாயிறு மேற்கே

கைவம் வளர்த்துத் தமிழ் இலக்கியங்கள்

விழக்கண்டும் தேறார் விழியிலா மாந்தர்
 குழக்கன்று மூத்தெரு தாய்ச்சில நாளில்
 விழக்கண்டும் தேறார் வியனுல கோரே” (திருமந்.177)

எனும் பாடலில் காலையில் உதிக்கின்ற சூரியன் மாலையில் மறைகின்றது. நம் கண்ணெதிரே கன்று எருதாய் வளர்வதும் பின்பு அது மூப்படைந்து மடிவதும் நிகழ்கிறது. நாம் கொண்ட இளமையும், அதுபோல் மறையும் என்பதை உலகோர் உணர்வதில்லை என்கிறார். அதாவது சிறிது சிறிதாகத் தோய்ந்து முடிகின்ற இளமைப் பருவம், கடைசியில் மிக நுணுகி முடிந்துவிட்ட பின்பு செயல்கள் யாவும் செய்தற்கரியனவாய் ஒழியும். ஆதலால் நன்கு இயங்கத்தக்க இளமை உள்ளபொழுதே சிவபெருமானது பெருமையை ஆய்ந்துணர்ந்து உள்ளத்திற் கொள்ளுங்கள் என இளமை நிலையாமைப் பகுதியில் விளக்குகிறார்.

உயிர் நிலையாமை

“நான் நிரந்தரமானவன் அழிவதில்லை எந்த நிலையிலும் எனக்கு மரணமில்லை”

என்றார் கண்ணதாசன். ஆனால் பிறந்தவர் அனைவரும் இறக்க வேண்டும் என்பது இயற்கை. அதனால் தான் கவியரசர் இன்னொரு பாடலில்,

“வந்தவரெல்லாம் தங்கி விட்டால்
 இந்த மண்ணில் நமக்கே இடமேது”

என்கிறார். இதைப் பார்க்கும் போது பிறப்பு உண்டென்றால் இறப்பும் உண்டு. பிறந்தவர் யாவரும் இறந்துதான் ஆக வேண்டும். இது தவிர்க்க இயலாதது என அறியமுடிகிறது. ஒரு நாள் கழிந்தது என்றால் வாழ்நாளில் ஒரு பகுதி குறைந்தது என்று பொருள். கூற்றுவன் ஒவ்வொரு நாளாக அளந்து மனிதனின் வாழ்நாளை உண்ணுகிறான். இதனை வள்ளுவர்,

“நாளென ஒன்றுபோல் காட்டி உயிரீரும்
 வாளது உணர்வார்ப் பெறின” (குறள்.334)

என்கிறார் திருமூலரும்,

“மாறு திருத்தி வரம்பிட்ட பட்டிகை
பீறும் அதனைப் பெரிதுணர்ந் தாரிலை
கூறுங் கருமயிர் வெண்மயி ராவது
ஈறும் பிறப்பும் ஓராண்டெனும் நீரே” (திருமந்.192)

எனும் பாடலில் இறப்பதும் பிறப்பதும் சிறுபொழுது தாம் என்று நீவிர் உணருங்கள் என்கிறார். உயிரானது நிலையில்லாதது எனவே நிலையான வாழ்க்கை வாழவும் திருமூலர், வஞ்சனை பேசி அறம் அழிய நடவாமல், கொடியவராகிப் பிறர் பொருளைக் கவராமல் செம்மையுடையோனாகி, உண்ணும்போது யாரேனும் வரின் ஓர் அகப்பை உணவு கொடுத்துப் பின் உண்ணுங்கள் என்பதை,

“அவ்வியம் பேசி அறங்கெட நில்லன்மின்
வெவ்விய னாகிப் பிறப்பொருள் வவ்வின்மின்
செவ்விய னாகிச் சிறந்துண்ணும் போதொரு
தவ்விக்கொடு உண்மின் தலைப்பட்ட போதே”

(திருமந்.196)

எனும் பாடலின் மூலம்,

“மன்னா வுலகத்து மண்ணுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாம்மாய்ந் தனரே” (புறம்)

நிலையற்ற உடல் நிலைத்திருக்கும் போதே நிலையான செயல்களைச் செய்து புகழ்பெற வேண்டுமென்ற எண்ணம் வேண்டும் என புறநானூற்றுக் கருத்தை எடுத்துரைக்கின்றார்.

மேலே சொன்ன நிலையாமைக் கருத்துக்களை உணரும் போது இளமையும் நிலையில்லாதது; செல்வமும் நிலையில்லாதது; உயிரும் நிலையில்லாதது; இவ்வுலகமுமே நிலையில்லாதது என்கிறார் திருமூலர். யாக்கை, செல்வம், இளமை ஆகியவற்றின் நிலையாமையை உணர்ந்து செய்யும் அறத்தின் பயன் மிகப்பெரியது. மிகச்சிறிய ஆலமரத்தின் விதை வளர்ந்து மரமாகிப் பெரிய நிழலைத் தரும். அதுபோல் நிலையாமைக் கருத்தின் வழி, உலகில் வாழும் வரை நல்லவைகளைக் கடைபிடித்து அல்லவைகளை நீக்கி அறநெறிகளைப் பின்பற்றினால் நாமும் நல் மரமாகி நல் உலகு அடைவது உறுதி.

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

36. திருமந்திரம் எனும் தந்திரங்கள்

முனைவர் ஆ. வேணிசிறி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

அறிஞர் அண்ணா அரசு மகளிர்

கலைக்கல்லூரி

வாலாசப்பேட்டை

முன்னுரை

திருமந்திரம் என்னும் நூல் யோகநெறியை விளக்கும் நூல் ஆகும். இந்நூலை இயற்றியவர் திருமூலர். இவரைத் திருமூலத்தேவர் என்றும் திருமூல நாயனார் என்றும் வழங்குவர். இவர் திருக்கயிலையில் நந்தியம் பெருமான் திருவருள் பெற்ற சிவயோகியருள் ஒருவர் என்றும் போற்றப்படுபவர். திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயிலின் அரசமரத்தடியில் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் சிவயோகத்தில் அமர்ந்து, ஆண்டுக்கொரு பாடலாக மூவாயிரம் பாடல்களைப் பாடியருளினார். இம்மூவாயிரம் பாடல்களைக் கொண்டதே திருமந்திரம் என்னும் நூலாகும். இந்நூலின் பாடல்கள் அனைத்தும் மந்திரங்கள் என்பதால் தமிழ் மூவாயிரம் என்றப் பெயரும் வழங்கி வருகின்றது.

தந்திரம் உணர்த்தும் உள்ளீடுகள்

திருமந்திரம் நூல் ஒன்பது தந்திரங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. சித்தத்துக்குள்ளே சிவனைக் காண சிந்தை செய்து மானுடப் பிறவியின் மாதத்துவமாய் விளங்கியத் திருமூலர் “வறியவர்களுக்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை” என்று பேதம் பார்க்காது. “யார்க்கும் இடுமின் அவர் இவர் என்னன்மின்” என்ற ஞான போதத்தையருளியவர்.

“நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்றியில்

படமாடக் கோயில் பகவற்கு அது ஆமே”

என்று ஏழைக்குச் செய்யும் உதவி. இறைவனுக்குச் செய்யும் பூசை என விளங்கும் இடம் குறிப்பிடத்தக்கது.

முதல் தந்திரம்

திருமூலர் இயற்றிய திருமந்திரத்தில் முதல் தந்திரம் எனும் தலைப்பின் வழி உபதேசம், யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல், கள்ளண்ணாமை, அறம், அன்பு, கல்வி, கேள்வி ஆகிய அறங்கள் நிறைந்துள்ளன. முதல் தந்திர உபதேசம் எனும் தொடங்கும் பாடல் பரம்பொருளாய் எங்கும் நிறைந்த இறையைப் போற்றி மனிதப் பிறவிகளைக் காத்து அருள்புரியும் தன்மையோடு திருமந்திரம் போற்றப்படுகிறது. இறையை வணங்கி அருள் ஒளி காண்பதால் மனமயக்கங்கள் என்னும் பாசத் தளைகளை அறுத்தெறிந்து காப்பவன் என்றும் அதனால் மன அழுக்குகள் போக்கி அகக்கண் திறப்பவன் இறைவன் மட்டுமே எனும் கருத்தினை அருளுகின்றார் திருமூலர்.

“பதிபசுபாசம் எனப் பசுர் மூன்றில்
பதியினைப் போல்பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்று அணுகாப் பசுபாசம்
பதி அணுகில் பசு பாசம் நிலாவே”

எனும் பாடலில் பதியை நாடப் பாசம் விலகும் என்கிறார். இது வாழ்க்கைக்கு வளம் தரும் வரிகள் எனலாம். பதி-தலைவன், பசு-உயிர்க் குலம், பாசம்-உயிர்க்குலத்தைப் பற்றியிருக்கும் பந்தங்கள். இதில் பதி, பசு, பாசம் என்று சொல்லப்படும் மூன்றனுள் இறைவனைப் போலவே அவன் படைத்த உயிர்களும் அவற்றைப் பற்றியிருக்கும் பந்த பாசங்களும் மிகப் பழைமையானவை என்றத் தத்துவத்தை விளக்கும். பதியை நாடப் பாசம் விலகும் என்றக் கருத்தோடு அடுத்தப் பாடலில்,

“தாயினும் மும்மலம் மாற்றித் தயாளன்னும்
தோயமதாய் எழும் சூரியன் ஆமே”

என்று குறிப்பிடும் திருமூலர் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மன அழுக்குகள் மூன்றையும் போக்குபவன் இறைவன் ஒருவனே என்கின்ற உபதேசங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. மேலும் திருமந்திரத்தில் மன்னர் தம் கடமையும் ஆட்சிமுறையின் தன்மையையும் விளக்குகின்றார் திருமூலர்.

“கல்லா அரசனும் காலனும் நேரொப்பர்
கல்லா அரசனின் காலன் மிக நல்லன்”

என்று கல்வி அறிவில்லாத அரசன், உயிர்களை கவரும் எமன் இருவரும் ஒன்று என்றும் இருவர்க்கிடையே வேறுபாடில்லை என்பது மட்டுமல்ல முட்டாள் அரசனை விட எமன் மிக நல்லவன் என்று ஆட்சியின் தன்மையைக் குறிப்பிடுகின்றார். அதோடு நில்லாமல் கல்வியின் சிறப்பையும் உணர்த்துகின்றார்.

“நில்லா நிலையை நிலையாக நெஞ்சத்து
நில்லாக் குரம்பை நிலையென்று உணர்வீர்கள்”

எனக் குறிப்பிட்டு எல்லா உயிர்க்கும் இறைவனே ஆயினும் கல்லாதார் நெஞ்சத்து இறைவன் இருப்பது கடினம் என்றும் கல்வியின் சிறப்பை மந்திரமாகத் தருகின்றார் திருமுலர்.

கிரண்டாம் தந்திரம்

இரண்டாவது தந்திரம் எனும் பிரிவில் ஐந்தொழில் பற்றியும், அன்பர்களுக்கு இறைவன் அருளறிந்த நிலையையும் சில புராணக்கதைகளும் கூறப்படுகின்றன. அண்டம் முழுதும் ஆளும் பரம்பொருள் இறைவன் சிவன் ஒருவனே என உண்மை உலகம் அறிந்த ஒன்றாகும்.

“ஊனாய் உயிராய் உணர்அங்கி யாய்முன்னம்
சேனாய்வான் ஒங்கித் திருஉரு வாய்”

எனும் பாடல் உடலாக, உயிராக, அது உணரும் உணர்வினும். உள் ஒளிரும் தீச்சுடராய், எட்டாத தொலைவாய் விண்ணும் மண்ணும் அளக்க நின்ற பேருருவமாக நின்று காட்சி அளித்தவர் சிவன். திருமாலும் பிரம்மனும் காணாத அடி முடி தரித்தவன்.

“பிரமனும் மாலும் பிரானேநான் என்னப்
பிரமன் பால் தங்கள் தம் பேதைமை யாலே”

என்று குறிப்பிடுகின்றார். திருமாலும் பிரம்மனும் தங்களால் தான் உலகம் இயங்குகிறது என்ற ஆணவமும் பேதைமையையும் போக்கியப் பெருமை சிவபெருமானைச் சாரும்.

“ஆம் ஏழுலகுற நின்றஎம் அண்ணலும்
தாமே முலகில் தறழ்பிழல் பாய்நிற்கும்”

என்று விண்ணும் மண்ணும் மற்றுமுள்ள ஈரேழ் பதினான்கு உலகங்களிலும் சோதி வடிவாக நிற்பவனும் அவற்றின் பரம்பொருளாக விளங்கக்கூடிய சிவனே தன்னையும் உலகையும் ஆட்கொண்டவன் என்று விளக்குகின்றார்.

மூன்றாம் தந்திரம்

மூன்றாம் தந்திரம் வழி அட்டமா சித்திகள். அட்டாங்க யோகம், சோதிடம், யோகப்பயிற்சி பற்றிய செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. வீட்டு நெறிக்குரிய வழிகள் விளக்கப்படுகின்றன. இப்பகுதியில் மனிதன் வாழ்வதற்குத் தேவையான அனைத்தும் யோகமுறைகளாக விளக்கப்படுகின்றன. நீண்ட ஆயுளோடு வாழ தவம், யோகம், மூச்சுப்பயிற்சி என நியமங்கள் பேசப்பட்டு கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிமுறைகளை இம்மூன்றாம் தந்திரம் விளக்குகின்றது.

“காக்கலும் ஆகும் காரணங்கள் நான்கையும்
காக்கலும் ஆகும் கலைபதி னாறையும்
காக்கலும் ஆகும் கலந்தநல் வாயுவும்
காக்கலும் ஆகும் கருத்துற நில்லே”

எனும் பாடலில் கரணங்கள் நான்கு மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் இவற்றையும் இசை, கூத்து, ஓவியம், சிற்பம் என்ற கலை பதினாறும் தியானப் பயிற்சியால் வளரும் சந்திரகலையும், சூரியகலையும் கலந்து உடலை இயக்குபவர்கள் நீண்ட ஆயுளைப் பெறுவர் என்று விளக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் மனிதன் மனத்தை அடக்கிட மதியினை விளக்கலாம் என்ற ஏராளமானப் பாடல்கள் இத்திருமந்திரம் மூலம் குறிப்பிடுவதைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

நான்காம் தந்திரம்

இவற்றில் மந்திர நூற்கருத்துகள், சக்கரங்கள், சிவசக்தி வழிபாடு கூறப்படுகின்றது.

“தானே தனக்குத் தகுநட்டந் தானாகுந்
தானே அகார உகாரம் தாய் நிற்குந்
தானே ரீங்காரத் தத்துவக் கூத்துக்குத்
தானே உலகில் தனிநடம் தானே”

எனும் பாடலில் சிவனே அகிலம் காப்பவன் என்றும் அனைத்து உயிர்களுக்கும் அன்பையும் அருளையும் வழங்குபவன் என்றும் விளக்குகின்றார். தனக்குத் தானே தோன்றிய பரம்பொருள் தனிநடனம் ஆடக்கூடியவன், தானே தன்னிலிருந்து சக்தியை வெளிப்படுத்தி தான் வேறாக நின்று அம்மையப்பனாய் உலகிற்கு ஓம் எனும் பிரணவம் சிவசக்தி சொருபமாய் விளங்கியதோடு படைத்தல், காத்தல், அருளல், அழித்தல், மறைத்தல் என்னும் ஐந்தொழில்களைப் புரியும் ஆற்றலையுடையவன் சிவன் எனும் அருள் பொருள் என்பதில் ஐயமில்லை எனும் கருத்து போற்றுதற்குரியது.

ஐந்தாம் தந்திரம்

இவற்றில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞான மார்க்கங்கள் பற்றிய செய்திகள், சைவ சமய பேதங்கள் இடம்பெறுகின்றன. பாரெல்லாம் பரம்பொருள் வடிவமே எனும் உண்மைத் தத்துவத்தை உணர்த்தும் தந்திரங்கள் இந்த ஐந்தாம் தொகுதியில் காணலாம்.

“கண்டங்கள் ஒன்பதும் கண்டவர் கண்டனர்
கண்டங்கள் ஒன்பதும் கண்டுஆய் அரும்பொருள்”

எனும் பாடலில் சிவனே பரம்பொருள் எனும் தத்துவத்தையும் ஒன்பது விதமான கண்டங்களைச் சுற்றினாலும் இப்பரம்பொருளின் அருளைப் போல எங்கும் இல்லை என்று உணர்த்துவதை அறியலாம்.

ஆறாம் தந்திரம்

இதில் சிவகுரு தரிசனம். திருவடிப்பேறு, ஞானோபதேசம், துறவு, தவம், வேடம், நீறு ஆகியவை விளக்கப்படுகின்றன. சிவபெருமானின் தரிசனம் திருவடிப்

பேற்றினைக் கூறுவதோடு பலப்பாடல்கள் ஞான உபதேசத்தையும் தருகின்றது. மேலும் சிவனருள் பெற திருநீற்றுப் பெருமையையும் சில பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

“அரசுடன் ஆல்அத்தி ஆகும் அக்காரம்
விரவு கனலில் வியன் உருமாறி”

என இப்பாடலில் அரச மரக்குச்சி, ஆலங்குச்சி, அத்தி மரத்தின் குச்சி ஆகிய மூன்றையும் கலந்து வேள்வித் தீயில் இடுவர். இவை எரிந்து உருமாறிய சாம்பலே திருநீறு (விபூதி) ஆகும். இதனை அணிபவர்கள் உருவமில்லாத உயர் பொருள் சிவனருளைப் பெற்ற நீதிநெறி தவறாத பிரம்ம நிலை பெறுவர் என்னும் உண்மையைத் திருமூலர் வழி அறியலாம்.

ஏழாம் தந்திரம்

சிறுபூசை, குருபூசை, மகேசுர பூசை, அடியார் பெருமை, போசன விதி, இந்திரிய அடக்கம், சமாதி சற்குரு பற்றிக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றில்,

“உணர்வு உடையார்கட்கு உலகமும் தோன்றும்
உணர்வு உடையார்கட்கு உறுதுயர் இல்லை”

என்று மெய்யுணர்வு பெற்ற சிவஞானிகளுக்கு எல்லா உலகும் அதன் இயல்புகளும் தெரியும் என்றும் அவர்களுக்கு எந்நாளும் துன்பமில்லை என்று குறிக்கும் போக்கினையும் காணலாம்.

எட்டாம் தந்திரம்

இம்மந்திரத்தில் காம, வெகுளி, மயக்கமாகிய குற்றம், பக்தியுடைமை, புறங்கூறாமை போன்றவை பேசப்படுகின்றன.

“காயப்பை ஒன்று சரக்குபல உள
மாயப்பை ஒன்று உண்டு மற்றுமோர் பை உண்டு”

என்று உடம்பாகிய இந்தக் கோணிப்பைக்குள் பலவகையான சரக்குகள் உள்ளன. இந்தப் பைக்குள் இன்னொரு பை உள்ளது. அதுதான் மாய உடலான விண்ணப்பை என்றும் உடம்பாகிய பைக்குள் இருக்கின்ற கள்வனாகிய உயிர் புறப்பட்டுப்

போய்விட்டால் காயப்பையும், மாயப்பையும் மண்ணில் கரைந்து போகும் என்ற உண்மையை விளக்கும். அவ்வகையில் இந்த எட்டாம் தந்திரம் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டு விளக்கப்படுகிறது.

ஒப்பதாம் தந்திரம்

ஐந்தெழுத்தின் பேதங்கள், சிவதரிசனம் சித்திமார்க்கம், முத்திமார்க்கம் பற்றிக் கூறுகின்றது. சிவன் அனைத்தும் ஆனவன் என்பதை உணரும் இடம் ஏராளம்.

“நிறம்பல எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் ஈசன்
அறம்பல எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் இன்பம்”

இப்பாடலில் வண்ணங்களாய் நிறைந்தவன் என்று தன் அடியவர்களுக்கு எவ்வண்ணமாகவும் காட்சித் தரும் வடிவுடையவன் என்றும் இதன்னை நினைக்கக்கூடிய வணங்கக் கூடியவருக்கும் எல்லாமும் ஆனவன் என்பதையும் உணர்த்துவதாக அமைகின்றது.

முடிவு

திருமந்திரம் பல தந்திரங்களைக் கொண்டது. சித்தாந்த சாத்திரம் தோன்றுவதற்கு முன் சைவ சமய முதல் நூலாக விளங்கியது என்ற பெருமை திருமந்திரத்திற்கு உண்டு. இந்நூல் சிறந்த ஆகமமாகச் சைவரால் போற்றப்படும் பெருமைக்குரியது. இந்நூல் தேவாரத்திற்கும் முற்பட்டது என்றும் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றி பல்வேறு இறைக்கோட்பாடுகளை மிக எளிதான செய்யுட்களால் தொகுக்கப்பட்டது எனலாம். அறிவியல், மருத்துவம், தவமுறைகள், இறைவனை வணங்கும் கோட்பாடு. யோக முறைகள் என எண்ணிலடங்கா மனிதனின் வாழ்வாதாரங்கள் இம்மந்திரத்தின் உள்ளீடுகளாக விளக்கப்படுகின்றன. இத்திருமந்திரம் சைவச் சமயத்தின் பொக்கிசம் எனலாம்.

37. திருமூலர் கண்ட மெய்ஞ்ஞானம்

முனைவர் ப.சுத்திகரமோரி

புதுச்சேரி

முன்னுரை

மனித இனத்திற்கு திருமூலர் ஆற்றியிருக்கும் தொண்டு உலகம் உள்ளளவும் மறக்க முடியாத ஒன்று. அவர் பெற்ற அனுபவம் அட்டாங்க யோகத்தால் கைவரப்பெற்ற ஞான அனுபவம் என்றாலும் அதனை நீதியாகவே உணர்த்தியிருக்கிறார். யோகப் பயிற்சியின் மூலம் உடல், உயிர், மனம் இவை மூன்றையும் செம்மைப் படுத்திக்கொள்ள வழியும் கூறியிருக்கிறார். இது திருமூலர் மானுடத்தின் மீது வைத்துள்ள பற்றினை உணர்த்துகிறது. அந்த வகையில் மனிதனை மனிதனாக உயர்த்துகின்ற உயரிய நோக்கத்தில் எழுதப்பட்ட திருமூலரது திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மெய்ப்பொருளைத் தொட்டுக் காட்டும் முகமாக இக்கட்டுரை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

உடல்

மனிதன், தான் வாழ்கின்ற வாழ்நாள் வரை உடலாலும் மனதாலும் தூய்மையாக வாழவேண்டும் என்றே விரும்புகிறான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தன்னை நோய் வந்து அனுகாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டியவனும் ஆகிறான். அவனது உடல் நலம் கெட்டால் உயிர் நலம் கெடும். இவை இரண்டும் கெட்டால் மனநலம் சிறப்படையாது. அவன் எத்தகையவனாக இருந்தாலும் அவனுக்கு உடல், உயிர், மனம் மூன்றும் நலமாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். இதனை நன்குணர்ந்த திருமூலர் உடம்பின் நுட்பத்தை மிக அழகாகத் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறார்.

“ஊடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே” திரு.704

உடல் நலம் அழிந்தால் உயிர் நலமும் அழியும் உறுதியான மெய்ஞ்ஞானத்தை அடைய முடியாமல் போகும். ஆகவே உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே என்று உடலை ஒம்பிக்காக்க வேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்தியிருக்கிறார். இதிலிருந்து மனிதன் மீள அவனுக்கு நிலையான ஆரோக்கியம் அளிக்கின்ற ஆற்றல் யோகாசனத்திற்கு மட்டுமே இருப்பதாகத் தீர்வும் கூறுகிறார். யோகாசனத்தைப் பற்றி மிகுதியாக இவர் பாடவில்லை என்றாலும் பத்திரம், கோமுகம், பதுமம், சிம்மம், சொத்திகம், வீரம், சுகாசனம் ஆகிய ஏழு ஆசனங்களும் உடல் நலத்திற்கு உத்தமமானவை என்கிறார். (திரு. 704,705) “ஒப்பில் ஏழுகோடி யுகமிருந்தேனே” என்று அவரே தனது அனுபவத்தை உறுதிபடுத்தியிருக்கிறார் (திரு.142) உடலோம்பலைப் பற்றிக் கூறியவர் அந்த உடம்பிற்கு எது பெருமை என்பதனையும் உணர்த்தியிருக்கிறார். உடம்புக்கு நல்ல உணவும் உடையும் உறையுளும் செல்வமும் மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடிய செல்வங்களாக இருக்கலாம். ஆனால் இவைகள் எல்லாம் உடம்புக்கு உயர்வளிக்கக் கூடியவை அல்ல. அறம் செய்து வாழ்தலும் பிறருக்கு உதவி செய்து வாழ்தலும் உடம்பின் நற்செயல்களாக இருக்க வேண்டும். இவையே உடம்பிற்கு மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியன என்றும் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

உயிர்

மானுட உயிர் மூச்சுக்காற்றால் தரித்து நிற்கிறது. மனிதன் ஒரு நாளைக்கு 21600 முறை சுவாசம் செய்வதாகத் திருமுலர் கூறுகிறார். அன்றவர் கண்டறிந்த மெய்ஞ்ஞானத்தை இன்றைய உடற்கூறு அறிஞர்களும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். மூச்சுக்காற்றைக் கட்டிப் பிராணாயாமம் செய்தால் ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகள் கூட வாழலாம் எனவும் கூறி வைத்திருக்கிறார் (திரு.702) பிராணாயாமம் செய்கின்ற முறையைப் பற்றி பிராணாயாமம் என்ற தலைப்பில் ஒரே ஒரு பாடல் மட்டும் பாடியிருக்கிறார். பிராணாயாமம் என்றால் சுவாசத்தை ஒரே சீரான கணக்குக்கு நெறிப்படுத்தி, உடம்பின் பிராணசக்தியை அதிகரித்து, உயிரின் இயக்கத்தை மேம்படுத்திப்

பாதுகாக்கின்ற முறையே ஆகும். ஒருவனுக்கு சுவாசம் சரியாக இருக்குமேயானால் அவன் உடம்புக்கு அழிவில்லை என்று தெளிவாகவே சொல்லியிருக்கிறார். இதனைப் பின் வரும் பாடல் தெளிவுபடுத்தும்.

“ஏற்றி இறக்கி இருகாலும் பூரிக்கும்
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை உதைக்கும் குறியது வாமே” (திரு.553)

இதன் மூலம் திருமூலர் சொல்ல விரும்பியது. காற்றை ஏற்றியும் இறக்கியும் பிராணாயாமங்கள் செய்கின்ற கணக்கை அறிந்தவர் இல்லை. அப்படி அறிந்து கொண்டால் அவர்கள் மரணத்தை வென்றுவிடுவார்கள் என்கிறார். மற்றொரு பாடலில் இன்னும் ஆழமாகவும் சொல்லியிருக்கிறார். பிராணாயாமத்தின் மூலம் மூச்சை நெறி செய்து, அடக்கி வசப்படுத்தினால் நீரில் ஆயிரமாண்டும், சமாதி நிலையில் நிலத்தில் ஆயிரமாண்டும் இருந்தாலும் உடம்பு அழியாது என்பதை “நீராயிரமும் நிலமாயிரத்தாண்டும் போராது காயம்” என்று உறுதியாகவே சொல்லியிருக்கிறார்.

மனம்

உடல் நலம் கெட்டால் மனிதன் நோயாளியாவான். உயிர் வலம் கெட்டால் அவன் சவமாவான். மனநலம் கெட்டால் பித்தாவான். அவன் மனிதப் பண்புகளில் இருந்து விலகித் தாழ்ந்து மிருகங்களின் நிலைக்கு ஒதுங்கி விடுவான். வேதகாலம் முதலாகத் திருமூலர் காலம் வரைக்கும் அதற்கு மேலும் அவதரித்த சித்தர்களின் நோக்கம் மனித மனத்தைப் பக்குவப்படுத்தி மானிடப் பிறவியை உயர்த்துவதாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. ஒருவனுக்கு மனம் தூய்மையாக இருக்குமேயானால் அவனது புலன்களும் அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டு இருக்கும். புலன்கள் அடங்காதவனுக்கு மனம் அடங்காது. மனம் அடங்காதவனுக்கு எண்ணமும் செயலும் தூய்மையாக இருக்காது என்று திருமூலர் எடுத்துரைக்கிறார். (திரு.1985) புலன்களின் வழியே மனத்தை செல்ல விடாமல்

அகநோக்கில் ஒருமுகப்படுத்தும் போது சுயக்கட்டுப்பாடு இயல்பாக வரப்பெற்று மனம் சமநிலைக்கு உள்ளாக்கப்படும். இதனால் பழிப்பாவங்களுக்கோ தீய கணங்களுக்கோ மனத்தில் இடமில்லாமல் போகும். அமைதி ஏற்படுமேயானால் புத்தியும் தானாகவே உறுதி அடையும். மனத்தையும் புலன்களையும் வெல்லும் போது உலகத்தின் இச்சைகளில் ஒட்டாமல் வாழமுடியும். எனவே மனிதனுக்கு மனநலம் மிகவும் முக்கியமானது என்கிறார் திருமூலர். ஒவ்வொரு மனிதனும் அவனுடைய மனத்தை அவனே செம்மைப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

கிறைமை

உயர் தெய்வீக அனுபவத்தை அழகாக முயன்று அறிந்த தோடல்லாமல் அதனை மிக எளிமையாகவும் உவமைப் பண்போடும் விளக்கிச் சொல்லியிருப்பது திருமூலருக்கே உரிய தனி இயல்பு. மொழியளவிலும் கருத்தளவிலும் அவர் கூறுகின்ற சமய அறிவு மனத்தளவில் இறை உணர்வு உள்ளவர்களுக்கே அன்றி மற்றவர்களுக்கு அது சற்றும் விளங்கவே விளங்காது. இவரது இறை அனுபவம் பிற இறை ஆசிரியர்களது அனுபவத்தைக் காட்டிலும் வேறானது. திருமூலர் இறைவனைக் கண்ட அனுபவமே வேறு. அகத்தே இறைவன் திருக்கூத்துத் தரிசனத்தைக் கண்டதோடல்லாமல் அதில் திளைத்தும் போயிருக்கிறார். காட்டுக்கு,

“ஒன்றி நின்றுள்ளே உணர்ந்தேன் பராபரம்
ஒன்றி நின்றுள்ளே உணர்ந்தேன் சிவகதி
ஒன்றி நின்றுள்ளே உணர்ந்தேன் உயர்வினை
ஒன்றி நின்றே பலவழி கண்டேனன்றே” (திரு.2953)

இவ்வாறு இறைவனைத் தான் கண்டு இன்புற்ற தோடல்லாமல் பிறரையும் கண்டு இன்புறும் படியும் கேட்டுக் கொள்கிறார். இறைஉணர்வு நிலையில் நின்று தெய்வ அனுபவத்தை வெளிப்படுத்தி இருக்கும் பாங்கு பாமரமக்களையும் பக்தியில் திளைக்க வைக்கும். இறைவனைக் கண்டுணர்ந்திய அவர் இறைவன் எப்படிப்பட்டவர் என்பதையும் உணர்த்தியிருக்கிறார்.

அன்பின் இறைவனை யாம் அறிவோம் (திரு.287) இறைவன் அன்பே உருவானவர். நம்மிடம் இறைவன் காட்டுகின்ற அன்பின் மூலம் அவர் எப்படிப் பட்டவர் என்பதை அறியலாம் என்கிறார். அடுத்து இறைவன் வாழக் கூடிய இடம் யாதெனவும் தெரிவிக்கிறார். நமது உடல் தான் இறைவன் வாழுகின்ற ஆலயம். வாய் கோபுர வாசல். இறைவனை நன்கு அறிந்தவர்க்கு சீவன் (உயிர்) சிவலிங்கம். ஒப்பிட முடியாத ஐம்புலன்களும் சிறப்புக்குரிய விளக்காகும் என்கின்ற உயர்ந்த தத்துவத்தை அன்றே உணர்த்தியிருக்கிறார். இதன் மூலம் அவர் சொல்லவருவது அந்தப் பரம்பொருள் அறியாமல் நம்மால் எதையும் எண்ணிப் பார்த்திடல் முடியாது. ஆகவே மனிதா இது இறைவனுக்கு எப்படித் தெரியும் என்றெண்ணி எந்தத் தீங்கையும் செய்யாதே. ஆகையால் கடவுள் கல்லிலோ கோயிலிலோ இருக்கிறார் என்று நினையாதே. உனக்குள்ளும் இருக்கிறார் அவரது தீர்ப்பில் இருந்து யாரும் தப்பமுடியாது என்ற நியதியினை நம்முன் வைத்திருக்கிறார். (திரு.1823) நம்மில் இருக்கின்ற இறைவனோடு வாழ்கின்ற வாழ்க்கை தான் மெய்யான வாழ்க்கை மற்ற வாழ்க்கையெல்லாம் பொய்யான வாழ்க்கை என்று கூறி அனைவரையும் உண்மையான வாழ்க்கைக்குத் திரும்புமாறு அனைவருக்கும் அழைப்பு விடுக்கிறார்.

நிறைவுரை

மானுடத்தின் உயர்வுக்கும் நலத்திற்கும் திருமூலர் கூறும் கருத்துக்கள் வலிமையானவை. தீங்குகளே இல்லாத ஒரு புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கிட விரும்பி தம் சிந்தையில் கிளர்ந்த அத்தனையையும் திருமந்திரமாகத் தந்திருக்கிறார். மனிதன் உயிரோடு இருக்கின்ற வரை அவன் உடம்பாலும், உயிராலும் மனத்தாலும் உயர்ந்தவனாக வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். இதுவே அவனுக்கு நிம்மதியையும், அமைதியையும் அளிக்கக்கூடியது. எக்காலமும் மனிதனுக்கு வேண்டிய விழுமியப் பொருள் இதுவே என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

38. திருமூலரின் நிலையாகை கொள்கை

முனைவர் மூ.ஆனந்தி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

கலைமகள் கலை, அறிவியல் கல்லூரி

செம்பனார் கோயில்

முன்னுரை

சங்ககாலத்திலேயே பக்தியுணர்வு இருந்ததை ஐந்திணை வழிபாட்டின் மூலம் அறியமுடிகிறது. இவ்வுலகில் எப்பொருளும் நிலையில்லை நிலையில்லாத பொருளின் மீது நாம் பற்று வைக்காமல் இறைவன் மீது பற்றுவைத்து வழிபாடு செய்தல் வேண்டும். நாம் அனுபவிக்கும் அனைத்து பொருள்களும் நிலையற்றது. ஆனால், இறைவன் ஒருவனே நிலைத்து நிற்க கூடியவன் என்பதை திருமூலர் வழி இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

திருமூலர் குறிப்பு

திருமூலர் சைவ சித்தாந்தத்தின் தந்தையாகக் கருதப்படுகிறார். இவர் நந்திதேவரின் அருள்பெற்ற சிவயோகி ஆவார். திருமூலர் குறித்து கதை ஒன்று கூறப்படுகிறது. எட்டுச் சித்திகளும் ஒருங்கே கைவரப் பெற்ற சித்தர் ஒருவர் வடநாட்டுச் சிவத்திருத்தலங்களைத் தரிசித்துவிட்டு வரும்போது திருவாவடுதுறைக்கு அருகில் உள்ள சாத்தனூருக்கு வந்தார். அங்கே மூலன் என்பவன் இறந்து கிடந்தான். அவன் மேய்த்துக் கொண்டிருந்த ஆடுமாடுகளின் வருத்தம் கண்டார்.

கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும் அட்டமாசித்திகளும் அறிந்த யோகியாதலால் மூலன் உடலில் புகுந்து ஆடுமாடுகளைக் கொண்டு வந்து ஊர் சேர்த்தார். விட்ட இடத்தில் அவரது உடல் காணாமல் போகவே மூலனது உடலிலேயே இருந்து திருவாவடுதுறை அரசமரத்தடியில் யோகத்தில் இருந்தார். மூலன் உடலில் இருந்தமையால் திருமூலர் எனப்பட்டார். ஆண்டுக்கு ஒருமுறை விழித்தெழுந்து ஒரு பாடல் வீதம் மூவாயிரம் பாடல்கள் பாடினார். இதன் தொகுப்பே திருமந்திரம் என

அழைக்கப்படுகிறது.

திருமந்திரம் குறிப்பு

திருமந்திரம் சைவத் திருமுறைகளுள் பத்தாம் திருமுறையாகும். திருமந்திரத்தில் உள்ள ஒன்பது தந்திரங்களுள் முதல் நான்கு தந்திரங்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கையும் உணர்த்துகின்றன. ஐந்து முதல் ஒன்பது வரையில் உள்ள ஐந்தும் வீடுபேறு அடைவதற்கு உரிய வழி, வழிபாடு, வழிப்பாட்டுறுதி, வாழ்வு ஆகிய ஐந்தையும் ஒருவற்றால் உணர்த்துகின்றது.

இந்நூலில் உள்ள பாடல்கள் எளிமையும், இனிமையும், ஆழமும் நிறைந்தவை. தனிமனிதனையும் சமுதாயத்தையும் மேம்படுத்தி அமைதியான வாழ்க்கையத் தரவல்ல கருத்துக்கள் பல உள்ளன. இதனை,

“நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையமே
அன்பே சிவம்
ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்”

இப்பாடல் வரிகள் மூலம் உணரலாம். இறைவனின் புகழை இனிய தமிழில் பாட வேண்டும் என்பதற்காக இறைவன் என்னைப் படைத்தான் என்பார் திருமுலர். இதனை,

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே”

இப்பாடல் வழி அறியலாம்.

யாக்கை நிலையாமை

யாக்கை என்றால் உடல் என்று பொருள். இந்த உடல் இருக்கும் போதே இறைவனை நீங்காது பேணித் தொழுகின்ற பேற்றினை பெற்றவர்கள். இவ்வுடம்பு நீங்கியபின் சிவனோடு ஒன்றாகின்ற பெருநிலையும், அதனால் விளையும் பிறவாமையாகிய பெரும்பயனையும் பெறுவார்கள்.

உடம்பாகிய இல்லறத்திற்குத் தாங்கும் தூண்களும்

(நடக்கின்ற கால்கள்) இரண்டு உள்ளன. மேட்டு உத்தரமும் (முதுகெலும்பு) ஒன்று உண்டு. அவ்வுத்தரத்தின் இருபக்கங்களிலும் சார்த்தப்படுகின்ற பருத்த கழிகளும் (விலா எலும்புகளும் - பக்கத்திற்கு பதினாறாக) முப்பத்திரண்டு உள்ளன. மேலே வேயப்பட்ட கூரைகளும் (பலவகையான தோல்கள்) உள்ளன. இருப்பினும் உயிர் இந்த இல்லத்தில் நிலைத்திருப்பதில்லை என்றாயினும் ஒருநாள் புறப்பட்டுப் போய்விடும். போய்விட்டால் மீள வந்து முன்போல இதனுட்புகுதல் இல்லை என்பதனை,

“காலும் இரண்டு முகட்டலக் கொன்றுள்
பாலுள் பருங்கழி முப்பத்திரண்டுள
மேலுள கூரை பிரியும் பிரிந்தால் முன்
போலுயிர் மீளப் புக அறியதே”

என்று பாடலில் உடல் என்பது நிலையில்லை என்பதை திருமூலர் எடுத்துரைக்கிறார். ஒருவன் நாட்டிற்கே தலைவன் தான். அவன் நம் ஊரவன் என்பதில் நமக்குப் பெருமைதான். ஆயினும், நடைமுறையில் நிகழ்வது அவனும் காட்டுக்குப் போதற்குரிய ஒரு பல்லக்கின் மேல் ஏறுவான் என்பதை,

“நாட்டுக்கு நாயகன் நம்மூர்த் தலைமகன்
காட்டுச் சிவிகை யொன்றேறிக் கடைமுறை”

என்ற பாடல் பரிகள் மூலம் அறியலாம்.

செல்வம் நிலையாமை

சிவனை நினையுங்கள் அவன் தன்னை நினைப்பவர்க்கு கார்காலத்து மேகம் போலப் பெருஞ்செல்வத்தை ஒழியாமல் தருபவனாகின்றான். இதனைப்

“பெயற்கொண்டல் போலப் பெருஞ்செல்வமாமே”

என்ற வரி மூலம் அறியலாம். செல்வம் நிலைத்த தன்மை உடையது அன்று. செல்வத்தின் மீதுள்ள பற்றை அகற்றி இறைவன் மீது பற்று வைத்தல் வேண்டும். இறைபற்றே நீங்காத செல்வம், செல்வத்தைத் துணைக் கொண்டு கூற்றுவனை

வெல்லுதல் கூடுமோ கூடாது என்பதை,

“கூற்றன் வருங்கால் குதிக்கலுமாமே”

என்ற வரிகள் மூலம் செல்வத்தைத் துணைக் கொண்டு நாம் எதையும் சாதிக்கலாம். ஆனால், இறப்பை தவிர்க்க முடியாது. இறந்த பின்பு நம்முடன் செல்வம் துணை வராது. பிறருக்கு கொடுக்காமல் சேமித்து வைக்கும் செல்வம் எது போன்றது என்றால் தேனீக்கள் பூக்களிலிருந்து தேனை எடுத்து தானும் உண்ணாமல் பிறக்கும் கொடுக்காமல் சேர்த்து வைக்கும். இதனை,

“ஈட்டிய தேன் பூ மணங்கண்டிரதமும்

கூட்டிக் கொணர்ந்தொரு கொம்பிடை வைத்திடும்”

என்ற வரிகள் சேர்த்து வைக்கும் செல்வம் இறந்தபின் நம்முடன் வருவதில்லை என்ற நிலையாமையை உணர்த்துகிறது. உடம்பொடு கூடி நின்ற உயிர் அவற்றிடையே நின்று தொடர்பை விடுத்து நீங்கும் பொழுது அதனோடு உடன் செல்லும் பொருள் ஒன்றேனும் இல்லை. ஆகவே, சிவபெருமானை நினைத்து வழிபாடு செய்யுங்கள்.

இளமை நிலையாமை

இளமையானது நாள்தோறும் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து கடைசியில் மறைந்து அழிந்துவிடும். ஆதலால் உயிர் செழுமையான உடலில் இருக்கும் போதே சிவபெருமானை வழிபடுதல் வேண்டும்.

மக்கள் தம் வாழ்நாளில் பல ஆண்டுகளை அறியாமையில் கழிக்கின்றனர். உலகிற்குத் தந்தை போன்றவன் இறைவன் அவனைத் தங்கள் உடலில் நிலைபெறச் செய்து வாழ்பவர்கள் இல்லை. உலகில் நீண்ட காலம் வாழும் பேறு பெற்றிருப்பினும் தூண்டுகின்ற விளக்கின் சுடர் போன்ற இறைவனை அறியாதவர்களாக உள்ளனர். இதனை,

“ஆண்டு பலவுங் கழிந்தன அப்பனைப்

பூண்டு கொண்டாடும் புகுந்தறி வார்இல்லை

கைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

நீண்டன காலங்கள் நீண்டு கொடுக்கினுந்
தூண்டு விளக்கின் சுடரறி யாரே”

என்ற பாடல் வழி அறியலாம். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந்து மாலையில் உறங்கச் செல்வதுமாய் வாழ்நாளைக் கழித்தது போதுமே. அப்படி கழிகின்ற நாளில் ஈசனை வழிபட்டு நினைப்பவர்க்கு இன்பம் அருள்கின்றவனாகத் திகழ்கின்றான். இதனை,

“ஏல நினைப்பவர்க் கின்பஞ்செய் தானே”

என்ற வரி மூலம் அறியலாம். பாலன் என்றும் இளையோன் என்றும் முதியோன் என்றும் பருவங்கள் மாறுபடுகின்றன. இவற்றை எல்லாம் கடந்து நிற்க கூடியவன் இறைவன். அவனை இளமை காலத்திலே வணங்கி திருவடியைப் போற்றி அன்பு செலுத்துதல் வேண்டும்.

முடிவுரை

மனிதப் பிறவியின் நோக்கம் இறைவனைப் போற்றி வீடுபேற்றினை அடைவது ஆகும். ஆகையால் உடலில் உயிர் இருக்கும் போதே இறைவனை போற்றி வணங்குதல் வேண்டும். செல்வம் எப்போதும் யாரிடம் இருக்கும் என்று கூறமுடியாது. ஆனால், இறைவனைப் போற்றி வணங்குகின்றவர்களுக்கு முக்தி நிலையை அடையமுடியும். இளமை ஒருவரிடம் நிலைத்து இருக்கக்கூடியது அல்ல. இளமை காலம் முதற்கொண்டு இறைவனின் திருவடியைப் போற்றி வணங்குதல் வேண்டும்.

39. திருமூலர் கூறும் வாழ்வியல் தத்துவங்கள்

பு.சந்தனகுமாரி

தமிழ்த்துறை, உதவிப்பேராசிரியர்

காமராசர் கல்லூரி

தூத்துக்குடி

முன்னுரை

திருமூலர் சைவ சித்தாந்தத்தின் தந்தையாகக் கருதப்படுகிறார். பிரான் என்று சுந்தரரும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் இவரைப் போற்றுகின்றனர். நந்திதேவரின் அருள் பெற்ற சிவயோகியாவார். திருமூலர் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்ந்தார் என்பதை நம்புவோர் இவர் கி.மு. காலத்தைச் சேர்ந்தவர் எனக் கூறுகின்றனர். ஆனால் பாடல்களின் நடையும் அவற்றில் இடம் பெற்றுள்ள வடசொற்களும் தமிழ்ச்சொற்களும் இவரைக் கி.பி. காலத்திற்குரியவராகக் காட்டுகின்றன. அவர் எழுதிய திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள வாழ்வியல் தத்துவங்களை எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திருமூலரும் - திருமந்திரமும்

வடநாட்டு யோகியான திருமூலர் எட்டுச்சித்திகளையும் ஒருங்கே பெற்றவர். இவர், பொதியமலையிலிருந்து புறப்பட்டுக் கேதாரம், நேபாளம், காசி, திருவாலங்காடு, காஞ்சி, சிதம்பரம் எனப் பல சிவன் திருத்தலங்களையும் வணங்கிவிட்டுச் சாத்தனாருக்கு வந்தார். அவ்வூர் அருகில் காட்டில் மூலன் என்னும் இடையன் இறந்துகிடக்க, அவன் அருகில் பசுக்கள் நின்று கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டார். தம் உடலை ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்துவிட்டு, உயிரை மூலனின் உடலுக்குள் செலுத்தினார். சித்தர் மாலையில் பசுக்களை ஊருக்குள் செலுத்தினார். பசுக்கள் தத்தம் இல்லத்திற்குச் சென்றன. மூலனது உடலோடு இருந்த சித்தரை அவனது மனைவி தன் இல்லத்திற்கு அழைத்தாள். சித்தர் தாம் அவனது கணவன் இல்லை என்று கூறிவிட்டு, காட்டில் தம் உடலைத்

தேடினார். அது கிடைக்கப் பெறாததால், மூலனது உடலுடனேயே திருவாவடுதுறை அடைந்து, அரசு மரத்தடியில் யோசத்தில் ஆழ்ந்தார். ஆண்டுக்கு ஒரு முறை விழிக்கும் போது ஒரு பாடலைப் பாடினார். இவ்வாறு மூவாயிரம் பாடல்களைப் பாடினார். அப்பாடல்களே திருமந்திரமாகும்.

திருமூலர் பாடல்கள் உணர்த்தும் கருத்துக்கள்

திருமூலரின் திருமந்திரப்பாடல்கள் மக்களின் செந்நெறி வாழ்க்கை முறை. இறைவனிடம் காட்டப்பெறும் அன்பு, நெகிழ்ச்சி, பெருமிதம், மருத்துவம், சோதிடம், வேதியியல், மெய்மையியல், இரசவாதம் இதுபோன்ற செய்திகளைப் பிறர் அறியாவண்ணம் மறைபொருளைக் கொண்ட பூடகச் சொற்களால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. உலகமக்கள் அனைவரும் (மதவாதிகள், ஆத்திகரர்கள், அவனின்றி ஓரணுவும் அசையாது என்ற நம்பிக்கை உள்ளவர்கள்) நூறாண்டுகள் மட்டும் தான் உயிர்வாழ முடியும். ஆனால், கற்பக மூலிகைகளினை முறையாக உட்கொள்பவர் நோயின்றி ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் உயிர்வாழ முடியும் என்பது திருமூலரின் நம்பிக்கை.

வாழ்வியல் தத்துவங்கள்

திருமூலரின் திருமந்திரம் ஒன்பது தந்திரங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. திருமந்திரப் பாடல்கள் அனைத்தும் எளிமையும், இனிமையும், ஆழமும் நிறைந்தவை. இப்பாடல்கள் தனிமனிதனையும் சமூகத்தையும் மேம்படுத்தி அமைதியான வாழ்க்கையைத் தரவல்ல கருத்துக்களையுடையது. கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, கூடாஒழுக்கம், கள்ளுண்ணாமை, பொய் கூறாமை, ஆசை முதலான வாழ்வியல் அறங்கள், அட்டமாசித்திகள், சோதிடம், சைவ உண்மைகள் முதலானவை இந்நூலில் காணப்படுகின்றன.

பிறன்மனை நயவாமை

பிறன்மனை நோக்காமையை பேராண்மை என்பார் திருவள்ளுவப் பெருந்தகை. பிறன்மனை நயத்தலுக்குக் காரணம் அறியாமை என்றும், வீட்டில் உள் பலாக்கனியை உண்ணாது,

காட்டில் கிடக்கும் ஈச்சம் பழத்தைத் தேடிச் செல்வதைப் போன்றது என்று திருமூலர் எடுத்துரைக்கிறார். சொந்த மனைவியானவள் திருத்தி வளர்த்த தேமாங்கனியை ஒத்தவள். பிறன்மனையோ புளியங்காயை ஒத்தவள் என்றும் கூறுகிறார்.

“திருத்தி வளர்த்ததோர் தேமாங் கனியை
அருத்தமென் றெண்ணி அறையிற் புதைத்துப்
பொருத்தமிலாத புளிமாங் கொம்பேறிக்
கருத்தறி யாதவர் காலற்ற வாறே” (திருமந். 202)

கள்ளுண்ணாமை

கள்ளுண்ணுதலும், காமவேட்கையும் அறமற்ற செயல்களாகக் கொள்ளத்தக்கவை ஆகும். கள்ளை விரும்புவர் மகளிரை விரும்பிச் சிற்றின்பத்தில் ஈடுபட்டிருப்பாரே அன்றி, ஞானத்தைக் தழுவி, அதன் பயனாகிய முத்தியை அடைய வேண்டும் என்னும் எண்ணம் எழாதவராய் இருப்பர். இதனால் கள்ளும், காமமும் கடிந்து ஒதுக்கப்பட வேண்டியவை என்பதை,

“மயங்கும் தியங்கும் கள்வாய்மை அழிக்கும்
இயங்கும் மடவார் தம் இன்பமே எய்தி
முயங்கும் நயங்கொண்ட ஞானத்து முந்தார்
இயங்கும் இடையறா ஆனந்தம் எய்துமே” (திரு.330)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

உயிர்க்கொலை செய்யாமை

கொல்லாமை என்பது பற்றுக்கோடாகிய சிறந்த குருவின் பூசைக்குப் பயன்படும் பலவகை மலர்களைப் போன்றது. கண்மலரின் ஒளியே நல்ல மாலையாகும். அசைவற்ற மனமே சிறந்த தீபமாகும். இவை அனைத்தும் கொண்டு பூசிக்கின்ற உயிர் விளங்கும் இடம் சிரசின் உச்சியாகும். சிவபூசைக்குச் சிறப்பான மலர் கொல்லாமையே ஆகும். அகப்பூசைக்குப் புறப்பொருட்கள் தேவையில்லை என்பதைப்

“பற்றாயாய நற்குரு பூசைக்கும் பன்மலர்
மற்றோர் அணுக்களைக் கொல்லாமை ஒண்மலர்

நற்றார் நடுக்கற்ற தீபமும் சித்தமும்

உற்றாரும் ஆவி அமர்ந்திடம் உச்சியே” (திரும.197)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

பொய் சொல்லாமை

கரிய கண்டத்தையுடைய சிவன் செழுமையான கடல் சூழ்ந்த உலகில் பொய்யானவற்றையே பேசித் திரியும் மக்கள் உண்மையைப் பேசுவாராயின் தேவரும் வழிபடும் தன்மையை அளிப்பான். இவ்வுலகத்தைப் படைத்த அவ்விறைவன் பொய்மையும், மெய்மையும் நன்கு அறிவான். இவ்வுலக மக்கள் இறைவனை உணர்ந்து கொள்ளாது பொய்ப்பேசி அதனால் ஏற்படும் துன்பத்தில் வருந்துவர். மனிதன் உண்மைப் பொருளான சிவனை நினைத்து அவன் பெயரைச் சொல்லி மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தினால் வானுலகில் உள்ளவர்களும் தொழுகின்ற தகுதியை மண்ணுலகில் பெறுவான்.

அந்த நிலைக்குத் தன்னை உண்மையோடு நினைப்போரையெல்லாம் உயர்த்துவான் சிவன் என்ற அறக்கருத்தைச்

“செய்தான் அறியும் செழுங்கடல் வட்டத்துப்

பொய்யே யுரைத்துப் புகழும் மனிதர்கள்

மெய்யே உரைக்கில் விண்ணோர் தொழச் செய்வன்

மைதாழ்ந்து இலங்கும் மிடறுடை யோனே” (திரும.522)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

அறிவுடைமை

ஒருவனைச் சிகரத்துக்கு உயர்த்துவதும் படுபாதாளத்திற்குள் தள்ளுவதும் அவர் பெற்ற அறிவுதான். மரணத்திலிருந்து மீட்கும் ஒரு கருவியாகவும் இது விளங்குகிறது. அறிவு எது என்பதில் தான் நமக்கு இன்னும் தெளிவில்லை. தன்னைத்தானே அறிந்து கொள்ள நம் உள்ளத்தை அறிந்தாலே போதும். உள்ளத்தில்தான் பிரபஞ்சமே உள்ளது. அங்கே தான் இறைவனும் எழுந்தருளியிருக்கின்றான் என்று கூறுவதைத்

“தன்னை அறிந்தால் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை அறியாமல் தானே கெடுக்கின்றான்
தன்னை அறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னையே அர்ச்சிக்கத் தாணிருந் தானே” (திரும.2355)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

இறைவனை நினைக்கும் தன்மை

‘ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்’ என்ற முற்போக்குக் கருத்தை முன்மொழிந்திருக்கிறது மந்திரம். உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் நன்மொழி கூறலாக இம்மந்திரம் அமைகிறது. இறக்கும் போதும் இறைவனை நினையுங்கள். அவன் துயரைத்தீர்ப்பான். வாய்மையே பேசுங்கள், நல்ல அறநெறிகளை நாடுங்கள். எல்லா உயிர்களுக்கும் இறைவன் ஒருவனே. இதனை நன்றாக உணருங்கள். அவ்வாறு உணர்ந்தால் நமனில்லை. அஞ்சாதீர்கள், மனங்குன்றாதீர், எல்லோருக்கும் நல்லதே நினையுங்கள், உமது உள்ளத்தில் அவனே வந்து நின்று நிலைபெறத் தியானம் செய்யுங்கள் என்று கூறுவதை,

“ஒன்றே குலம் ஒருவ தேவனும்
நன்றே நினைமின், நமனில்லை நாணாமே
சென்றே புகங்கதி யில்லை நும் சித்தத்து
நின்றேநிலைபெற நீர்நினைத்து உய்மினே” (திரும.2104)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

ஆசையை அறுத்தல்

இறைவன், வீட்டுச்சுவரில் உள்ள மாடங்களில் இருப்பவன் அல்லன், தனியே மண்டபங்களில் இருப்பவன் அல்லன், வீடுகளில் தனி அறையில் இருப்பவனும் அல்லன். ஆலயங்களில் இருக்கின்றான் என்பதும் அல்ல. ஆனால் அவன் ஆசையை விட்டவரது உள்ளத்தில் உள்ளிருந்து கொண்டே அவரை இயக்கி முத்தியைத் தந்தருளுகிறான் என்று கூறுவதை,

“ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனோடு ஆயினும் ஆசை அறுமின்கள்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

ஆசை படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே” (திரும.2615)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

முடிவுரை

திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் குறிப்பிடப்படும் வாழ்வியல் அறங்களைப் படித்து உணர்தல் வேண்டும். வாழ்வியல் அறங்களில் விடுபட்ட அறங்கள் எதுவுமே இல்லை. அறநெறியில் வாழும் மக்களுக்கு இன்பம் உண்டு எனவும், அறநெறியினின்றி தவறினால் துன்பம் உண்டு எனவும் கூறுகிறார். மேலும் மனத் தூய்மையோடு அறநெறியில் வாழ்வதே இன்ப வாழ்க்கைக்கு வழியாகும் என்பதைத் திருமூலர் கூறும் வாழ்வியல் கூறுகள் என்னும் இக்கட்டுரை வழியாக அறியமுடிகிறது.

40. திருமந்திரர் உணர்த்தும் அன்புடைமையும் நிலையாகமம் கொள்கையும்

கி. மிரேமாராணி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

காமராசர் கல்லூரி

தூத்துக்குடி

முன்னுரை

அன்பே வாழ்வின் ஆணிவேர். அற இலக்கியங்கள் முதல் அனைத்து இலக்கியங்களும் அன்பையே வலியுறுத்துகின்றன. திருமந்திரம் மனிதனை நெறிப்படுத்தும் பல அறக்கருத்துக்களை அன்பு எண்ணங்களை வலியுறுத்தும் வாழ்வியல் நூல். அன்பினை சிவனாகக் காண்கிறது திருமந்திரம். அன்பு சிவம் இரண்டென்பர் அறிவிலார், அன்பே சிவமாவது என்ற சொற்றொடர்கள் இதனை உணர்த்தும். இதில் அமைந்துள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் மனிதரிடம் உள்ள குறைகளை நீக்கி உயர்வடைவதற்கான வழிமுறைகளை விளக்கிச் செல்கின்றன. இத்தகைய நல்ல சிந்தனைகளை வெளிக்கொணர்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திருமூலர் - திருமந்திரம்

இவர் சைவ சித்தாந்தத்தின் தந்தையாகக் கருதப்படுகிறார். பிரான் என்று சுந்தரரும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் இவரைப் போற்றுகின்றனர். நந்திதேவரின் அருள்பெற்ற சிவயோகி. இவர் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேல் வாழ்ந்தார் என நம்புகின்றனர். இவரின் திருமந்திரம் பன்னிரு திருமுறையில் பத்தாவது திருமுறையாக இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழின் சிறந்த இலக்கியங்கள் பட்டியலில் இந்நூலும் இடம்பெற்றுள்ளது. இதன் பாடல்கள் இவ்வுலக வாழ்விற்கும் ஆன்மீக வாழ்விற்கும் உகந்த உறுதிப்பொருளை விவரிக்கின்றமையால் மந்திரம் என்று கூறப்படுகிறது. இதற்கு திருமந்திர மாலை, தமிழ் மூவாயிரம் என்ற பெயர்களும் உண்டு. தனிமனிதனையும், சமூகத்தையும் மேம்படுத்தி அமைதியான

வாழ்க்கையைத் தரவல்ல கருத்துக்கள் பல திருமந்திரத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழின் சிறந்த இலக்கியங்கள் பட்டியலில் இந்நூலும் இடம்பெற்றுள்ளது. இதன் பாடல்கள் இவ்வுலக வாழ்விற்கும் ஆன்மீக வாழ்விற்கும் உகந்த உறுதிப்பொருளை விவரிக்கின்றமையால் மந்திரம் என்று கூறப்படுகிறது. இதற்கு திருமந்திர மாலை, தமிழ் மூவாயிரம் என்ற பெயர்களும் உண்டு. தனிமனிதனையும், சமூகத்தையும் மேம்படுத்தி அமைதியான வாழ்க்கையைத் தரவல்ல கருத்துக்கள் பல திருமந்திரத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. தத்துவமசி, சைவ சித்தாந்தம் எனும் தொடர்கள் இந்நூலிலேயே முதலில் காணப்படுகின்றன.

அன்பே சிவம்

அன்பே கடவுள், அன்பு என்ற ஒன்றே வாழ்வில் எல்லாவித செல்வங்களையும் பெற்றுத் தருகிறது. அன்புடைமை-இறைவன் பால் கொள்ளும் அன்பை உடைமை.

“அன்பு சிவம் இரண்டு என்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே”

(திருமந்திரம் 270)

அனுபவம் இல்லாதவர் அன்பாகிய சத்தியும் அறிவாகிய சிவமும் இரண்டு என்பர். அன்பின் முதிர்வினால் அறிவாகிய சிவம் விளக்கும் என்பதை அனைவரும் உணர்வதில்லை. அன்புதான் சிவத்தை விளங்கும்படி செய்கிறது.

“ஆள்வர் உடையவர் காண்பார் அரந்தன்னை
ஈரம் உடையவர் காண்பார் இன்னையடி
பாரம் உடையவர் காண்பார் பவந்தன்னைக்
கோர நெறிகொடு கொங்குபுக் காரே” (திருமந்திரம் 273)

மிகுந்த அன்புடையவர் இறைவனை உணர்வர். அன்பினால் மனம் நெகிழ்ச்சி உடையவர்கள் இறைவனின் திருவடியைக் காண்பர். மனத்தில் பாரம் உடையவர்கள் பிறவியாகிய கடலில் உழன்று அன்பில்லாது துன்பமாகிய காட்டில் திண்டாடுவர்.

“கருத்தாறு செம்பொன்செய் காய்கதிர்ச்
இருத்தியும் வைத்தும் இறைவன் என்று ஏத்தியும்
அருத்தியுள் ஈசனை யாருள் வேண்டில்
விருத்தி கொடுத்திடும் விண்ணவர் கோனே”
(திருமந்திரம் 277)

கருத்திலே சோதி வடிவான தலைவனை நினைத்தும் உள்ளத்தில்
அன்பு கொண்டு யார் வேண்டினாலும் தேவர் தலைவனாகிய
அப்பெருமான் நம்மில் சிவஒளியைப் பெருகச் செய்வான்.

“அறத்திற்கே அன்புசார்பு என்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை” (திருக்குறள்-76)

அறம் சார்ந்த அமைதிச் செயல்களுக்கே அன்பு துணையாகும்
என்போர் அன்பின் இயல்பு அறியாதோர், நாடு, மொழி,
கொள்கை காக்கும் போருக்கும் அன்பே துணை என்ற
கருத்திற்கு ஏற்ப திருமந்திரத்திலும் மனித வாழ்வைப்பல
நிலைகளில் செம்மைப்படுத்துவதற்கு இறைவன் பால்
செலுத்தும் அன்பே நிலையானது என்றும் இவ்வுலக வாழ்வின்
நிலையாமையையும் உணர்த்துகின்றது.

நிலையாமை

பிற உயிர்களுக்கு நன்மை செய்து வாழும் வாழ்வே
மனிதம் எனக் கொள்ளலாம். உடல், உயிர், செல்வம், இளமை
என நிலையாமைகளைப் பேசும் முறை சித்தர்களிடம்
காணப்படுகின்றது. திருமுலரும் இந்த நிலையாமைகளைப் பற்றி
தனது பாடல்களில் வலியுறுத்தியுள்ளார். இயற்கையில்
தோன்றும் பொருள் போலவே மனிதனின் வாழ்வும்,
நிலையாமை என்பது பொருள் அழிதல், தன்னிலை மாறுதல்,
இடம் மாறுதல் எனலாம்.

யாக்கை நிலையாமை

யாக்கை நிலையாமை என்பதை உணர்ந்த மனிதன்
வாழும் போது பூதவுடம்பையும் இறந்த பிறகு புகழ் உடம்பையும்
உடையவனாக உள்ளான். மனிதன் வாழும் காலத்தில் நல்ல

ஆன்மாவாக வாழ வேண்டும் என அறிவுறுத்தத் திருமூலர்,

“மன்றத்தே நம்பி மாடம் எடுத்தது
மன்றத்தே நம்பி சிவிகைபெற் றேறினான்
மன்றத்தே நம்பி முக்கோடி வழங்கினான்
சென்றத்தா என்னத் திரிந்திலன் தானே”

(திருமந்திரம் 149)

சிறப்புடைய ஒரு மனிதன் மாடி வீடு கட்டி மகிழ்ந்திருந்தான். அவன் பலர் காணப்பல்லக்கில் அமர்ந்துச் சென்றான். அவன் பொது இடத்தில் மூவர்க்கு புத்தாடை வழங்கினான். உயிர் பிரிந்த பின் மக்கள் அப்பா என அழைக்கவும், அவன் மீண்டும் வருவதில்லை. ஆகவே யாக்கை நிலையற்றது என்பதை அறிந்து பயனுள்ளதை மனிதன் செய்து முடிக்க வேண்டும்.

இளமை நிலையாமை

இளமைப் பருவம் மனிதனின் வாழ்வில் விதைக்கும் பருவம். அப்பருவத்தே நல்லவற்றையே விதைத்தால் முதுமையில் நல்லனவற்றை அறுவடை செய்யலாம். இப்பருவம் ஒட்டியே மனிதனின் வளர்ச்சியும், வீழ்ச்சியும் உள்ளது. இளமை கரும்பாகவும், முதுமை காயாகவும் உள்ளதைச் சுட்டிக் காட்டி இளமைப்பருவத்தை இறைவனை வழிபட கூறுகிறார்.

“பாலன் இளையன் விருத்தன் எனநின்ற
காலம் கழிவன கண்டும் அறிகிலார்
ஞாலம் கடந்து அண்டம் ஊடு அறுத்தான் அடி
மேலும் கிடந்து விரும்புவன் நானே” (திருமந்திரம் 181)

எனப்பாடி இளமையில் இறைவன் திருவடியை பணியக்கூறுகிறார்.

செல்வம் நிலையாமை

செல்வத்தின் நிலையாமையைப் பற்றிக்கூறி அதனை வற்புறுத்துகிறார் திருமூலர்.

“மகிழ்கின்ற செல்வமும் மாடும் உடனே
கவிழ்கின்ற நீர்மிசைச் செல்லும் கலம்போல்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

அவிழ்கின்ற ஆக்கைக்கோர் வீடு பேறாகச்
சிமிமொன்று வைத்தமை தேர்ந்தறி யாரே”

(திருமந்திரம் 173)

மகிழ்ந்து அனுபவிக்கின்ற பரம்பரை சொத்தும், தாமே சேர்த்த பொருளும் கவிழ்கின்ற படகைப் போன்றவர். அழிந்து போகும் இவ்வுடலுக்கு இச்செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்திருப்பவர் உலகை அறியாதவர் என்று செல்வ நிலையாமையை உணர்த்துகிறார்.

உயிர் நிலையாமை

தோன்றுவன அனைத்து அழிவிற்கு உள்ளாகும் என்பது இயற்கை விதி. உயிர் நிலையில்லை என்பதை உணர்ந்து என்னென்ன செய்ய வேண்டும் எனத் திருமூலர்,

“அவ்வியம் பேசி அறம்கெட நில்லமின்
வெவ்வியன் ஆகிப் பிறர்பொருள் வவ்வன்மின்
செவ்வியன் ஆகிச் சிறந்து உண்ணும்போது ஒரு
தவ்விக்கொடு உண்மின் தலைப்பட்ட போதே”

(திருமந்திரம் 196)

என்று கூறியுள்ளார். வஞ்சனை பேசி அறம் அழிய நடவாதீர்கள். கொடியோராகிப் பிறர் பொருளைக் கவராதீர்கள். செம்மை உடையோராகச் சிறப்பாக உண்ணும்போது, யாரேனும் நாடிவரின் இயன்றதைக் கொடுத்து வாழ வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றார்.

நிறைவுரை

மனிதன் நல்லவனாக வாழ அன்புடைமையும் அறக்கருத்துக்களும் தந்து அதனை மனித மனத்தில் நிலைநிறுத்த நிலையாமைகளைக் கூறி உடல், உள்ளம் இரண்டையும் செம்மைப்படுத்த வழிமுறைகளைத் திருமூலர் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வுலக வாழ்வானது நிலையற்றது என்பதையும், சிவமே நிலையானது என்பதையும் நமக்கு தெளிவுறுத்துகின்றார்.

41. வாழ்வு, வரலாறு, கைவநெறி மாண்புகள்

ச.மதுரா

உதவிப்பேராசிரியர்

செயின்ட் சோசப் கல்லூரி

சென்னை

முன்னுரை

பூமியில் உள்ள உயிரினங்கள் அனைத்தும் பிறப்பு, வளர்ப்பு, இறப்பு என்ற மூன்று நிலைகளைத் தன்னுள் கொண்டு விளங்குகின்றன. இம்மூன்றில் வளர்ப்பு என்ற நிலையானது அனைவராலும் காணவும், உணரவும் சாத்தியமான கூறாக உள்ளது. ஆனால், பிறப்பிற்கு முன்பும் இறப்பிற்குப் பின்பும் உயிரினங்கள் முறையே எங்கே இருந்தன? எங்கே செல்கின்றன? என்ற இரகசியத்தைத் தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டு அமைதி என்கிற சுவத்தன்மையில் விளங்கும் மாபெரும் சக்தியே சிவம் என்று கருதப்படுகிறது. அத்துடன் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை வளர்கின்ற உயிரினங்களின் வாழ்க்கை என்ற அமைப்பானது அந்த சிவத்தினால் தான் இயக்கப்படுகிறது என்பதும் உணரப்படுகிறது.

“எல்லாம் சிவமயம்”

ஆம். எப்பொழுது மனித மனமும் உடலும் ஒருமித்து ஆழமான நீர்ப்பரப்பினைப் போல அமைதியும் தெளிவும் பெற்று இயங்குகிறதோ அப்பொழுது அங்கே தூய்மை நிலைபெறுகிறது. அத்தூய்மையே அசைவற்ற சிவமாய் விளங்கி எல்லாம் சிவமயம் என்ற தத்துவ நெறியை உலகுக்கு உணர்த்துகிறது. இதுவே சைவ நெறி மாண்பு. இதனை உணர்ந்தவர்களுள் திருமூலரும் ஒருவர்.

திருமூலர் வாழ்வும் வரலாறும்

சேக்கிழார் இயற்றிய பெரியபுராணத்தில் திருமூல தேவநாயனார் புராணம் என்ற தலைப்பில் திருமூலரின் வரலாறு உரைக்கப்பட்டுள்ளது. கைலாயத்தில் நந்திதேவனின் அருளால்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

அட்டமா சித்திகளைப் பெற்ற ஒரு யோகி அகத்திய முனிவரைச் சந்திக்க பொதிகை மலையை நாடிப் புறப்பட்டார். செல்லும் வழியில் பல்வேறு சிவத்தலங்களை வழிபட்டார். அவ்வாறே திருவாவடுதுறைக்கும் சென்று திரும்பும்போது, காவிரிக் கரையில் தங்கள் மேய்ப்பன் சாத்தனார் மூலனின் இறந்த உடலின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த பசுக்கூட்டங்களின் துயரைப் போக்க எண்ணினார். அதற்காகக் கூடுவிட்டு கூடுபாயும் வித்தையின் மூலமாக, தன் உடலைப் பிரிந்து மூலன் உடலில் தங்கினார்.

பசுக்களை மேயவிட்டு, மாலையில் பாதுகாப்பாக அவற்றைத் தத்தம் இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பிவைத்து ஊர் எல்லையிலேயே நின்றார். மூலன் தன்விட்டிற்குத் திரும்பாததால் அவனைத் தேடி அவன் மனைவி ஊர் எல்லைக்கே வந்தாள். அங்கு மூலனின் உருவத்தில் நின்றிருந்த யோகியைக் கண்டாள். அந்த யோகி, தான் மூலன் அல்லன் என்பதை அவளுக்கும் பிறகு ஊராருக்கும் புரியவைத்தார். அதன் பின்னர் அவர் நதிக்கரையில் விட்டுச் சென்ற தன் உடலைத் தேடினார். அவ்வுடல் கிடைக்காமையால் மூலனின் உடலிலிருந்தே சிவத்தொண்டு புரியவேண்டும் என்பது சிவனின் சித்தம் என்பதை உணர்ந்தார். மேலும் அவரது நோக்கமான அகத்தியரைக் காணவேண்டும் என்பதை மறந்து, சிவனின் நோக்கமாகிய மூலனின் உடலிலிருந்து கொண்டு சிவத்தொண்டு புரிவதையே தம் நோக்கமாகவும் மேற்கொண்டார்.

திருவாவடுதுறையில் உள்ள சிவன் கோயிலின் மேற்கே இருந்த அரச மரத்தின் அடியில் இருந்து சிவயோக நிட்டை செய்தார். ஆண்டுக்கு ஒன்றாக மூவாயிரம் திருமந்திரங்களை உலகிற்கு வழங்கினார். சி.வி. நாராயண அய்யரின் ஆராய்ச்சி விளக்க அடிப்படையில், திருமூலரின் காலம் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டுக்கும், ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டதாக இருக்க ன கரு.ஆறுமுகத்தமிழன் அவர்கள் திருமூலர் காலத்தில் (பக்கம் 20) என்ற தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அன்பே சிவம்

இது சைவ சமயத்தின் முதன்மையானத் தத்துவம். இந்த தத்துவத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்ததே திருமூலரின் வாழ்க்கை. அன்று பசுக்கூட்டங்களின் துயரைப் போக்க அவர் மூலனின் உடலில் செல்லவில்லையென்றால், இன்று திருமூலர் என்ற சித்தர் நம் கருத்திற்குள் நுழைந்திருக்கமாட்டார். அன்பே சிவம் என்பதை உணர்ந்து அருள்நிறை சிவமாய் அமர்ந்திருந்தார் திருமூலர்.

சிவனாரைப் பற்றுதல்

இத்தத்துவப்படி, “பற்றது பற்றிற் பரமனைப் பற்றுமின்” என்கிறார் திருமூலர். சிவன்மீது பற்று வைத்தால் அவன் அனுபவம் என்ற பாதையில் நம்மை நடக்கவிடுகிறான். அதனால் கிடைக்கும் படிப்பினை மூலமாக நம்முள் இருக்கும் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்கள் தாமாகவே நம்மைவிட்டு விலகுமாறு செய்கிறான். பின்பு பசுவாகிய நம் ஆன்மா பதியாகிய அவனிடம் சேரத் தடைசெய்யும் பாசக்கயிற்றினை அறுத்து எறிகிறான். அதன் பிறகு அவனோடு நாம் இணைய ஏது தடை? இதற்கு ஒய்வின்றி அலையும் நம் மனத்தை அவனைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயே இருக்கச் செய்ய வேண்டும்.

மனக்கட்டுப்பாடு

இது தாரணை எனப்படுகிறது. இது அட்டாங்கயோகத்துள் ஒன்று ஆகும். மனம் எப்பொழுதும் ஐம்புலன்களின் செயல்களால் ஏற்படும் விளைவுகளையே நினைத்துக் கொண்டு இறந்தகாலத் துன்பங்களையும் எதிர்கால அச்சத்தினையும் பற்றிய சிந்தனையில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும். நிகழ்காலத்தை மறந்து மும்மலங்களை நீக்கும் எண்ணமேயில்லாமல் உலக வாழ்க்கை என்ற பந்தத்தில் சிக்கித்தவிக்கும் அதனை ஒரு கட்டுக்குள் கொண்டுவர வேண்டுமாயின் அதற்குரிய பயிற்சியை அளிக்க வேண்டும். இதனையே திருமூலர்,

“கோணா மனத்தைக் குறிக்கொண்டு கீழ்க்காட்டி”

என்ற பாடலில் விளக்கியுள்ளார். சிவனை எப்பொழுதும் சிந்தையில் வைத்து, சிவனும் தானும் வேறல்ல என்று உணர்தலே மனத்தை ஒருமுகப்படுத்த ஓர் எளிய வழி என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். அவ்வாறு சிந்திக்கும் போது சிவனே நம்முள் நுழைந்து நம் மனத்தை கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்து விடுவார்.

சரீர சித்தி உபாயம்

உடலில் தான் மனம் என்று சொல்லக்கூடிய கண்ணால் காண இயலாத ஆன்ம உணர்வு தங்கியிருக்கிறது. அது இடைவிடாமல் சிவனை சிந்திப்பதன் மூலம், தான் தங்கியிருக்கும் உடலுக்குள்ளே அவனையும் தக்கவைக்கிறது. உடலைவிட்டு உயிர் பிரிந்துவிட்டால் மனமாகிய ஆன்ம உணர்வு அவ்வுடலைவிட்டு நீங்கிவிடுகிறது. உடலைப் பிரிந்த ஆன்மாவால் இறைஞானத்தைப் பெற இயலாது. எனவே, உடலோம்பல் என்பது இன்றியமையாததாகிறது. இக்கருத்தினையே,

“உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளத் தேனே” (பா.724)

என்கிறார் திருமூலர். அவ்வாறு உடலைக் காத்ததன் மூலம் பெற்ற ஞானத்தால் இறைவன் தன் உடலுள் இருப்பதைப் புரிந்துக் கொண்டார். எனவேதான்,

“உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டான் என்று
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின்றேனே” (பா.725)

என்றும் கூறுகின்றார்.

சிவபுராணக் கதைகளின் உட்பொருள்

சமயங்களின் உள்நோக்கம் பரம்பொருளை உணர்த்துதல். வெறும் கருத்தாக வெளிப்படும் இறைத்தத்துவம் மக்கள் மனத்தில் பதியாது. எனவே, நிகழ்ச்சியோடு கூடிய கதைகளின்

சைவம் வளர்க்குத தமிழ் இலக்கியங்கள்

மூலமாக அத்தத்துவம் பதிய வைக்கப்படுகிறது. அம்முறையில் தோன்றிய சிவபுராணக் கதைகளிலும் சைவ நெறியின் மாண்புகள் உட்பொருளாக விளங்குகின்றன. அந்தகாசுரனை அழித்தல் - இக்கதை மூலம் நம்முள் இருக்கும் சிவன் நம் கருத்தில் உறைந்துள்ள ஆணவத்தை அழிக்கிறான் என்பது விளக்கப்படுகிறது. தட்ச யாகத்தை அழித்தல் - இக்கதை புலனடக்கம் இன்றி செய்யும் இறைவழிபாடு பலனற்றது என்பதை உணர்த்தி, புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த ஆன்மா செய்யும் முயற்சியே சிறந்த யாகம் என்பதை அறிவுறுத்துகிறது. பிரம்மன் தலையைக் கிள்ளல், சலந்தரனை அழித்தல், காமனை எரித்தல் ஆகிய இம்மூன்று கதைகளும் மனிதன் காம இச்சையில் தம் வாழ்க்கையை வீணாக்காமல், இறைவனைச் சிந்தித்து அவனோடு இணைந்து பரம்பொருள் ஆகவேண்டும் என்ற தத்துவத்தை உணர்த்துகின்றன.

முப்புரங்களை எரித்தல் - இக்கதை நம்முடன் இருக்கும் மும்மலங்களை சிவன் எரித்து அழிப்பார் என்பதை உரைக்கிறது. கயாசுரன் தோலுரித்தல் - இக்கதை நமது அறியாமையைத் தோலுரித்து நம் அகத்திலிருக்கும் அறிவை மேம்படுத்த வேண்டும் என்பதை புரிய வைக்கிறது. காலனைக் காய்தல் - இது நம் மூலாதாரத்தில் உள்ள குண்டலினி ஆற்றலை சகசிராரம் எனப்படும் தலை உச்சியில் கொண்டுசேர்த்தால் மரணமிலாப் பெருவாழ்வை நாம் பெறலாம் என்ற இரகசியத்தை வெளிப்படுத்துகிறது என இவ்வனைத்தையும் தம் பாடல்கள் மூலம் நமக்கு உணர்த்துகிறார் திருமூலர். இவ்வாறு தம் திருமந்திரத்தில், நம் வினைகளை அறுத்து வினையற்றவனோடு நாம் இணைய, செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் திறம்பட விளக்கியுள்ளார். சைவநெறி மாண்புகளைத் தாமும் கடைப்பிடித்து மனித இனமும் பின்பற்ற மிகப்பெரிய சைவத் தொண்டினைப் புரிந்துள்ளார் திருமூலர்.

முடிவுரை

பிறவி எடுத்ததன் நோக்கத்தை உணர்ந்து, வினைப்பயன் நம்மை நாடாமல் இருக்க திருமூலரின் அறிவுரைப்படி, சிவனிடம் நம் சிந்தையைச் செலுத்தி சிவனே என்று இருப்போமாக.

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

42. “அன்ரீப சிவம்” திருமந்திரம்

முன்னுரை

முப்புரம் எரித்து முத்தொழில் புரிந்து, முத்தமிழ் வளர்க்க, முச்சங்கம் அமர்ந்த முனைவன் சிவன் நரைமுது கரணை நற்குளத்துள் தள்ளி நல்லாசி வழங்கிய நனிசிறந்த புலவன். அன்பினும் ஆர்வம் சுந்தரருக்குக் காட்டி நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பைக் கொடுத்தவன் சிவன். சிவன் சீவன் கொடுத்ததால் உயிர்பெற்று எழுந்த இலக்கியங்கள் பல அவற்றுள் திருமூலம் குறிப்பிடத்தகுந்தது. கற்கோவில் கட்டினால் காலத்தால் அழியும் என்று சொற்கோவில் கட்டினார் மூவர்.

சிவம் என்ற தன்மை அடைதல்

பக்திக்கு விதையாக இருப்பது சிவனின் திருவடி பற்றியிருத்தல் விருப்பு, வெறுப்பு இன்றி மன அமைதியோடு இருத்தல். ஆன்மீக வாழ்வில், மன அமைதியே மிகவும் முக்கியமானதாகும். மன அமைதி மிகவும் சக்தி தரும் இந்த மன அமைதியைப் பெற்றால், சிவன் என்ற தன்மையை நாம் அடையலாம். இதனைச் சித்திக்கு வித்துச் சிவபரம் தானாதல் என்ற வரிகளில் விளக்குகின்றார்.

வேத ஆகமச் சிறப்பு

வேதம், ஆகமம் என்ற இரு நூல்களைப் பற்றியும் மூலர் குறிப்பிடுகிறார். இரண்டுமே இறைவனிடமிருந்து வந்தவை. வேதம் என்பது பொதுவாகும். ஆகமம் என்பது சிறப்புச் செய்திகள் சேர்ந்ததாகும் என்பது மூலரின் கருத்து. ஆகமம் என்ற சொல்லிற்கு வந்தது என்பது பொருள். இந்த இரண்டு நூல்களும் சிவனிடமிருந்து வந்தவை என்பதை இந்தச் சொல் வழி நமக்கு உணர்த்துகின்றார்.

அன்பே சிவம்

திருமந்திரம் என்ற சொற்கோயிலின் கட்டமைப்பு அன்பு என்ற பொருளால் ஆனது. இந்த நூலில் அனைவரும் உணரும் வகையில் எளிமையான, இனிமையான பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அன்பே சிவம் என்ற இந்தச் சொல் நாம் அனைவரும் அறிந்ததே. மனிதர்கள் அனைவரும் அனைத்தின் மீதும் செலுத்தும் அன்பில் தான் இந்த உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. கடவுள் மறுப்பார்கள் கூட அன்பையே மையம் என்று கூறுகின்றனர். சைவர்களின் கடவுள் யார்? அந்தக் கடவுளின் அடிப்படை என்ன? என்பவை போன்ற வினாக்களுக்கு மூலர் பின்வரும் பாடலில் அழகாக விளக்கம் தருகின்றார்.

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவதாரும் அறிகிலார்”

என்ற இந்த வரிகள் அன்பையும் சிவம் என்ற தன்மையையும் தனியாகப் பிரித்துப் பார்க்க முடியாது என்று நமக்குக் கூறுகின்றன.

மரமும் யானையும்

உலகம் வேறு, இறைமை வேறு என்பது பலரது கருத்தாக உள்ளது. உலகத்தில் இறைமை உள்ளது என்பதையும் இறைமையால் தான் இந்த உலகம் இயங்குகின்றது என்பதையும் நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். யானையாகக் கண்டால் மரம் புலப்படவில்லை. மரம் என்று தெளிவுகண்டால் யானை புலப்படவில்லை. இது போலவே, உலகத்தையும் அதுதரும் இன்பங்களையும் காண்பவருக்கு இறைமைப் புலனாவது இல்லை. இறைமையைப் புரிந்து கொண்டவர்களுக்கு உலகமும் ஆசைகளும் பெரிதாகத் தெரிவது இல்லை. இந்த அழகிய கருத்தினை அழகான சொற்செட்டுக் கொண்டு மூலர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை

ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காண்க”

சமயநம்பிக்கை என்பது கோயில், வழிபாடு, மந்திரம், நேர்த்திக் கடன்கள், சைவ உணவுகள் என இவற்றுக்குள் முடிந்து விடுவதாக இருக்கக்கூடாது. அன்றாடம் வாழும் வாழ்க்கையில் துன்பம் கண்டு துவண்டு இருப்போரையும் பசியால் வாடுவோரையும் கண்டு அவர்களுக்குத் தேவையான பொருள்களைக் கொடுத்து உதவ வேண்டும். வாடிய பயிரைக் கண்டு வாடிய வள்ளலார் போல, காக்கைக் குருவி எங்கள்சாதி என்ற பாரதி போல, யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற மன உணர்வே இறைமையை அறிய வழியாகும். இதனை,

“படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஒன்று ஈயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அங்கு ஆகா”

என்ற வரிகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

நிலையாமைச் சிந்தனைகள்

நாம் நிலையானவை என்று எண்ணும் அனைத்தும் நம்மோடு வருவதில்லை. இந்த நிலையாமைச் சிந்தனையில் பக்தியும் அடங்கியுள்ளது. எப்படியெனில் இன்று நாம் எவற்றையெல்லாம் தேடி ஓடுகின்றோமோ அவற்றையெல்லாம் நமக்குக் கொடுத்தது இறைவனே. எனவே திருமந்திரத்தில் அனைத்தையும் நமக்குக் கொடுத்த இறைவன் மீது மட்டுமே பற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று மூலர் கூறுகின்றார்.

செல்வ நிலையாமை

நமது நிழல் நமக்கு உதவாதது போல நமது செல்வம் நமக்கு உதவாது. இதனை, ‘மாற்றிக் களைவீர் மறுத்து உங்கள் செல்வத்தைக் கூற்றின் வருங்கால் குதிக்கலுமாமே’, என்ற வரிகளில் கூறுகின்றார். எமன் வந்து நிற்கும் போது நம்மால் இந்தச் செல்வத்தையோ, செல்வத்தால் நம்மையோ காக்கமுடியாது என்று கூறுகின்றார். இதனை உணர்ந்து செல்வ ஆசையை ஒழிக்க வேண்டும்.

யாக்கை நிலையாமை

அழகான உடல் கொண்டிருக்கும் தன் மனைவியை மற்றொருவன் விரும்பினால் அவனை வெட்ட வேண்டும் என்று கையில் ஆயுதம் எடுக்கும் அறிவிலிகள் எமன் வந்து அந்த உடலை எடுத்த பின்பு, நாளும் இந்த நல்லுடல் என்று கூறி உடலைக் கொண்ட போய்த் தோட்டிகைக் கொடுப்பார். எனவே உடல் அழகுக்கு மரியாதை கொடுக்காமல், ஆரோக்கியத்திற்கு மரியாதை கொடுக்க வேண்டும். ஏனெனில் ஆரோக்கியமான உடலில் இறைவன் நடம்புரிவான் என்பது மூலரின் கருத்து. இதனை 'உடலை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே' என்று அவர் கூறுவதிலிருந்து அறியலாம்.

முடிவுரை

திருமூலர், தன்னலம், தன்னுணர்வு போன்றவற்றைக் கடந்து மனிதகுலம் முழுமையும் நலம்பெறச் சிந்திக்கும் திருநெறி சார்ந்து தனது கருத்துக்களைப் பதிவு செய்துள்ளார். நம் திருமூலர் வேதப்பிழிவை நற்றமிழில் நானிலம் சிறக்க, யான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகமும் பெற வள்ளன்மையுடன் வாரித் தந்திருக்கின்றார்.

43. திருமந்திரம் - அறம் வலியுறுத்தல்

சகோ. ஆ.மரியசாந்தி

தமிழ்துறை

தூய மரியன்னை கல்லூரி (தன்னாட்சி)

தூத்துக்குடி

முன்னுரை

நிலையாமையை நினைவில் நிறுத்தி அறம் செய்ய திருமந்திரம் அறிவுறுத்துகிறது. செல்வம் நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை, இளமை நிலையாமை இவற்றை எடுத்துரைத்து நிலைத்த செயல்களில் ஈடுபட வலியுறுத்துகிறது. மனிதர்கள் இவ்வுலகில் வாழுகின்ற காலம் குறுகியது. நலமுடன் வாழ்கின்ற காலத்திலே நல்லதைச் செய்து மனநிறைவையும் மகிழ்வையும் அடைய திருமந்திரம் வழிகாட்டுகிறது.

அறம் சிறப்பையும் செல்வத்தையும் ஈனும் எனப் பகர்ந்த தெய்வப்பலவர் திருவள்ளுவர் அறத்தை விட நன்மையானது. வேறு எதுவும் இல்லை என உறுதிப்படக் கூறுகிறார். “அறத்தினூடங்கு ஆக்கம் இல்லை” (குறள்.32) எனவும் தெளிவுப்படுத்துகிறார். ‘செல்லும் இடமெல்லாம் அறம் செய்க’ (குறள் 36) எனவும் அறிவுறுத்துகின்றார். ‘அறத்தான் வருவதே இன்பம்’ (குறள் 36) எனவும் அறத்தின் பயனை எடுத்தியம்புகின்றார். “செயற்பாலதோறும் அறனே” (குறள் 40) என அறம் செய்யத் தூண்டுகிறார். செய்யத்தக்க அறத்தைச் செய்யத்தக்க வகையில் எக்காரணத்தாலும் விடாமல் செய்ய வேண்டும் என்பதையும் எடுத்துரைக்கின்றார். அறத்தின் விளைவாகிய இன்பத்தைத் துய்க்க அறத்தை மேற்கொள்ள திருமந்திரமும் வலியுறுத்துகிறது.

செல்வம் நிலையாமை

சந்திரன் ஒளி குன்றுவதைப் போல் செல்வமும் குறையும். பொருள் மயக்கம் நீங்கப்பெற்று இறைவனை நாடினால் மழைமேகம் போன்று பெருஞ்செல்வம் உண்டாகும் (பா.169) தனது நிழல் தனக்கு உதவாததைப் போல் செல்வமும் உதவாது.

எனவே அகத்தே உள்ள நிலையான ஒளியை உணர்ந்து வாழ வேண்டும் (பா.170) வண்டு மலரிலிரந்து தேனை எடுத்து மரக்கிளையில் அடையைக் கட்டும் பின் அது அதற்குப் பயன்படுவதில்லை. ஆற்றின் வெள்ளம்போல செல்வம் பெருக்கினாலும் மயங்காது பற்றை நீக்கி மேன்மையான செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளுங்கள் (பா.172) என்று திருமந்திரம் எடுத்துரைக்கிறது.

மகிழ்ந்து அனுபவிக்கும் பரம்பரைச் செல்வமும் தாமே முயன்று ஈட்டிய செல்வமும் ஆற்று வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டுக் கவிழும் படகைப் போன்றவை ஆகும். செல்வம், உறவு இவற்றை விட்டு, உற்ற இடத்தில் உதவும் ஒளிப்பொருளான இறைவனை நினைத்து அதைப் பெருக்கிக் கொள்பவர்க்குக் கூவி அழைத்துக் கொள்ளும் மேலான பொருளை அடைய இயலும் (பா.174) மெய்ப்பொருளே கைதூக்கி விடும். இறைவனை எண்ணி வாழ்தல் நலம் பயக்கும் என்று திருமந்திரம் எடுத்துரைக்கிறது.

யாக்கை நிலையாமை

நிலைத்த செல்வமாகிய இறைவனது திருவடியை அடைதல் நல்லது. ஒருவர் இறந்ததும் ஊரவர் எல்லாம் ஒன்று கூடி ஒலமிட்டு அழுது அதுவரையில் உள்ள பெயரை மாற்றிப் பிணம் எனப் பெயரைச் சூட்டி முட்செடியான தூதுவனை படர்ந்த சுடுகாட்டில் கொண்டுபோய் கொளுத்துவர். பின்பு இங்ஙனம் ஒருவர் இருந்தார் என்ற எண்ணம் இன்றி நீரிலே ஆடிவிட்டு நீங்கி விடுவர். இதனை,

“ஊரெல்லாம் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணம் என்று பெயரிட்டு
சூரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப்பு ஒழிந்தார்களே” (பா.145)

என்னும் செய்யுள் உணர்த்துகிறது. ஒரு நொடியில் உடலை விட்டு உயிர் நீங்கும். சமைத்து வைத்த உணவை உண்டார். இன்பம் துய்த்தார். இடப்பக்கம் சற்றே வலிக்கிறது என்று மனைவியிடம் இயம்பினார். இயம்பிய பின்பு கீழே படுத்தவர்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

அப்படியே எழுந்திராமல் இறந்துவிட்டார். இதனை,

“அடப்பண்ணி வைத்தார் அடிசிலை உண்டார்
மடக்கொடியாரோடு மந்தணம் கொண்டார்
இடப்பக்கமே இறை நொந்தது என்றார்
கிடக்கப் படுத்தார் கிடந்தொழிந்தாரே” (பா.148)

என்னும் செய்யுள் உணர்த்துகிறது. மண்ணாலான குடம் உடையுமானால் அதன் பகுதியான ஓடு பயன்படும் எனப் பாதுகாத்து வைப்பர் (பா.158) ஆனால் உடல் என்ற கலம் உடையுமாயின் ஓர் இமைப்போதும் வீட்டில் வைத்திருக்க மாட்டார்கள். இது உலகத்து இயல்பு. உயிர் நீங்கிய உடலில் இயற்கைப் பொலிவு முதலிய காட்சி ஒப்பனைகள் இல்லை. உண்டல், உழைத்தல், ஓடல், ஆடல் முதலிய தொழில்கள் இல்லையாயின (பா.162)

உடல் என்னும் அகல் இருக்க உயிர் என்னும் தீப ஒளி பிரிகிறது. பிறப்பு என்னும் விடியலும் இறப்பு என்னும் இருளும் மாறிமாறி வரும் என்பதை அறியாதவர்கள் நிலையில்லாத உடலை நிலை என்று நம்பி மயங்குகின்றனர் (பா.164) உயிர் நீங்கினால் உடம்பு இயக்கமற்றுப் போகும். உடைந்த ஓட்டைக் கூட மீண்டும் பயன்படுத்தலாம். இயக்கமற்ற உடலாகிய கூடையைப் பயன்படுத்த இயலாது. உயிர் உடலில் இருக்கும் போதே அறத்தைக் கடைப்பிடித்துப் பயனுள்ள வாழ்வு வாழ முற்பட வேண்டும் என்று திருமந்திரம் எடுத்தியம்புகிறது.

இளமை நிலையாமை

இளமையிலேயே இறைவனை அடைதலும் அறச்செயல்களில் ஈடுபடுதலும் நல்லது. இளமைத்தன்மை மாறும் இயல்புடையது. இளமை நாள்தோறும் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து இறுதியில் இற்று ஒழியும். முதுமை அடைந்தபின் அரிய செயல்கள் செய்ய முடியாதவையாகும். உயிர் இருக்கும் போதே இறைவனை நினைத்து அவரடி சேர்தல் நலம் விளையும் (பா.179) இப்பிறவியில் இன்பம் தரும் நெறியை நாடி ஒழுக்கத்தில் நிற்கவும் ஒளி மண்டலத்தை விரும்பி இறைவனைத் துதிக்கவும் (பா.195) நாட்கள் வீணாய்க் கழிவது கூடாது எனவும் திருமூலர்

சைவம் வளர்கீத தழிழ் இலக்கியங்கள்

அறிவுறுத்துகிறார். இன்பம் ஏற்படும் வழியை அறிந்து “அறம் செய்மின்” புனிதனைப் போற்றும்மின் என்று வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

இளமை நீங்காது இருக்கும் போது துதிப்பாடல் கொண்டு இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள் என அறிவுறுத்தும் திருமூலர் இளமையிலேயே தான் தியானத்தில் பொருந்தி இருந்து உண்மையை உணர்ந்ததாகக் கூறுகின்றார். இதனை,

“எய்திய நாளில் இளமை கழியாமை
எய்திய நாளில் இசையினால் ஏத்துமின்
எய்திய நாளில் எறிவது அறியாமல்
எய்திய நாளில் இருந்து கண்டேனே” (பா.186)

என்னும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

அறநெறி ஒழுக்கங்கள்

வஞ்சனை, பொய், முதலிய பிறர்க்குத் துன்பம் உண்டாக்கும் தீய சொற்களைச் சொல்லி அறமுறை கெடும்படி நிற்காதீர். பேராசை கொண்டு பிறர் பொருளைச் சிறிதும் விரும்பாதீர். எல்லா வகையிலும் மேம்பட்ட நல்ல பண்புகளை உடையவர் ஆகுங்கள். உண்ணும்போது உம்மை நாடிவரின் ஓர் அகப்பை உணவு கொடுத்துப் பின்பு உண்ணுங்கள் என்று திருமந்திரம் அறிவுறுத்துகிறது. இதனை,

“அவ்வியம் பேசி அறம்கெட நில்லன்மின்
வெவ்வியன ஆகிப் பிறர்பொருள் வவ்வன்மின்”
(பா.196)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இம்மையில் அறம்செய்தால் இறைவன் வழித்துணையாக வருவார். இறையடி தோணியாய் அமையும். அழியாப் புகழையுடைய இறைவனைப் பற்றி நின்று அறத்தை ஆற்றுவது நல்லது. எல்லா உயிர்களிடத்தும் கருணை காட்டுபவர்கள் இறைவனது திருவடியைத் தரிசிப்பர் (பா.266) அருள் உடையவர் அடையும் பயனைத் திருமந்திரம் எடுத்துரைக்கிறது. அறம் அல்லாதவற்றைச் செய்பவர் இறையருள் பெறார்; காலத்தின் சினத்திற்கு ஆளாவர்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

எனவும் எடுத்தியம்புகிறது.

“கனிந்தவர் ஈசன் கழலடி காண்பார்

துணிந்தவர் ஈசன் துறக்கம்அது ஆள்வர்” (பா.266)

என்னும் பாடலடிகள் கருணை காட்டுபவர் இறைவனது திருவடியைக் காண்பதாகவும் உலகப் பற்றை விட்டவர்கள் இறைவனிடம் ஒன்றுபட்டு விளங்குவதாகவும் கூறுகின்றன.

நடுவு நிலைமை

உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர், தமர் தமரல்லோர், ஆண் பெண் என்று வேறுபாடு கருதாது, பொதுவான நெறியைக் கடைப்பிடிப்பது நடுவுநிலைமை ஆகும். நடுவு நிலையில் நின்றால் இறைவனை எளிதில் அணுக முடியும் என்பதைக் கெடுவதும் புகழ்வதும் கேடில் புகழோன் எனத் தொடங்கும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. நடுவு நிலையினின்று பிறழ்பவருக்கு நல்லறிவு கிட்டாது. நடுவுநிலை நிற்பவர் சொர்க்கத்தை அடைவர். நடுவு பிறழாதவர் நெறியைத் தானும் பின்பற்றுவதாகத் திருமூலர் “நடுவு நின்றார் வழி நானும் நின்றேனே” என்னும் பாடல்வழி உணர்த்துகிறார்.

மெய்ஞ்ஞானம் கிட்ட வழி

“நான் வேறு இறைவன் வேறு என்று நாடினேன். அவ்வாறு நாடியபோது நான் வேறு தான் வேறு என இருபொருள் இல்லை என்று இறைவன் உணர்த்தினான். அப்போது நான் ஒரு பொருள் என்ற எண்ணமும் நீங்கி நான் இருந்தேன்” என்று திருமூலர் கூறுகிறார்.

“நான் என்றும் தான் என்றும் நாடினேன் நாடலும்

நான் என்று தான் என்று இரண்டு இல்லை என்பது

நான் என்ற ஞான முதல்வனே நல்கினான்

நான் என்று நானும் நினைப்பு ஒழிந்தேனே” (பா.2820)

என்னும் பாடல் இறைவன் விளக்கி அருள் செய்வதை உணர்த்துகிறது. இருபொருள் என்ற தன்மையை விட்டு ஒரு தன்மையாய் எண்ணினால் ஞானம் கிட்டும். சிவன் சிவனுள்

புகுந்து இன்பம் பெருகச் செய்வான். பாலுடன் தேனும் பழச்சாறும் அமுதத்தின் சுவையும்போல் விளங்கும் துரித நிலையைச் சீவன் கடந்தால் சிவன் சீவனுள் புகுந்து மயிர்க்கால்களில் எல்லாம் இன்பம் பெருகும்படி நிறைந்திருப்பான்.

அருள் பெறுவதற்கான வழிகள்

இறைவனது திருவடியை முடியில் சூடி, நெஞ்சத்தில் கொண்டு போற்றுவதாகவும் தலைவன் என்று பாடிப் புகழ்வதாகவும் பல மலர்களை அர்ச்சித்து அவனை வணங்கி நின்று கூத்தாடுவதாகவும் திருமூலர் கூறுகின்றார். (பா.50)

“அப்பனை நந்தியை ஆரா அமுதனை
ஒப்புஇலி வள்ளலை ஊழி முதல்வனை
எப்பரிசு ஆயினும் ஏத்துமின் ஏத்தினால்
அப்பரிசு ஈசன் அருள்பெறலாமே” (பா.36)

என்கிறார் திருமூலர். தன்னை வணங்க வல்லவரின் திருவுள்ளத்தில் மிக்க அறிவுப் பேரொளியாய்த் தோன்றுபவன் இறைவன். உயிர்களிடத்து மகிழ்ந்து திளைக்கும் தெய்வத்தைப் பலவகையாய்த் துதித்தும், எம் தலைவனே என வணங்கியும், இறைவனுக்கு முற்றும் உரிமையாய்த் தன்னை அறக் கொடுத்தவன் நண்பன் என்று சொல்லப்படுபவன். அந்த நிலை எய்தினால் இறைவனின் திருவருள் பெறுவது எளிதாகும் (பா.39) என்று திருமூலர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

எல்லாரும் எளிதாகச் செய்ய வேண்டிய அறச்செயல்கள் எவை எனத் திருமூலர் விளக்குகின்றார். மெய்ஞ்ஞானம் கிட்டவதற்கான வழிகளையும் அருள் பெறுவதற்கான வழிகளையும் எடுத்தியம்புகின்றார். அறநெறி வழி ஒழுக அறிவுறுத்துகிறார். அறச்சிந்தனை உடையவர்களாய் நிலையாமையை உணர்ந்து நிலைத்த பயனைத் தரும் அறங்களை மேற்கொள்வோம்.

44. திருமந்திரமும் திருக்குறளும்

முன்னுரை

ச.அருள் சோகபின்

தமிழ்த்துறை, உதவிப்பேராசிரியர்

தூய மரியன்னை கல்லூரி (தன்னாட்சி)

தூத்துக்குடி

சைவம், தமிழ் என்ற இரு பெரிய துறைகளிலும் தனிச் சிறப்புடையவை திருமந்திரம், திருக்குறள், திருவாசகம் ஆகிய மூன்றும் ஆகும். திரு என்னும் அடைமொழியே இவற்றின் பெருமையை உணர்த்தும். திருமந்திரத்தின் சிறப்பு “மூலன் உரை செய்த மூவாயிரந் தமிழ் ஞாலம் அறியவே நந்தியருளது” என்று திருமூலர் வாக்காலேயே அறியக் கிடக்கிறது. திருமந்திரம், திருக்குறள் ஆகிய இவ்விரு சிறப்புடைய நூல்களுக்கிடையே உள்ள சில ஒப்புமைகளை ஆய்வதே இங்கு நோக்கமாகும்.

திருமந்திரம்

பக்தி இயக்கத்திற்குத் தொடக்கமாக ஆறாம் நூற்றாண்டில் நாயன்மார்களின் காரைக்காலம்மையாரும், திருமூலரும் இயற்றிய பாடல்கள் உதவின. திருமூலரின் திருமந்திரம் பெயருக்கு ஏற்றபடி மந்திரம் போல் சுருங்கிய சொற்களில், ஆழ்ந்த பொருள் திட்பமாக அமைந்த பாடல்களுமாகத் தத்துவக் கருத்துக்கள் முதல் யோகநெறி, சித்த வைத்தியக் கருத்துகள் வரையில் பலவும் செறிந்த நூலாகும். ஒன்பது தந்திரங்களும், 232 அதிகாரங்களும், 3000 பாடல்களும் உடையது. வேதம், ஆகமம் ஆகிய இரண்டுக்கும் அம்மந்திரம் அரிய விளக்கமாக விளங்குகிறது.

திருக்குறள்

திருவள்ளுவர் திருக்குறளுக்கு இட்டபெயர் முப்பால் என்பதாகும். அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றைப் பற்றியும் 1330 குறட்பாக்களால் விளக்குவது. 38 அதிகாரங்களில் அறமும், 70 அதிகாரங்களில் பொருளும், 25 அதிகாரங்களில் இன்பமும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. மு.வ. அவர்கள் திருக்குறள்

பற்றிக் கூறும் போது முதற்பகுதியைக் கற்பவர் அங்கே புத்தர் போன்ற ஒரு சான்றோரின் மொழியைக் கேட்கலாம். இரண்டாம் பகுதியில் தேர்ந்த அரசியல் அறிஞரின் உரைகளைக் கற்கலாம். மூன்றாம் பகுதியில் திருவள்ளுவர் கற்பனைச் செல்வம் மிகுந்த ஒரு கவிஞராக விளங்கிக் காதலனையும், காதலியையும் பேசச் செய்கிறார் என்கிறார்.

திருமந்திரமும் திருமுலரும்

காலத்தால் முந்தைய திருமந்திரத்திலிருந்து திருவள்ளுவர் எடுத்தாண்டுள்ள பகுதிகளில் சில.

“ஆரும் அறியார் அகரம் அவனென்று” (திருமந்திரம்)

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவான்”

(திருக்குறள்)

“தன்னை யொப்பார் ஒன்றுமில்லத் தலைமகன்”

(திருமந்திரம்)

“தனக்கு உவமை யில்லாதான்” (திருக்குறள்)

“ஆமே சுவை ஒளி யூரோசை நாற்றம்” (திருமந்திரம்)

“சுவை ஒளி யூரோசை நாற்றமென் றைந்தின்”

(திருக்குறள்)

“அந்தன்மை பூண்ட அறவோர் ஆகமத்துச்

சிந்தைசெய் அந்தணர்” (திருமந்திரம்)

“அந்தணர் என்போர் அறவோர்” (திருக்குறள்)

தன் காலத்தின் முற்பட்டதான திருமந்திரத்தைக் கற்று உணர்ந்த திருவள்ளுவர் திருக்குறளிலும் அது போன்ற அதிகாரப் பொருளடைவுகளை மேற்கொண்டுள்ளார். அவற்றுள் அதன் வலியுறுத்தல், நிலையாமை, கொல்லாமை, பிறன்மனை நயவாமை, நல்குரவு, அன்புடைமை, கல்வி, கல்லாமை, நடுவுநிலை, கள்ளாண்ணாமை, பெரியாரைத் துணைக்கோடல், ஊழ் என்பன திருமந்திரத்திலுள்ள அதே பெயரில் அமைந்துள்ள அதிகாரங்களாகும்.

பொதுப் பொருளில் ஒப்புமை

‘ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்’
 ‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’
 ‘யாவார்க்குமாம் உண்ணும்போது ஒருகைப்பிடி’
 ‘உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்தேனே’

என்பன, அரிய பொருளை எளிய சொற்களால் விளக்கும் திருமுலரின் மந்திரங்களுக்கு சான்றாகி நிற்கும் சில கொள்கைகள் ஆகும். இவற்றுள் ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் என்பது திருக்குறளிலும் தலைமைக் கொள்கையாக உள்ளது.

திருக்குறளின் உயிர்ப்பு ஒரு குலம் ஒரு தேவன் என்பதே என்பார் தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.க. கடவுள் என்ற சொல்லை அதிகாரத் தலைப்பின்றி வேறெங்கும் பயன்படுத்தாமல் கடவுள் தன்மைகளை பட்டியலிட்டுள்ளார். கடவுள் வாழ்த்தின் குறட்பாக்கள் கடவுள் தன்மையைப் பலபடப் பேசுகின்றனவேயன்றி எக்கடவுள் என்றோ, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கடவுள்களைக் குறித்தோ அமையவில்லை. மேலும் பகவன், இறைவன், இறை எனவும் உலகியற்றியான் எனவும் பொதுப்படக் கூறியுள்ளார் திருவள்ளுவர்.

“ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
 நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணாமே
 சென்றே புகும்கதி இல்லைநும் சித்தத்து
 நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந் துய்ம்மினே”
 (திருமந்திரம் - 2066)

என திருமுலர் கூறுகிறார். யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்னும் திருமுலரின் கொள்கை, வள்ளுவரின் கல்வி அதிகாரத்தில் கீழ்க்காணுமாறு எதிரொலிக்கிறது.

“தாம்இன் புறுவது உலகுஇன் புறக்கண்டு
 காழுறுவர் கற்றுஅறிந் தார்”

அடுத்து உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே என்றும், உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர் என்றும், உடன்பாட்டுடன்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

கூறிய திருமுலர் கருத்தை “மருந்து” என்ற அதிகாரத்தில் உடலோம்பல் நெறியை,

“மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர்
வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று” (குறள்-941)

“மருந்து என வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உனின்” (குறள் 942)

இவ்வாறு வள்ளுவன் கூறுகிறார்.

அறன் வலியுறுத்தல்

எல்லாரும் செய்யத்தக்க எளிய அறத்தைத் திருமுலர் கூறியுள்ளார்.

“யாவர்க்கும் மாம்இறை வற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்கு மாம்உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம்பிறர்க்கு இன்னுரை தானே”
(திருமந்திரம்-1009)

அறமே வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய சிறப்பையும் செல்வத்தையும் தரும். ஆகையால் அறத்தைவிட உயிருக்கு ஆக்கமானது வேறு எதுவும் இல்லையென்றும்; மனத்தில் மாசு இல்லாத தன்மையே அறம், மாசு நீங்காமல் செய்யுஞ்செயலும், சொல்லுஞ்சொல்லும் வீண் ஆரவாரமானவை என்றும் வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

“அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ்செய்க மற்றஅது
பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை” (குறள்-36)

உயிர் போகுங்காலத்தும் உற்ற துணையாக அமைவது அறமே என்பதும் தெளிவாகிறது.

கொல்லாமை

இவ்வுலகில் பிற உயிர்களைக் கொல்லுகின்ற மக்கள் மறுபிறப்பில் கொடிய நரகத்தில் போய் பெரிதும் துன்புறுவர் என்பதால் இப்பிறப்பில் எவ்வுயிர்க்கும் தீங்கு செய்யாதே என்கிறார் திருமுலர்.

“கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லடிக் காரர் வலிக்கயிற் நால்காட்டிச்
செவ்விடு நில்லென்று தீவாய் நரகிடை
நிலவிடும் என்று நிறுத்துவர் தாமே”

(திருமந்திரம்-240)

கொல்லாமை குறித்துக் கூறும் திருவள்ளுவர் அதனை
நல்லொழுக்கம் என்றே உயர்த்துகிறார். இதனை,

“நல்லாறு எனப்படுவது யாதெனில் யாதொன்றும்
கொல்லாமை சூழும் நெறி” (குறள்-324)

என்ற குறள் நெறியால் அறியலாம்.

பிறர்மனை நயவாமை

பிறர்மனை நயவாமை பற்றி திருமுலர் மூன்று
பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். பொருட்பற்றுடையோரும் அறிவை
மறைத்து ஆளுகின்ற அறியாமையாகிய இருளில் தோன்றிய
மின்னொளி போன்ற சிறிய அறிவையே பெரிதென்று
எண்ணுகின்றவர்களும் தான் மருண்ட பார்வையுடைய
பிறன்மனை நினைத்து அதனால் பெரிதும் துன்புறுவர் என்னும்
திருமந்திரக் கருத்தை,

“பிறன்பொருளாட் பெட்பொழுகும் பேதைமை
ஞாலத்து

அறம்பொருள் கண்டார்கள் இல்” (குறள்-141)

என்னும் குறளால் கூறியுள்ளார். உலகத்தில் பிறருக்குத் தீங்குச்
செய்யக்கூடாது என்ற அறநூலின் முடிவையும், பிறருடைய
உரிமையைக் கொடுக்கக் கூடாது என்ற பொருள் நூலின்
முடிவையும், ஆராய்ந்து கண்டவர்களின் வாழ்க்கையில்
பிறன்மனையை விரும்பும் அறியாமை இல்லை என்பதே இதன்
பொருளாகும்.

நல்குரவு

இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குப் பொருள் இன்றியமையாதது.

வறுமை கூடாதது. நல்வாழ்க்கை நடைபெறுவதற்கு உடை, வீடு, அன்புடைச் சுற்றம், கொடுக்கல் வாங்கல் கொண்டாட்டம், செல்வாக்குப் போன்றவைத் தேவை இல்லாத வாழ்க்கையே வறுமையாகும்.

“புடைவை கிழிந்தது போயிற்று வாழ்க்கை
அடையப்பட்டார்களும் அன்பில ரானார்
கொடையில்லை கோளில்லை கொண்டாட்ட மில்லை
நடையில்லை நாட்டில் இயங்குகின் றார்கட்கே”
(திருமந்திரம்-252)

நல்குரவு பற்றிக் கூறும் திருமூலர் வறுமையாளனுக்கு உலக வாழ்வு இல்லை என்று முதலிலும், வயிற்றை நிரப்புதற்குரிய வழியைத் தேடுவதை விட்டுவிட்டுப் பிறவித் துன்பத்துக்கான வழி தேடக் கூறியும், அடுத்து நிலையில்லாத பொருளை நாடாது நிலைபெற்ற தன்மையுடைய திருவடி ஞானமாகிய பொருளை நாடுங்கள் என்றும் அறிவுறுத்துகிறார்.

வறுமையின் கொடுமை குறித்துக் கூறவந்த வள்ளுவர், நேற்றும் வந்தது அந்த வறுமை, கொலை செய்வது போல் வந்து வருத்தியது; அந்த வறுமை இன்றைக்கு வருமோ, வந்தால் நான் என்ன செய்வேன்? நெருப்பில் படுத்த உறங்கினாலும் உறங்க முடியும். இந்த வறுமைத் துன்பத்திற்கு இடையே கண்முடி உறங்க முடியவில்லையே? என வறியவன் ஒருவன் உள்ளம் உடைந்து துன்புறுவதை,

“இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருதலும்
கொன்றது போலும் நிரப்பு” (குறள்-1048)

“நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும் நிரப்பினுள்
யாதொன்றும் கண்பாடு அரிது” (குறள்-1049)

இவ்வாறு கூறுகிறார்.

அன்புடைமை

இறைவன்பால் கொள்ளும் அன்பினையே திருமூலர் வலியுறுத்திச் சொல்கிறார். அன்பே அனைத்திற்கும் அடிப்படை

என்பதாகக் கூறுகிறார். அன்பின் ஊற்றே அறமாக விரிகிறது. அன்பின்றி அறம், அருள், இன்பம் எதுவுமில்லை. மிக உயர்வான தூய அன்பே சிவம். அன்பு மிகுதியே சிவமாகும். அதனால் அன்பே சிவமாயிற்று. இத்தகு அன்பையும் சிவத்தையும் ஒன்றாகவே காட்டுகிறார் திருமூலர்.

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே” (திருமந்திரம்-257)

மேலும்,

“அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்து
இன்புற்றார் எய்துஞ் சிறப்பு” (குறள்-75)

என்னும் குறளில், இவ்வுலகில் இன்பம் அடைந்தவர் அடையும் சிறப்பு அவர் அன்புடையவராகப் பொருந்தி வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் பயனே என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

நடுவுநிலைமை

திருமந்திரத்தில் நடுவாகிய கழுமுனையில் நின்றல், சூரிய சந்திரனாகிய இருகண்களுக்கும் மேல் புருவநடுவில் நின்றல், எல்லா உயிர்களிடமும் செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகுதல் எனப் பல பொருள்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அறவழிச் செல்பவனுக்கு நடுவுநிலைமை இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.

ஞானியர்கள் நடுவுநிலையில் இருந்தே பற்றற்று வாழ்வார். நமது உடலின் நடுப்பாகம் இதயமே. அதுவே இறைவன் திருவடி நிலை த்திருக்கக்கூடிய இடமாகும். எனவே திருவடிப்பற்றுடனிருந்துப் பார்ப்பதே ஞானிகளின் நடுவுநிலையாகும். திருக்குறளில் இன்னார், இனியார் என வேறுபாடு காட்டாது அறத்தொடு நின்றல் என்பதே பரிமேலழகர் குறித்துள்ளப் பொருளாகும். எல்லா உயிர்களிடமும் செந்தண்மை பூண்டு நின்றலென்ற திருமந்திரக் கூற்றும், வேறுபாடு காட்டாது நின்றலென்ற பரிமேலழகரின் குறள் உரைக் கருத்தும் ஒத்தக் கருத்துகளேயாகும்.

சைவம் வளர்க்குத தமிழ் இலக்கியங்கள்

முடிவுரை

திருமுலரின் கோட்பாடுகளில் பல இன்றைய உலகிற்கும் பொருந்துவனவாக உள்ளன. திருமந்திரப் பொருளையே தழுவி அமைந்தாற்போல் திருக்குறளின் பல அதிகாரங்களும், குறட்கருத்துகளும் அமைந்துள்ளமை அறியலாம். ஆனால் திருவள்ளுவரிடம் உலகியல் நோக்கித் திசை திரும்பிய சிந்தனைகள், திருமுலரின் சிந்தனையில் சிவம் நோக்கி கருத்துமணிகள் திரும்பியுள்ளன. சிவானுபவம், உலகானுபவம் இரண்டும் இம்மண்ணுலக மக்களை நோக்கியே கூறப்பட்ட ஒப்புமையால் இருவரது சிந்தனையிலும் உதித்த சிந்தனைகள் ஒத்துள்ளன.

45. திருமந்திரம் உணர்த்தும் சைவநெறி கோட்பாடுகள்

மா.மஞ்சளா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்துறை

அவினாசிலிங்கம் மனையியல்

மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம்

கோயம்புத்தூர்

முன்னுரை

இறைவனை ஞானக் கண்ணில் கண்டு உணர்ந்து இறையுணர்வில் பதிந்து கலந்து சீவன் சிவனாதலின் சிறப்புகளையும், வழிமுறைகளையும் மிக நுட்பமாக அறிவுறுத்தும் சமய தத்துவ விளக்கம் திருமந்திரம் ஆகும். சைவசமய தத்துவங்களைச் சைவசித்தாந்தம் என்ற பொருண்மையில் தெளியலாம். திருமந்திரத்தில் தமிழர் சமயம் வழி தமிழர்களின் வாழ்வியல் தத்துவம் விளக்கப்படுகிறது. சைவம், தமிழ் ஆகிய இருபெருந்துறையில் தலைசிறந்த நூல்களாகக் கருதப்படுபவை மூன்றாகும். அவைத் திருக்குறள், திருவாசகம், திருமந்திரம் என்பனவாகும். மும்மணிகளென ஒளிரும் இம்முத்தமிழ் நூல்கள் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்படும் தத்துவங்களைக் கொண்டு விளங்குவனவாகும். சைவசமய சித்தாந்தத் தத்துவங்களை விவரிக்கும் செந்தமிழ் நூலாகத் திருமந்திரம் திகழ்கிறது.

சைவ சமயத்தின் தனிச்சிறப்பு

தமிழ் மொழியைப் பக்திமொழி என்று அழைப்பர். தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் பெருமைக்கும், புகழுக்கும் சான்றாக விளங்குவது பக்தி இலக்கியம். பக்தி இலக்கியங்களில் சைவசமயக் கருத்துக்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட சமயம் சைவ சமயம் ஆகும். பன்னிருதிருமுறைகள், சைவ சித்தாந்தம் என்பன சைவத்தின் இரண்டு கண்கள் எனலாம். சைவம் என்பது சிவசம்மந்தம் உடையது என்று பொருள். சிவனைச் சைவம் எனவும் உரைப்பர்.

இதற்குச் சான்றாகப்

பசுமை+கிளி = பைங்கிளி

சிவன் + சித்தாந்தம் = சைவசித்தாந்தம்

இவ்வுண்மை,

ஐயா றனிற் சைவனாகியும் (திருவாசகம், கீர்த்தித்திருவகவல்) என்று மாணிக்கவாசகர் கூற்றும்,

“சைவஞ் சிவனுடன் சம்மந்தமாவது” (திருமந்:1512)

என்ற திருமுலரின் கூற்றாலும் மெய்பிக்கப்படுகின்றது. சைவம் என்பது காசுமீர் முதல் கன்னியாகுமரி வரை பரவியிருப்பதால் இதில் பலவகை உண்டு. எனினும் சிவபிரானையே முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு சைவ சமயம் வழிபடுகின்றது. காசுமீரில் இருக்கும் சைவம் காசுமீர்சைவம், கன்னடத்தில் வழங்கும் சைவம் கன்னடசைவம் அல்லது வீரசைவம் எனவும் பெயர் பெறலாயின. தமிழுக்குரிய சைவம் என்பது திருமுறைகளும் அதன் பிழிவுமாகிய சைவசித்தாந்தமாகும். உலக சமயங்களுள் தத்துவத்தால் உயர்ந்தது சைவம் எனவும். இதுவே தொன்மை வாய்ந்தது என்று சைவ பிழிவாகிய சுத்த சன்மார்க்கம் என்னும் நூல் தெரிவிக்கிறது. இத்தகு பெருமை பொருந்திய சைவ சமயத்தைச் சார்தல் அரிது உண்மையைச்

“சைவமாம் சமயம் சாரும்

ஊழ்பெறல் அரிது”

என்னும் அருளாளர் வாக்கு மெய்ப்பிக்கிறது. சைவசமயமானது எந்த ஒரு சமயத்தையும் இகழாமல் அனைத்து சமயத்தையும் தழுவிப் போற்றும் சிறப்பினைப் பெற்றது என்பதற்கு திருமுலரின் திருப்பாடல் சான்றாக அமைகிறது.

“ஒன்றது பேரூர் வழி ஆறு அதற்குள்

என்றது போல இருமுகச் சமயமும்

நன்றிது தீதுஇது என்றுரை யாளர்கள்

குன்று குரைத்தெழு நாய் ஒத்தார்களே”

(திருமந்:1558)

ஆன்மாக்களிடம் போய்ச் சேர வேண்டிய பெரிய ஊர் (முத்தி) ஒன்றுதான் என்றாலும், அதனை அடைய மேலும் ஆறுவழிகள் உள்ளன. ஓர் ஊருக்குப் போக, ஆறு வழிகள் இருப்பது போல இறைவனின் மேன்மையை உணரும் வழிகளுக்கு உதவியாய் இருப்பவை ஆறு சமயங்கள். (சைவம், வைணவம், சாக்தம், சௌரம், காணாபத்தியம், கௌமாரம்) இதனை உணராதது இது நல்ல சமயம், மற்றது தீய சமயம் என்று வாதிடுபவர்கள் உயர்ந்த மலையின் வலிமையும் உயர்வையும் புரியாது அதைப்பார்த்து வீணே குரைக்கின்ற நாய்க்கு ஒப்பானவர்கள் என கடிந்துரைக்கின்றார். இந்திய நாட்டிலுள்ள சமயங்கள் எல்லாவற்றிலும் சைவ சமயமே மிக விரிந்தும் பெரும்பான்மையான மக்களால் தழுவப் பெற்றதும் ஐயத்திற்கு இடமின்றி உண்மையிலேயே பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்ததும் ஆகும்.

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முன்னும் சைவம் குன்றத் தொடங்கி, சமணமும் பெளைனத்தமும் மேலோங்கி நின்றன. அப்போது திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் முதலிய சைவக்குரவர்கள் தோன்ற, முறையே 1,2,3 ஆகிய முறையே 4,5,6,7 ஆகிய திருமுறைகள் வாயிலாகச் சைவ சமயத்தை வளர்த்தவர். அதன்பின் மணிவாசகப் பெருந்தகையும் 8 ஆம் திருமுறைகளை அருளிச் செய்தார்கள். முதன் முதலில் சம்பந்தப் பெருமானே சைவம் தழைக்கத் தோன்றினார் என்பதை வள்ளல்பெருமான் தமது திருவாக்கால் கூறியுள்ளார்.

“சைவம் தழைக்க வந்தாண்டி -ஞான
சம்பந்தப் பேர்கொண்டழைத் தாண்டி”

பின்னர், திருமந்திரம், பெரியபுராணம், பன்னிருத்திருமுறைகள் போன்றவற்றால் சைவம் வளர்ச்சி பெற்றது. சைவசமயத்தின் வளர்ச்சிக்குச் சமயக் குரவர்கள் போல சந்தானக்குரவர்களும் தோன்றி சைவத்தின் பெருமையை உச்சிக்குக் கொண்டு சென்றுள்ளனர். சைவ சமயத்தின் தனிச்சிறப்புகளையும், மேன்மைகளையும் உணர்ந்த சான்றோர்கள் போற்றிப் பெருமையடைகின்றனர்.

சேக்கிழார்

“மனத்தால் செய்த பாவங்கள் சிந்திப்பாலும்
வாக்கால் செய்த பாவங்கள் வாழ்த்துவதாலும்
காயத்தால் செய்த பாவங்கள் வந்திப்பதாலும் நீங்கும்”

நாம் அனைவரும் பிறப்பதற்கு முன் எங்கிருந்தோம். எவ்வாறு இருந்தோம், ஏன் வெவ்வேறு நிலையினில் பிறந்திருக்கின்றோம். நாமாகப் பிறந்தோமா? அவ்வாறு பிறக்கச் செய்தவர் யார்? கருணையுடைய கடவுள் அவ்வாறு செய்தாரெனில் ஏன் நமக்குள் இத்தனை வேறுபாடுகள்; முற்பிறவி உண்டா? இறந்த பின் நம் நிலை என்ன? என்றெல்லாம் மனிதன் சிந்திப்பது இயல்பே. இக்கேள்விகளுக்குரிய விடைகளைச் சைவசித்தாந்தம் தவிர வேறு எச்சமயமும் விளக்கவில்லை என்று துணிந்து கூறுகின்றார் சேக்கிழார் பெருமான்.

“செய்வினையும் செய்வானும் அதன் பயனும்
சேர்ப்பானும்
மெய்வகையால் விதித்த பொருள்
நான்காகும் எனக் கொண்டே
இவ்வியல்பு சைவநெறி அல்லவற்றுக்கில்லை என
உய்வகையால் பொருள் சிவன் என்று”

என்கின்றார்.

தாயுமானவர்

சைவ சித்தாந்த நெறி நின்ற தாயுமானவர் சைவ சமயமே சமயம் என வாழ்க்கையைத் தொடங்கியவர். சைவ சமயத்தின் மீது மீளாப் பற்றுக் கொண்டவர் சைவமுதலாம் அளவில் சமயம் வகுத்த இறைவனே சமயம் கடந்த மோன சமரசத்தை வகுத்தான் என்ற உண்மையை,

“சைவ முதலாம் அளவில் சமயமும் வகுத்த மேய்
சமயங்கடந்த மோன சமரசம் வகுத்த நீ”

என்றும், சைவ சமயத்தை விட்டு மாறாத மனம் வேண்டும் என்பதை,

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

“பொய்வந்துழலும் சமயநெறி புகுதல் வேண்டாம்”

என வரும் பாடலின் மூலமும் சைவ சமயத்தின் மீது தாயுமானவர் கொண்ட ஈடுஇணையற்ற ஈடுபாடு வெளிப்படுகின்றது. மேலும் சைவ சமயத்திற்குத் தோற்றமும் காலமும் இல்லை என்ற உண்மையைப் பழம்பாடல் ஒன்று உறுதிசெய்கின்றது.

“சைவத்தைத் தோற்றுவித்தவர் யாருமில்லை
சைவம் தானே தோன்றியது; தான் தோன்றி
சுயம்பு இயற்கை தானே தோன்றியது
செயற்கை ஒருவரால் தோற்று விக்கப்பெற்றது”

திரு.வி.க.

தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.க. அவர்கள் சைவ சமயத்தின் தனிப் பெரும்சிறப்புகளை வடித்துத் தந்துள்ளார்.

“சைவம் ஒருமத சார்பின தன்று;
சைவம் எதுவெனச் சாற்றுவன் இங்கே ;
ஐம்புலன் வெல்லும் செம்மை சைவம்;
ஒழுக்கம் காக்கும் விழுப்பம் சைவம்;
கொலைகள் ஒழித்து நிலைபெறல் சைவம்;
கள்பொய் காமம் தள்ளல் சைவம்;
ஊனுண்ணாத மேனிலை சைவம்;
சார்ந்த அமுதம் மாந்தல் சைவம்;
நல்லெண்ணம் நன்மொழி நற்பணி சைவம்;
பிறர்க்கென வாழும் திறத்துறை சைவம்;
தேவை அளவை மேல் சைவம்;
இந்தச் சைவம் எந்த மதமோ?
மக்கட் குரிய தக்க பொதுமை!”

என்றெல்லாம் தமிழ்த்தென்றல் புகழ்வதைக் கூர்ந்து நோக்கினால் அனைத்து சமயத்தவருக்கும் சைவ சமயத்தின் மீது மதிப்பு உண்டாகும்.

திருமூலர் குறிப்பிடும் சைவ நெறிகள்

திருமூலர் திருமந்திரத்தின் வழியாக சைவர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய கடமைகள், இறையை வழிபடும் முறைகள் போன்றவற்றைச் செம்மையாக விளக்குகின்றார். இறைவனை மனத்தால் எண்ணித் துதிக்காமல் பொய் பூசை செய்பவர்களைப் பாவிகள் என்றே ஏசுகின்றனர்.

“யாவர்க்குமாம் இறைவர்க்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்குமாம் பசுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்குமாம் உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்குமார் பிறருக்கு இன்னுரை தானே”

(திருமந்:252)

“என்பே விறகா இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போடு உருகி அகங்குழை வார்க்கின்றி
என்போல் மணியினை எய்தவொண் ணாதே ”

(திருமந் : 272)

என்று மனதார வேண்டி பூசை செய்ய வேண்டும் என்கிறார். இத்தகைய நெறி தெரிந்து வழிபடாத மக்களை,

“எண்ணிலி பாவிகள் எம்இறை ஈசனை
நண்ணறி யாமல் நழுவுகின்றாரே” (திருமந் :1828)

என்ற திருமந்திரத்தின் வழி இறைவனைத் தொழும் வழிகளைக் குறிப்பிட்டதோடு மட்டுமல்லாமல் ஈசனாக இருந்தாலும் அவன் மீது ஆசை கொள்ளக் கூடாது என்று நல்லதொரு ஆலோசனையையும் கூறுகின்றார்.

“ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனோடாயினும் ஆசை அறுமின்கள்” (திருமந் : 2615)

சைவர்களின் வழிபாட்டால் அமைந்துள்ள முப்பொருள் தத்துவம்

திருமூலர் மக்களின் வாழ்க்கையில் இறைவனைப் பற்ற விடாமல் தடுப்பது மும்மலங்கள் என்கின்றார்.

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

“ஆணவ மாயையுங் கன்மமும் மலமும்”

(திருமந் : 2129)

தேங்காய் மும்மலத்திற்கு உவமையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. தேங்காயின் மட்டை, நார், ஓட்டுப்பகுதிகள் என்ற மூன்றும் மும்மலங்கள் ஆகும். இவைப் படிப்படியே களையப்பட்டவுடன் இறுதியில் அகங்கார ஓடும் நொறுங்க, உடனே வெண்மைத் தூய்மை பிரகாசிக்கிறது. தேங்காய்-இதயம்; மூன்றாம் கண் - ஞானக்கண்; வெண்மை சத்துவகுணம். சத்துவ குணத்துடன் சஞ்சலமில்லாமல், ஞானக்கண்ணால் இறைவனைத் தரிசிக்கும் போது, தோன்றும் பக்தி உணர்வுகளை இதயம் உணர்கிறது என்ற உட்பொருளைத் தேங்காய் உணர்த்துகிறது. சிதறுகாய் உடைப்பதால் அகங்காரம் நீங்குவதோடு தியாகமும் நிறைவேறுகிறது. உடைக்கும் சிதறுகாயை எத்தனைபேர் எடுத்துச்செல்கின்றனர். இது தர்மம் செய்த புண்ணியத்திற்குச் சமமானது. எனவே இறைவன் திருமுன் அகங்கார மண்டையோடு உடைய வேண்டும். அமுத மயமான தேங்காய் உடைப்பதின் தத்துவம் இதுவே ஆகும்.

முடிவுரை

பாவச்சுமை மானிடப் பிறவி என்று பாடிய பக்தர் கூட்டத்தை விட்டு விலக்கி ‘உள்ளம் பெருங்கோவில் ஊனுடம்பு ஆலயம்’ என்று பாடியவர் திருமூலர். திருமந்திரம் பாடல்கள் பல படித்தாலே எளிதில் புரியக்கூடிய வகையில் உள்ளன என்றாலும், ஊன்றிப் படிப்பவர்களுக்கு “நவில்தொறும் நூல் நயம் போலப் பயில் தொறும்” பலபொருள் தோன்றக் கூடும். சைவ சமயத்தின் உயர்ந்த குறிக்கோள்களையும், கருத்துக்களையும் விளக்குகின்ற பெருமையை உடையது திருமந்திரமாகும்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே”

46. திருமந்திரம் கூறும் வேடம்

க. செயளபினி

முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்

புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்

புதுச்சேரி

முன்னுரை

ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு மனதிலும் பல்வேறு வேடங்களுக்கு இடையே வாழ்க்கை நகர்த்திச் செல்கிறான். இந்த வேடம் நன்மை, தீமை உண்டாக்குபவை. நன்மை வேடங்களின் மூலம் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு போன்றவை செழித்து விளங்குகின்றன. தீமை வேடங்களின் மூலம் குற்றங்கள் அதிகரிக்கின்றன. இந்த வேடம் பெரும்பாலும் பொருளாசையின் காரணமாக நடபெறுகின்றன. மேலும் மக்களின் வேடங்களைப் பலவாறு வகைப்படுத்தலாம். ஒரு மாணவன் தன் ஆசிரியர், பெற்றோர், நண்பர்கள், சகோதரி என ஒவ்வொருவரிடமும் வெவ்வேறான வேடமிட்டு வாழ்கின்றான். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த வேடம் குறித்து பல்வேறு நூல்கள் பல்வகை கருத்துக்களைக் கூறுகின்றன. குறிப்பாகத் திருமந்திரம், பரிபாடல், திருக்குறள், பெரியபுராணம் போன்ற நூல்களாகும். அவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்க திருமூலரின் நூலான திருமந்திரத்தில் காணலாகும் வேடங்கள் குறித்து இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

திருமந்திரம்

திருமூலர் எழுதிய திருமந்திரம் ஒன்பது தந்திரங்களைக் கொண்டுள்ளது. இதில் ஆறாம் தந்திரத்தில் வேடம் குறித்த அதிகாரங்கள் நான்கு உள்ளன. அவை பின்வருமாறு அவ்வேடம், தவ வேடம், ஞானவேடம், சிவவேடம் போன்றவையாகும். திருமூலர் கூறிய வேடம் எக்காலத்திற்கும் பொருந்துவனவாகவுள்ளன.

வேடம் குறித்த சொல்லாட்சி

வேடம் என்பது உடை முதலியவற்றால் கொள்ளும்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

வேற்று வடிவமாகும் (திருமகள் தமிழகராதி பக்.87) பழங்காலத்தில் உணவிற்காக உயிரினங்களை வேட்டையாடும் மனிதனை வேட்டையாடி என்றழைத்தனர். வேசம் என்ற வடமொழி சொல்லின் திரிபான தமிழ்ச்சொல் வேடம். வேசம் என்பது ஒருவரை போல் நடிப்பது. அவ்வாறே இங்கும் ஒருவரை போல் நடிப்பவரைக் குறிக்க வேடம் என்ற சொல்லாட்சிப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

திருமூலர் கூறிய அவவேடம் (போலிக் கோலம்)

அவ என்பது நிறைவு, உறுதி, வெறுப்பு, தாய்மை, நிந்தை முதலிய பொருள்களை உணர்த்தும் வடச்சொல் (திருமகள் தமிழகராதி பக்.50) திருமூலர் கூறிய அவவேடத்தில் மெய்யான வேடம், பொய்யான வேடம் என்பது குறித்து கூறுகிறார்.

திருமூலர் கூறிய மெய்யான வேடம்

“ஆடியும் பாடியும் அமுதும் அரற்றியும்
தேடியும் காணீர் சிவன் அவன் தாள்களே” (பா.1655)

கடவுளைத் துதித்து போற்றி ஆடிப்பாடி அமுது புலம்பி இறைவனை வணங்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் இறைவனது திருவடிகளைக் காணமுடியும். மெய்யான வேடம் கொண்டவர்கள் மன, உடல், உள்ளம் அனைத்தும் தாய்மையுடையதாக இருக்கும். எந்நிலையிலும் எவருக்கும் தீங்கு இழைக்க வேண்டும் என்று கனவிலும் நினைக்காதவர்கள், அவர்களின் முகம் புத்துணர்ச்சி அளிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். தவம் என்பது மெய்யான ஞானத்தால் அடையப்பெறுவது.

பொய்யான வேடம்

போலி வேடம் கொண்டு வாழ்பவர் பகட்டான தோற்றம், சடைமுடி, சோறு இரந்து உண்டு வயிறு வளர்த்ததைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள். மற்றவர்களை நம்பச்செய்து தங்களை மெய்யடியார்கள் போல் காட்டிக் கொள்ளும் அறிவாளிகள். ஏமாற்றுக்காரர்கள்.

“பொய்த்தவம் செய்வார் புகுவார் நரகத்து
பொய்த்தவம் செய்தவர் புண்ணியர் ஆகார்”
(பா.1650)

பொய் வேடம் போடுபவர்களால் நாட்டின் பெருமையும், புகழும் பாழாகும். போலி வேடத்தைக் களைந்து அவர்கள் உண்மை உருவத்தை உலகறியச் செய்ய வேண்டும். இவர்கள் பொய்யான வேடம் போடுவது பொன்னாசை, பொருளாசை காரணமாகவே நிகழ்கின்றன. சில போலிகள் அனைவராலும் பழிக்கப்படுகின்ற குற்றச் செயல்களைச் செய்கின்றன. இதுவே அவர்களது குலத்தொழிலாக அமைகின்றது. இவர்களை நல்லவர் கூட்டத்தில் இருந்து ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும். பொய் வேடம் புரிபவர்கள் நரகத்திற்குச் செல்வர். மெய்யான தவம் செய்து வாழ்பவர் போல் இவர்களும் வாழக்கூடும். ஆனால் ஆபத்தில் முடியும்.

தவ வேடம்

இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் தவத்தில் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்று திருமூலர் கூறுகிறார். அவ்வகையில் தவவேடம் அதிகாரத்தைத் திருமந்திரத்தில் அமைத்துள்ளார். தவத்தில் சிறந்தவர்களே தவவேடம் போடுவதற்குத் தகுந்தவர்கள் மற்றவர்களுக்கு இது பயன்படாது.

தவவேடத்திற்கான அடையாளங்கள்

திருநீறு, காதில் அணியும் செம்பிலான குண்டலம், கழுத்திலணியும் உருத்திராக்க மாலை, திருமறை ஓதும் சிவச் சின்னங்கள், அரையில் கட்டப்படுகின்ற கோவணம், கைப்பை, மயிலிறகு போன்ற மேல்சட்டை, சட்டையைச் சுற்றி கட்டும் கயிறு. கையில் மண்டைஓடு மற்றும் மந்திர உரு ஏற்றிய கைப்பிரம்பு, “சிவாயநம” என்னும் ஐந்தெழுத்து மந்திரம் உச்சரிப்பும். ஊதுகின்ற நல்ல வெண் சங்கும், திருவோடும், யோக நிலையில் அமர்ந்திருக்கும் ஆசனம். யோக நிலையில் முதுகையும் முழங்காலையும் சேர்த்துக் கட்டப்படும் பட்டை, கைகளைத் தாங்கும் தடி போன்றவை சிவனடியார்கள் தாங்கத் தக்க தவவேடத்திற்கான அடையாளங்களாகும்.

ஞானவேடம்

சிவனருளால் ஞானம் பெற்றவர்கள் அடையாளங்களுடன் இருக்க வேண்டும் என்பது கட்டாயமில்லை. அவர்கள் வீடு பேற்றை உடையவர்கள். புண்ணியம் புரிந்தவர்கள். எந்நேரமும் சிவ ஞான சிந்தனையுடன் விளங்குபவர்கள். சிலர் ஞானத்தை அடைவதற்காகத் தவவேடம் போடுவர் அது முற்றிலும் பயன்தராது. இவர்கள் பிற சமயங்கள் மீது பொறாமை கொண்டவர்கள். மெய்ஞ்ஞானிகள் வீண் வாதம் செய்ய மாட்டார்கள். மெய்யடியார்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்கு நன்கு அறிந்தவர்கள். இவர்கள் உள்ளத்தில் இறைவனைக் கண்டு இருப்பவர்கள். மெய்ஞ்ஞானிகள் நான், எனது என்ற செருக்கு இல்லாத தன்மை கொண்டவர்கள். மும்மலங்களைக் கண்டு தெளிந்தவர்கள். முக்காலம் அறியும் திறன் பெற்றவர்கள். எல்லாவற்றையும் சிவமாகக் கண்டுணரும் மனப்பக்குவம் பெற்றவர்கள்.

போலி வேடதாரிகளின் குணநலன்கள்

அக்காலத்தில் குற்றம் புரிபவர்களைக் கழுமரம் ஏற்றுவார். அம்மரத்தில் இருந்து விழும் இறைச்சிக்காக நாய்கள் காத்திருப்பது போல, போலி வேடதாரிகள் கத்திக்கொண்டு அலைவார்கள். மனிதர்களுக்கு ஆசை காட்டி உடைமைகளைப் பறித்துக் கொண்டு போவார்கள். மந்திரம், தந்திரம் செய்வது போல் நாடகமாடுவார்கள். ஐம்பொறிகளின் இன்ப நுகர்வுகளுக்குத் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொள்பவர்கள்.

சீவ வேடம்

தனது உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் சிவனுக்கு அர்ப்பணித்து வாழ்வது சிவவேடமாகும். உடம்பில் அகம், புறம் போடும் வேடத்தால் நன்மை விளையாது. உடம்பைவிட்டு உயிர் போனால் உடம்பு இறந்திடும். வேடம் கலைந்துவிடும். அழிவது உடல் அழிவற்றது உயிர். இவ்வுண்மைக்காகப் போராடுபவர். இம்மலம் நீங்கி முப்புரம் எரித்தவன் வணங்குபவர்கள். பரம்பொருளாகிய இறைவனை வழிபடுபவர்கள். மன இருள் நீங்கி, புலனடங்கி இருப்பவர்கள் சில வேடத்தவர் ஆவார்.

அலைகடலில் விழுந்து கிடக்கும் மரக்கட்டை அங்கும் இங்கும் அலையாமல் தடுத்து நிறுத்துவது போல அழியும் உடலுக்காக அலையாமல் அழியாத உயிரை இறைவனுடன் இணைபவர்கள்.

“உடல் உயிர் உண்மை என்று ஓர்ந்து கொள்ளாதார்
கடலில் அகப்பட்ட கட்டை ஒத்தாரே” (பா.1677)

சில வேடதாரிகள் பெண்ணாசை, காமஇச்சை இணங்காதவர்கள். அகப்புற ஒன்றிணைந்து வழிபடுபவர்கள். ஓடும் மனக்குதிரை அடக்கி ஆளத் தெரிந்தவன். இதைப் போல யோக வழிமுறைகளில் பிராணன் மூச்சுக்காற்றை மூச்சுப் பயிற்சினால் இழுத்து அடக்குதல். வெளிவேடத்தைக் கலைந்து சிவவேடம் புரிபவர்கள்.

முடிவுரை

திருமூலர் கூறிய வேடம் அனைத்தும் இறைவனை வழிபடுவதாக இருக்கின்றது. போலி வேடமிட்டு அலைபவர்களின் அடையாளங்கள், குணநலன்கள், கண்டிப்பதாகவும் அமைகிறது. இந்த உலகில் பிறக்கின்ற பிறவி இறைவனை வழிபடுவதற்கு மட்டுமே வேறு எதற்கும் கிடையாது என்பதைத் திருமந்திரம் வலியுறுத்துகிறது. இறைவனை வணங்குவதன் மூலம் பிறவிப் பயனை அடைய முடியும் என்கிறது. இறைவனை வணங்கும் வேடம் தவிர மற்றவை அனைத்தும் போலி வேடமாகக் காணப்படுகிறது. இக்கட்டுரையின் மூலம் திருமூலர் மனிதப்பிறவி என்பது போலிவேடத்தைத் (அவவேடம்) தவிர்த்து தவவேடம் அடைய வேண்டும் என்கிறது. இதன்மூலம் ஞான வேடத்தை அடைந்து சிவ வேடம் பெற முடியும் என்று திருமந்திரம் கூறுகிறது.

47. திருமந்திரத்தில் மறைபொருள் கூற்று

க. நர்கீசு

முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்

சப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழியற்புலம்

புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்

புதுச்சேரி

முன்னுரை

சைவத் திருமடங்களில் சித்தர்களுக்குச் சரியான இடம் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் சித்தர் நெறி வந்த திருமூலருக்கே பன்னிருத் திருமுறைகளில் பத்தாவது இடம் வழங்கப்பட்டது. அதுவும் சைவ சமயம் பல போராட்டத்திற்குப் பின் வைக்கப்பட்டது. ஒன்பதாம் தந்திரம் குருமட தரிசனம் முதல் சர்வவியாபி வரை மொத்தம் 400 பாடல்கள் உள்ளன. முதல் தந்திரம் முதல் எட்டாம் தந்திரம் வரை உள்ள பாடல்களில் பொதுவான கருத்துக்களையும் இந்த ஒன்பதாம் தந்திரத்தில் முழுமையாக கூறியுள்ளார். இதில் மறைபொருள் கூற்று என்னும் பகுதியில் விலங்குகள், தாவரங்கள், மருந்து, நவமணிகள், பறவைகள் போன்றவற்றின் மூலம் மறைபொருள்களாகப் பல உண்மைகள் எடுத்து இயம்புகின்றன.

மறைபொருள் கூற்று

திருமந்திரம் என்ற இருசொற்களில் திரு என்பது தெய்வத் தன்மையையும் மந்திரம் என்பது ஐந்தெழுத்து இரகசியமான சிவாய நம என்ற மந்திரச் சொல் சக்தி தரும். இதை நாம் மறைபொருள் என்பதைப் பொருளாகக் கொள்வது கூட பொருத்தமாக இருக்கும். தொல்காப்பியம் என்னும் நூலில்,

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப”

ஒரு சொல்லின் பொருளைக் குறைவின்றி, ஆழச் சொல்லும் ஆற்றல் உடையவர்கள். இது பாமர மக்களுக்குப் புரியாமல் ஆழக்கற்று வளரும் ஆற்றல் உடையது. தொல்காப்பியரின் இந்நாற்பாவிற்கு இணையாகத் திருவள்ளுவர் நீத்தார்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

பெருமையில்,

“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்” (28)

மறைமொழி என்பது உவமைத் தொகையாகும். ஒரு சொல்லில் மறைந்திருக்கும் உண்மைப் பொருளைக் காட்டுவது ஞான ஒளியாகும். இல்லையெனில் அச்சொல் அக்காலத்தில் அவை வழக்கில் உள்ள சொல்லாக இருந்து இருக்கலாம். தன்னை மறைப்பதை வெளிக்காட்டுவது பொருள் காண்பதில் மறைந்து இருக்கும் உண்மைப் பொருளை உணர்த்துவதும் ஞான ஒளியாகும்.

“மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தில் மறைத்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார் முதல் பூதம்
பரத்தில் மறைத்தது பார் முதல் பூம்” (பா.2290)

திருமூலர் ஒவ்வொரு சொற்களிலும் சிவாயநம என்னும் மந்திரத்தினை மறைமுக கூறி இறைவனின் உண்மைத் தன்மைகளை எடுத்துக் காட்டுகிறார். இப்பூத உடல் இறைவன் உடையது. உடலையும், உயிரையும் மையமாகக் கொண்டு பல்வேறு கருத்துக்களை மறைபொருளாக ஒரே கூற்றை நம்மிடத்தில் திணிக்கின்றார்.

ஐம்பூதம்	மறைமொழி	உடற்பாகம்	உயிர் ஆதாரம்	வடிவம்
நிலம்	ந	உடல்	மூலாதாரம்	நான்கு
நீர்	ம	இரத்தம்	சுவாதிட்டானம்	ஆறு
தீ	சி	உயிர் வெப்பம்	மணிபூரகம்	பத்து
காற்று	வா	மூச்சு	அனாகதம்	பன்னிரண்டு
ஆகாயம்	ய	மனம்	விசுத்தி	பதினாறு

மறைபொருள் கூற்று என்னும் பகுதியில் மூச்சுக் காற்றை விளக்க பல்வேறு சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார். பறவைகள், விலங்குகள், தாவரங்கள், நவமணிகள் போன்ற சொற்களை மறைமுகமாகப் பயன்படுத்துகிறார். இறைவன் (சிவன்) ஒருவனே ஆனால் அவரைப் பல பெயர்களில் பல இடங்களில்

சட்டுகிறார். சித்தர் பாரம்பரியத்தின் தலைவராய் விளங்கியவர் திருமூலர். இவர் பல குழுஉக்குறிச் சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். குழுஉக்குறிச் சொற்கள் கையாளுவதில் மிகப் பெரிய வித்தகராக இருக்கிறார். மந்திரம், தந்திரம், யந்திரம் என மூன்று உள்ளன. யந்திரம் நமசிவாய வரைகின்ற சக்கரம், யந்திரத்தில் எழுதப்படும் எழுத்துக்கள் மந்திரம் நமசிவாய என்கிறோம். இம்மந்திர எழுத்துக்களுக்கு உயிருட்டும் முறை தந்திரம் எனப்படும். இறைவனைத் தன் வசப்படும் ஆற்றல் மிக்க கொண்டது. அறிவியல் குறியீட்டு எழுத்துக்கள் பயன்படுத்துவன போல திருமூலர் குழுஉக்குறி சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார். நீங், சிங், வங், அங், உங், சிங், மங், ஐயும், கிலியும், சவ்வும் போன்ற எழுத்துக்களையும் காணமுடிகிறது.

பறவைகள் பற்றிய மறைபொருள்

திருமூலர் ஐம்புலன்களைப் பறவைகளாக பாடிச்சாடுகிறார். காமம், நாடிகள், உடலின் பல செயல்முறைகளைப் பறவைகளாகப் பாடுகிறார். சீவன்கள் பறவைகள் அவை வசிக்கும் காடுகள் உடல் ஒன்பதாம் தந்திரத்தில் மறைபொருள் கூற்றுப் பகுதியில் கோழி, கிளி, பூனை, பருந்து, கூகை போன்ற பறவைகளின் பெயர்களை வெளிப்படையாகக் கூறி மறைமுகமாக வேறுவொரு பொருளை சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

கோழி

“கூத்தி வளர்ந்ததோர் கோழிப் புள்ளாமே” (பா.2873) என்னும் பாடலில் மனிதன் சிற்றின்பத்திற்கு மனத்தைச் செலுத்தி, இறைவனின் அருளைப் பெறாமல் செல்கிறான். பாழ் நிலத்தில் வீணாகப் பாயும் நீர் போல வெளியிடும் மூச்சு, விலை மகளிர் தன்னிடம் வந்தவனுக்குத் தன்னை உணவாகக் கொடுக்கிறான்.

கூகை

2891 என்ற பாடலில் வரும் கூகை அறியாமை என்னும் பொருளில் வருகிறது. மனிதனின் மனத்துள் அறியாமை இருள்

சூழ்ந்துள்ளது. இருளை அகற்ற வேண்டும் என்றால் இறைவனின் துணைக்கொண்டு நற்செயல்களில் ஈடுபட வேண்டும். அப்பொழுது அறியாமை என்னும் இருள் விலகி சிவஞான ஒளிதோன்றும்.

கிளி

2891 என்ற பாடலில் வரும் கிளியின் மொழி எவ்வாறு இனிமையானதோ அது போல தர்மம் என்கின்ற கிளியுடன் நாம் ஒன்றி வாழும் பொழுது இறைவனின் திருவடியை எளிதில் அடையலாம்.

காடை

2891 என்ற பாடலில் பூழ் என்பது காடை என்னும் பொருளில் வருகிறது. சில மனிதனின் மனத்துக்குள்ளே வஞ்சமிக்க குணங்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இவற்றை அகற்ற வேண்டும் என்றால் சிவனின் ஞான ஒலிகள் (நமசிவாய) மனத்தில் தோன்ற வேண்டும். சீவன் உடலில் தங்கி நீண்டு வாழ்வான்.

பருந்து

2896 என்ற பாடலில் வரும் பருந்து என்பது இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் மனிதன் உலக நினைவுடன் இருத்தல் வேண்டும். தன் கடமைகளை முடித்தபின் சிவசிந்தனையில் ஈடுபட வேண்டும். பாம்பு கடித்தவனுக்குக் கருட மந்திரம் தேவையான ஒன்று. அதுபோல சிவனுக்குச் சிவஞான குரு தேவை.

விலங்குகள் பற்றிய மறைபொருள்

மனித பிறவிலிருந்து முக்தி பெற இறைவன் திருவடியை வேண்டுகிறார். புலி, யானை, கடா, எருமை, ஆடு, எலி, குதிரை, ஒட்டகம், பாம்பு, வானரம், பூனை போன்ற விலங்குகளின் பெயர்களை நன்மைக்கும் தீமைக்கும் பயன்படும் வகையில் மறைமுகமாகச் சாடுகின்றார்.

பாம்பு

2891 என்ற பாடலில் வரும் பாம்பு என்பது மனிதன் காமத்தில் பாம்பை போன்று பின்னி பிணைந்து காணப்படுகின்றன. காம இச்சையில் மூழ்கி இறைவனின் சிந்தனை இல்லாமல் இருக்கிறான். பரம்பொருளைத் துணைக்கு அழைத்தல் வேண்டும்.

பூனை

2891 என்ற பாடலில் வரும் பூனை என்பது மனித உடம்புக்குள் அழிந்து மடிந்து இருக்கும் அதர்மம் என்கின்ற செயல் அவனை முன்னேற செய்யாமல் அறியாமையில் தாழ்ந்து போய்கிறான்.

குதிரை

2993 என்ற பாடலில் வரும் குதிரை என்பது மனித உடம்பாகிய கூட்டுக்குள் ஐந்து குதிரைகள் இருக்கின்றன. அவை மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகியன.

ஒட்டகம்

2893 என்ற பாடலில் வரும் ஒட்டகம் என்பது மனித உடம்பாகிய கூட்டுக்குள் ஆறு ஒட்டகங்கள் இருக்கின்றன. அவை காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் என்னும் ஆறு குணங்கள்.

புலி

2888 என்ற பாடலில் வரும் புலி என்பது பத்து தசநாடிகள் வலிமையுள்ள புலிகள். அவை வலக்கண், இடக்கண் நரம்பு, வலதுசெவி, இடதுசெவி நரம்பு, இடப்பக்கம், வலப்பக்கம், நடுப்பக்கம், மூக்கு, நரம்பு, உள்நாக்கு நரம்பு, கருவாய், எழுவாய் நரம்புகள் என பத்து ஆன்மாவாகிய புலி பதுங்கினால் தான் ஐம்புலன்களை அடக்கி மனத்தை ஆள வேண்டும்.

யானை

2888, 2914 என்ற பாடலில் வரும் யானை என்பது ஜம்பொறிகள். ஜம்புலன்கள், தன் மாத்திரைகள் பதினைந்தும் யானைகள் இவற்றை அடக்கினால் தான் இறையின்பம் பெற முடியும். அவை ஆகாயம், நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று என பூதங்கள் ஐந்தும், வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய் என செயற்கருவி ஐந்து அறிதற்கருவியான நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு, செவி, மெய் என ஐந்து ஆக மொத்தம் பதினைந்து.

கடா

2889 என்ற பாடலில் வரும் கடா என்பது எருமை அல்லது ஆடு என்று அழைக்கப்படுகிறது. இரண்டு கடா என்றது இட, வலப்பக்கமாக இழுத்து வெளியிடும் மூச்சுக்காற்று. இந்த இரண்டு மூச்சுக்காற்றையும் சூழுமுனையில் நிலை நிறுத்த வேண்டும். அப்பொழுது ஒளிச்சுடராய் இறைவனைக் காணமுடியும். இறைவனைக் காண சரியை, கிரியை, மந்திரம், மட்டும் போதாது யோகம் வேண்டும்.

முடிவுரை

சித்தர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைப் புதிர் போன்ற தன்மையால் அமைத்து இருக்கின்றனர். நாம் தினமும் வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தும் பொருளைக் கூட எடுத்துக் கூறுகின்றனர். உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசும் வழக்கிற்கு ஏற்ப இவர்கள் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இல்லையெனில் சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலக்கட்டத்தில் இச்சொற்கள் புழக்கத்தில் இருந்து காலப்போக்கில் மருவி வந்து இருக்குமோ என்ற ஐயம் நம்மிடம் ஏற்படுகிறது. திருமந்திரத்தில் மறைபொருள் கூற்று என்னும் பகுதியைத் திருமூலர் வைத்து மனிதனின் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அனைத்து அடிப்படை முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்து இயம்புகின்றார்.

48. திருமந்திரம் கூறும் ஆன்மீக வாழ்வியல்

ஏ. கௌதமச்செல்வி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

அக்சிலியம் கல்லூரி

வேலூர்

முன்னுரை

சைவ சமய சாத்திர நூல்களுக்கெல்லாம் மூலமாகவும், முதன்மையானதாகவும் விளங்குவது திருமந்திரம். இதனை இயற்றியவர் முதல் சித்தரான திருமூலர் ஆவார். இவர் தான் பெற்ற இன்பத்தை இவ்வையகமும் பெற வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கத்திற்காகத் திருமந்திரம் என்ற நூலைப் படைத்தருளினார். தமிழ் மூவாயிரம் என்று அழைக்கப்படும் இந்நூல் 3000 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. சாத்திர நூலாகவும் தோத்திர நூலாகவும் திருமூலரின் அனுபவப் பிழிவாகவும் விளங்குகின்றது. சைவத் திருமுறைகளில் பத்தாம் திருமுறையாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் கூறும் ஆன்மீக வாழ்வு நெறிகளை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

ஆன்மீக வாழ்வு

உலக மக்களின் ஆன்மா இறையுணர்வில் திளைத்து பிறவி நீக்கம் பெறவேண்டும் என்பது திருமந்திரத்தின் நோக்கமாகும். சமுதாயத்தைச் சார்ந்து வாழும் மனிதன் தன் வாழ்க்கையை இரு பகுதிகளாகப் பகுத்து வாழ்கிறான். அவை இல்லறம், துறவறம் ஆகும். இல்லற வாழ்க்கையை மட்டும் மேற்கொண்டு வாழ்பவரும் உண்டு. முற்றிலும் துறவு பூண்டு வாழ்பவரும் உண்டு. சிலர் முதற்பகுதி இல்லறத்தையும் பிற்பகுதி துறவறத்தையும் கடைப்பித்து வாழ்பவர்களும் உண்டு. இம்மூன்று நிலைகளில் வாழும் மனிதர்கள் ஆன்மீக வாழ்வு அடையும் நெறிமுறைகளைத் திருமந்திரம் கூறுகிறது.

இல்லறநெறி

இல்லறம் என்பது இயற்கையோடு இயைந்து அறவாழ்வு நடத்தலே ஆகும். ஒருத்தி ஒருவனுடனும், ஒருவன் ஒருத்தியுடனும் வாழ்வது இயற்கை அறமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வியற்கை அறமாகிய இல்லறத்தில் அறக்கூறுகளாகத் திருமணம், பிள்ளைப்பேறு, அன்பு, விருந்தோம்பல், ஒழுக்கம், பொறை, ஒப்புரவு, ஈகை, தவம், வாய்மை, துறவு, மெய்யுணர்வு முதலியனவற்றைக் கூறலாம். இத்தகைய அறநெறிகளுடன் இல்லறத்தில் இரந்து கடமைகளை இனிது நிறைவேற்றுவவனே இல்லறத்தான் ஆவான். இவற்றைத்

“துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும்
இவ்வாழ்வா னென்பான் துணை” (குறள்.42)

என்று கூறுகிறார் திருவள்ளுவர். இவ்வாழ்க்கையில் முற்றும் துறந்த துறவிகளுக்கும், வறியவர்களுக்கும், இறந்தோர்களுக்கும் கடமைகளைச் செய்யக் கூடியவன் இவ்வாழ்க்கை என்கிறார். இக்கருத்துகளுக்குச் செயல்வடிவம் தருபவனை திருமந்திரம் இல்லறத்தான் என்கிறது.

“அடப்பண்ணி வைத்தார் அடிசிலை யுண்டார்
மடக்கொடி யாரொடு மந்தணங் கொண்டார்
இடப்பக்க மேஇறை நொந்த தென்றார்
கிடக்கப் படுத்தார் கிடந்தொழிந் தாரே”
(திருமந்திரம் 192)

என்று கூறுகிறது. இதில் இடப்பக்கம் என்பது இதயத்தைக் குறிக்கிறது மனைவியோடு இன்பமாக வாழ்ந்த தலைவன் இதயவலி ஏற்பட்டுச் செயலற்றுக், கிடக்கிறான். மனிதனை சூக்குமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த பஞ்ச பூதங்களும் செயலற்றதால் உடலைவிட்டு ஆன்மா பிரிந்துவிட்டது. இவ்வாறு இறந்தாரின் மக்கள் தந்தையே என்று அழைப்பினும் உணர்வு பெற்றுத் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை. ஒரு நொடியில் அவன் வாழ்வு முடிந்தது. மேலும் “நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிவார்” “பாசத் தீச்சட்டும் பின்டமிடுபவர்” என்கிறார். உயிர் துறக்கும் மனிதர்களின் உறவுகள் நீரினில் மூழ்கி, அவர்களுக்குரிய

சடங்குகளைச் செய்து மறந்துவிடுவர். எனவே இல்லறத்தில் ஆன்மீக வாழ்வு என்பது உயிர் நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை ஆகியவற்றை உணர்ந்து வீடுபேறு பெறுவதற்கான ஒழுகலாறுகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்கிறார் திருமூலர்.

இறைவழிபாடு

இவ்வுலக உயிர்களுக்குத் தேவையானவற்றை அளிக்கக் கூடியவன் இறைவன். மக்கள் தமக்கு துன்பம் ஏற்படும் போது இறைவனைப் புகழ்ந்தும், பூசைகள் செய்தும், பொருட்களைப் படைத்தும் வழிபடுகின்றனர். இன்புற வாழ வேண்டுமானால் செல்வம் தேவைப்படுகிறது. எனவே மனிதகுலம் செல்வங்களை வேண்டியே இறைவனை வழிபடுகிறது. அன்பின் ஐந்தினையாகிய அகவாழ்வு மேற்கொண்ட மக்கள் திருமால், முருகன், இந்திரன், வருணன், கொற்றவை ஆகிய தெய்வங்களை வழிபட்டனர்.

“மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த

கொற்றவை நிலையு மத்திணைப் புறனே” (தொல்.நூ.59)

என்று தொல்காப்பிய நூற்பா கொற்றவை வழிபாட்டினைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றால் இறைவழிபாடு சங்க காலத்திலும், அதற்கு முன்பும் இருந்தமை தெளிவாகின்றது. உலக போகங்களைப் பெறுவதற்கு இறைவனை வழிபடும் முறைகளையும் வழிப்பாட்டிற்கு உரிய பொருட்களையும், அவற்றால் ஏற்படும் பயன்களையும் திருமந்திரம் கூறுகின்றது.

“பொருள் இல்லாதார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை” (29) என்கிறார் வள்ளுவர். தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்கும், தன்னைச் சார்ந்தோரைக் காப்பதற்கும் பொருள் பெரிதும் தேவைப்படுகிறது. எனவே அச்செல்வத்தை அருளும்படி இறைவனை வேண்டுகிறார். அதற்குப் பயன்படுவது திருவம்பலச் சக்கரம். இச்சக்கரத்தை யந்திரம் என்ற பெயரில் இன்றும் பலர் வீடுகளிலும், தொழில் சார்ந்த இடங்களிலும் வைத்து வழிபடுகின்றனர். இவற்றைப் பற்றியச் செய்திகள் நான்காம் தந்திரம் திருவம்பலம் சக்கரம் என்னும் பகுதியிலுள்ள

பாடல்களில் காணலாம்.

அழிவிலலாத திருவலம்பலம் சக்கரத்தினால் எல்லா உலகமும் நிலைபெறுகின்றன. இத்திருவம்பலச் சக்கரத்தின் நிலைபேறாக உள்ளவன் சிவபெருமான். இதில் அமைக்கப்படும் எழுத்து திருவைந்தெழுத்தாகும். இதன் பொருளாக விரிவது ஐம்பத்தொரு எழுத்தாகும். இவ்வனைத்தையும் உள்ளிருந்து இயக்குவது சிவபெருமான் ஒருவனே. எனவே இச்சக்கர வழிபாடு சிறப்புக்குரியதாகக் கூறுகிறார் திருமுலர். இவற்றை,

“ஆகின்ற சக்கரத் துள்ளே எழுத்தைந்தும்

பாகொன்றி நின்ற பதங்களில் வர்த்திக்கும்

ஆகின்ற ஐம்பத் தோரெழுந் துள்நிற்கப்

பாகொன்றி நிற்கும் பராபரன் தானே” (திருமந்திரம் 925)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது. ஆதியும் அந்தமுமில்லாத ஒப்பற்ற பரம்பொருள் சிவன். சிவனுக்கு மேலானவன் பராசக்தி. இச்சக்தியே தாயாகவும், தாரமாகவும் இருந்து உலக இயக்கத்திற்காகச் சிவனோடு செயல்படுகிறான். எனவே இவற்றிற்குரிய வழிபாட்டு முறைகளைக் கண்டறிந்து வழிபடுவது நன்மை தரும் என்பது திருமுலரின் கருத்தாகும்.

துறவறம்

துறத்தலாகிய அறத்தைச் செய்பவன் துறவி. தன் பிறப்பிற்கான காரணத்தை உணர்ந்து, இவ்வுலக மாயைகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு பற்றற்ற வாழ்வை வாழ்பவன். உலகை இயக்கும் பேரருட் சக்தியுடன் இரண்டறக் கலந்து ஈசனோடாயினும் ஆசையற்றவனே துறவியாவான்.

திருமுலர் ஒரு துறவி. எனவே துறவறத்தின் மேன்மையையும் அதன் பல்வேறு படிநிலைகளையும் திருமந்திரத்தின் ஆறாம் தந்திரத்தில் கூறியுள்ளார். துறவு தவதூடனம், அவவேடம், திருநீறு, ஞானவேடம், சிவவேடம், அபக்குவன், பக்குவன் முதலிய தலைப்புகள் உண்மைத் துறவிகளின் தன்மைகள் குறித்து விளக்கமாகக் கூறுகிறார்.

துறவறத்தில் ஈடுபட்டுள்ள நல்லதொரு துறவிக்குச்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் கிலக்கியங்கள்

சான்றாகத் திருமூலர் சிவபெருமானையே சுட்டுகின்றார். சிவன் எல்லாருக்கும் துணைபுரிந்து அருள்பவன். எவர் துணையும் வேண்டாத தனியன். பிறப்பில்லாதவன், அன்பரிடம் அன்பினையே பிச்சையாக ஏற்று உண்பவன். இந்நிலை பிறர்க்கென வாழும் பெருநிலையாகிய துறவு நிலையாகும் தீயநெறிக்கண் செல்லாது நன்னெறியின்கண் செல்வதே துறவு. இங்ஙனம் பற்றுகளை நீத்தவரின் பிறவியை நீக்கி முக்தியளிக்க வல்லவனே சிவன். எனவே இந்நெறியைக் கைக்கொள்ளுதலே சிறந்த துறவறம் ஆகும். இவற்றை,

“அறவன் பிறப்பிலி யாரும் இலாதான்
உறைவது காட்டகம் உண்பது பிச்சை
துறைவனுங் கண்டீர் துறந்தவர் தம்மைப்
பிறவி பறுத்திடும் பித்தன் கண்டிரே”

என்று கூறுகிறது திருமந்திரம் (1590)

வழிபாடு

உயிர்களிடம் நிலைத்துள்ள இறைவனைத் தியானத்தினால் வணங்க வேண்டும். உண்மைப் பொருளைத் தம் உடலில் உணர்ந்து உள்ளன்போடு வழிபடுபவர்களுக்கு இறைவன் வெளிப்படுவான் என்பதை,

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோபுர வாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தோர்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே”

என்று திருமந்திரம் (1792) உணர்த்துகிறது.

உடல் வழிபாடு

உடலை ஒரு நெறியால் செலுத்தி வணங்கினால் உடலினுள் ஒலியும் ஒளியும் தோன்றும் என்பது சித்தர்களின் முடிவாகும். உடல் அழிந்தால் உயிராகிய ஆன்மா உடலில் வாழ்வதற்கும், மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறுவதற்கும் உரிய வழியினை உலகிற்கு உணர்த்துகிறார். எனவே தான்,

“உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண் டானென்று
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே”

என்று கூறுகிறார்.

வீடுபேறு

வீடுபேறு பெறுதலே ஆன்ம ஈடேற்றம் ஆகும். அதனை நோக்கியே சமயங்களின் வாதங்களும் அமைந்துள்ளன. வீடு என்றால் விடுபடுதல். பேறு என்றால் பெறுதல். உயிர் ஆகிய ஆன்மா உடல் பற்றையும், உலகப் பற்றையும் விடுத்து பேரின்ப நிலையைப் பெறுதல் ஆகும். ஐம்புலன்களையும் வென்றவனே இறைவனை அடையமுடியும். இறைவனை அடைவதற்குரிய வழிமுறைகள் பல. சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், கடுஞ்சுத்த சைவம், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், சன்மார்க்கம், சுகமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், தாசமார்க்கம், சாலோகம், சாநுபம், சாயுச்சியம், சத்திநிபாதம், ஆறந்தம் ஆகிய பதினெட்டு நெறிகளைப் பின்பற்றினாலே இறைவனை அடைய வழி கிடைக்கும். வீடுபேறு கிட்டும். இவற்றைத் திருமந்திரப் பாடல்கள் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

முடிவுரை

தன் நிலையிலிருந்து உயர்ந்து இறைவனை அடைவதே ஆன்மீக வாழ்வாகும். மக்கள் தம் செயல்களை நன்னெறிப்படுத்திக் கொண்டால் சிறந்த சமுதாயம் உருவாகும். பிறவியே துன்பமயமானது என்று எண்ணாமல், அத்துன்பங்களுக்கான காரணங்களை அறிந்து அவற்றை போக்குவதற்கான முறைகளைத் திருமந்திரம் எடுத்துரைக்கின்றது. இறைவனை வீட்டுச்சுவர் மாடங்கள், பூசையறைகள், ஆலயங்கள், வேடம் பூண்டவரிடத்தில் உள்ளான் என்று எண்ணி அலைந்து திரிவதால் பயனில்லை. அது ஆன்மீக வாழ்வும் இல்லை. பொய்கலந்த உள்ளத்தைப் போக்கி, உடம்பினுள் செய்கின்ற நன்னெறிகளில் இறைவன் உள்ளான் என்பதை உணர்ந்து செயல்படுவதே ஆன்மீக வாழ்வாகும் என்பதைத் திருமந்திரம் உணர்த்துகிறது.

49. சைவத்தமிழ் வளர்த்த அறிஞர்கள்

மருத்துவர் இரா. சிவஞானபாண்டியன்

மறைமலை நகர்

சென்னை

முன்னுரை

சைவத் தமிழ் வளர்த்த நாயன்மார்கள், அறிஞர்கள், புலவர்களைப் பற்றிக் காண்போம். சைவ சித்தாந்தத்தின் பெருநூலான சிவஞான போதத்தைப் பிராமணரல்லாத மெய்கண்டார் எழுதினார். சைவசித்தாந்தத்தின் விருத்தியை ஏற்படுத்தியவை பிராமணரல்லாத சைவமடங்களே.

ஏழாம் நூற்றாண்டில் சமயப்புரட்சி ஏற்பட்டது. பிறமொழி, பிறசமயம் ஆதிக்கத்தை நீக்கியவர்கள் நாயன்மார்கள். அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர் என்ற சைவசமயக் குரவர்கள் நால்வராலும் சைவமும் வளர்ந்தது. தமிழும் வளர்ந்தது. பதினாறு ஆண்டுகள் மட்டுமே வாழ்ந்து பக்தியைப் பரப்பிய திருஞானசம்பந்தர் சிவன் மொழிந்த நான்மறைகள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று திருமுதுகுன்றப் பதிகத்தில் கூறுகிறார். திருவீழிமிழலை, தில்லைச்சிறிறம்பலம் எ மற்றும் பல திருக்கோயில்களில் தமிழ்வழிபாடு இருந்ததைச் சம்பந்தர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தேவாரம் பாடிய நால்வரும் தாம் பெற்ற இன்பத்தை அனைவரும் பெற வேண்டும் என்று விரும்பினர். ஒழுக்கம், பக்தி, ஒற்றுமை, உண்மைநெறி மக்களை உணர்த்தும் என விரும்பினர்.

சமயக் குரவர் பாடல் பெற்ற தலங்கள் 44 ஞானசம்பந்தர், அப்பர் ஆகியோர் பாடிய தலங்கள் 52, ஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் பாடிய திருத்தலங்கள் 13, ஞானசம்பந்தர் மட்டுமே பாடிய தலம் 112, அப்பர், சுந்தரர் இணைந்து பாடிய தலங்கள் 2, அப்பர் மட்டும் பாடிய தலங்கள் 28, சுந்தரர் மட்டும் பாடிய தலங்கள் 25.

மூன்றாம் வயதில் முதல் பதிகமான திருப்பிரம்மப் பதிகத்தில்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

“தோடுடைய செவியன், விடைஏறி
ஓர் தூவெண் மதி சூடிக்
காடு உடைய கடலைப் பொடி பூசி”

என்று சிவபெருமானைச் சிறப்பித்துப் பாடினார். இயல், இசை, நாடகம் என முத்தமிழில் தேர்ச்சி பெற்ற அவர் சமணர்களையும், பௌத்தர்களையும் வாதிட்டு வெற்றி கண்டு சைவ சமய மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்தியவர்.

சைவ சமயக்குரவர் நால்வரும் கடவுள் ஒன்றே என்று நம்பிக்கையை ஊட்டினர். மொழி, சாதி, இன வெறுப்பு கிடையாது. நீரணியும் சைவநெறி எட்டுத்திக்கும் பரவப்பதிகங்கள் பாடி பக்தி மார்க்கத்தின் மூலம் பரமனை அடைய வழி காட்டியவர் சம்பந்தர். தமிழில் அவர் பாடிய இலக்கியச் சுவைமிகுந்த பாடல்கள் பண்பாட்டினை வளர்த்தன. “நற்றமிழ் ஞானசம்பந்தர்” எனத்தமிழோடு இணைந்த தவப்புதல்வர் அவர். ஆகமங்கள் இறைவனால் முன்மொழியப்பட்டவை.

“மண்ணுமா மலை மகேந்திரம் அதனில்
சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருளியும்”

என்று திருவாசகம் கூறுகிறது. ஆகமம் என்றால் உயிர் நிறைவு எனப் பொருள். ஆ=உயிர், காமம்=நிறைவு அண்டங்கள் அனைத்தும் அணுக்களால் ஆனவை உலகம் தோன்றுவதுமில்லை. அழிவதுமில்லை என்று மாணிக்கவாசகர்.

“அண்டப் பகுதியின் உண்டப் பிறக்கம்
அனப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி
ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பீகீரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
இன்னுழை சுதிரின் துன்னனுப் பரையச்
சிறியவாகப் பெரியோன்”

திருவாசகத்தில் கூறுகிறார்.

“இல்லக விளக்கது இருள் கெடுப்பது
சொல்லக விளக்கது சோதி உள்ளது
பல்லக விளக்கது பலரும் காண்பது
நல்லக விளக்கது நமசிவாயவே”

என அப்பர் பாடியுள்ளார். 2500 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய தொல்காப்பியத்தில் பக்தி உணர்வு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தில் முருக வழிபாடும் பாலை நிலத்தில் கொற்றவை வழிபாடும் சைவ வழிபாடுகளே. “ஏகன் அடி போற்றி” என்று மாணிக்கவாசகர் பாடுகிறார். ஓர் உருவம் ஓர் பேர் இல்லார்க்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடித்தெள்ளேனம் கொட்டோமோ என மாணிக்கவாசகர் பாடுகிறார்.

சங்க காலத்தில் சைவம் தலைசிறந்த சமயமாக விளங்கியது சிவன் “பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்” என வணங்கப்பட்டான்.

“பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
ஆறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்”

என இளங்கோ அடிகள் சைவ சமய வழிபாட்டைச் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடுகிறார். மணிமேகலையில் சீத்தலைச் சாத்தனார்,

“நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் முதலாம்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வம் ஈறாக”

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமானே”

என்று திருமூலர் செய்த திருமந்திரமே முதலில் தோன்றிய ஆகமம், மெய்யுணர்வு பெற நடுவுநிலையே முக்கியத் தகுதி என்கிறார் திருமூலர்.

“நடுவு நின் றார்க்கன்றி ஞானமு மில்லை
நடுவு நின் றார்க்கு நரகமு மில்லை

நடுவு நின் றார்நல்ல தேவரு மாவார்
நடுவு நின் றார்வழி நானுநின் றேனே”

என்றார். ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்றவர் திருமுலர். தமிழ்கந்தபுராணம் கடவுள் இலக்கணம் அனைத்தும் உடையவன் முருகன் எனக் குறிப்பிடுகிறது.

“ஊரிலான் குணம் குறியிலான் செயலினான் உரைக்கும்
பேரிலான் ஒரு முள்ளிலான் பின்னிலான்”

சேக்கிழார் எழுதிய பெரிய புராணம் அறுபத்து மூவர் வரலாறு கூறும் நூல் என்றாலும் கந்தரரையே காப்பியத் தலைவராகக் கொண்டது. உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கரிய என்று உலகிலிருந்து பெரியபுராணம் ஆரம்பிக்கிறது. பதினோறாம் திருமறையின் ஆசிரியர்கள் பன்னிருவரின் பங்கும் சைவத் தமிழ் வளர்ச்சியில் யாருக்கும் குறைந்ததல்ல. ஆலவாய் உடையார், காரைக்காலம்மையார், ஐயடிகள் காடவர்கோன், சேரமான் பெருமான், நக்கீரர், கல்லாடர், கபிலர், பரணர், இளம்பெருமான் அடிகள், அதிராவடிகள், பட்டினத்தார், நம்பியாண்டார் நம்பி.

காரைக்கால் அம்மையார் அருளிய திருப்பதிகங்கள் தேவார காலத்துக்கு முந்தையவை. உலகத்துள் உள்ள பொருள்களை எல்லாம் தன்னுள் அடக்கிச் சுரக்கும் ஆற்றலுடையது எனப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் குறிப்பிடுகிறார். அகச் சந்தானக் குரவர்களில் ஒருவரான பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்டாருக்குக் குருவாக விளங்கியவர். புறச் சந்தானக் குறவர்கள் அருள் நந்தி சிவம், முறை ஞானசம்பந்தர், உமாபதி, சிவாச்சாரியார் மெய்கண்டாரின் சீடர்களான அருள் நந்தி சிவம், மணிவாசகம் ஆகியோரும் சைவ சமயத்தை நூல்கள் அருளிப் பரப்பினர்.

சைவப்பற்று மிக்க ஞானியாரடிகள் மொழிநலம் பேசி பிழையின்றி பேச, எழுதப் பழகி தமிழையும் சைவத்தையும் வளர்த்தார். வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடிய வள்ளலார் (1823-1874) 6000 பாடல்களுக்கு மேல் பாடி சைவத் தமிழ்த் தொண்டாற்றினார். சத்திய ஞானசபையை நிறுவியவர்.

சாதிய பாகுபாடிகளைச் சாடி சத்திய ஞானசபை அமைத்தவர். இவர் பாடிய திருவருட்பா, ஆறாம் திருமுறையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. எண்ணற்ற நூல்கள் எழுதியவர் வடலூரில் இன்றும் பசிப்பிணி தீர்க்க அனைவருக்கும் உணவு வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

கந்தபுராணம் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் கச்சியப் பசிவாச்சாரியாரால் எழுதப்பட்ட காவியம் சிவனுடைய முக்கண்களாகக் கூறப்படும் புராணங்களில் கந்தபுராணம் நெற்றிக்கண். சைவத் தமிழை வளர்த்த இன்னும் பல அறிஞர்களைக் காண்போம் உ.வே.சாமிநாதன் (1855-1942) 18ஆம் நூற்றாண்டின் நாடுகளிலிருந்து 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுக்காலம் வரை மறைந்துவிட்ட, மறக்கப்பட்ட ஏட்டுச் சுவடிகளை நாடெங்கும், சிவமடங்களிலெல்லாம் தேடிச் சுண்டுபிடித்து பதிப்பித்தார். வேலூர் குமாரசாமி ஐயர் பத்துப்பாட்டு குறித்து தெரிவித்த தகவலின்படி தருமபுர ஆதீனம், சென்னை சர்வகலாசாலை, திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திரிசிரபுரம், மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, ஆறுமுகமங்கலம் குமாரசாமி பிள்ளை, திருநெல்வேலி கவிராஜ் நெல்லையாப்பிள்ளை, திருநெல்வேலி திருபாற்கடநாத கவிராயர், ஆழ்வார் திருநகரி தேவபிரான் கவிராயர். பொள்ளாச்சி சிவன் பிள்ளை, திருவம்பலத்தின்னமுதம்பிள்ளை, வி.கனகசுவைப் பிள்ளை ஆகியோரிடம் பெற்ற சுவடிகள் மூலம் 1889ல் பத்துப்பாட்டு அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

பரிப்பாடல் தொகுப்பு தமிழ்த்தாத்தா உ.வே.சா. அவர்களால் அச்சிடப்பட்டது. பட்டினத்தார் (திருவெண்காடார்) பாடிய சைவத் தமிழ்ப்பாடல்கள் பதினோறாம் திருமறை.

“அந்தமும் வாழ்வும் அகத்து மட்டும், விழியம் பொழுக
மெத்திய மாதரும் விதிமட்டே, விம்மி விம்மி யிரு
கைத்தலை மேல்வைத்து அமும் மைந்தரும் சுடுகாடு
மட்டும்

பற்றித் தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே”

என்ற பட்டினத்தார் பாடல் தான் கவியரசு கண்ணதாசனால் “விடு

வரை உறவு வீதிவரை மனைவி” என பாடப்பட்டது. வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் (1839-1899) வண்ணங்கள் பலபாடிப் புகழ்பெற்றவர். தமிழறியாத் தெய்வம் அலகை எனப்பாடித் தமிழ் வழிபாட்டை ஆதரித்த சைவசமயப் பற்றாளர், ஐம்பெருங்காப்பியங்களைப் போல் “பஞ்சகம்” என்னும் நூலை இயற்றிப் புகழ்பெற்றார்.

அ.மு.சரவண முதலியார் (1887-1959) பெரியபுராணத்தை, மக்களிடம் சொற்பொழிவு மூலம் பரப்பியவர். அறிஞர் சொக்கலிங்கம் ஐயா (1856-1931) நாயன்மார் அறுபத்து மூவர் வரலாற்றை விளக்கி சைவத் தமிழ்ப் பரப்பி புகழ்பெற்றவர். மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை (1815-1870) உ.வே.சா.வின் குருவான இவர் பல்லாயிரம் பாடல்கள், தல புராணங்களைப் புனைந்தவர் அரியதொரு மாணவ் பரம்பரையை உருவாக்கியவர்.

சர்க்கரை வீ.செந்தில்வேலு முதலியார் (1842-1911) தேவாரத் திருமுறைகள் ஏழினையும் தலைமுறையாக வகுத்து வெளியிட்டார். இரா.பஞ்சநதம்பிள்ளை (1893-1968) தமிழகத் திருக்கோயில்களின் வரலாற்றினை எழுதி வெளியிட்டார். டாக்டர் ஜி.யு.போப் திருக்குறள், திருவாசகம், நாலடியார் ஆகிய நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார்.

ஆறுமுக நாவலர் (1822-1879) திருக்குறள், திருக்கோவையார், சுந்தரபுராணம், பெரியபுராணம் ஆகிய நூல்களைப் பதிப்பித்து தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தார். கா.சு.பிள்ளை (1888-1945) திருக்குறள் எளிய உரை, திருவாசகம் நல்லுரை எழுதினார். பண்டிதமணி சுதிரேசன் செட்டியார் (1881-1953) திருவாசகத்திற்கு சுதிர்மணி விளக்கம் எழுதினார். தமிழ் வடமொழிப்புலமை மிக்கவர். பாம்பன் சுவாமிகள் (1851-1929) ஆயிரக்கணக்கில் பாடல்கள் பாடி சைவம் வளர்த்தார். தவத்திரு சிவஞான பாலைய அடிகளார் (1894-1965) மயிலம் பொம்மபுரம் மடாலயத்தில் பதினெட்டாம் தம்பிரான் சிறந்த புலமை வாய்ந்தவர்.

சுவாமி சித்பவானந்தர் (1898-1985) சைவப் பெரியரான

இவர் திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதினார். சச்சிதானந்தம்பிள்ளை அரசுக்கல்வித் துறையில் உயர் பதவிகள் வகித்தவர் சைவப்பாதிரியார் என அழைக்கப்பட்டவர். சைவநெறி வளர்த்தவர். மறைமலை அடிகள் (1876-1950) சிந்தனையாளர், ஆராய்ச்சியாளர், பேரறிஞர், சொற்பொறிவாளர், அன்பும் அருளும் சைவம் என்று மறைமலையடிகள் கூறியதுதான் சைவம் என்றால் நான் சிறந்த சைவன். ஆண்டவன் ஒருவனே என்பது தான் சைவம் என்றால் நான் மிகச் சிறந்த சைவன் என்றார் அறிஞர் அண்ணா. தனித்தமிழ் இயக்கம் கண்ட மறைமலை அடிகள் சைவம் வளர்த்த மிகச் சிறந்த அறிஞர். தமிழர் மதம், கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா, பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவ சமயம், சைவ சித்தாந்த ஞான போதம் முதலியவை அவரது முக்கிய நூல்கள். திருவாசகம் முதல் நான்கு அகவற்பாக்களுக்கு அருமையான உரை எழுதினார். இன்னும் எத்தனையோ சைவத்தமிழ்நெறி வளர்த்த அறிஞர்கள் உள்ளனர்.

வழிபாட்டின் முக்கிய நோக்கம் மனத்தில் அமைதியை ஏற்படுத்தி நல்வழிப்படுத்தலாகும். எல்லே இலக்கம் என்று சிவ வழிபாட்டைத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். சித்தர்களின் பாடல்கள் நிலையானவை, நிலையாதவை, நிறைவானவை பற்றி பாடி சிவ வழிபாட்டையும் சமூக விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்தின. சிவபெருமான் அமர்ந்து தமிழ் வளர்த்த சங்கம் தொடர்ந்து சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த அறிஞர்களால் வளர்க்கப்பட்டது. இன்னும் வளர்க்கப்படுகிறது.

“கடரோ சிவபெருமான் சூடு பராசக்தி
திடமார் கணநாதன் செம்மை - படரொளியோ
கந்த வேளாகும் கருதுங்கால் சற்றேதும்
வந்ததோ பேத வடிக்கு” (பரிபாடல்)

50. கைவத்தமிழ் பணியாற்றிய பெரியவர்கள்

காஞ்சி வெ.அ.சம்பந்தம்

வன அலுவலர் (ஓய்வு)

ரெட்டிவலம்

முன்னுரை

கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றி வாழ்ந்த மூத்த குடிமக்கள் தமிழ் மக்கள் என்றார் தமிழ்ச் சங்ககாலப்புவவர். “புறப்பொருள் வெண்பாமாலை எனும் நூல் எழுதிய ஐயனாரிதனார் ஆவார்” சாந்தமான குலம் தேவர் குலம். தீவிரமான குலம் அசுரகுலம். பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுக்கு முன்னே எந்தக் காலம் என்று நிர்ணயிக்க இயலாத காலத்தில் மேரு மலையை மத்தாகவும் மிக நீண்ட வலிமையுள்ள வாசுகி எனும் அரவத்தை நாண் ஆகவும் கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது பல தெய்வாம்சம் கொண்ட புனிதப் பிறவிகள் தோன்றி வெளிவந்தார்கள். அவர்களுள் ஒரு தேவதை கல்விக்கரசி அதிபதியான சாரதா தேவி, சாவித்ரி தேவி எனும் தூய்மையான சரசுவதி தேவியாகும். நாயாரின் தேசத்தில் தோன்றிய எழுத்துக்கள் 49 ஆகும். இவ்வெழுத்துக்கள் தேவர்களாகத் தோன்றி பிரம்ம தேவனை வணங்கி வேண்டி 49 தமிழ்ப்புலவர்களாகத் தமிழ் மண்ணில் பிறந்தார்கள் என்பது வரலாறு. ஆதியோகியான சிவயோகி செந்தமிழ் மொழியை உருவாக்கி எழுதித் தந்த முதல் நூல் இறையனார் அகப்பொருள் எனும் ஓலைச்சுவடி. அறுபது சூத்திரங்கள் கொண்ட கைவத்தமிழ் மறைநூல்,

“மெய்ப்பலகை சதுபத்து நவப்புதல்வர்க்கு பக்தியில் ஞானப்படலத்துறு இலக்கண இலக்கிய தமிழ்தாயமத்தில் அகப்பொருள் விருத்தியினைப் பழுதற உணர்வித்த அருள் வித்தக சற்குருதாதன்”

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் மண்ணில் பல பெரியவர்கள் பிறந்து வளர்ந்து சைவத்தமிழை வளர்த்தார்கள். நான் வணங்கிப் போற்றும் சைவத்தமிழ் பெரியவர்கள் சிலரைப் பற்றி எழுதி இந்த சைவத்தமிழ் மாநாட்டில் நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். புனிதமான காஞ்சி மாநகரில் பிள்ளையார் பாளையம் எனும் பகுதியில் பிறந்து வளர்ந்து தருமபுரம் ஆதீனம் திருவாடுதுறை ஆதீனங்களில் செந்தமிழ் மொழி பயின்று அன்றைய நாளில் தமிழ் வித்வான் எனும் பட்டம் பெற்று பச்சையப்பர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமைத் தமிழாசிரியராகப் பணி செய்து பல்லாண்டு காலம் சைவம் வளர்த்தவர். மெய்கண்டார் வார வழிபாட்டுக் கழகம் எனத்தோற்றுவித்து சிவாலயங்கள் தோறும் உரை நிகழ்த்தி சைவம் வளர்த்தவர். வாழ்நாள் முழுதும் சைவ நெறியில் வாழ்ந்தவர். தமிழ்நாட்டின் முதல்வர் இருக்கையை அலங்கரித்து புகழ்பெற்ற பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் தமிழாசிரியர். சிவதீட்சை பெற்றவர் எனது குருநாதர், கலைமாமணி விருது பெற்றவர். பல்லாண்டு வாழ்ந்தவர்; திரு. வீ.திருஞானசம்பந்த முதலியார் அவர்கள்.

சைவப்பற்று காரணமாகத் தமிழ் பிள்ளைகளுக்கு மெய்கண்ட சிவம், அருணந்தி சிவம், உமாபதி சிவம், மறைஞான சிவம் எனப் பெயரிட்டு மனம் நிறைந்தவர். பச்சையப்பர் பள்ளியில் தலைமைத் தமிழாசிரியராகப் பணி செய்தும், மெய்கண்டார் வாரவழிபாட்டுக்கழகம் என்ற பெயரில் ஒரு மன்றம் நிறுவி எளிமையாக மக்களை ஆலயம் தோறும் ஞாயிறு தினங்களில் அழைத்துச் சென்று சிவ வழிபாடு செய்து சைவம் வளர்த்தவர். “வம்மின் அடியீர் நாள் மலரிட்டுத் தொழுதுய்ய 2ம் அன்பினொடு எம் அன்பு செய்து ஈசன் உறைகோயில்” எனும் திருஞான சம்பந்தர் பாடிய பாடல் வரியை நினைவுப்படுத்துவார். “பூவார் மலர் கொண்டு அடியார் தொழுவார் புகழ்வார் வானோர்கள்” (1-69-743) எனப்பாடி மகிழ்விப்பார். சதாசிவம் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம். ஆசிரியன் மாணவனுக்குத் தரும் அறிவுரை நன்னெறி உணர்த்துதல். அதனால் மாணவனுக்கு அருட்கண் விழிப்படைந்து ஒளி தரும்

எனச் சொல்லி நல்வழிப்படுத்துவார்.

1946ம் ஆண்டு காஞ்சி மாநகரில் பச்சையப்பர் தொடர்பள்ளியில் 6ம் வகுப்பில் சேர்ந்து உயர்நிலைப் பள்ளியில் 9 முதல் 11ம் வகுப்பு வரை படித்து 1952ல் தேர்வு பெற்று பள்ளிக்கல்வியை முடித்தேன். கல்லூரிக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு அமையவில்லை. மாதவச் சிவஞான முனிவர் எழுதிய காஞ்சிப் புராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு வாரந்தோறும் ஞாயிறு தினம் தொடர்ந்து சிவ வழிபாடு நடத்தி சைவத்தமிழ்ப்பணி இறைபணி செய்து நல்வழி காட்டியவர். காஞ்சிபுரத்திலும் சுற்றுப்புற கிராமங்களில் காஞ்சிபுராணம் நூலில் பதிவாகியுள்ள படலம் எனும் வரிசைப்படி 150க்கும் மேலான இடங்களில் சில பக்தர்களை அழைத்துச் சென்று சிவபூசை செய்து அந்தக் கோயிலின் வரலாற்றை காஞ்சிப்புராணத்தில் உள்ளபடி விரிவுரையாற்றி மதியம் 12 மணி அளவில் நிறைவு செய்து முடிப்பர். காஞ்சிப் புராணத்தில் உள்ளபடி சிவபூசை செய்தும் உரை விளக்கம் சொற்பொழிவு செய்தும் முழுவதுமாக முடிக்க சுமார் மூன்று ஆண்டுகாலம் ஆகும். ஒவ்வொரு வாரமும் உபன்யாசம் - சொற்பொழிவு செய்து விளக்கம் அளிக்க சில தமிழ்ப்புலவர்கள் அவருக்கு உறுதுணையாக இருந்தனர். மாதவ சிவஞான முனிவர் - நெல்லையில் பிறந்து வளர்ந்து பல தமிழ் நூல்கள் பயின்று சிவதல யாத்திரை செய்து ஆதீனங்களில் தங்கி சைவ சித்தாந்த நூல்களைப் பயின்று சைவம் வளர்த்தார். அவரது சைவ ஞான மெய்யறிவை கவனித்த ஆதீன நிர்வாகம் ஆதீனத்திற்குத் தலைமை மடாதிபதி பட்டம் தந்து வணங்கினார்கள். பலநூல்களை எழுதினார்.

சிவதல யாத்திரை செய்து காஞ்சி மாநகர் வந்து தங்கினார். காஞ்சிமாநகரிலும் சுற்றிலும் உள்ள கோயில்களுக்குச் சென்று சிவதரிசனம் செய்து அக்கோயில்களின் வரலாறுகளை சேகரித்தார். பல அத்தியாயங்களைக் கொண்ட காஞ்சிப்புராணம் எழுதினார். சிவ தல யாத்திரை செய்து காஞ்சி மாநகர் வந்து தங்கினார். காஞ்சிமாநகரிலும் சுற்றிலும் உள்ள கோயில்களுக்குச் சென்று சிவ தரிசனம் செய்து அக்கோயில்களின் வரலாறுகளை சேகரித்தார். பல அத்தியாயங்களைக் கொண்ட காஞ்சிப்புராணம்

எழுதினார். திரு.வீ. திருஞான சம்பந்த முதலியாருக்கு வலக்கரமாக வாழ்ந்த சித்தாந்த சாகரம் தமிழ் வித்வான் சி. அருணை வடிவேல் முதலியார் அவர்கள் (எனது பள்ளி ஆசிரியர்) காஞ்சிப்புராணத்திற்கு விளக்க உரை எழுதினார். அவரது விளக்க உரை முதல்பதிப்பு 2,3 என அச்சாகி இன்று சைவ ஆதினங்கள் போற்றுகின்றன.

90 வயதுக்கும் மேலாக வாழ்ந்து தமிழ்ப்பணி செய்து திருவாவடுதுறை, தருமபுரம், திருப்பனந்தாள் என ஆதினங்களால் கவுரவிக்கப்பட்டு பல விருதுகள் பெற்று சைவத்தமிழ் வளர்த்து மறைந்தவர். வார வழிபாட்டு தினமாகிய ஞாயிறன்று அந்தந்த ஆலயம் நால்வர் பெருமக்களால் பாடப்பெற்ற பதிகம்-பத்துப் பதினொரு பாடல்களை அச்சிட்டு (சிறு சிறு நூல்கள்) இலவசமாகப் பக்தர்களுக்கு வழங்கி மகிழ்வார். எனது குருநாதரான மெய்கண்டார் வார வழிபாட்டுக் கழகத் தலைவர். காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமைத் தமிழாசிரியரான ஐயா அவர்கள் பணி செய்த காலத்தில் காலையில் எழுந்து வீட்டில் காலைக்கடன் முடித்து சிவபூசை செய்து விட்டு சாதாரண மிதிவண்டியில் பள்ளிக்கு வருவார். அன்றைய நாளில் ஆசிரியர்கள் பஞ்சகச்சவேட்டி அணிந்து மேட்டூர் மல் உள்சட்டை, கோட், தலைப்பாகை அணிந்து நெற்றியில் விபூதி, சந்தனம், குங்குமம் இட்டு கழுத்தில் உருத்ராட்சத்துடன் மலர்ந்த முகத்துடன் பள்ளிக்கு வருவார். மாலையில் ஆலயங்களில் இறைபணி. ஞாயிறன்று முற்பகலில் வார வழிபாடு மாலையில் கச்சபேசர் ஆலயத்தில் பெரியபுராணம் சொற்பொழிவு திங்கட்கிழமை மாலை ஏகம்பநாதர் ஆலயத்தில் சோமவார வழிபாடு, வெள்ளிக்கிழமை தினம் காமாட்சியம்மன் ஆலயத்தில் சக்தி வழிபாடு சசுடி, கிருத்திகை நாட்களில் காஞ்சி குமரக்கோட்டத்தில் கந்தபுராணம் உரை. விசேட நாட்களில் முத்தீசுவரர் ஆலயம், வழக்கறுத்தீசுவரர் ஆலயங்களில் திருமுறைப் பாடல்கள் ஒதுவார்களை அழைத்து முற்றோதல். காஞ்சிபுராணத்தில் உள்ள படலங்களின் வார வழிபாடு நிறைவடைய மூன்று ஆண்டுகள் ஆகும். முடிவாகக் காஞ்சி

மாநரைச் சுற்றி நகர் வலம் திருமுறை ஒதி 15 கிலோ மீட்டர் நடைப்பயணம் செய்து நிறைவு செய்தல்.

ஐயா அவர்களின் சைவத்தமிழ்ப்பணி மலர்ந்த முகம், சிவப்பழம், ஒய்வற்ற உழைப்பு, ஆரவாரம் இல்லாத அமைதியான நால்வர் வழியில் சைவத் தமிழ்ப்பணி செய்து வாழ்ந்து நல்வழி காட்டியவர். அப்பெருமகனாருக்கு உடன் இருந்து உதவிய ஆசிரியர்கள் சித்தாந்த சாகரங்களான திரு.சி. அருணை வடிவேல் முதலியார். திரு.க. வச்சிரவேல் முதலியார் ஆவர். வாரந்தோறும் உரை நிகழ்த்த உதவியவர்கள் வித்வான் பூசை நமசிவாய முதலியார், வித்வான் சண்முக முதலியார், கூவம் சம்பந்த முதலியார், வித்வான் குமாரசாமி முதலியார், வித்வான் பக்கிரிசாமி முதலியார், வித்வான் மார்க்கப்பந்து ஆகியோர் பன்னிரு திருமுறை ஒதுவார்கள். திரு சுந்தரேச முதலியார், திரு. சம்பந்த முதலியார், திரு. ஆறுமுக முதலியார், திரு. ஏகாம்பர பிள்ளை ஆகியோர். இறைபணிக்கு உடன் இருந்து உழைத்தவர்கள் கதிர்வேல் முதலியார், வடிவேல் முதலியார், பாதிரியப்ப முதலியார், முனுசாமி முதலியார் ஆகியவர்கள்.

காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரநாதர் ஆலயத்தில் வருடந்தோறும் பங்குனி மாதம் 15 நாட்கள் பிரமமோற்சவம் நிகழும் 29 ஏக்கர் பரப்பில் 1600 மீட்டர் சுற்றளவில் ஐந்து சுற்று மதில்களுடன் நீண்ட பிரகாரங்கள் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் பதினைந்து நாட்களும் மாலைநேரம் உபன்யாசம் சைவத்திருமுறை, பெரியபுராணம் நடக்கும். நூண்மான் நுழைபுலம் புலவர்கள் பலர் நாடெங்கிலும் இருந்து வருகை தருவர். சைவ சித்தாந்த நூல் பதிப்புக் குழுத்தலைவர் நெல்லை. கு.மா.பாலசுப்பிரமணியம், பெரியவர் சச்சதானந்தம் பிள்ளை நீதிபதி சுந்தரம்பிள்ளை, ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, மு.வரதராசனார், கீ.இராமலிங்கனார், தஞ்சை சுரந்தைப் புலவர்கள் எனப் பல பெரியோர் வருகை தந்து உரையாற்ற வாய்ப்பு கிடைத்தமைக்கு பெருமையுடன் மகிழ்ந்து திரும்புவார். நாட்டுக் கோட்டை நகரத்து தனவந்தார்கள் வருகை தந்து உதவினர். சைவத்தமிழ் வளர்த்த எனது குருநாதரின் வரலாற்றைக் கட்டுரையாக எழுத வாய்ப்பு அமைந்தமைக்கு

மகிழ்கிறேன்.

பள்ளியில் எனக்கு ஆசிரியராக ஆங்கிலமும், கணக்குப் பாடமும் கற்றுத்தந்தவர் திரு.க. வச்சிரவேல் முதலியார் ஆவர். ஆசிரியர் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பிறகு ஆதினங்கள் அழைத்து சைவ சித்தாந்த நூல்களுக்கு உரை எழுதப் பணித்தார்கள். பல நூல்களுக்கு உரை எழுதினார். சிவஞானமுனிவர் அருளிய சைவ சித்தாந்த நூலான சிவஞான போதம் எனும் தமிழ் நூலுக்கு நல்லதோர் விளக்க உரை எழுதினார்கள். ஆதினங்கள் செவிமடுத்து சித்தாந்த சாகரம் எனும் உயரிய விருதை பட்டமளித்து மகிழ்ந்தார்கள். “செம்மலர் நோன்றாள் சேரல் ஒட்டா, அம்மலங்கழி அன்பரோடு மறீசு, மாலரநேயம் மலிந்தவர் வேடமும், ஆலயந்தானும் அரண் எனத் தொழுமே”

1956ல் அரசுப்பணியில் சேர்ந்து 1992ல் ஓய்வு பெற்ற பிறகு குன்றத்தூர் சேக்கிழார் மன்றத்தலைவர் வாரியார் அவர்களின் சீடராக இருந்து சிவநீட்சை பெற்றவர் அரசுப் பணியில் எழுத்தராகச் சேர்ந்து மாவட்ட ஆட்சியராக உயர்பதவி வகித்து ஓய்வு பெற்றவர். வேலூர் மு. கிருட்டிணன், ஐ.ஏ.எசு அய்யா அவர்களின் நட்பு கிடைத்தது என்று தவப்பயனாகும்.

நான் இன்று வசிக்கும் கிராமத்திற்கு அருகில் சுமார் 7 ஏக்கர் பரப்பில் அருள்மிகு மனத்துணைநாதர் ஆலயம் எனும் கோயிலை உருவாக்கி கோவை கவுமார மடம் ஆதினக் குழுவினரால் சைவத்தமிழ் ஆகம முறைப்படி குடமுழக்கு நன்றிராட்டி பேரூர் சாந்தலிங்க அடிகள் (கயிலைப் புளடிதர்) காஞ்சிபுரம் ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் முன்னிலையில் தொடங்கி வைத்தார்கள். பாண்டி, காரைக்கால், யாழ்ப்பாணத்தில் உலக சேக்கிழார் மாநாட்டை நிகழ்த்தினார். தெய்வச் சேக்கிழார் பெருமான் உருவப் படத்தை 2 அடி 1.5 அடி அளவில் வாரணாசி காசியில் திருப்பலந்தாள் ஆதினம் குமரகுரு மடத்தில் பரந்தத விரிவான பூசை அறையில் அமர்த்தி திறந்து வைத்தார்கள். இன்றும் அங்கு வழிபாடு பூசை நிகழ்கிறது. ஓய்வு பெற்ற பிறகு வேலூர், காஞ்சிபுரம், ஆற்காடு, பாண்டி, காரைக்கால்,

திருத்தணிகை, வாலாசா எனப் பல ஊர்களில் 360க்கும் மேலாக சேக்கிழார் மன்றப் பெயரில் கருத்தரங்கங்கள் நகழ்த்தி சைவத்தமிழை நால்வர் பெருமக்களின் திருமுறை சேக்கிழார் பெருமானின் பெரியபுராணம் ஆகிய நூல்களின்படி வளர்த்தார்கள்.

இப்பெரியவரின் வழி காட்டுதலின்படி தமிழ் இலக்கியங்களைப் படித்து கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகாலமாகக் கட்டுரைகள் எழுதி மனம் நிறைவது எனது பணியாக அமைந்துள்ளது. கடந்த பத்து ஆண்டுகாலமாக எனது கட்டுரைப் பணியை ஊக்குவித்தவர். திருவையாறு, ஓளவைக் கோட்டம் தலைவர் கலைவேந்தன் அவர்களாவார். இப்பெருமகனாரின் தமிழ்ப்பணியில் கலந்து கொண்டு 2011 தொடங்கி இன்றுவரை 9 கட்டுரைகள் எழுதி விருதுகள் பெற்றுள்ளேன். 2018ல் நடைபெறும் சைவத்தமிழ் மாநாட்டினுக்கு அடியேன் அளிக்கும் பத்தாவது கட்டுரையாகும். கடந்த 2005ம் ஆண்டு தொடங்கி இன்று வரை அடியேன் எழுதி கருத்தரங்கங்களில் பதிவான கட்டுரைகள் ஐம்பது என முழுமை பெறுகிறது. யாவும் இறைவன் திருவருள். காஞ்சி காமகோடி பீடம் சகத்குரு ஒரு நூறு ஆண்டுகாலம் வாழ்ந்த புனிதர். இமயம் முதல் குமரி வரை கிராமங்கள் தோறும் தங்கிப் பயணம் செய்து சைவம் வளர்த்த பெரியவர். சிறி சந்திரசேகரேந்திர சரசுவதி சங்கராச்சார்ய சுவாமிகள் அவர்களும் எனது சைவப்பணிக்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்தவர் என்பதை நினைவு கூறி மனம் நிறைகிறேன்.

திருவையாறு அதனில் சைவன் ஆகியும், சைவா போற்றி தலைவா போற்றி இறைவன் சைவன் எனக் குறிப்பிடுகிறார் மணிவாசகர்.

நீர் அகலம் தருசென்னி நீடிய மத்தமும் வைத்துத்
தாரகையின் ஒளிகூழ்ந்த தண்மதி சூடிய சைவன்
(ஞானசம்பந்தர் 1-43-46)

காதலால் சைவர் பரசுபதர்கள் வணங்கும்
சண்பை நகரார் சம்பந்தர் (1-66-715)

உலகம் உய்யவும் சைவம் நின்றோங்கவும்
அலகில் சீர் நம்பி ஆறுாரர் பாடிய
நிலவு தொண்டர் தம் கூட்டம் நிறைந்துறை
குலவு தண்புனல் நாட்டணி கூறுவாம்

சேக்ஷிழார் பெருமான்-பெரியபுராணம் சைவத்தமிழ் மறைநூலாகிய பன்னிரு திருமுறையில் 18360 பாடல்களைப் படித்துக் குறிப்பு எடுத்தேன் தமிழ் எனும் சொல்லை 727 பாடல்களிலும் சைவம் எனும் சொல்லை 108 பாடல்களிலும் கண்டு மனம் நிறைவு பெறுகிறேன். சைவத்தமிழ்மொழி தொன்மையான இறைவனால் உருவாக்கப்பட்ட முதலாம் மொழி என்பது ஆய்வாளர்கள் கண்ட உண்மையாகும். வாழ்க சைவம் வளர்க சைவத்தமிழ்.

51. சைவத்தமிழ் நெறி வளர்த்த அறிஞர்கள்

முன்னுரை

ச.ம.மாசிலாமணி

தேர்வுநிலை இடைநிலை ஆசிரியர்

சுப்பிரமணியபுரம்

சங்க இலக்கியங்கள் மன்னரையும், மக்களையும் பாடியிருந்தன. ஆனால் பக்தி இலக்கியங்கள் இறைவனையும், இறைவனடியாரையும் சிறப்பித்திருந்தன. “கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம், நீரில்லாத நெற்றி பாழ்” எனும் எண்ணம் மக்கள் மனத்தில் தோன்றியது. நாடெங்கும் கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டு சைவ சமய இலக்கியங்கள் தோன்றின. அவ்வகையில் சைவத்தமிழ் நெறி வளர்த்த புலவர்களைப் பற்றியும், அறிஞர்களைப் பற்றியும் ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

சைவத்தமிழ் நெறி வளர்த்த புலவர்களும் அறிஞர்களும்

சைவ சமயம் தமிழ்நாட்டின் பழமையான சமயங்களுள் ஒன்றாகும். சிவனையே தென்னாடுடைய சிவன் என்று போற்றுவது மரபு. இச்சீரிய சமயத்தை வளர்த்த சிவனடியார்கள் மிகப் பலராவர். அவர்களுள் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரும் சிறப்பாகப் பாமாலைகளால் இறைவனை அழகு செய்து சிறப்புப் பெற்றவர்கள் ஆவார். அவ்வகையில் இறைவனைப் பற்றி சைவ அடியார்கள் பாடியுள்ள திருநூல்கள் திருமுறை என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதில் மொத்தம் பன்னிரண்டு திருமுறைகள் உள்ளன. சைவத் தமிழைக் கருவியாகக் கொண்டு பல பக்தி இலக்கிய நூல்களைப் படைத்தனர். அவ்வகையில் 15, 17 மற்றும் 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தங்கள் படைப்புகளால் “சைவத்தமிழ் நெறி” வளர்த்த புலவர்களையும், அறிஞர்களையும் அறிவோம்.

கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் சைவத்தமிழ்
வளர்த்தவர்கள்

(அ) அருணகிரிநாதர்

அருணகிரிநாதர் திருவண்ணாமலையில் பிறந்தவர். இவரது பெற்றோர் திருவெங்கட்டார், முத்தம்மையார் ஆவர். இவர் சிற்றின்ப வேட்கையில் மூழ்கி தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்ட போது முருகனால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டார். முருகக் கடவுளே “முத்தைத் தரு பத்தித் திருநகை” என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்க அருணகிரிநாதர் மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் திருப்புகழைப் பாடினார். இவர் சுந்தர் அலங்காரம், சுந்தர் அனுபூதி, திருவகுப்பு, வேல்விருத்தம், மயில்விருத்தம், சுந்தர் அந்தாதி ஆகிய இலக்கியங்களைப் படைத்தளித்துள்ளார். “ஏறுமயில் ஏறிவிளையாடு முகம் ஒன்றே, ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்றே” எனும் பாடலடிகளால் முருகப்பெருமான் தன் தந்தையாகிய ஈசனோடு ஞானமொழி பேசிய செய்தியை அறியமுடிகிறது. திருவகுப்பை சைவர்கள் மந்திர நூலாக எண்ணுவர். திருப்புகழ் முருகன் புகழ்பாட எழுந்த போதிலும் திருமால், சிவன், விநாயகர் பெருமையையும் பேசுகிறது. தேவாரத்திற்குப் பிறகு பாடப்பட்ட பக்திப் பாடல்களுள் மிகவும் புகழ்பெற்றது திருப்புகழ். நாயன்மார்களுக்குப் பிறகு ஊர் ஊராகச் சென்று பக்திப் பாடல்களைப் பாடிய பெருமை அருணகிரிநாதரையே சாரும். “சந்தவேந்தர், கருணைக்கு அருணகிரி, வாக்கிற்கு அருணகிரி, சுந்தர் அனுபூதி சொன்ன எந்தை” போன்ற சிறப்புப் பெயர்களால் இவரைப் பலர் புகழ்ந்துள்ளனர்.

(ஆ) இரட்டைப் புலவர்கள்

இரட்டைப் புலவர்கள் எனப்படுவர் இளஞ்சூரியன், முதுசூரியன் ஆவார். இவர்களது ஊர் சோழ நாட்டிலுள்ள ஆலந்துறையாகும். இவர்களை ஆதரித்த கொங்கு மன்னன் “வரபதி” ஆவார். இவர்களில் ஒருவர் குருடர். மற்றொருவர் முடவர். பாடலில் முதலிரண்டு அடியை ஒருவர் பாடப் பின்னிரண்டு அடியை மற்றொருவர் பாடி முடிப்பது இவர்களது

வழக்கம். தில்லைக் கலம்பகம், திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம்., கச்சிக் கலம்பகம், மாதைக் கலம்பகம் முதலான பல கலம்பகங்களைப் பாடியுள்ளார். இதனால் “கலம்பகத்திற்கு இரட்டையர்” என்னும் அடைமொழியால் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். “இக்கலிங்கம் போனாலென் ஏகலிங்க மாமதுரை, சொக்கலிங்கம் உண்டே துணை” எனும் பாடலடிகள் ஆற்றில் துணி துவைக்கும்போது இருவரும் பாடிய பாடல் தமிழுக்குக் கிடைத்த நகைச்சுவை விருந்தாக அமைகிறது.

(இ) காளமேகப் புலவர்

இவரது இயற்பெயர் வரதன். இவர் கும்பகோணம் அடுத்த நந்திபுரத்தில் அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர். திருவரங்கம் பெரிய கோயில் மடப்பள்ளித் தொழில் செய்தவர். வைணவராக இருந்தவர் திருவானைக்கா ஆலயத்தில் கணிகையாக இருந்த மோகனங்கி மேல் காதல் கொண்டு சைவராக மாறினார். “இம்மென்னும் முன்னே எழுநூறும் எண்ணூறும், அம்மென்றால் ஆயிரம் பாட்டும்” பாடும் ஆற்றலுடையவராதலால் இவர் காளமேகம் எனப் போற்றப்பட்டார். இவர் தனிப்பாடல்கள், சரசுவதி மாலை, திருவானைக்கா உலா, சித்திரமடல், பரம்பிரம்ம விளக்கம், சமுத்திர விலாசம் ஆகியன இவரது படைப்புகளாகும். “ஆலங்குடியானை ஆலாலம் உண்டானை” எனும் திருவானைக்கா இறைவன் மீது பாடியுள்ள திருவானைக்கா உலாவில் ஆலங்குடிச் சிவனை “ஆலங்குடியான்” என்றும் ஆலம் என்பது நஞ்சு, ஆலமரம் என்றும் இருபொருளில் இரட்டுற மொழிந்து பாடியுள்ளார்.

கி.பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் சைவத்தமிழ் வளர்த்தவர்கள்

(அ) குமரகுருபரர்

இவர் சிறிவைகுண்டத்தில் பிறந்தவர். இவரது பெற்றோர் சண்முகசிகாமணி, சிவகாம சுந்தரி ஆவார். இவர் பிறந்து ஐந்து வயது வரை பிறவி ஊமையாக இருந்தார். திருச்செந்தூர் முருகன் அருளால் பேசும் திறம் பெற்று சுந்தர் கலிவெண்பா பாடினார். இவர் காசியில் குமாரசாமி மடத்தை

நிறுவினார். மேலும் பிரபந்த வேந்தர் என்னும் சிறப்புப் பெயராலும் அழைக்கப்படுகிறார். “நீரில் குமிழி இளமை நிறைசெல்வம், நீரில் சுருட்டும் நெடுந்திரைகள் நீரில், எழுத்தாகும் யாக்கை” எனும் பாடலடிகள் மூலம் இவ்வுலகம் நிலையாமை குறித்து விளக்கியுள்ளார். மேலும் இவர் மதுரை சோமசுந்தரர் மீது மதுரைக் கலம்பகம். திருவாரூர், நான்மணிமாலை, சிதம்பர மும்மணிக்கோவை, சிதம்பர செய்யுள் கோவை, முத்துக் குமாரசாமிப் பிள்ளைத் தமிழ், பண்டார மும்மணிக்கோவை, காசிக்கலம்பகம், சகலகலாவல்லி மாலை, மதுரை மீனாட்சியம்மை குறம் மற்றும் இரட்டை மணி மாலை ஆகிய இலக்கியங்கள் படைத்து சைவத் தமிழைச் சிறப்போங்கச் செய்துள்ளார்.

(ஆ) சிவப்பிரகாசர்

இவர் வீர சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரது தந்தை குமாரசாமி தேசிகர் ஆவார். இவர் துறைமங்கலத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். இதனால் ஊர் பெயர் அடைமொழியாக துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர் என்று சிறப்புடன் அழைக்கப்பட்டார். இவர் காஞ்சியில் இருக்கும் போது பாடியது பிரபுலிங்க லீலையாகும். இது வீர சைவ நூலாகத் திகழ்கிறது. அதாவது பிரபு என்றால் சிவபெருமான், அவர் செய்த லீலைகளைத் தொகுத்து “பிரபுலிங்க லீலை” எனும் நூலாகப் படைக்கப்பட்டது. “அன்ன நடையும் அன்னம் இலா தானே மனத்தில் தருக்குற்றாள்” பிரபுலிங்க லீலை மற்றும் “திருவாசகம் இங்கு ஒருகால் ஓதின், கருங்கல் மனமும் கரைந்ததுக் கண்” நால்வர் நான்மணிமாலை ஆகிய பாடலடிகள் இவரது தமிழ் நடையினை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இவர் நால்வர் நான்மணிமாலை, நீரோட்டக யகம அந்தாதி, சோண சைலமாலை, நன்னெறி போன்ற நூல்களைப் படைத்துள்ளார். மேலும் வீரமாமுனிவர் பிறரைச் சமய மாற்றம் செய்த போது அதனை எதிர்த்து “ஏகமத நிராகரணம்” எனும் நூலைப் படைத்தார்.

(இ) சைவ எல்லப்ப நாவலர்

“சைவம்” என்னும் அடைமொழியின் மூலம் இவரது

சிறப்பை உணரலாம். சைவப்பற்று மிகுதியால் “சைவத்தின் மேல்சமயம் வேறில்லை அதில்சார், சிவமாம் தெய்வத்தின்மேல் தெய்வம் இல்லை” என நிறுவ முனைந்தவர். இவர் செவ்வந்தி புராணம், திருவிரிஞ்சிகைப்புராணம், திருவெண்காட்டுப் புராணம், திருச்செங்காட்டங்குடிப் புராணம், அருணாசலப் புராணம் ஆகியன பல புராணங்களைப் பாடியுள்ளார். அருணாசலப் புராணமும், அருணைக் கலம்பகமும் இவருக்குப் புகழ் பெற்றுத்தந்த இலக்கியங்களாகும்.

(ஈ) அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார்

காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்த பிறவிக் குருடரான அந்தகக் கவி யாழ் இசையை முறையாகப் பயின்றவர். சைவ வேளாளர் மரபைச் சேர்ந்தவரான இவர் நகைச்சுவையோடும், வசையோடும் பாடுவதில் சிறந்தவர். இவர்தம் முதுகில் எழுதச்சொல்லிக் கல்வி பெற்றுக் கவிஞரானார். சிலேடை, மடக்கணி பாடுவதில் வல்லவர். இவர் திருக்கழுக்குன்ற புராணம், திருக்கழுக் குன்றத்து உலா, திருக்கழுக்குன்றத்து மாலை திருவாரூர் உலா, சேயூர்க் கலம்பகம், பிள்ளைத் தமிழ் ஆகிய நூல்களைப் படைத்துள்ளார்.

(உ) படிக்காசுப் புலவர்

தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள பொன் விளைந்த களத்தூர் எனும் ஊரில் பிறந்தார். இவரைப் “படிக்காசுத் தம்பிரான்” என்று அழைப்பர். இராமநாதபுரம் ரகுநாத சேதுபதியின் அரசவைப் புலவராக இருந்தவர். இவரை ஆதரித்தவர் சீதக்காதி வள்ளல் ஆவார். இவர் தொண்டைமண்டல சதகம், சிவந்தெழுந்த பல்லவன் உலா, சிவந்தெழுந்த பல்லவன் பிள்ளைத் தமிழ் புள்ளிருக்கு வேளூர்க் கலம்பகம், பாம்பலங்காரர் வருக்கக் கோவை உமைப்பாகர் பதிகம் ஆகியவற்றைப் பாடியுள்ளார்.

கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் சைவத் தமிழ் வளர்த்தவர்கள்

(அ) சாந்தலிங்க அடிகள்

இவர் வீர சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர். இவர் கோவையை அடுத்துள்ள மேலைச் சிதம்பரம் எனப்படும் பேருரில் வாழ்ந்தார். அங்கு “சாந்தலிங்கம் சைவ மடம்” ஒன்றை நிறுவினார். இவரது துணைவியார் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசரின் தங்கை ஆவார். இவர் சாந்தலிங்கம், வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், விரோத உந்தியார் எனும் நூல்களைப் படைத்து சைவத் தமிழ் வளர பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளார்.

(ஆ) தாயுமானவர்

இவர் திருமறைக் காட்டில் வாழ்ந்தார். கணக்காயராக இருந்து மணம்புரிந்து பின்னர் துறவு பூண்டார். இவரது பெற்றோர் கேடிலியப்ப பிள்ளை. கெசவல்லி அம்மையார் ஆவர். இவர் திருச்சி உச்சி பிள்ளையார் கோயிலின் கீழ் தளத்தில் எழுந்தருளியுள்ள தாயுமானவரின் அருளால் பிறந்தமையால் இப்பெயர் பெற்றார். இவரது பாடல்கள் அனைத்தும் தொகுக்கப்பட்டு தாயுமானவர் சுவாமிகள் திருப்பாடல் திரட்டு என்று வழங்கப்படுகிறது. “எல்லாரும் இன்புற்று இருக்க நினைப்பதுவே, அல்லாமல் வேறொன்று அறியேன் பராபரமே” இவ்வடிகள் மூலம் ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டையும் விரிந்த இறைச் சிந்தனையும் அறியமுடிகிறது. மேலும் இவரது பாடல் தொகுப்பு “தமிழ் மொழியின் உபநிடதம்” என்றும் பாராட்டப்படுகிறது.

(இ) சிவஞான முனிவர்

இவரது இயற்பெயர் முக்காளலிங்கர். இலக்கண, இலக்கியம் வடநூல் புலமை மிக்கவராகவும், உரையாசிரியராகவும் சிறப்புடன் திகழ்ந்தவர். இவர் சைவ சித்தாந்தம் பற்றி அகிலாண்டேசுவரி பதிகத்திலும், சிவத்தொண்டர் குறித்து திருத்தொண்டர் திருநாமக்

கோவையிலும், சிவஞான போதத்திற்கான உரை நூல்களாகச் சிவஞான போதப் பேருரை மற்றும் சிற்றூரை சிவஞான சித்தியார் பொழிப்புரை ஆகிய நூல்களைச் சைவத் தமிழுக்கு வழங்கியுள்ளார்.

(ஈ) இராமலிங்க அடிகள் (வள்ளலார்)

இராமலிங்க அடிகள் மருதூரில் பிறந்தார். இவரது பெற்றோர் இராமையா, சின்னம்மையார் ஆவர். இளமையிலேயே தெய்வ அருளைப் பெற்றிருந்தார். “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்று திருமூலர் சமரச சன்மார்க்க நெறியைத் தோற்றுவித்தார். பின்னர் வந்த தாயுமானவர் சமரச ஒருமைப்பாட்டை வளர்த்து செடியாக்கினார். ஆனால் வள்ளலார் சமரச சுத்த சன்மார்க்கம் என்னும் அமைப்பைத் தோற்றுவித்து, சன்மார்க்க நெறியை நிழல் தரும் மரமாக்கினார். “வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்” “அருட் பெரும்சோதி, தனிபெருங் கருணை” ஆகியன இவரது முழுக்கங்களாகும். இவர் திருவருட்பா, மனுமுறை கண்ட வாசகம், சீவகாருண்ய ஒழுக்கம், அருட்பெருஞ்சோதி அகவல், இங்கீத மாலை ஆகிய இலக்கியங்களை படைத்துள்ளார்.

முடிவுரை

செந்தமிழ் மக்கள் இறைவழிபாட்டில் தோய்ந்த மனத்தினராக விளங்கினர். அவ்வகையில் சைவ நெறியாம் சிவநெறியும், அன்புநெறியும் பன்னெடுங்காலமாக இந்தத் தமிழ் மண்ணில் தழைத்தோங்கியிருந்தன. மேலும் இதன் தொடர்ச்சியாக இறைவன் ஆணைப்படி இறைவனே அடியெடுத்துக் கொடுத்துப் பாடிய அறிஞர்கள் மற்றும் புலவர்கள் சைவத்தமிழ் இலக்கியங்களைப் படைத்தளித்தனர். இவ்விலக்கியங்களை முறையாகக் கற்றொழுகினால் சைவத் தமிழும், தமிழ் மதமாகிய சைவமும், தமிழ்ப் பண்பாடும் மென்மேலும் தழைத்தோங்கும்.

52. சைவத் தமிழ் நெறி வளர்த்த அறிஞர்கள்

சிவ.சாந்தி ரவிபாலன்
தூத்துக்குடி

முன்னுரை

“சைவத்தின் மேல் சமயம் வேறில்லை அதில்சார் சிவமாம்
தெய்வத்தின் மேல் தெய்வம் இல்லெனும் நான்மறைச் செம்பொருள்
வாய்மை வைத்த சீர்த் திருத்தேவாரமும் திருவாசகமும்
உய்வைத் தரச் செய்த நால்வர் பெற்றாள் என் உயிர்த்துணையே”

-சைவ எல்லப்ப நாவலர்

“சைவம்” என்பது சிவம் என்னும் செந்தமிழ்ச் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்தது. சிவனோடு தொடர்பு உடையது. சிவ என்னும் சொல் செம்மை எனும் பொருள் கொண்டது. செம்மை என்பது நிலைத்த தன்மையையும் மங்கலம் தரக்கூடியதும் ஆகும்.

சைவம் சமயம் என்பது செந்நெறி யாகும். செம்மை+நெறி அனைத்து உயிர்களையும் மாசுநீக்கிப் பக்குவப்படுத்தி சிவமாம் தன்மை பெறச் செய்வதே சைவ சமயத்தின் நோக்கமாகும். உலகில் எல்லா சமயங்கள், மதங்கள் தோன்றிய காலங்கள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் சைவ சமயத்தின் தோற்றுவாய் இன்றளவும் அறியஇயலாத ஒன்றாக உள்ளது.

காரைக்கால் அம்மையார்

திருமுறை ஆசிரியர்களுள் பெண்பால் புலவரும் முதன் முதலில் பண்ணிசையால் பாடியவரும் இவரே. இவருடைய பாடல்கள் 11ஆம் திருமுறையில் அமைந்துள்ளது. இறைவனால் அம்மையே என்று அழைக்கப்பட்டவர். 63 நாயன்மார்களில் அமர்ந்த கோலத்தில் இருக்கும் அம்மையார்.

“ஈசன் அவனல்லாது இல்லை என நினைந்து

கூசி மனத்தகத்துக் கொண்டிருந்தது - பேசி

மறவாது வாழ்வாரை மண்ணுலகத் தென்றும்
பிறவாமைக் காக்கும் பிரான்”

திருஇரட்டை மணிமாலை

பொது நீக்கி தனை நினைய வல்லார்க்கு அருளும் ஈசன்
என்பதனைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றார்.

“ஒன்றே நினைந்திருந்தேன், ஒன்றே துணிந்தொழிந்தேன்
ஒன்றே யென் உள்ளத்தின் உள்ளமடைத்தே-ஒன்றே காண்”

அற்புதத் திருவந்தாதி

கி.பி. 300 முதல் 600 வரை சமணம் அரசாங்க சமயமாக மாறியது. வடமொழி கலந்த பிராகிருத மொழி பழக்கத்தில் வந்தது. இந்த காலம் தமிழகத்தின் இருண்ட காலம் எனக் கருதப்படுகிறது. சைவமும், தமிழும் செழிக்கும் வண்ணமாகவும் சிவவழிபாடு மேம்படும் வண்ணமாகவும் இறைவனின் ஆணையின் வண்ணம் தோன்றிய அருளாளர்கள் சம்பந்தப் பெருமானும் அப்பர் அடிகளும் ஆவார். திருஞான சம்பந்தப் பெருமான்

“வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத்துறை விளங்க
பூதப்பரம்பரை பொலிய புனிதவாய் மலர்ந்தமுத
சீதவள வயல் புகலி திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்”

-பெரியபுராணம்

சைவத்தின் பெருமையையும், தமிழின் சிறப்பையும் உணர்த்த வந்த காழிப்பிள்ளையார் மூன்று வயதில் இறைவன் ஆணையிட அம்பிகையின் கரங்களால் ஞானப்பால் உண்டு. சிவஞான அருள்பெற்று, ஒவ்வொரு தலத்திற்கும் சென்று இறைவனைச் செந்தமிழ்ப் பாக்களால் பாடி, மக்களின் துயர் துடைத்தார். இவர் அருளிய பாடல்கள் திருமுறையில் முதல் மூன்று திருமுறைகளில் அமைந்துள்ளது.

இவருடைய பதிகங்களில் பதினோறாவது பாடல் கடைக்காப்பு என்று அழைக்கப்படுகின்றது. பதிகத்தின் பயன் இந்தக் கடைக்காப்பில் வலியுறுத்துகிறார். தமிழ்மொழியின் சிறப்பையும் நோய் நீக்கும் தன்மையையும் கடைக்காப்பில்

அருளியுள்ளார். தன்னை தமிழ்ஞானசம்பந்தன் என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

திருநாவுக்கரசர்

கி.பி.6 ஆம் நூற்றாண்டில், சம்பந்தப் பெருமானின் சமகாலத்தவரான மருள் நீக்கியார், நம்பன் அருளாமையால் இளவயதில் சமணம் சார்ந்து பின்பு இவருடைய தமக்கையார் திலகவதி அம்மையாரின் தவத்தால் இறைவனால் சூலை கொடுத்து ஆட்கொள்ளப்பட்டு, இறைவனால் நாவுக்கரசு என்ற திருநாமம் சூட்டப்பெற்றவர். சைவத்தையும் தமிழையும் தம்முடைய பாக்களால் வளர்த்தவர்.

“திருஅங்க மாலை பதிகம்” நாம் உடல் எடுத்ததன் பயனை விளம்புகிறது. இறைவனின் இருப்பையும் தெள்ளத்தெளிவாக உணர்த்துகிறது.

“தேடிக் கண்டு கொண்டேன் திருமாலோடு நான்முகனும்
தேடித் தேடொன்னாத் தேவனை என்னுள்ளே
தேடிக் கண்டுகொண்டேன்”

இவர் அருளிய திருத்தாண்டகப் பாடல்களில் சமய நெறிகள் உணர்த்துவதோடு தமிழின் கவையையும் உணர்த்துகின்றது. எண்ணலங்காரப் பாடலான,

“ஒன்று கொல்லாமவர் சிந்தையுயர்வரை
ஒன்று கொலாம் உயரும் மதிசூடுவர்”

(4வது திருமுறை)

விடம் தீர்த்த பதிகமாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்ப் பாக்கள் மாண்டாரை மீளவைக்கும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி விட்டார் திருநாவுக்கரசர். திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் இவரை “அப்பரே” என்று தனக்கு ஞானத்தந்தையாகக் கொண்டார்.

சுந்தரர்

கி.பி. ஏராமும் நூற்றாண்டில் திருநாவலூரில் அவதாரம் செய்த இவரை, இறைவனே தோழராக ஏற்றுக் கொண்டார்.

“மற்று நீ வன்மை பேசி
வன்தொண்டன் என்னும் நாமம்
பெற்றனை நமக்கும் அன்பின்
பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
அர்ச்சனைப் பட்டே ஆகும்
ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடுக என்றார்” (பெரியபுராணம்)

மூவாறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சைவ நெறித்தொண்டும், இறைவன் மீது கொண்ட அன்பிலும் பெருகிய திருத்தொண்டர்களின் பெருமையை உலகுக்கு உணர்த்தும் வண்ணம், “திருத்தொண்டத்தொகை” எனும் 11 பாக்கள் பாடியருளினார். இந்தப் பாக்களை முதல் நூலாகக் கொண்டு, சேக்கிழார் பெருமான் “திருத்தொண்டர் புராணம்” எனும் பெரிய புராண நூலைச் செய்தார். சுந்தரத் தமிழ் பாக்களை இறைவனே வந்து கேட்டு மகிழ்ந்தார். சுந்தரத் தமிழ் பாக்களால் சைவ சமயத்தின் பெருமையை நிலைபெறச் செய்தவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்.

மாணிக்கவாசகர்

“திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்”

9ஆம் நூற்றாண்டில் திருவாதவூரில் அவதாரம் செய்த இவரை, இறைவனே குருவாக வந்து ஆட்கொண்டார். மாணிக்கம் போன்ற வாசகங்களைப் பாடியதால் இவர் “மாணிக்கவாசக” என்று இறைவனால் போற்றப்பெற்றவர். எளிமையில் இனிமை உண்டு இனிய தமிழை எளிய நடையில் கொண்டு அமைந்து 51 பதிகங்களை கொண்ட “திருவாசகம்” உலகம் முழுவதும், பிற சமயத்தாராலும் போற்றப்படும் நூலாக அமைந்துள்ளது.

“திணைத்தனை உள்ளதோர் பூவினில் தேன் உண்ணாதே
நினைதோறும் காண்தோறும் பேசுந்தோறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும்பு உள் நெக ஆனந்தத்தேன் சொரியும்
குனிப்படையானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி”

உலக சிற்றின்பத்தில் நாடி அலையாமல் பேரின்பம் தரும் இறைவனின் திருவடியை அடைய வேண்டும் என்று அரசவண்டிற்குச் சொல்வது போல் மானிடர்க்கு உணர்த்துகின்றார்.

“வான் கலந்த மாணிக்க வாசக நின் வாசகத்தை
நான் கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால் கலந்து செழுங்கனித் தீஞ்சுவை கலந்து
என்

ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே”

திருவாசகத்தின் சிறப்பை வள்ளலார் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார். ஓதுவதற்கு எளிதாகவும், உணர்தற்கு அரிதாகவும் அமைந்த திருவாசகத்தை இன்றைய காலகட்டத்திலே அனைத்து மக்களும் விரும்பி ஓதக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

திருமாளிகைத் தேவர்

போகநாதரின் சீடரான இவர் திருவாவடுதுறையில் வாழ்ந்தவர். இவர் பொருட்டு, நரசிங்கராசன் என்ற மன்னன் எதிர்க்க, இறைவன் நந்தியெம்பெருமானுக்கு ஆணையிட நந்தியெம் பெருமான் படைகளாக சூழ்ந்து, மன்னனின் படைகளைத் தோற்கடித்தது. அதனால் இன்றளவும் திருவாவடுதுறை வெளி மதில் சுவரில் நந்தியெம் பெருமான் வீற்றிருப்பதில்லை.

“ஒளிவளர் விளக்கே உவப்பிலா ஒன்றே
உணர்குழ் கடந்ததோர் உணர்வே” (திருவிசைப்பா)

சிவத்தின் உண்மை நிலையான ஒளி வெள்ளத்தை எடுத்து இயம்பியுள்ளார்.

கருவூர்த்தேவர்

கருவூரில் பிறந்தவர். இளமையிலேயே துறவு மேற்கொண்டவர். பகல் பொழுதெல்லாம் இறைவனை இனிய தமிழால் பாடி பரவுதலும் எல்லாரும் உறங்கும் நள்ளிருள் பொழுதில் சிவயோக நெறியில் நிலைபெற இருத்தலும் இவரது

வழக்கமாகும். முதலாம் இராசராச சோழன், தஞ்சையில் பெருவுடையாரை நிலைநிறுத்தும் போது மருந்து இளகி சிவலிங்கத் திருவுருவம் பிடிப்புறாமையைக் கண்ட தன் வாயின் தாம்பூலத்தால் அசுடபந்தன மருந்தை இருகும்படி செய்த பெருமை இவருக்கு உண்டு.

ஐயடிகள் காடவர் கோன்

உலகப் புகழ் நிலவ அரசு புரிந்த பல்லவர் குலத்திலே ஐயடிகள் தோன்றினார். அறநெறியும், அருள்நெறியும் நிறைந்த சைவ சமயம் விளங்கும் வண்ணமாகத் திருக்கோயில் வழிபடும் செந்தமிழ்ப் பாக்கள் மூலமாகவும் இறைவனின் பெருமைகளை உலகுக்கு உணர்த்தியவர்.

“குந்தி நடந்து குனிந்தொருகை கோலூன்றி
நொந்திருமி ஏங்கி நுரைத்தேறி-வந்துந்தி
ஐயாறு வாயாறு பாயா முன் நெஞ்சமே
ஐயாறு வாயால் அழை” 11ஆம் திருமுறை

சேரமான் பெருமான்

சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் தோழராக இருந்த இவர் இறைவன் மீது கொண்ட பற்றினால் அடியாரைத் தொழுதலும், அடியார்க்கு வேண்டிய பொருள் உதவி செய்தலும் கடமையாகக் கொண்டவர். பட்டத்து யானை மீது உலாவந்த போது, எதிரில் உவர் மண் பூச்சாக நிறைந்த வண்ணானின் கோலம் கண்டு, இறங்கி பணிந்து வணங்கினார் என்றால் இவர் அடியவர் வேடத்தின் மீது கொண்ட பற்றின் தன்மை வெளிப்படும். வண்ணான், மன்னா “அடிவண்ணன்” என்று கூற, மன்னனும் அடிச்சேரன் என்பதிலிருந்து இவரது பணிவாம் தன்மை புலப்படும். திருக்கயிலாயத்தில் இறைவன் திருமுன்பு திருக்கயிலாய உலா பாடியுள்ளார். யோகநெறியிலே சிறந்த சைவ வழிபாட்டை உலகறியச் செய்த மன்னர்.

நக்கீரர்

கடைச்சங்க புலவர்கள் 49 பேரின் தலைமை புலவரான இவர் இறைவனோடு செந்தமிழால் வாதிட்டவர். இவர் அருளிய

திருமுருகாற்றுப்படை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாகவும், 11ஆம் திருமுறையிலும் அமைந்துள்ளது ஆறுபடை வீடுகளுக்குமான முருகனைப் புகழ்ந்து பாடியபோது முருகனின் கைவேல் புறப்பட்டு வந்து, 999 பேரின் உயிரைக் காத்தது. முருகனின் அழகையும் காக்கும் திறத்தையும், எடுத்தியம்பும் அற்புதமான சங்கத்தமிழ்ப் பாடல் இது.

“கைலை பாதி காளத்தி பாதி
கோப்பிரசாதம்”

போன்ற நூல்களும் செய்துள்ளார். சங்ககாலம் தொட்டு இறைவழிபாட்டின் பெருமையை உணர்த்தும் வண்ணமாக இவர் பாடல்கள் அமைந்துள்ளது.

நம்மியாண்டார் நம்பிகள்

திருநாரையூரில் அவதாரம் செய்தவர். பொல்லாப்பிள்ளையார் அருளால் திருமுறைகள் இருக்கும் இடத்தை உணர்ந்தவர். இராசராச சோழன்காலத்தில் இவர் மூலமாகத் திருமுறைகள் திருத்திலையிலே கண்டெடுக்கப்பட்டது. 11 திருமுறைகளாகத் தொகுத்தவரும் இவரே. சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்கும் பொருட்டு இவர் ஆற்றிய பணிகள் அளவிடற்கரியது.

சேக்கிழார் பெருமான்

அநபாயச் சோழமன்னன் காலத்தில் வாழ்ந்த சேக்கிழார் பெருமான் மன்னனுக்கு அமைச்சராக இருந்ததோடு, சைவமும், தமிழும் சிறக்க பணி செய்தார்.

“இடிப்பாரை இல்லா ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பார் ரிலானும் கெடும்”

என்ற வள்ளுவ வாக்கிற்கிணங்க மன்னன் தமிழ்ச்சுவை கருதி சீவகசிந்தாமணி எனும் நூலைப்படித்து இன்புற்று வாழ்ந்த காலத்தில், சைவத்தின் மேன்மைமிகு சிவக்கதைகள் இருக்க அவக்கதையைக் கேட்டு இன்புறும் மன்னனிடம் சைவத்தின்

பெருமையை எடுத்தியம்ப, மன்னனும் மகிழ்ந்து உலக மக்கள் பயன்பெறும்படி அக்கதையினை எடுத்தியம்பும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

“கூடும் அன்பினில் கும்பிடுதலே அன்றி
வீடும் வேண்டாம் விறலின் விளங்கிய”

அடியவர்களின் பெருமையைச் செந்தமிழ் பாக்களால் அருளியுள்ளார். சைவநெறியும், வாழ்வியல் முறைமையையும் ஒருங்கே எடுத்தியம்பி மக்கள் தொண்டு புரிந்த தெய்வச்சேக்கிழார் பெருமான் மக்கள் மனத்தில் நீங்கா இடம்பெற்றவர்.

நிறைவுரை

திருவள்ளுவர், திருமூலர், காரைக்கால் அம்மையார், திருஞானசம்பந்தப்பெருமான், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், மாணிக்கவாசகர், திருமாளிகைத்தேவர், கருவூர்த்தேவர், ஐயடிகள் காடவர்கோன், சேரமான் பெருமான், நக்கீரர், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் சேக்கிழார் பெருமான் இவர்கள் சைவத்தையும், தமிழையும் வளர்த்த ஆன்றோர்கள்.

திருப்புகழ் தந்த அருணகிரியார் 15ஆம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தவர். முருகனையே முழு முதல் கடவுளாகக் கொண்டு சைவத் தொண்டு செய்தவர். சந்தத் தமிழ்க்கொண்டு முருகனைப் பாடி மகிழ்ந்தவர். ஔவையார் சங்க காலத்துப் பெண் புலவர். விநாயகரின் அருளால் செந்தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடிச் சைவ நெறி வளர்த்தவர்.

“தேவர்குறளும் திருநான்மறை முடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்-கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒரு வாசகம் என்றுணர்” -ஔவையார்

“விநாயகர் அகவல்” தந்த ஔவையார் யோக நெறியில் சிறந்தவர். பக்தி நெறியும் யோகமார்க்கமும் நிறைந்த பாடல்கள் மூலம் சைவத்தொண்டும் தமிழ்த்தொண்டும் புரிந்தவர்.

53. சைவத் தயிர்நெறி வளர்த்த அறிஞர்

இரா.சங்கரேசுவரி
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்
மாநிலக் கல்லூரி
சென்னை

சைவ சமயம் (சிவநெறி) விளக்கம்

“காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி
ஒதுவார் தம்மை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே” - திருஞானசம்பந்தர்

நமது நாட்டு மொழிகளுள் தொன்மைவாய்ந்தவை இரண்டு. ஒன்று தெய்வத்தமிழ் மொழி மற்றொன்று வடமொழி. தமிழ்மொழி நூல்களில் பழமையானது தொல்காப்பியம்; வடமொழி நூல்களில் பழமையானது வேதங்கள். வேதங்களை ஏற்றுக்கொண்ட சமயங்கள் வைதீகச் சமயங்கள் எனப்பட்டன. சிவனை முழு முதற் கடவுளாகக் கொண்டு தோன்றிய சமயம் சைவம் எனப்படும். சைவத்தின் தொன்மைப்பற்றி டாக்டர் சி.யு.போப் தமது திருவாசக மொழிபெயர்ப்பில் கூறியுள்ளார்.

“தென்னிந்தியரது சமயமாகிய சிவநெறி வரலாறு காணாத தொன்மையுடையதும் ஆரியர்க்கு முற்பட்டதும் தமிழர் உள்ளங்களில் ஆட்சிபுரிவதும் ஆகும். கடவுள், உயிர், உயிரிலக்கணம், இருள், துன்பம், வீடுபேறு, ஆகியவற்றை விளக்க எழுந்த பெரு முயற்சி ஆங்கிலத்தில் வளம் பெறவில்லை. அவைப் பற்றிய சூல்கள் மூலநூல்கள் தமிழில் மட்டுமே உள்ளன போலும்” (பக்.31 சிவநெறி விளக்கம்-புலவர் பி.மா.சோமசுந்தரனார்) எனும் கருத்து கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது

“வள்ளுவர் சீரன்பர்மொழி வாசகம் தொல்காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை ஒள்ளிய சீர்த்
தொண்டர் புராணம் தொகுசித்தி ஓராவும்
தண்டமிழின் மேலாம் தரம்”

பிற சமயங்கள் அனைத்தையும் தன்னுள் அனைத்தும், இணைத்தும் முழு நிறைவு பெற்ற சமயம் சைவம் என்றால் அது மிகையில்லை. அஃது எச்சமய வளர்ச்சியையும் எதிர்ப்பதில்லை என சர்மேனியர் வில்லியம்சு என்பார் கூறுவார்.

முப்பொருளுண்மை

சித்தாந்த சைவம் கூறும் முடிவான பொருள்கள் மூன்று. அவை பதி, பசு, பாசம் என்பதை, அவை யாராலும் படைக்கப்படாமல் அனாதியாக உள்ளவை என்றும் அறியாமலிருக்கும் நித்தியப் பொருள்கள்.

“பதி” என்பது இறைவனைக் குறிக்கும்

“பசு” என்பது உயிர்களைக் குறிக்கும்

“பாசம்” இது மலம் என்றும் வழங்கப்படும்

சாத்திர நூல்களில் பொதுவாக மலம் என்பது ஆணவ மலத்தையே குறிக்கும். இஃது அறிவில்லாத சடப்பொருள். யாராலும் படைக்கப்படாதது. ஆணவ மலமாகிய இருள் நாம் பார்க்க வேண்டிய பொருளாகிய “பதி” யை நாம் அறியாமல் நம் அறிவை மறைத்து நிற்பதுடன் ஒழிவதில்லை. பார்க்கும் ஆன்மாவாகிய நம்மையே நாம் அறியாதவாறு மறைத்து நிற்கின்றது. நம்மையும் பதியையும் மறைக்கும் அவ்விருளை நாம் பார்க்க இயலாதவாறு அது தன்னையும் மறைத்துக் கொள்ளும் வலிமையுடையது. ஆகவே இம்மலத்தை “இருள் மலம்” என்று ஞான நூல்கள் வழங்குகின்றன. இதன் இயல்புகளை,

“ஒரு பொருளுங் காட்டா திருருவங் காட்டு

மிரு பொருளுங் காட்டா திது” (திருவருட்பயன்-23)

சைவ சமயத்தில் பக்திக்கே முதன்மையான இடம் அளிக்கப்படுவதால், பக்திப் பண்பாட்டிலே முதிர்ச்சி அடைந்த பழமையான அடியார்களை இறைவனது நடமாடும் திருக்கோயில்களாகக் கருதி வழிபடுவது சைவர்களின் மரபு. அத்தகைய அடியார்கள் எண்ணற்றவர்களாய் இருப்பினும், அவர்களுள் தலையாய ஒருசிலரது அருள்வாக்குகள், பன்னிரண்டு திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

அபிராமிபட்டர், அருணகிரிநாதர், ஆறுமுக நாவலர், இராமலிங்க அடிகள், ஒட்டக்கூத்தர், ஓளவையார், காளமேகப்புவலவர், குமரகுருபரர் என ஏராளமான அருளாளர்கள் இறையனுபவங்களை, பெருமைகளைப் போற்றிப் பாடியுள்ளனர். இத்தகைய நூல்கள் யாவும் பிரபந்தங்கள் எனப்படும். இவ்வகை படைப்புகளைச் சிற்றிலக்கியங்கள் எனவும் அவற்றை 96 வகைகளாகப் பகுத்துள்ளனர் ஆன்றோர். அவ்வான்றோர்களில் ஒரு சிலரை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

1. அபிராமி பட்டர்

“ஆத்தானை எங்கள் அபிராம வல்லியை அண்டம் எல்லாம்
புத்தானை மாதுளம்பூ நிறத்தானைப் புவிஅடங்கக்
காத்தானை அங்கையில் பாசாங்குசமும் கரும்பு வில்லும்
சேர்த்தானை முக்கண்ணியைத் தொழுவார்க்கு ஒரு தீங்கு
இல்லையே”

இது அபிராமிபட்டர் பாடிய அந்தாதி இந்நூலினை ஒதுபவர்கள் பெறும் பயனாகும். திருக்கடலூரில் வாழ்ந்த அபிராமிபட்டர், கி.பி.18ம் நூற்றாண்டில் சரபோசி மன்னன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். அம்பிகை பக்தரான இவர்மீது வீண் குற்றம் சுமத்தி அரசன் முன் நிறுத்திய போது, அரசன் நாளை என்ன திதி என்று வினவ, பட்டரோ பெளர்ணமி திதி என்று தவறுதலாகக் கூறினார். நாளை அமாவாசையயிற்றே உம்மால் நிலவைக் காட்டமுடியுமா என்று அரசன் கேட்க, முடியும் என்று பட்டர் கூற. நூறு கயிறுகள் சுட்டிய உறியில் பட்டரை அமரச் செய்து, கீழே தீமுட்டச் செய்தார். பட்டரால் நிலாவைக் காட்ட முடியாவிட்டால் அவர் தியில் விழ வேண்டும் என்பதே அரசரின் நோக்கம்.

அபிராமி அம்மை மீது ஒவ்வொரு பாடல் பாடியதும் ஒவ்வொரு கயிறு அறுக்கப்படும். நூறாவது பாடல் பாடியவுடன் பட்டர் தியில் விழாமல் அம்மை அவரைத் தாங்கியதோடு, தன் குண்டலத்தை விண்ணில் வீசி நிலவு எழச் செய்தாள். 102 பாடல்களைக் கொண்ட அபிராமி அந்தாதியில் அம்மையின் கடைக்கண் பார்வை தரும் நலன்கள் பற்றியும் பாடல் ஒன்று

உள்ளது.

“தனம் தரும் கல்விதரும் ஒருநாளும் தளர்வறியா
மனந்தரும் தெய்வ வடிவு தரும் நெஞ்சில் வஞ்சம் இல்லா
இனம் தரும் நல்லன எல்லாம் தரும் அன்பர் என்பவர்க்கே
கனம் தரும் பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக்கண்களே”

(செய்-69)

தாயுமானவர்

17 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில், திருமறைக்காட்டில் வேளாளர் மரபில் வந்தவர். மௌனகுரு என்பவரிடம் உபதேசம் பெற்றவர். சுமார் 1452 பாடல்களைப் பாடிய இவர் இராமநாதபுரம் இலட்சுமிபுரத்தில் சமாதியானார். பல தலைப்புகளில் கண்ணிகள், கழிநெடிஸடி ஆசிரியர் விருத்தங்கள் போன்ற பிரிவுகளில் பாடியுள்ளார். பராபரக் கண்ணி தனித்தன்மை வாய்ந்தது.

“அன்பர்பணி செய்ய என்னை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்பநிலை தானே வந்து எய்தும் பராபரமே” (790)

“எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன்றும் அறியேன் பராபரமே” (856)

என்றும் பாடியுள்ளார் மௌனகுருவால். சிந்தையறச் சும்மா இரு என்னும் சொல்லால் பக்குவநெறியைப் பெற்ற தாயுமானவர் இப்பாடலில், மனிதனின் ஆசைக்கு ஓர் அளவே இல்லை உலகம் முழுமையும் சுட்டி ஆண்டாலும் கடலின் மீதும் ஆணை செலுத்த விரும்புவார். தாயுமானவர் பாடல்களில் சைவச் சமயக் கருத்துக்கள் ஏராளமாக வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன.

வள்ளல் இராமலிங்க அடிகள் (கீருவருட்பா)

அருட்பெருஞ்சோதி, அருட்பெருஞ்சோதி, தனிப்பெருங் கருணை அருட்பெருஞ்சோதி என்னும் மகாமந்திரத்தை அருளிய சிவகாருண்யமே மோட்ச விட்டின் திறவு கோள் என பேருபதேசஞ்செய்து, எல்லா உயிர்களும் இன்புற்று வாழ்கவென்று வாழ்ந்த அருள்பிரகாச வள்ளல், தொடக்க காலத்தில் முருகனிடத்தும் பின் நடராசப்பெருமானிடத்தும்

அகலா பத்தியும் அன்பும் கொண்டு, இறுதியில் சோதியைப் போற்றி சோதியுள் கலந்தவர் வடலூர் வள்ளல் இராமலிங்க அடிகள்,

“அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையே
அன்பெனும் குழல்புகும் அரசே
அன்பெனும் வலைக்குட்படும் பரம்பொருளே
அன்பெனும் சுரத்தமர் அமுதே
அன்பெனும் கடத்துள் அடங்கிடும் கடலே”

என்று அன்பே சிவமாய்க்கண்ட கருணை வள்ளலார், கடலூர் மாவட்டம், சிதம்பரம் வட்டத்தில் மருதூர் என்னும் கிராமத்தில் 05.10.1823இல், இராமையா பிள்ளைக்கும் சின்னம்மாக்கும் ஐந்தாவது குழந்தையாகப் பிறந்தார். அவர் எட்டு மாத குழந்தையாக இருக்கும் போது தந்தையார் காலமானார். அதனால் அவரது மூத்த அண்ணன் சபாபதி வீட்டில், சென்னையில் வாழ நேர்ந்தது. வள்ளலாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை சென்னைப் பகுதி (1823-1855)யில் வாழ்ந்த 33 ஆண்டுகள், சிதம்பரம் பகுதியில் (1855-1867) வாழ்ந்த 12 ஆண்டுகள் வடலூரில் (1867-1870) மூன்று ஆண்டுகள் சத்திவளாகம் எனப்படும் மேட்டுக்குப் பத்தில்வாழ்ந்த (1870-1874) நான்கு ஆண்டுகள் என 4 பிரிவுகளாகக் கூறலாம். சுமார் 51 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த வள்ளலார் 30.01.1874 அன்று புனர்பூச நன்னாளில் மேட்டுக்குப்பம் சித்திவளாகத் திருமாவிகையில் கதவைத் திருக்காப்பிடும்படி கட்டளையிட்டு தம் உடலை நுண்ணிய ஒளி உடலாக மாற்றி மறைந்து போனார்கள்.

கிலக்கியபணிகள்

திருவருட்பா - 5818 பாடல்கள் (ஆறு திருமுறைகள் தொகுத்தவர் அவரது மாணக்கர் தொழுவூர் வேலாயுதனார், “மனுமுறை கண்ட வாசகம்” “தொண்டை மண்டல சதகம்” “ஒழிவில் ஒடுக்கம்” “சின்மய தீபிகை” சங்கம்-சாலை-சயையையும் நிறுவியுள்ளார் வள்ளலார்.

54. திருநாவுக்கரசரின் சைவநெறி

முனைவர் இரா. கவிதா

உதவிப்பேராசிரியர் (தமிழ்)

மீனாட்சி இராமசாமி கலை மற்றும்

அறிவியல் கல்லூரி

தத்தனூர்

முன்னுரை

சைவநெறி தழைத்தோங்க அவதரித்தவர் திருநாவுக்கரசர். அவரது சைவநெறி தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. நாவரசரின் சைவ நெறியினைப் பற்றி அவரது பாடல்கள் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. தென்னுதமிழில் பல்லாரும் உணரும் வண்ணம் திருநாவுக்கரசர் எல்லாரும் பேண வேண்டிய சிவ வழிபாட்டு நெறிகளை உரைத்துள்ளார். நாவுக்கரசர் வகுத்துள்ள சைவ நெறிகள் சீரிய தன்மையின. மக்கள் சமுதாய மேம்பாட்டிற்காகவும், மனித மாண்பிற்காகவும் திருநாவுக்கரசர் வகுத்துள்ள சைவ நெறிகளை இக்கட்டுரை எடுத்து இயம்புகின்றது.

சைவத்தின் தொன்மை

சைவம் என்ற சொல் சிவம் என்னும் செந்தமிழ்ச் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்தது எனவும், சிவ என்னும் சொல் சிவப்பு, நன்மை, மங்கலம் என்னும் பொருளை உணர்த்துவது எனவும் சமையம் என்ற சொல் சமயம் என்று மருவிற்று எனவும் அச்சொல் நெறி என்னும் பொருளைத் தருவது எனவும் ஆகவே சைவ சமயம் என்பது செம்மை+நெறி = செந்நெறி என்ற பொருளைத் தரும் எனவும் சைவ சமயத்தை ஆராய்ந்த அறிஞர் பெருமக்கள் கூறுகின்றனர்.

சைவம் காட்டும் அறப்போர்

சைவ மதமாறிய திருநாவுக்கரசர் அதனால் பல துன்பங்களுக்கு ஆட்பட்டார். இவர் சைவராக மாறியதைப் பொறுக்க முடியாத சமணர் கூட்டம் மன்னன் முன் சென்று தருமசேனன் பினியுற்றாராய்ச் சடையானுக்கு ஆளாய் நின்சமயம்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

ஒழிந்தார் எனக் கூறவும் மன்னன் வெகுண்டு எழுந்தான்.
அவரைத் தன் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்த ஆணையிட்டான்.
அவ்வாணையைக் கேட்ட திருநாவுக்கரசர்,

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தில் இடர்ப்பட்டோம் நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறிவோம் பணிவோமல்லோம்
இன்பமே யெந்நாளுந் துன்பமில்லை”

(திரு.தேவா:6வது திருமுறை)

என்று முழக்கமிட்டார். பிற மதத்தின் வல்லாண்மையை
எதிர்த்துச் சைவம் தொடங்கிய முதல் அறைகூவல் இதுவே.
ஆட்சியின் அடக்கு முறைகளை எதிர்க்காமல் ஏற்றுத் தாங்கித்
தம் சைவ நெறியைக் காக்கும் அறப்போராட்டத்தை அப்பர்
பெருமான் முதன்முதலாகத் தமிழகத்தில் தொடங்கி வைத்தார்.
அரசனின் ஆணையால் அவர் வெம்மை நீற்றறையில் அடைக்கப்
பெற்றபோது,

“மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீச தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
முக வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே”

(திரு.தேவா:5வது திருமுறை)

என்னும் பதிகத்தைப் பாடி ஆனந்த வெள்ளத்தில் அவர்
மிதந்திருப்பதைக் கண்டு மக்கள் வியப்புற்றனர். அடுத்தடுத்துச்
சமணர்கள் அரசன் மூலம் பல்வேறு நாவுக்கரசருக்குக்
கொடுஞ்செயல்களைச் செய்தபோதும் சிவனருளால் அழிவின்றி
மீண்டு, சமணனாக இருந்த மன்னனையும் சைவ நெறிக்கு
மாற்றியது அவரது புகழை மிளிரச் செய்தது.

தொண்டரால் சைவத்தை வளர்த்தல்

திருநாவுக்கரசர் மேதையாகத் திகழ்ந்தார். சிறந்த
பாவலராக, தத்துவ அறிஞராக விளங்கினார். அத்துடன்
இல்லாமல் பொது வாழ்விலும் ஈடுபட்டார். அறங்கள் பல
செய்தார். அறச்சாலைகள் அமைத்தார். குளங்கள் பல

வெட்டினார். பந்தல் வைத்தார் இதனைச் சேக்கிழார்,

“மாசின்மனத் துயரொழிய மருணீக்கி யார்நிரம்பித்
தேசநெறி நிலையாமை கண்டறங்கள் செய்வாராய்க்
காவளர்த்தும் குளந்தொட்டும் கடப்பாடு வழுவாமல்
மேவினார்க்கு வேண்டுவன மகிழ்ந்தளித்தும் விருந்தளித்தும்”

(பெரியபுராணம் 1330,1301)

என்று கூறுவதிலிருந்து அறியலாம். திருநாவுக்கரசரின் வாழ்விலிருந்து ஒரு உண்மையை நாம் தெரிந்து கொள்ளமுடிகிறது. சைவ நெறியைப் பின்பற்றியவர்கள் இறை வழிபாட்டில் சிவபெருமானை மட்டும் தொழுது கொண்டிருப்பார்கள் என்றில்லாமல், சமூகத் தொண்டையும் செய்து வருவார்கள் என்ற உண்மைதான் அது. அத்தகைய சைவர்கள் வாழும் ஊர் எவ்வாறு விளங்கியது என்பதற்குத் திருவாமூரைக் குறிப்பிடும்போது சேக்கிழார்,

“மெய்வளங்கள் ஓங்கவரும் மேன்மையினை ஆங்கவற்றுள்
சைவநெறி ஏழலகும் பாலிக்குத் தன்மையினால்
தெய்வநெறிச் சிவம்பெருக்கும் திருவாமூர் திருவாமூர்”

என்று தொண்டு நெறியால் சிவம் பெருக்கும் சைவப் பெருமக்கள் வாழும் ஊராக அதன் பெருமையைக் குறிப்பிடுவது இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

வழிபாட்டு முறைகள்

ஆன்றோர்கள் சிவவழிபாட்டு முறைகளை நான்கு வகை செய்துள்ளனர். அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாம். இவற்றுள் சரியை என்பது சீலத்தையும், கிரியை என்பது நோன்பினையும், யோகம் என்பது செறிவினையும், ஞானம் என்பது அறிவினையும் குறிப்பதாகும். திருநாவுக்கரசரின் தேவாரப் பாடல்களில் நால்வகை நெறிகளைப் பற்றிய கருத்துக்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. எனினும் கிரியை என்னும் நெறியினை அவர் விதந்தோதி சென்றுள்ளது மட்டுமின்றித் தம் வாழ்விலும் கடைப்பிடித்துள்ளார். எனவே திருநாவுக்கரசரைப் பொறுத்தமாட்டில் கிரியை என்னும் வழிபாட்டு நெறியினை அவர் பெரிதும் வலியுறுத்தியுள்ளார் எனலாம்.

கிரியை

அன்பர்கள் தங்கள் செயல்களால், அதாவது கிரியைகளால் இறை வழிபாடு செய்வதே கிரியை என்னும் வழிபாட்டு நெறியாகும். அடியவர்கள் தங்கள் செயல்களால் பக்தியினை வெளிப்படுத்துதல் கிரியை மார்க்கமாகும். திருமந்திரமும் இதனை,

“அன்புடனே நின்று அமுதமு மேற்றிய
பொன்செய் விளக்கும் புகைதீபந் திசைதொறுந்
துன்பமகற்றித் தொழுவோர் நினையுங்கள்
இன்ப முடனே வந்தெய்திடு முக்தியே”

என்றுரைக்கின்றது. கோயிலுக்குச் செல்லுதல், பூசித்தல், வழிபடுதல், மலரிடுதல், திருநாமம் உரைத்தல் போன்ற பல வழிபாட்டு முறைகளை மேற்கொள்ளுதல் கிரியை முறையாகும். திருநாவுக்கரசர் தம் தேவாரத்தில் இதை மிகத்தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளார்.

“வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சம்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
சூழ்ந்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்தவா வினையேன் நெடுங்காலமே”

என்ற பாடல் அதனை உணர்த்தி நிற்கிறது. வாழ்த்துவதற்கு வாயும் நினைப்பதற்கு நெஞ்சத்தையும், வணங்குவதற்குத் தலையையும் நமக்கு அளித்த இறைவனை மலர் தூவி வழிபடுதல் தேவை என்றுரைக்கும் இப்பாடல் கிரியை மார்க்கத்தை எடுத்துரைக்கின்றது.

வழிபடுதல்

இறைவனை வழிபடுவதற்கு அடிப்படைத் தேவை உண்மையான அன்பே ஆகும். திருநாவுக்கரசரும் இதனை “வஞ்சகமற்று அன்பு கூர்தல்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். அதுமட்டுமின்றி அகங்குழைய மகமெலாம் கண்ணீர் மல்க தொழுது முன்பணிதல் வேண்டும் என்கிறார். இதனைச் சம்பந்தப்

பெருமானும், காதலாகி கசிந்து கண்ணீர் மல்குதல் என்று உரைத்திருக்க காணலாம். மாணிக்கவாசகரோ எனில் அமுதால் உன்னைப் பெறலாமே என்கிறார். அதனையே நாவரசரும்,

“நெக்குநெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே
புக்குதிற்கும் பொன்னர் சடைபுண்ணியன்”

என்கிறார். மாதொருபாகன், மதிசூடியவன், வானவர், தலைவன், துன்பம் தரும் பிறவி நோய் அறுப்பவன், சுடலையில் ஆடும் சோதி என்றெல்லாம் இறைவனை ஏத்தி மெய்யன்புடன் வழிபடுதலே நாவரசர் உணர்த்தும் நெறியாகும்.

பூசித்தல்

இறைவனை நாளும் பூசித்து வணங்குதல் வேண்டும். பூசிக்கும் முன் பூசிப்போர் நீரில் மூழ்கித் தமது உடலை சுத்தம் செய்தல் வேண்டும். பூசித்தல் முறையை விளக்கும் திருநாவுக்கரசர் பூவினால் பூசித்தலைப் பெரிதும் வற்புறுத்துகின்றார்.

“பூக்கையால் அட்டிப் போற்றி எண்ணாதஇவ்
வாக்கையாற் பயனென்”

என்பது அவர் கேள்வி. மலர் வழிபாட்டிலும் பன்மலர் தூவுதல் தேவை என்பது அவர் கருத்து. நறுமலர், கடிமலர், தூமலர், பன்மலர் எனத் தம் பதிகங்களில் பல இடங்களில் குறிப்பிடும் திருநாவுக்கரசர் நல்ல மலர்களைக் கைநிறைய எடுத்துத் தொழுது பூசித்தலை வலியுறுத்துகிறார். இதனை அவர் நகமெலாந்தேயக் கையில் நாண்மலர் தொழுது தூவி என்று பாடுகின்றார். மேலும் பூவிட்டு பூசிக்கும்போது இறைவனுக்கு நன்னீராட்டி, குங்குமக் குழம்பு சாத்தி அலங்கரித்தலும் வேண்டும் என்கிறார். இறைவனின் திருமேனிக்கு அழகூட்டித் தூபம், தீபம் ஏற்றி மலர் கொண்டு மெய்யன்புடன் உள்ளங்கசிந்து வழிபடவேண்டும் என்பதே திருநாவுக்கரசர் காட்டும் நெறியாகும்.

நீறணிதல்

சின்னங்களில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவர்

திருநாவுக்கரசர். திருத்தூங்காணை மாடத்து இறைவன் அருளில் ஒருவரும் அறியாவண்ணம் ஒரு பூதம் வந்து, வாகிசப் பெருந்தகையின் திருத்தோளில் மூவகைச் சூலப்பொறியையும், விடைப் பொறியையும் இட்டது. அடையாளங்களைத் தன் மெய்யில் இட்டால் தான் வாழ்வேன் என்ற வைராக்கியம் கொண்ட நாவரசர் அவற்றைப் பெற்றவுடன் உயர்ந்தேன் என்று அகமகிழ்கிறார். எனவே சில சின்னங்களைத் தரிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டியவர் திருநாவுக்கரசர். திருநீறு என்பதும் ஒரு சிவ சின்னமாகும். அதை அணிவதைத் திருநாவுக்கரசர் வலியுறுத்துகிறார்.

“கங்காளன் பூசங் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமல் பூசி மகிழ் விரேயாமாகில்
தங்கா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவகதி
சிங்காரமான திருவடி சேர்வரே”

திருநீற்றின் மகிமையைத் திருஞானசம்பந்தரும் திருநீற்றுப் பதிகத்தில் புலப்படுத்துகிறார். அந்தச் சைவ மரபில் வந்த திருநாவுக்கரசரும் திருநீற்றினை நிறைய பூசவேண்டும் என்கிறார். விடிந்ததுமே வெண்ணீற்றை மெய்யிற் பூச வேண்டும் என்று கூறுகிறார். இதனைத்

“திருவாய்ப் பொலியச் சிவாய நமவென்று
நீற்றணிந்தேன் தருவாய் சிவகதி”

என்று பாடுகிறார். திருநீற்றணிந்து சிவனை வழிபட வேண்டும் என்பது நாவரசர் காட்டிய வழியாகும்.

திருவைந்தெழுத்து ஓதுதல்

நமசிவாய என்பது திருவைந்தெழுத்து ஆகும். உலகத்தில் அனைத்துமாய் இருப்பதுடன் அதில் ஊடுருவி இருந்து அதை ஆளும் இறைவனை வணங்குகிறேன் என்பதே இதன் பொருளாகும். உயிருள்ள உடலுக்கு இருதயமே முக்கியமானதாகும். மூளை இல்லாமல் போனாலும் வாழலாம். ஆனால் இருதயம் இயங்காவிடில் வாழ்வே இல்லை. திருவைந்தெழுத்தை இடையறாது உச்சரிப்பவர் சிவ வடிவம்

ஆகின்றனர். இறைவனைக் கூவி அழைக்கத் திருவைந்தெழுத்தே போதும். எல்லா மந்திரங்கட்கும் ஆதியாய், மூலமாய் உள்ள மந்திரம் திருவைந்தெழுத்து, ஆதிமந்திரம் அஞ்செழுத்து என்பது சேக்கிழார் வாக்கு.

இந்த ஐந்தெழுத்தின் சிறப்பையும், அதனை ஒதுவதால் நேரும் பயனையும் நாவுக்கரசர் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகிறார். ஐந்தெழுத்தை ஒதுவதற்குப் பெரிய ஞானம் தேவையில்லை. ஒன்றுமறியா வேடனே நாம் செபத்தால் முனிவராகவில்லையா? உணர்ந்து சொன்னாலே போதும் என்கிறார் திருநாவுக்கரசர். ஐந்தெழுத்து தவப்பயன் தரும். உடற்பிணியை மாற்றும். உயிர் நோயாகிய பிறவியை அறுக்கும் நாவிற்கு அணிகலனாகும். ஐந்தெழுத்து அகஇருள் நீக்கும். நல்லகத்தை உருவாக்கும் என்றெல்லாம் திருவைந்தெழுத்தின் சிறப்பை உணர்த்தும் நாவுக்கரசர் இதனை ஒதாதவர் பிறவிப்பயனை அறுக்கவே முடியாது என்கிறார். பாவமறுப்பது, நடுக்கம் கொடுப்பது, நலமிகக் கெடுப்பது, நன்னெறியாவது நமசிவாய மந்திரமே என்றுரைக்கும் திருநாவுக்கரசர்,

“கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சிவாயவே”

என்று உறுதிபடக் கூறுகிறார். ஐந்தெழுத்தின் மகிமையைத் தனிப்பதிகமாகவே திருநாவுக்கரசரும், திருஞானசம்பந்தரும் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது. சமண மதத்தால் இருண்டிருந்த தமிழ்நாடு சைவ ஒளி பெற்று, இறைநெறிக்கு எதிரான சமணம் வேரோடு வீழ்ந்து, சைவம் ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இன்றளவும் நின்று ஒங்க வித்திட்ட திருநாவுக்கரசரையும் அதே காலத்தில் வாழ்ந்த திருஞானசம்பந்தரையும் எந்நாளும் நம் மனத்தில் வணங்கி வருவது நம் நன்றிக் கடனாகும்.

55. சுந்தரர் தேவாரத்தில் சமூக மெய்மைகள்

க. முத்தையா

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை (சுயநிதிப்பிரிவு)

தியாகராசர் கல்லூரி

மதுரை

முன்னுரை

இலக்கியம் ஒரு காலக்கண்ணாடி; படைப்பாளன் ஒரு சூழ்நிலைக் கைதி என்பது முன்னோர் வாக்கு. படைப்பாளன் வாழும் சமகாலத்தை எதிரொலிக்காத படைப்பு காலவெள்ளத்தில் கரை சேர இயலாது. படைப்பாளருக்குச் சமூக அக்கறை உண்டு. அவன் வெளிப்படையாகப் பேச இயலாத கருத்தைக்கூட படைப்பின் வாயிலாகக் குறிப்பாகவேனும் பதிவு செய்ய இயலும். அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவரும் சைவசமயக் குரவர் நால்வரும் ஒருவரும் தேவாரம் பாடிய மூவரும் ஒருவருமான சுந்தரரின் திருப்பாட்டிலும் சமூகத்தின் மீதான விமர்சனத்தைப் பார்க்க இயலும். பக்தி இலக்கியம் சைவத் திருமுறை என்னும் கட்டுக் கோப்பில் நின்று அடியவர்களைச் சிவபெருமானை நோக்கி ஆற்றுப்படுத்துகின்ற பணியைச் செய்யக்கூடிய இலக்கியமாக இருப்பினும் சமூக மெய்மைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டதாகச் சுந்தரர் தேவாரம் விளங்குவதைத் திருப்புகலூர் பதிகம் வழி நிறுவுகின்றது இக்கட்டுரை.

சுந்தரர் - சில குறிப்புகள்

திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருநாவலூரில் சடையனார் இசைஞானியார் ஆகியோருக்கு மகனாகப் பிறந்து நரசிங்க முனையரையரால் வளர்க்கப்பட்டு திருவெண்ணெய் நல்லூரில் புத்தூர் சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் மகளை மணக்க முற்படும் போது மணக்கோலத்தில் சிவபெருமானால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டு பின் திருவாரூரில் கணிகையர் குல பரவை

(கமலினி) யாரையும் திருவொற்றியூரில் சங்கிலி (அநிந்திதை) யாரையும் மணந்து தம் மனைவியரின் ஊடல் தணிக்க சிவபெருமானை வாயிலாக அனுப்பியவர் சுந்தரர் (ஆலாலசுந்தர்) அவர் அவினாசியில் முதலை உண்ட பாலகனை உயிர்ப்பித்தல் திருமுதுகுன்றத்தில் கிடைத்த பொன்னை மணிமுத்தாற்றிலிட்டு அதைத் திருவாரூர் கமலாயத்தில் எடுத்தல் உள்ளிட்ட அற்புதச் செயல்களைச் செய்ததாகத் திருமுறைகள் இயம்புகின்றன.

தேவாரம்

பன்னிரு திருமுறைகளுள் முதல் ஏழுதிருமுறைகள் தேவாரம் என அழைக்கப்பட்டாலும் முதல் திருமுறைக்குத் திருக்கடைக்காப்பு என்றும் ஏழாம் திருமுறைக்குத் திருப்பாட்டு என்றும் தனித்த பெயர்கள் உண்டு. சுந்தரர் தேவாரத்தில் நூறு பதிகங்கள் உள்ளன. அவற்றில் 1026 பாடல்கள் உள்ளன. அவை இந்தளம், காந்தார பஞ்சமம், காந்தாரம், குறிஞ்சி, கொல்லி உள்ளிட்ட பதினேழு பண்களால் பாடப்பெற்றுள்ளன. திருப்புகலூர் பதிகம் கொல்லி என்னும் பண்ணில் பாடப்பட்டது. செங்கல்லையும் பொன்னாக்கிய சோழநாட்டின் திருப்புகலூர் அக்கினிசுவரரின் அருட்செயலை எண்ணிப் பாடப்பட்டதாக இப்பதிகம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

கொடுப்பார் இல்லை

தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டு இல்லையென்று வந்தோர்க்கு இல்லையென்று சொல்லாத மனம் படைத்த தமிழ்ப் புரவலர்கள் பலர் இருந்து வந்துள்ளனர் என்பதை இலக்கியங்கள் சான்றுகளுடன் நிறுவுகின்றன. அமிழ்தமே கிடைத்தாலும் தனித்து உண்ணாத சான்றோர் இருந்தமையை உண்டாலம்ம இவ்வுலகம் என்னும் பாடல் பதிவு செய்யும்.

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனெதிர்

ஈயேன் எனல் அதனினும் இழிந்தன்று”

என்னும் பாடல் ஈயேன் என்பது இழிவானது என்று அறிவுறுத்துகின்றது. ஈயார் இருந்தனர் என்பதையும் இவ்வடி

சுட்டுகின்றது. சுந்தரர் காலத்தில் இல்லை என்று வந்தோர்க்கு ஈயாதோர் மிகுதியாக இருந்தனர் என அவரது பாடல்களால் அறியமுடிகின்றது.

“எள்விழுந்திடம் பார்க்கும் ஆகிலும்
ஈக்கும் ஈகிலன் ஆகிலும்
வள்ளலேஎங்கள் மைந்தனே என்று
வாழ்த்தினும்கொடுப் பாரிலை” (347:1-2)

மேலும் கொடுப்பாரில்லை என்னும் சொல்லாட்சியை ஒரே பதிகத்தில் எட்டு இடங்களில் பயன்படுத்துகின்றார் சுந்தரர்.

பொய்மையாளரைப் பாடாதீர்

பொய்யாமை என்பது காலந்தோறும் சான்றோரால் கண்டிக்கப்பட்டது. வாய்மை வலியுறுத்தப்பட்டது. பொய் சொல்லாமல் இருந்தால் வேறு அறங்கள் எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை என்று பாடினார் வள்ளுவர். காலந்தோறும் பொய்யாமை தொடர்ந்து வருவதும் தற்காலத்தில் அவை மலிந்து இருப்பதும் கண்கூடு. தன்னைத்தானே புகழ்ந்தும் இச்சைப் பேசியும் அடுத்தும் இருக்கும் பொய்யர்களைப் பாடாதீர் என்று,

“தம்மையே புகழ்ந்து இச்சை பேசினும்
சார்வினும் தொண்டர் தருகிலார்
பொய்மையாளரைப் பாடாதே”

என்றும் பாடல் அடிகளின் வழியே ஆற்றுப்படுத்துகின்றார் சுந்தரர்.

புலவர்களின் புகழுரை

கற்பனை கலந்தது கவிதை. அதனால் தான் கவிதைக்குப் பொய்யழகு என்றனர். இலக்கியம் என்பது புனைவுகளால் ஆனது. அது நடப்பியலை அல்லது மிகை நடப்பியலை எதிரொலிப்பதாக இருக்கும். சில ஒருபுடை உவமையாக இருத்தலும் கூடும். வறுமைப்பட்ட புலவர் சிலர் புகழ்வதற்குச் சிறிதும் தகாதவரைத் தக்கார் போல் பாடுதல் வருந்தற்குரியது. அவ்வாறு இருப்பதை சுந்தரர் பல்வேறு பாடல்களில்

எடுத்தாங்கின்றார்.

“மிடுக்கிலாதானை விமனே விறல்
விசயேன வில்லுக்கு இவனென்று
கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று” (341:12)

என்னும் பாடலடிகள் வலிமையும் வீரமும் இல்லாதவனை
மல்லுக்கு விமன் போன்றவன் வில்லுக்கு அர்ச்சனன்
போன்றவன் என்றும் மகாகஞ்சனை வள்ளல் என்றும் புகழ்ந்து
பாடுகின்ற தன்மையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

“காணியேற் பெரிது உடையனேகற்று
நல்லனேகற்றம் நற்கினை
பேணியே விருந்து ஒம்புமே என்று” (342:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் நிலம் சிறிதும் இல்லாதவனை மிகுதியான
காணிகளை உடையவன் என்றும் கல்வியறிவு இல்லாத
பேதையை மிகுதியாகப் படித்தவன் என்னும் ஒருவரோடும்
பேசுதாவனை நண்பர்களையும், உறவினர்களையும் நன்றாகப்
பாதுகாப்பவன் என்றும் விருந்தினரைக் கவனிக்காதவனை
விருந்தினரை நன்று உபசரிப்பவன் என்றும் புகழ்வதைச்
சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

“வஞ்சநெஞ்சனை மாசலக்கனைப்
பாவியைவழக் கில்லியைப்
பஞ்சதுட்டனைச் சாது வேயென்று
பாடினும் கொடுப்பாரிலை”

என்னும் பாடலடிகள் வஞ்சக மனம் கொண்டவனை,
பெருங்குற்றங்கள் புரிந்தவனை, பாவியை நேர்மையுற்றவனை
ஐம்பெரும் பாவங்களைச் செய்தவனைச் சாது என்று பாடுகின்ற
தன்மையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

“நலம் இலாதானை நல்லனே என்று
நரைத்த மாந்தரை இளையனே”

என்னும் பாடலடிகள் அழகில்லாதவனைப் பேரழகன் என்றும்
கிழவனைக் குமரன் என்றும் தொழுநோயாளர்களைச் சிறந்த

தோள் வலிமை உடையவனே என்றும் ஈயாதவனைத் தாய் போன்றவன் என்றும் பாடுகின்ற தன்மையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. சிதம்பரத்தில் ஓர் அறிவிலாரைப் புகழ்ந்து பாட அவன் புலவர்க்குப் பரிசளிப்பதைப் போல,

“மூடர்முனே பாடன் மொழிந்தா லறிவரோ
ஆடுடுத்த தென்புலியூ ரம்பலவா-ஆடகப்பொற்
செந்திருவைப் போலனங்கைச் சிங்காரித் தென்ன பயன்
அந்தகனே நாயகனா னால்”

என்று இரட்டைப் புலவர் பாடிய இப்பாடல் கண்டு நினைக்கத்தக்கது.

புகழ்ந்தும் பயனில்லை

சங்ககாலந்தொட்டு பரிசில் பெற விரும்பும் புலவர்கள் புரவலனை நோக்கி அவனது இயல்புகளைப் புனைவுகளுடன் கூறிப் புகழ்ந்து பாடி பரிசு பெற்று வந்துள்ளனர். காலப்போக்கில் வறுமையால் சிறிதும் தகுதியில்லாதவனைப் பாட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. காணாது ஈத்த பரிசிலைப் பெற யான் வணிக பரிசிலன் அல்லேன் என்றும் எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசைச் சோறே என்றும் தன்மானத்தோடு இருந்தப் புலவர் பெருமக்கள் அருகினர். எனவே கருமியை வள்ளல் என்றும் கோழையை விரன் என்றும் பொய்யுரைத்துப் பாட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இந்நிலையைப் பல்வேறு பாடல்களில் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். மேலும் புகழ்ந்து பாடினாலும் பரிசுக் கொடுப்பார் இல்லை என்பதை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறார்.

“என்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை” (341:2) & (345:2)

“என்று பேசினும் கொடுப்பாரிலை” (342:2)

“என்று பாடினும் கொடுப்பாரிலை” (344:2)

“என்று சாற்றினும் கொடுப்பாரிலை” (346:2)

“என்று வாழ்த்தினும் கொடுப்பாரிலை” (347:2)

“என்று மொழியினும் கொடுப்பாரிலை” (348:2)

“என்று கழறினும் கொடுப்பாரிலை” (499:2)

துயர் அடையாதீர்

பொன்னும் பொருளும் தருவார்கள் என்று நம்பி பொய்யர்களை வானளாவப் புகழாதீர். அவர்கள் அதற்குத் தகுதியானவர் அல்லர். தகுதியற்றவரை மிகைப்பட புகழ்வதாக எண்ணி பொய்யுரைக்காதீர். அவர்கள் பரிசு தருவார்கள் என நம்பி ஏமாந்து போகாதீர் துன்பப்படாதீர் என்று விழிப்பூட்டுவதைத்

“தாயன்றோடில வோர்க்கெலாம் என்று
சாற்றினும் கொடுப்பாரிலை
போயுழன்றுகண் குழியாதே” (346:2-3)

என்பதால் அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

‘கொள்வா ரிலாமையால் கொடுப்பா ரிலை’ என்றார் கம்பர். ஆனால் சமூகத்தில் அறம் செய்ய விரும்பும் மனம் படைத்தவரில். ஆதலால் ஈவாரில்லை. இவ்வேற்றத்தாழ்வு எட்டாம் நூற்றாண்டில் தலைதூக்கி இருந்ததை சுந்தரர் தம் பாடல்கள் பறைசாற்றுகின்றன. மேலும் தகுதியில்லாதாரைத் தக்கார் எனப் பலப்பல பாடும் புலவரும் அவ்வாறு புகழுரை கேட்டபின்னும் ஈயாத செல்வந்தரும் இருந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. இந்நிலையுணர்ந்த சுந்தரர் நிலையற்ற செல்வத்திற்காகப் பொய்யுரைக்காதீர்; கருமிகளிடம் சென்று ஏமாறாதீர் என்று அறிவுறுத்துகின்ற தன்மை மேலோங்குவதை அறியமுடிகின்றது.

56. காரைக்கால் அம்மையாரின் வாழ்வும், வரலாறும்

பவுன்உத்ரா கண்ணையன்

ஆய்வியல் நிறைஞர்

இலக்கியத்துறை

தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர்

முன்னுரை

சிவனை முழு முதற் கடவுளாகக் கொண்டது சைவ சமயம். அச்சைவ சமய எழுச்சியில் கோயில்கள், இலக்கியங்கள், சைவ மடங்கள் உள்ளன போலவே சைவத்தமிழ் நெறி வளர்த்த அறிஞர்களில் 63 நாயன்மார்களும் உள்ளனர். அவர்களில் மிகவும் சிறப்புக்குரியவர் காரைக்கால் அம்மையார் என்னும் பெண்பாற் புலவர் ஆவார். அம்மையாரின் வாழ்வும், வரலாறும் சைவப் பூசல்களையும் இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

வாழ்வும் வரலாறும்

முற்காலத்தில் காரைவனம் எனப்பட்ட மாநகர் தற்போது காரைக்கால் என்று வழங்கப்படுகிறது. அந்நகரில் தனதத்தன் தர்மவதி தம்பதியருக்கு மகளாகப் பிறந்தவர். காரைக்கால் அம்மையார் இவரது இயற்பெயர் புனிதவதி; சிவ வழிபாட்டில் ஈடுபாடு கொண்ட வணிகக் குடும்பத்தில் பிறந்தமையால் சிறுவயதிலிருந்தே சிவபெருமான் மீது பக்தி கொண்டவராக இருந்தார்.

மாங்கனியில் திருவிளையாடல்

அம்மையார் பரமதத்தன் என்பவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டு இல்வாழ்க்கை வாழ்ந்தார். ஒருசமயம் பரமதத்தன் தனது கடையிலிருந்து இரண்டு மாங்கனியைக் கொடுத்தனுப்பினார். இரு மாங்கனிகளுள் ஒன்றை அம்மையார் இறையடியார்க்குப் படைத்துவிட்டார்.

உணவின் போது ஒரு மாங்கனியை உண்ட பரமதத்தன்

அதன் சுவையால் மற்றொரு மாங்கனியையும் கேட்டார். இறைவனிடம் வேண்டி மாங்கனி பெற்று கணவனிடம் கொடுத்தார். அக்கனி முன்னதைக் காட்டிலும் சுவைத்தமையால் விவரம் கேட்ட பரமதத்தனிடம் உண்மையை உரைத்தார் அம்மையார். அப்படியாயின் தன்முன்னே மற்றொரு மாங்கனியை வரவழைக்க கூறியபடியே மீண்டும் அம்மையார் மாங்கனியை வரவழைத்தார். இதைக் கண்டு வியந்த பரமதத்தன் அவரைத் தெய்வப்பெண் என்று கருதினார்.

பேய்வடிவு பெறுதல்

பரமதத்தன் மதுரை மாநகர் சென்று மற்றொரு பெண்ணை மணம் செய்து வாழ்ந்தார். சிலகாலம் கழித்து பரமதத்தன் பாண்டிய நாட்டில் இருக்கும் செய்தி அறிந்து அம்மையாரும், அவருடைய உறவினரும் பாண்டிய நாட்டிற்கு சென்றனர். தன்னை தேடிவந்த அம்மையாரைக் கண்ட பரமதத்தன் அவரைத் தெய்வமாக வணங்கி மனைவி குழந்தைகளுடன் காலில் விழுந்தார். அதன் பிறகு,

“கணவருக்காகத் தாங்கிய உடல்நீங்கி இறைவரைப்
போற்றுகின்ற பேய்வடிவத்தை அடியேனுக்கு
நற்பாங்கு பொருந்த அருளவேண்டும்”

என்று இறைவனிடம் வேண்டினார். தாம் வேண்டியதனையே பெறுவாராகி உடம்பில் தசையும், அதனை இடமாகக் கொண்டு அடைந்த அழகுகளையும் உதறி அனைவரும் வணங்கும் சிவபூதகன வடிவம் பெற்றார்.

கயிலாயம் செல்லல்

அம்மையார் இறைவனைக் காணக் கயிலாயம் சென்றார். கயிலாயம் இறைவன் உறையும் புனிதமான இடம் என்பதனால் அங்கு தரையில் கால் ஊன்றாமல் தலைகீழான நிலையில் சென்றார். இதனைக் கண்டு பார்வதி அம்மை யாரெனக் கேட்க,

“நம்மைப் பேணும் அம்மைக்கான்”

என சிவபிரான் கூறிப்பின்னர்

“அம்மையே வருக” என்றழைத்து

தசவம் வளர்த்த தமிழ் கிலக்கியங்கள்

“வேண்டுவனக் கேள்” என இறைவன் விளித்தார். அதற்கு அம்மையார்,

“பிறவாமை வேண்டும், மீண்டும் பிறப்புண்டேல்
இறைவா உனையென்றும் மறவாமை வேண்டும்
இன்னும் வேண்டும் நான் மகிழ்ந்து பாடி, அறவா நீ
ஆடும் போது உன் அடியின் கீழ் இருக்க”

என்றார். அவ்வாறே இறைவனும் அருளினான்.

சிறப்புகள்

அம்மையார் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் அமர்ந்த கோலம் கொண்டவர். மற்ற நாயன்மார்கள் அனைவரும் நின்றபடியே பிரகாரத்தில் இருப்பார். சிவபெருமானால் அம்மையே என்று அழைக்கப்பெற்ற சிறப்புக்குரியவர். மூன்று பெண் நாயன்மார்களில் அம்மையாரே மூத்தப் புலவராவார். இசைத்தமிழால் இறைவனைப் பற்றி முதன் முதலாகப் பாடியவராகவும் தமிழுக்கு அந்தாதி என்னும் இலக்கண முறையை அறிமுகம் செய்தவராகவும் காணப்படுகிறார்.

அம்மையார்க்கென காரைக்காலில் உள்ள சிவன் கோயிலில் தனி சந்நிதி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அக்கோயில் காரைக்கால் அம்மையார் கோயில் என்றும் மக்களால் அழைக்கப்பெறுகிறது.

சைவநெறி மாண்புகள்

அம்மையாரின் நூல்கள் சிவபெருமானின் ஒப்பற்ற உயர்நிலையைக் கூறுகிறது. அற்புதத் திருவந்தாதி, திருவலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம், திரு இரட்டை மாணிமாலை போன்ற நூல்களைத் தந்து சைவத்தமிழுக்குப் பெரும் தொண்டாற்றி உள்ளனர். இவருடையப் பதிகமுறைகளைப் பின்பற்றியே பிற்காலத்தில் தேவாரப் பதிகங்கள் இயற்றப்பட்டன.

அற்புத திருவந்தாதி

இறைவன் அருளால் தாம் உள்ளத்து தோன்றிய சிவஞானத்தின் ஒருமைப் பாட்டினால் இறைவனைப் பாடிப் போற்றிய அந்தாதி ஆதலின் அற்புத திருவந்தாதி எனப் பெயர் பெற்றது. இந்நூலுக்கு ஆதி அந்தாதி என்ற பெயரும் உண்டு. சிவன் எலும்புமாலை அணிந்து கபாலத்தைக் கையில் ஏந்தி இடுகாட்டில் இரவில் ஒளிப்பிழம்பாக ஆடும் காட்சியை அம்மையார் சிறப்பாக வர்ணிக்கிறார்.

“பிறர் அறியலாகாப் பெருமையும் தாமே
பிறர் அறியும் பேருணர்வும் தாமே - பிறருடைய
அன்பே அணிந்து இரவில் தீயிடும் எம்மானோர்
வான்பேயும் தாமும் மகிழ்ந்து” (அற்புத திருவந்தாதி-30)

திருகிரட்டை மணிமாலை

இந்நூலில் சிவப்பெருமானின் சிறப்புக்களையும், அழகினையும் சொற்கோலங்களாக வடிவமைத்து அம்மையார் பாடியுள்ளார்.

“தொல்லை வினைவந்து சூழாமுன் தாழாமே
ஒல்லை வணங்கி உமையென்னும்-மெல்லியல் ஓர்
கூற்றானைக் கூற்றுருவம் காய்ந்தானை வாய்ந்திலங்கு
நீற்றானை நெஞ்சே நினை”

(திருவிரட்டை மணிமாலை-12)

திருவாலங்காட்டு மூத்தத் திருப்பதிகம்

அம்மையார் முதன் முதலில் பாடிய பதிகமுறை திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம் ஆகும். இறைவனைப் பதிகமுறையில் பாடியமையால் திருப்பதிகம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. திருவாலங்காட்டில் இறைவன் பாடியமையால் இவைத் திருவாலங்காட்டு மூத்த பதிகம் என்று பெயர் பெற்றது.

சிவபெருமான் சுடுகாட்டையே தனது ஆடும் அரங்கமாகக் கொண்ட திருக்கூத்தினைக் கற்பனை நயம் தோன்ற

அம்மையார் பாடியுள்ளார்.

“ஈமம் இடு சுடு காட்டகத்தே
அகம் குளிர்ந்து அனலாடும்
எங்கள் அப்பன்” (மூத்த திருப்பதிகம்-3)

முடிவுரை

இவ்வாறாகச் சைவத்தமிழ் நெறி வளர்த்த அறிஞர்களில் மிகவும் போற்றுதற்கு உரியவர் காரைக்கால் அம்மையார் ஆவார். தமிழ்ப் பாடல்களால் இறைவனைப் பாடிப் போற்றும் திருநெறியாகிய தமிழ்நெறியை வித்திட்ட பெண் என்ற சிறப்பைப் பெற்ற அம்மையார் திருவடிகளைப் போற்றி துதித்து நாமும் வழிப்படுவோமாக. நீவீரும் வழிப்படுவீராக.

57. கைவம் வளர்த்து பெண் ஆளுமைகள்

முனைவர் ச.கௌ.கவிதா

இணைப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

அ.அ.அ. மகளிர் கலைக்கல்லூரி

வாலாசாபேட்டை

முன்னுரை

அகத்தையும், புறத்தையும் பாடுபொருளாகக் கொண்ட காலம் சங்ககாலம் இயற்கையில் வழிபாடே. இறை வழிபாடு என்று இயற்கை தாம் கண்ட அழகையும் பேராற்றல்களையும் தெய்வமாக வணங்கிய சமுதாயம் சங்ககாலச் சமுதாயம் அதன்பின் இறைவனைப் பற்றிய கோட்பாடுகளை உருவாக்கி சமயம் என்ற கருத்தாக்கத்தைப் பதிவு செய்த காலம் பக்தி இயக்கக் காலம் பிறவியாகிய துன்பத்தைக் கடக்க இறைவனின் திருவடிகளைத் தவிர வேறு துணையில்லை. இறைவனை அடைவதற்கு உயிர்கள் கடைப்பிடித்தொழுகும் ஓர் அறவழியே சமயம் என்கிறார். திரு.வி.க. சி என்பது சூரிய கலையையும் “வ” என்பது சந்திரகலையையும் குறிப்பதாக யோக நூல்கள் கூறுகின்றன. சிவனைத் தலைவனாகக் கொண்ட சமயம் சைவம் எனப்பட்டது.

சைவசமயத்தை வளர்த்ததில் 63 நாயன்மார்களின் பங்கு அளப்பரியது. அவர்கள் காலத்தில் புறச்சமயங்களான சமணம், பௌத்தம் போன்றவை தோன்றி வேறுபட்ட கடவுள் கொள்கைகளைப் பரப்பிய போது சைவத்தை நிலைநாட்ட அவர்கள் பலமாகப் போராட வேண்டிய சூழல் இருந்தது. சங்ககாலத்தில் இல்லாத துறவு என்ற கருத்தாக்கம் சமண, பௌத்தர் கடவுள் கொள்கையில் முக்கியமானதாக இருந்தது. ஆனால் சைவசமயமோ, இல்லறத்தைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு இறைநெறியைப் போற்றியது.

சிவாலயங்களில் தனியடியார்கள் 63, தொகை அடியார்கள் 9 ஆக 72 வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன.

மற்றவர்கள் நின்ற வடிவமாக இருக்க, காரைக்கால் அம்மையார் மட்டும் இருந்த வண்ணமாகியிருக்கும். சிறப்புப் பெற்றவர் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த பெண் நாயன்மார் இவர். சிறந்த கல்வியறிவோடு, ஆன்மீக ஈடுபாடு கொண்டவர். இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட பெண்அடியார், சோழநாட்டில், காரைக்காலில் அவதரித்தவர். பெரும்வணிகன் தனத்தனுக்கு மகளாகப் பிறந்து பெண்ணுலகிற்கும் தமிழகத்திற்கும் பெருமை சேர்த்தவர். இவர் பிறப்பு மட்டுமே அவதரிப்பு என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

“தங்கள் கலத் தலைவனார் தனத்த னார்தவத்தால்
அங்கவர்பாற் றிருமடந்ததை அவதரித்தார் என வந்து
பொங்கியபே ரழகுமிகப் புனிதவதி யார்பிறந்தார்”

காரணம்,

“வண்டல்பயில்வனவெல்லாம் வளர்மதியம்

புனைந்தசடை

அண்டர்பிரான் திருவார்த்தை அணையவரு

வனபயின்று”

வந்தவர் வினையாடும் போதும் அவர்மனம் சிவனை நாடுகின்றது. அதனால் தான் அவர் நாமம் பக்த பஞ்சாட்சரமாக ஒலிக்கப்படுகின்றது. இவர் பெயரைக் கூறியே அவர் கணவன் பரமதத்தன் முக்திப் பெறுகிறான். இவர் பாடிய பாசுரங்கள் மூத்தத் திருப்பதிகம் என்று பெயர். இறைவன் மேல் மிக்க ஈடுபாடு காரணமாக இவர் (1) திருவாலங்காட்டு மூத்தத் திருப்பதிகம் (1) 11 பாசுரங்கள் (2) திருவாலங்காட்டு மூத்தத் திருப்பதிகம் (2) 11 பாசுரங்கள், (3) திருவிரட்டை மணிமாலை 20 பாசுரங்கள் (4) அற்புதத் திருவந்தாதி 100 பாசுரங்கள் எனும் 4 நூல்களை இயற்றியுள்ளார். கணவனால் தெய்வமாகக் கருதப்பட்டு கைவிடப்பட்ட இவர். இறைவனுக்கே முழுமையாகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர். பூதவுடலைத் துறந்து பேயுரு வேண்டிப் பெற்று திருவாலங்காட்டுக்கு தம் தலையாலே நடந்து சென்றவர்.

“காலனையும் வென்றோம் கடுநகரம் கைகழன்றோம்
மேலை இருவினையும் வேரறுத்தோம் - கோல
அரணார் அவிழ்தழிய வெந்தியம் பெய்தான்
சரணார வித்தங்கள் சார்ந்து”

என்று ஆனந்தக் களிப்பால் பாடியவர். உலகப்
பற்றுகளையெல்லாம் விட்டொழித்துவிட்டு, பிறவிப்
பெருங்கடலை நீந்துவதற்காக இறைவன் அடியைப் பற்றியவர்.
இறைவனின் பெருமைகளை உணர்ந்து கொண்டதாலும் மாய
உலகில் உள்ளவை எல்லாம் மாறக்கூடியவை என்பதையும்
உணர்ந்து கொண்டதால் இறைவனிடம் வேண்டும் போது,

“இறவாத அன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமைவேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை
என்றும்

மறவாமை வேண்டும்”

என்று இறவாத அன்பு, பிறவாமை, பிறப்பிருந்தால் இறைவனை
மறவாமை ஆகியவற்றை வேண்டி மேலும் வேண்டுகின்றார்.
நான் மகிழ்ந்து பாடி அறவாநீ ஆடும் போது உன் அடியின் சீழ்
இருக்க என்றார். இவர்பால் இறைவன் கொண்ட கருணை
ஈடற்றது. தாய், தந்தை அற்றவளான இறைவனே, காரைக்கால்
அம்மையாரை, அம்மையே என்று அழைத்த பெருமைக்குரியவர்.
இறைவனைத் தந்தையாகக் கருதி, அவர் பாதங்களில் அப்பா
என்று அழைத்து பணிந்து வீழ்ந்தார் அம்மையார். மகள் என்ற
உரிமையிலே தன் தந்தையான இறைவன்மேல் கொண்ட
பாசத்தினால் கடுகாட்டின் கொடுமைளைக் கண்டு கலங்கிப்
பாடுகின்றார். தன் கணவன் தனக்கு இழைத்தக் கொடுமையை
உமையவரும் பெற்றுவிட்டாள் என்ற செய்தியையும்
திருவாலங்காட்டுப் பதிகத்திலே 1-துவு செய்துள்ளார்.
இறைவனின் நினைவுகளிலேயே பிறந்து, வாழ்ந்து, மறைந்த
புனிதவாதியாரின் பக்தி வியத்தற்குரியது. உலக
நிலையாமைகளையும் இறைவனின் தன்மைகளையும் தம்
பாக்களிலே பாடிய இவர் திறம் வியப்புக்குரியது.

“அறிவானும் தானே அறிவிப்பானும் தானே”

என்ற இவர் பாடல், இறைவன் முக்காலமும் உணர்ந்தவன். அவனின்றி அனுவும் அசையாது என்பதைப் பதிவு செய்துள்ளது.

“பல்கலையா கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப்
பதிபசுபா சத்தெரித்தல் பரிபரமே அதுதான்
நிலவும் அருவுருவின்றிக் குணங்குறி களின்றி
நின்மலமாய் ஏகமாய் நித்த மாகி
அலகிலுயிர்க் குணர்வாகி அசல மாகி
அகண்டிதமாய் ஆனந்த உருவா யன்றிச்
செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறியாகிப் பெரிதாய்
திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்து ளோரே”

என்று கூறுகிறது. சைவ சமயம் கடவுளைப் பிறப்பற்றவன் என்றும் மும்மூர்த்திகளையும் கடந்தவன் என்றும் வலியுறுத்துகிறது. காரைக்கால் அம்மையாரும்,

“தொல்உலகுக்கு ஆதியாய் நின்ற அரன்”
(அற்புதத்திருவந்தாதி,17)

“முன்னோர் இல்லா முன்னோன்
அளவில் அண்டம் முளையின்றி விளைத்து”
என்று ஞானாமிர்தமும் (1)

“ஆதிமூர்த்தியை அருந்தவ முதல்வனை”
என்று பெருந்தேவபாணியும்

“அகரமுதலா அனைத்துமாய் நிற்கும்” (7,5,1)
என்று திருமந்திரமும்,

“அகர முதலானை அணி ஆப்பனூரானை”

(1 ஆப்பனூர் 11:5) என்று தேவாரமும் பதிவு செய்துள்ளது. சிவபெருமானே பிறவியில்லாதவர் பிறவியில்லாதவரே பிறவியை அறுக்கமுடியும். பிறவியை நீக்கி முக்தியை வழங்குவதாலேயே இறைவனுக்கு, சிவனுக்கு முக்திசுவரர் என்று பெயர் அமையப்பெற்றது. பிறக்கின்ற உயிர்களைச் சைவ சமயம்

தத்துவத்தைக் கடந்த தனிப்பரம்பொருளாக ஏற்கவில்லை. பிறவாதும் இறவாதும் இயங்குகின்றவன் இறைவன் ஆவான். அதனால் தான் காரைக்கால் அம்மையார் பிறவாமையை வேண்டினார். மாணிக்கவாசகரும் பிறவியை வேர் அறுப்பவனே (அடைக்கலப்பத்து-1) பிறவிப்பிணிக்கோர் மருந்தே (அ.பத்து-8) என்கின்றார்.

“பிறப்பு அறுப்பதானால் அருளாலே
மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையேன்”
(அற்புதத் திருவந்தாதி:9)

என்கிறார் காரைக்கால் அம்மையார்,

“பிறவி அறுப்பீர்கள் அறவன் ஆருரை
மறவாது ஏந்துமின் துறவியாகுமே”
என்று தேவாரமும் (ஆரூர் 12)

“பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பு அறுக்கும்” (349)

“பிறப்பென்னும் பேதமை நீங்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்பது அறிவு” (358)

என்று திருக்குறளும் இதனைப் பதிவுசெய்துள்ளது.

பிறவுளுமைகள்

காரைக்கால் அம்மையார் சைவசமய வளர்ச்சிக்கு நேரடியாக உதவியவர் இவரைத் தவிர மறைமுகமாக உதவிய மங்கையர்க்கரசியார், திலகவதியார் போன்றோரின் சைவப் பற்றும் இன்றியமையாதது. இல்லற வாழ்விலிருந்து கொண்டே இறைத்தொண்டு ஆற்றினார். பெரியோர் ஒவ்வொரு ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னாலும் ஒரு பெண் இருக்கின்றாள் என்பதற்குச் சான்றாக அடியவர்களின் மனைவியரும் அவர்தம் கருத்துக்கு உடன்பட்டு இறைத் தொண்டில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அதன் காரணமாகவே அவர்கள் பக்தி சிறப்புற்றது. திருநீலகண்டரின் மனைவி தீயொழுக்கம் புரிந்த கணவனின் இறைத்தொண்டுக்கு எவ்வித இடையூறும் விளைவிக்கவில்லை. இளையாங்குடிமாறர் மனைவியோ, அடியாருக்கு

அமுதிடவேண்டி, நிலத்தில் விதைத்து விட்ட நெல்லை மீண்டும் கொண்டுவந்து உணவுபடைத்திட்டப் பெருமை பெற்றவர். மெய்ப்பொருள் நாயனாரின் மனைவியும் தம் கணவரின் வாக்கிற்கிணங்கி, எதிரியைப் பிழைக்கவிட்டவர். தம் கணவர் நிரபராதி என்று மெய்பிக்க துலாக்கோலில் பிள்ளைகளுடன் ஏறி நின்றவர் அமர்ந்தியார் மனைவி வறுமையினால் தம் தாலியைக் கழற்றிக் கொடுக்க, அதற்கு மாற்றாக குங்குலியப் பொதியை வாங்கியதால் இறைவன் அருளைப் பெற்றவர். குங்குலியக்கலயர் தன் மகளின் கூந்தலை அறிந்துத் தந்தவர் மானக்கஞ்சாறர் செந்நெல்லை ஆண்டவனுக்கு உதவி கொல்லையிலிருந்த இலைக்கறிகளைத் தம் மனைவியோடு உண்டவர் அரிவாட்டாயர் தன்மகளின் மறைவை மறைத்து, இவ்வாறே திருநீலநக்கரின் மனைவி தன் கணவனால் துறக்கப்பட்டு, மீண்டும் இணைந்தவர். கழற்சிங்கர் போன்றோரின் மனைவியரின் பண்பாலும் தியாகத்தாலும் தம் கணவருக்குப் பெருமை சேர்த்ததோடு மட்டுமின்றி, சைவ சமயம் தழைத்தோங்க வழிவகுத்தவர்.

முடிவுரை

சைவ சமயக் குரவர்களின் காரைக்கால் அம்மையாரின் பணி அரும்பணி. அவர் நேரடியாக சமயத் தொண்டாற்றியவர் என்பது வெளிப்படை. ஆனால் சைவம் வளர்த்த ஆளுமைகளில் காரைக்கால் அம்மையார் தவிர, மங்கையர்க்கரசி, திலகவதியார் போன்று பெயர்கூட்டப்பட்ட ஆளுமைகள் தவிர, தம் கணவரோடு ஒன்றுபட்டு சமயத்தொண்டு உதவிய ஆளுமைகளையும் நாம் மறக்கக் கூடாது. பெயர்கூட்டப்படாத அப்பெண் ஆளுமைகளும் சைவசமயத்தை வளர்த்தெடுக்க பேருதவி புரிந்தவர்கள் என்பது தெளிந்த உண்மையாகும். ஏற்கவேண்டிய உண்மையாகும்.

58. 63 நாயன்மார்களின் வாழ்வும்

அருட்பணிகளும்

முனைவர் ஆர்.சீதாலெட்சுமி

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்நாடு கவின்கலைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை

முன்னுரை

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளற் பிரானுக்குவாய் கோபுரவாயில்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளாமணி விளக்கே”

இறைவழிபாடு என்பது உலகம். தோன்றியகாலத்திலிருந்தே இருந்து வருகின்றது. எண்பத்து நான்குலட்சம் கோடி வகையான சீவராசிகளைப் படைத்த இறைவன் மனிதனுக்கு மட்டுமே சிரிக்கவும், சிந்திக்கவும், அறிவுத்திறனும் அளித்தான் இறைவன். இறைவனின் படைப்பு இரகசியமே அவனிடமிருந்து பிரிந்து வந்த சீவனானது சம்சாரக் கடலில் மூழ்கி தன் அகம்பாவம் எதுதன் இருப்பு எது என்று உணர்ந்து மீண்டும் பிறவாநிலை பெற்று இறைவனை அடைய முயற்சிப்பதேயாகும். அப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை வாழ அறம் சார்ந்த வாழ்க்கை முறையை உணர்த்திய பெரியோர்கள் வாழ்ந்த பூமி நம் பூமி. இறைப் பெரியோர்களும் இசைப் பெரியோர்களும் வாழ்ந்து சைவத்தையும், சமத்துவத்தையும் குழைக்கச் செய்த நாடு நம்முடையது.

பக்தி

இறைவனை எவ்வாறு வழிபடலாம்? அல்லது எவ்வாறு அணுகலாம்? இறைவனை பாடிபரவி பக்தி செய்து காதலாகி கசிந்து கண்ணீர் மல்க இறையை நாடி தன்னை அவனுள் ஒடுக்குவதே பக்தியாகும். பக்தி எப்படி வரும்? எங்கிருந்து வரும்? யாருடைய ஆன்மா இறையைத் தேடுகிறதே அவர்கள்

செய்வது பக்தி ஆம் பக்தி செய்ய வேண்டும். படிப்படியாக படிநிலைகளைத் தாண்டி நாம் வளர்வதற்கு பக்தி செய்ய வேண்டும். அவ்வித பக்தி ஒன்பது விதமாகும். நவவித பக்தி என்று சொல்லப்படும் இவற்றில் ஒன்பதிலும் நம் சைவநாயன்மார்கள் இறையை அனுபவித்து திளைத்து இருக்கின்றனர்.

நவவித பக்தி

“சுரவணம் கிர்த்தனம் விட்னுசு

சுமரணம் பாதசேவனம்

அர்ச்சனம் வந்தனம் தாசியம்

சக்யம் ஆத்மநிவேதனம்”

சுரவணம் கேட்பது கிர்த்தனம் - பாடுவது, சுமரணம் நினைப்பது அசை போடுவது பாதசேவனம் - திருவடிகளில் அடைக்கலம் புகுவது. அர்ச்சனம் பூசிப்பது துதிப்பது வந்தனம் - வணங்குவது. தாசியம் - சொல்வதை தசிர மேற்கொண்டு செய்வது சக்யம் - நட்புடன் இருப்பது ஆத்மநிவேதனம் பரிபூர்ண சரணாகதி இந்த ஒன்பது படி நிலைகளிலும் சிவபெருமானை வணங்கி பாடி வழிபட்டு தொழுது வீடுபேறு அடைந்துள்ள நாயன்மார்களைப் பற்றிக் காண்போம்.

(1) சுரவணம் : சுரவணம் என்பது கேட்பது எந்நேரமும் இறைநாமத்தைக் கேட்டல் என்பது முதல் படிநிலை. மாணிக்கவாசகர் எழுதிய திருவாசகம் இறைவனால் கேட்கப்பட்டது. மனிதன் கூற இறைவனார் கேட்டது திருவாசகம் எனில் சுரவணத்திற்கு இதைவிட சிறப்பையார் செய்துவிட முடியும். இவரோடு அப்பூதியடிகள் சேக்கிழார் அனபாயச் சோழன் ஆகியோரும் சுரவணத்திற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக திகழ்ந்தவர்கள். அப்பூதியடிகள் : திங்கடூரில் பிறந்த அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசரின் பெயரை எந்நேரமும் கேட்க வேண்டும் என்ற ஆவலில் தன் குழந்தைகளுக்கும் அவர் பெயரை சூட்டி அவர் பெயரையே மீண்டும் உச்சரித்து வாழ்ந்தவர். 12 நூற்றாண்டிற்கும் முன் வாழ்ந்த சேக்கிழார் கூற அநபாயச் சோழன் கேட்டதே பெரியபுராணம் என்பதாகும். இதுவும்

சுரவணத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

(2) கிர்த்தனம்

இசைக்குவசமாகாதார் யாருமே இல்லை எனலாம். அப்படிப்பட்ட இசையினால் இறைவனைத் துதித்துப் போற்றிப்பாடி இறைவனை அடைந்தோர் எண்ணற்றவர் தேவார மூவர் பண் சுமந்த பாடல்களாக, வேதி முறைகளைப் பாடிமுத்தியடைந்த நிகழ்வு நாம் அறிந்ததே. நாயன்மார்களில் கீழ்வரும் அடியார்கள் இசையால் இறைவனைத் துதித்துப் பேறுபெற்றவர்கள். யாழ்பாணர்: திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் எனும் இவர் பாணர் பரம்பரையில் தோன்றிய இசைக்கலைஞர் ஆவர். திருஞானசம்பந்தரின் திருக்கூட்டத்தோடு இணைந்து யாழ் இசைத்து பாடல் பாடிய பாணர் ஆவர். ஆனாய நாயனார். ஐந்தெழுத்தாய பஞ்சாட்சரத்தை வேய்ங் குழலில் இசைத்து முக்தி பெற்றயாதவர் ஆவார்.

இசைஞானியார்

இவர் சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரின் அன்னையாவார் திருநாவலூரில் சிவத்தொண்டு புரிந்து வீடுபேறு பெற்றவர். பரமனையேப் பாடுவார் : சிவபெருமானை மட்டுமே பாடுபவர்கள் ஆவர். பிறதெய்வத்தைப் பாடாத தொகையாடியார்கள் ஆவார்கள். இசைவழிபாட்டிற்கு இவர்கள் சிறந்த உதாரணம் ஆவர்.

(3) சுமரணம்

இறைவனின் நாமத்தை இடைவிடாமல் எப்போதும் கூறிக் கொண்டு தம் பணியை செவ்வனே செய்து வீடுபேறு அடைந்த அடியார்கள் கடைபிடிக்கும் பக்தி இது. நீலகண்ட நாயனார் : சிவனடியார்கள் அனைவருக்கும் இலவசமாகத் திருவோடு செய்து கொடுத்து வீடுபேறு பெற்றவர். எப்போதும் இவர் நாவில் நீலகண்டம் எனும் சொல் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும். உருத்திரபகபதியார் : நாள்தோறும் திருவுருத்திர மந்திரங்களை ஒதி முக்தியடைந்த மறையவர் ஆவர்.

சிறப்புலி நாயனார் : திருவைந்தெழுந்து ஒதி அடியவர்களுக்கு அமுதும் யாகங்களும் செய்தவர். இவர்களைப் போலவே பூசலார் நாயனாரும் இடைவிடாமல் இறைவனை வணங்கிய சிவனடியார் ஆவார். என்றாகிலும் சிதம்பரம் சென்றுதரிசனம் பெறவேண்டும். என்ற குறிக்கோளுடன் சிவசிதம்பரம் என்று கூறிக்கொண்டே தம் பணியைச் செய்த நந்தனார் நாயனார் பக்திக்குமிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

(4) பாதசேவனம்

இறைவனை தொழுவது மட்டுமேயன்றி இறையடியார்களும் பாதசேவை புரிந்து வீடுபேறு அடைந்த நாயன்மார்கள் உள்ளனர். கலிக்கம்பர், தமக்கு பணிவிடை செய்தவரையும் வழிபட்டவர். கரகநீர் தரமறுத்தமனைவியின் கையை வெட்டிய வணிகர் ஆவார். சத்திநாயனார், சிவனின் திருவடித் தாமரைகளைச் சிறிதும் மறவாது தொழுது திருத்தொண்டு புரிந்தவர்.

(5) அர்ச்சனம்

இறைவனை மலர்களாலோ மற்ற பூசை பொருட்களாலே அர்ச்சித்து பக்தி செய்வது. முருகநாயனார் தினமும் மலர் மாலைகளைத் தொடுத்து இறைவனை வழிபடும் திருத்தொண்டு செய்த மறையவர். கணம் புல்லநாயனார் சிவாலயத்தில் திருவிளக்கேற்றி தோத்திரம் செய்துவந்தார். வறுமை வரும் காலத்துகணம் புல்லைவிற்பு நெய் வாங்கி தீபமேற்றினார். ஒரு நாள் நெய்யும் புல்லும் போதாமையால் தலைமையிரையே எரித்து வழிபடலானார்.

புகழ்ந்துணை நாயனார்

சிவாகமவிதிப்படி தினமும் சிவனை அர்ச்சனை செய்துவந்தார். பஞ்சம் வந்த காலத்தில் சிவபெருமானின் திருவருளினால் தினமும் ஒருபொற்காசு பெற்று இறைத்தொண்டு செய்த ஆதிசைவர். முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் மூன்று காலங்களிலும் சிவபிரானையே அபிசேகம் செய்து அர்ச்சித்து வீடுபேறு அடைந்தவர்கள். அரிவட்டாயர்

தினமும் நெல்லரிசியும் மாவடுவும் செங்கீரையும் கொண்டு இறைவனைப் பூசை செய்பவர். ஒரு நாள் பூசைப்பொருட்கள் தவறிக் தரையில் விழ, இன்று பூசை செய்யவழியில்லையே என்று கழுத்தை அறுக்க முயன்றவேளாள்.

(6) வந்தனம்

வந்தனம் எப்போதும் தொழுவது அல்லது வணங்குவது ஆகும். பகைவரைக் கூட சிவனடியார்கள் என்று தெரிந்ததும் வணங்கி மகிழ்ந்த பெரும் பக்தர்கள் வாழ்ந்தவர் நம்மிடையே உண்டு. நரசிங்கமுனையரையர் : போலிச் சிவனடியாரிடமும் அன்பு காட்டிப்பொன் கொடுத்தும் தொண்டு புரிந்த பெருந்தகையார். மெய்ப்பொருள் நாயனார் அடியார்கள் திருவேடத்தையே மெய்ப் பொருளாக எண்ணி, தன்னை கொன்றவரையே காத்தவர்.

(7) தாசுயம்

இறைவனையே தலைமையாக எண்ணி அவனுக்கே அடிமையாகத் தொண்டு செய்து முக்திபெறும் நிலையாகும். நாயன்மார்களில் சில இறையடியார்களுக்குத் தாங்கள் அடிமையாகி அதன் மூலம் இறைத்தொண்டாற்றியதும் உண்டு. சோமாசிமார நாயனார் : சிவவேள்விகள் பலபுரிந்து சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையே வழிபட்டு சிவபதம் அடைந்தவர் ஆவார். கழறிற்றறிவார் : உவர்மண் பூசியசலவைத் தொழிலாளியைச் சிவனாக வணங்கிய மன்னன் சேரமான் பெருமான்.

கணநாதர் : தினமும் சீர்காழியில் திருப்பணி செய்தும் ஞானசம்பந்தரை வழிபட்டும் தொண்டு புரிந்தமறையவர் ஆவார்.

(8) கக்யம்

இறைவனைத் தோழனாக கருதுவது சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் : இறைவனைத் தன்னுடைய தோழனாகவே கருதி வாழ்ந்தவர். இவ்வாறு சுந்தரர் இறைவனைத் தோழனாகக் கருதி தூதனுப்பியது தவறு என்று கோபம் கொண்டு சுந்தரரைப் பகைத்துபின் அவர் மூலம் குலைநோய் நீங்கப் பெற்றவேளாள் ஏயர்கோன் கலிக்காமர் ஆவார். ஏறிபத்தநாயனார் சிவனடியார்கள்

அனைவரையும் தம் நண்பர்களாகக் கருதி வாழ்ந்தவர். சிவனடியார்க்கு வரும் துன்பங்களைக் களைபவர். தன் கையில் இருக்கும் மழுவாயுத்தால் சிவனடியாரைத் துன்புறுத்திய பட்டத்து யானையைக் கொன்று சைவம் வளர்த்தவர்.

(9) ஆத்மநிவேதனம்

பொன், பொருள், மலர் உணவு என நிவேதனம் செய்வதோடு இந்தப் பொருட்கள் ஏதும் இருப்பினும் இல்லாதிருப்பின் தன்னையே இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்துத்தானும் இறையோடு ஒடுங்குதல் என்பதே ஆத்ம நிவேதனம் என்பதாகும். கண்ணப்பர் மாமிசத்தையும் வாயில் சுமந்து வந்தநீரினாலும் பூசித்துவந்தவேடுவன் கண்ணப்பன், இறைவனின் லிங்கத் திருமேனியில் உதிரம் வழிவதைக் கண்டுநெஞ்சுபதைத்து தன் கண்ணையே பிடுங்கி இறைவனுக்கு அளித்த அடியவர் கண்ணப்பநாயனார்.

மூர்த்தி நாயனார் : சிவபூசைக்கு சந்தனக்கட்டை கிடைக்காத போதுதம் முழங்கையைத் தேய்த்து இறைவனுக்குக் காப்பிட்ட வணிகர் முக்திபேறடைந்தார்.

சிறுதொண்டர் சிவனடியார் கேட்டதற்காக தம் பிள்ளையையே அரிந்து கறி சமைத்து அர்ப்பணித்து வழிபட்டவர்.

முடிவுரை

இப்படி இன்னும் பல பக்திநிலைகளைச் சொல்லலாம். தியானநிலையில் இறைவனை அடைந்தவர் பெருமிழலைக் குறும்பர் என்னும் அடியவர் ஆவர். யோசகத்தின் மூலம் இறைவனை அடையலாம் எனும் நிலையைத் திருமூலர் உணர்த்தியுள்ளார். ஆகையால் நாமும் இறைவனைப் பக்திசெய்து தொழுவோம். “தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்ற சுந்தரர் வாக்கிற்கு இணங்க இறையோடு சேர்ந்து இறையடியார்களைப் போற்றுவோம்.

59. திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் சிவமூர்த்திகள்

வா.போதுமணி

விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை

அனனை தெரசா மகளிர் பல்கலைக் கழகம்

கொடைக்கானல்

முன்னுரை

சைவ சமயத்தின் முழுமுதற்பொருள் சிவபரம்பொருளே. சைவம் என்பது சமயம் ஆகும். சித்தாந்தம் என்பது தத்துவமாகும். சைவசித்தாந்தம் வேதத்தைப் பொதுநூலாகவும் சிவாகமத்தைச் சிறப்பாகவும் கொண்டுள்ள தத்துவ வழிபட்ட சமயமாகும். ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்கு, வித்தியா தத்துவம் ஏழு, சிவ தத்துவம் ஐந்தும் ஆகிய 36 தத்துவங்களைக் கடந்த நிலையில் மகாபரமேசுவரனாகிய செம்பொருளைத் தத்துவாதீதனாகச் சித்தாந்த சாத்திரம் விளக்குகின்றது.

கருத்துக்கும் காட்சிக்கும் அப்பாற்பட்ட இறைவனாகிய சிவபெருமானைத் தத்துவங்கட்குட்பட்ட நிலையிலும் சைவம் விளக்கியுள்ளது. பரமேசுவரன் உயிர்கள் பால் கொண்ட தனிப்பெருங் கருணையால் தமக்குத் தாமே உருவம் படைத்துக் கொள்கின்றார் என்பது சைவத்தின் அடிப்படையாகும்.

சிவன் சதாசிவன் - மகேசுவரன்

அருவத் திருமேனியுடைய பொழுது சிவன் எனவும், அருவுருவத் திருமேனியுடைய பொழுது சதாசிவன் எனவும் உருவத் திருமேனியுடைய பொழுது மகேசுவரன் எனவும் பெயர் பெறுவர் என ஆறுமுக நாவலர் இத்திருமேனிகளுக்குத் திருப் பெயர்களைத் தந்துள்ளார். இவற்றுள் உருவத் திருமேனிகள் என்பவை புறக்கண்களுக்குப் புலப்படக் கூடியவை. இத்திருமேனிகள் அங்கம், பிரத்தியங்கம், சாங்கம், உபாசங்கம் என்னும் நால்வகை உறுப்புகள் அமையப் பெற்றவை.

கண்களுக்கு தெரியும்படியாகத் தோன்றும் உருவம்.

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

உருவத்திற்குரிய உறுப்புகள் மற்றும் துணையுறுப்புகள். இவ்வுறுப்புகளோடு இணைந்த பொருள்கள் உறுப்புகளுக்குத் துணையாகப் பொருந்தியிருக்கும் பொருள்கள் ஆகிய அனைத்துமே அருள்வழி அமைந்தவை என்பது சித்தாந்த சாத்திர நூல் தரும் விளக்கமாகும்.

சிவலிங்கம் அருவருவந்திருமேனி

சைவத் திருக்கோயில்களில் கருவறைக்குள் சிவலிங்க வடிவில் காட்சிதரும் இறைவனது திருமேனி அருவருவமாகும். இத்திருவுரு அருவர், உருவம் என்னும் நிலைகளில் அமைந்தது. அருவம் என்பது நுண்வடிவாய்க் கண்களுக்குப் புலப்படாத நிலை. சிவலிங்கம் நமது கண்களுக்குத் தோன்றுவது ஆகும். எனவே, இத்திருவுருவை அருவம் எனக் கொள்ளவும் இயலாது. இவ்விரு உருவங்களும் பொருந்திய வடிவம் ஆதலால் அருவருவத்திருமேனி எனப்பெயர் பெறுகின்றது.

உருவத் திருமேனிகளின் இன்றியமையாமை

உருவத் திருமேனிகள் கண்களுக்குத் தோன்றுபவை. காட்சிக்கும் கருத்திற்கும் இனிமை செய்பவை. திருக்கோயில் வழிபாட்டில் இன்றியமையாதவை. திருவிழாக் காலங்களில் விதிகளுக்கு எழுந்தருளச் செய்யப்படுபவை. கருவறைக்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கத் திருமேனி இடம்பெயர இயலாது. இத்திருமேனிக்கு இருந்த இடத்திலேயே வழிபாடு நிகழ்த்தப்படும். இத்திருமேனி வடிவில் அருள் செய்யும் இறைவனை நாம் சென்று வழிபடல் வேண்டும்.

இத்திருவருவத்திற்குச் செய்யப்படும் பூசனை மரத்தின் வேருக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுவது போன்றதாகும். வேருக்கு வளர்க்கப்படும் நீரால் மரத்தின் அனைத்து உறுப்புகளும் வளம்பெறும். கருவறைக் கண் சிவலிங்கத்திற்குச் செய்யப்படும் வழிபாட்டால் நாடு நலம்பெறும்.

மூர்த்தி - மூர்த்தம் விளக்கம்

சிவனாரை மூர்த்தி எனத் திருநாவுக்கரசர் சுட்டியுள்ளார். இம்மூர்த்தி நின்று கருணை புரிந்தருளிய காரணத்தால் மூர்த்தம்

என்னும் பெயர் பொருந்துகின்றது. இந்நூலில் மேற்கட்டிய திருமேனி, கோலம், வேடம், வடிவம் ஆகிய சொற்கள் மூர்த்தம் என்னும் பொருண்மையைக் குறிக்கும் வெவ்வேறு சொற்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மகேசுவர மூர்த்தங்கள்

சிவவடிவங்களில் சதாசிவ வடிவமே அனைத்து வடிவங்களின் தோற்றக்களம் ஆகும். இச்சதாசிவ மூர்த்தியின் அம்சம் உள்ளவர் மகேசுவரமூர்த்தி ஆவார். இவர் ஐந்து திருமுகங்களை உடையவர். இத்திருமுகங்கள் முறையே ஈசானம், தத்புருசம், அகோரம், வாமதேவம், சத்யோசாதம் எனப் பெயர்பெறுகின்றன.

ஈசானத் திருமுகத்திலிருந்து சிவமூர்த்தங்கள்

“பளிங்கு நிறத்துடன் பாலப்பருவம்
சந்திர சேதரம் சாருமுகக் கண்கள்
மேலே நோக்கம் வியத்தகு பார்வை
கொண்டது ஈசானக் குளிர்முகம் ஆமே”

இத்திருமுகத்திலிருந்து உமைகந்தன் உடனாகிய ஒருவர். ஆடவல்லார், விடையேறிய விமலர், கலியாணசுந்தரனார், சந்திரசேகரர் ஆகிய ஐந்து மூர்த்தங்கள் தோன்றின. சிவனார் உமையோடும் கந்தனோடும் ஒரே ஆசனத்தில் சோமாசுகந்தராகக் காட்சியளிக்கும் மூர்த்தம். ஆடல் வல்லானாகத் தில்லையம்பலத்தில் திருநடனம் செய்யும் மூர்த்தம். தட்சணின் சாபத்தால் தேய்ந்த சந்திரனைச் சடைமிசைச் சூடியபிறை சூடிய பெருமான் மூர்த்தம்.

தத்புருடத் திருமுகத்து ஐந்து மூர்த்தங்கள்

மகேசுவர வடிவத்தின் இரண்டாவது திருமுகம் தத்புருடம் ஆகும். இது பொன்வண்ணம் உடையது. இளமை தன்மை கொண்டது பிறைசூடி முக்கண்களோடு கிழக்குத் திசை நோக்கும் திருமுகமாகும். இத்திருமுகத்தின் தியான சுலோகம்,

“காய்ச்சிய பொன்னிறம் காளைப்பருவம்

சந்திர சேகரம் சாருமுக்கண்கள்
கிழக்கு நோக்கும் கேண்மைப் பார்வை
கொண்டுதத் புருடக்குளிர்முகம் விளங்கும்”

என்பதாகும். இத்திருமுகத்திலிருந்து தோன்றிய ஐந்து மகேசுவர
மூர்த்தங்கள்.

தாருகாவனத்து முனிவர்களின் செருக்கை அடக்கிய
பிச்சைத் தேவர்

மன்மதனை எரித்த காமதகனர்
மார்க்கண்டேயன் வாழ்நாளை நீட்டித்த காலகாலர்
சலந்தரனைத் தடிந்தவர்
மும்புரங்களை எரித்தவர்

என ஐந்து மூர்த்திகள் தத்புருடத் திருமுகத்திலிருந்து
தோன்றினர்.

அகோரத் திருமுகம் வழி ஐந்து மூர்த்தங்கள்

இது மகேசுவர வடிவத்தின் மூன்றாவது திருமுகமாகும்.
இத்திருமுகத்திலிருந்து ஆலமர் செல்வர், திருநீலகண்டர், ஆனை
உரித்த பரமர், வீரபத்திரர், வேட்டுரப் பர்மர் என ஐந்து
மூர்த்திகள் தோன்றினர்.

ஆலமர்செல்வர் - இவர் கல்லால மரத்தின் கீழ்
தென்முகக் கடவுளாக எழுந்தருளியவர். அறம் முதலாகிய
நான்கையும் அருளியவர். திருநீலகண்டர் பாற்கடல் அமுதம்
வேண்டிக் கடைந்த போது வெளிப்பட்ட நஞ்சை உண்டு
கண்டத்தில் நிறுத்தியவர். ஆனை உரி போர்த்த பரமர்
கசமுகாகுரனைக் கொன்று அதன் தோலைப் போர்த்தியவர்.
வீரபத்திரர் தட்ச யாகத்தில் கலந்து கொண்ட தேவர்களைத்
தண்டித்த மூர்த்தம். வேட்டுரப்பரமர் அர்ச்சனன் பாசுபத
அத்திரம் பெறும் பொருட்டுத் தாங்கப்பட்ட சிவமூர்த்தம் ஆகும்.

வாமதேவர் திருமுகம் வாயிலாக ஐந்து மூர்த்தங்கள்

வடதிசை நோக்கிய நிலையில் வாமதேவத் திருமுகம்
விளங்கும். இது மகேசுவர வடிவத்தின் நான்காவது திருமுகம்

ஆகும். இது செந்நிறமுடையது. பெண்மைச் சாயலுடையது. சுருங்குமுழலையும் நெற்றியில் திலகத்தையும் கொண்டு தலைக்கண் பிறை அணிந்த வடிவம். இதுவும் முக்கண்களையுடையது.

இத்திருமுகத்திலிருந்து கங்காளர், திருமாலுக்குச் சக்ரம் அருளியவர். உமை விநாயகன் உடனாகிய ஒருவர், ஏகபாதர் சண்டிசப் பதம் தந்தவர் என்னும் ஐந்து மூர்த்திகள் தோன்றினர்.

சத்யோசாதத் திருமுகச் சிவமூர்த்தங்கள்

இது ஐந்தாவது திருமுகம் ஆகும். வெண்மை நிறமுடையது. மேற்குத்திசை நோக்கியது. முக்கண்களோடு பிறையும் சூடியது. கண்கள் தியானம் செய்யும் நிலையில் காணப்படும் திருமுகம். இதன் கண் வெளிப்பட்ட மூர்த்தங்கள் ஐந்து. உமையொரு பாகர், சங்கர நாராயர், உமாமகேசவரி, சுகாசனர், அடிமுடி அறியப்படாதவர். இம்மூர்த்திகளை நினைவில் நிறுத்தும் தமிழ்பாடல்,

“மாலொரு பாகர்நல் மாதொரு கூறர்அன்
பாலொரு மாமகேசர் ஆசனர் - மேலிரு
வித்தராம் மால் பிரமர் தாமடங்கத் தோன்றினர்
சத்தியோ சாதமே சார்ந்து”

முடிவுரை

இம்மூர்த்தங்களுள் சோமாசுகந்தர், நடராசர், சந்திரசேகரர், விடையின் கண் உமையோடு அமர்ந்தவர். பிச்சைத் தேவர் வீரபத்திரர், அம்மையப்பர், சங்கரநாராயணர் முதலான வடிவங்கள் சைவத்தின் தனிச் சிறப்பானவை என்பதை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

60. அப்பூதி அடிகளார் வாழ்வும் அருட்பணியும்

முனைவர் வே.சேதுராமன்
திருச்சி

முன்னுரை

சைவ அடியார்களின் பெருமைகளைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தம் திருத்தொண்டத் தொகையுள் போற்றிப் பரவுவர். இவர் குறிப்பிட்ட சைவ அடியார்கள் அறுபத்து மூவர். தொகை அடியார்கள் ஒன்பதின்மர். இப்பெருமானை அடுத்துப் பத்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் சைவ அடியார்களின் வரலாற்றினைத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியுள் பாடியருளினார். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சேக்கிழார் சைவ அடியார்களின் வரலாற்றை விரித்துரைத்துப் பெரியபுராணம் (அ) திருத்தொண்டர்புராணம் என்ற நூலைப் பாடியருளினார். நாம் இக்கட்டுரையில் அப்பூதி அடிகளாரின் திருத்தொண்டினைச் சேக்கிழார் வழிநின்று காண்போம். திருநாவுக்கரசர், அப்பர் பெருமான் எல்லாம் ஒரு சொல் நீர்மைய.

சோழ வள நாட்டில் செழிப்பு மிகுந்த திங்களுர் என்ற பதியில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர் அப்பூதி அடிகளார். இவர் சிறு வயது முதலே எல்லாம் வல்ல சிவபெருமானிடம் எல்லையில்லாத அன்பு பூண்டவர். சிவனடியார்களிடம் அளவுகடந்த பேரன்பு மிக்கவர். ஈண்டிய புகழினை உடையவர். சிறந்த தவத்தினை உடையவர். களவு, பொய், கோபம், காமம் போன்ற அறுவகைக் குற்றங்களை அறவே நீத்தவர். திருநாவுக்கரசு நாயனாரைக் காணாமலேயே அவரிடம் பக்தி பூண்டவர். இவர் இல்லறத்தின் தலைநின்று விருந்தோம்பல் பண்பினை மேற்கொண்டவர். இவர் தம் மனைக்கண் உள்ள எல்லா பொருள்களுக்கும் திருநாவுக்கரசின் பெயரையே இட்டு வழங்குவாரவர். இவர் தம் பிள்ளைகளுக்கு மூத்த திருநாவுக்கரசு.

இளைய திருநாவுக்கரசு என்ற பெயரைச் சூட்டி வழங்கி வரலானார். இவர் கொடைப் பண்பிலும் சிறந்து விளங்கினார். இவர் தண்ணீர்ப்பந்தல் போன்ற அறப்பணிகள் பலவற்றைச் செய்து அவற்றிற்கும் திருநாவுக்கரசர் பெயரையே இட்டு மகிழ்ந்தார்.

இவ்வாறு இவர் வாழ்ந்து வரும்நாளில் அப்பர் பெருமான் திருப்பழனத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபிரானை வழிபடும் பொருட்டுத் திங்குளூர் வழியே வரலானார். அவ்வூரில் வேனில் வருத்தம் தீரத் தண்ணீர்ப் பந்தல் ஒன்று அமைந்திருக்க, அதனை நாயனார் கண்ணுற்றார். அதில் திருநாவுக்கரசர் தண்ணீர்ப்பந்தல் என்று எழுதி இருப்பதனைப் பார்த்து மிகவும் வியப்படைந்தார். இதனைச் சேக்கிழார்.

“வந்தணைந்த வாசீசர் மந்தமா ருதசீதப்
பந்தருடன் அமுதமுமாம் தண்ணீரும் பாரத்தருளிச்
சிந்தைவியப் புறவருவார், திருநாவுக் கரசெனும் பேர்
சந்தமுற வரைந்ததனை எம்மருங்குந் தாங்கண்டார்”
(பெரிய. 1788)

என்று பதிவு செய்வார். தண்ணீர்ப்பந்தருக்கு எதிர்பாராத விதமாகத் தம்பெயர் பொறித்திருப்பதனைப் பார்த்துத் தம் மனத்திற்குள் பொதுவாக அறச்செயல்கள் செய்பவர்கள் அவரவர் பெயர்களுையே அவ்வறச் செயல்களுக்கு இடுவது வழக்கம். இதற்கு மாறாகத் தம் பெயரை இதற்கு இட்டு இருப்பது கண்டு. அங்குள்ளவர்களை நோக்கி, இப்பெயர் இட்டு இருப்பவர் யார்? என்று வினவ, அங்கிருந்தவர்கள், ஐயா இவ்வறத்தினைச் செய்து வருபவர் செப்பருஞ்சீர் அப்பூதியடிகளார் என்று பகரவும், மேலும் அவர்களிடம், அவர் எவ்விடத்துள்ளார்? என்று வினவவும் இவ்வறத்தைச் செய்த அப்பூதி அடிகளார் இப்பதியினைச் சார்ந்தவர். இவர் இப்பொழுதுதான் தன் மனை சார்ந்தார். இவர் மனை அருகிலேயே உள்ளது என்று விடையளித்து அவர் இல்லத்தினைச் சுட்டிக் காட்டிட அப்பர்பெருமானும் அவ்வழியே சென்று, அப்பூதி அடிகளாரின் மனையைச் சார்ந்தார். வேதியர்

தலைவராம் அப்பூதியடிகளாரும் அடியார் வந்திருப்பதனை ஏவலர் வழி அறிந்து வாயில் முன் சென்று, தன் மனைவி மக்கள், ஏவலர், தாதியர் ஆகியோருடன் அப்பர்ப்பெருமானாரும் அப்பூதியடிகளின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்க இயலாதவாறு அப்பூதியடிகள் அவரை எழுப்பிட கருணை வடிவான அடியர் யான் என்ன தவம் செய்தேனோ அறியேன். தேவரீர் மனைக்கு எழுந்தருள வேண்டும் எனலும், திருநாவுக்கரசர் நாயனாரும் அவர் மனைக்கு எழுந்தருளி அவரிடம்,

“வழிக்கரையில் நீர்வைத்த வாய்ந்தவளந்
தருகின்ற நிழல் தண்ணீர்ப் பந்தருங்கண் டத்தகைமை
புரிகின்ற அறம்பிறவும் கேட்டணைந்தோம்”

எனப் புகல்வார் (பெரிய.1793)

மேலும்,

“ஆறணியுஞ் சடைமுடியார் அடியார்க்கு நீர்வைத்த
ஈறில்பெருந் தண்ணீர்ப் பந்தரினும்பே ரெழுதாதே
வேறொருபேர் முன்னெழுத வேண்டியகா
ரணமென்கொல்? கூறும்”

என மொழிந்தார் கோதின்மொழிக் கொற்றவனார் (பெரிய. 1794) என்ற சேக்கிழார் வாக்கின்படி அடியவர் சொற்கேட்டு அப்பூதியார் வெகுண்டார். சிவனடியாரிடம் பல்லவ மன்னன் செய்த சூழ்ச்சிகளைத் தம் திருத்தொண்டின் உழைப்பாலே வென்றவரின் திருப்பெயரையா நீர் வேறு ஒரு பெயர் என்றீர் என்று உரைத்து. மேலும்,

“நம்மையுடை யவர்கழற்கீர் நயந்ததிருந் தொண்டாலே
யிம்மையிலும் பிழைப்பதென என்போல்வா ருந்தெனியச்
செம்மைபுரி திருநாவுக் கரசர்திருப் பெயரெழுத
வெம்மை மொழி யான் கேட்க விளம்பனீர்”

என்றார். (பெரிய.1796)

இவ்வார்த்தையைக் கேட்பதற்கு யான் செய்த தீவினை தான் என்னே என்று அப்பூதியடிகளார் தம்மை நொந்து கொண்டார்.

சிவபிரான் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை ஒதிக் கல்லில் பிணைத்துத் தம்மைக் கடலில் வீசிய போதும், அக்கல் மிதப்பக் கரை சேர்ந்த நாவரசை அறியாதார் இவ்வுலகில் உளரோ மங்கலமாம் திருவேடத்துடன் நின்றும் இவ்வகை மொழிந்தீர். நீர் யார்? எவ்வூரினார்? என்று வினவவும் திருநாவுக்கரசும் அவரது பெருமையை அறிந்து உரை செய்வார். “பிறத்துறையினின்றேற அருள்பெருஞ் சூலையினால் ஆட்கொள்ளப் பெற்ற தெருளும் உணர்வில்லாத சிறுமையேன் யான்” என்று புகலவும் அப்பூதியடிகளார் கரங்கள் குவிய, கண்களினின்று ஆனந்தக்கண்ணீர் பாய, உடம்பெல்லாம் புளகாங்கிதம் (மயிர்க்கூச்செரிதல்) அடைய தரையின்மிசை வீழ்ந்து, அவர் திருவடிகளைப் பற்றினார். அவரை வாக்கீசர் எழுப்பிடவும், அப்பூதியடிகளார் உளம் மகிழ்ந்து கூத்தாடினார் பாடினார். தம் உள்ளத்து மகிழ்ச்சி கரை புரண்டோடத் தம் மனைவி, மக்கள், உற்றார், சுற்றம் எல்லாம் சூழ ஆராத காதலுடன் நாவரசர் பாதங்களில் உள்ள நீரை அவர்கள் தங்கள் மேல் தெளித்துக் கொண்டனர். உடனே அப்பூதியடிகளார் திருநீற்றுப் புதிப்பையை ஏந்திட, அப்பர் அடிகளாரைத் திருஅமுது செய்விக்க எழுந்தருளுமாறு பணிய, திருநாவுக்கரசர் அமுது செய்ய மனையில் உட்காரவும், அப்பூதியடிகளார் தம் மூத்த மகனை அழைத்து, கொல்லைப் புறத்தில் இருந்து தலைவாழை இலையை அரிந்து வருமாறு கட்டளையிட்டார். தன் தந்தையார் கட்டளையைச் சிரம் மேற்கொண்டு மகிழ்ந்து, அடியார்க்குச் செய்யும் தொண்டே தலை சிறந்தது என்று உணர்ந்து விரைந்து சென்று, கொல்லைப் புறத்தில் தலைவாழை இலையை அறுக்கும் போது வாள் அரவு ஒன்று அவனது கையைத் தீண்டியதோடு நில்லாமல் அவனது கையிலும் சுற்றிக்கொள்ளவும், உடனே அதனை உதறித் தள்ளிவிட்டு, விடம் தலைக்கு ஏறுவதற்குள் தலைவாழை இலையைத் தம் பெற்றோரிடம் கொடுத்து, தம் கையில் குருதிபாய கீழே விழுந்தான். அவன் விழுந்த நிலையையும் மேனியையும் பார்த்துப் பேறலரும் புதல்வனைப் பயந்ததற்கு மகிழ்ந்து, அவனது உடலைப் பாயினுள் பெய்து மூடிப் புறமனை மூன்றிலில் ஒருபுறம் மறைத்து வைத்து அடிகளார்க்கு இச்செயல் தெரியாதவாறு அவரை அமுத

செய்விப்போம் என்று இருவரும் விரைந்து வந்து, அவரிடம் அமுது உண்ணக் காலம் தாழ்க்கின்றது என்று கூறித் தலைவாழை இலையைப் பெய்து உணவு வகைகளைப் பரிமாரினார்கள். நாவுக்கரசர் அவர்களிடம் திருநீற்றை அளித்து, உம் புதல்வர்களையும் அழையும் என்று சொல்லவும், அவர் இப்போது அவன் உதவான் என்றார். நாவரசர் அப்பூதியடிகளாரிடம், என் உள்ளம் தடுமாற்றம் அடைகின்றது. இந்த உரையை என் உள்ளம் பொறுக்கலாற்றாது. நடந்ததை விரிவாக மொழிய வேண்டும் எனலும், அப்பூதியடிகளாரும் நடந்த நிகழ்வைக் கூறிடவும், திருநாவுக்கரசர் இப்பையன் பூதவுடலைத் திருக்கோயில் முன்பு எடுத்துவரச் செய்து, எம்பிரான் மீது,

“ஒன்றுகொலாம் அவர் சிந்தை உயர்வரை
ஒன்றுகொலாம் உயரும் மதி சூடுவர்
ஒன்றுகொலாம் இடுவெண்தலை கையது
ஒன்றுகொலாம் அவர் ஊர்வது தானே”

(தேவா.நான்கு 18,1)

என்று தொடங்கும் பதிகம் பாடப் பத்தாம் பாட்டாகிய,

“பத்துக்கொலாம் அவர் பாம்பின்கண் பாம்பின்பல்
பத்துக்கொலாம் எயிறு நெரிந்து உக்கன
பத்துக்கொலாம் அவர் காயப்பட்டான் தலை
பத்துக்கொலாம் அடியார் செய்கை தானே”

(தேவா.நான்கு 18,10)

என்று பாடி முடிக்கவும் அவன் இறையருளால் துயிலினின்று எழுவது போல் எழுந்து வரப் பெற்றோரும் மற்றோரும் மகிழ்ந்து யாவரும் அப்பர்பெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். திருநாவுக்கரசநாயனார் திருவமுது செய்ய இவன் சிறிது இடையூறு செய்தான் என்று அப்பூதியார் சிந்தை நொந்து, மீண்டும் நாயனாரை அழைத்து வந்து தம் இல்லத்தில் அமர்த்தி அமுது செய்விக்க அப்பூதியடிகளார் மகன்களும் அவரோடு உண்டு மகிழ்ந்தனர். இவ்வாறு சில நாள்கள் அடியார் இல்லத்தில் திருநாவுக்கரசர் தங்கியிருந்து அருள் செய்ய, அவருக்கு

வேண்டிய எல்லாவற்றையும் அப்பூதியடிகளார் செய்து மகிழ்ந்தார். பன்னாள் கழித்து அப்பர்பெருமான் திருப்பழனம் சேர்ந்து அகத்துறைப்பாடல் என்று போற்றப்பெறும் “சொன்மாலை” என்று தொடங்கும் பதிகம் பாடினார். இதன் இறுதி பாடலில் அப்பூதியடிகளாரின் பக்தியின் திறத்தைப் போற்றி,

“வஞ்சித்துஎன் வளைகவர்ந்தான் வாரானே ஆயிடினும்
பஞ்சிக்கால் சிறகுஅன்னம் பரந்துஆர்க்கும் பழனத்தான்
அஞ்சிப்போய்க் கலிமெலிய அழல்லம்பும் அப்பூதி
குஞ்சிப்பூ வாய்நின்ற சேவடியாய் கோடுஇயையே”

(தேவா.நான்கு 12,10)

என்று பாடினார். பின்னர் அப்பூதிஅடிகளார் அடியார் திருத்தொண்டினைச் செய்து பல்லாண்டு வாழ்ந்து, தைத் திங்கள் சதயத்தில், சிவபிரான் திருவடி அடைந்தார்.

61. காரைக்காலம்மையாரின் சிவச் சிந்தனை

முனைவர் கோ.புங்காவனம்

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

சிறி சாரதா மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சேலம்

முன்னுரை

காற்று எங்கும் பரவியுள்ளது. அதனைச் சுவாசித்தே நாம் உயிர் வாழ்கிறோம். காற்று இல்லையேல் எந்த உயிர்களும் இல்லை. அது போல உயிர்களைப் படைத்துக் காத்தருள்பவன் ஒருவன் இருக்க வேண்டும் என்பதை ஞானியர்கள் உணர்ந்தனர். அவனே இறைவன் என அவர்கள் எடுத்துரைத்தனர். அவ்விறைவனை அனைத்து மக்களும் உணர வேண்டும். உணர்வதோடு மட்டுமல்லாது இறைவனை வழிபட்டு உய்யவும் வேண்டும் என்று எண்ணினர். அக்கருணைத் திறத்தால் தான் பல்வேறு சமயச் சான்றோர்களும் சிவபெருமானைப் போற்றிப் பாடியுள்ளனர். அத்தகையோருள் ஒருவராகிய காரைக்காலம்மையாரின் சிவச்சிந்தனையை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தும் நோக்கிலேயே இக்கட்டுரை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

முத்தொழில்களையும் புரியும் முக்கண்ணன்

படைக்கும் கடவுளாகப் பிரமனையும் காக்கும் கடவுளாகத் திருமாலையும் உலகின் முடிவு காலத்தில் அழிக்கும் கடவுளாகச் சிவபெருமானையும் குறிப்பிடுவது மரபு. ஆனால், சிவனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட சைவ இலக்கியங்கள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையும் சிவபெருமானின் செயல்களாகவே எடுத்துரைக்கின்றன. இதைக் காரைக்காலம்மையாரும் குறிப்பிடத் தவறவில்லை என்பதை,

“இறைவனே எவ்வுயிருநந் தோற்றுவிப்பான் தோற்றி

இறைவனே மீண்டிருக்கக் செய்வான்-இறைவனே
எந்தாயென இரங்கும் எங்கண்மேல் வெந்துயரம்
வந்தால் அது மாற்றுவான்” அற்புதத்திருவந்தாதி 5:1-4

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. இயங்கும் பொருள்கள்,
இயங்காப் பொருள்கள் என அனைத்தையும் படைத்து, அவை
முற்பிறவியில் செய்த நன்மை, தீமைகளுக்கு ஏற்றவாறு
அவற்றிற்குரிய பிறவிகளையும் இன்ப, துன்பங்களையும்
கொடுத்தருளி ஆட்கொள்ளும் அற்புத ஆற்றலுடையவனே
சிவபெருமான் என்கிறார் காரைக்காலம்மையார். இதனை,

“இறவாத இன்ப அன்பு

வேண்டிப் பின் வேண்டுகிறார்

பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும்

பிறப்பு உண்டேல் உன்னை என்றும்

மறவாமை வேண்டும்; இன்னும்

வேண்டும் நான் மகிழ்ந்து பாடி

அறவா நீ ஆடும் போது உன்

அடியின் கீழ் இருக்க”

காரைக்காலம்மையார் புராணம்-60

என்ற பாடல் மெய்ப்பிக்கின்றது. இறவாத பேரின்பமாகிய
சிவபெருமானுடைய அன்பையும் மீண்டும் பிறப்பெடுக்காத
வரத்தையும் வேண்டுகின்றார். இதன்வழி சிவபெருமான்
பிறவாப் பேரின்பத்தை நல்கி அருள்புரியும் அற்புத
நிகழ்விற்குரியவன் என்ற கருத்தைக் காரைக்காலம்மையார் நம்
மனத்தில் பதியச் செய்கின்றார்.

சிவபெருமானின் தோற்றம் கண்டு இரங்குதல்

பேய் வடிவம் கொண்டு தன்னை நாடி வரும்
காரைக்காலம்மையாரைச் சிவபெருமான் அம்மையே என்று
அழைத்தார். அதனை,

“வரும் இவள் நம்மைப் பேணும்

அம்மை காண் உமையே மற்றுஇப்

பெருமை சேர் வடிவம் வேண்டிப்

பெற்றனள் என்று பின்றை
அருகு வந்தணைய நோக்கி
அம்மையே என்னும் செம்மை
ஒரு மொழி உலகம் எல்லாம்
உய்யவேஅருளிச் செய்தார்”

-காரைக்காலம்மையார்புராணம்-58

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. சிவபெருமான் அழைத்ததற்கு ஏற்பவே காரைக்காலம்மையாரும் தம் மகனின் நிலையைக் கண்டு இரங்கும் தாய்மை உள்ளத்தைத் தமது பாடலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அதனை,

“நீயுலகம் எல்லாம் இரப்பினும் நின்னுடைய
தீய வரவொழியிச் செல் கண்டாய் - தூய
மடவரல்லார் வந்து பலியிடாரஞ்சி
விடவர மேலாட மிக்கு” -அற்புதத்திருவந்தாதி:57:1-4

என்ற பாடல் மெய்ப்பிக்கின்றது. இறைவா நீ உலகெங்கும் பிச்சைக்காக அலைந்து திரிந்தாலும் கொடுமையான விடம் உடைய உன்னுடைய நாகத்தை விடுத்துச் செல்வாயாக. ஏனெனில் உன் மேனி எங்கும் விடம் பொருந்திய நாகம் ஊர்ந்து திரிவதால் தூய்மையான மனத்தை உடைய பெண்கள் அதைக் கண்டு அஞ்சி உனக்கு பிச்சை இட மாட்டார்கள் என்று காரைக்காலம்மையார் கூறுவதன் மூலம் பிச்சையேற்கும் தம் மகனாகிய சிவபெருமானுக்கு அச்சத்தின் காரணமாகப் பெண்கள் உணவளிக்காமல் விட்டால் தம் மகன் பட்டினி கிடக்க நேரிடுமே என்று புலம்புகின்ற தாயுள்ளம் புலனாகிறது.

அடியாரின் பூசனை அனைத்தையும் ஏற்றல்

சிவபெருமான் தன்மேல் அன்பு கொண்ட அடியார்கள் செய்கின்ற எந்த விதமான பூசனைகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் சிறப்பியல்பு உடையவனாவான். சான்றாகக் கண்ணப்பநாயனாரைக் குறிப்பிடலாம். வேடனாயிருந்து தனக்குத் தெரிந்த வகையில் சிவனை வழிபட்டவர் தான் கண்ணப்பநாயனார். பன்றி இறைச்சியைப் பல்லினால் அதுக்கிச் சுவையும் பதமும் அறிந்த பின்னர் ஒரு கையில் அவ்ஊன்

அமுதத்தையும் மற்றொரு கையில் வில்லையும் ஏந்திச் சென்றார். சிவபெருமானுக்குரிய திருமஞ்சன நீரைத் தம் வாயிலும் பூங்கொத்துக்களைத் தம் தலையிலும் கொண்டு சென்றார். காளத்திநாதர் முடி மீது இருந்த பச்சிலைகளைச் செருப்பணிந்த தம் கால்களால் தள்ளினார். சிவபெருமானுக்குத் தாம் கொண்டு வந்த நீரால் திருமஞ்சனம் ஆட்டினார். தலையிலுள்ள மலர்களைத் திருமுடி மீது சாத்திப் பன்றி இறைச்சியினைத் திருஅமுதாகப் படைத்து மகிழ்ந்தார். இரவிலே காளத்திநாதருக்குக் கொடிய மிருகங்கள் தீங்கு செய்யுமோ என அஞ்சி கையில் வில்லைத் தாங்கி இரவு முழுவதும் காவல்புரிந்தார்.

இத்தகைய வழிபாட்டு முறைகளை சிவபெருமான் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டு கண்ணபநாயனாருக்கு அருள்புரிந்தார். சாக்கியனார் சிவபெருமான் மீது எல்லையில்லாத அன்பு கொண்டு அவர் திருவருளையே தாரகமந்திரமாக எண்ணிக் கல்லெறிந்தார். அக்கல்லை சிவபெருமான் மலராகவே ஏற்று அவருக்கு அருள் செய்தார். இதனைக்

“கல்லாலே எறிந்ததுவம் அன்பான படி காணல்
வில்வேடர் செருப்படியும் திருமுடியின் மேவிற்றால்
நல்லார் மற்று அவர் செய்கை அன்பாலே நயந்ததை
அல்லாதார் கல் என்பார் அரனார்க்கு அஃது அலராம்”

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

பிறவித் துன்பத்தை நீக்கும் பிறைகூடன்

இரு வினையின் பயன்களைச் செய்த உயிர்களே அனுபவிக்கும் வண்ணம் நுகர்வித்தல். தெய்வத்தின் செயல் என்பதைத் தொல்காப்பியர் “பால் வரை தெய்வம்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதையே திருக்குறள்,

“வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி

தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது” -குறள்:377

என்று கூறுகின்றது. இத்தகைய ஊழ்வினையைச் சாக்கியர் சைவ சமயத்தின் உயர்வாகப் பதிவு செய்துள்ளமையைச்

“செய் வினையும் செய்வானும்
அதன் பயன் கொடுப்பானும்
மெய் வகையால் நான்காகும்
விதித்த பொருள் எனக்கொண்டே
இவ்வியல்பு சைவ நெறி
அல்லவற்றுக்கு இல்லையென
உய்வகையால் பொருள் சிவனென்று
அருளாலே உணர்ந்து அறிந்தார்”

என்ற அடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. வினை என்பது சமயம். ஆதலின் அவ்வினை செய்தவனைத் தானே வந்து சாராது. ஆன்மா சிற்றறிவும் சிறு தொழிலும் உடையது. ஆதலால் அதுவும் தான் செய்த வினையைத் தானே ஏற்றுக் கொள்ளாது. சிறு குழந்தை தானே பாலை எடுத்துப் பருகாது. பாலும் தேனே போய்க் குழந்தை வாயில் புகாது. குழந்தைக்கும் பாலுக்கும் -- இடையே தாய் காலமறிந்து, இடமறிந்து புகட்டுவது போல கருணை நிறைந்த இறைவன் ஆன்மாக்களுக்கு அவரவர் செய்த வினையைப் பக்குவமறிந்து ஊட்டுவான். நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தைக்கு வேப்பங்கொழுந்து அரைத்து ஊட்டுவது போல தீவினை செய்த ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் துன்பத்தை ஊட்டுவான். அவனே பிறவித் துன்பத்தையும் நீக்குவான் என்பது சைவ நெறியாகும். இதையே காரைக்காலம்மையார்.

“இனியே நாமுய்ந்தோம் இறைவன்றாள் சேர்ந்தோம்
இனியோர் இடரில்லோம் நெஞ்சே - இனியோர்
வினைக் கடலை ஆக்குவிக்கும் இம்மீளாப்பிறவி
கனைக் கடலை நீந்தினோங் காண்”

- அற்புதத்திருவந்தாதி 16:1-4

என்ற தமது பாடல் வழி விளக்கியுள்ளார். சிவபெருமானின் திருவடிகளில் சரணடைந்தால் துன்பங்களற்ற நிலையினை அடைய முடியும். துன்பங்களைத் தோற்றுவிக்கும் ஒழியாத பிறவியாகிய பெருங்கடலைக் கடந்துவிடுவோம் என்று காரைக்காலம்மையார் கூறுவதன் மூலம் பிறவித் துன்பத்தைப்

போக்குபவன் சிவபெருமானே என்ற உயர் சிவசிந்தையோடு விளங்கியமை புலனாகிறது.

முடிவுரை

புனிதவதி என்னும் பெயர் படைத்த காரைக்காலம்மையார் எழில் மிக்க தன் உடலை ஒழித்துப் பேய் வடிவம் பெற்றார். இறையருளாலும் மனத்தில் பெருகிய சிவஞானத்தாலும் காரைக்காலம்மையார் இளமை காலந்தொட்டே சிவபெருமான் மீது மிகுந்த பக்தி கொண்டிருந்தார். அவருடைய பாடல்கள் வழி சிவபெருமான் அடியாருக்கு அருளும் அன்பையும் கருணை நிலையையும் உணர முடிகின்றது. மண்ணுலக வாழ்வை விட பிறவாப் பேரின்பத்தையே காரைக்காலம்மையார் சிவபெருமானிடம் வேண்டுகின்றார். அவருடைய வேண்டுதலை ஏற்று சிவபெருமானும் தனக்குத் தாயாக இருக்கக்கூடிய பேறினைக் காரைக்காலம்மையாருக்கு நல்கும் பொருட்டு அம்மையே என்றழைத்தார். ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெருஞ்சோதிக்கே தாயாக இருக்கக்கூடிய அரும்பேற்றினைச் சிவபெருமான், காரைக்காலம்மையாருக்குக் கொடுத்து ஆட்கொண்டருளினார். இந்நிலை காரைக்காலம்மையார் சிவபெருமான் மீது கொண்ட பக்திக்கும் சிவசிந்தனைக்கும் கிடைத்த நற்பேறுகளாகும் என்ற கருத்தை முன் வைப்பதோடு இக்கட்டுரை நிறைவு பெறுகிறது.

62. மங்கையர்க்கரசியாரின் மதி நுட்பம்

துரை.கலைவேந்தன்

மாயூரா புக ஹவுசு

மயலாடுதுறை

தோற்றுவாய்

மணிமுடிச் சோழ மன்னரின் அன்புப் புதல்வி; இவரது இயற்பெயர் மானி, என்கிறது திருத்தொண்டத்தொகை. இவர் வருங்காலச் சோழ நாட்டின் அரசியுமாதலால் மன்னர் தன் திருமகளைத் திரு (செல்வம்) எனவே போற்றி வளர்த்தார். இளவரசி மானி பச்சிளம் பருவம் முதலே சிவன்பால் அளவற்ற பக்தி, பூண்டிருந்தார் இவர் நெற்றின் திருநீற்றின் தெய்வீக அழகு திருநீற்றுக்ககே அழகும், பெருமையும் தேடித் தந்தன போலும் மங்கையர்க்கரசியாரின் மதி நுட்பம் என்னும் தலைப்பின் கீழ் அவர் மதுரையம்பகுதியில் சமண இருளைப் போக்கிச் சைவவொளியை நிலை நாட்டியமைச் சமய உலகம் அறிந்ததே.

அரசியாரின் திருமணம்

சோழ மன்னன் தன் திருமகள் மங்கையர்க்கரசியைச் சீருடனும் சிறப்புடனும், மதுரையின்பதியின் மன்னர் கூன் பாண்டியனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கிறார். சோழ பாண்டிய நாடுகளின் சிறப்பு, ஒற்றுமை, நட்பு என்னும் மூன்றினையும் காத்திடும் பொறுப்பு பாண்டிய மாதேவிக்கு ஏற்பட்டது. அக்கால பாண்டிய மன்னர் சமணரின் சூழ்ச்சி வலையில் சிக்குண்டு, சமணத்தை ஆதரித்தார். மதுரை மாநகரே சமண இருளில் மூழ்கியது சமணம் தழைத்தோங்கி வளர்ந்து, சைவத்தை மறைத்தது. மங்கையர்க்கரசியாரின் மாண்பினைத் திருஞானசம்பந்தர் தம் திருக்கடைக் காப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மங்கையர்க்கரசி வானவர்கோன் பாவை எனத் தொடங்கும் பதிகத்தின் வாயிலாக அறியலாம்.

பாண்டியமா தேவியின் பெருமைகள்

திருஞானசம்பந்தர் ஞானப்பால் பருகிய வாயாதனால், மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் வரிவளைக் கைம்மடமானி என்று தம் பதிகத்தில் பாராட்டிப் பெரும்பேறு பெற்றவராகவும், இவ்வுலகு தோன்றியது முதல் இன்று வரையுள்ள பெண்களில் அரசி என்றாள் அது மங்கையர்க்கரசிசையே சாரும்.

“பூசுரர் குளாமணியாம் புகலிவேந்தர் போன ஞானம் பொழிந்த புனித வாக்கால் சேகடைய பாடல் பெறும் தவத்தினர்” என்று சேக்கிழார் அரசியார் பிறந்த நாட்டையும், புகுந்த நாட்டையும் புகழ்ந்துரைக்கிறார். சேக்கிழாருக்கு அச்சம் ஒன்று ஏற்பட்டது. அரசியாரின் திருபாதங்களைத் தாம் வணங்குவதற்குத் தகுதியிருக்குமோ என்று, அதனைத் தம் பதிகத்தில் “பொங்கொளிவெண் திருநீறு பரப்பினாரைப் போற்றுவார் கழல்எம்மான் போற்றலாமே” என்று வெளிப்படுத்துகிறார்.

தெய்வச் சேக்கிழார் வரிவளையால் மானிக்கும் அடியேன் என்றும்,

“மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கள் தெய்வம்
வளவர்திருக் குலக்கொழுந்து வளக்கை மானி
செங்கமலத் திருமடந்தை கன்னி நாடான்
தென்னவர்குலப் பழிதீர்த்த தெய்வப் பாவை”

“எங்கள் பிரான் சன்சபையர்கோன் அருளி னாலே
இருந்ததமிழ்நாடுற்ற இடர் நீக்கித் தங்கள்
பொங்கொளிவெண் திருநாறு பரப்பி னாரைப்
போற்றுவார் கழல்எம்மால் போற்றலாமே”

என்றும் மங்கையர்க்கரசியாரைப் போற்றி புகழ்ந்துரைக்கிறார்.

சமயக்குரவர்கள்

மாணிக்கவாசகர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகியோர் சமயக்குரவர்கள் என்று அழைக்கப்படுவர்

அவர்கள் மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்று கருதி இனம், மொழி, மதம் வேறுபாடு பாராது சமயத்தொண்டு ஆற்றுவதின் வழி செந்தமிழியினையும் செழித்தோங்கச் செய்தனர். திருஞானசம்பந்தர் சீர்காழி என்னும் திருப்பதியில் அந்தணர் குலத்தில் சிவபாத இருதயருக்கு திருமகனாய் அவதரித்தார். சிவபாதர் நீராடுவதற்கு தோணியப்பர் கோயில் குளத்திற்குச் செல்கிறார். அவருடனே ஞானசம்பந்தரும் செல்ல, அவர்தம் தந்தை வெகு நேரமாகியும் நீரினுள் இருந்து வெளிப்படாமையைக் கண்டு அச்சங்கொண்டு அழத்தொடங்கினார். கண்ட உமாதேவியார் அவ்விடத்தே தோன்றி, பாலகனின் பசியினையும் அறிந்து தங்கக்கிண்ணத்தில் ஞானப்பால் பொழிந்து ஊட்டினார். ஞானப்பால் பருகியவுடன் மூன்று வயதான குழந்தை உவமையிலாக் கலைஞானத்தையும், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானத்தையும் பெற்று பதிகம் பாடினார்.

“தோடுடைய செவியன் விடையேரி ஓர் தூவெண் மதிசூடித்
காடுடைய கடலைப் பொடிபூசி என் உள்ளங் கவர் கள்வன்
ஏடுடைய மலரான்முனை நாள்பணித் தேத்த அருள் செய்த
பீடுடைய பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மான் சிவனன்றே”

என்பது அப்பதிகத்தின் முதற்பாடல்.

ஞானக் குழந்தை

சம்பந்தர் ஒருவரால் மட்டுமே பாண்டிய நாட்டின் சமண இருளைப் போக்கி, சைவவொளியை ஏற்றிடவும் முடியும் என்று பாண்டிமாதேவி திருவுளம் பற்றினார். சிவப்பெருமான் திருஞானசம்பந்தரிடம் கொண்டிருந்த உறவு மகன்மை நெறியாகும். அவ்வாறே தன் சொத்தைத் தந்தைப் போன்று தோளில் சுமந்துச் சென்ற திருநாவுக்கரசரையும் தம் தந்தை எனவே கருதி அப்பர் என்றே அழைத்தார்.

ஞானப்பிள்ளை மதுரையில் எழுந்தருளல்

அரசியார் அனுப்பிய தூதுவர் அனைத்து விவரங்களையும் செவிமடித்துக் கேட்டிருந்த திருஞானசம்பந்தர் தாம் உடனே

மதுரைப் புறப்பட வேண்டும். அங்கு சமணர்களின் அட்டுமியங்களை வேரறுத்து, சைவத்தை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்கிறார். திருநாவுக்கரசர், ஏனைய சிவனடியர்களும், இன்று நாளும் கோளும் நன்மைத் தருவதாகவில்லை. எனவே மதுரைச் செல்லவிருப்பதைத் தள்ளிப் போடுங்கள் என்று கூறினர். சம்பந்தர் சிறுப்பிள்ளை, சமணர்களோ அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த கொடியவர்கள் என்று திருநாவுக்கரசரும், சிவனடியார்களும் எண்ணினார்கள். இவற்றை உணர்ந்த திருஞானசம்பந்தர், நாயகன் (சிவபெருமான்) அருள் நம்முடன் இருக்கும் போது நாளும் கோளும் என்ன செய்யமுடியும் என்று கூறித் தம்சீடர்களுடன் தூதுவரையும் அழைத்துக் கொண்டு மதுரைச் சென்றடைந்தார்.

மதுரைச் சென்றதும் திருஞானசம்பந்தர் மடத்தில் தங்குதல்

திருஞானசம்பந்தர் சீடர்கள் புடைச்சுழ மதுரை மாநகர் சென்றதும், இரவு நேரமானதால் மடம் ஒன்றில் ஓய்வுப் பெற வேண்டி அவ்விடத்தே தங்கினார். தம் தூதுவர் மூலம் சேதியறிந்த மங்கையர்க்கரசியார் மட்டற்ற மகிழ்வு கொண்டார். அதே சமயத்தில் சமணர்களுக்கும் இச்செய்தி கிடைத்தது அவர்கள் மன்னருடன் கலந்தாய்வுச் செய்து எப்படியும் திருஞானசம்பந்தரை மதுரையில் இருந்து விரட்டியடிக்க வேண்டும் என்றும் சூழ்ச்சியில் இறங்கினர். மன்னரின் சம்மதத்துடன் சமணர்கள் வெப்புநோய், ஏற்படுத்தி அதனைத் திருஞானசம்பந்தர். தங்கியுள்ள மடத்திற்கு ஏவி விட்டனர். திருஞானசம்பந்தரின் சீடர்கள் வெப்புநோயினால் கடும் துன்பத்தை அனுபவத்தினர் செய்யன்மீர் செய்யன்மீர் என்று கதரினர். அவர் நடப்பவற்றையறிந்து சிவதியானத்தில் ஆழ்ந்து நடந்த சம்பவங்களை அறிந்து, அவர்களைத் தாக்கிய வெப்பு நோய்க்குக் காரணமாய் இருந்த கூன் பாண்டியனிடத்தே திரும்ப ஏவி விட்டார் திருஞானசம்பந்தர்.

பாண்டியரைத் தாக்கிய வெப்பு நோய்

வெப்புநோய், திரும்பிச் சென்று பாண்டிய மன்னரைத் தாக்கியது அவர் அந்நோயின் துன்பம் தாங்காது துடித்துடித்தார். அரண்மனை வைத்தியர்கள் நோயினைக் குணமாக்கும் முயற்சியில் இறங்கி தோற்றனர். பின்னர் சமணர்கள் வரவழைக்கப்பட்டு மந்திரங்கள் ஒதியும் அவர்களால் வெப்புநோயைக் குணப்படுத்த முடியாத நிலையில், பாண்டிமாதேவி மன்னரிடத்து, நம் மதுரையம்புரியில் மடம் ஒன்றில் தங்கியிருக்கும் சிறுவயதாகிய ஞானசம்பந்தர் கீர்த்தியில் பெரியவர். தமக்கு ஒப்பாடும் மிக்காருமற்ற சைவ நெறியாளர் பல்வேறு ஊர்களில் அற்புதங்கள் பல செய்தவர், நீங்கள் சம்மதித்தால் அவரை இவ்விடம் அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்கிறேன். அவரால் தீர்வுக் காணமுடியாத நோய் ஒன்றும் இவ்வுலகில் இல்லை என்று கூறினார். இந்த யோசனை மன்னர்க்கு தெம்பூட்டியது மன்னரும் அவ்வாறே ஆகட்டும் என்றார்.

திருஞானசம்பந்தர்க்கு அரண்மனையில் இருந்து அவசர அழைப்பு

மதுரையில் தங்கியிருந்த திருஞானசம்பந்தர் அந்நாட்டு மன்னர்க்கும், மக்களுக்கும் கோள்கள் தீங்கு அளிப்பதையறிந்து, வேயுறு தோழி பங்கன் என்ற கோளறு பதிகம் ஆணையிட்டு பாடுகிறார். நவக்கோள்கள் அத்தனையும் சாந்தப்படுத்தி, பின்னர் அரண்மனை செல்கிறார். அவர் உள்ளே நுழைந்ததுமே வெப்பு நோயின் கொடுமை சற்று மன்னர்க்குக் குறைந்ததை உணர்ந்தார்.

மன்னரிடம் சென்று திருநீற்றுப் பதிகம் பாடி முடித்து திருநீற்றை மன்னருக்கு அளித்த மாத்திரத்தில், அவரது கூன் நிமிர்ந்தது. வெப்புநோய் மறைந்தது மன்னரும் மற்றோரும் வியப்பில் ஆழ்ந்து மகிழ்ந்தனர்.

முடிவுரை

இக்கட்டுரையின் வாயிலாக என்றும் இவ்வுலகின் மாதர்கட்கெல்லாம் அரசி மங்கையர்க்கு அரசியே என்றும், இல்லறம் என்பதே ஓர் நல்லறம் என்பதும், துறவறம் பூண்டவர் மட்டுமல்லாது இல்லற வாழ்வினரும் வீடுபேறு அடைய முடியும் என்பதும், பாண்டிய சோழ நாடுகளிடையே வேற்றுமையைக் களைந்து ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தியவர் மங்கையர்க்கரசியாரே என்றும், கூன் பாண்டிய மன்னரைச் சைவ மதத்திற்கு மாற்றியமைக்கு அடித்தளமாக இருந்ததும் மங்கையர்க்கரசியாரே என்பதும், உலகலாவிய அளவில் சைவ மதமே உயர்ந்ததென திருஞானசம்பந்தர் பறைச்சாற்றினார் என்பதும், அவர் மதுரை வந்து அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியமைக்கு மூலக்காரணமாக இருந்தவர் மங்கையர்க்கரசியாரே என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

63. காரைக்கால் அம்மையாரின் சைவநெறி மாண்புகள்

முனைவர் ஓ.மு.சே.அமீர் அம்சாபீவி

உதவிப்பேராசிரியர்

நீதிபதி.பசீர் அகமது சயீது

பெண்கள் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

தேனாம்பேட்டை, சென்னை

முகவுரை

கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஈடு இணையற்ற சைவம் வளர்த்த பெண்பாற் குரவர் காரைக்கால் அம்மையார் ஆவர். சைவ சமயத்தின் வேத நூலகப் போற்றப்பெறும் பன்னிரு திருமுறையில் பதினொராந் திருமுறையில் காரைக்கால் அம்மையார் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் படைப்பிலக்கியங்கள் அளித்த ஒரே பெண்ணடியார் காரைக்காலம்மையார். இவர் திருவாலங்காட்டு மூத்தத் திருப்பதிகங்கள் (2) திருவிரட்டை மணிமலை, அற்புதத்திருவந்தாதி என்ற மூன்று பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். இறைவனால் அம்மையே என்றழைக்கப்பட்ட பெருமைக்குரிய காரைக்காலம்மையாரின் சைவநெறி மாண்புகளைப் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அம்மையாரின் பிறப்பு

காரைக்காலில் தத்தனார் செய்த புண்ணிய தவத்தினாலே திருமகள் போன்ற பேரெழில் வாய்க்கப்பெற்ற புனிதவதியார் என்ற பெண் பிறந்தார், என்பதனை, பொங்கிய பேர் அழகுமிகப் புனிதவதியார் பிறந்தார் கூத்தனார் அருளினாலே என ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

“இழைக்கும் வினைப்பயன் சூழ்ந்த இப்பிறவிக் கொடுஞ்சூழல்

பிழைக்கும் நெறி தமக்கு தவப்
பெண் கொடியைப் பெற்றெடுத்தார்”

(பெரியபுராணம்:பாடல்:881.பஇ634)

என வினையாகிய துன்பத்தைப் பிறவியின் கொடுமையான குழலிலிருந்து பிழைக்கும் வழியைக்காட்டி உதவி புரிதலின் பொருட்டு பெண்குழந்தை பிறந்தது. குழந்தையின் பெற்றோருக்கு மட்டும் அவ்வழியைக் காட்டவில்லை. மாறாக இந்த உலகிலுள்ளோர் அனைவரும் உய்யும்படி வினையினை அறுக்கும் வழியைக் காட்டியுள்ளார்.

பன்னிரு திருமுறை

பன்னிரு-பன்னிரெண்டு, திருமுறை-திரு+முறை திரு என்பது சிவத்தையும், சிவன் அருளையும், அவ்வருளால் எய்தும் பேரின்பத்தையும் குறிக்கும். முறை என்பது நூல். எனவே திருமுறை என்பதற்குச் சிவநூல், அருள்நூல், பேரின்பநூல் என்பது பொருளாம். பன்னிரு திருமுறையில் பதினோராம் திருமுறையில் காரைக்கால் அம்மையார் இயற்றிய நான்கு நூல்களும் அடக்கம் பெற்றுள்ளன. சைவ சமயம் சார்ந்த பக்தி இலக்கியம் பன்னிரு திருமுறை ஆகும்.

அம்மையாரின் பேரன்பு

காரைக்காலம்மையார் சிறுபிள்ளைப் பருவம் முதல் சிவத்தொண்டு புரிவதையே சிந்தையில் நோக்கமாகக் கொண்டவர். அம்மையார் பிறந்தது முதல் இறைவனின் திருவருள் வேண்டி நின்றார். இறைவன் மீது அம்மையார் பேரன்பு கொண்டுள்ளார். அப்பேரன்பின் எதிரொலியே அற்புதத் திருவந்தாதி என்ற நூல் முழுவதும் உள்ளது. இக்கூற்றினை,

“உறையினால் இம்மாலை அந்தாதி வெண்பாக்
கரைவினாற் காரைக்கால் பேய்ச்சொல்-பரவுவார்”

(அற்புதத் திருவந்தாதி பாடல்-44;1-2வரி)

என்ற பாடலிலும்,

“மகிழ்தி மடநெஞ்சே மானிடரில் நீயும்
திகழ்தி பெருஞ்சேமஞ் சேர்ந்தாய் இகழாதே”

(அற்புதத் திருவந்தாதிபாடல் 74:1-2 வரி)

என்னும் பாடலிலும் பதிவு செய்துள்ளார்.

“இடர்களையா ரேனும் எமக்கிரங்கா ரேனும்
படரும் நெறிபணியா ரேனும்-சுடருருவில்
என்பராக் கோலத் தெரியாடும் எம்மனார்க்கு
அன்பறாது என்னெஞ் சவர்க்கு”

(அற்புதத் திருவந்தாதி பாடல்-45:1-4 வரி)

என்கிறார். இறைவன் எனக்கு எது செய்யினும், செய்யாவிடினும்
என் நெஞ்சு அவர்பால் கொண்ட அன்பு நீங்காது எனத் தான்
இறைவன் மீது கொண்ட பேரன்பினையும் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

இல்லறத்தின் மாண்புகள்

கணவனும், மனைவியும் மனம் ஒத்து ஒன்றாக அன்பாக
வாழும் வாழ்க்கையே இல்லறமாகும். இதனை,

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது” (குறள்:45,ப.11)

என குறள் மொழிகிறது. இல்லற தர்மத்திற்குரிய நெறிகளைக்
குறைவின்றிச் செய்தவர் காரைக்கால் அம்மையார் என்பதனை,

“ஆங்கு அவன்தன் இல்வாழ்க்கை
அருந்துணையாய் அமர்கின்ற பூங்குழலார்”

(பெரியபுராணம்:பாடல்1735,ப.603)

என்னும் பாடலடிகள் பகர்கின்றன. சிவசிந்தனை உடையவராய்
விளங்கிய போதும் தம் கணவன் பரமதத்தனுக்கு
அருந்துணைவியாய் விளங்கினார். சிவபெருமான் மீது மாறாத
பக்தி கொண்டிருந்த போதும் தம் கணவனுக்குரிய தொண்டில்
இருந்து அகலாது சிறிதும் குறைபாடில்லாமல் விளங்கியமையை,

“கற்புடைய மடவாரும்

கடப்பாட்டில் ஊட்டுவார்”

(பெரியபுராணம்: பாடல்-1743, பா.609)

என்ற பாடல் வரி பதிவு செய்துள்ளது. இதன் மூல் பெண்ணிற்குரிய இல்லற மாண்புகளைப் பெற்று காரைக்காலம்மையார் சிறந்து விளங்கினார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

“மன்னிய கற்பினோடு

மனையறம் புரிந்து வைக”

(பெரியபுராணம்: பாடல்-1755,ப.621)

எனும் படி கணவனும், பெரியோரும் கற்பித்தவாறு இல்லற வாழ்க்கையை வழுவாமற் காத்து, பதிதரும், பசுதரும் இரண்டையும் அம்மையார் சிறப்பாகச் செய்துள்ளார்.

விருந்தோம்பும் பண்பு

தமிழரின் பண்பாட்டில் விருந்தோம்பல் என்பது மிக இன்றியமையாத பண்பாகும்.

“விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும்

பிறவும் அன்ன கிழவோன் மாண்புகள்”

(தொல்.கற்பியல்:11,ப.209)

என்று தொல்காப்பியமும் குடும்பத் தலைவியின் பண்புகளைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து விருந்து போற்றுதல் மகளிர் கடமைகளில் தலையாய ஒன்றாக இருந்தது. இதனை,

“அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்,

முல்லைச் சான்ற கற்பின்,

மேல் இயற் குறுமகள் உறைவின், ஊரே”

(நற்றிணை:முல்லைடு:142,ப.266)

என்னும் சங்க இலக்கிய பாடல் இயம்பியுள்ளது. மேலும்,

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”

(மணிமேகலைப்பாடல், ப.148)

என மணிமேகலை வலியுறுத்துகிறது. அக்காலத்தில் வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினர்களைக் கணவனும், மனைவியும் சேர்ந்து வரவேற்று விருந்து படைப்பது வழக்கமாய் இருந்தது. காரைக்காலம்மையாரும் தம் கணவனோடு சேர்ந்து வாழ்ந்த காலத்தில் தம் வீட்டிற்கு வரும் அடியவர்களை வரவேற்று, நன்கு உபசரித்து அடியவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் செய்த நிகழ்ச்சிகளைப் பெரியபுராணம் பதிவு செய்துள்ளது. திருவள்ளுவரும் விருந்தோம்பலின் சிறப்பாகச்,

“செல்விருந்து ஒம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு” (குறள் 86,ப.19)

என்று நவீனமாய் உள்ளார். அம்மையார் தம் கணவன் உண்பதற்காக அனுப்பி வைத்த மாங்கனிகள் ஒன்றைச் சிவனடியார்க்கு அளித்து அமுது படைத்த நிகழ்ச்சியை,

“நல்லநறு மாங்கனிகள்
இரண்டினில் ஒன்றைக் கொண்டு
வல் விருந்து வந்தணைந்து
படைத்து மன மகிழ்ச்சியினால்
அல்லல் தீர்ப்பவர் அயார்
தமையமுது செய்வித்தார்”

(பெரியபுராணம்:பாடல் 1736,ப.607)

என்ற அடிகள் பெரிய புராணத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. காரைக்காலம்மையாரின் கணவன் தனக்காக வைத்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லி அனுப்பிய இரண்டு மாங்கனிகளும் கிடைத்ததற்கு அரியவை. சுவை மிகுந்தவை. இருந்த போதிலும், அக்கனிகளும் ஒன்றைத் தமது வீட்டை நாடி வந்த அடியவர்க்குப் படைத்து விடுகிறார் அம்மையார். தம் வீட்டை நாடிவந்த சிவனடியார் பசியால் வாடுவதனைக் கண்டு கறி சமைத்துப் பரிமாறக் காலதாமதம் ஆகும் என்பதனை அறிந்த அம்மையார் அம்மாங்கனியை வைத்து அடியவர்க்கு உணவு பரிமாறுகிறார்.

அம்மையாரின் பக்தித்திறம்

அம்மையார் தம் பக்தித்திறத்தைப் பலவகையில்

சைவம் வளர்த்து தமிழ் இலக்கியங்கள்

புலப்படுத்துவது அவருக்கே உரிய தனித்தன்மையாகும். இந்நிலையில் இறைவனை (சிவன்) வணங்குவதோடு, அவரின் அடியார்களையும் வணங்க வேண்டுமென்பது அவரது ஆர்வம்.

“மறித்தும் மடநெஞ்சே வாயாலும் சொல்லிக்
குதித்துத் தொண்டர் பாதம்”

(அற்புதத் திருவந்தாதி பாடல்:83, 1-2 வரி)

என்ற அடிகள் மூலம் அம்மையார் அடியாரையும் தொழ வேண்டும் என்று பாடியுள்ளார்.

அம்மையாரின் உரிமை வெளிப்பாடு

“அவர்க்கே ஏழுபிறப்பும் ஆளாவோம் என்றும்
அவர்க்கே நாம் அன்பாவ தன்றிப் பவர்சடைமேற்
பாகாப்போழ் சூடும் அவர்க்கல்லால் மற்றொருவர்க்கு
ஆகாப்போழ் எஞ்ஞான்றும் ஆள்”

(அற்புதத்ததிருவந்தாததி பாடல்:46,1-4வரி)

என ஏழு பிறப்பிலும் தம்மை இறைவனுக்கே அடிபணிய முனைகிறார் அம்மையார். அவனுக்கு ஆளாயின அன்றே சிவமாம் தன்னை பெற்றேன் என தனக்கும் சிவனுக்கும் உரிய உரிமைப்பாட்டினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

அம்மையாரின் இறைப்பற்று

கைலாய மலையிலுள்ள இறைவனைக் காணுதலே வாழ்வின் இலட்சியம். எனவே வடதிசையிலுள்ள தேசத்திற்கெல்லாம் சென்ற மன வேகத்தினை விட விரைவாக கடந்துச் சென்றார். திருக்கைலாயத்தில் காலால் நடந்து செல்லக்கூடாது என்று தலையாலே நடந்து மலை மீது ஏறுகிறார். இது மிகப்பெரியதொரு சாதனையாகும். தலையினால் ஏறிவரும் ஓர் எலும்பு உடல் பெற்ற இறைபற்று (அன்பு) தான் என்னே என்று வியந்த பார்வதியம்மையாருக்கு, இவ்வடிவத்தை வேண்டிப் பெற்றார் என்று பதிலிறுத்த இறைவன், அம்மையே என்னும் செம்மொழியால் இவ்வுலகம் உய்யவே அருளினார்.

பிறவித் துயரை நீக்க வேண்டும் அம்மையார்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

பிறவாமை வேண்டும் என்னும் கூற்றிற்கேற்ப
அம்மையார் அற்புதத்திருவந்தாதியின் முதற் பாட்டிலேயே,

“பெருமானே எஞ்ஞான்று தீர்ப்பது இடர்”

(அற்புதத்திருவந்தாதி : பாடல் 44, 4வரி)

எனச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இவ்வுலகில் நடமாடும் ஊனுருவை
விரும்பாமல் பேய்வடிவம் வேண்டிப்பெற்ற வரன்றோ? எனவே
அவர் பிறப்பெடுத்தலை வெறுத்து,

“பெறினும் பிறிதியாதும் வேண்டேன் நமக்கீ(து)

உறினும் உறா தொழியும் மேனும் --சிறிதுணர்த்தி

மற்றொருகண் நெற்றிமேல் வைத்தான் தன் பேயாய்

நற்கணத்தில் ஒன்றாய் நாம்”

(அற்புதத் திருவந்தாதி பாடல் 29, 1-4 வரி)

என்றும்,

“பிறப்பறுப்பான் எண்ணினேன் யானே அக்

கைம்மா வரிபோர்த்த கண்ணுதலான வெண்ணீற்ற

அம்மானு(க்)கு ஆளாயினேன்”

என்றும் பிறப்பறுக்கும் உத்தியையும் கையாண்டுள்ளார்.

தொகுப்புரை

இவ்வாறாக, அம்மையாரின் அற்புதப்பிறப்பினையும்,
தன் ஊனுடலை வெறுத்து பேயுரு பெற்று தம்மை காரைக்கால்
பேய் என்று அறிமுகப்படுத்தும் பாங்கினையும், பன்னிரு
திருமுறையில் அடக்கம் பெற்றுள்ள பதினோராம் திருமுறையின்
சிறப்பினையும், இறைவன் மீது அம்மையார் கொண்டுள்ள
பேரன்பினையும், இல்லறத்தின் மாண்பினையும், விருந்தோம்பும்
பண்பினையும், இறைவனை வணங்குவதோடு, அவரின்
அடியார்களையும் வணங்கும் பக்தித் திறத்தினையும்,
அம்மையாரின் உரிமை வெளிப்பாட்டினையும்,
இறைப்பற்றினையும், பிறப்பதற்கும் உத்தியைக் கையாளும்
திறத்தையும், இத்தகைய சைவநெறியைக் கடைப்பிடித்து
ஒழுகும் மாண்புகளையும் இக்கட்டுரையின் வாயிலாக விரிவாக,
விளக்கமாகத் தெளிவாக ஆய்ந்து அறிந்தோம்.

64. குமரகுருபரரின் சகலகலாவல்லிமாலை ஓர் அறிமுகம்

முனைவர் கோ.சி.கோலப்பதாசு
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
பயோனியர் குமாரசுவாமிக் கல்லூரி
நாகர்கோவில்

முன்னுரை

தமிழ்நாட்டில் கலைமகளைப் பாடியவர்கள் இருவர் ஒருவர் கம்பர் மற்றொருவர் குமரகுருபரர். தமிழ்நாட்டில் தலைசிறந்த தென்பாண்டி நாடு அதில் சிறந்து விளங்குவது தென்கைலாயம் என்று பெயர் பெற்ற தலம் திருவைகுண்டம் அது தாமிரபரணி நதிக்கரையில் உள்ளது. அவ்வூரில் வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர் சண்முக சிகாமணிக் கவிராயர் அவர்தம் இல்லக் கிழத்தியார் சிவகாமியம்மையார், முருகப்பக்தியுடைய கவிராயர்க்கு ஓர் ஆன்மகவு தோன்றியது. அம்மகவே குமரகுருபரர் அவர் ஐந்தாம் ஆண்டு வரை ஊமையாய் விளங்கினார். ஆதலால் கவிராயரும் அவர்தம் மனைவியாரும் திருச்செந்தூருக்குச் சென்றனர். அங்கு முருகப்பெருமான் திருமுன்பு தம் குழந்தையைக் கிடத்தித் தம் மகனுக்குப் பேசும் ஆற்றலை அருள வேண்டும் என்று வரம் வேண்டினர். செத்திலாண்டவனான அம் முருகப்பெருமான் அருளால் மகன் பேசும் ஆற்றல் பெற்றார். பேசும் ஆற்றல் மட்டுமா? புலமையும், பாடல் பாடும் ஆற்றலும் அவருக்கு வாய்த்தன. அம்மகவான குமரகுருபரர் முதலில் கந்தப் பெருமான் மீது கந்தர் கலிவென்பா என்ற நூலைப்பாடினார். அதனைத் தொடர்ந்து பதிமூன்று நூல்களைப் பாடி அருளினார். அதில் முக்கியமானது சரசுவதியைத் துதிக்கும் சகலகலாவல்லிமாலை ஆகும்.

சகலகலாவல்லி மாலை

குமரகுருபரர் டில்லி பாதுசாவிடம் இந்துசுத்தானியில் உரையாடுவதற்குத் தமக்கு இந்துசுத்தானிப் புலமை தந்தருள்க்

கலைமகளை வேண்டி இதைப் பாடினர் என்பது வரலாறு. அவள் அருளால் சிறந்த இந்துசுத்தானி அறிவு வாய்க்கப் பெற்றார். பாதுசாவிடம் இந்துசுத்தானியில் பேசிப்பழகினார். அம்மன்னர் இவரிடம் ஈடுபட்டுக் காசியில் இருத்தற்குரிய மடம் அமைத்ததற்குக் கேதார கட்டடத்தில் இடம் தந்தார். இவர் அதுகாறும் அங்கே மறைபட்டிருந்த விசுவலிங்கப் பெருமானை வெளிப்படுத்திக் கோயில் அமைத்து வழிபாடு நடத்துவதற்கு ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். அங்கு இவர் தங்கியிருந்த மடம் குமாரசாமி மடம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. அங்கே இவர் வாழ்ந்தபோது தான் காசிக்கலம்பகம் பாடப்பட்டது. கலைமகளின் அருமை, பெருமைகளைச் சகலகலாவல்லிமாலை விரிவாகப் பேசுகின்றது. இது ஒரு இனிய பாராயண நூல் ஆகும். சகலகலாவல்லி கலைமகள் சரசுவதி, அவ்விறைவி மீது பாடப்பட்ட மாலை என்பது பொருள். இதனைச் சரசுவதி தோத்திரம் என்றும் வழங்குவர். இதனைப் பாராயணம் செய்துவந்தால் கல்வி அறிவு சித்திக்கும் நல்லஞானம் கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கை இன்றும் உள்ளது. இதனை மையமாக வைத்தே இக்கட்டுரை அமைகிறது.

என் மனத்து எழுந்தருளுவாய்

இறைவியே என் மனத்துள்புகுந்து எனக்கு அருள் புரிவாயாக நீ வெண்தாமரையில் வீற்றிருப்பவள். உன் உள்ளம் வெள்ளை உள்ளம்.

வெண்தா மரைக்கன்றி நிற்பதம் தாங்கள் வெள்ளை உள்ளத்
தண்தா மரைக்குத் தகாதுகொலோசகம் ஏழும்அளித்து
உண்டான் உறங்க ஒழித்தான்பித் தாக உண்டாக்கும் வண்ணம்
கண்டான் கவைகொள் கரும்பே சகல கலாவல்லியே

ஏழு உலகங்களையும் பாதுகாத்து அதனை உண்டவன் ஆன திருமால் உறங்கவும் உலகத்தை அழிக்கும் சம்காரத் தொழிலையுடைய சிவபெருமான் பித்தனாக விளங்கச் செய்தவனான நான்முகன் இனிதாய்ச் சவைக்கும் கரும்பைப் போன்றவளே பல கலைகளிலும் வல்லவளே எனக்கு அருள் புரிவாயாக.

பாடும் பணியில் என்னைப் பணித்தருளுக

இறைவா என்னை பாடும்பணியில் ஈடுபடுத்துவாயாக. எனக்கு உன்னைப் புகழ்ந்து பாடவேண்டும் என்று ஆசை என்பதனை இப்பாடலில் எடுத்துரைக்கிறார்.

“நாடும் பொருள்சுவை சொல்சுவை தோய்தர

நாற்கவியும்

பாடும் பணியில் பணித்தருள் வாய்பங்க யாசனத்தில்
கூடும் பசும்பொன் கொடியே கனதனக் குன்றும்ஜம்பால்
காடும் சுமக்கும் கரும்பே சகல கலாவல்லியே”

வெண் தாமரையில் வீற்றிருக்கின்ற பசுமையான பொன் கொடியைப் போன்றவளே. கனமான இருகொங்கைகளையும் ஐந்து வகையாய்ப்பின்னி முடிக்கப்படும் கூந்தலாகிய காட்டையும் சுமக்கும் கரும்பைப் போன்றவளே, கலைமகளே ஆராயப்படும் பொருள் சுவையும், சொற்சுவையும் பொருந்த வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா முதலிய 'நான்கு வகைப்பட்ட கவிகளையும் பாடும் படியான பணியில் என்னை ஈடுபடுத்துவாயாக. ஒருவர் சிறந்த கவிஞராக உலகில் அறியப்பட வேண்டுமானால் இலக்கணத்திற்கு உட்பட்டு பாடத்தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஆகவேத்தான் குமரகுருபரர் இவ்வாறான ஒரு வேண்டுகோளைக் கல்விக்கு அரசியாகிய கலைமகளிடம் வைக்கிறார்.

அருட்கடலாய் ஆவதற்கு அருள்வாய்

கலைமகளே உன்னுடைய அருள் என்று எனக்குக் கிடைக்கும். செழுந்தமிழாகிய தமிழில் என்று உன்னைக்குறித்து பாடுவதற்கு அருள் கிடைக்கும்.

“...ளிக்கும் செழுந்தமிழ்த் தென்அமுது ஆர்ந்துடன் அருள் கடலில் குளிக்கும் படிக்கென்று கூடுங்கொ லோஉளங்கொண்டு தெள்ளித் தெளிக்கும் பனுவல் புலவோர் கவிமழை சிந்தக்கண்டு களிக்கும் கலாப மயிலே சகல கலாவல்லியே”

மனத்தால் ஆராய்ந்து மிகவும் தெளிந்து செய்யும் செய்யுட்களை உடைய புலவர்களின் கவியாகிய மழை பெய்யக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடையும் தோகையையுடைய மயில் போன்றவளே கலைமகளே நின்னால் அருளப்பெறும் தமிழாகிய தெளிந்த அமுதத்தை நிறைய உண்டு நினது அருள் என்ற கடலில் குளிக்கும்படியான நிலைமை என்று எனக்கு வாய்க்கும். தித்திக்கும் தெள்ளமுதாய்த் தெள்ளமுதின் மேலான முத்திக் கனியே என்முத்தமிழே என்ற தமிழ்விடுதாது அடிகள் இங்கு நினைவு கூரத் தக்கன. தமிழ் இனிமையானது. தித்திப்பானது, அமுதம்போன்றது இப்படியான மொழியில் என்னைப் பாடலைப்பாயாக என வேண்டுகிறார்.

கல்வியும் வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள்வாய்

ஒரு மனிதனுக்கு தேவையான முக்கியமானது கல்வியாகும். அந்தக் கல்வியை எனக்குத்தா. கல்வியால் தான் ஞானத்தை அடையமுடியும் ஆகவே கல்வியைத்தா என்கிறார். கலைகளில் சிறந்தவனையே இந்த நாடு போற்றும் கம்பர் ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் உரைப்பவள் கலைமகள் என்கிறார்.

“தாக்கும் பனுவல் இறைதோய்ந்த கல்வியும் சொற்கவைதோய் வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள்வாய் வட நூற்கடலும்

தேக்கும் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமும் தொண்டர்செந்

நாவினின்றி

காக்கும் கருணைக் கடலே சகல கலாவல்லியே”

வடமொழி நூல்களால் கடல் போல் நிறைந்து காணப்படும் கருத்துக்களையும் செழுமையான தமிழ்மொழியில் காணப்படும் செல்வமும், தொண்டர்களின் செம்மையான நாவில் இருந்து காக்கும் அருள் கடலே, பல்கலைகளுக்கும் இறைவியே எனக்கு அருள்வாயாக. ஆராய்ந்து அறியும் ஆற்றலும், நூல் துறைகளில் தோய்ந்த செயற்கை அறிவும் சொல்லின் சுவை பொருந்தப்பெற்ற கவி இயற்றும் ஆற்றலும் என்னிடம் பெருகும்படியாக அருள் செய்தருள்வாய். வடமொழி நூல்களில் உள்ள சூட்சுமங்களையும், அதனை ஆராயும் அறிவையும், தமிழ்நூல்களின் பாகுபாடுகளையும், கல்வி நூல்களைக் கற்றுப்

பெறும் அறிவு, வாக்கு, புண்ணியத்தால் கவி இயற்றும் ஆற்றல் என்னும் இயற்கை அறிவு போன்றவற்றைத் தருவாயாக.

அவதானம் தருவாய்

கல்வியில் சிறந்தவர் பஸ்துறை அறிவு வாய்க்கப் பெற்றிருத்தல் அவசியமாகும். நாவன்மை, அவதானம், சொல்வித்தைக் கூறும் ஆற்றல், நளினம், ஆசனம், புரியவைத்தல். கற்றது மறவாமை, நினைத்த நேரத்தில் கவிபாடும் ஆற்றல், சமயோசிதஅறிவு போன்றவை தேவை இவற்றை அருள்வாய் எனகேட்கிறார்.

“சொல்விற் பனமும் அவதான மும்கவி சொல்லவல்ல
நல்வித்தை யும்தந்து அடிமைகொள் வாய், நளி னாசனம்சேர்
செல்விக்கு அரிதுஎன்று ஒருகால மும்சிதை யாமைநல்கும்
கல்விப் பெருஞ்செல்வப் பேறே சகல கலாவல்லியே”

வெண்மையான தாமரை மலர் இருக்கையில் வீற்றிருக்கின்ற அரிது என்று ஒரு காலத்திலும் அழியாதபடி வழங்குகின்ற கல்வியாகப் பெருஞ் செல்வப்பேறே கலைமகளே.

நின்னை நினைக்கும் ஆற்றல் தருவாய்

நினைவு நல்லது வேண்டும் என்பார் பாரதி. நல்லதை நினைத்தால் நல்லது நடக்கும் எண்ணம் போல்வாழ்வு என்றெல்லாம் ஆன்றோர்கள் கூறுவார்கள். கலைமகளை நினைத்தால் கலைகள் அனைத்தும் கைகூடும் அதற்காக எனக்கு ஆற்றல் தருவாயாக என்கிறார்.

“சொற்கும் பொருட்கும் உயிராம்மெய்ங் ஞானத்தின் தோற்றம்
என்ன
நிற்கின்ற தன்னை நினைப்பவர் யார்நிலந் தோய்புழைக்கை
நற்குஞ் சரத்தின் பிடியோடு அரசன்னம் நாணநடை
கற்கும் பதாம்புயத் தாளே சகல கலாவல்லியே”

தரையில் பொருந்தும் துளையையுடைய துதிக்கைப் பொருந்திய பெண்யானையின் அரச அன்னப்பறவையும் வெட்டும் நடையை நடக்கும் திருவடியான தாமரையை உடைய அன்னையே

கலைமகளே, சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உயிரான மெய்ஞ்ஞானத்தின் தோற்றத்தைப் போல் விளங்கும் நின்னை நினைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர் யார்? சொற்கும் பொருட்கும் உயிராக விளங்குவது அறிவு ஆகும். மெய்ஞ்ஞானம் சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உயிராக விளங்குகிறது. உண்மையறிவு மற்றும் ஞானத்தின் தோற்றமாக விளங்குபவள் கலைமகள். ஆகவே கலைமகளே எனக்கு ஆற்றல் தருவாயாக. மன்னரும் பணிய அருள்வாய் சககலாவல்லிமாலை டில்லி பாதுசா தனக்கு பணிந்து அருள் செய்ய வேண்டும் என்று பாடப்பட்ட பாடல் ஆகும். அதனையே இப்பாடலில் பாடி அருள் வேண்டுகிறார்.

மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக மேற்பட்ட மன்னரும்என்
பண்கண்டளவில் பணியச்செய் வாய்படைப் போன்முதலாம்
விண்கண்ட தெய்வம்பல கோடியுண்டேனும் விளம்பில் உன்போல்
கண்கண்ட தெய்வம் உளதோ சகல கலாவல்லியே

உலகங்களை எல்லாம் படைப்பவனான நான்முகன் முதலிய வானில் உள்ள தெய்வம் பல கோடியர் இருப்பரேனும் உண்மையைச் சொல்லப்போனால் நின்னைப் போல் வெளிப்படையானப் பலனைத் தரும் தெய்வம் உள்ளதோ கலைமகளே உலகத்தில் பொருந்திய வெண்மையான கொற்றக் குடைக்குக் கீழாக மேன்மையுடைய மன்னரும் என் செய்யுளைக் கண்ட அளவில் எனக்கு வணங்கிப் பணியும்படி செய்வாயாக. படைப்போன் பிரம்மா மேன்மையுடைய என் பிரத்தியட்சமான பயனைத் தரும் தெய்வம். ஆகவே எனக்கு அருளாவாயாக.

முடிவுரை

கலைமகளின் அருள் இல்லாமல் எவரும் கவிதை பாடஇயலாது. குமரகுருபரரின் பாடல்கள் அனைத்தும் இலக்கிய, இலக்கண நயங்கள் நிறைந்தது. 'மூர்த்தி சிறியதாயினும் கீர்த்தி பெரியது' என்பார்கள். அது போல சகலகலாவல்லிமாலை பத்து பாடல்கள் கொண்டதாயினும் அதில் நிறைந்த பொருள் அமைந்துள்ளது. இவர் ஒருக்கடவுளை மட்டும் பாடவில்லை; முருகன், சிவன், மீனாட்சி என்று பலரையும் பாடியுள்ளார். வடநாடு சென்று தமிழ்ப்பரப்பிய பெருமைக்குரியவர் குமரகுருபரர்.

65. இராமலிங்க அடிகளாரின் வாழ்வியற் சிந்தனைகள்

செ.உசாராணி

முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர் (முழு நேரம்)

தமிழ்த்துறை

அரசு மகளிர் கலைக்கல்லூரி

கிருட்டினகிரி

முன்னுரை

உலகில் காலந்தோறும் பெரியோர்கள் அவ்வப்போது தோன்றிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அப்பெரியோர்கள் தாம் வாழும் போது அந்தந்த காலமக்களுக்கு ஏற்றவாறு, வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை எடுத்துரைக்கின்றார்கள். மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது வாழ்க்கை இயல்புக்கு ஏற்றவாறு, அப்பெரியோர்களின் கருத்துக்களை உள்வாங்கி அதனைச் செயல்முறைப் படுத்த வேண்டும் என்பது அவ்வருளாளர்களின் அவதாரத்திற்குப் பொருளாகும். வாழையடி வாழையாகத் தோன்றும் அருளாளர் மரபில் தமிழகத்தில் 19ம் நூற்றாண்டில் உலகம் போற்றும்படி வாழ்ந்தவர் இராமலிங்க வள்ளலார். இவரின் வாழ்வியற் சிந்தனைகள் பற்றி விளக்குவதாக இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைகிறது.

வள்ளலாரின் சிந்தனைகள்

வள்ளலார் அவர்களின் சிந்தனை முழுவதும் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தை முதன்மையாகக் கொண்டிருந்தது. அதன் அடிப்படையில் எழுந்தது அவர் நிறுவிய சபைகளும், நூல்களும் கொள்கைகளுமாகும்.

அவர் அமைத்திட்ட சபைகள்

1. சன்மார்க்கச் சங்கம்
2. சத்திய தருமச்சாலை
3. சத்திய ஞானசபை
4. சித்தி வளாகம்

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

முதலியனவாகும்

அவர் நமக்காக அருளிச் செய்த நூல்கள்

1. திருவருட்பா
2. மனுமுறை கண்ட வாசகம்
3. சீவகாருண்ய ஒழுக்கம்
4. உண்மை நெறி
5. சமரச சுத்த சன்மார்க்கத் திருநெறிக்குறிப்பு
6. நித்திய ஒழுக்கம் முதலியன

அவரின் முக்கியக் கொள்கைகள்

1. சீவகாருண்யம்
2. பசியாற்றுவித்தல்
3. சாதி சமய வேறுபாடின்மை
4. ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு

முதலியனவாகும். சமூகத்தினை நல்வழிப்படுத்துவதில் ஆன்மீகத்திற்கு முக்கியப் பங்கு உள்ளது. அந்த ஆன்மீகத்தை வள்ளற் பெருமான் பின்பற்றினாலும் அதில் பல புதுமைகளை உட்புகுத்தி மனிதநேயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமுதாயத்தைச் சிறப்போடு வழிநடத்தினார்.

நால்வகை ஒழுக்கம்

அடிகளார் அன்றாட வாழ்வில் மனிதர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்க நெறிகளையும் போதித்தார். அவை,

1. இந்திரிய ஒழுக்கம்
2. கரண ஒழுக்கம்
3. சீவ ஒழுக்கம்
4. ஆன்ம ஒழுக்கம்

என்பனவாகும்.

சன்மார்க்கம் என்பதன் பொருள்

சன்மார்க்கம் என்பது நல்வழி எனவும் நன்னெறி எனவும் பொருள்படும். சுத்த சன்மார்க்கம் என்பது தூய்மையான நல்வழி எனவும், சத்திய சன்மார்க்கம் என்பது உண்மையான நல்வழி எனவும் பொருள்படும். இவையே இறைவனை அடையும் எளிய வழிகள் என்பது வள்ளலார் கருத்து. சீவகாருண்யம் என்பது உயிர் இரக்கம் ஆகும். ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு என்பது எல்லா உயிர்களும் ஒன்று என்ற உண்மையை உரைப்பதாகும்.

சமரச சன்மார்க்க நெறி

ஓரறிவு உயிர் முதல் ஆறறிவு உயிரான மனித உயிர் ஈறாக அனைத்து உயிர்களும் சமம் என்ற தெளிவான கருத்தை இவ்வுலகிற்கு வழங்கிய வள்ளலார் மனிதர்களிடையே இருக்கும் வேறுபாடுகளைப் போக்கி ஏற்றத்தாழ்வுகளை அகற்றி அனைவரையும் சரிநிகர் சமானமாக மதிக்க வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். தம் உடம்பையும், தம் உடம்பிலுள்ள உயிரையும் பாதுகாப்பது போல ஏனைய உடம்புகளையும் அவ்வுடம்புகளில் தங்கியுள்ள உயிர்களையும் பாதுகாப்பதில் அவ்வுயிர்களுக்குத் தாம் துணை நிற்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை வள்ளலார் விடுத்துள்ளார். மக்களைப் பிரிக்கும் மதிர்கவர்களாகச் சாதிகளையும், மதங்களையும் எண்ணி அவற்றின்மேல் தனக்குண்டான வெறுப்பினைப் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுப் பாடியுள்ளார்.

“சாதியும் மதமும் சமயமும் தவிர்த்தேன்
சாத்திரக் குப்பையும் தவிர்த்தேன் என்றும்
சாதியும் மதமும் சமயமும் பொய்”

என்று அவர் பாடியுள்ளது இதற்குச் சான்றாகும். இதனைச் செயல்படுத்தி மக்களை ஒருமைப்பாட்டு உணர்வுடன் வாழச் செய்ய சமரச சன்மார்க்கச் சங்கத்தினை வள்ளலார் தோற்றுவித்தார்.

சீவகாருண்ய ஒழுக்கம்

ஆன்மநேயத்தின் வெளிப்பாடாக அமைவது சீவகாருண்ய ஒழுக்கமாகும். சீவகாருண்யம் என்பதற்குப் பிற உயிர்கள் படும் துன்பத்தினைக் கண்டால் இயல்பாகத் தோன்றும் இரக்க உணர்வு காரணமாகப் பிற உயிர்களின் துன்பத்தைப் போக்க முயலும் கருணைத்திறம் என்று பொருளாகும். மக்கள் இறைவனின் திருவருளைப் பெற வேண்டுமானால் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் நீங்காத அன்பு கொண்டு உலகில் வாழும் உயிர்கள் படும் துன்பத்தைக் கண்டு மனமிரங்கி அவற்றின் துயரத்தைப் போக்கி நன்மைபுரியும் சீவகாருண்ய ஒழுக்கம் பேரின்பவீடு பெற உதவும் என கூறுகின்றார்.

ஏழு திரைகள்

வடலூர் சத்திய ஞானசபையில் அமைந்துள்ள பெரியதோர் கண்ணாடியின் எதிரில் சோதியாகிய திருவிளக்கு உள்ளது. அந்தச் சோதி தரிசிப்பதற்குத் தடையாக அமைந்துள்ள திரைகள் ஏழு, வழிபாட்டின் போது அந்த ஏழு திரைகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நீக்கப்பெறும். பின்னர் சோதி தரிசனம் கிடைக்கும். இந்த ஏழு திரைகளுக்கு அடிகளார் தரும் விளக்கம் பின்வருமாறு அமைகிறது. இந்த பௌதீக உடம்பிலிருக்கிற நீ யாடுரனில், நான் ஆன்மா, சிற்றணு வடிவினன், மேற்படி அணுகோடி சூரியப்பிரகாசம் உடையது. கால் பங்கு பொன்மை, முக்கால் பங்கு வெண்மை கலந்த வண்ணம். இப்படிப்பட்ட ஆன்மப் பிரகாசத்தை மறைக்க மாயா சக்திகளாகிய ஏழு திரைகள் உண்டு. அவை,

கருப்புத்திரை -	மாயா சக்தி
நீலத்திரை -	கிரியாசக்தி
பச்சைத்திரை -	பராசக்தி
சிவப்புத்திரை -	இச்சாசக்தி
பொன்மைத்திரை -	ஞானசக்தி
வெண்மைத்திரை -	ஆதிசக்தி
கலப்புத்திரை -	சிற்சக்தி

என்பனவாகும். ஒவ்வொரு திரையிலும் உள் சக்தியை உடலில் செலுத்தினால் அவ்வுடலில் உள்ள அழுக்கு நீங்கி, அடிமுடியைத் தேட முடியாத பரமபதனாகிய இறைவனை எளிதில் சென்றடைய முடியும் என வள்ளலார் வலியுறுத்துகின்றார்.

மனுமுறை கண்ட வாசகச்சிறப்பு

இராமலிங்க சுவாமிகளின் பால்யப் பருவத்தில் அவரது குருவாக விளங்கிய வித்வான் காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியார் அவர்கள் சுவாமிகளின் அறிவையும், ஆற்றலையும் உணர்ந்து கொண்டார். அவர் சிறுவரும் உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் நற்கருத்துக்கள் கொண்ட உரைநடை நூலொன்றை இயற்றித் தரும்படி சுவாமிகளிடம் கேட்டுக் கொண்டார். அதன்படி சுவாமிகள் அவ்விளம் வயதில் பெரிய புராணத்திலுள்ள மனு என்ற மன்னனுடைய சரித்திரத்தை உரைநடை நூலாக இயற்றியருளினார். இதுவே சுவாமிகளின் முதல் நூலாகும். இந்நூல் கூறும் அறக்கருத்துக்கள் பின்வருமாறு.

நல்லோர் மனத்தை நடுங்கச் செய்யாதே. எளிய வழக்கிட்டு மானத்தைக் கெடுக்காதே. தானம் கொடுப்போரைத் தடுத்து நிறுத்தாதே. கலந்த நண்பரைக் கலகம் செய்து பிரிக்காதே. மனம் ஒத்த நட்புக்கு வஞ்சகம் செய்யாதே. குடிவரியை உயர்த்திக் கொள்ளை கொள்ளாதே. ஏழைகள் வயிற்றை எரியச் செய்யாதே. தருமம் பாராது தண்டனை கொடுக்காதே. மண்ணோரம் பேசி வாழ்வை அழிக்காதே. உயிர்க்கொலை செய்வோர்க்கு உட்காரம் செய்யாதே. களவு செய்வோர்க்கு உளவு சொல்லாதே. பொருளை இச்சித்துப் பொய் சொல்லாதே. ஆசைகாட்டி மோசம் செய்யாதே. வரவும் போக்கும் தடை செய்து வழியடைக்காதே. வேலையிட்டுக் கூலியைக் குறைக்காதே. பசித்தவர் முகத்தைப் பாராதிருக்காதே. பசித்தவர்க்கு உணவு கொடு. இரப்பவர்க்குப் பிச்சை இல்லை என்னாதே. கோள் சொல்லிக் குடும்பத்தைக் கலைக்காதே. நம்பினவரை நட்பாற்றில் நழுவவிடாதே. கலங்கி ஒளித்தவரைக் காட்டிக் கொடுக்காதே. காவலில் உள்ள கன்னிமையை

அழிக்காதே. கணவன் வழி நிற்பவளை கெடுக்காதே. கருவுற்ற நிலையை அழிக்காதே. குருவை வணங்குவதற்கு நாணம் கொள்ளாதே. குருவுக்குக் காணிக்கை தர மறுக்காதே. கற்றோரைச் சினந்து பேசாதே. பெரியோர் பாடலில் பிழை சொல்லாதே. பறவையைக் கூண்டில் அடைக்காதே. கன்றுக்குப் பாலூட்டாது கட்டி வைக்காதே. ஊனின் சுவைகொண்டு உடம்பை வளர்க்காதே. கல்லை நெல்லில் கலந்து விற்பனை செய்யாதே. அன்புடையவர்க்குத் துன்பம் செய்யாதே. குடிநீர்க் குளத்தைத் தூர்க்காதே. வெயிலுக்கு நிழல்தரும் மரத்தை அழிக்காதே. பொது மண்டபத்தை இடிக்காதே. ஆலயத்தின் கதவை அடைத்து வைக்காதே. சிவனடியாரைச் சினந்து தூற்றாதே. தவம் செய்பவரைத் தாழ்வு சொல்லாதே. சுத்த ஞானிகளை நிந்தனை செய்யாதே. தந்தை தாய் சொற்களைத் தள்ளாதே. தெய்வத்தை இகழ்ந்து செருக்கு அடையாதே போன்றவைகளாகும்.

வள்ளலாரின் பொன்மொழிகள்

உன்னுடைய தேவைகளைக் குறைத்துக்கொள். நிலைமைக்குத் தக்கபடி நடந்துகொள். எப்பொருளிலும் யாரிடத்திலும் பற்று வைக்காதே ; இனிய சொற்களை அளந்து பேசு; மிகுந்த பொறுமையும் விடாமுயற்சியும் கொள்; இன்று செய்யக் கூடியதை நாளைக்கு என்று தள்ளிப் போடாதே ; பகுத்தறிவாலும், வைராக்கியத்தாலும் உனது உணர்ச்சிகளை அடக்கு; எப்போதும் மனத்தை சமநிலையில் வைத்துக்கொள்; பிறரால் செய்யப்பட்ட கெடுதிகளை மற ; உன் பகைவர்க்கும் நன்மையே செய்; எவ்வளவு துன்பங்களையும் சகிக்கத் தயாராயிரு; உனது குற்றங்களையும் நேர்மையாக ஒப்புக்கொள்; பசித்திரு, தனித்திரு, விழித்திரு உண்மையை அறியலாம்; எதிலும் மிதமாயிரு அபரிமிதம் எப்போதும் ஆபத்தானது; யாராவது உன்னை அவமதித்தாலும் பரிசுசித்தாலும் கோபம் கொள்ளாதே. அவை வெறும் சொற்களே ஒலி பேதமே. உன் மனத்தை கடவுள்பால் செலுத்தி உண்மையான வாழ்வை மேற்கொள்; புலன்களை ஒவ்வொன்றாக அடக்கு; சாந்தமாகவும் தைரியமாகவும் தடைகளை எதிர்த்து நில்.

முடிவுரை

வள்ளலார் நல்ல உள்ளம், நல்ல சிந்தனை, நல்ல எண்ணம், தூய அறிவு, பகுத்தறிவு ஆகிய பண்புகளை ஒருங்கே பெற்றவர் என்பதையும், வாடிய பயிரைக் கண்டு வாடியவர் என்றும் தமிழன்னைக்குத் தமிழ்த்தொண்டு செய்தவர் என்றும், வள்ளலார் மக்களிடையே இருக்கும் வேறுபாடுகளைப் போக்கி ஏற்றத்தாழ்வுகளை அகற்றி அனைவரையும் சரிநிகர் சமானமாக மதிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார் என்பதையும், சீவகாருண்ய ஒழுக்கம் என்பது பேரின்ப வீடு பெற உதவும் எனவும் வடலூர் சத்திய ஞான சபையில் அமைந்துள்ள கண்ணாடியின் எதிரில் சோதியாக திருவிளக்கு உள்ளது. சோதியைத் தரிசிக்க தடையாக ஏழு திரையாக உள்ளது. அவற்றில் ஏழுவித சக்திகள் இருப்பதாகவும் ஏழு திரையில் உள்ள சக்தியை உடலில் செலுத்தினால் அவ்வுடலில் உள்ள அழுக்கு நீங்கி, இறைவனை எளிதில் சென்றடைய முடியும் என வள்ளலார் வலியுறுத்துகிறார்.

66. பட்டினத்தார் பாடல்களில் அறச்சிந்தனைகள்

முனைவர் க.கலாவதி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

அவினாசிலிங்கம் மகளிர்

உயர்கல்வி நிறுவனம்

கோவை

முன்னுரை

மனிதன் தனக்கென வரையறுத்துக் கொண்ட ஒழுக்க நெறிமுறைகள் இவற்றின் தொகுதியே அறம் எனப்படும். மனிதன் வளமாகச் சிறப்பாக வாழ்வதற்கும் அதன்வழி இன்பம் பெறுவதற்கும் நல்ல செயல்களைக் கடைப்பிடித்து வாழ்க்கையில் உயர்வதற்கும் அறச்சிந்தனைகளே வழிகாட்டியாக அமைகின்றன. நம்முடைய எல்லாச் செயல்களுக்கும் அடிப்படையாக இருப்பது எண்ணமாகும். எண்ணம் தூய்மையாக அமைய அறச் சிந்தனைகளை மேற்கொண்டு நாமும் வாழ்ந்து பிறரையும் வாழ்விக்க வேண்டும். இத்தகைய நல்ல சிந்தனைகளைப் பட்டினத்தார் எவ்வாறு பதிவு செய்துள்ளார் என்பதை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அறம்

மறு பிறப்பிற்கு ஆளாகும் வகையில் தீவினைகளைச் செய்து மனிதன் துன்பம் அடைகின்றான் என்பர் சான்றோர். இக்கருத்தமைந்த பாடலை,

“கருமுதல் தொடங்கிப் பெருநாள் எல்லாம்
காமம் வெகுளி கழிபெரும் பொய்யெனும்
தூய்மைஇல் குப்பை தொலைவின்றிக் கிடந்ததை
அரிதின் இகழ்ந்துப் போக்கி” (பா.44:1-5)

என்னும் இப்பாடல் இவ்வுலகில் பிறந்த மக்கள் காமம், சினம் மிக்க பெரும்பொய் என்னும் இவற்றால் விளைந்த தீமை என்ற

தாய்மையில்லாத அழுக்கினை நீக்கி இறைவன் வாழும் இடமாக மனத்தை ஆக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

“மையிருள் நிறத்து மதனுடை அடுகினத்து
ஐவகைக் கடாவும் யாப்பவிழ்த்து அகற்றி
அன்புகொடு மெழுகி அருள்விளக்கு ஏற்றித்
துன்ப இருளைத் துறந்து முன்புற
மெய்யெனும் விதானம் விரித்து” (பா.44:6-10)

இப்பாடல் இறைவன் உறையும் இடமாக இதயம் இருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

கிறை அன்பு

உழவுத் தொழிலுக்கு ஏற்ற முறைகளை உருவகப்படுத்திப் பக்தி நெறியை விளக்கியுள்ளார் பட்டினத்தார்.

“அன்பு பாத்தி கோலி முன்புற
மெய் எனும் எருவை விரித்து ஆங்கு
ஐயம்இல் பத்தித் தளிவித்து இட்டு நித்தலும்
ஆர்வத் தென்நீர் பாய்ச்சி நேர் நின்று
தடுக்குநர்க்கு அடங்காது இடுக்கண் செய்யும்
பட்டி அஞ்சினுக்கு அஞ்சி உள்சென்று
சாந்த வேலி கோலி வாய்ந்தபின்
ஞானப் பெருமுளை நந்தாது முளைத்துக்
கருணை இளந்தளிர் காட்ட அருகாக்
காமம் குரோதக் களை அறக் களைந்து
சேமப் படுத்துழிச் செம்மையின் ஓங்கி” (பா.80-5-15)

என்னும் இப்பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

ஐம்புலனடக்கம்

ஐம்புலன்கள் செய்யும் கொடுமைகளால் மக்கள் அடையும் துன்பங்கள் எண்ணிலடங்கா. காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் மும்மலங்களும் ஐம்புலன்களால் நிகழ்கின்றன. அதனால் ஐம்புலன்களை அடக்கி ஆள வேண்டும் என்று அறநூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பட்டினத்தார் ஐம்புலன்களைக்

கள்வராக உருவகம் செய்கிறார். அக்கள்வர்கள் மனத்தில் புகுந்து குயவன் பாணை வனையச் சுற்றும் சக்கரத்தை விடப் பன்மடங்கு விரைவாக அம்மனத்தைச் சுற்றித் துன்புறுத்துகின்றனர் என்பதனை,

“ஐவர் கள்வர் வல்லிதிற் புகுந்து
முண்மகன் திகிரியில் எண்மடங்கு சுழற்ற
ஆடுபு கிடந்த பீடில் நெஞ்சத்து நுழைந்தனை”
(கோயில் நான்மணிமாலை 32-34)

என்னும் கோயில் நான்மணிமாலை குறிப்பிடுகின்றது. திருக்குறள் அறிவென்னும் அங்குசத்தால் ஐம்பொறிகளாகிய யானைகளை அடக்கி ஆளவேண்டும் என்று குறிப்பிடுவது போல ஐந்தெழுத்து என்னும் கோடாரி கொண்டு ஐம்புலக் காட்டை வெட்டி மனத்தை வளப்படுத்த வேண்டும் என்று கூறுகிறார் பட்டினத்தார்.

அஞ்சக்கரம் என்னும் கோடாலி கொண்டு இந்த ஐம்புலனாம்
வஞ்சப் புலக்காட்டை வேறவெட்டி வளங்கள் செய்த
விஞ்சத் திருத்திச் சதாசிவம் என்கின்ற வித்தையிட்டப்
புஞ்சக் களை பறித்தேன் வளர்த்தேன் சிவபோகத்தையே
(பா.342)

என்னும் இப்பாடல் ஐம்புல அடக்கத்தை தூண்டிலில் கிடைக்கும் இரைக்கு ஆசைப்பட்டு மனிதனுக்கு உணவாகும் மீனைப்போல் மனம் துன்பம் தரும் புலன்வழிச் சென்று துன்பச்சேற்றில் சிக்கித்தவிக்கிறது என்கிறார் இவர்.

நன்மையில் தெரிந்த புன்மையை ஆதலின்
அழுக்குடைப் புலன்வழி இழுக்கத்தின் ஒழுகி
விளைவாய் தூண்டியின் உள்இரை விழுங்கும்
பன்மீன் போலவும் (கோ.நா.ம.28)

மனத்தை நோக்கிப் பாடுவதாக இப்பாடல் அமைந்து ஐம்புல அடக்கத்தின் சிறப்பினைப் பதிவுசெய்கின்றது.

சிற்பம்

ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம் என்று புத்தன் சொல்லுவான். அப்படித்தான் மனித இனமும் பேராசையால் அழிவதைப் பார்கிறோம். மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை என்னும் ஆசைகளால் அவதிப்படுவதைப்

“பொருளாசை பெண்ணாசை பூவாசை என்னும்
மருளாசை யாம்மாசை மாற்றித் தெருளாசை
வேந்தராய் வாழலாம் மெய்யன்பால் நன்னஞ்சே
பூந்தராய் நாதரைநீ போற்று”

(திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை 54)

என்னும் பாடல்வழி விளக்குகின்றார். எத்துனை மிகுதியாகப் பொருள் எய்தினும் மேன்மேலும் விழைகின்ற நிறைவில்லாத மன இயல்புடையது ஆசை. அவ்வாசையை அறவே அகற்றி விட்டால் ஒருவன் வீடுபேற்றினை எளிதில் அடையலாம் என்றும் கூறுகின்றார் பட்டினத்தார்.

யாக்கை நிலையாமை

உயிர், உடல், இளமை, செல்வம் முதலியன என்றும் நிலையற்றது என்று பல அறநூல்கள் எடுத்துரைத்துள்ளன. நிலையாமையை மக்கள் மனத்தில் பதியும்படி எடுத்துரைத்து அறச்செயல்களைச் செய்யத் தூண்டுகின்றன. இந்நூல்கள். திருக்குறள் உயிர் நிலையாமையை,

நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்து இவ்வுலகு (குறள்:336)

இக்குறள் வழி விளக்கும்

“உயிரெனும் குருகு விட்டு ஓடும் குரம்பையை
ஆசைக் கயிற்றில் ஆடும் பம்பரம்
காக பணத்தில் சுழலும் காற்றாடி”

என்று கோயில் திருவகவலில் இடம் பெறும் பாடலடிகள் யாக்கை நிலையாமையை எடுத்துரைக்கின்றன.

முயற்சி

எடுத்தக் காரியம் கைகூடினும், கூடா தொழியினும் ஒருவர் முயற்சியைக் கைவிடுதல் கூடாது. முயற்சி இல்லாமல் சோம்பேறியாக இருந்து கொண்டு எனக்கு எந்த நன்மையும் விளையவில்லையே என்று எண்ணுவது அறியாமையாகும்.

“உழைப்பின் வாரா உறுதிகள் உளவோ
கழப்பின் வாராக் கையறவு உளவோ”

அதனால்,

“நெஞ்சப் புனத்து வஞ்சக் கட்டையை
வேரற அகழ்ந்து போக்கித் தூர்வை செய்து” (பா.80)
முயற்சியுடன் வாழ வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

ஈயாமை

ஒவ்வொரு நாளும் மிகச்சிறிய அளவு பொருளேனும் பிறர்க்குக் கொடுக்க வேண்டும். ஓயாது உழைத்தும் உண்ணவும் உடுக்கவும் இல்லாது வருந்துவோர்க்கு கொடுப்பது ஈதலாகும். இல்லை என்று வருவோர்க்கு கொடுக்காமல் இருப்பவன் நடுவூருள் நச்சுமரம் பழுத்தற்குச் சமமாவான். இக்கருத்தினை அடியொட்டியே பட்டினத்தார்.

கல்லார் சிவகதை நல்லோர்
தமக்குக் கனவிலும் மெய்
சொல்லார் பசித்தவற்கு அன்னம்
கொடார் குரு சொன்னபடி
நில்லார் அறத்தை நினையார்நின்
நாமம் நினைவில் சற்றும்
இல்லார் இருந்தென் இறந்தென் (பா.239)

என்னும் பாடல் எவருக்கும் பயன்படாத, உதவாத தீயவர்கள் உலகத்தில் வாழ்வதால் யாருக்கும் பயனில்லை என்று எடுத்துரைக்கின்றது.

“நாயாய்ப் பிறந்திடின் நல்வேட்டை
ஆடி நயம்புரியும்

தாயார் வயிற்றில் நரராய்ப்
 பிறந்துபின் சம்பன்னர் ஆய்க்
 காயா மரமும் வறள் ஆம்
 குளமும் கல்ஆவும் என்ன
 ஈயா மனிதரை ஏன் படைத்தாய்
 கச்சி ஏகம்பனே” (பா.235)

என்னும் பாடல் காய்க்காத மரத்தையும், நீர் வறண்ட குளத்தையும், கல்லால் இயன்ற பசுவையும் போல் வறியவர்க்கு உதவாத மக்களை ஏன் படைத்தாய் இறைவா என்று இறைவனிடம் முறையிடுவது போல் அமைந்துள்ளது.

பெண்ணாசை

பெண்ணாசை நற்குணங்கள் அனைத்தையும் கெடுத்து உயிரையும் பறிக்கும். காமமே கொலைகட்கும் எல்லாம் காரணம், காமமே களவுக்கெல்லாம் காரணம் என்று காமத்தின் கொடுமையை எடுத்துரைக்கின்றன அற இலக்கியங்கள்.

“நாவார வேண்டும் இதம்சொல்லுவார்
 உனை நான் பிரிந்தால்
 சாவேன் என்றே இருந்து ஒக்கஉண்பார்கள்
 கை தான் வறண்டால்
 போய்வாரும் என்று நடுத்தலைக்கே
 குட்டும் புவையருக்கு ஈவார்
 ஈவார் தலைவிதியோ இறைவா
 கச்சி ஏகம்பனே” (பா.238)

என்னும் பட்டினத்தார் பாடல் விலைமகளிரின் இயல்பினை எடுத்துரைத்து அவ்வாசையை ஒழிக்க வேண்டுகிறது.

பயனற்றவர்

அரிசியை உலையில் இடக் கருதிப் பயன் அற்ற உமியைக் கை வருந்தக் குற்றம் பசை இல்லாதவர். ஒரு பயனையும் தர இயலாத நிலத்தைப் பண்படுத்தி உரமிட்டு விதைகளை விதைத்து அதன் பயனை அடைய காத்திருக்கும் பித்தர். இவர்கள்

இவ்வுலகில் வாழ்வதை விட இறப்பதே மேல். இத்தகைய பயனற்றவர்.

“ஓயாமல் பொய்சொல்வார் நல்லோரை
நிந்திப்பார் உற்றுப்பெற்ற
தாயாரை வைவர் சதிஆயிரம்
செய்வார் சாத்திரங்கள்
ஆயார் பிறர்க்கு உபகாரம்
செய்யார்தமை அண்டினர்க்கு ஒன்று
ஈயார் இரந்துஎன்ன போய் என்ன” (பா.233)

இவ்வாறு ஒழுகி நடப்பார். இத்தகையோர் வாழ்வதில் யாருக்கு என்ன பயன் என்று அழகுற எடுத்துரைக்கின்றார்.

நீறாவாக

“சத்தியமே வேனுமடா மனித னானால்
சண்டாளஞ் செய்யாதே தவறிவிடாதே
நித்திய கர்மம் விடாதே நேமம்விட்டு
நிட்டையுடன் சமாதிவிட்டு நிலைசேராதே
புத்திகெட்டுத் திரியாதே பொய் சொல்லாதே
புண்ணியத்தை மறவாதே பூசல் கொண்டு
கத்திய தோர் கள்ளிட்டுத் தர்க்கி யாதே
கர்மி யென்று நடவாதே”

என்று சித்தர் குறிப்பிடும் தனிமனித அறத்தைப் பின்பற்றி வாழ்வோம்.

67. சைவத் தமிழ் வளர்த்து பட்டினத்தார்

முனைவர் பீ. இரகமதீவி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

பாரதியார் மகளிர் கலை அறிவியல் கல்லூரி

தேவியாக்குறிச்சி, சேலம்

முன்னுரை

தமிழ்த் திருநாட்டின் மிகச் சிறந்த மதம் சைவமாகும். சைவ மதத்தில் மிகப்பெரும் இறையடியார்கள் பலர் தோன்றியுள்ளனர். அவர்கள் தம் பாடல்களின் மூலம் மக்களை நெறிப்படுத்தி வழிப்படுத்தினர். திருவாசகம், திருமந்திரம், தேவாரம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம், கந்தபுராணம், திருமந்திரம், திருப்புகழ் எண்ணற்ற சிற்றிலக்கியங்கள் என சிவபெருமானின் பெருமைகளையும் அவனடி சரணடைந்தால் எல்லா நன்மைகளையும் அடைய முடியும். இறைவனின் கருணையால் நாம் வீடு பேறடைய முடியும் என்பதனை மக்களுக்குப் பாடல்களின் மூலம் சைவ நெறிமுறைகளையும், ஒழுக்கங்களையும் கூறி மக்களை நல்வழிப்படுத்தியுள்ளனர்.

முன்னொரு நாள் அனகை வேந்தனும், ஐயன் தோழனுமாகிய குபேரன் நந்தி பெருமானைப் பணிந்து சிவனையும் பார்வதியும் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோலங்கண்டு ஆனந்தப் பரவசம் கொண்டு ஆண்டவனே இத்திருக்கோலக் காட்சியை மண்ணிலுள்ள பல திருப்பதிகளிலும் கண்டு இன்புற அருள வேண்டும் என வேண்டுகிறார். இறைவனும் அவ்வாறே காட்சியளிக்கிறார். குபேரன் காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக்கு வருகிறான். அந்நகரின் அழகைக் கண்டு மயக்கமுற்றான். இதனை அறிந்த சிவபெருமான், தோழனே, உன் உள்ளம் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தின் அழகில் ஆழ்ந்துவிட்டது. நீயோ சுவர்க்கத்தின் வாழ்வுக்குரியவன். ஆகையினால் மண்ணிலகில் மானிடனாய் பிறப்பாய், காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் இருப்பாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, குபேரன் தன் தவறை உணர்ந்து மன்னிப்பு வேண்டினான். பின் சிவபெருமானிடம், இறைவா

நான் மண்ணுலகில் பிறந்து உழலுங் காலத்து என்னைத் தடுத்தாட் கொண்டருள வேண்டும் என்று வேண்டினான். அவ்வாறே செய்வோம் என இறைவன் வரமருளினார். காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் வேளாள மரபில் சிவநேசர் ஞானகலாம்பை என்ற தம்பதியாருக்கு ஒரு பெண் மகவு பிறந்தது. அவர்கள் ஒரு ஆண் மகவு வேண்டி வருந்தினர். இறைவனிடம் தவமிருந்து இறைஞ்சினர். சிவபெருமானின் கருணையால் குபேரன் அவர்களுக்கு மகனாகப் பிறந்தான். அவர்கள் இன்பக் கடலில் ஆழ்ந்தனர். திருவெண்காடர் என்று பெயரிட்டனர்.

ஐந்து வயதடைந்ததும் சிவநேசர் இறந்தார். ஞானகலாம்மையார் திருவெண்காடரை பொன் போல வளர்த்தார். திருவெண்காடர் சகல கலைஞானங்களையும் கேட்டுச் சிந்தித்துக் கல்வியினாலாய பயன் கங்காதரன் திருவடிகளைப் பூசித்தலே என்று தெளிந்தார். ஞான குருவாக இறைவன் இருந்தருளினார். எல்லாச் செல்வங்களையும் சிவத் தொண்டு புரிந்ததனால் செல்வமெல்லாம் குறைந்துவிட்டது. இறைவன் அருளால் வீடு முழுமையும் பொன்னும் மணியும் பெருகி வழிந்தது. சிவத்தொண்டினைச் சிறப்பாகச் செய்தார். திருமணப் பருவம் வந்ததும் சிவகலை என்னும் பெண்ணை மணந்தார். வெகு காலம் குழந்தையின்மையினால் இறைவனை வேண்ட, இறைவனின் அருளால் திருவிடை மருதார் சிவசுருமர், சுசீலை என்னும் சிவசீலர்கள் வறுமையில் வாடியவர்களுக்கு ஒரு குழந்தைக் கிடைக்க அதனைத் திருவெண்காடரிடம் சேர்த்து பொன்னும் மணியும் பெற்றனர். மருதப்பிரான் எனப் பெயரிட்டுக் குழந்தையை வளர்த்தனர். குழந்தை உலகத்தார் வியக்கப் பல திருவிளையாடல்களைச் செய்தார். 16வது வயதில் வாணிகம் செய்ய தீவாந்தரங்களுக்குச் சென்றார். பொருட்களை விற்று எரு மூட்டைகளையும், அவல் கடலை மூட்டைகளையும் வாங்குவதைக் கண்டு நண்பர்கள் கேலி செய்தனர். காவிரிப் பூம்பட்டினம் திரும்பும்போது கப்பல் வழிமாறித் தவித்தது. அவர்களின் பசிக்கு அவல், கடலையும், குளிருக்கு நெருப்பு மூட்ட எருவரட்டியும் கேட்டு வாங்கினர். மருதப்பிரான்

ஊருக்குச் சென்றபின் இதன் மதிப்பைத் தரவேண்டும் என்று எழுதி வாங்கினார். அதே ஒரு மூட்டைகள் மாணிக்கக் கற்களாக மாறி பொலிந்தன. அவல், கடலை மூட்டைகள் பொற்கட்டிகளாகப் பொலிந்தன. பின் மருதப்பிரான் திருவிடைமருதூரில் மகாலிங்கத்தில் சாந்தித்தியமானார். தந்தைக்குக் காதற்ற ஊசியும் வாராது காணுங் கடை வழிக்கே என்ற வாசகத்தைத் தந்துச் சென்றார். இதைக் கண்டதும் பட்டினத்தார் துறவறம் மேற்கொண்டார்.

பட்டினத்தார் பிச்சை ஏற்று உண்பதைக் கண்ட அவர் தமக்கை அவமானமாக இருக்கிறது என்று அப்பத்தில் நஞ்சு வைத்து உண்ணக் கொடுக்க, அதை அவர் தமக்கையின் வீட்டு கூரையில் சொருகினார். அந்த வீடு எரிந்து தீக்கிரையாயிற்று. பச்சை வாழை மட்டைகளை வைத்து பல பாக்கள் பாட அனல் மூண்டு அவர் தாயின் உடல் எரிந்தது. திருவாரூரில் காய்ச்சல் வந்து இறந்தவனைப் பிழைக்கச் செய்தார். கொங்கு நாட்டில் பசிக்கு ஒரு வீட்டு வாசலில் நின்று கைத்தட்டினார். ஒரு மூர்க்கன் அடித்தான். அன்றிலிருந்து தான் இருக்குமிடம் நாடியாரும் உணவளித்தால் தான் உண்பேன் என்னும் சபதமேற்றார். திருவெண்காடர் தவத்தில் இருக்க, பிள்ளையார் கோயிலில் திருட வந்த திருடன் நகைகளைத் திருடிச் செல்லும் போது, இவரது கழுத்தில் மாணிக்க மாலையைப் போட்டுச் செல்ல அரசன் அடிகளைத் திருடினார் எனப் பலவகையில் தண்டிக்க தவம் கலைந்து எழுந்தவர். கழுமரத்திலேற்ற நிற்பதைக் கண்டார். என் செயலாவது யாதொன்றுமில்லை என்னும் திருப்பாடலைப் பாட கழுமரம் பற்றி எரிந்தது. பத்திரகிரியாருக்கு ஞானகுருவாகினார். திருவெற்றியூரில் சேந்தனாரை சிறைமீட்டார். பின் சீர்காழி, சிதம்பரம், திருக்காளத்தி, திருவாலங்காடு முதலிய திருத்தலங்களைத் தரிசித்து திருவொற்றியூரை அடைந்தார். சிறுவர்களுக்கு மறைந்து மறைந்து விளையாட்டுக் காட்டி, சிறு சாலைக் குழந்தைகள் கவிழ்க்க அதற்குள்ளிருந்து மறைந்து இறைவனடி சேர்ந்தார். சிவகலையம்மையாரும் சிவலோகப் பதவியடைந்தார்.

பட்டினத்தார் இறைவன் மீது பற்றுக் கொண்டவராகப்

பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். கோயில் திரு அகவல், கச்சித்திரு அகவல், திரு ஏகம்ப மாலை, திருத்தில்லை, திருச்செங்கோடு, திருவொற்றியூர், திருவிடைமருதூர், திருக்கழுக்குன்றம், திருக்காளத்தி, திருக்கையலாயம், மதுரை, தாயாருக்குத் தகனக்கிரியை செய்கையிற் பாடியவை, திருவாரூர், திருக்காளத்தி, திருக்காஞ்சி, திருஇடும்பையூர், திருக்காரோணம், திருக்குற்றாலம், திருவையாறு, சிதம்பரம் போன்ற திருத்தலப் பாடல்களும், உடற்கூற்று வண்ணம், முதல்வர் முறையீடு, அருட்புலம்பல், இறந்த காலத்திரங்கல் நெஞ்சொடு புலம்பல், பூரணமாலை, நெஞ்சொடு மகிழ்தல், பத்திரகிரியார் மெய்ஞானப் புலம்பல் போன்ற தலைப்புகளிலும் எம்பெருமான் சிவனின் பெருமைகளை உருகி, உருகிப் பாடியுள்ளார்.

சிவபெருமானை ஒரு நாளாகிலும் வழிபடாது. உலக இச்சைகளில் மூழ்கிக் களிப்பவர்களை எம தூதுவர்கள் பாறாங்கல்லைத் தலையில் அழுத்தியும், கைகளிலும் விலங்குப் பூட்டுவர். ஒற்றைக் காலில் நிற்கச் செய்வர். மேலும் பாசக்கயிற்றினால் இறுகக் கட்டிவிடுவார்கள் என்பதனை,

“நாலின் மறைப்பொருளம்பலவாணரை நம்பியவர்
பாலிலொருதரஞ் செவிக் கொணாதிருப் பார்க்கருங்கல்
மேலிலெடுத்தவர் கைவிலங்கைத் தைப்பர் மீண்டுமொரு
காலினிறுத்தவர் கிட்டியுந் தாம் வந்து கட்டுவரே”

(திருஏகம்ப மாலை-60)

என்ற பாடலில் சதுர்மறை வேதங்கள் (இருக், யசூர், சாமம், அதர்வனம்) சொல்லும் வேத முடிவாய் இருப்பவனை நினையாவிட்டால் என்ன தீமைகள் உண்டாகும் என்பதனைத் திண்ணமாகச் சொல்கிறார். இதனையே,

“பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார்
நாக்கைக் கொண்டரனாமம் நவில்கிலார்
ஆக்கைக் கேயிரை தேடியலமந்து
காக்கைக் கேயிரை யாகிக் கழிவரே” (தேவாரம்)

என்ற தேவாரப் பாடலில் அழகிய மலர்களைக் கொண்டு

இறைவனின் திருப்பாதங்களை அருச்சிக்காமலும், நாவினைக் கொண்டு இறைப்புகழ் பாடாமலும் இருப்பவர்கள் இவ்வுலகில் பசிக்குச் சோறு கிடைக்காமல் அலைந்து, அழுகி காக்கைக்கு இரையாவர் என்று பாடப்பட்டுள்ளது. இறைவனின் அருளைப் பெற மோன நிலை எய்தியவர்கள் வேசியர்களுக்கு நடுவில் இருந்தாலும் விருப்பற்று இருப்பர் என்று,

“மனத்தகத்து அழுக்கறுத்த மௌனர் யோகர் வேசியர்
தனத்தகத்து இரப்பினும் விருப்பறுத்து நிற்பரே”
(சிவவாக்கியர்-186)

என்ற பாடலில் சிவவாக்கியர் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போல,

“எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும்
முத்தர் மனமிருக்கு மோனத்தே - வித்தகமாய்க்
காதிவினை யாடி இரு கைவீசி வந்தாலும்
தாதிமன நீர்க்குடத்தே தான்” (185)

என்ற பாடலில் கைவீசி பேசிக்கொண்டே வந்தாலும் பெண்கள் வந்தாலும் அவர்கள் தலையில் இருக்கும் தண்ணீர்க் குடத்தின் மீதே கவனம் இருக்கும். அதுபோல் சிவயோகிகள் என்ன இடையூறு வந்தாலும் கவனம் முழுவதும் இறைவனின் மீது தான் இருக்கும் என்கிறார்.

“தின்று கண்டோக்கது தித்தித்த வாறே
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறிநின்று
பிறந்த பிறப்பறுட்கும் எங்கள் பெருமான்”
(மாணிக்கவாசகர்)

என்று திருமூலரும், மாணிக்கவாசகரும் இறையனாரின் பெயரை உச்சரித்தாலே தித்திக்கும் என்று கூறியிருப்பது போல்,

“தித்திக்க வுறுமடி சித்தமுடையார்க்குப்
பத்திக்கடலுட் பதித்தபரஞ்சோதியடி”
(அருட்புலம்பல்-53)

என்ற பாடலில் இறைவனுடைய பக்திக் கடலில் மூழ்கி இருக்கும் சித்தர்களுக்கு இறைநாமத்தை நினைத்தாலே நினைவு

தித்திக்கும் என்று பரம்பொருளின் பெருமைதனை எண்ணி எண்ணி மகிழ்கிறார்.

“எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் சென்னமும் செனித்துப் புண்பட்டு நானும் புலம்பினேன் பூரணமே”

(பூரணமாலை-29)

என்ற பாடலடிகளில் இவ்வுலகம் போற்றும் பூரணப் பொருளே யானோ எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் சென்மங்கள் எடுத்து எடுத்து வருந்தி வருந்தி துடிக்கிறேன். இறைவா உன்னடி நிழலைத் தருக என்று வருந்துகிறார். மற்றொரு பாடலில்,

“வேடிக்கை யஞ்சொகுக மெய்ப்பகட்டும்

பொய்ப்பகட்டும்

வாடிக்கை எல்லா மறந்திருப்பது எக்காலம்”

(மெய்ஞானப்புலம்பல்-17)

என்ற பாடலடிகளில் இவ்வாழ்க்கையின் பொய்யான பகட்டு, ஆடம்பரத்தில் இரந்து உழலாமல் எல்லாம் மறந்து பரம்பொருளே கருணைக் கடலே உன்னை என்று காண்பேன் என்று மனம், மெய், வாக்கு எல்லாம் அவனையே வணங்குவதாகப் பாடி இருப்பது நம் மனத்தை உருக வைப்பதாய், உலக இன்பத்தில் நாட்டம் இல்லாதவனாய், எல்லாம் அவனே என்று உணர வைத்துள்ளார் பட்டினத்தடிகள்.

68. பட்டினத்தடிகள் வாழ்வும் வாக்கும்

புலவர் செ.சண்முகம்

அருளகம்

சீர்காழி

முன்னுரை

செந்தமிழ்நாடு தெய்வத் திருநாடாகும். சித்தர்களும் ஞானிகளும் தோன்றிய புனிதப் பெருநாடு. நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும், அருளாளர்களும் அவதரித்த அருமைத் திருநாட்டில் பட்டினத்தடிகளும் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவார். இவர் தாயார் ஞானகலை என்றும் தந்தையார் சிவநேசர் என்றும் மனைவியார் சிவகலை என்றும் சொல்லப்படுகின்றனர். இவர் காலம் 11ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். பட்டினத்தார் பூம்புகாரில் வாழ்ந்தவர். தமிழ், வடமொழியில் தேர்ச்சியுள்ளவர். கடல் வணிகம் மூலமாகப் பெரும் பொருள் ஈட்டி மன்னரும் மதிக்கத் தக்க பெரும் செல்வராக விளங்கியவர் என்றுமே சிவநெறி ஒழுகியவர். கற்ற கல்வியின் பயனாலும் அறவோர் உறவாலும் அனைத்தையும் துறந்து கைப்பிச்சை ஏற்று முற்றும் சிவனருளுக்கே உரியவராக விளங்கி அவனருளாலே வீடு பேற்றவர். பட்டினத்தார், பட்டினத்தடிகள், திருவெண்காடர் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டவர். நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் குலத்தினர் என்பது இவர் நூலின் சொற்களால் காணலாம்.

கோயில் நான்மணி மாலை, திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவை, திருவிடை மருதூர் மும்மணிக் கோவை, திருஏகம்பமுடையார் திருவந்தாதி, திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது கோயில் திருவகவல், கச்சித் திருவகவல், திருஏகம்பமாலை, திருஏகம்ப விருத்தம், திருத்தில்லை முதல் மதுரை ஈறாக எட்டுப்பாடல் பெற்ற தலங்கள், பொது போன்றவற்றைப் பாடியருளினார். இவர் பாடல்கள் கவிதை நயமும், தத்துவச் செறிவும், சமய உண்மைகளும் நிரம்பியவை. கருத்து வளமும் அனுபவ முதிர்ச்சியும் நிறைந்து கற்பவர் உள்ளத்தை உணர்வை வெளிப்படுத்துவன உலக நிலையாமையை அழுத்தமுறப் பாடியுள்ளார்.

நன்னெறி இல்லா உலகில் ஏன் பிறந்தேன்?

“பொல்லாதவன் நெறி நில்லாதவன் ஐம்புலன்கள் தமை
வெல்லாதவன் கல்வி கல்லாதவன் மெய்யடியவர் பால்
செல்லாதவன் உண்மை சொல்லாதவன் நின் திருவடிக்கன்பு
இல்லாதவன் மண்ணில் ஏன் பிறந்தேன் கச்சி ஏகம்பனே”

(திரு ஏகம்ப மாலை-பாடல் 6)

இவ்வுலகில் பல தீமைகளைச் செய்பவன்; நல்ல நெறியைக்
கடைப்பிடிக்காதவன்; மெய், வாய், கண் , மூக்கு, செவி வழிச்
செல்லும் ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவன்; கற்க
வேண்டியவற்றைக் கற்காதவன்; உண்மை பேசாதவன், கச்சி
ஏகம்பராகிய உமது திருவடிக்கு அன்பில்லாதவன் உலகில் ஏன்
பிறந்தேன்? ஆகவே, பிறப்பின் சிறப்பறிவாய் மனமே என்று
உலகியலின் நடைமுறை நிகழ்வை அழகுறக் கூறியுள்ளார்.

செல்வம் நம்முடன் வருவதில்லை

“பிறக்கும் பொழுது கொடுவந்ததில்லை பிறந்து மண்மேல்
இறக்கும் பொழுது கொடு போவதில்லை இடை நடுவில்
குறிக்கும் இச்செல்வம் சிவன் தந்தது என்று கொடுக்க
அறியாது

இறக்கும் குலாமருக்கு என் சொல்வேன் கச்சி ஏகம்பனே”

(திரு.ஏகம்பமாலை-பாடல் 7)

பிறக்கும்போது யாரும் தன்னோடு எதையும் கொண்டு
வரவில்லை. உடல் கூட ஒருவர் செய்த வினைக்கு ஏற்ப
இறைவன் தந்தது தான். உலகை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும்
போது யாரும் எதையும் கொண்டு போவதில்லை. அதனால்
ஒருவர் தேடிய அல்லது அவருக்குக் கிடைத்த செல்வத்தை
இறைவன் தந்தது என்று தேவையானவர்களுக்கும் கொடுத்து
உதவ வேண்டும். இப்படிச் செய்யாது கையிறுக்கம்
செய்வோரைப் பற்றி சொல்ல பெருமையுண்டோ கச்சி ஏகம்பப்
பெருமானே என்று திரு ஏகம்ப மாலையில் முறையிட்டு
மானிடரின் நிலையை எடுத்துரைத்துள்ளார். “வணங்காத
பிழையைப் பொறுத்தருள்வாய்”

“கல்லாப் பிழையும் கருதாப் பிழையும் கசிந்துருகி
நில்லாப் பிழையும் நினையாய் பிழையும் நின்
அஞ்செழுத்தைச்
சொல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள்வாய் கச்சி
ஏகம்பனே”
(திரு ஏகம்பமாலை-பாடல்9)

நான் ஒரு குருவை நாடி உம்மை அறியும் அறிவைக் கற்றுக் கொள்ளாதது ஒரு பிழை உம்மை வழிபடுவோரைப் பார்த்து வழிபடாததும் ஒரு பிழை. அடியார்களைப் போல உள்ளம் உருகி வணங்காது நிற்பதும் பிழை. உம்பெருமையையும் என் சிறுமையையும் நினையாததும் பிழை. உமக்கு மந்திரத் திருப்பெயராக சிவாய நம, நமசிவாய என்பவற்றை ஓதாதும் பிழை போற்றுதல் வணங்குதல் செய்யாமையும் பிழை என்பதை உணருகின்றேன். நான் என் செய்வேன். என் மன இயல்பு அப்படி இருக்கிறது. ஆகவே கச்சி ஏகம்பரே இத்தனைப் பிழைகளையும் பொறுத்து என்னை ஆட்கொள்வீர் என வேண்டுகின்றார்.

உம் திருவடிகளே நிலைபேறு

“ஊரும் சதமல்ல உற்றார் சதமல்ல உற்றுப் பெற்ற
பேரும் சதமல்ல பெண்டிர் சதமல்ல பிள்ளைகளும்
சீரும் சதமல்ல செல்வம் சதமல்ல தேசத்திலே
யாரும் சதமல்ல நின்தாள் சதம் கச்சி ஏகம்பனே”
(திரு ஏகம்ப மாலை-பாடல் 13)

எந்த ஊரும் நிலையானதன்று. உறவினர், நண்பர் எல்லாம் நிலையானவராக மாட்டார். உழைத்துப் பெற்ற நற்பெயரும் நிலைக்கப் போவதில்லை. என் மகள், மனைவி, தாய் முதலியோரும் கடைசி வரை வரப்போவதில்லை. பிள்ளைகளும் நான் பெற்ற சிறப்புகளும் நிலையில்லை. செல்வம் நிலையற்றது. இங்கு இருப்பவர் யாரும் இறுதிவரை பற்றுக் கோடாக மாட்டார். கச்சி ஏகம்பரே உம்முடைய திருவடிகள் மட்டுமே நிலையான பேறுடையது என்பதை அறியலானேன் எனக்குத் திருவருள் புரிவாயாக என் உள்ளம் நெக்குருகி பாடினார்.

தில்லையம்பலரே உயிர்களை இயக்குபவர்

“ஊட்டுவிப்பானும் உறங்குவிப்பானும் இங்கு

ஒன்றோடொன்றை

மூட்டுவிப்பானும் முயங்குவிப்பானும் முயன்ற வினை

காட்டுவிப்பானும் இருவினைப் பாசக் கயிற்றின் வழி

ஆட்டுவிப்பானும் ஒருவனுண்டே தில்லை அம்பலத்தே”

(திருத் தில்லை-பாடல் 11)

பசிக்குந்தோறும் உணவளிப்பவர்; உறங்கும் போது காவலராக இருப்பவர்; பொருள்களை ஒன்றோடொன்று இணைத்து உலகுக்குப் பயணிப்பவர்; உயிர்கள் ஒன்றோடொன்று தழுவி இன்புறச் செய்பவர். ஒருவர் செய்த வினையின் தன்மையை அவர் நுகரும் இன்ப துன்பங்களுக்கு வழிகாட்டுபவர்; இருவினையாகிய பாசக்கயிற்றின் வழி உயிர்களை இயக்குபவர்; அவர் தாம் தில்லையம்பலத்து நடமாடும் நடராசரே ஆவார் என உலக உயிர்களை இயக்குபவராக உள்ளார் எனப் பட்டினத்தடிகள் திருத்தில்லையில் எழுந்தருளிய அம்பலவானனின் சிறப்பினைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

அம்பலவாணர் அடிக்கமலத்தை மறவாதிருத்தல்

“பிறவாதிருக்க வரம் பெறல் வேண்டும் பிறந்து

விட்டால்

இறைவாதிருக்க மருந்துண்டுகாண் இது எப்படியோ

அறமார் புகழ்த்தில்லை அம்பலவாணர் அடிக்கமலம்

மறவாதிரு மனமே அதுகாண் நல்மருந்துனக்கே”

(திருத்தில்லை-பாடல் 16)

மனமே நீ இறைவனிடம் வரம் கேட்க நினைத்தால் பிறவாதிருக்க வேண்டும் என்று கேள். அவ்வரம் வாய்க்காமல் பிறந்து விட்டால் இறைவாதிருக்க மருந்துண்டு. அதாவது மரணத்துன்பம் இல்லாமல் இருக்கலாம். அல்லது சீவன் முக்தி அடையலாம். இது எப்படி இயலும் எனின், புகழ்பெற்ற தில்லையிலுள்ள அறமே வடிவான அம்பலவாணருடைய திருவடிகளை மறவாது துதிக்கின்ற மருந்தால் இயலும் என்பதைத் திருத்தில்லை பதிகத்தில் பாடியருளினார்.

நல்ஹமும் நட்பும் நன்றென்றிரு

“ஒன்றென்றிரு தெய்வம் உண்டென்றிரு உயர் செல்வமெல்லாம்
அன்றென்றிரு பசித்தோர் முகம்பார் நல்ஹமும் நட்பும்
நன்றென்றிரு நடுநீங்காமலே நமக்கு இட்டபடி
என்றென்றிரு மனமே உனக்கே உபதேசம் இதே”

(பொது-பாடல் 20)

மனமே உனக்கு நான் சொல்லும் அறிவுரையைக் கேட்டுக்கொள்.
கடவுள் உண்டு அவர் ஒருவர்தாம் பலர் இல்லை என்று
தெளிவாக இரு. உலகத்தில் உயர்வு என்று கருதப்படும்
செல்வத்தை நீயும் அப்படிப்பட்டது என்று நம்பாதே. பசித்தோர்
முகம் பார்த்து உணவுகொடு. நல்ல அறத்தின் வழி
கடமைகளையும் நட்பையும் போற்றி வாழ்ந்து நடுநிலையாக
இருந்து எண்ணிப்பார். நமக்கு என்று தீர்மானிக்கப்பட்டபடிதான்
நடக்கும் என்று அமைதியாக இருப்பாயாக. இவ்வுலக வாழ்வு
நலமாகவும் நல்வினையாகவும் அமைவதற்கு நல்ஹமும் நல்ல
நட்பும் நன்மையளிக்கும் என்பதைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

பற்றித் தொடர்வது புண்ணியம் பாவமே

“அத்தமும் வாழ்வும் அகத்து மட்டே விழி அம்பொழுக
மெத்திய மாதரும் வீதி மட்டே விம்மி விம்மி இரு
கைத்தலை மேல் வைத்தமும் மைந்தரும் சுடுகாடு மட்டே
பற்றித் தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமே”

(பொது பாடல் 13)

பொன்னும் பொருளும் அவற்றை ஒட்டிய வாழ்வும் வீட்டோடு
தான். அதற்கு வெளியே பயன்படமாட்டா. கண்களில் நீர்
தளும்ப அன்போடும் உருக்கத்தோடும் பாராட்டி சீராட்டிய
மனைவியும் கணவன் இறந்தால் வீதியோடு நின்று விடுவாள்.
தந்தை இறந்ததும் வருத்தம் தாளாமல் விம்மி விம்மி அழுதும்,
இனி என்ன செய்வேன் என்று தன் தலையைக் கைகளால்
தாங்கிய பிள்ளைகளும் சுடுகாடு வரையில் தாம் வருவார்கள்.
அவ்வளவே உறவு முறைகள். அடுத்தடுத்து வரும் பிறவிகள்
தோறும் விடாமல் தொடர்ந்து வருபவை ஒருவர் செய்த
பாவமும் புண்ணியச் செயல்களுமேயாகும்.

அருளாளர் முதல் பட்டினத்தடிகள் வரை சிவநெறி
நின்று இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தி இறையருள்
பெறுவதைப் பாடியருளினர் என்பது வெளிப்படையாகும்.
எனவே ஒவ்வொருவரும் உலகியலில் நிகழும் பிறப்பு, இறப்பு
பிணி, மூப்பு என்பவற்றிலிருந்து விடுபட சீலம், நோன்பு,
செறிவு, அறிவு எனும் நெறியில் வாழ்ந்து வழிபாடு செய்து
ஐந்தெழுத்தை ஒதி வீடுபேறு அடைவோமாக.

69. பட்டினத்தாரின் தாய்ப்பற்றில் சைவப்பற்று

செ.கார்த்திக்

இளங்கலை இரண்டாமாண்டு (தமிழ்)

தூய வளனார் தன்னாட்சிக் கல்லூரி

திருச்சிராப்பள்ளி

முன்னுரை

மலர்தலை உலகில் ஈடு இணையற்றுத் திகழ்வது அன்பு ஒன்றேயாகும். இறைவன் அடியவர்க்கு இரங்குவது ஓர் அன்பே. இயற்கை மனிதற்கு தம்மையே வழங்குவது ஓர் அன்பின் வெளிப்பாடே. இவற்றை எல்லாம் விஞ்சி நிற்பது தாய்ப்பற்று ஆகும். பரம்பொருளாகிய இறையனார் சிவபெருமானே தாய்ப்பற்றிற்கு ஏங்கி, அம்மை ஒருத்தி இல்லை என்ற ஏக்கத்தின் விளைவாகத் தம்மை போற்றிய புனிதவதி என்னும் காரைக்காலம்மையைத் தாயாகப் போற்றி அழைத்தார் என்ற செய்திகளைக் கேள்வியுற்றிருக்கிறோம். இறையனாருக்கே இந்நிலை எனில் மனிதற்கு? இறைப்பற்றில் தோய்ந்து, நிலையாமையில் பற்றற்று, அனைத்தையும் துறந்து வாழ்ந்தவர் பட்டினத்தடிகள். தன் தாய்க்குத் தகனக்கிரியைச் செய்யும் போது அவர் பாடிய பத்துப் பாடல்களில் சைவ சமயத்தின் சாரங்களும் பல காணப்படுகின்றன. இவைகளைப் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

பட்டினத்தடிகள்

பட்டினத்தடிகள் திருவெண்காடர் என்ற இயற்பெயரோடு மட்டும் விலக்கமுடியாமல் தன் தாய் மரணத்தின் போது அழுது புரண்டு பாடிய பாடல்கள் துயரத்தின் உச்சம். அவர் தாயாருக்குத் தகனக்கிரியைச் செய்யும் போது சிவநேசர், ஞானகலை ஆகியோருக்கு மகனாகக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் பிறந்தார். திரைக்கடலோடி திரவியம். தேடிய திருவெண்காடர் மிகுந்த செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்து வந்தார். செல்வச் செழிப்போடு நற்பேற்றினையும் மிகுந்த மரியாதையுடனும் வாழ்ந்து

வந்தமையால் மேன்மைகருதி பட்டினத்தார் என்று அழைக்கப்பெற்றார். குளிக்கரையில் கண்டெடுத்து வளர்த்த தன் வளர்ப்பு மகன் மருதபிரான், கடல் கடந்து வணிகம் செய்து மீண்டு வருகையில் எருவிராட்டியும், தவிடும் அளித்ததால் பட்டினத்தார் சினந்தார். காதடைந்த ஊசி ஒன்றையும் ஓலை ஒன்றையும் உடைய சிறுபேழை ஒன்றைத் தந்து எங்கோ சென்றுவிட்டான் மருதபிரான். அப்பேழையுள் இருந்த ஓலையில்,

“காதற்ற ஊசியும் வாராது கடைவழிக்கே”

என்ற வாசகம் பட்டினத்தாருக்கு ஞானம் அளித்தது. தன்னிடமுள்ள செல்வங்கள், சொத்துக்கள் என அனைத்தின் மீதான பற்றுதலை விடுத்துக் கோவணம் ஒன்றை மட்டும் பூண்டு துறவு மேற்கொண்டார். தன் இறுதி காலத்தில் திருவொற்றியூரில் கடற்கரையில் சிறுவர்களுடன் சித்துவிளையாடியபடி தன்னை மண்மீது மூடச் செய்து மறைந்தார். கோயில் நான்மணிமாலை, திருக்கமுகமல மும்மணிக்கோவை, திருஏகம்பமுடையார் திருவந்தாதி, திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது ஆகிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார். இவை அனைத்தும் சைவத் திருமுறைகளில் பதினோராம் திருமுறைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பட்டினத்தடிகளின் தாயார் சிவபதவியடைதல்

பட்டினத்தடிகள் துறவு மேற்கொண்ட பின் அவரின் தாய் சிவபதவியடைந்தார். முன்பு பட்டினத்தடிகள் தன் தாயிடம் எங்கிருப்பினும் உனக்கு ஈமச்சடங்கு செய்வேன் என்று வாக்களித்திருந்தார். ஆகவே, தாய் மடிந்தபிறகு ஈமக்கடன் செய்வதற்கு இடுகாட்டிற்கு வந்தார். தாயின் சிதையை எரிப்பதற்கு ஆண்டுகள் உருண்டோடிய பழைய விறகுகளை அவர் உறவினர்கள் அடுக்கி வைத்திருந்தனர். தன் தாயைக் காய்ந்தவைகளால் எரியச் செய்யாமல் பசும் வாழையிலைகளையும், மட்டைகளையும் சிதை மீது வைத்து வெண்பாக்களைக் கொண்டு இரங்கற்பா பாடவே தீப்பற்றி எரிந்தது. சிதையாகத் தன் தாயைக் கண்டு மனம் நொந்து அழுது புரண்டு பாடிய பாடல்கள் கல் நெஞ்சையும் உருகச் செய்வனவாகும். பாடல்களில் சிவனைப் பற்றியும், சிவநெறி

(சைவநெறி) பற்றியும் ஆங்காங்கே குறிப்புகள் காணலாகின்றன.

எப்பிறப்பில் காண்பேன் இனி

பட்டினத்தார் துறவியாகப் போனபோது அவருடைய தாய் அவரின் இடையில் ஓர் சேலைத்துண்டைக் காட்டுகிறார். இந்தச் சேலைத்துண்டு எப்பொழுது அவிழ்கிறதோ அன்று நான் இறந்து விட்டதாக எண்ணி வரும்படிச் கூறி அனுப்புகிறாள். கோவணத்தோடு சுற்றித்திரிந்த பட்டினத்தாரின் இடைப்பகுதியில் கட்டப்பட்டிருந்த சேலைத்துண்டு ஒருநாள் அவிழ்ந்து விழுகிறது. காடு மலை எனப்பல பகுதிகளைத் தாண்டி ஓடிவருகிறார். பட்டினத்தடிகள் தன் தாய் இறந்து கிடந்ததைக் காண்கையில் தம்மைப் பத்து திங்கள் கருவாய்த் தன் வயிற்றிலே சுமந்து, ஆண்பிள்ளைப் பிறந்துள்ளது என்ற செய்தியைக்கேட்டு மகிழ்ந்தாள் என்று இயம்புகிறார். (ஆண்பிள்ளை பிறந்தது என்றவுடன் தாய் மகிழ்ந்தாள் என்னும் செய்தியானது அக்காலத்தில் பெண்பிள்ளைகள் பிறந்தால் பெற்றோர்களுக்கு ஏற்படும் மனநிலையை எண்ண வைக்கிறது. ஆதலினால் தான் சித்தர்கள் துறவிகள் பட்டியலில் பெண்கள் இடம்பெறாமல் போனார்களோ என எண்ண வைக்கிறது) ஆண்பிள்ளைப் பிறந்தவுடன் அமுதைவிட மேலான தன் பாலை உண்ண அளித்தாள் என்ற வாசகம் பட்டினத்தாருக்கு ஞானம் அளித்தது. தன்னிடமுள்ள செல்வங்கள், சொத்துக்கள் என அனைத்தின் மீதான பற்றுதலை விடுத்துக் கோவணம் ஒன்றை மட்டும் பூண்டு துறவு மேற்கொண்டார். தன் இறுதி காலத்தில் திருவொற்றியூரில் கடற்கரையில் சிறுவர்களுடன் சித்துவிளையாடியபடி தன்னை மண்மீது மூடச்செய்து மறைந்தார். கோயில் நான்மணிமாலை, திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை, திருஏகம்பமுடையார் திருவந்தார், திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது ஆகிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார். இவை அனைத்தும் சைவத்திருமுறைகளில் பதினோராம் திருமுறைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பட்டினத்தடிகளின் தாயார் சிவபதிவியடைதல்

பட்டினத்தடிகள் துறவு மேற்கொண்ட பின் அவரின் தாய் சிவபதவியடைந்தார். முன்பு, பட்டினத்தடிகள் தன் தாயிடம்

எங்கிருப்பினும் உனக்கு ஈமச்சடங்கு செய்வேன் என்று வாக்களித்திருந்தார். ஆகவே, தாய் மடிந்தபிறகு ஈமக்கடன் செய்வதற்கு இடுகாட்டிற்கு வந்தார். தாயின் சிதையை எரிப்பதற்கு ஆண்டுகள் உருண்டோடிய பழைய விறகுகளை அவர் உறவினர்கள் அடுக்கி வைத்திருந்தனர். தன் தாயைக் காய்ந்தவைகளால் எரியச் செய்யாமல் பசும் வாழையிலைகளையும், மட்டைகளையும் சிதை மீது வைத்துக் கொண்டு வெண்பாக்களைக் கொண்டு இரங்கற்பா பாடவே தீப்பற்றி எரிந்தது. சிதையாகத் தன் தாயைக் கண்டு மனம் நொந்து அழுது புரண்டு பாடிய பாடல்கள் கல் நெஞ்சையும் உருகச்செய்வனவாகும். பாடல்களில் சிவனைப்பற்றியும், சிவநெறி (சைவநெறி) பற்றியும் ஆங்காங்கே குறிப்புகள் காணலாகின்றன.

எப்பிறப்பில்

சிவவிரத மகிமை

சிவபெருமானை நோக்கிக் கருவுற்ற பெண்கள் நோன்பிருந்தால் பார் போற்றும் மகற்பேறு கிடைக்கும் என்பதைத் தன் பாடலின் மூலம் தன் பிறப்பை உதாரணங்காட்டியும் தன் தாயைப் போற்றியும் கூறுகிறார் பட்டினத்தடிகள்.

“முந்தித் தவங்கடந்து முந்நூறு நாட்குமந்தே
அந்திபகலாய்ச் சிவனை ஆதரித்துத் - தொந்தி
சரியச் சுமந்துபெற்ற தாயார் தமக்கே
எரியத் தழல்முட்டு வேன்”

என்னும் வரிகளில் சிவனைப் போற்றியதால் என் தாய் என்னைப் பெற்றாள் என்று தன் தாய் மரணத்தின் போது அவலத்தோடு கூடிய சைவச் சாரத்தைக் காட்டுகிறார். சிவனை நோக்கி வணங்கி வந்தமையால் பட்டினத்தடிகள் பிறந்ததாக இங்கு குறிப்பிடுவதால் பிள்ளைப்பேறு அளிக்கும் சில சிவ நோன்புகளை இங்கே குறிப்பிடுவது அழகுற இருக்கும். சிவ விரதங்கள் எட்டுவகைப்படும் என்கின்றனர் இறையன்பர்கள். அவை,

சைவம் வளர்கூத தமிழ் இலக்கியங்கள்

1. சோமவாரவிரதம் (திங்கட்கிழமை)
2. வைகாசியில் பூர்வ பட்ச அட்டமி விரதம்
3. ஐப்பசியில் கேதார கௌரிவிரதம் (தீபாவளி)
4. கார்த்திகைப் பெளர்ணமியில் உமா மகேசுவர விரதம்
5. மார்கழியில் திருவாதிரை விரதம்
6. தைப்பூசத்தன்று பாசுபத விரதம்
7. மாசி மாதத்தில் சிவராத்திரி விரதம்
8. பங்குனி உத்திரத்தில் கல்யாண விரதம்

போன்றவை ஆகும்.

தமிழின் பெருமை

சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த தமிழர்கள் மூன்று பெரும் தமிழ்ச்சங்கங்களை நிறுவி மொழிவளம் காத்துவந்தனர். முதற்சங்கம் தென்மதுரை இருந்ததாகவும் அச்சங்கத்தில் இறையனார் சிவபெருமானே உறுப்பினராக இருந்தார் என்றும் இலக்கிய மேற்கோள்கள் இயம்புகின்றன. இவ்வாறு பக்தி மணம் தவழும் தமிழின் திறத்தைத் தன் தாயின் இறுதி நிகழ்வினில் நிகழ்த்திக் காட்டினார் பட்டினத்தடிகள். பச்சை வாழைமரத்தைக் கொண்டு தன் தாய் உடலை எரிக்க முற்படுகையில் பாடலொன்றைப் பாடுகிறார்.

“முன்னை யிட்ட தீ முப்புரத்திலே
பின்னை யிட்ட தீ தென்னிலங்கையில்
அன்னை யிட்ட தீ அடிவயிற்றிலே
யானும் இட்ட தீ முள்கமுள்கவே”

இப்பாடலைப் பாடி முடித்தவுடன் பச்சைமரம் தீப்பற்றி எரிந்தது. கற்பூரம் தானாகப் பற்றும், கரிக்கட்டையானது ஊதி ஊதி பற்ற வைக்க வேண்டும். ஆனால் வாழைத் தண்டோ பற்றவே பற்றாது. இவைகளை உதாரணங்காட்டி மனிதர்களை வகைப்படுத்துவதுண்டு. உயர்வான தமிழில் உணர்வோடு பாடினால் வாழையும் பற்றிக்கொள்ளும் என்ற தமிழின் திறத்தையும், தமிழை ஆளும் சிவபெருமானின் திறத்தையும் என்னவென்று எண்ணுவது.

அரசியிடல்

மரணித்துச் சிதையின் வாய்க்கு அரசியிடல் என்பது சடங்கு முறைகளுள் ஒன்று. பழந்தமிழர் காலத்தில் யாரேனும் இறப்பின் அவர்களை முதுமக்கள் தாழியில் அவர்கள் உபயோகித்தப் பொருட்களோடு வைத்துப் புதைப்பர். இப்பழக்கத்தின் எச்சமே வாய்க்கு அரிசியிடல் நிகழ்வாகும்.

“அரிசியோ நானிடுவே னாத்தாள்
அள்ளியிடுவ தரிசியோ தாய்தலைமேல்”

போன்ற வரிகளில் பட்டினத்தடிகள் இம்மரபை வெளிப்படுத்துகிறார்.

அனைத்தும் சிவன் சித்தம்

இன்றிருப்பார் நாளை இல்லை என்ற உலக நியதியை நன்குணர்ந்த பட்டினத்தடிகள் இதனைத் தம் பாடலில் பின்வருமாறு இயம்புகிறார்.

“வீற்றிருந்தா ளன்னை வீதிதனி லிருந்தாள்
நேற்றிருந்தாளின்று வெந்துநீறானாள் - பாற்றெளிக்க
எல்லீரும்வாருங்க ளேதென் றிரங்காமல்
எல்லாஞ் சிவமயமே”

நேற்றியிருந்தாள் என் அன்னை. சிவன் அழைத்ததும் திருநீற்றுச் சாம்பலாகும்படி அக்கினியோடு ஐக்கியமானாள். இதனைக்கண்டு என்னவோ நடந்தது என்றிராமல் அனைத்தும் சிவன் செய்தது என்று உணருங்கள் எனத் தன் தாயின் நிலையைக் காட்டி நிலையாமையை இவ்வுலகத்தார்க்கு உணர்த்துகிறார். நான்குவகை உறுதிப்பொருட்களான அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு ஆகிய அனைத்தையும் இறையனார் வழங்குவதாகக் கூறுவர். இவ்வனைத்தையும் பெற்று வீடுபேற்றடைந்தவர் பட்டினத்தடிகள். தன்னைப் பெற்றத் தாய்க்கும் இதே வீடுபேற்றைத் தன் தீந்தமிழாலும், தண்டமிழாலும் பாடியளிக்கும் படிச்செய்தார்.

நிறைவுரை

படைத்தளில் அயனுமாய், அளித்தலில் மானுமாய், அழித்தல் தொழிலையும் தம்முள் கொண்ட சிவமெனும் செம்பொருளில் பற்றுகொண்டு தவமாய்க் கோவணத்தோடு வாழ்ந்த பட்டினத்தடிகளின் தமிழுக்கு இறையனாரும் அடிமையென்றால் மிகைக்கூற்றன்று. தாய்ப்பற்றோடு இணைந்த சிவப்பற்றையும் சிவனோடு கலந்த தமிழ்ப்பற்றையும் பேணிக்காத்து உலக நிலையாமைப் பற்றுகளைத் துறந்த மாத்துறவி இவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

“புகலிப் பெருமானைப் புண்ணியனைப் போற்றிச்
அகலுமே பாசவிருள் அன்று”

- பட்டினத்தார்

70. இராமலிங்க அடிகளாரின் சைவநெறி மாண்புகள்

த. அன்புமதி

முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வாளர்

திண்டிவனம்

முன்னுரை

இராமலிங்க அடிகள் என்றதும் நம் எல்லோருடைய நினைவிற்கும் வரும் வாசகம் அருட்பெருஞ்சோதி தனிப்பெருங்கருணை என்பதாகும். வள்ளலாருடைய கோட்பாடு ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு ஆகும். கொள்கை சீவகாருண்யம் ஆகும். இராமலிங்க அடிகளாரின் சைவத் தமிழ்நெறி மாண்பைப் பற்றி ஆய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

பொதுமை நெறி

வள்ளலார் ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டை உலகிற்கு உணர்த்த விழைந்தார். சமரசமாக உடன்பட்டு வாழவேண்டி சமரச சன்மார்க்க நெறியை உருவாக்கினார். சாதி, சமயம், மொழி, இனம், நாடு ஆகிய உணர்வுகளை எல்லாம் கடந்து மனிதன் ஒன்றுசேர ஏற்படுத்தப்பட்ட அமைப்புதான் சுத்த சன்மார்க்கச் சங்கம் ஆகும். மனிதர்கள் அனைவரும் சமம் என்னும் பொதுமை நெறியை உலகிற்கு உணர்த்தினார்.

“எத்துணையும் பேதமுறா எவ்வுயிரும்
தம் உயிர் பேல் எண்ணி உள்ளே” (திருவருட்பா 5297)

“ஒத்தாரும் உயர்ந்தாரும் தாழ்ந்தாரும் எவரும்
ஒருமையுளராகியுலகியல் நடத்த வேண்டும்”

(திருவருட்பா 3678)

என்ற பாடல் வரிகள் நமக்கு பொதுமைநெறியை எடுத்துரைக்கின்றன. இக்கருத்தையே கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை உலகில் பிறந்தவர் அனைவரும் ஒன்றே. ஓடும் உதிரத்தில் வடியும் கண்ணீரிலும் சாதிகள் தெரிவதில்லை.

சைவம் வளர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

எல்லார் உடம்பிலும் ஓடும் ரத்தத்தின் நிறம் சிவப்பு ஆகும். கண்ணீரின் சுவை உவர்ப்பு ஆகும். பிறப்பினால் எவருக்கும் உலகில் பெருமை வராது என்ற பொதுமை நெறியை சுட்டுகிறார் அவை.

“பிறப்பினால் எவர்க்கும் - உலகில்

பெருமை வாராதப்பா

சிறப்பு வேண்டுமெனில் நல்ல

செய்கை வேண்டும் அப்பா”

(ஆசியசோதி ப.49, அடி 16)

என்ற பாடல் மூலம் குறிப்பிடுகிறார். அன்பு உள்ளத்தில் இருந்தால் அளவில்லா இன்பம் பெற்றிடலாம். இதனை அன்பே கடவுள் என்றும் அன்பே சிவம் என்றும் திருமூலரும் வள்ளுவர் பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்று பொதுமை நெறியைச் சுட்டுகின்றார். சாதிச் சிக்கல் என்பது சமுதாயச் சிக்கலாகவும் உள்ளது. அனைவரும் ஒன்று என்பதை உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும். இதுவே வள்ளலார் குறிப்பிடும் பொதுமை நெறியாகும்.

அடியவர்களின் பசிப்பணி நீக்கும் நெறி

உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயமாக வாழும் அடியவர்களின் பசிப்பணி நீக்குவதே சைவ நெறியாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அடியவர்கள் நடமாடும் கோயிலாகப் போற்றப்படுகின்றனர். அவர்களைத் தொழுதால் மட்டும் போதாது பசிப்பணி நீக்கவும் வேண்டும். அடியவர்களின் பசிப்பணி நீக்குதலை மகேசுவர பூசை என்பர் என்று சைவ சமயம் ஓர் அறிமுகம் என்ற நூலில் முனைவர் ப.அருணாசலம் குறிப்பிட்டுள்ளார். வள்ளலார் தம்முடைய கொள்கையாகப் பசிக்கொடுமை அகற்றுவதையே கொண்டிருந்தார் என்பதற்குச் சான்றாகப்

“பயிர்ப்புறும் ஓர் பசிதவிர்தல் மாத்திரமே புரிக

பரிந்து மற்றைப் பண்புரையேல் நன்புதவேல் இங்கே”

(திருவருட்பா 41680)

“அன்புடைய என்மகனே பசிதவிர்தல் புரிக”

(திருவருட்பா 4161)

என்ற பாடல் அடிகளும் அவர் வடலூரில் நிறுவியுள்ள சத்திய தருமசாலையும், பசிப்பிணிப்போக்கும் நெறியை விளக்குகிறது. வடலூரில் இன்றும் அவர் மூட்டிய கனல் பசிப்பிணி நீக்கிக் கொண்டே இருக்கின்றது வள்ளலார் உடைய சைவநெறி மாண்புகளுள் இதுவும் ஒன்றாகும்.

“அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்

பெற்றான் பொருள் வைப்புழி” (குறள் 226)

பசிதீர்த்தல் பற்றி வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். மனிதன் உயிர்வாழ மிகவும் இன்றியமையாதது ஒன்று உணவு. அதனால் தான் தானத்தில் சிறந்தது அன்னதானம் என்று கூறுவர். பசிவந்தால் பத்தும் பறந்துபோகும் என (நல்வழி-26) குறிப்பிடுகிறது. எனவே நம்மால் முடிந்தளவு பசிப்பிணியை நீக்குவோம் உண்டிகொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே என்பதற்கேற்ப நாமும் வள்ளலார் வழி நின்று பசிப்பிணி நீக்குதலை சத்தியதருமச்சாலை வழி பின்பற்றுவோம்.

வாழ்க்கைநெறி

வள்ளலார் தாம் வாழ்ந்த பகுதியிலிருந்த மக்களுக்கு எந்த முறையிலாவது வாழ்க்கை நெறியைச் சொல்லிக்கொடுத்தே ஆக வேண்டும் என்றும் நாம் ஒவ்வொருவரும் எப்படி வாழ வேண்டும் என்றும் வாழ்க்கை நெறியினை,

“ஒருமையுடன் நினைதுமலரடி நினைக்கின்ற

உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்

உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசுவோர்

உறவுகலவாமை வேண்டும்” (திருவருட்பா-8)

என்ற பாடல் வழி நல்லவர்கள் உறவையும், மன ஒருமைப்பாட்டையும் பொய் பேசுவதைத் தவிர்க்கவும் கோபத்தைக் களையவும் நாம் வாழ்க்கையில் வாழும் நெறியாகக் குறிப்பிடுகிறார். நல்லோருடன் உறவு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை வள்ளுவர்

“எனைத்தும் குறுகுதல் ஒம்பல் மனைக்கெழீஇ
மன்றில்பழிப்பார் தொடர்பு” (குறள்-820)

வீட்டில் தனியே இருக்கும்போது அன்பர்போல் நெருங்கிப்பழகி அம்பலத்தில் பலரோடு கூடி இருக்கும் போது பகைவர் போலப்பழி கூறுபவர் நட்பு என் அளவும் தம்மை அணுகாதபடி காத்தல் வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார் இக்கருத்தையே வள்ளலாரும் குறிப்பிடுகிறார்.

சினம் கொள்ளாமை

மனிதன் மனித நேயத்துடன் வாழவேண்டும் என்றால் சினம் கொள்ளக்கூடாது அதாவது கோபப்படக்கூடாது. மனித நேயத்தை அழிக்கும் ஒரு கருவியாகச் சினம் செயல்படுகிறது. ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்திமட்டு என்பது பழமொழியாகும். நாம் கோபத்திற்கு அடிமையாகக் கூடாது என்பதை வள்ளலார்.

“சினம் வெகுளியென்றிவற்றின் பொருள் சினம் உள்வேகக்
காடுபுடநியாயம்போல் இதுதேகத்தைச் சீக்கிரம்

நட்டம் பண்ணும்

ஆகையால் எவ்வகையிலும் கோபங்கூடாது

அதை அவசியம் ஒழிக்க வேண்டியது”

இராமலிங்க அடிகள் திருவருட்பா உபதேசப்பகுதி-66

மேலும், “ஆருயிர்கட்கெல்லாம் அன்பு செய்தல் வேண்டும்”

திருவருட்பா 4079

என்று குறிப்பிடுகிறார் வள்ளலார்.

உயிரிரக்கம் கொல்லாமைநெறி

உயிரிரக்கம் என்பது எந்த ஒரு உயிர்க்கும் தீங்கு செய்யாமை ஆகும். உயிரிரக்கம் என்பதை வள்ளலார் சீவகாருண்ய ஒழுக்கம் என்று குறிப்பிடுகிறார். “சீவகாருண்ய ஒழுக்கம்” என்று ஒரு நூலையே எழுதியுள்ளார் என்பதிலிருந்து அவர் உயிரிரக்கம் பற்றிய நெறிக்கு எவ்வளவு முதன்மை கொடுத்துள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

“உயிர்க்கொலையும் புலைப்பொசிப்பும் உடையவர்கள்
எல்லாம்

உறவினத்தார் அல்லர் அவர் புறஇனத்தார்”
(திருவருட்பா 4160)

திருவருட்பாவில் மற்றொரு பாடலில் மன்னர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் போரிட்டு உயிர்கொலை செய்தலைக் கண்டு உளம் தடுமாறி நடுங்கியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவை,

“உயிர் அறச் செய்தனர்
தளர்ந்து உளம் நடுங்கி நின்று அயர்ந்தேன்”

என்பதாகும் திருமுலர் திருமந்திரத்தில் உயிர்க்கொலை பற்றி குறிப்பிடுவது,

“கொல்லிருகுத்தென்று கூறிய மாக்களை
தீ வாய் நரகிடை
நில்லிடும் என்று நிறுத்துவா தாமே” (திருமந்திரம்)

வாடியபயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன் என்ற வரிகள் நமக்கு உயிரிரக்கத்தினை நினைவூட்டும் வள்ளலாரின் வாக்காகும்.

முடிவுரை

வள்ளலார் சைவ நெறிகளைக் கடைப்பிடித்தவர் என்பது இக்கட்டுரை வழி தெளிவாகிறது. வள்ளலாரின், சத்திய தருமச்சாலையும் சுத்தசன்மார்க்கமும் சீவகாருண்யமும் முறையே பசிப்பிணி பொதுமைநெறி உயிரிரக்கம் ஆகும்.

“நீதியிலே சுத்தசிவ சன்மார்க்க
நிலைதனிலே நிறுத்தினானை” (திருவருட்பா.4674)

என்று வள்ளலார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து சுத்தசிவ சமமார்க்கத்தை அவர் எய்தினார் என்பதையும் அவருடைய சைவநெறி மாண்புகளையும் அறியமுடிகிறது.

71. அருணகிரிநாதரின் பக்தி மாண்புகள்

துர்க்கா கலியபெருமாள்

ஆய்வியல் நிறைஞர்

அறிவியல் தமிழ்

தமிழ்வளர்ச்சித்துறை

தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம்

தஞ்சாவூர்

முன்னுரை

சைவப்புலவர்கள் தமிழைக் கருவியாகக் கொண்டு பக்தி நூல்கள் பல எழுதியுள்ளனர். கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ், உலா, அந்தாதி, இரட்டைமணிமாலை என பல சிற்றிலக்கிய வகைமைக்கு வளர்ச்சி வகுத்தது சைவத்தமிழ் நூல்களாகும். சைவத்தமிழ் அருளாளர்கள் என்றாரே அருணகிரிநாதரின் தடத்தைக் கூறாமல் பக்தி இலக்கியமானது நிறைவுப் பெறாது. முருகனை மட்டுமே திருப்பொருளாகப் பிரவேசிக்கும் அருணகிரிநாதரின் வாழ்வையும், பக்தி மாண்பையும் இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

வளர் பருவம்

சைவ, வைணவப் பூசல் ஒங்கியிருந்த பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் திருவண்ணாமலையில் அவதரித்த புகழுக்குரிய சுவாமிகள் அருணகிரிநாதர். இவருடைய காலம் சர்ச்சைக்குரியவையே எனினும்,

“முற்பட்ட இலக்கண நூலிடை,

தப்புற்ற கவிக்கெனவே அவை,

முற்பட்டு புதுத்துறை மாறிய புலவோ” (திருப்புகழ்)

என்ற திருப்புகழ் அடிகளில் கந்தபுராண அரங்கேற்றச் செய்தி காணப்படுவதின் மூலம் கந்தபுராணம் இயற்றிய கச்சியப்ப தேவருக்குப் பிந்தியவர் அருணகிரிநாதர் என்ற குறிப்பு நம்மை தெளிவுபடுத்துகிறது.

காவிரிப்பூம்பட்டின தவயோகி திருவெண்காடர் -

முத்தம்மை இவர்களுக்கு மகனாகத் தோன்றியவர் அருணகிரிநாதர். முத்தம்மை முருகனின் மீது மிகுந்த பற்றுக் கொண்டமையால் அருணகிரியார் தோன்றினார் என்ற கருத்துப்பின்னணி வரலாற்றை நகர்த்துகின்றன. இளமையில் தாய், தந்தையரை இழந்து தமக்கை அன்பில் வளர்ந்த இவர் கல்வி - கேள்வி ஞானத்தில் சிறந்து விளங்கினார். ஆயினும் பெண்ணாசைக் கொண்டு பரத்தையரின் மீது காமம் மோகித்து, நாளடைவில் சொத்துக்களை இழந்து தன் மனைவியும் வெறுக்கும் நிலைக்கு ஆட்பட்டார்.

ஞானம் பெறல்

தமக்கையின் தீச்சொல் சுட்டு தன்நிலை உணர்ந்த அருணகிரிநாதர் முருகனின் அருளைப் பெற்று பின்னர் மந்திர உபதேசம் பெற்று தியான நிலையிலேயே 12 ஆண்டுகளைக் கழித்தார். இறை அருளால் வசீர தேகம் அடைந்து முருகனை மெய்சிலிர்க்க வணங்கி நிற்க, முருகன் தம் வேலால் அருணகிரிநாதரின் நாவில் எழுதி திருப்புகழைப் பாடப் பணித்தார். முருகக்கடவுளே.

“முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை” (திருப்புகழ்)

என்று பாட, மடைத்திறந்த வெள்ளம் போல் அருணகிரிநாதர்,

“கைத்தல திருக்கனி” (திருப்புகழ்)

எனப் பாடி துதித்தார். கருத்தாழமும், சொல்வளமும், சந்தமும் நிறைந்த திருப்புகழைச் சுவாமிமலை, திருச்செந்தூர் என குன்றுதோறும் முருகனைப் பாடி துதித்தார். திருப்புகழில் முதன்முதலாகச் சந்தப்பா என்னும் புதிய முறையைக் கையாண்டு பாடலை இசைத்தமிழாக்கியப் பெருமை அருணகிரிநாதரையே சாரும்.

பக்திநெறி

“ஏறுமயில் ஏறி விளையாடு முகம் ஒன்றே

ஈசனுடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்றே” (திருப்புகழ்)

என்னும் பாடல் அனைவரும் அறிந்த ஒன்றே. ஏறத்தக்க மயில்

மீதேறி திருவிளையாடல்களைச் செய்தது உன் ஒரு முகந்தான். சிவபெருமானுக்கு ஞான உபதேசம் செய்தது உன் ஒரு முகந்தான் என முருகனின் ஆறுமுகங்கள் பற்றி பக்திநெறியுடன் கூறுகிறார். இந்தப் பக்தி நெறியால் “வாக்கிற்கு அருணகிரிநாதர்” என்று போற்றப் பெறுகிறார்.

உளப்படையும் சைவநெறி மாண்பும்

“தடபடெனப்படு குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கியகைக்
கடதட கும்பக களிற்றுக் கிளைய களிற்றிணையே”

(கந்தரலங்காரம்)

என்ற கந்தரலங்கார அடிகள் முருகனே அருணகிரிநாதருக்குக் குருவாக இருந்து ஞான உபதேசம் செய்த வரிகளாகும். தட, பட என்ற ஒலியுடன் குட்டுபோட்டு சர்க்கரையுடன் படைத்துப் பொருளைத் தந்துதிக்கையால் பெறுபவரும், கிரியை, இச்சை, ஞானம் எனும் மும்மத விசாலமான யானை முகத்தின் இளையோனான திருமுகனைக் கண்டு தரிசித்தேன் என சித்தம் தெளியப்பாடுகிறார்.

சைவச் சிறப்பும் சித்தாந்தமும்

முருகப் பெருமானின் மீது அருளச் செய்த சக்திமிகுந்த பதிகம் கந்தரனுபூதி இது 51 விருத்தப்பாக்களைக் கொண்டது எனினும் சித்தாந்தக் கருத்தைப் பெற்ற இந்நூல் மிகுந்த புலமைப் பெற்ற பிரயாண நூலாகும்.

“ஆடும் பணிவே லணிசே வலெனப்
பாடும் பணிவே பணியா யருள்வாய்”

(கந்தர் அனுபூதி)

என்பன நடனமாடும் மயில், ஞான சக்தியான வேல், முருகனின் அருளைத் தெரிவிக்கும் சேவல் இவை மூன்றையும் துதித்து பாடுகின்ற தொழிலையே என்னுடைய கடமையாக நீ அருள வேண்டுமென முருகனைப் பக்தி மேன்மையால் பணிகிறார்.

விருத்த நூலில் முருகனின் மகிமை

முருகப்பெருமானின் சேவல் கொடியை மையமாக

வைத்து சேவல் விருத்தமும் மயிலினை மையமாக வைத்து மயில் விருத்தமும் வேலை மையமாக வைத்து “வேல் விருத்தமும்” கொண்டு திருமுருகனின் மகிமையைப் பாடியுள்ளார்.

“கம்சத்வனி - கண்டசாபு

உலகில் அனுதினமும் வரும் அடியவர்கள் இடரகல
பரிய பர கதி தெரியவே” (சேவல்விருத்தம்)

பயம் நீக்கும் ஏவல், பில்லி, சூனியம், பேய், பிசாக் முதலியவற்றால் ஏற்படும் ஏதங்களை விரட்டும் தன்மையையும், எம் பயத்தைப் போக்க வல்லமையாகவும் உடையான் முருகன். இப்பூவுலகில் அடியவர்களுக்கு நாள்தோறும் ஏற்படும் இன்னல்களை நீக்கும் படியாகவும், அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய லட்சியப் பொருளாகவும் சரவணப் பெருமான் திகழ்வான்.

“எந்நாளும் ஒரு சுனையில் இந்திரநீலப்போ

திலங்கிய திருத்தணிகை வாழ்

எம்பிரான் இமையவர்கள் தம்பிரான் ஏறும்ஒரு

நன்பிரா னான மயிலைப்” (மயில்விருத்தம்-12)

எல்லா நாள்களிலும் ஒப்பற்ற சுனையில், இந்திர நீலமாக விளங்கும் மலர்கள் பூத்த திருத்தணி மலையில் வாழ்கின்ற எங்கள் தலைவரும், இமையவர்களின் அகமாகிய முருகப்பெருமான் ஏறிவருகின்ற ஒப்பற்ற நம் தலைவனாகிய மயில் என அருணகிரிநாதர் இனிமையானப் பாடலை விதைத்துள்ளார். அம்மயில் மீது ஏறி வருபவனான முருகனை தொழுவோர் அழியாத முக்தி நலன் பெறுவார்கள் என முருகனின் மகிமையைப் பாடியுள்ளார்.

முடிவுரை

முருகனின் புகழைப் பறைசாற்றிய அருணகிரிநாதர் கருணைக்கு ஓர் அருளாகவும், கற்பகத்திற்கு ஒரு திருப்பொருளாகவும் விளங்கியுள்ளார். 195 திருத்தலங்களில் முருகனின் புகழையும், தன் பக்தி மாண்பையும் பாடல்களின் வழி உலகிற்குப் புகட்டியுள்ளார். அருணகிரிநாதரின் இத்தகு பக்தி மாட்சிமையை சைவத்தமிழ் இலக்கியங்களின் வழி இவ்வுலகமும் எடுத்தியம்புகிறது.

72. சைவத்தமிழ் நெறி வளர்த்த அறிஞர் தாயுமானவர்

செயப்பிரியா பன்னீர்செல்வம்

ஆய்வியல் நிறைஞர்

இலக்கியத்துறை

தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர்

முன்னுரை

சைவ சமயம் பன்னிரு திருமுறைகள் வழியும், பதினான்கு சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களின் வழியும், தமிழுக்குச் செய்துள்ள தொண்டு அளப்பரியதாகும். இத்தகைய பக்தி இயக்க காலத்தை அடுத்த தத்துவ இலக்கியம் எழுந்தபோது முன்னின்று வழிநடத்திய மந்திரப்புவர் திருமூலர் ஆவார். அவருடைய வழிகாட்டுதலின் பின்புலத்தில் ஆன்மாவுக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள தொடர்பை ஆராய்ந்து உணர்ந்து வெளிப்படுத்திய அருட்கவிஞர்களில் மெய்ஞ்ஞானி தாயுமானவர் ஆவார். இவருடைய வாழ்வும், வரலாறும், சைவநெறி மாண்புகளும் பற்றி இக்கட்டுரையில் பின்வருமாறு காண்போம்.

இளமைக்காலம்

சோழநாட்டில் தேவாரப் பாடலால் சிறப்பிக்கப் பெற்ற ஊர்களில் ஒன்று திருமறைக்காடு. இன்று இவ்வூர் வேதாரண்யம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இங்கு சைவ வேளாளர் குலத்தில் தோன்றிய கேடிலியப்பப்பிள்ளை தம் மனைவி கெசவல்லி அம்மையுடன் திரிசிரப்புரத்தில் குடியேறினார். திரிசிரப்புரம் தாயுமானவர் கோயிலில் வழிபாடு இயற்றி குழந்தை வேண்டி நின்றார் கேடிலியப்பப்பிள்ளை. இயைறயருளால் இத்தம்பதியினருக்கு இரண்டாவது மகனாகத் தாயுமானவர் பிறந்தார். தாம் வழிபட்ட சிவன் அருளால் பெற்ற பிள்ளைக்கு அங்கு கோயில் கொண்டருளிய தாயுமானவரின் பெயரையே கேடிலியப்பப்பிள்ளை சூட்டி மகிழ்ந்தார். அருள் இலக்கியம் படைத்தளித்த அருளாளர் தாயுமானவரின் காலம் கி.பி. 17 ஆம்

நூற்றாண்டு ஆகும்.

மவன குருவின் சந்திப்பு

சைவக் குடும்பத்தில் பிறந்தமையால் திருச்சிராப்பள்ளி சிவனாரையும், குமரக் கடவுளையும் தரிசிக்க நாள்தோறும் மலைக்கோட்டை சென்று வழிபடுவதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது சாரமா முனிவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட திருமடத்தின் ஆதீனத்தைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு தாயுமானவருக்கு ஏற்பட்டது. அங்குதான் மவுன குருவை ஒருநாள் சந்தித்தார். தாயுமானவர் தமக்கு துறவறம் ஏற்று ஆன்மீக வழியில் செல்ல விருப்பம் இருப்பதைக் குருவிடம் தெரிவித்தார். அதற்கு மௌனகுரு இல்லற வாழ்க்கை வாழ்ந்த பிறகு துறவற நெறி மேற்கொள்வதே நன்று என்று அறிவுறுத்தினார்.

திருமடல் பொறுப்பும் திருப்பயணமும்

குடும்பப் பொறுப்பில் இருந்து விடுபட்ட தாயுமானவர் குருவை சந்தித்து பொறுப்பு ஏற்றார். தம் குரு சிவபாதம் அடைந்தபின் தாமே மவுன குருமடத்தில் தலைவரானார். நிட்டைக்கூடி பலநாள் மடத்தில் தங்கினாலும், அங்கு நீண்டகாலம் இருக்காமல் சிவதலங்களுக்கு யாத்திரை சென்று தென் இந்திய முழுவதும் சுற்றியபின் இராமநாதபுரம் அருகே உள்ள “காட்டுர்” என்ற ஊரில் யோகநிலையில் புளியமரத்தடியில் அமர்ந்தார். நம்மாழ்வார் புளியமரத்தடியில் ஞானம் பெற்றார் என ஆழ்வார் வரலாறு கூறுவது போல தாயுமானவர் புளியமரத்தடியில் நிட்டைக்கூடி ஞானம் பெற்றார் என்பதை நம்மால் அறியமுடிகிறது.

இறைவனடி சேர்தல்

இலக்குமிபுரம் என்ற இடத்தில் பக்தை ஒருத்தி ஒரு பூங்காவும், குளமும் அமைத்து கொடுக்க, அங்கு தாயுமானவர் பல நாட்கள் தங்கி தியானம் செய்தபின் இறைவனடி சேர்ந்தார் என்று கூறப்பட்டாலும் தாயுமானவரின் இறுதிநாட்கள் குறித்து வேறுவிதமாகவும் பேசப்படுகிறது. அவர் நிட்டையில்

இருந்தபோதே அவரது மேனி சடலமான கட்டைப்போல் இருந்ததாகவும், பார்த்த சிலர் இறந்துவிட்டதாகவும் எண்ணி எரித்துவிட தியானத்தில் இருந்த அவரின் உயிர் இறைவனோடு சோதிவடிவாய்க் கலந்து விட்டதாகவும் கூறுகின்றனர். இந்த அற்புத நிகழ்வு இறைவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாக கூறப்படுகிறது.

சமரச நிலை

தாயுமானவர் வாழ்ந்த காலம் உலகெங்கும் தோன்றிய சமய மறுமலர்ச்சிக் காலம். மனிதன் சமயம் சார்ந்து வாழ்ந்து பார்க்க வேண்டியிருந்த காலமாக இருந்தது. உலக வாழ்க்கை என்பது எல்லாவற்றையும் வெறுத்து, துறவு மேற்கொள்வதற்காக அன்று, இறைவனை அடைவதற்காக மட்டுமின்றி ஒருவருக்கொருவர் அன்பு செலுத்தியும், தொண்டு செய்தும் தனக்காக வாழாமல் பிறருக்காக வாழ பழக்கப்படுத்துவது என்ற மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் தோன்றினார் தாயுமானவர். இத்தகைய காலச் சூழலில் தான் தன்னுடைய சமயமாகிய சைவ சமயத்தின் உண்மையை நிலைநாட்ட வேண்டிய அவசியமும் தாயுமானவருக்கு ஏற்பட்டது.

“ஆறு ஒத்து இலங்கு சமயங்கள்
ஆறுக்கும் ஆழ்கடலாய்
வீறிப் பரந்த பரம ஆன
ஆனந்த வெள்ளம்” (பாயப்புலி-11)

என்று கூறுவதன் மூலமாகச் சமயங்கள் அனைத்தும் இறைவன் என்ற ஒரு கூட்டுக்குள் கொண்டு வந்து சர்வசமய சமரச சன்மார்க்க நெறிக்கு கால்கோல் இட்டவர் தாயுமானவர் ஆவார்.

பலநூற் புலமை

தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களை உரிய காலத்தில் கற்றுத் தேர்ந்தவர் தாயுமானவர். இவரது பாடல்களில் பா வடிவங்களும் பாவினங்களும் அதிகமாகக் காணப்படுவதால் இவர் யாப்பிலக்கணத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பது தெரிகிறது. இறையருளால் ஈரடிப் பாட்டுப்பாடி

உயர்த்தத்துவங்களை எளிதில் பரப்பியுள்ளார். இவரது பாடல்களில் பௌதீக கருத்து அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளதால் விஞ்ஞான அறிவும் கைவரப்பெற்றவர் என்பது உண்மையே. தாயுமானவர் அத்வைதம் பேசுவதால் சங்கரரின் நூல்களைத் தெளிவாகத் தெரிந்து வைத்திருந்தார் என தெரிகிறது. வேதாந்தத்திற்கும் சித்தாந்தத்திற்கும் இணைப்புப் பாலமாக விளங்கிய தாயுமானவர் அதற்கேற்ப வேதங்கள், உபநிடதங்கள், ஞானநூல் போன்றவற்றைக் கற்றறிந்துள்ளார். உபநிடதங்களை எடுத்தோதி அவற்றிற்கு சித்தாந்தப் பொருள் கூறுவதில் இருந்து தாயுமானவர் ஞான மார்க்கத்தைக் கூறுகின்ற பழமையான நூல்களையும் நன்கு கற்றவர் என்பது விளங்குகிறது.

உலகளாவிய சிந்தனை

“எண்ணரிய பிறவிதனில் மறுப்பிறவி தான் யாதினும்
அரிதரிது காண்
இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ
எதுவருமோ அறிகிலேன்”
(தாயு.சித்தர்கணம் பா.46)

என்ற பாடலின் வழி வாய்க்கப்பெற்ற மனிதப் பிறவியினை நன்கு பயன்படுத்தி அன்பு நெறியினைக் கடைப்பிடித்து எக்காலமும் பிறருக்கு உதவுதல், இன்சொல் தவறாமை, பொய்யாமை, எவ்வுயிரும் தம் உயிரெனவே இரங்குதல், கொலை களவு கட்காமல் நீங்கி ஒழுகுதல் போன்ற நல் இயல்புகளைக் கொண்ட எளிய நெறியே ஞான மார்க்கத்திற்கு வழியாகும். தொண்டே தவம் என்று உலகிற்கு உணர்த்திய சித்தர்கள் வரிசையில் தாயுமானவரும் இடம்பெறுகின்றார்.

“எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல்
வேறொன்றறியோன் பராபரமே” (பரா.கண்ணி-221)

என்ற பாடலின் வழி தாயுமானவர் உலகளாவிய சிந்தனை, சமுதாய நோக்கு, மனித இன நாட்டம் கொண்ட கடவுள் கொள்கை, ஞான நிலையை உணர்த்தும் பாங்கு என இவையனைத்தையும் உணரமுடியும் என்கிறார்.

சைவநெறி மாண்புகள்

சைவ சித்தாந்தம், அத்வைதம் ஆகிய இரு நிலைக்கும் ஒருவகை சமரசம் கண்டவர் இவர். உபநிடதக் கருத்துக்களையும் மற்ற ஞான நூல்களில் உட்பொருள்களையும் மிகத் தெளிவாகத் தமிழில் பாடியவர். இவரது பாடல்கள் தமிழ்மொழியின் உபநிடதம் எனப்படுகின்றன. சிற்சில இடங்களில் சித்தர் கருத்துக்களை ஒத்து பாடும் இவர் தம் காலத்தில் சமயப் போராட்டங்களையும், பூசல்களையும் கண்டு மனம் வெறுத்து சமரச ஒளியையே அதிகம் பாடியுள்ளார். தேசோமயானந்தம், கருணாகரம், பரஞ்சோதி, பரதெய்வம் போன்ற சொற்கள் இவருக்கே உரியவை. இவர் தான் செய்யும் இறைவழிபாட்டை,

“நெஞ்சகமே கோயில் நினைவே
சுகந்தம் அன்பே
மஞ்சனநீர் பூசைகொள்ள வாராய்
பராபரமே” (பராபரகண்ணி - 151)

என்று கூறுகிறார்.

முடிவுரை

சமரச சன்மார்க்க என்னும் விரிந்த நோக்கினைக் கொண்டிருந்தவர் தாயுமானவர். சிந்தனையை அடக்கி ஆள்வது மிக அரிது என்னும் உண்மையை அழகுறத் தெளிவுப்படுத்துகிறார் எனினும், இவருடைய ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு மூலம் பிறரால் இயலாத எத்தனை சித்திகளையும் செய்யலாம். ஆகவே தாயுமானவர் சிந்தனையை நாம் பின்பற்றி நடப்போம்.

73. பட்டினத்தூர் பாடல்களில் யாப்பு

க. விமலா

முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வாளர்

சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழியற்புலம்

புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்

புதுச்சேரி

முன்னுரை

யாப்பியல் என்பது செய்யுள்களின் வடிவம் அமைப்பை ஆராயும் ஒரு துறையாகும். அதன் மூலம் செய்யுளின் தொன்மை வடிவத்தையும் அவை வளர்ச்சி அடைந்த நிலையையும் நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும். தமிழ் மொழியில் இடம் பெற்றுள்ள பா வடிவங்கள் குறித்தும் பா வடிவங்களுக்கு ஒலி அழகை அளிக்கக் கூடிய தொடை அமைப்புகள் குறித்தும் இலக்கணம் கூறுகிறது. நமக்கு கிடைத்த தொன்மையான நூலான தொல்காப்பியம் தொடங்கி இன்று வரை பல்வேறு யாப்பு இலக்கண நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றில் பல்வேறு யாப்பு வடிவங்களின் வளர்ச்சி நிலைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன.

யாப்பு

“யா” என்னும் வேர்ச் சொல்லைக் கொண்ட யாத்தல் என்னும் தொழிற்பெயருக்குச் செய்யுள் சுட்டுதல் அல்லது இயற்றுதல், எண்ணுதல் என விளக்கம் அளிக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியம், எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்று இலக்கண மரபுகளைக் கொண்டு விளங்கினாலும், செய்யுளியல் என்னும் பகுதியில் பண்டைக்கால யாப்பிலக்கணம் பற்றி விளக்குகிறது. தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பே செய்யுள் இலக்கணமாகிய யாப்பிலக்கணமும் யாப்பிலக்கணத்தில் தேர்ச்சி உடையவர்களும் இருந்துள்ளனர் என்பதை வாய்மொழிப் புலவர், யாப்பறிப் புலவர், உயர் மொழிப் புலவர், தொன்னெறிப் புலவர், யாப்பின் வழியது, யாப்பு வழிபட்டன்று என வரும் தொல்காப்பியத் தொடர்கள் நமக்கு தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

தொல்காப்பியர் யாப்பு என்பதை செய்யுள் உறுப்புக்களில் ஒன்றாகக் கூறியுள்ளார். ஆனால் அவர் காலத்தில் யாப்பு என்பது செய்யுள் உறுப்பாக மட்டும் அல்லாமல் மொத்த யாப்பியலையும் குறிக்கப் பயன்பட்டது என்பதை யாப்பியல் வகையின் (தொ.செய்.நூ.1) யாப்பறிப; புலவர் (தொல்.செய்.நூ.70) என்று வரும் தொடர்கள் மூலம் அறியலாம். மேலும் யாப்பு என்பதற்கு,

“எழுத்து முதலா ஈண்டிய அடியிற்
குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்
யாப்பென மொழிப் யாப்பறி புலவர்”

(தொல்.செய்.நூ.74)

என்று கூறுவார் தொல்காப்பியர். இளம்பூரணார் இதற்கு எழுத்து முதலாக அசை, சீர், அடி என ஈண்டுக் கூறப்பட்ட அடியினால் தான் குறித்த பொருளை இறுதியடியளவு முற்றுப்பெற நிறுத்துதல் யாப்பு என்கிறார்.

யாப்புஎனப் படுவது யாதென வினவின்
தூக்கும் தொடையும் அடியும்இம் மூன்றும்
நோக்கிற்று என்ப நுணங்கி யோரே

(யா.விருத்தி.ப.16)

என்று நற்றத்தனாரும்,

“எழுத்தசை சீர்தளை அடிதொடை தூக்கொடு
இழுக்கா நடையது யாப்பு எனப்படுமே”

(யா.விருத்தி.நூ.1)

எழுத்தும், அசையும், சீரும், தளையும், அடியும், தொடையும், தூக்கும் என்றும் இவ்வேழு உறுப்போடும் புணர்ந்து குற்றம் இன்றி நடைபெறுவது யாப்பு என்கிறார் அமிர்தசாகரர். யாப்பு என்பது ஒலிநயத்தை உள்ளீடாகக் கொண்டது என்றும், தொடை என்னும் உத்தியாலும்அசை, சீர் போன்ற உறுப்புக்களாலும் ஆக்கப்படும் அமைப்பு என்று அ.பிச்சை சங்க இலக்கிய யாப்பியல் என்னும் நூலில் விளக்குகிறார்.

பாவகை

அடிகளால் தொடுக்கப்படுவது பாவாகும். சீர், தளை, அடி ஆகிய உறுப்புக்களால் தோன்றும் ஓசை வேறுபாடுகளால் பாக்கள் அல்லது யாப்பமைப்புகள் வேறுபடுத்தப்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் பாக்களை ஆசிரியர், வஞ்சி, வெண்பா, கலிப்பா என்று நான்கு வகையாகக் கூறுகின்றார். இதனை, .

ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பா கலியென
நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே (தொல்.செய்.101)

மேற்கண்ட நூற்பா உணர்த்துகின்றது.

ஆசிரியப்பா

தொல்காப்பியாம் ஆசிரியப்பாவை முதன்மை நிலையில் வைத்து இலக்கணம் கூறுகிறது. ஆசிரியப்பாவின் அமைப்பையும் எளிமையையும் பார்த்தே தொன்மையான பா என்று எண்ணமுடிகிறது. ஆசிரியம் என்பது பூர்வீகப் பாடல்களின் வளர்ச்சியாய்த் தமிழ்ப் பாவகைகளின் மூலப்பாவாக அமைகிறது என்று கூறலாம். சாதாரண மக்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள மொழி நடையினையும் ஓசைப் பண்பினையும் கொண்ட பூர்வீகப் பாடல்களில் இருந்து காணப்படுகின்றது என்று கூறலாம்.

சீரும் தளையும்

ஆசிரியாப்பாவிற்கு உரிய சீர்கள் ஈரசைச் சீர்களாகும். தொல்காப்பியர் ஆசிரிய உரிச்சீரும், இயற்சீரும் ஈரசைச் சீர்களாகும் என்கிறார். ஒரு ஆசிரிய அடியில் நான்கு சீர்களும் ஆசிரிய உரிச்சீர்களாக வருவது பொதுவடிவம். இயற்சீர் கலந்து வருவது பிறழ்சி வடிவம் என்று கூறலாம். பட்டினத்தார் பாடல்களில் இயற்சீர்களால் வரும் அடிகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. நஞ்சமிழ்ப் பருவாய் நெஞ்சின மாசுணம் நேரசை, நிரைபு அசைச்சீர்கள் வந்தாலும் அவற்றை ஓரசைச்சீர்களாகக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு வரும் வகையில் தளை கொள்ளும் இடத்து இயற்சீராகக் கொள்ள வேண்டும்.

வெண்சீர் மயங்கள்

பட்டினத்தார் பாடல்களில் ஆசிரியப்பாவிற்கு உரிய சீர் மட்டும் அல்லாமல் வெண்சீரும் மயங்கி வருகின்றன.

“அல்லால் வாழ்க்கை வல்லிதிற் செலுத்தற்குக்” (பக்.40, பா.20)

வஞ்சியுரிச்சீர் மயங்கல்

“திருதடம் நவிலும் இறையென்கிலர்
சிவகதி அருளும் அரசென்கிலர்
சிலர் நரகுறுவர் அறிவின்றியே” (பா.15)

ஆகும். இருப்பினும் இங்கு சீர்கள் மயங்கி வருவதினால் உடன் தளை மயக்கமும் ஏற்படுகிறது. வெண்சீர் மயங்குவதால் வெண்தளையும், கலித்தளையும் மயங்கி வருகின்றன. வஞ்சிச்சீர் மயங்குவதால் வஞ்சித் தளைகளும் மயங்கி வருகின்றன.

“தையல் வானுதல் தெய்வச் சிறுபிறை”

பொதுச்சீரும் ஒரு சில இடங்களில் வந்துள்ளன. ஆசிரியப்பாவிற்கு உரிய தளைகள் நேரொன்றிய ஆசிரியத்தளை. நிரையொன்றிய ஆசிரியத்தளை ஆகும். இருப்பினும் இங்கு சீர்கள் மயங்கி வருவதினால் உடன் தளைமயக்கமும் ஏற்படுகிறது. வெண்சீர் மயங்குவதால் வெண்தளையும் கலித்தளையும் மயங்கி வருகின்றன. வஞ்சிச்சீர் மயங்குவதால் வஞ்சித் தளைகளும் மயங்கி வருகின்றன.

“களிவந்து அமுதூறிக் கல்மனத்தை எல்லாம்
கசியும் படிசெய்து கண்டறிவார் இல்லா”

மேற்கண்ட பாடல் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. பொதுச்சீரும் ஒரு சில இடங்களில் வந்துள்ளன.

“ஆனெனப் புதிதின்வந்து அடைந்திலம் அத்தநின்”

(பா.24)

அடிமயக்கம் ஆசிரியப்பாக்கள் பெரும்பாலும் அளவடிகளால் அமையும். எனினும் ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும், முச்சீரடியும்

வரும் என்றார் தொல்காப்பியர்.

“வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்
ஐஞ்சீர் அடியும் உளவென மொழிப” (தொல்.செய்.60)

அறுசீர் அடியே ஆசிரியத் தளையொடு
நெறிபெற்று வருஉம் நேரடி முன்னே (தொல்.செய்.61)

ஆசிரியத்தில் முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் வந்துள்ளன.
பெரும்பான்மையான ஆசிரியத்தில் ஈற்றயலடி முச்சீராய்
வந்துள்ளன. இடையிடையே இருசீர் அடியும். ஒருசீர் பெற்றும்
வருகின்றன.

இருசீரடி மயங்கள் : மறைப்பினும் அதுவும் (பா.32)
முச்சீரடி மயங்கள் : அடையவும் அணுகவும் பெற்ற (பா.36)
ஐஞ்சீரடி மயங்கள் : ஏனை ரெங் குலத்தினர் இறந்தோர்
அனையர் (பா.28)

ஆசிரியப்பாவில் வெள்ளடியும் வஞ்சிப்பாவிற்கு உரிய
இருசீரடியும் முச்சீரடியும் கலந்து வரலாம் என்பதற்குப்
பட்டினத்தார் பாடல்களில் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.
ஆசிரியப்பாவின் ஓசை : ஆசிரியப்பாவிற்கு உரி ஓசையாக
அகலலோசையைக் குறிப்பார் தொல்காப்பியர்.

“அகவ லென்ப தாசிரி யம்மே” (தொல்.செய்.77)

மேலும் இடைக்கால யாப்பியலாளர் அகவலோசையைத்
தளைகளின் அடிப்படையில் மூன்றாகப் பகுத்துள்ளனர். ஏந்திசை
அகவல், தூங்கிசை அகவல், ஒழுகிசை அகவல், நேரொன்றிய
ஆசிரியத்தளைகளால் மட்டும் வருவது தூங்கிசை அகவல்.
இருவித ஆசிரியத் தளைகளும் கலந்து அமைவது ஒழுகிசை
அகவல் என்றும் பிரிப்பர். மேலும் ஆசிரியப்பாவில் வெண்சீர்,
வஞ்சிச்சீர், ஆசிரியச் சீர்கள் வருவதால் அவற்றில்
வெண்தளையும், கலித்தளையும், வஞ்சித்தளையும்
மயங்கிவரலாம். எனவே இருவகை ஆசிரியத்தளைகளுடன்
வேறு தளைகள் சேர்ந்து வருவதையும் ஒரு துணைப்பிரிவாகக்
கருதி இதற்குப் பிரிந்திசை அகவல் எனப் பெயரிடப்படுகிறது.

பட்டினத்தார் பாடல்களில் இடைக்கால யாப்பியலாளர் குறிப்பிடும் மூவகை ஒசையுள் ஒழுகிசை அகலவோசையே காணப்படுகிறது. மற்ற இரண்டு ஒசைகளும் பாடல் முழுவதும் வரவில்லை. பாடல் ஒரு சில அடிகளில் மட்டுமே பயின்று வருகின்றது.

“செம்பொன் தில்லை மூதார்” (பா.28)

மேற்கண்ட அடிகளில் நேரொன்று ஆசிரியத்தளை மட்டுமே வந்து ஏந்திசை அகவல் தருகின்றது.

“குலாவிய புருவமும் நிலாவிரி குழையும்
மதிதரு நிலவென்ப புதியவெண் தயிரும்” (பா.65)

நிரையொன்று ஆசிரியத்தளை மட்டுமே பயின்று வந்த அடிகள்.

ஆசிரியப்பா வகைகள்

பட்டினத்தார் பாடல்கள் 99இல் 40 பாடல்கள் மட்டுமே ஆசிரியப்பா வகையைச் சார்ந்தவை. ஆசிரியப்பாக்களின் அடியமைப்பைக் கொண்டு அதனை மேலும் உட்பகுப்புச் செய்யலாம். மண்டில ஆசிரியம், நேரிசை ஆசிரியம், மயங்கிசை ஆசிரியம் என மூன்றாகப் பிரிக்கலாம்.

1. மண்டில ஆசிரியம்

பாடல் அடிகள் அனைத்தும் நான்கு சீர்களால் அமைந்து வருவது மண்டிலயாப்பாகும். எனவே மண்டில ஆசிரியம் ஓர் ஒழுங்கமைப்பைக் கொண்டது எனலாம். ஒவ்வொரு அடியும் பொருள் தொடர்ச்சி கொண்டு அமைந்து வருதல் நிலைமண்டிலம் என்பர். பட்டினத்தார் பாடல்களில் 2 பாடல்கள் மட்டுமே நிலைமண்டில ஆசிரியத்தைச் சார்ந்தவை.

“அருளெனும் நலத்தார் பூட்டித்
திருவடி நெடுங்கரைச் சேர்த்துமா செய்யே” (பா.16)

மேற்கண்ட பாடல் நேரிசை ஆசிரியப்பாவைச் சார்ந்தது.

3. மயங்கிசை ஆசிரியம்

முதலடியும் இறுதி அடியும் நான்கு சீர்களாக இருக்க இடையில் இருசீர் அடியும் முச்சீரடியும் கலந்து வரும் அமைப்பிற்கு இணைக்குறள் ஆசிரியம் என்று அழைப்பர். பட்டினத்தார் பாடல்களில் 13 பாடல்கள் மயங்கிசை ஆசிரியப்பாவைச் சார்ந்தவை. இவற்றில் பெரும்பாலும் 2 சீர் கொண்டும் மூன்று சீர் கொண்டும் வருகின்றன. ஐந்து சீர் கொண்ட அடிகள் ஒரு சிலவே காணப்படுகின்றது. மேலும் இவற்றை உட்பகுப்பு செய்யும் பொழுது,

1. முதல் நிலை மயங்கிசை ஆசிரியம் : பாட்டின் முதலில் மட்டும் இருசீர் அடிகளும் முச்சீர் அடிகளும் கலந்து வருதல் முதல்நிலை மயங்கிசை ஆசிரியம் எனப்படும். இவ்வகை அமைப்பை உடைய பாடல்கள் இடம்பெறவில்லை.

2. இடைநிலை மயங்கிசை ஆசிரியம் : பாட்டின் இடையில் இருசீரடியும் முச்சீரடியும் பிறஅடிகளும் (ஐஞ்சீர், அறுசீர்) கலந்து வரும். 4,28 ஆவது பாடல்களில் மட்டும் 2 சீர் அடிகள் வந்துள்ளன. 9 பாடல்கள் 3 சீர் அடிகள் மயங்கி வருகின்றன. 13 பாடல்களில் 3 சீர் அடிகளே மிகுதியும் ஆசிரியத்தின் இடையில் மயங்கி வருகின்றன.

3. முதலிடை நிலை மயங்கிசை ஆசிரியம் : பாடல் முதலிலும் இடையிலும் முச்சீரடிகளும் இருசீர் அடிகளும் கலந்து வருவது உண்டு பெரும்பாலும் இவ்வகையில் அமைந்த பாடல்கள் இங்கில்லை.

யாப்பருங்கலம்

“அகவ லிசையன வகவன் மற்றவை

ஏ ஓ ஈ ஆம் என் ஐ யென் றிறுமே” (யா.கலம்.கூஎ)

தொல்காப்பியர் ஆசிரியப்பா இன்ன ஈறுகளைப் பெற்று முடியும் என்றும் வரையறையை உருவாக்கவில்லை. ஆனால் ஆசிரியம், வெண்பா என்ற பாவகைகள் எவ்வாறு முடிய வேண்டும் என்று கூறுகிறார் நூ.374,378 நேரிசை ஆசிரியத்தின் ஈற்றயலடி முச்சீராகவும், வெண்பாவின் ஈற்றடி முச்சீராகவும் அமையும்

ஆசிரியத்தின் ஈற்றயலடியின் இறுதிச்சீர் ஈரகைச்சீராகவும், மூவகைச்சீராகவும் இருக்கும். ஆனால் வெண்பாவின் ஈற்றுச்சீர் ஓரசைச் சீராக இருக்கும் பட்டினத்தார் பாடல்களில் உள்ள 40 பாடல்களுமே ஏ காரத்தை ஈற்றசையாகக் கொண்டு அமைகின்றன. தொல்காப்பியர் இடையியலில் ஏ காரம் தேற்றம், வினா, பிரிநிலை, எண், ஈற்றசை என்ற ஐந்து பொருள்களில் வரும் என்றும் செய்யுளின் இறுதியில் வரும் பொழுது ஓரளபாகும் தன்மையை உடையது என்றும் கூறுகிறார். ஈற்றசை பற்றி தொல்காப்பியர் கூறுவதில் இருந்து ஒன்று முடிவை உணர்த்த ஆளப்படுகிறது மற்றொன்று. பாடல் முடியும் பொழுது தாழ்ந்து ஒலிக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றது.

முடிவுரை

ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொண்ட பட்டினத்தார் பாடல்களில் ஆசிரியமே தலைமை இடம் பெறுகின்றன. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இயலசை, உரியசை ஆகியவற்றில் இயலசைச் சீர்களே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. உரியசை இல்லாத பாடல்களும் உண்டு. உரியசைகள் வரினும் அவற்றை ஈரசைச் சீர்களாகவே கொள்ள இடம் இருக்கிறது. ஈரசைச்சீர், மூவகைச் சீர் விரவி வருகின்றன. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடாத பொதுச்சீர் ஒரு சில இடங்களில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளன. நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளைகளே ஆசிரியத்திற்கு உரியவை எனினும், பிற தளைகள் மிகுதியாகக் கலந்து வருகின்றன. இருசீர் அடி, முச்சீர் அடி, நாற்சீர் அடி, மட்டும் அல்லால் ஐந்து சீர் கொண்ட அடிகளும் ஆசிரியத்தில் காணப்படுகின்றன. 14 அடி முதல் 79 அடி வரை உள்ள பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. ஈற்றசை ஏகாரத்தில் மட்டும் முடிந்துள்ளது சிறப்பு எனலாம். மேலும் ஈரசைச் சீர்கள் மட்டுமே வரும் என்று கூறினும் 2 பாடல்கள் ஈற்றசை மூவசை கொண்டு முடிந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது (பாடல் 86,89) இவர் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றை நோக்கும் போது யாப்பிலக்கண வளர்ச்சி சித்தர் பாடல்களின் வழியும் வெளிப்படுவதை அறிந்துக்கொள்ள முடிகிறது.

74. வள்ளலார் வாழ்வும் வரலாறும் சைவநெறி மாண்புகளும்

வீ. கௌசல்யா

முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்

அரியகையெழுத்துச் சுவடித்துறை

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர்

முன்னுரை

திருவருட்பிரகாச வள்ளற்பெருமானார் அருளிய திருவருட்பா நம் செந்தமிழ், தீந்தமிழ் மொழியில் அருளப்பெற்ற ஈடு இணையற்ற தெய்வீக நூலாகும். நமது தமிழ் மொழியின் செய்யுள் அத்துடன் புத்தம் புதிய இசைப் பாடல்கள் என்னும் கீர்த்தனங்களும் இதில் அமையப்பெற்றுள்ளன. எனவே திருவருட்பா மெய்ஞ்ஞானச் சுரங்கம் மட்டுமன்று தீந்தமிழின் தேவகானமும் ஆகும். சன்மார்க்க சங்கத்தவர்களது அருள் வேதமே திருவருட்பா தான். இது சாதி, மதம், சமயம், இனம், மொழி, நிறம், தேசம் முதலிய வேறுபாடுகள் இல்லாத சன்மார்க்க சமுதாயம் உருவாக வழி காட்டுகின்றது. ஆன்மநேயம் தழைத்து ஓங்க உறுதுணையாகின்றது.

வள்ளற் பெருமானார் வாழ்வு

“மரணமிலாப் பெருவாழ்வு
எல்லா உயிர்களும் இன்புற்று வாழ்க”

“எல்லாம் செயல்கூடும் என் ஆணை அம்பலத்தே
எல்லாம்வல்லான் தனையே ஏத்து”

என்ற வள்ளற் வரிகளுக்கு இணங்க,

“அருட்சோதி ஆனேன் என்று அறையப்பா முரசு
அருளாட்சி பெற்றேன் என்று அறையப்பா முரசு
மருட்சார்பு தீர்ந்தேன் என்று அறையப்பா முரசு
மரணந்த விரிந்தேன் என்று அறையப்பா முரசு”

(ஆறாம் திருமுறை-பிரபஞ்ச வெற்றி பக்கம்-430, பாடல்-1)

என்ற பாடல் மூலம் மரணத்தைத் தவிர்த்தல் பற்றிய செய்திக் குறிப்பிடப்படுகின்றது என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றதை நம்மால் காணமுடிகிறது. எல்லாம் சீவன்களையும் விட அறிவிற் சிறந்தவன் மனிதனே. இதில் சந்தேகமில்லை, வியப்புமில்லை, எல்லாத் துறைகளிலும் மனிதன் கண்டுள்ள சாதனைகள் ஏராளம் ஏராளம்.

வாழ்வில் ஏற்படும் ஆபத்துக்களுக்கும், துன்பங்களுக்கும் காரணம் நாம் செய்த முன் வினையே ஆகும். அதுவே மனித வாழ்வின் முடிவில் அதாவது பக்தியுடன் புண்ணியமும் செய்த ஆன்மாக்கள் உடலைவிட்டுப் பிரிந்த பின் இறைவனுடன் ஐக்கியமாகிவிடும். மீண்டும் பிறப்பெடுக்காது. சாலோகம், சாமீபம், சாருபம், சாயுச்சியம் என நான்கு ஆகும்.

இறைபக்தியைச் சடங்குகளும், விரதங்களும், ஆலய வழிபாடுகளும், திருவிழாக்களும் வளர்க்கும். மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை ஆகிய மூன்று ஆசைகளையும் துறந்து கானகம் சென்று கடுத்தவம் செய்தால் கடவுளைக் காணலாம்.

சான்று,

“நோவாது நோன்பெனைப்போல் நோற்றவரும்
எஞ்ஞான்றும்
சாவா வரம்எனைப்போல் சார்ந்தவரும்-தேவாநின்
பேரருளை என்போலப் பெற்றவரும் எவ்வுலகில்
யார்உளர்நீ சற்றே அறை”

(ஆறாம் திருமுறை, சன்மார்க்க நிலை பக்.224, பாடல் 1025)

திருஅருட்பிரகாச வள்ளலார் எனப் போற்றப்படும் வடலூர் இராமலிங்க அடிகளார் முடிந்த முடிபாகக் கூறிய சில கருத்துக்கள் பின்வருமாறு காணலாம்.

மரணத்திற்குப் பின் எந்த சீவனும் நகரத்திற்கோ, சொர்க்கத்திற்கோ செல்லாது. மோட்சம், முக்தி

என்பனவெல்லாம் இறந்த பின் அடைவது அல்ல. இந்த உடம்பில் உயிர் உள்ளபோதே இறைவனை அறிந்து அடைய வேண்டும். அப்படியில்லாமல் இறந்து போனால் சீவனானது இந்தத் தேகத்தில் செய்த வினைக்கேற்ப அடுத்த பிறவி எடுத்தே தீரும். மரணத்திற்கும் காரணம் அசாக்கிரதையே. கிடைத்த இந்தத் தேகத்தை நித்திய தேகமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஊழ்வினையின் தாக்குதலை நம்மால் தடுத்துக் கொள்ளமுடியும். மரணமிலாப் பெருவாழ்வை மனிதனால் அடைய முடியும் என்று வள்ளலார் கூறியது.

சமரச சுத்த சன்மார்க்க சத்தியச் சங்கம்
சமரச சுத்த சன்மார்க்க சத்திய தருமச்சாலை
சமரச சுத்த சன்மார்க்க சத்திய ஞானசபை

என இவ் மூன்றையும் வள்ளற் பெருமானார் நிறுவினார். மனிதனாகத் தோற்றி அருட்பெருஞ்சோதி ஆண்டவனை எவ்வாறு அடைந்தார் என்பதை அவர் வரலாற்று மூலம் சுருக்கமாகக் காணலாம்.

வள்ளற் பெருமானார் வரலாறு

1823ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 5ம் நாள் சிதம்பரத்தையடுத்த மருதூர் என்ற கிராமத்தில் கிராமக் கணக்கு பார்த்து வந்த இராமையா பிள்ளை சின்னம்மையார் என்ற தம்பதிகட்கு ஐந்தாவது குழந்தையாகத் திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் என்று புகழ்பெற்ற இராமலிங்கர் தோன்றினார். அவர் எந்த ஆசிரியரிடத்தும் கல்விப் பயிலாது இளமையிலேயே முற்றும் தானே உணர்ந்த ஞானியாக விளங்கினார். தனது ஒன்பதாம் வயதிலேயே இறைவன் மீது பாக்கள் இயற்றினார். தொல்காப்பியம், பாணிநீயம் போன்ற இலக்கண நூல்களைச் சிறு வயதிலேயே மனப்பாடமாகச் சொல்லக்கூடிய நாவளத்தை இராமலிங்கம் பெற்றிருந்ததாக அவரது தலை மாணாக்கர் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் அறிவித்துள்ளார். சிறு வயது முதலே நல்ல சீரிய ஒழுக்கமுடையவராகவும், சீவகாருண்யத்தில் சிறந்தவராகவும், ஞானபானுவாகவும் விளங்கினார். ஒன்பதாவது வயதில் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அவர் பன்னிரண்டாம்

வயதிலேயே தவ வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டார். சிறுவயதிலேயே தன் நண்பனுடன் உலகாசையை வெறுத்துத் துறவு மேற்கொண்டதாயும் இறையருளால் அதிலிருந்து மீட்கப்பட்டதாயும் அறிவித்துள்ளார். 27ம் வயதில் மூத்த சகோதரி உண்ணாமுலை அம்மாளின் மகள் தனக்கோடி அம்மையாரைத் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். 35ம் வயதில் தனது சகோதரர் பரசுராமப் பிள்ளை அவர்களுடன் சென்னையை விட்டுப் புறப்பட்டுக் காஞ்சிபுரம், பாண்டிச்சேரி, கடலூர் வழியாகச் சிதம்பரம் அடைந்தார். அங்கே தங்கியிருந்த காலத்தில் கருங்குழி என்ற கிராமத்து வேங்கட ரெட்டியர் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க கருங்குழி வந்து அவரது வீட்டில் 1867ம் ஆண்டு வரை தங்கினார். அங்கு தங்கியிருந்த காலத்தில் பல தண்ணீர் விட்டு விளக்கெரித்தும் தீராத நோய்களைத் தீர்த்தும் அற்புதங்களை நிகழ்த்தினார்.

மக்கள் உய்ய வேண்டும் என்பதற்காகச் சங்கம் ஒன்றினை 1865ம் ஆண்டு கட்டினார். ஆன்மீகத் துறையில் புத்தருக்குப் பின் சங்கம் கண்ட பெருமை இராமலிங்கருக்கு மட்டுமே உண்டு. மனிதர்கள் மனிதர்களாக வாழ்வதற்குரிய ஒழுக்கங்களை வரையறை செய்தார். அவர் பாடிய பாக்களுக்குத் திருவருட்பா என்று பெயரிட்டு முதல் நான்கு திருமுறைகளை 1867ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். பின்னர் ஐந்தாம் திருமுறையும் ஆறாம் திருமுறையும் வெளியாயின. அவர் பாடிய பாக்கள் சுமார் ஆறாயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவையாகும்.

1870ம் ஆண்டு இராமலிங்க வள்ளலார் வடலூரை விட்டு அருகே இருக்கும் மேட்டுக்குப்பம் என்ற கிராமத்திற்குச் சென்றார். வைணவக் குருமார்கள் வந்தால் தங்குவதற்கென்று தனியாக வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு குடிசையை அவருக்குத் தந்தார்கள். அந்த குடிலுக்குச் சித்தி வளாகம் என்று பெயர். அங்கிருந்து கொண்டே ஞான சபை ஒன்றினை நிறுவினார். 1872ம் ஆண்டு சனவரி 25ம் நாள் ஞான சபை திறக்கப்பட்டது. 1872ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 18ம் நாள் ஒரே இரவில் 1596 வரிகள் கொண்ட அருட்பெருஞ்சோதி அகவலை எழுதியருளினார்.

1873ம் ஆண்டு அக்டோபர் 22ம் நாள் முதன் முதலாக மேட்டுக் குப்பத்தில் சன்மார்க்கக் கொடி கட்டிப் பேருபதேசம் ஒன்றினை நிகழ்த்தினார். 1873 கார்த்திகை மாதம் பெளர்ணமியன்று தான் உள்ளே வைத்திருந்த திருவிளக்கை வெளியில் வைத்து அதனைத் தடைபடாது ஆராதிக்கும்படிச் சுட்டளையிட்டார். முடிவாக 1874ம் ஆண்டு சனவரி 30ம் நாள் இரவு 12 மணிக்கு அந்தக் குடிசையில் பலர் முன்னிலையில் உள்ளே நுழைந்து உட்கதவை அவர் சாத்தி தாளிட்டுக் கொண்டார். அன்பர்களை நோக்கி வெளிக்கதவைத் தாளிட்டுக் கொள்ளும்படி சுட்டளையிட்டார். அப்போது அவர் கூறியதாவது

நான் உள்ளே பத்து பதினைந்து தினம் இருக்கப் போகிறேன். பார்த்து அவநம்பிக்கை அடையாதீர்கள். ஒருகால் பார்க்க நேர்ந்து பாத்தால் யாருக்கும் தோன்றாது வெறும் அறையாகத்தான் இருக்கும்படி ஆண்டவர் செய்விப்பார். என்னைக் காட்டிக் கொடார் (உரைநடை பக்கம் 555) பின்னர் அவர் கூறியது போல தென் ஆர்க்காடு மாவட்ட ஆட்சியாளர் திரு. கார்சுடின் ஐ.சி.எசு. அவர்கள் கதவைத் திறந்து பார்த்தார். அந்த அறை வெற்றறையாக இருந்தது. அரசாங்க இதழில் இந்தச் செய்தியை அந்த ஆட்சியாளர் வெளியிட்டார். இவ்வாறு வள்ளல் பெருமானார் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகப் பார்த்தோம். பின் அவருடைய மாண்புகளைக் காணலாம்.

சைவநெறி மாண்புகளும்

வள்ளல் பெருமானார் சில மாண்பு நெறிகளை எடுத்துரைப்பதைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

கடவுள் ஒருவரே, அவர் அருட்பெருஞ்சோதி ஆண்டவர். எல்லாம் உயிர்களும் நமக்குச் சகோதரர்களே என்று உணர்க. சாதி, சமயம், மத, இன வேறுபாடுகளைத் தவிர்த்தல். சிறு தெய்வ வழிபாட்டினையும், பலியிடுவதனையும் விலக்குக. புலால் உண்ணற்க ; எவ்வுயிரையும் கொலை செய்யற்க, சீவகாருணிய ஒழுக்கமே பேரின்ப வீட்டின் திறவுகோல். இறந்தவர்களை எரிக்காது சமாதி வைக்க வேண்டும். கருமாதி, திதி சடங்குகளைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். சீவகாருணிய,

இந்திரிய, கரண சீவ, ஆன்ம, ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும். உண்மை அன்பால் அருட்பெருஞ்சோதியை வழிபாடு செய்து அருள் ஒளியை நமக்குள் காண வேண்டும். உயிர்க்குலமே கடவுள் விளங்கும் ஆலயமாகக் கருதி உயிர்கட்கு தொண்டு செய்ய வேண்டும். என்மார்க்கம் இறப்பொழிக்கும் சன்மார்க்கம்-பலகாலம் தொழுதேத்திப் பெறுகின்ற பயன்கள் எல்லாம் ஒரு நாளில் பெற முடியும் நீங்கள் செய்கின்ற தருமத்தில். பிறப்பொன்றும், வாழ்வென்றும், மரணமென்றும் பேசுவது மானிடர்க்கு மட்டுந்தான். இறைவனுக்கில்லை. அவன் ஆதியும், நடுவும், அந்தமும் இல்லாதவன், சாதியும், மதமும், சமயமும் தவிர்த்தவன். சன்மார்க்கம் துன்பங்களைத் தொலைக்கும் சுகங்கள் கொடுக்கும். சாகாக்கல்வியைக் கற்றிடுங்கள். அறியவை எல்லாம் அறிவிக்கவும், கேட்பவை எல்லாம் கேட்பிக்கவும், காண்பவை எல்லாம் காட்டுவிக்கவும் சற்குரு இருக்கின்றான். பசி, பயம், பிணி, மூப்பு இவற்றில் எதுவும் இறைவன் உங்களைச் சோதிப்பதற்காகத் தந்ததில்லை. மாயாசக்தி, கிரியாசக்தி, பராசக்தி, இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, ஆதிசக்தி என ஏழுதிரைகள், திரைகளை விலக்கிட தெரியும் ஆன்ம ஒளி.

“வஞ்சம் தொலைவது எப்போது - இந்த வாழ்க்கையின் துன்பம் ஒழியுமப் போது அருள் நெறி பரவிடும் நாளெது - இந்த வாழ்வில் ஆனந்தம் பெருகிடும் நாளது”

இவ்வாறு வள்ளற் பெருமானரின் வாழ்வு, மரணமிலாப் பெருவாழ்வு பற்றியும், அவர் உடைய வரலாற்றைப் பற்றியும், பின் அவர் சைவ நெறி மாண்புகளைப் பற்றி உலக மக்களுக்கு எவ்வாறு எடுத்துரைத்தார் என்பதை இக்கட்டுரையின் மூலம் காணலாம்.

75. வள்ளல் யார்?

மருத்துவர். சு. நரேந்திரன்

அறுவைசிகிச்சை நிபுணர்

தஞ்சாவூர்

முன்னுரை

உலகம் உய்ய வேண்டி காலந்தோறும் அருளாளர்கள் தோன்றி வாழ்ந்துகாட்டிச் சென்றுள்ளனர். அவ்வரிசையில் சோதி வழிபாட்டை உணர்த்தி, சமரச சுத்த சன்மார்க்க நெறியை நிறுவிய வடலூர் இராமலிங்க அடிகளார் குறிப்பிடத்தக்கவர். ஆழமாகத் தமிழ்க் கற்ற சான்றோர் வள்ளல் பெருமகன், பொருள் கொடுப்பவர் வள்ளல் என்ற நிலை மாறி அருள் கொடுப்பவரும் வள்ளல்தான் என்பதற்குச் சான்றானவர் இராமலிங்க அடிகள்.

“ஒழிவில் ஒடுக்கம்” என்னும் நூலுக்குரிய முகப்புப் பாடலுக்கு உரை கண்ட வள்ளல் பெருமான்; வள்ளலுக்குரிய இலக்கணங்களைக் கூறியுள்ளார். அவர் கூறிய வள்ளலுக்குரிய இலக்கணங்கள் அவருக்கும் முழுமையாகப் பொருந்துவதாக உள்ளது.

வடலூர் வள்ளலைப் பதிப்பாளராக உலகிற்குக் காட்டிய நூல் 1851ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த சீர்காழி கண்ணுடைய வள்ளல் என்பவர் படைத்து, “ஒழிவில் ஒடுக்கம்” என்னும் ஆன்மீகத் தத்துவ நூலாகும். இவ்விலக்கியத்தில் அமைந்துள்ள முகப்புப் பாடலுக்கு வடலூர் வள்ளல் நுட்பமான உரை படைத்துள்ளார். இவ்விருத்தியுரை இராமலிங்க அடிகளின் தமிழ்த் தத்துவ, இலக்கணப் புலமையைப் பறை சாற்றி உள்ளது.

இவ்விலக்கியப் பாயிரத்திற்கு நுட்பமான உரை கண்ட இராமலிங்க “வள்ளல்” பெருமான், வள்ளல் தன்மைக்குரிய பண்புகளைத் தம் விருத்தி உரையில் படைத்துள்ளார். “ஒழிவில் ஒடுக்கம்” என்ற நூலைப் படைத்த காழி கண்ணுடைய வள்ளல் என்பவருக்கு மானசீக குருவாக விளங்கியவர் திருஞானசம்பந்தர், இது போலவே வடலூர் வள்ளல்

பெருமானுக்கும் மானசீக குரு திருஞானசம்பந்தராவர்.

காழி கண்ணனுடைய வள்ளல், திருஞானசம்பந்தர், வடலூர் வள்ளல் பெருமான் ஆகிய மூவரும் சைவத்தை முன்னிலைப்படுத்திய சிதம்பரம், சீர்காழி என்னும் தலத்தை அடுத்தடுத்து சார்ந்தவர்கள் என்பது வியப்பிற்குரியது.

வள்ளல் பெருமான் உரைவழி அறியப்படும் வள்ளல் தன்மையின் இலக்கணம்

திருஞானசம்பந்தரை “வள்ளல்” என்ற சொல்லுக்குரிய இலக்கியமாக வள்ளல் பெருமான் குறிப்பாகச் சுட்டியுள்ளார். கொடை, குணம், புகழ், அழகு, வளம் ஆகிய பண்புகள் நிறைந்தவர் வள்ளல் எனப்படுவார் என்பது வள்ளல் பெருமானின் பாயிர உரை.

ஓதாது உணர்பவர் வள்ளல், இயற்கை அருள் பெற்றவர் வள்ளல். மூன்று வயதில் இறைதரிசனத்தை நேரில் அம்மையப்பராகக் கண்டு ஞானம் பெற்று ஓதாது உணர்ந்தவர் திருஞானசம்பந்தர். அம்பிகையின் ஞானப்பாலை அருந்தியதால் அனைத்து ஞானங்களையும் கைவரப் பெற்றார்.

மற்றைய சமயங்கள் எல்லாம் இறைவனை ஒட்டிச் சொல்லிய நினைவில் இறைவனைத் தோடுடைய செவியன் என்று சுட்டிச் சொன்னது திருஞானசம்பந்தரின் “தோடுடைய செவியன்” என்றும் தொடராகும்.

“புகாது உணர உணர்த்தி கற்றது நின்னிடத்தே
பின் கேட்பது நின்னிடத்தே ஓதாமல் உணர
உணர்விலிருந்து உணர்த்தி ஓதாது உணர்ந்திட
ஒளி அளித்து ஓதாதனைத்தும் உணர்கின்றேன்
ஓதாது உணர்ந்ததேன் மீதானம் உற்றேன்
பாடிப்படிக்கின்றேன், படிப்பேன் படிப்பித் தவாரே”

என்பது வள்ளல் பெருமானின் வாக்கு. இவ்வாக்கு அவரது ஓதாது உணர்ந்த அறிவினை வெளியிட்டுள்ளது. ஆசிரியத் தகுதி பெற்றவர் வள்ளல் எனப்படுவார். அகத்தியருக்கும், அருணகிரிக்கும் ஆசிரியராகிப் பாடம் புகட்டியவர் முருகன்.

முருகனே திருஞான சம்பந்தராகத் தோன்றியதால் “வள்ளல்” என்ற சொல்லுக்குத் திருஞானசம்பந்தர் பொருந்தியுள்ளார்.

இரக்க மனம் பெற்றவர் வள்ளல், திருஞானசம்பந்தர் பஞ்சம் போக்க இறைவனிடம் படிக்காசு பெற்றார். வழிபாட்டுக்குச் சென்றவர், விடம் தீண்டியவனைக் காப்பாற்றி, அவன் காதலியின் கண்ணீரைத் துடைத்தார். வழிபாட்டைவிட மக்கள் தொண்டே சிறந்தது என்பதை வாழ்ந்து காட்டியவர் திருஞானசம்பந்தர். வடலூர் வள்ளலும் பசிப்பிணி நீக்க அன்று ஏற்றிய அடுப்பு இன்றும் எரிந்து வருவது கவனிக்கத்தக்கது.

வேற்றுமைப் பாராட்டாதவர் வள்ளல். தன் அடியார் வரிசையில் பல வேறு இனத்தவரையும் இணைத்துக் கொண்டவர் வடலூர் வள்ளல் திருஞானசம்பந்தர், யாழ் வாசிக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவரைத் தன்னுடைய வைத்துக் கொண்டார். வள்ளல் பெருமான் ஆதி திராவிடரான அமாவாசை, சபாபதி சிவாச்சாரியார் ஆகியோரைச் சீடர்களாகப் பெற்றார்.

வாதத் திறமை மிக்கவர் வள்ளல், திருஞான சம்பந்தர் சமணர்களை அனல் வாதம், புனல்வாதம் செய்து சைவத்தைக் காப்பாற்றினார். வடமொழியைத் தாய்மொழி என்று குறிப்பிட, வள்ளல் பெருமான் தமிழைத் தந்தைமொழி என்றார். இச்செயற்பாடு வள்ளல் பெருமானின் வாதத்திறமைக்குரிய அகச்சான்றாகும்.

அற்புதம் செய்யும் இயல்புடையோர் வள்ளல், திருஞானசம்பந்தர் தம் வாழ்வில் அவர் செய்த அற்புதங்கள் ஏராளம். ஆண் பனையைப் பெண்பனை ஆக்கியது. பாம்பு விசத்தை நீக்கியது. எலும்பைப் பெண்ணாக்கியது ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கன. வடலூர் வள்ளல், தண்ணீரில் விளக்கெரிதல், தர்மசாலைக்கு அரிசியைத் தருவித்தது. கல்லைப் பொன்னாக்கியது. மணலில் கருங்கல் சிவலிங்கம் செய்தது ஆகியவை அற்புத விளைவாகும்.

இறையருள் கைவரப்பெற்றவர் வள்ளல். வடலூர் வள்ளலை இறைவன் ஆட்கொண்டதை “காலையிலே வந்து

கருணை அளித்தே தருமச்சாலையிலே வா என்றான் தான்” என்பது வள்ளல் பெருமான் வாக்கு “காலையிலே நின்றன்னைக் கண்டு கொண்டேன்” என்ற தொடர் இராமலிங்க அடிகளாரின் ஆன்மீக அனுபவத்தைச் சுட்டியுள்ளது. எல்லா உயிர்களையும் தன்னுயிராய்க் கருதும் தன்மை உடையோர் வள்ளல்.

சங்கப்புலவர் கணியன் பூங்குன்றனார் கூறிய, “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற தொடர் முதன் முதலாக உலகில் ஒலித்த ஒருமைப்பாட்டுச் சிந்தனை. இச்சிந்தனை மனித உயிர்களுக்கும் மட்டும் பொருந்துவதாகும். வள்ளல் பெருமான் மனித வாசிகள் அன்றி, மண்ணில் தோன்றிய அனைத்து உயிர்களையும் நேசிக்க உபதேசம் செய்துள்ளதை, “வாடிய பயிரைக் கண்ட போது மனம் வாடினேன்” என்று இரக்கத்தோடு கூறியுள்ளது வியக்கத்தக்கது.

உயிர்பலி இடுவதால் சிறு தேவதை வழிபாட்டைக் கண்டனம் செய்தவர் இராமலிங்க அடிகளார். ஒவ்வொரு உடம்பும் கோயில், ஒவ்வொரு உயிரும் தெய்வம் என்பது வள்ளலாரின் கொள்கையாகும். அன்பையுடீ, கருணையையும் சிவகமாகக் கண்டவர் வள்ளல் பெருமான். வள்ளலார், சத்தியம், ஞானம், தர்மம் ஆகிய மூன்று பண்புகளுக்குள் தம் கருத்துக்களைப் பதித்துள்ளார்.

தர்மசாலை, சத்திய சபை, ஞானசபை என்று முக்கொள்கைகளை வகுத்துள்ளார். சத்தியத்தையும், ஞானத்தையும் சபை என்ற சொல்லால் குறித்து, தர்மத்தைச் சாலை என்ற சொல்லடையால் குறிப்பிட்டுள்ளது ஆழம் பொதிந்தது. சத்தியமும் ஞானமும் மாறாதது. தர்மம், காலம்தோறும் மாறுபடக் கூடியது என்ற குறிப்பு நினைக்கத்தக்கது.

உலகக் கொடுமைகளுக்கு அடிப்படையாக விளங்குவது பசி அதை முதலில் நீக்க தர்மசாலை கண்டு உணவளிக்கத் தொடங்கினார். பசி நீங்கியவனிடம் சத்தியத்தைப் பற்றிப் பேசி அவன் மனத்தில் பதிய வைத்தால் ஞானத்தை நோக்கி அவனே சென்றுவிடுவான். மனிதப் பிறவியின் நோக்கம் ஞானம் பெறுவது தான் என்பது வள்ளல் பெருமானின் எண்ணமாகும்.

76. வயலூரும் அருணகிரிநாதரும்

முனைவர் அ.சிறிவித்யா

இணைப்பேராசிரியர் (வீணை)

தமிழ்நாடு அரசு இசைக் கல்லூரி

திருவையாறு

முன்னுரை

தமிழ்க் கடவுள் முருகன் குடி கொண்டிருக்கும் கோயில்கள் எண்ணற்றவை. குன்றுதோறும் முருகன் என்பதே அவனின் சிறப்பு. பல இசைக் கவிஞர்களும், இயல் புலவர்களும் முருகக் கடவுளைப் போற்றிப் பாடியுள்ளனர். அவர்களில் அருணகிரிநாதரும் ஒருவராவார். முருகனைப் போற்றிப் பாடிய இவரது பாடல்கள் திருப்புகழ் என அழைக்கப்படுகிறது. திரு என்றால் இறைவனைக் குறிக்கும் அடைமொழி. புகழ் என்றால் அவனைப் போற்றுவது இறைவனைப் போற்றிப் பாடிய பாடல்கள் ஆதலால் திருப்புகழ் எனப்பட்டது. அருணகிரிநாதர் பல தலங்கள் தோறும் சென்று முருகனைப் போற்றிப் பாடியுள்ளார். அவ்வகையில் அருணகிரிநாதர் பாடிய திருத்தலங்களில் ஒன்று வயலூர் ஆகும். திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் உள்ளது வயலூர் பழமையான சிவ ஆலயமும், முருகனின் திருக்கோயிலிலும் சிறப்புற விளங்கும் தலம் வயலூர்.

வயலூர் தல வரலாறு

‘கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்’ என்பது தமிழ் ஓளவையின் திருவாக்காகும். சிறிய ஊரானாலும், பெரிய ஊர் ஆனாலும், அவ்வூர்களுக்குச் சிறப்புச் சேர்ப்பவை ஊரில் உள்ள ஆலயமாகும். மேலும் அவ்வாலயத்தில் உள்ள மூர்த்தி, தலம் தீர்த்தமாகும். ஆலயத்தில் உள்ள நீர் நிலை நோய் தீர்க்கும் மருந்தாக அமைகிறது. அங்குள்ள தல விருட்சமானது ஆலயச் சின்னமாகப் போற்றப்படுகிறது. அந்த விருட்சத்தின் அடியில் அமையும் மூர்த்தங்களானது மூன்று வகைகளாகப் போற்றப்படுகின்றது. 1.சுயம்புவாக எழுந்த மூர்த்தங்கள்,

2. சித்தர்களால் அமைக்கப்பட்டவை, 3. கனவில் கட்டளையிடப்பட்டு எழுந்தருளச் செய்யப்பட்ட மூர்த்தங்கள் பிற்காலத்தில் மன்னர்கள் பல ஆலயங்களைக் கட்டி மூர்த்தங்களை எழுந்தருளச் செய்து உள்ளனர்.

ஆலயங்கள் அமையப்பெறும் இடத்தினில் பயிர்களை உழுது, அவற்றினைப் பசுவினைக் கொண்டு மேயவிட்டு, அப்பொழுது அதனுடன் இருக்கும் கன்றானது தாய்ப்பசுவினது பாலினைக் குடிக்கும் பொழுது அதன் வாயிலிருந்து விழும் பாலானது அவ்விடத்தினைப் புனிதப்படுத்தும். அப்படிப்பட்ட பூமியில் தான் ஆலயத்தினை அமைப்பது என்பது முன்னோர்கள் காட்டிய வழி. கன்று பருகுவதனால் தன்னை மறந்து பாலினைச் சொரியும் பசு காட்டிக்கொடுத்த சுயம்பு மூர்த்தங்கள் ஏராளம். இது தவிர இறைவனே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டதும் உண்டு. அவ்வகையினில் சோழ வளநாடு உறையூரினைத் தனது தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆண்டு வந்த சோழ மன்னன் ஒரு சமயம் வேட்டையாடும் பொழுதினில் தாகம் மேலிட அங்கிருந்த மூன்று கிளையாக வளர்ந்திருந்த கரும்பினை ஒடிக்க, அதிலிருந்து உதிரம் கொட்டுவதைக் கண்டு தனது காவலரைக் கொண்டு கரும்பின் அடியில் சோதித்திட அங்கு ஒரு சிவலிங்க மூர்த்தி இருப்பதைக் கண்டு போற்றித் தொழுது ஆலயம் அமைத்து வழிபட்டான். அவரே ஆதிநாதர் ஆவார். சுயம்புவாக எழுந்ததால் விடங்கள் என்றப் பெயரும் பெற்றார். மேலும் அக்னீசுவரன் என்றும், மகாதேவன் என்றும், மறப்பிலிநாதர் என்றும் போற்றப்படுகிறார். தாயார் ஆதிநாயகி என்றும், முன்னிலை நாயகி என்றும் போற்றப்படுகிறார். வன்னி மரம் தல விருட்சமாகவும், வன்னி தீர்த்தமும் விளங்குகிறது. முருகன் தன் தாயைப் பூசை செய்ய தனது வேலால் உண்டாக்கிய சக்தி தீர்த்தமும் இக்கோயிலின் முன் அமைந்துள்ளது.

உறையூரை ஆண்ட கேசரிவர்மன், இராசேந்திர சோழன், முதலாம் இராசராசசோழன் போன்றோர் இக்கோயிலுக்கு நிலம், பொன், மான்யம் போன்றவையும், திருப்பதிகம் பாடுபவருக்கு மான்யமும் கொடுத்துள்ளச் செய்தினைக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இராசராச சோழன் இக்கோயிலுக்கு

மேற்கே ஐந்நூற்றுவன் என்ற பெயரில் ஐந்நூற்றுக்கால் மண்டபம் ஒன்றினைக் கட்டி சுந்தர தாண்டவ மூர்த்தியை எழுந்தருளச் செய்து விழா கொண்டாடியுள்ள செய்தியினையும் கல்வெட்டுக் காட்டுகின்றது. இக்கோயிலின் காலம் கிட்டத்தட்ட பத்தாம் நூற்றாண்டாகும். உணர்ச்சிகளின் வயப்பட்டு பொய்யான வாழ்வினை மெய்யானது என வாழ்பவர்களைத் தடுத்தாள மாதுளங்கனியோடு பொய்யாக் கணபதியும் வயலூரில் அருள் புரிந்தார்.

வயலூரான்

வயல்களும், தென்னஞ்சோலைகளும் நிறைந்ததாக வயலூர் விளங்குகிறது. அழகிய வயல்களுக்கு நடுவில் அழகுத் தெய்வமான தமிழ்க் கடவுளாம் முருகன் அருள்பாலிக்கிறார். அறுபடை வீடுகள் கொண்ட முருகப்பெருமான் இங்கு அடியவர்களுக்கு ஞானத்தை அருள்கிறான். அருணகிரியாருக்கு முருகனே வயலூரையும் வைத்துப் பாடு எனக் கட்டளையிட்டதாக அருணகிரிநாதர் தனது திருப்புகழில் கூறியுள்ளார். திருமுருக கிருபானந்தவாரியாரின் மனத்தின் உறையும் தெய்வம் இந்த முருகனாகும்.

பழனியில் தண்டாயுதபாணியாக, ஞானப்பழமாகவும், சுவாமி மலையில் தந்தைக்கு உபதேசித்த குருநாதராகவும், திருச்செந்தூரில் சூரனை வதைத்த வெற்றி வேந்தராகவும், திருப்பரங்குன்றத்தில் தெய்வானையை மணம் முடிக்கும் கல்யாண முருகராகவும், திருத்தணிகையில் வள்ளியை கைப்பிடித்தவராகவும், பழமுதிர்ச்சோலையில் வள்ளி, தெய்வானையுடன் அடியார்களுக்கு அருள் புரிபவனாகவும் விளங்கும் செவ்வேள், வயலூரில் அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் என்பதனை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டும் முறையில் விளங்குகிறான். முருகனால் பூசிக்கப்பட்டதால் குமர பூசித நாதர் என்றும், குமர பூசித நாயகியாகவும் ஆதிநாதரும், சக்தியும் விளங்குகிறார்கள். தன் சக்தி வேலால் சக்தி தீர்த்தம் அமைத்து தாய் தந்தையரை ஆத்ம பூசை செய்து அகில உலகினரையும் காக்கும் தெய்வமாக விளங்குகிறான் முருகன். இந்தப் பூசையின் சிறப்புயாதெனில் வள்ளி, தெய்வானையோடு

சேர்ந்து இங்கு தாய் தந்தையரைப் போற்றுகிறான் முருகன். தாய் தந்தையரை போற்ற வேண்டும் என்னும் தத்துவத்தோடு, திருமணமாகி விட்டால் தம் மனைவியோடு வழிபாடு செய்வது சாலச்சிறந்தது என்பதனையும் உலகிற்கு எடுத்துரைக்கிறான் வயலூர் முருகன். திருப்புகழினைத் தந்த திருத்தலம் வயலூர் எனும் பெரும் பேற்றினை பெற்றது இத்தலம்.

அருணகிரிநாதரும், வயலூரும்

கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இறையருள் பெற்ற மகான் அருணகிரிநாதர். சந்தப்பாவலப் பெருமான் என்ற சிறப்பினைப் பெற்றவர். முருகப் பெருமானால் தடுத்தாட்கொள்ளப் பெற்று, முருகனாலேயே முத்தைத்திரு எனப் பாடல்வரி எடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டு திருப்புகழ் என்ற மாபெரும் பாடல்களைப் பாடியவர் அருணகிரிநாதர். சைவத்திற்கு நாயன்மார்கள், வைணவத்திற்கு ஆழ்வார்கள் போன்று கௌமாரத்திற்கு அருணகிரிநாதர் ஆவார். தலங்கள்தோறும் முருகனைப் பாடிப் போற்றியவர் அருணகிரிநாதர். இத்திருப்புகழ் சிறப்பு பெற இறைவன் அருள் பாலித்த இடம் வயலூர். அருணகிரிநாதர் பல நாட்கள் வயலூரில் தங்கி பாடிப்பரவிய இடம். முருகன் அருளால் பாட ஆரம்பித்த அருணகிரிநாதருக்கு வயலூருக்கு வா என இறை கட்டளையிட, வயலூர் வந்தடைந்த அருணகிரி நாதர் பொய்யாக் கணபதியினைக் கண்டு,

நினது திருவடி சக்தி மயிர்கொடி

நினைவு கருதிடு புத்தி கொடுத்திட

நிறை அமுதுசெய் முப்பழ மப்பழு -

நிகழ்பால்தேன்

நெடிய வளைமுறி யிக்கொடு லட்டுகம்

நிறவி லரிசிப ருப்பவ லெட்பொரி

நிகரிலினிகத லிக்கனி வர்க்கமு-மிளிநீரும்

மனது மகிழ்வொடு தொட்ட கரத்தொரு

மகர சலநிதி வைத்தது திக்கர

வளரு கரிமுக ஒற்றை மருப்பனை - வலமாக

மருவு மலர்புனை தொத்திர சொற்கொடு

சைவம் வளர்கீத தமிழ் இலக்கியங்கள்

வளர்கை குழைபிடி தொப்பண குட்டொடு
வசை பரிபுர பொற்பத அர்ச்சனை - மறவேனே

எனப் போற்றுகிறார். மேலும் கணபதியே அருணகிரிநாதருக்கு
பாடும் வழியினைக் காட்டியதை அருணகிரியாரே அதனைத்
தனது திருப்புகழில் கூறுகிறார்.

பக்கரை விசித்ர மணி பொற்கலணை யிட்டநடை
பட்சியெனும் முக்ர துரகமு நீபப்
பக்குவ மலர்த் தொடையும் அக்குபடு பட்டொழியு
பட்டுகுவ விட்டருள்கை வடிவேலும்
திக்கது மதிக்கவரு குக்குடமும் ரட்சைதரு
சிற்றடியு முற்றிய பன்னிரு தோளும்
செய்ய பதியும் வைத்துயர் திருப்புகழ் விருப்பமொடு
செப்பென எனக் கருள்கை மறவேனே

வயலூர் முருகனைப் போற்றிப் பாடிய திருப்புகழ்கள்
எண்ணற்றவை. அவற்றில் பதினெட்டு திருப்புகழ்களே தற்போது
கிடைத்துள்ளன.

1. என்னால் பிறக்கவும் எண்ணா லிறக்கவும்
என்னால் துதிக்கவும் - கண்களாலே
2. கடற்போற் கணைவிழி சிலைபோற் பிறைநுதல்
கனிபோற் றுகிரிதழ் - எழிலாகும்
3. கமலத் தேகு லாவு மரிவைநய
நிகர்பொற் கோல மாதர் மருள்தரு
கலகக் காம நூலை முழுதுன-ரிளையோர்கள்
4. கமையற்ற சீர்கேடா வெகுதர்க்க கோலாலர்
களையுற்று மாயாது - மந்த்ரவாதக்
5. குருதி கிருமிகள் சலமல மயிர்தசை
மருவு முருவமு மலமல மழகொடு
குலவு பலபணி பரிமள மறுசுவை - மடபாயல்
6. குயிலோமொழி அயிலோவிழி கொடியோஇடை

பிடியோநடை - யென்றபாடிக்

7. கோவை வாயி தழுக்குந் தாக போக மளிக்குங்
கோதை மாதர் முலைக்குங் - குறியாலுங்
8. தாமரையின் மட்டு வாசமல ரொத்த
தாளிணை நினைப்பி - லடியேனைத்
9. திருவு ரூப நேராகழக லக தான மாமாய
திமிர மோக மாமனார்கள் - கலைமுடுஞ்
10. நெய்த்த சுரிசுழ லறலோ முகிலோ
பத்ம நறுநுதல் சிலையோ பிறையோ
நெட்டை யிணைவிழி கணையோ பிணையோ - இனிதாறும்
11. முலைம றைக்கவும் வாசலி லேதலை
மறைய நிற்கவும் ஆசையு ளோரென
முகிழ்ந சைக்கிறு தாதினை யேவவு- முகமோடே
12. மேகலை நெகிழ்த்துக் காட்டி வார்சுழல் விரித்துக்
காட்டி
வேல்விழி புரட்டிக் காட்டி - யழகாக
13. வாளின் முனையினு நஞ்சினும் வெஞ்சம
ராஜ நடையினு மம்பதி னும்பெரு
வாதை வகைசெய்க ருங்கணு மெங்கணு-மரிதான்
14. விகட பரிமள ம்ருகமத இமசல
வகிர பசரமு மளவழய களபமு
மட்டித்தி கழ்த்தொடைமு டித்துத்தே ருத்தலையில்
உலவி யிளைஞர்கள் பொருளுட னுயிர்கள்
கலவி விதவிய னரிவையர் மருள்வலை
யிட்டுத்து வக்கியிடர் பட்டுத் தியக்கியவர்
விரவு நவமணி முகபட எதிர்பொரு
புரண புளகித இளமுலை யுரமிசை
தைக்கக் கழுத்தொடுகை யொக்கப்பி ணித்திறுகி-
யான்புகூர
15. அரிமரு கோனே நமோவென் றதுதியிலானே நமோவென்

றறுமுக வேளே நமோவென் - றுன்பாதம்

16. ஆரமுலை காட்டி மாரநிலை காட்டி
யாடையணி காட்டி - அநுராக

17. இகல்கடின முகபடவி சித்தரத்து திக்கைமத
மத்தக்க ளிழற்றையெதிர்
புளகதன மிளகஇனி தொட்டிக்க முத்தொடுகை
கட்டிப்பி ணித்திறுகி
யிதழ்பொதியி னமுதுமுறை மெத்தப்பு சித்துருகி
முத்தத்தை யிட்டுநக - தந்தமான

18. இலகு முலைவிலை யசடிகள் கசடிகள்
கலைகள் பலவறி தெருளிகள் மருளிக
ளெயிறு கடிபடு முதடிகள் பதடிகள்-எவரோடும்

தாய் தந்தையருக்கு அடிபணிந்து வாழும் தத்துவத்தை உலகிற்கு
எடுத்தியம்பும் வயலூர் வடிவேலன் மீது அருணகிரிநாதர் பாடிய
திருப்புகழ் பதினெட்டும் அவனின் அரும் கருணையினை
எடுத்தியம்புவதாக உள்ளது. இந்தப் பதினெட்டுத்
திருப்புகழினையும் தாய் தந்தையின் அடிபணிந்து
பாடுவோமேயானால் வயலூர் முருகன் அருள் பெற்று
சிறந்திடுவோம் என்பது திண்ணம்.

77. திருமந்திரம் கூறும் சிவபெருமான்

வீ.கோவிந்தராசு

தமிழ் எழுத்தாளர்

அரவக்குறிச்சி

முன்னுரை

வைத்திருமுறைகளில் பத்தாவது திருமுறையான திருமந்திரத்தில் திருமூலர் சிவனை உயர்வாக போற்றியுள்ளார். அவர் சிவனை “இன்னுயிர் மன்னும் புனிதன்” என்று கூறியுள்ளார். இவ்வுலகின் நான்கு திசைகளுக்கும் தலைவன், பராசக்தியின் நாதன் தெற்கு திசையில் உள்ள எமனை என் காலால் உதைத்தவர் என்று கூறுகிறார். உலகின் அனைத்து உயிர்களிலும் உடன் நின்று பரவியிருந்து அழிவற்ற தேவர்களால் முற்றும் துறந்தவன் என வாழ்த்தப்படுகிறார். அவரை பக்கத்தில் இருப்பவர் கூட உணர முடியாது என்கிறார் திருமூலர். பரமன் என்றே சிவனை அழைக்கிறார். உலகின் அனைத்து உயிர்களுக்கும் மெய்ப்பொருளாய் இருக்கிறார். மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு என்கிறார் திருவள்ளுவர். சிவனே அறிவின் பயன் ஆவார். உலகின் படைப்புக்கு வித்தாக இருப்பவர் சிவபெருமான். தன்னிடம் அடைக்கலமாய் சேர என்னை அவமதித்தவன் என திருமூலர் கூறுகிறார். இரவும் பகலும் பணிந்து வணங்கி அறியாமை நீங்கப் பெற்றதாகக் குறிப்பிடுகிறார். சிவனொடு ஒக்கும் தெய்வம் வேறில்லை என்கிறார் திருமூலர். தனக்கு ஒரு உவமை இல்லாதவன் என்றே பொருள்படுகிறது. திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் தனக்குவமை இல்லாதான் தான்சேர்ந்தார்க் கல்லால் மனக்கவலை மாற்றல் அரிது என்கிறார். தன்னிகரில்லாத ஒப்பற்ற இறைவனின் திருவடிகளைப் பற்றியவர்க்கு மனதில் துயரம் கிடையாது. மற்றவர்களுக்கு மனதில் கவலை சூழ்ந்திருக்கும் என்பதாகும். சிவனை வணங்கினால் மனத்துயர் இருக்காது என்பதை திருவள்ளுவர் குறிப்பிட்டது ஒப்பாகிறது. இந்த உலகத்தையும் கடந்து நின்று பொன்னொளியாய் மின்னுகிறார். சிவன், அவர்

செந்நிறமான சடைமுடி கொண்ட தாமரையான் என்று திருமுலர் குறிப்பிடுகிறார். சிவனை விட மேன்மையான தேவர் யாரும் இல்லை. சிவனின் தவமே சிறந்ததாகும். சிவனருள் இல்லாமல் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய தொழில்களை செய்ய முடியாது. சிவனால் தான் முக்தியை அடைய முடியும்.

சிவனின் பெருமைகள்

சிவன் தான் தமிழ்மொழியை பொதியமலையில் வாழும் அசுத்தியருக்கு வழங்கினார். தமிழின் முதல் சித்தர் அசுத்தியர் ஆவார். சித்தர்கள் வணங்கும் ஆதி கடவுளாக சிவன் விளங்குகிறார். சைவ சமயம் போற்றும் 63 நாயன்மார்கள் சிவனை வணங்கி நற்பேறு பெற்றவர்களே. நமசிவாய என்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரம் சிவனுக்குரியதாகும். சிவனின் மைந்தர்களாக விநாயகர், முருகர் உலக மக்கள் எல்லோராலும் வணங்கப்படுகின்றனர். பஞ்ச பூதங்களில் சிவன் வாழ்கிறார். அதற்கான தலங்களும் உள்ளன. அவைகள் நிலத்திற்கு காஞ்சிபுரம், நீருக்கு திருவானைக்காவல், காற்றுக்கு காளகத்தி, நெருப்புக்கு திருவண்ணாமலை ஆகாயத்திற்கு சிதம்பரம் ஆகியவைகளாகும். ஒளவையார் கொன்றை வேந்தனில் சிவத்தைப் பேணின் தவத்திற்கழகு என்று கூறியுள்ளார். அதாவது சிவனை வழிபடுதல் ஒருவன் செய்யும் தவத்திற்கு சிறப்பாகும். கொன்றை வேந்தன் என்றால் சிவபெருமான் என்பது பொருளாகும். இதனை கொன்றைகுடி என்றும் அழைக்கலாம்.

ஒளவையார் கொன்றை வேந்தன் பாடல்களை தொடங்கும் முன்பு கொன்றை வேந்தன் செல்வன் அடியினை என்றும் யேத்தித் தொழுவோம் யாமே என்று கூறுகிறார். அதாவது சிவபெருமானின் திருக்குமரனாம் விநாயகக் கடவுளின் திருவடிகளை வணங்குவோம் என்பதே பொருளாகும். படைப்பெல்லாம் தோன்றுவதற்கு முன்பே தோன்றியவர் சிவபெருமான். அவர் அயன், அரி, அரன் ஆகிய மூவர்க்கும் முத்தவர். தன்னை எதனோடும் ஒப்பிட முடியாதவர். அவருக்கு நிகர் அவரே. சிவபக்தர்கள் அவரை அப்பா என்று அழைப்பதற்கு ஒப்பானவர். பொன்னைப் போன்ற ஒளிமயமான

உபதேசங்களைத் தருபவர். “சேயினும் நல்லன்” என்று அவரை திருமூலர் குறிப்பிடுகிறார். தாழ்ந்த சடை கொண்ட சிவபெருமான் தீயை விட வெப்பமானவர். கடும் தீயாக இருக்கிறார். சூரியன் அவரே. தண்ணீரை விட குளிர்ந்தவர். சந்திரன் அவரே. மழையைப் பொழியும் தாயும் அவரே. மழை பொழியும் மேகமும் அவரே. பெரிய மலையாகவும், குளிர்ந்த கடலாகவும் விளங்குகிறார். புறநானூற்றில் ஞாயிறு அனையை நின் பகைவர்க்கு திங்கள் அனையை எம்மனோர்க்கே என்ற பாடல் இதனோடு பொருந்தி வருகிறது. ஈசனின் அருளை எளிதில் அறிந்து கொள்ள முடியாது. சிவன் குழந்தையை விட நல்லவர். தாயை விட அன்பானவர். அவர் அடியவரின் பக்கத்தில் எப்போதும் துணையாக இருப்பார். தனக்கோர் தலைவன் இல்லாதவர். அவரை போல் தெய்வம் அருகிலு மில்லை . தொலைவிலு மில்லை . அவரே ஐம்பூதங்களுக்கும் தலைவன். சிவனை நந்தி வடிவிலும், லிங்க வடிவிலும் வழிபடுகிறோம். பொன்னால் பின்னப்பட்ட சடையை உடையவர். சிவனால் வணங்கப்படக்கூடிய தெய்வம் என்று உலகில் எதுவுமில்லை. சிவன் பழமையானவர். நம்முடைய முயற்சியும் அதன் பயனும் அவரே. சிவனுடைய நெற்றிக்கண் மூன்றாவது கண் அறிவை உரைப்பதாகும். நெற்றிக்கண்ணை சிவன் திறந்தபோது எண்ணில்லாத தேவர்கள் அழிவில்லாத அமரவாழ்வு பெற்றார்கள்.

மண்ணிலும், விண்ணிலும் வாழ்பவர்கள் சிவனை அண்ணல் எனத்தெரியாமல் நெற்றிக்கண் திறந்தது குற்றமெனக்கருதி நிறையபேர் இறந்து விட்டார்கள் என சொல்வது அறியாமை. நெற்றிக்கண் உலகிற்கு இசைப் பற்றுதலைத்தான் அளித்தது. வாழ்வளித்தவர் சிவன் வணங்குதலே வரமாகும். இறைவன் தூணிலும் இருப்பார், துரும்பிலும் இருப்பார். எங்கும் நிறைந்த ஈசன் என்பதே முந்தையோர் சொன்ன வாக்கு. மண்ணளந்த திருமால், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் முதலான தேவர்களும் இன்னும் ஈசனின் பரந்து விரிந்திருக்கும் தன்மையை முழுமையாக அறிந்திருக்கவில்லை சிவபெருமான் விண்ணளவிலும்

விரிந்திருக்கிறான். அவன் நம் கண்ணில் பார்க்க முடியாத இடத்திலும் இருப்பதால் எந்தப் பிறவியிலும் நமக்கு துன்பமில்லை. ஈசன் இல்லாத இடமொன்று இவ்வுலகிலில்லை. பார்வைக்கு அப்பால் இருந்து உலகைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். சிவபெருமான் சுவாதிட்டானத்தில் விளங்கும் நான்முகனைக் கடந்து விளங்குகிறான். மணிப்பூரகத்தில் விளங்கும் திருமாலைக் கடந்துள்ளான். அவருக்கு பிறகு அநாகதச் சக்கரத்தில் விளங்கும் உருத்திரனைக் கடந்துள்ளான். இவை எல்லாவற்றையும் கடந்து விளங்குகிறான். மணிப்பூரகத்தில் விளங்கும் திருமாலைக் கடந்துள்ளான். அவருக்கு பிறகு அநாகதச் சக்கரத்தில் விளங்கும் உருத்திரனைக் கடந்துள்ளான். இவை எல்லாவற்றையும் கடந்து சிரசின்மேல் நின்று எல்லாவற்றையும் கவனிக்கிறார். இந்த உலகைப் படைப்பவரும் அழிப்பவரும் அவர்தான். அந்த சிவபெருமான் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடையே இந்த உடலை இயக்கும் வேதியாய் விரிந்து பரவியுள்ளான். குறையாத தன்மையுடைய அருள்சோதியாய் இருப்பவனும் அவனே.

சிவனின் சிறப்புகள்

அவன் என்றும் அழியாத தன்மையுடன் நின்று நீதி வழங்குகிறான். ஆதியும் அவனே அந்தமும் அவனே. இரண்டுக்குமிடையே இயக்கமும் அவனே. சிவன் வாள்நுதல்பாகன். நன்கு திருத்தப்பட்ட சுருண்டமுடியில் கொன்றைமலரை அணிந்திருப்பவன். அவன் ஒளி விளங்கும் நெற்றியையுடைய உமையம்மையை தன் பாதியாகக் கொண்டவன். அமரரும் தேவர்களும் தாம் விரும்பியதை அடைய தம் குற்றங்களைக் களைந்து நற்குணங்களைப் பயின்று சிவபெருமானை நாடியிருப்பார்கள்.

தொகுப்புரை

திருமந்திரம் என்னும் சைவ ஆகமத்தில் திருமுலர் சிவனை அடிப்படையாக வைத்து உலகையே படம் பிடித்து காட்டியுள்ளார். சிவனை வழிபடுவது அறிவியல் கலந்த ஆன்மீகம். சிவனை வழிபட்டால் உடலும் உள்ளமும் பொலிவு பெறும்.

78. வரலாற்றில் சைவத்தமிழ் இலக்கியத்தின் பங்கு

க.பழனியப்பன்

இளநிலை வரலாறு ஆசிரியர்

கரூர் சரசுவதி வித்யாலயா மேல்நிலைப்பள்ளி

துளசிக்கொடும்பு

முன்னுரை

“ஈசன் அடிபோற்றி எந்தையடி போற்றி தேசன் அடி போற்றி சிவன் சேவடி போற்றி” என்றும், “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி” என்றும் சிவன் வழிபாட்டையே சைவம் என கூறுகின்றனர். இச்சைவ வழிபாட்டை மேற்கொள்ளவும் பரப்பவும் நம் முன்னோர்களால் எடுக்கப்பட்ட ஒரு முயற்சி தான் சைவ இலக்கியங்களாகும். கரப்பா அதாவது சிந்து சமவெளி நாகரீகங்களில் பசுபதி எனும் சிவன் வழிபாட்டை மேற்கொண்டதும் வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பின்னர் 6ஆம் நூற்றாண்டில் புத்தம், சமணம் எழுச்சி பெற்றன. அதில் குறைகள் இருந்ததால் பலர் சைவ சமயத்தை தழுவினர். சைவ சமயத்தை பல்லவர்களும், சோழர்களுமே தென்னிந்தியா முழுவதும் பரப்ப பல கோயில்களைக் கட்டி சமயத்தை வளர்ப்பதற்கு பெரும் உதவி புரிந்தனர் என்பது வரலாற்று உண்மையாகும். சைவமும் தமிழும் வளர்ந்த விதத்தைப் பற்றி இனி காண்போம்.

சைவ சமய இலக்கியங்கள்

சைவ சமயக் குரவர்களான அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரும் பாடியருளிய தேவாரம், திருவாசகமும் சைவசமயத்தில் முக்கியப் பங்கு பெறுகிறது. அழுது அடிபணிந்த அன்பர் என்று மாணிக்கவாசகரைக் கூறுகிறோம். ஏனெனில் இறைவனை நேரில் அழைக்க இவர் பாடிய பாடல்கள் அனைத்தும் மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் அதில் “மெய்தான் அரும்பி விதிவிதித்துண்விரையார் கழற்கென்

கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி உள்ளம் பொய்தான் தவிர்ந்துண்ணைப் போற்றி சயசய போற்றி என்னும் கைதான் நெகிழவிடேன் விடையாய் என்னை கண்டுகொள்ளே” என்னும் பாடல் மூலம் இறைவனை அடையும் விதத்தில் பாடியுள்ளார். இவை 659 பாடல்களைக் கொண்டது. இதனால் “திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்” என்ற பழமொழி திருவாசகத்தின் பெமையை உணர்த்தும் தம்பிரான் தோழர் என அழைக்கப்படும் சுந்தரர் ஏழாம் திருமுறையாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. 3800 அதிகங்களை சுந்தரர் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவர் இறைவனால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டப்போது பாடிய பாடல் சுவையானதாகும். “பித்தா பிறைசூடி பெருமானே அருளால் எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துண்ணை வைத்தாய் பெண்ணை தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருள்துறையார் அத்தா உனக்காளாய் இனி இல்லேன் எனலாமே. இதுவே இவர் பாடிய முதல் பாடலாகும். மருள்நீக்கியார் என்றும் அப்பர் என்றும் அழைக்கப்படும் திருநாவுக்கரசர் பாடிய பாடல்கள் 4900 இவரது பாடல்கள் 4,5,6 திருமுறையாக தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. வரலாற்றில் பல்லவ மன்னன் மகேந்திர வர்மன் திருநாவுக்கரசரை சுண்ணாம்பு வாயிலிட்டும், நஞ்சு கலந்த உணவை உண்ண வைத்தும் கல்லில் கட்டி கடலில் வீசியும் துன்புறுத்தினான். இதுபோல் கால்வாயில் இட்டபோதும் அவர் அந்த கொடுமையிலும் இறைவனின் இனிமையையே கண்டார்.

“மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும் வீசுதென்றலும் வீங்கிய வேனிலும் மூசுவண்டறை பொய்கையும் போன்றுதே ஈசன் எந்தை இணையடி நிழலே” என இறைநினைப்புடன் இருந்தமையால் வெப்பம் தோன்றாமல் குளிர்ச்சியாக இருந்ததாகக் கூறுகிறார். திராவிட சிசு என்றழைக்கப்படும் திருஞானசம்பந்தர் இவருடைய பாடல் 16000 ஆகும். ஆனால் நமக்குக் கிடைத்தவை ஒரு சில பாடல்கள் மட்டுமே. இவர் கூன்பாண்டியனின் கூனை நீக்கியதால் அவன் நின்றசீர் நெடுமாறன் என்று அழைக்கப்பட்டான். அவர் பாடிய நமச்சிவாயப் அதிகம் கருங்கல் மனதையும் உருகவைக்கும்

இயல்பினது.

காதலாகி கசிந்து கண்ணீர்மல்கி ஒதுவார் தம்மை நன்னெறிக்கு உய்ப்பது வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளாவது நாதன் நாமம் நமசிவாயவே என்று இறைவனின் ஐந்தெழுத்து பெருமையைப் போற்றுகிறார்.

நாயன்மார்களும் திருமறையும்

சைவசமய வளர்ச்சிக்குத் துணை நின்றவர்கள் 63 நாயன்மார்களும் அவர்கள் எழுதிய பாக்களுமே சைவம் தழைக்க காரணமாக இருந்ததும் இவர்களின் பாடல்களை திருமறைகளாகத் தொகுத்துக்கூறுவர். 63 நாயன்மார்களில் சமயக்குரவர்களாகிய நால்வர் அப்பர, சுந்தரர், சம்பந்தர், மாணிக்கவாசகரின் பாடலை சமய சுத்த சன்மார்க்க சபையினை ஏற்படுத்திய வள்ளல் திருவாசகத்தைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

சைவ சித்தாந்த நூல்களும் அதன் ஆசிரியர்களும்

சைவம் தழைத்தோங்கியதற்கு சைவ சித்தாந்த நூல்களும் அதன் ஆசிரியர்களின் பங்கும் மிக முக்கியமானதாகும். சிவஞான பேதம் என்ற நூலை மெய்கண்டார் எழுதினார். சிவஞான சித்தியார், இருபா இருபது என்ற நூல்களை அருள் நந்தி சிவாச்சாரியார் எழுதினார். திருவுந்தியார் என்ற நூலை திருவியலூர் உய்யவந்த தேவநாயனார் எழுதினார். உண்மை விளக்கம் என்ற நூலை திருவதிகை மணவாசகங்கடந்தார் எழுதினார். உமாபதி சிவாச்சாரியார் சிவப்பிரகாசம், வினா வெண்பா, திருவருட்பயன் போற்றி பஃறொடை நெஞ்சுவிடுதாது, கொடிக்கவி உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் போன்ற நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

திருப்புகழ்

திருப்புகழை அருணகிரிநாதர் பாடியுள்ளார். இதிலுள்ள பாடல்கள் இன்றைக்கு மருத்துவத்திற்கு பயன்படுத்துவதாக தகவல்கள் வந்துள்ளன. தமிழ் கடவுள் முருகனைப் போற்றி பாடப்பட்டதாகும். அதில் “கொத்துப்பறை கொட்டக்களமிசை குக்குக்கு குக்குக்கு குகு குத்திப்புதை புக்குபிடியென

முதுகுகை கொட்புற்றடி நட்பற்றவுணரை வெட்டிப்பலி மிட்டுக்குலகிரி குத்துப்பட ஒத்து பொருவல பெருமாளே” என்ற பாடலைப் பாடுவதன் மூலம் பேசாக்குழந்தைக்கு நாகிறழ் பயிற்சி உதவும் என விஞ்ஞானப் பூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இது போன்ற இலக்கியங்கள் மூலம் நோய் சரி செய்யவும் பக்தி மார்க்கத்தை மேற்கொள்ளவும் பயன்படுகிறது.

சோழர்களும், சைவமும்

சோழர்காலத்தில் பெரும்பாலான மக்கள் சைவ சமயத்தைப் பின்பற்றினார்கள். சோழர்களும் சைவசமய வழிபாட்டில் சிவனுக்கே முதலிடம் கொடுத்தனர். சிவனை லிங்கோத்பவ மூர்த்தி, சோமாகுகந்த மூர்த்தி, அர்த்தநாரீசுவரர் போன்ற உருவங்களில் மக்கள் வழிபட்டனர். சோழர் காலத்தில் மக்கள் மடங்கள் வைத்து சமயம் வளர்த்தனர். சிவன் அழித்தல் தொழிலை ஏற்றவராவார். அவர் தோற்றம் இறுதியற்றவர் என்று சைவசமயம் கூறுகிறது.

மடங்களும் அதன் இன்றைய நிலையும்

தமிழ்வளர்ச்சிக்கு சைவ மடங்கள் ஆற்றும் தொண்டு அளவிடற்கரியது. தமிழ் புலவர்களையும் ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டம், முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்களுக்கு பாராட்டுகள், பரிசு, விருது என கௌரவித்து வருகிறது. சைவ மடங்கள் காலத்தால் முற்பட்டது. மதுரை மடமாகும். திருவாடுதுறை மடம், தருமபுர மடம், திருப்பனந்தாள் காசி மடம், குன்றக்குடி காஞ்சி, பேரூர், மயிலாயம், திருப்பாதிரிப்புலியூர், திருவண்ணாமலை மடங்களும் தளராது தமிழ்ப்பணியாற்றி வருகிறது.

தொகுப்புரை

சைவம் வளர்த்த தமிழர்களைப்போல் மதம் சார்ந்தில்லாமல் மனிதநேயத்தோடு மொழியை பக்தி மார்க்கத்தையும் பரப்பவும் தமிழ் உணர்வுகளை வளர்ப்பதும் தற்போதுள்ள சூழலில் சைவமும் தமிழும் வளர நாம் மட்டுமல்லாது நம் தமிழ் சமுதாயத்தை உலக அரங்கு வரை எடுத்துச்சென்று தமிழரையும் தமிழ்மொழியின் இலக்கியத்தையும் வளர முயற்சிப்போம். வாழ்க தமிழ். வளர்க தமிழ்.

மொரிசியசு நாட்டில் 20.5.2016 அன்று நடத்தப்பெற்ற
அனைத்துலக 16ஆவது சைவத் தமிழ் மாநாட்டில்
பங்கேற்ற தமிழ் ஆய்வாளர்கள்
அனைத்துலக 16ஆவது சைவத்தமிழ் மாநாடு

